

Cục Cưng Phúc Hắc: Mẹ Vẫn Còn Rất Thuần Khiết

Contents

Cục Cưng Phúc Hắc: Mẹ Vẫn Còn Rất Thuần Khiết	5
1. Chương 1: Lầm Thê Mở Cửa Phòng, Thượng Sai Người Rồi (1)	6
2. Chương 2: Lầm Thê Mở Cửa Phòng, Thượng Sai Người Rồi (2)	7
3. Chương 3: Lầm Thê Mở Cửa Phòng, Thượng Sai Người Rồi (3)	8
4. Chương 4: Đóng Gói Mỗi Tình Đầu, Tôi Vẫn Còn Là Thiên Hạ Vô Song (1)	8
5. Chương 5: Đóng Gói Mỗi Tình Đầu, Tôi Vẫn Còn Là Thiên Hạ Vô Song (2)	9
6. Chương 6: Đàn Ông, Chính Là Lòng Lang Dạ Sói (1)	10
7. Chương 7: Đàn Ông, Chính Là Lòng Lang Dạ Sói (2)	11
8. Chương 8: Đàn Ông, Chính Là Lòng Lang Dạ Sói (3)	12
9. Chương 9: Vô Duyên Đối Diện Bất Tương Phù (1)	12
10. Chương 10: Vô Duyên Đối Diện Bất Tương Phù (2)	13
11. Chương 11: Vô Duyên Đối Diện Bất Tương Phù (3)	14
12. Chương 12: Chín Năm Sau, Cục Cưng Trở Về	15
13. Chương 13: Một Nhà Ba Người Vô Tình Gặp Nhau	16
14. Chương 14: Con Trai Cục Phẩm Vs Người Cha Không Đúng Đắn	17
15. Chương 15: Người Đàn Ông Lương Thiện Biến Thành Cầm Thú	17
16. Chương 16: Tự Rước Lấy Nhục (1)	18
17. Chương 17: Tự Rước Lấy Nhục (2)	19
18. Chương 18: Tự Rước Lấy Nhục (3)	20
19. Chương 19: Cục Cưng Gian Xảo	21
20. Chương 20: Cái Hôn Ngoài Ý Muốn	21
21. Chương 21: Tôi Sẽ Không Rời Khỏi Anh	22
22. Chương 22: Trở Mặt	23
23. Chương 23: Người Đáng Thương Tất Có Chỗ Đáng Hận	24
24. Chương 24: Cô Ấy Đã Trở Về Sao?	25
25. Chương 25: Tập Chí Đứng Hàng Đầu Thế Giới	25
26. Chương 26: Thư Ký Của Chủ Tịch	26
27. Chương 27: Cô Bé, Em Phải Phụ Trách Tôi	27
28. Chương 28: Bá Vương Ngạnh Thượng Cung	28
29. Chương 29: Làm Nhục Trắng Trợn	29
30. Chương 30: Buồn Nôn Còn Hơn Bị Làm Nhục	29
31. Chương 31: Nói Chuyện (1)	30
32. Chương 32: Cha Con Nói Chuyện (2)	31
33. Chương 33: Cha Con Nói Chuyện (3)	32
34. Chương 34: Cha Con Nói Chuyện (4)	33
35. Chương 35: Đánh Nhau	33
36. Chương 36: Bị Thương	34
37. Chương 37: Có Cừu Tất Báo	35
38. Chương 38: Đã Chậm Một Bước	36
39. Chương 39: Vượt Nóc Bể Tường	37
40. Chương 40: Hoài Nghi	37

41. Chương 41: Ai Nói Lời Ác Độc Hơn	38
42. Chương 42: Vị Đại Thần Xui Xẻo	39
43. Chương 43: Không Thể Tha Thứ	40
44. Chương 44: Chỉ Vì Em	41
45. Chương 45: Không Thích Hợp Với Trẻ Em	41
46. Chương 46: Thẻ Đổi Xử Tốt Với Cô	42
47. Chương 47: Gặp Ăn Cướp	43
48. Chương 48: Người Vì Tiền Mà Chết	44
49. Chương 49: Tuýp Đàn Ông Như Thế Nào Là Không Có Phong Độ Nhất	45
50. Chương 50: Giải Thích	46
51. Chương 51: Điều Tra	46
52. Chương 52: Cha Con Ai Phúc Hắc Hơn	47
53. Chương 53: Anh Là Ai Vậy?	48
54. Chương 54: Người Đàn Ông Bá Đạo	49
55. Chương 55: Nhà Hồng Đồi Biệt Thự	50
56. Chương 56: Mẹ, Người Mạnh	50
57. Chương 57: Ba Thiếu Gia Của Nhà Họ Đông (1)	51
58. Chương 58: Ba Thiếu Gia Của Nhà Họ Đông (2)	52
59. Chương 59: Ba Thiếu Gia Của Nhà Họ Đông (3)	53
60. Chương 60: Ba Thiếu Gia Của Nhà Họ Đông (4)	54
61. Chương 61: Cho Là Anh Coi Tiền Như Rác	55
62. Chương 62: Tam Thiếu Gia Xuất Hiện	56
63. Chương 63: Anh Là Hạnh Phúc Của Em Sao?	57
64. Chương 64: Vì Ai Mà Hát	57
65. Chương 65: Kỹ Thuật Hôn Thật Tệ	58
66. Chương 66: Cùng Giường Chung Gối	59
67. Chương 67: Tại Sao Không Dám Ngủ Cùng Với Anh	60
68. Chương 68: Hôn Chỗ Nào Của Em?	61
69. Chương 69: Điện Thoại Thần Bí	61
70. Chương 70: Khách Không Mời Mà Đến	63
71. Chương 71: Gấu Và Người Đại Chiến	64
72. Chương 72: Kiếp Trước Anh Là Mẹ Ghẻ Của Công Chúa Bạch Tuyết?	66
73. Chương 73: Tôi Không Muốn, Cũng Không Ai Có Thể Lấy Của Tôi	68
74. Chương 74: Nếu Làm Được, Vậy Anh Hãy Lấy Ra Chút Bản Lĩnh Đi	69
75. Chương 75: Anh Muốn Em	71
76. Chương 76: Anh Cũng Biết Sợ	73
77. Chương 77: Gian Tình Người Và Thú	75
78. Chương 78: Ai Bắn Lén	76
79. Chương 79: Mắt Chó Nhìn Người Thấp	78
80. Chương 80: Gặp Lại Cố Nhân	79
81. Chương 81: Anh Cởi Cho Em Xem	80
82. Chương 82: Cứt Heo Không Đáng Tin Cậy	82
83. Chương 83: Bị Đưa Hột Gà Thúi	84
84. Chương 84: Chỉ Là Một Tường Kịch	85
85. Chương 85: Anh Yêu Tôi Sao?	87
86. Chương 86: Công Và Tư Phải Rõ Ràng	89
87. Chương 87: Ôm Tôi Một Cái Được Chứ	90
88. Chương 88: Sao Không Có Ảnh Nude	92
89. Chương 89: Ở Lại Với Anh	93
90. Chương 90: Ha Ha Cười Đều	94
91. Chương 91: Diện Mạo Của Anh Gây Hoạ	96
92. Chương 92: Trải Nghiệm Đầu Tiên Của Tình Yêu	97
93. Chương 93: Cục Cưng Tiết Lộ Bí Mật	99
94. Chương 94: Là Người Phụ Nữ Của Tôi	100

95. Chương 95: Tam Thiếu Kể Chuyện Xưa	101
96. Chương 96: Là Cậu Bức Tử Cô Ấy	105
97. Chương 97: Trái Tim Của Tôi Lạnh Quá	106
98. Chương 98: Bánh Bao Ông Là Ai	108
99. Chương 99: Yêu Là Ích Kỷ	109
100. Chương 100: Bắt Nạt Anh Chàng Cảnh Sát Giao Thông	110
101. Chương 101: Thầy Giáo Hăm Hại Không Nổi	112
102. Chương 102: Người Đàn Ông Ma Quái	114
103. Chương 103: Làm Tình Nhân Của Tôi	116
104. Chương 104: Cô Cởi Hay Không Cởi	119
105. Chương 105: Hắn Thật Sự Là Sá Thủ	121
106. Chương 106: Bạch Dạ Người Chịu Tội Thay	124
107. Chương 107: Vô Song Mang Thai	126
108. Chương 108: Giọng Của Phụ Nữ	129
109. Chương 109: Hữu Kinh Vô Hiểm (gần Bỏ Lỡ)	131
110. Chương 110: Tiệc Sinh Nhật Kinh Hoàng	131
111. Chương 111: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (1)	133
112. Chương 112: Yêu Ở Sự Thật Trước Mặt (2)	135
113. Chương 113: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (3)	136
114. Chương 114: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (4)	138
115. Chương 115: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (5)	139
116. Chương 116: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (6)	140
117. Chương 117: Yêu Ở Sự Thật Trước Mặt (7)	141
118. Chương 118: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (8)	143
119. Chương 119: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (9)	144
120. Chương 120: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (10)	145
121. Chương 121: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (11)	147
122. Chương 122: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (12)	148
123. Chương 123: Tình Đầu Của Cậu Nhóc	150
124. Chương 124: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (13)	151
125. Chương 125: Bí Mật Không Thể Nói (1)	152
126. Chương 126: Bí Mật Không Thể Nói (2)	154
127. Chương 127: Bí Mật Không Thể Nói (3)	155
128. Chương 128: Bí Mật Không Thể Nói (4)	156
129. Chương 129: Bí Mật Không Thể Nói (5)	158
130. Chương 130: Bí Mật Không Thể Nói (6)	159
131. Chương 131: Chân Giò Hun Khói Gây Hỏa	161
132. Chương 132: Hứa Hẹn Vĩnh Viễn Sẽ Không Phản Bội Có	163
133. Chương 133: Phong Phạm Vương Giả (1)	164
134. Chương 134: Phong Phạm Vương Giả (2)	165
135. Chương 135: Phong Phạm Vương Giả (3)	167
136. Chương 136: Phong Phạm Vương Giả (4)	168
137. Chương 137: Quà Tặng Trí Mạng	170
138. Chương 138: Hoạn Nạn Thấy Chân Tình	171
139. Chương 139: Hận Đến Chết Không Rời	173
140. Chương 140: Xuất Huyết Nhiều	174
141. Chương 141: Chúng Ta Kết Hôn Đi	175
142. Chương 142: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (13)	177
143. Chương 143: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (14)	178
144. Chương 144: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (15)	180
145. Chương 145: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (16)	181
146. Chương 146: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (17)	183

147. Chương 147: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (18)	185
148. Chương 148: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (19)	186
149. Chương 149: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (20)	188
150. Chương 150: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (21)	190
151. Chương 151: Tẩy Nào Cho Củi Mực	191
152. Chương 152: Phát Hiện Khiếp Sợ	193
153. Chương 153: Chân Tướng Chín Năm Trước	195
154. Chương 154: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (22)	196
155. Chương 155: Làm Chuyện Cho Anh	196
156. Chương 156: Quý Kế Được Như Ý	198
157. Chương 157: Để Em Chiều Anh	199
158. Chương 158: Cha Con Có Yêu	200
159. Chương 159: Khiêu Khích Ly Gián	201
160. Chương 160: Vợ Cả Cùng Vợ Bé	203
161. Chương 161: Bắt Cóc Và Lãng Nhục	205
162. Chương 162: Vô Song Bị Thương	208
163. Chương 163: Chúng Ta Có Thể Thẳng Thắn Với Nhau Hay Không	210
164. Chương 164: Không Thể Nhịn Được Nữa, Không Cần Nhịn Nữa	211
165. Chương 165: Quyết Đấu Đến Cùng (Một)	213
166. Chương 166: Quyết Đấu Đến Cùng (Hai)	213
167. Chương 167: Quyết Đấu Đến Cùng (Ba)	215
168. Chương 168: Nguồn Gốc Của Thù Hận (Một)	216
169. Chương 169: Nguồn Gốc Của Thù Hận (Hai)	218
170. Chương 170: Mẹ Có Thể Chết Vì Cha Không	219
171. Chương 171: Tương Lai Các Người Muốn Làm Gì	220
172. Chương 172: Đông Phu Nhân, Chúng Ta Bắt Đầu Lại Đi (Một)	222
173. Chương 173: Đông Phu Nhân, Chúng Ta Bắt Đầu Lại Đi (Hai)	223
174. Chương 174: Cái Vả Và Tranh Chấp	225
175. Chương 175: Thành Thực Dũng Cảm	226
176. Chương 176: Hát Cho Đông Phu Nhân Nghe	228
177. Chương 177: Chạy Trốn Truy Kích	229
178. Chương 178: Cuộc Sống Tựa Như Phim Truyền Hình Cầu Huyết	231
179. Chương 179: Đấu Địa Chủ (landlords-bài Tú Lơ Khơ)	233
180. Chương 180: Anh Mới Là Đứa Ngốc	234
181. Chương 181: Hắn Phải Chết	236
182. Chương 182	237
183. Chương 183	238
184. Chương 184: Nói Em Yêu Anh	240
185. Chương 185: Đẹp Trai Kinh Người	242
186. Chương 186: Điều Ngoài Ý Muốn	244
187. Chương 187: Hôn Lễ Ánh Nén	245
188. Chương 188: Nửa Đường Nhảy Ra Trình Giảo Kim	247
189. Chương 189: Nguồn Gốc Của Thù Hận (Ba)	249
190. Chương 190: Nguồn Gốc Của Thù Hận (Bốn)	250
191. Chương 191: Nguồn Gốc Của Thù Hận (Năm)	252
192. Chương 192: Nguồn Gốc Của Thù Hận (Năm)	254
193. Chương 193: Đại Kết Cục (Một)	255
194. Chương 194: Đại Kết Cục (Hai)	258
195. Chương 195: Đại Kết Cục (Ba)	261
196. Chương 196: Đại Kết Cục (Bốn)	264
197. Chương 197: Đại Kết Cục (Năm)	266
198. Chương 198: Đại Kết Cục (Sáu)	268
199. Chương 199: Đại Kết Cục (Bảy)	271
200. Chương 200: Đại Kết Cục (Tám)	273

201. Chương 201: Đại Kết Cục (Chín)	275
202. Chương 202: Đại Kết Cục (10)	278
203. Chương 203: Đại Kết Cục (11)	281
204. Chương 204: Đại Kết Cục (Hết)	283
205. Chương 205: Phiên Ngoại 01	285
206. Chương 206: Phiên Ngoại 02	287
207. Chương 207: Phiên Ngoại 03	290
208. Chương 208: Phiên Ngoại 04	291
209. Chương 209: Phiên Ngoại 05	292
210. Chương 210: Phiên Ngoại 06	294
211. Chương 211: Phiên Ngoại 07	296
212. Chương 212: Phiên Ngoại 08	298
213. Chương 213: Phiên Ngoại 09	300
214. Chương 214: Phiên Ngoại 10	302
215. Chương 215: Phiên Ngoại 11	304
216. Chương 216: Phiên Ngoại 12	305
217. Chương 217: Phiên Ngoại 13	307
218. Chương 218: Phiên Ngoại 14	309
219. Chương 219: Phiên Ngoại 15	310
220. Chương 220: Phiên Ngoại 16	312
221. Chương 221: Phiên Ngoại 17	313
222. Chương 222: Phiên Ngoại 18	315
223. Chương 223: Phiên Ngoại 19	316
224. Chương 224: Phiên Ngoại 20	317
225. Chương 225: Phiên Ngoại 21	319
226. Chương 226: Phiên Ngoại 22	320
227. Chương 227: Phiên Ngoại 23	322
228. Chương 228: Phiên Ngoại 24	324
229. Chương 229: Phiên Ngoại 25	325
230. Chương 230: Phiên Ngoại 26	327
231. Chương 231: Phiên Ngoại 27	329
232. Chương 232: Phiên Ngoại 28	330
233. Chương 233: Phiên Ngoại 29	332
234. Chương 234: Phiên Ngoại 30	334
235. Chương 235: Phiên Ngoại 31	336
236. Chương 236: Phiên Ngoại 32	338
237. Chương 237: Phiên Ngoại 33	339
238. Chương 238: Phiên Ngoại 34	341
239. Chương 239: Phiên Ngoại 35	342
240. Chương 240: Phiên Ngoại 36	344
241. Chương 241: Phiên Ngoại 37	345
242. Chương 242: Phiên Ngoại 38	347
243. Chương 243: Phiên Ngoại 39	350
244. Chương 244: Phiên Ngoại 40	352
245. Chương 245: Phiên Ngoại 41	355
246. Chương 246: Phiên Ngoại 42	357
247. Chương 247: Phiên Ngoại 43 (end)	359

Cục Cưng Phúc Hắc: Mẹ Vẫn Còn Rất Thuần Khiết

Giới thiệu

Chín năm trước, cô vì lầm thẽ ra vào, đi nhầm phòng, bị người nào đó cầm thú một phen. Sau đó ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuc-cung-phuc-hac-me-van-con-rat-thuan-khiet>

1. Chương 1: Lầm Thẽ Mở Cửa Phòng, Thương Sai Người Rồi (1)

Khách sạn lớn Hoàng Đình, cửa thang máy! “Yên nhi, sao đột nhiên mình cảm thấy tim đập nhanh quá, nhanh đến nỗi không thể hít thở!” Chúc Vô Song mặc một bộ váy quây màu hồng bó sát người, bộ váy vốn là mượn của Thư Yên, hơi nhỏ, lại siết hơi chặt, hay là do cô quá khẩn trương, tim đập nhanh, tạo thành hơi thở không thoải mái, hơi thiếu dưỡng khí. “Này, bình thường!” Ngay lập tức từ con gái biến thành phụ nữ, có thể không khẩn trương sao. Thư Yên nắm hai cánh tay trắng mịn của cô ấy, cẩn thận nhìn trang phục trên người cô ấy, màu sắc chiếc váy cùng đồ trang sức trang nhã tương xứng với khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy, cái váy siết chặt lộ ra rãnh thanh xuân như ẩn như hiện giữa hai vú, tuyệt đối khiến đàn ông thấy thì xuân tình nhộn nhạo. Nhìn xuống chút nữa, cặp chân Chúc Vô Song cân đối, trắng trẻo mềm, cô ấy có phần không được tự nhiên mà vận vẹo uốn éo, có vẻ càng thêm quyến rũ động lòng người. “Vô Song, đừng uốn éo nữa, mình sắp phun máu mũi rồi!” Thư Yên biết không phải là nói khoa trương, bởi vì hôm nay Chúc Vô Song, thật sự rất đẹp. Cô đang nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy, không nhịn được cười khen ngợi “Vô Song, làm bạn bè với cậu nhiều năm như vậy, hôm nay mình thật sự mới thấy rõ cậu, ông trời, cậu đó nha giống như tiên nữ. Vô Song, đột nhiên mình cảm thấy, anh Lê Vũ có phần không xứng với cậu!” “Shit!” Chúc Vô Song kéo tay của cô ấy xuống, nhắm mắt không đồng ý, Kiều Lệ Vũ, là đàn anh hơn họ hai cấp, chàng trai học vấn ưu tú, là Bạch Mã Vương Tử vô số con gái điên cuồng mê luyến, mà cô đây? Tuy có vài phần xinh đẹp, nhưng gia thế và thành tích, đều là kém nhất lớp, sao lại so Kiều Lệ Vũ không xứng với cô. Cho nên rất nhiều lần Chúc Vô Song nhìn trời thở dài, cảm tạ ông trời thương yêu, đem vận người mê hoàn hảo như vậy, tặng cho cô, vì Lê Vũ, bị nhiều cô gái xem thường, đổ kị, lập kế đều là đáng giá! Hai người lui tới đã hơn năm, nhưng chưa bao giờ làm chuyện vượt giới hạn, chuyện điên cuồng nhất cũng chính là lần đầu tiên ở dưới ánh trăng lãng mạn, Kiều Lệ Vũ không khắc chế được mình khê hôn môi Vô Song, cũng chỉ có lần đó, hôm nay là buổi lễ tốt nghiệp của Kiều Lệ Vũ, anh phát ra yêu cầu với Vô Song, tình yêu cuồng nhiệt giữa nam nữ vốn là không có lý trí gì có thể nói, Chúc Vô Song lại thuộc về kiểu con gái không bình tĩnh, cô cũng không phải là cột nhà tùy tiện, mà là cô cảm thấy Kiều Lệ Vũ này chính là người đàn ông kiếp này cô không thể không gả, giao mình cho anh chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi, nghĩ đến vài năm sẽ không gặp mặt nhau, cô quyết định bất cứ giá nào. “Được rồi, Vô Song, đã đến lúc rồi, cậu lên nhanh đi, đây là thẻ mở cửa phòng!” Thư Yên nhìn thời gian, lấy thẻ mở cửa phòng ở trong túi xách cô đưa cho Vô Song. “Yên nhi, mình hơi sợ!” Thời khắc quan trọng, Chúc Vô Song có phần muốn bỏ cuộc, nắm tay Thư Yên, không cho cô ấy đi. “Khụ khụ.” Thư Yên ho khan hai cái “Loại chuyện như vậy muốn mình ở bên cạnh nhìn, hai người cũng không xấu hổ phải không, Vô Song, lấy dũng khí ngày thường không sợ trời không sợ đất của cậu, cố gắng lên!” Nắm quả đấm, cô động viên Vô Song. “Nhưng mà Yên nhi ——” Vô Song tựa đầu lại gần cô, nhỏ giọng nói “Nghe nói lần đầu tiên rất đau, có thể sẽ hôn mê!” Đây là cô đang hù dọa ai hả? Thư Yên nuốt nước miếng, vỗ tay của cô nói “Làm phụ nữ đều sẽ có lần đầu tiên, hãy giống như di cã, là phụ nữ đều không thoát khỏi, Vô Song, đã lựa chọn, thì chấp nhận số phận đi!” Về mặt Vô Song vẫn còn do dự. Thư Yên nhìn không được quả trách “Nhìn cậu lúc này mà xem, sợ như vậy, tại sao ban đầu lại đáp ứng!” “Hiện tại có hai lựa chọn đặt ở trước mặt cậu, hoặc

là cùng mình trở về, hoặc là cầm thẻ phòng của cậu đi lên, chính cậu chọn đi!” Vô Song do dự, nghĩ ngợi một lát, cô cắn răng, nhận lấy thẻ mở cửa phòng trong tay Thư Yên, bộ dạng có vẻ xông pha khói lửa nói “Minh đi!” Lên núi đao, xuống biển lửa, vì Kiều Lệ Vũ cô cũng không tiếc! “Vô Song, chúc các cậu có một đêm tốt đẹp, bai

” Thư Yên vẫy tay mỉm cười với cô, Vô Song hít sâu, âm thầm cổ vũ ỳnh, cũng vẫy tay với Thư Yên, đưa mắt nhìn cô ấy rời đi sau đó, xoay người —— “A!” Cô đứng phải đầu một cô gái ngực bự, có lẽ là đứng cô ấy đau, cô gái kia hét lên một tiếng, thẻ mở cửa phòng trong tay hai người đều rơi trên mặt đất. “Mắt chó cô mù à!” Cô gái ngực bự mặc trang phục hấp dẫn trách mắng nói. “Bò sữa chết tiệt, cô kêu gào cái gì, tôi đây bao lớn đứng sờ sờ chỗ này như thế, cô cũng có thể đứng vào, cũng không biết là ai không có mắt, Hàaaa...!” Chúc Vô Song cô cũng không phải là dễ khi dễ. Cô gái ngực bự xanh mặt giận đến nghiến răng, nhưng bởi vì không có thời gian không thể không nhẫn nại bỏ qua, nhặt thẻ mở cửa phòng trên đất lên, hừ lạnh một tiếng rồi đi. Vô Song cũng nhặt thẻ mở cửa phòng trên đất lên, vào thang máy!

2. Chương 2: Lâm Thẻ Mở Cửa Phòng, Thượng Sai Người Rồi (2)

“0457 trên đường đi Vô Song cầm thẻ mở cửa tìm phòng làm bầm nói, 0457(em là vợ anh). Vòng quanh tầng lầu khách sạn nửa vòng, cuối cùng cô mới tìm được biển số phòng ‘0457’, đứng ở cửa, nhịp tim của cô đập nhanh giống như đánh trống, tay nắm thẻ ra vào, không tự chủ run rẩy, con gái, phụ nữ, lúc này chỉ là cách một cánh cửa. [Bình tĩnh, bình tĩnh, Chúc Vô Song, Lệ Vũ không phải là người đàn ông đời này đã nhận định sao? Vậy, mà còn sợ gì, đi vào đi, Lệ Vũ đang đợi mày!] một giọng nho nhỏ nói. [Chúc Vô Song, sao mày có thể không biết liêm sỉ như vậy, mày mới 16 tuổi, ôi chao, cứ như vậy không chịu chờ đợi muốn trở thành phụ nữ sao? Không sợ người con trai này thay lòng, quăng mày!] một giọng khác đang nói. Làm sao đây? Làm sao đây? Làm sao đây. ? Vô Song rối rắm rồi, đều để ý hai giọng nói trong lòng, bởi vì yêu, cô không sợ hiến tặng mình cho Lệ Vũ, nhưng bị vứt bỏ, là rất thảm, ngộ nhờ tình tiết mấu chốt như trong tiểu thuyết làm mẹ lúc chưa lập gia đình xảy ra ở trên người cô, vậy không phải cô rất thể thảm sao! Trong nhà chỉ nuôi cô và một đứa em trai, cũng đã không gánh vác nổi rồi, nếu nuôi đứa bé. Lạnh run một cái, Vô Song trách mắng mình: “Chúc Vô Song, mày ở đây nghĩ cái gì chứ, chuyện tình xui xẻo như vậy, sao có thể xảy ra ở trên người mày, sẽ không, Lệ Vũ không phải loại người như vậy, huống chi lần thứ nhất thì trúng chiêu, mấy tỷ số này cũng quá cực kỳ nhỏ bé đi, đừng tự hù dọa mình!” Vô Song ngực bị hoảng sợ, nắm tay thật chặt, Vô Song vẫn quyết định đi vào, cho là tuổi trẻ điên cuồng một lần. Cô vừa mới chuẩn bị dùng thẻ mở cửa phòng để mở cửa, đột nhiên bị cúp điện! “A!” Cô sợ tới mức hét lên một tiếng, một tiếng cửa “Rắc rắc” giống như là mở ra, Vô Song buồn bực, thẻ vẫn còn ở trong tay cô còn chưa có mở cửa mà, sao cửa lại tự mình mở chứ? Còn không đợi cô ngẫm nghĩ cho rõ ràng, cũng cảm giác được cánh tay bị kéo căng, tiếp theo cả người đều bị kéo vào gian phòng. “Bành ——” cửa bị đóng lại tàn bạo. “Học.” Ngửi thấy mùi rượu, Vô Song muốn hỏi anh uống rượu sao, nhưng không đợi cô hỏi, thì người cô bị kéo tiến vào đặt ở trên tường, lấy môi phong bế. Đây vội vàng hôn không kịp chuẩn bị, thật sự khiến Vô Song ngây người, xác thực theo ý nghĩa trên mà nói, đây coi như là nụ hôn đầu của cô, bởi vì cô chưa bao giờ được Lệ Vũ hôn kích liệt như thế này, lần hôn kia, có thể nói là chuẩn chuẩn lướt nước, một chút liền dừng lại. Còn lần này, bá đạo có phần mạnh mẽ. Môi nóng của anh mềm mại thật giống như một trận lửa đang thiêu đốt, mang theo mùi rượu nguyên chất, mạnh mẽ cạy hàm răng cô ra, treu chọc đầu lưỡi đỉnh hương của cô, loại khoái cảm điện giật trong nháy mắt cuốn lấy toàn thân Vô Song, khi anh mạnh mẽ tiến công, cô ngây ngô không hiểu đáp lại như thế nào, có xúc động khó tả, cũng có phần khản trương luống cuống, còn có phần sợ không giải thích được. Bởi vì giờ phút này anh thật sự có gì đó rất không giống, mạnh mẽ giống như là một người khác, cô biết Lệ Vũ vẫn là một vương tử lịch sự nho nhã, chưa từng có mạnh mẽ như thế này. Có lẽ rượu làm tăng can đảm! “Ừm ừm.” Vô Song bị anh hôn đến nỗi không thể hít thở, phát ra mấy tiếng ô ô. Người con trai hôn cô mở môi của cô ra, vùi đầu vào cổ của cô, hai tay ôm eo thon nhỏ của cô, hai người đều mở miệng hít thở. Thở một lát, chợt, người con trai cười nhẹ, loại giọng nói dễ nghe như đàn vi-ô-lông-xen, đầm thắm không gọt dũa có vẻ chán ghét ——

3. Chương 3: Lâm Thê Mở Cửa Phòng, Thương Sai Người Rồi (3)

“Cô em, tôi ghét làm bộ giả mù sa mưa, lấy lòng tôi!” “O o ~” Vô Song vẫn còn đang hơi tàn, với lời nói của anh, ngoảnh mặt làm ngơ. “Shit!” Khẽ rửa một tiếng, người con trai thô lỗ xé rách quần áo của cô, chưa từng có một cô gái nào dám coi thường mệnh lệnh của anh, cô gái này lại dám không nghe theo, anh không thể không khiến cho cô ta ngoan ngoãn nghe lời! “. ĐỪNG, LỆ VŨ ĐỪNG XÉ, QUẦN ÁO NÀY LÀ CỦA THƯ YÊN Đấy!” Wow, xé rách cô sẽ không thường nổi đâu. LỆ VŨ? Động tác người con trai hơi chậm lại, lần nữa chống đỡ cô ở trên tường, một tay chống tường, một tay nâng cằm của cô lên, giọng cười lại như hàn băng nổi “Cô gọi tôi là gì?” “LỆ VŨ a!” Vô Song còn chưa kịp phản ứng người đàn ông này vốn không phải Kiều LỆ VŨ. LỆ VŨ? ! Khuôn mặt tuần tú chôn trong bóng đêm của người con trai đột ngột nổi gân xanh, lực nắm cằm Vô Song có phần gia tăng, cô ta lại đang ở trước mặt kim chủ không chút nào cố kỵ mà gọi tên một người đàn ông khác, cô ta có biết đây là cằm kỳ lớn nhất của người đàn ông không! Cô ta, chết chắc rồi! “LỆ VŨ. Đau !” Vô Song nhú mày, hôm nay LỆ VŨ thật sự rất khác thường nha, cô hơi sợ. Trong bóng tối, người đàn ông tà ác cười nói “Cô em, nhớ tên của tôi —— ĐÔNG BÁC HẢI!” Không phải là Kiều LỆ VŨ! Vô Song giật mình. Lúc này mới phản ứng, anh ta không phải là LỆ VŨ! “Ừm ừm.” Đổi môi, lần nữa bị người con trai ngăn chặn, lần này so với lần trước còn bá đạo dã man hơn, răng môi bị anh ta dây dưa thực chặt chẽ, Vô Song muốn đẩy anh ra, thế nhưng người con trai này đè ép cô quá chặt, hai tay bị bó buộc vào trong ngực, có thể nói là nhúc nhích khó khăn. Cô muốn cắn nát môi của anh ta, nhưng cuối cùng cũng thất bại, bởi vì người đàn ông đã mở rộng môi của cô ra rồi, bàn tay to một tiếng “Tê lạp”, kéo khóa kéo cái váy của cô ra, không còn nghi ngờ gì nữa, váy tơ lụa cùng lót ngực bị tuột xuống, một cơn lạnh lẽo từ trong tối ngoài lan tới toàn thân Vô Song, da thịt trắng nõn nổi da gà lên. “Buông tôi ra, cứu mạng, vô lễ!” Vô Song gào thét điên cuồng, sợ tới mức ba hồn không về bảy phách. Người con trai cười lạnh “Ra ngoài bán, sẽ phải có khả năng!” Hiện tại hối hận, đã muộn! “Hừ hừ ông nội anh mới phải ra ngoài bán!” Cái tên đàn ông xấu này lại xem cô như kỹ nữ. Vô Song nóng giận, liền không lựa lời nói châm chọc trở lại. Lời này, giống như một thanh kiếm sắc bén, đâm thẳng vào trái tim đóng băng của ĐÔNG BÁC HẢI, cả người anh đều run rẩy, vẻ mặt thực sự rất khó coi, kinh khủng giống như Tu La địa ngục. “Con đi, mày muốn chết!” Bàn tay, xé rách quần lót nhỏ Spongebob Squarepant của cô, ĐÔNG BÁC HẢI lại gạt khăn tắm che ở phía dưới, ôm ông của cô, mạnh mẽ tách hai đùi cô ra, động thân liền đâm, nhất cú đâm xuyên qua màng thật mỏng kia. “A ——” bất thành linh bị xuyên qua, thiếu chút nữa khiến Vô Song hôn mê, kèm theo thét chói tai rơi xuống chính là nước mắt đau đớn của cô, cùng với cầu cứu “Cứu. mạng, cứu mạng.” Thân thể kia khít khao, khiến anh có nửa phần dừng lại, cô ta lại còn là một trinh nữ chưa biết mùi đời! “Lần đầu tiên?” Ngừng lửa giận, anh hỏi. “Khốn kiếp, tôi muốn kiện anh cường bạo!” Vô Song dùng sức cắn bờ vai của anh, rất nhanh một mùi máu tươi liền nhảy vào trong miệng của cô. “Shit!” ĐÔNG BÁC HẢI bị chọc giận lần nữa, dùng sức đẩy một cái, Vô Song đau đến nghẹn ngào, nhưng anh lại không có nửa phần đồng tình, giống như là một con ngựa tháo cương, ở trong cơ thể cô tàn sát bừa bãi!

4. Chương 4: Đóng Gói Mỗi Tình Đầu, Tôi Vẫn Còn Là Thiên Hạ Vô Song (1)

Hôm sau, buổi chiều ánh mặt trời nghiêng rả vào gian phòng, người nằm ở trên giường miễn cưỡng mở mắt ra. “Khàn ——” Vốn định lật người tiếp tục ngủ, không ngờ vừa chuyển người một cái, toàn thân cũng giống như đau đớn mệt mỏi, Vô Song nhắm nhú mắt, chống tay, chập vật ngồi dậy. “A!” Nhìn thấy mình trần truồng, cô mới bừng tỉnh tối hôm qua xảy ra chuyện gì. “Ô ô.” Cầm cái gối đầu bên cạnh lên, Vô Song dựa vào đầu giường vùi đầu khóc không ra nước mắt, nước mắt của cô đã chảy khô tối hôm qua, tối hôm qua cô hoàn toàn thành bê tôi ở phía dưới người ta, so với heo mặc người chém giết còn thảm hơn, ít nhất heo vừa gọi sẽ chết, nhưng cô thì sống không bằng chết, bị người đàn ông thần bí đó tàn sát bừa bãi cả một buổi tối, cô không có chết, quả thật là kỳ tích! Thương tâm một lúc, Vô Song mới nghẹn ngào mấy lần, quay đầu, trên quây bên giường để quần áo sạch sẽ, còn có một tấm chi phiếu. Cô cầm lấy quần

áo khoác lên người, ngồi ở bên giường, cầm lên tấm chi phiếu mười vạn nguyên, vốn định xé nát, nhưng suy nghĩ một chút, cô mà xé cũng không phải quá tiện nghi cho người đàn ông kia sao! Buồn bã, không gì hơn tìm chết! Dù thế nào cô cũng không nghĩ ra, Lệ Vũ lại nhường cô ột người đàn ông khác! Là cô quá ngu xuẩn, quá ngu, vì muốn ràng buộc tình yêu lại đổi lấy hành hạ đau đớn trong lòng, a, tình yêu đầu, quả nhiên là vỏ bọc đường bao gồm trái bom! “Tam Thiếu Gia, tiểu thư Mimi điện thoại tới nói, ngày hôm qua cô ấy đi nhầm phòng, lại vì khách sạn bị cúp điện mà cô ấy làm người đàn ông kia thành cậu, không thể hầu hạ cậu, kính xin đừng trách tội!” Trong sân đánh Golf, Lý Vĩ trợ lý chơi bóng của Đông Bác Hải báo cáo với anh. “Thế nào, tối hôm qua chưa được ăn thịt?” Mặc Phi Tước ở một bên bạn tốt trêu chọc nói. Đông Bác Hải một cây đưa bóng đánh vào lỗ, xoay người, ném gậy golf cho trợ lý, đỉnh lông mày hơi nhíu lại, đang suy nghĩ tối hôm qua cô gái kia nói vậy cũng là vì đi nhầm phòng mới cầu xin anh tha thứ cả buổi tối. Ngẫm lại dung mạo của cô một chút, còn rất non nớt, hai viên kia còn trẻ trung chưa hoàn toàn trở mã, nhỏ như vậy, lại đi ra ngoài bán! “Hừ!” Nụ cười lạnh xem thường ở bên khóe miệng của anh, nhưng trong lòng lại không có tức giận. “Bác Hải, cậu cười cái gì?” Mặc Phi Tước theo kịp, tò mò hỏi. “Tối hôm qua, có một con nhóc không biết trời cao đất rộng, chọc giận tới tôi, bị tôi dạy dỗ một đêm!” Anh ngồi xuống, dùng khăn lông lau tay, chân mày nhíu lại tiết lộ sự phẫn nộ của anh. Thấy thế, Mặc Phi Tước cà lơ phất phơ cười tà một chút “Có phải coi trọng con nhóc đó hay không!” Bởi vì Đông Bác Hải cũng không nói lịch sử đào hoa của anh ta, hôm nay lại phá lệ mà nói, có thể thấy được chuyện như vậy anh ta thật sự để ý. Mắt lạnh của Đông Bác Hải bay tới phía anh ta, anh coi trọng cái loại quả trẻ trung đó, thôi đi, anh rất kén ăn đấy! Nhưng mà, thân thể cô bé kia rất khít khao, thật sự khiến anh rất hưởng thụ, còn có một chút quyến luyến! Mặc Phi Tước “phốc” cười nói “Cô gái dám đối kháng với Đông Tam Thiếu cậu, tôi thật sự rất tò mò, cậu không cậu, vậy tôi đây đi xem một chút, có phải là món ăn của tôi hay không!” Đôi mắt sâu của Đông Bác Hải, lạnh hơn ba phần, hàm răng hình như cũng cắn chặt hơn, anh cũng không biết mình đang khấn nguyện cái gì! “Ha ha ha.” Mặc Phi Tước không nhịn được cười thật to rồi đứng dậy “Nhìn cậu khấn nguyện như thế, chọc cậu chơi thôi, nếu nói vợ bạn không thể đựng, Mặc Phi Tước tôi cho dù là cầm thú, cũng không dám cầm thú chị dâu tôi đâu!” Mơ hồ thở nhẹ một hơi, Đông Bác Hải chuyển đề tài “Ngày mai tôi phải đi Anh quốc, lần này có thể phải đi hơn một tháng!” “Vậy chị dâu nhỏ làm sao bây giờ?” Mặc Phi Tước bật thốt lên. Đôi mắt sâu của Đông Bác Hải nhìn về phía phương xa, cũng không trả lời anh ta vấn đề này, một tháng sau, anh còn nhớ rõ cô gái kia, vậy anh sẽ đi tìm cô!

5. Chương 5: Đóng Gói Mỗi Tình Đầu, Tôi Vẫn Còn Là Thiên Hạ Vô Song (2)

“Vô Song mở cửa ra, mình là Thư Yên, bạn yêu, rốt cuộc cậu bị sao thế?” Ngoài cửa, Thư Yên gõ cửa phòng đã khóa chặt của Vô Song, mặc kệ cô gọi thế nào, Vô Song cũng không chịu mở cửa. “Chìa khóa đến rồi!” Chúc mẹ cầm chìa khóa tới, mở cửa phòng ra, bà chuẩn bị đi vào, Thư Yên ngăn cản bà “Dì, Vô Song giao cho con, dì đi làm chuyện của dì đi!” Chúc mẹ nhìn vào đôi mắt cô, gạt đầu một cái “Được, Yên nhi, Vô Song dì giao cho con đó!” “Ừ, dì yên tâm, bảo đảm cô ấy sẽ không sao!” Thư Yên liên tục gạt đầu bảo đảm, đưa mắt nhìn Chúc mẹ xoay người rời đi, sau đó cô lại khóa chặt cửa lại, đi tới bên cạnh Vô Song đang co rúc thân thể ngồi ở bên giường, ân cần hỏi “Vô Song, tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” “Yên nhi, mình đau quá!” Vô Song nhìn Thư Yên, khóc sứt sùi. “Thế nào? Tối hôm qua Lệ Vũ cầm thú quá mức?” Đôi mắt Thư Yên nhìn trên người cô, đáng tiếc quần áo bao quanh cô nên cái gì cũng nhìn không được! Vô Song lắc đầu, thân thể lại co chặt hơn, cô đau lòng! “Bảo bối, đừng khóc, nói cho chị biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thư Yên ôm cô ấy vào lòng, vỗ phía sau lưng của cô ấy nhẹ nhàng, an ủi nói. “Yên nhi, mình.” Cổ họng Vô Song lại nghẹn, nước mắt như vỡ òa lần nữa. “Ngoan ngoan, đừng khóc, đừng khóc!” Thư Yên ôm cô ấy càng chặt hơn, nóng nảy đến nỗi chân mày đều nhíu lại. Tựa vào trong ngực cô ấy, Vô Song khóc một lúc, tâm tình mới ổn định lại, Thư Yên lúc này mới hỏi lại “Lệ Vũ anh ta khi dễ cậu, tàn bạo với cậu?” Không nhớ ra được là ai nói qua rồi, đàn ông càng áo mũ chỉnh tề, lịch sự nho nhã, ở trên giường càng không bằng cầm thú. Vô Song lắc đầu, Thư Yên dùng khăn giấy lau nước mắt đầy mặt giúp cô ấy, lúc này cô ấy mới nức nở nói “Người con trai trong phòng, không. không phải là Lệ Vũ!” “Không phải là Lệ Vũ?” Má ơi “Vậy là ai?” “Mình không biết!” Thư Yên hóa đá, sao có thể như vậy “Thế mở cửa phòng kia không phải là Lệ Vũ tự tay giao cho cậu sao, trong phòng sao không

phải là anh ta?” Chẳng lẽ anh đem Vô Song trở thành con cò của anh ta? Thư Yên cũng đỏ mắt lên, làm chị em bạn bè nhiều năm như vậy, cô còn chưa từng thấy qua Vô Song đau thương, khổ sở như vậy, cô nhẹ giọng hỏi “VẬY. Người đàn ông kia anh ta có làm cái gì với cậu hay không?” Hỏi, Thư Yên liền hận không lập tức cắn đứt đầu lưỡi của mình, cô đây không phải là biết rõ sao mà còn hỏi chứ, người đàn ông kia không làm gì với Vô Song, thì Vô Song làm chi khóc đến đau lòng như vậy! Vô Song cúi đầu xuống, lần nữa giống như con nhím bị kinh sợ, co rúc lại. Con bà nó — “Mình muốn giết tên Lê Vũ không bằng cầm thú kia!” Bỗng nhiên Thư Yên giận dữ đứng dậy, Vô Song ngẩng đầu kéo cánh tay của cô ấy lại “Yên nhi, đừng!” “Vô Song, tên cầm thú kia đối với cậu như vậy, cậu còn che chở cho anh ta?” Bộ dạng Thư Yên ra vẻ chỉ tiếc rên rỉ không thành thép nhìn cô ấy chăm chăm. Vô Song khóc sùi sụt một chút, nói “Yên nhi, lúc này, Lê Vũ anh ấy đã sớm bay đi nước ngoài rồi!” Người ta cũng đã đi, cô gái như cô phải đi chém ai chứ! “Yên nhi, là do mình ngốc, chẳng oán được ai!” Vô Song miễn cưỡng cười chua xót. “Vô Song.” Thư Yên khóc, cô phải khuyên Vô Song nhiều hơn, có lẽ cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy “Thật xin lỗi!” “Yên nhi, chuyện như vậy tại sao có thể trách cậu chứ, con nhóc ngốc, bây giờ mình đã không còn khó chịu rồi, coi như không có màng trinh, mình vẫn là mình, vẫn là Chúc Vô Song của thiên hạ vô song kia!” “Đúng, Vô Song cậu chính là cậu, còn con nhóc tinh ranh mình sùng bái nhất!” Thư Yên ôm cô ấy, nức nở nói. “Ừ!” Vô Song gật đầu, cô vẫn là cô. Trinh tiết sở dĩ quan trọng là bởi vì phải đem nó cho người đàn ông quan trọng nhất, nếu như người đàn ông này chẳng thêm ngó tới, như vậy cho ai, có gì khác biệt đâu!

6. Chương 6: Đàn Ông, Chính Là Lòng Lang Dạ Sói (1)

Một tháng sau — Ở ngay cửa bệnh viện, có hai cô gái mặc quần áo trung học, nhìn đám người đi ra đi vào, đứng chờ mà đứng ở trong gió lung tung. “Vô Song, cậu. cậu xác định không cần đứa bé này?” Thư Yên kéo tay Vô Song, nhìn bụng của cô, cẩn thận hỏi. “Yên nhi, mình không biết, mình thật sự rất rối!” Vuốt bụng, nghĩ đến bên trong là một sinh mệnh nhỏ, Vô Song cũng có chút không đành lòng. Có câu nói, hổ dữ cũng không ăn thịt con! “Vô Song, nếu không. Nếu không cậu sanh đưa bé ra đi!” “Yên nhi, sanh ra rồi mình lấy cái gì nuôi sống nó, nếu như bị trường học và cha ghẻ của mình biết được, mình liền chết chắc!” Tâm tình của Vô Song có chút mạnh mẽ mà nói. Thư Yên thở dài, đứng vậy, trường học mà biết Vô Song mang thai, nhất định sẽ khai trừ cô ấy, còn có cha ghẻ hung ác của cô ấy, cũng vì cô ấy đã làm cho ông ta mất mặt mà đánh chết cô ấy. Đứa bé này, quả thực không thể để lại! “VẬY, đi thôi!” Hai người bắt đầu đi vào bệnh viện. Dù sao cũng là chỉ hai nữ sinh cấp hai, đối mặt với chuyện phá thai như vậy, khó tránh khỏi căng thẳng và ngượng ngùng, Thư Yên ngược lại thấy may mắn, cô không phải là người trong cuộc, Vô Song thì có vẻ rất lo lắng, căng thẳng, nắm chặt lòng bàn tay cũng rịn mồ hôi của Thư Yên. Tiền phí giải phẫu là của Thư Yên, nhà Thư Yên có tiền, cô ấy lại là con gái độc nhất, có thể tưởng tượng cha Thư mẹ Thư cưng chiều cô ấy như thế nào, tiền tiêu vặt mỗi tháng muốn bao nhiêu thì cho bao nhiêu. Phí giải phẫu hơn một ngàn đồng, đối với cô ấy mà nói, là chuyện nhỏ! Bên ngoài hành lang cửa phòng giải phẫu nạo thai, có nhiều cô bé ngồi, tuổi của các cô ấy nhìn qua đều còn rất nhỏ, chừng mười mấy ~ hai mươi tuổi, bụng của một người trong đó đã lộ lên. Vô Song cùng Thư Yên liếc mắt nhìn nhau, Thư Yên bĩu môi chắc lưỡi nói “đàn ông thật con mẹ nó, không phải là người tốt!” Muốn bọn họ phụ trách, thì ngay cả bóng ma cũng không nhìn thấy. “Được rồi, Yên nhi!” Vô Song nhìn các cô bé trước mắt mà bàng hoàng, khẩn trương, sợ hãi, đau lòng lại tràn ra ở khắp người, đàn ông không phụ trách, lại tạo thành đau khổ để cho phụ nữ và đứa nhỏ chịu đựng, à, đàn ông nha, rốt cuộc xem tình cảm của phụ nữ là cái gì? “Vô Song, cậu có cần ngồi xuống, nghỉ ngơi một chút không?” Thư Yên hỏi, cô gái bên cạnh nghe nói, cũng thân thiện dịch ra ngoài một chút. Thấy thế, Vô Song ngồi xuống, cười nhạt với cô gái kia “Cám ơn!” Cô gái có ngũ quan nhỏ gọn, nhìn qua giống như búp bê. “Bạn cũng đến phá thai hay sao?” Cô gái nhỏ giọng hỏi. “Ừ.” “À” Cô gái cắn môi dưới, sờ sờ bụng của mình, thản nhiên nói “Thật ra thì, tôi cũng không muốn phá đứa bé này.” “VẬY thì không phá!” Thư Yên nói. “Nhưng mà, cha của nó lại không cần nó” Giọng nói của cô gái nhẹ nhàng, tràn đầy bất đắc dĩ cùng đau lòng. “Mẹ nó!” Thư Yên lòng đầy cảm phẫn mà trách mắng “Không muốn đứa nhỏ, sao lại làm lớn bụng của bạn.” “Yên nhi” Vô Song nắm chặt tay của cô ấy, Thư Yên mới thu lại tâm tình kích động. “Là tôi tự nguyện, chuyện không liên quan đến anh ấy!” “Ài!” Vô Song cảm thán, cô gái ngu trên thế gian, đâu chỉ có một mình cô, không

phải cô cũng ngu ngốc mà phạm một chuyện ngu xuẩn sao, xuất phát đều là người cùng lận đận như nhau, Vô Song nắm tay của cô gái, cười nói “Tôi tên là Vô Song, bạn phải không ngại, chúng ta có thể làm bạn bè.” “Làm bạn bè?” Cô gái trợn to hai mắt hình như rất ngạc nhiên, cô ấy muốn làm bạn bè với cô, thất thần một lúc lâu, mới ngược lại cầm chặt tay của Vô Song, kích động nói “Không ngại, tôi tên là Mặc Noãn!”

7. Chương 7: Đàn Ông, Chính Là Lòng Lang Dạ Sói (2)

“Cô ấy là chị em tốt của tôi, Thư Yên!” Vô Song kéo tay Thư Yên, giới thiệu. “Chào!” Mặc Noãn xấu hổ mà ngượng ngùng cười một tiếng, xinh đẹp giống như loại phù dung sớm nở tối tàn làm chói mắt, cô ấy vừa nhìn là thuộc về loại cô gái dịu ngoan khéo léo đơn thuần, xuất hiện ở loại địa phương này, thật sự là làm cho người ta có loại cảm giác thất kinh. Cô gái như vậy, bình thường đều là được người che chở thương yêu trong lòng bàn tay mới đúng? Sao lại thể bị người vứt bỏ. “Vị kế tiếp!” Trong phòng giải phẫu, truyền đến giọng của bác sĩ nữ, cô bé ngồi ở hàng trước sợ hãi bước đi vào, ba người cùng nhìn về phía phòng giải phẫu, Mặc Noãn nhất thời như đứng trong đồng lửa, nhiều lần muốn đứng lên. “Vô Song, tôi sợ!” Hai tay của cô cũng nâng lên nắm tay Vô Song, run rẩy nói. “Đừng sợ, có tôi cùng với bạn!” Thật ra thì Vô Song cũng rất sợ, nhất là nhìn thấy sắc mặt cô gái kia đi ra, trắng bệch như tờ giấy, đi bộ không vững, bộ dạng như bệnh thời kỳ cuối, sau đó, sợ tới mức muốn rút lui rồi. Thư Yên mặc dù không phải là người trong cuộc, nhưng thấy kia cô gái đi ra thì cũng sợ tới mức hết hồn hết vía, nắm chặt bả vai của Vô Song. “Vô Song!” Chợt, cô gái rớt xuống nước mất trong suốt “Tôi thật sự là không muốn phá đứa bé này!” Tâm của Vô Song vốn cũng rất dao động, lại dao động, thật ra thì cô cũng rất không muốn phá đứa nhỏ, dù sao đứa nhỏ là vô tội! Cô không biết nên làm sao mà an ủi Mặc Noãn, khuyên cô ấy phá đứa nhỏ? Quá thất đức. Khuyên cô ấy sinh hạ đứa nhỏ? Cũng không được, dù sao cô cũng không hiểu là cô ấy sanh ở gia đình như thế nào, nhưng cô nghĩ là mặc kệ gia đình gì, thì cũng sẽ không tha cho họ ở cái tuổi này mà sinh con! Cô ở thế khó xử, lựa chọn bảo trì im lặng, quyết định để cho cô ấy tự mình đi làm! “Nhưng mà, anh ấy sẽ không để cho đứa bé này bình an ra đời, anh ấy nhất định sẽ giết chết tôi rồi đứa nhỏ, Vô Song, tôi thật sự muốn được giữ cục cưng!” Mặc Noãn càng khóc càng thương tâm, Vô Song ôm cô ấy vào trong ngực, cũng rối loạn theo. “Mẹ kiếp, tại sao có thể có đàn ông ác tâm lại không phụ trách như vậy.” Thư Yên giận đến nổi cắn răng nghiến lợi “Người cặn bã như vậy, cặn bản không xứng làm người, súc sinh cũng không bằng, hừm dữ còn.!” “Được rồi, Yên nhi cậu đừng nói nữa!” Vô Song trừng mắt liếc cô ấy, cô ấy nói này thì có tác dụng sao? Sẽ chỉ là đổ dầu vào lửa, khiến cho Mặc Noãn thương tâm hơn thôi. Thư Yên cong môi lên, không mắng đôi câu để phát tiết, cô sẽ bị tức chết đấy! “Thiếu gia, tiểu thư ở bên kia!” Đột nhiên, hành lang yên tĩnh truyền đến một trận tiếng ồn ào, ngay sau đó là đám con trai mang giày da đi đến, tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhìn sang, chỉ thấy năm sáu người con trai mặc âu phục màu đen đang ở đối diện đi tới, người con trai cầm đầu có thể nói nổi bật vô cùng, dáng người của anh ta to lớn, màu da cổ đồng, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp giống như được điêu khắc tinh xảo, hai đường mày kiếm đen đặc nhứ chặt lại, trong đôi mắt sâu u ám đang tức giận, khóe môi mỏng thật hấp dẫn chứa đựng một cơn vô cùng tức giận mà thành cười lạnh. “Noãn, bạn làm sao vậy?” Cảm nhận được thân thể Mặc Noãn đang run rẩy, Vô Song lo lắng hỏi. “Đến. Đến rồi!” Mặc Noãn sợ tới mức đọc từng chữ run rẩy, càng ôm chặt Vô Song hơn “Vô Song, anh ấy đến rồi!” Anh ấy? Còn không đợi Vô Song phản ứng kịp, anh ấy là chỉ người nào, thì người con trai cũng đã đứng sững ở trước mặt bọn họ, Mặc Noãn nhìn hẩn, sợ tới mức thét chói tai “Em van cầu anh bỏ qua cho em đi, bỏ qua cho đứa bé của em!” “Đừng mơ tưởng ——” Giọng của người con trai rét lạnh giống như truyền từ địa phủ, ánh mắt càng hung ác hơn tuyệt không có một chút tình người.

8. Chương 8: Đàn Ông, Chính Là Lòng Lang Dạ Sói (3)

“Đừng, Vô Song cứu tôi!” Quá kinh sợ Mặc Noãn càng dùng sức hơn để ôm chặt Vô Song. “Noãn!” Vô Song cũng không biết nên làm gì bây giờ, chỉ có thể ôm chặt lấy cô ấy đang run rẩy luống cuống. “Này, anh là đàn ông sao?” Thư Yên đi tới đẩy lồng ngực của người con trai một cái, thế nhưng anh ta vẫn không nhúc nhích, một đôi mắt ưng đầy máu, không kiên nhẫn nhìn Thư Yên, nụ cười bên môi biến mất, khuôn mặt đẹp trai u ám thật sự giống như sẽ có bão táp tới. “Không muốn cô ấy sinh hạ con của anh, vậy ban đầu sao lại muốn phát sinh quan hệ với cô ấy?” Thư Yên oai phong lẫm liệt nổi giận nói, nắm chặt hai nắm đấm nhỏ, thật sự là muốn đánh anh ta. Đôi lông mày sắc sảo của người con trai nhíu lại, đôi môi mỏng khẽ mở “Cút ngay!” “Người nên cút là anh đó!” Thư Yên bất bình dùm mà ưỡn bộ ngực, trong đôi mắt đẹp cũng có tia lửa bắn tung toé. Khuôn mặt người con trai đen lại, phát phát tay, bọn cận vệ đi theo hiểu ý, hai người tiến lên kéo Thư Yên ra, cô kêu to “Mấy người làm gì đó, buông tay!” “Ồ ồ. . . .” Mặc Noãn đã khóc không thành tiếng, Vô Song che chở cô ấy, quay đầu nhìn người con trai ác độc này, nói “Tiên sinh, đây là đứa bé của hai người, chẳng lẽ anh lại tàn nhẫn như vậy, cũng không có chút niệm tình cốt nhục sao?” Cốt nhục? Người con trai lại cười lạnh, đôi mắt khát máu đỏ đến nỗi phát sáng, mặc dù anh ta đang cố mỉm cười, nhưng không khó nhìn ra là anh ta đang cố ý che giấu sự đau đớn. “Vị kế tiếp!” Giọng nói của bác sĩ nữ lại từ bên trong truyền ra, có cô gái chuẩn bị đi vào, nhưng bị người con trai mang cận vệ tới ngăn lại. “Không phải là muốn phá thai sao, đi!” Người con trai vung tay lên, lôi cô ấy từ trong ngực Vô Song ra. “Phi. Tước, em cầu xin anh bỏ qua cho đứa nhỏ của em!” Mặc Noãn gần như quỳ xuống với anh ta, lệ ướt đầy mặt. “Không được!” Thái độ người con trai cương quyết, không có một chút lau chuyển, khuôn mặt xanh mét kéo cô ấy đi về phía phòng giải phẫu. “Buông tôi ra, Mặc Phi Tước, đừng làm cho tôi hận anh!” Mặc Noãn vùng vẫy, thế nhưng anh ta lại làm lơ. “Noãn ——” Vô Song đứng dậy, cầm chặt cái tay còn lại của cô ấy, không để cho Mặc Phi Tước mang cô ấy đi, cận vệ thấy thế thì tiến lên kéo người ra. “Vô Song.” Mặc Noãn nhìn lại cô ấy. Cô ấy cũng nhìn lại cô “Noãn” nước mắt không tự chủ mà rơi xuống, đồng tình với cô, sao lại yêu một người đàn ông như thế. Hai người kéo nhau một lúc, cuối cùng, Vô Song vẫn không thể nào kéo cô ấy được, chỉ có thể trở mắt nhìn cô ấy bị Mặc Phi Tước mạnh mẽ lôi đi. “Noãn!” Cô hét to một tiếng, khổ nỗi lại bị cận vệ kéo không cho vào. Ước chừng năm phút sau, Mặc Phi Tước từ bên trong bước ra, anh ta nháy mắt với bọn cận vệ, hiểu ý, bọn cận vệ buông Vô Song cùng Thư Yên ra. Hai người sát vai cùng với Mặc Phi Tước, cũng không ai nhìn anh ta, nhưng đang trong lòng thì phỉ nhổ anh ta, tên cận bã. “Noãn!” Mặc Noãn nằm ở trên bàn mổ, sắc mặt tái nhợt đến nỗi không còn chút máu, cái trán ướt đầy mồ hôi, khóe mắt đã không còn chia ra đâu là mồ hôi đâu là nước mắt. “Vô Song!” Cô ấy nâng tay, giọng yếu ớt đến nỗi không thể nghe thấy. “Noãn.” Vô Song khóc đỏ cả mắt, mặc dù bọn họ vừa mới biết nhau, nhưng cô đã thấy nỗi đau đớn nhói lòng của cô ấy, Thư Yên cũng đang khóc. Mặc Noãn suy yếu kéo ra một nụ cười nhàn nhạt, nói với Vô Song “Khi còn bé, mẹ thường xuyên nói với mình, mỗi một đứa nhỏ đều là thiên sứ bị gãy cánh, rơi xuống nhân gian, biến thành mỗi một đứa trẻ đáng yêu. Chúng nó là bởi vì yêu và được chúc phúc mới đi đến thế giới này, cho nên chúng ta phải quý trọng chúng nó.” Nói xong, cô ấy lại khóc “Vô Song, mình vô dụng, mình ngay cả năng lực bảo vệ nó cũng không có.” “Noãn, đây không phải là lỗi của cậu, cậu còn trẻ như vậy, sau này vẫn sẽ có thiên sứ nhỏ thứ hai, thứ ba!” Vô Song cũng khóc không thành tiếng rồi. Mặc Noãn cắn môi dưới, lời nói khổ sở nghẹn ngào ở cổ họng, như người uống nước, lạnh ẩm tự biết, thật sự có thể sao, cô cũng không có hy vọng xa vời! Mặc Phi Tước quay trở lại, từ trên bàn mổ ôm lấy cô ấy suy yếu không chịu nổi, Mặc Noãn cười với anh, nụ cười thê lương kia ngay cả một chút hận cũng không có, chỉ nói “Anh. Nhất định sẽ hối hận!” Anh ta xoay người, không để ý! Nhìn thấy thân ảnh đi xa như vậy, Vô Song vuốt bụng của mình, trong lòng đầy mùi vị, đầy rối rắm!

9. Chương 9: Vô Duyên Đối Diện Bất Tương Phùng (1)

Anh quốc, Luân Đôn! Ban đêm, gió mát xuyên thấu qua chớp nhỏ cửa sổ thổi lát phất vào ‘phòng cho tổng thống’, trên giường lớn, một cô gái tóc vàng nằm nghiêng bên cạnh, cô ấy đã lột sạch chính mình, đôi chân ngọc trắng nõn trơn mềm ở trên giường vụn vụn kêu gọi, trong miệng còn phát ra một tiếng “Ừ” khát khao,

cô ấy rất đói khát à? “Rắc rắc” cửa phòng tắm vặn mở, người con trai đi ra dùng khăn lông vẩy bọc bộ vị quan trọng, lộ ra dáng người mạnh mẽ hấp dẫn, đôi mắt sắc nữ nào đây nhìn thấy, cô ấy gần như muốn nhào lên ngay lập tức, ép anh ta, sau đó. cường bức anh ta! “Đồng tổng!” Cô gái ngậm một đầu ngón tay, vẻ mặt tươi tỉnh nhìn anh ta, lẳng lơ mà lắc lắc bắp đùi. Đồng Bác Hải liếc cô ấy một cái, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng đầy tàn khốc, đi tới giá rượu lấy xuống một chai whisky, xoay người, đặt mông ngồi ở trên ghế sa lon, mở nắp chai ra, anh rót một ly rượu. Cô gái trần truồng lắc lắc cái mông đi tới bên cạnh anh, nâng rượu ngon trên bàn lên, chủ động nói yêu cầu ” Đồng tổng, em tới hầu hạ ngài!” Đồng Bác Hải nhìn cô ấy, khóe miệng hơi nhếch lên, nhẹ nhàng gật gật đầu. Cô gái trần truồng uống một hớp rượu ngon, ngậm trong miệng, sau đó chuyển bắp đùi ngồi lên chân của Đồng Bác Hải, hai tay vòng lấy cổ anh, đôi môi đỏ mọng đầy đặn đưa lên, lấy chút rượu rót vào cổ của anh. Không thể không nói, con gái ngoại quốc người ta đúng là lẳng lơ, cần bản không cần đàn ông khiêu khích, họ liền biết đàn ông muốn cái gì, cực kỳ phối hợp tìm lấy lửa nóng của người đàn ông, hôn kéo dài chừng năm phút đồng hồ. “Đồng tổng, tiếp không?” Cô gái trần truồng lẳng lơ cười một tiếng. “Tiếp tục.” Cô gái nghiêng đầu, đưa tay cầm cái ly, một khắc kia có nửa phần dừng lại, cười duyên mà nói “Đồng tổng, nghe nói phụ nữ Phương Đông các anh, ở trên giường thường giống như con cá chết, là thật sao?” Đồng Bác Hải khẽ nhú lông mày, đôi mắt bị dục hỏa thiêu đốt đã cởi ra nửa phần tình dục. “Đồng tổng, ngài là thích cá chết, hay là thích sanh long hoạt hổ (sinh khí dồi dào), hả?” Cô gái trần truồng vốn là muốn cười nhạo phái nữ Phương Đông vô năng ở phương diện này, cũng muốn khoe khoang một chút, kỹ thuật hầu hạ đàn ông của cô cao siêu. Nhưng không ngờ, chọc giận một con sư tử mạnh mẽ! “A ——” Đồng Bác Hải một tay đẩy ngã cô gái, lưng của cô gái trần truồng đụng lên bàn trà, đau đớn khiến cô ấy kêu thảm thiết. “Công phu trên giường của các cô ấy quả thực so với các cô rất bình thường!” Đồng Bác Hải đem người lấn đến gần, đưa tay nắm cầm của cô ấy, xem thường mà cười lạnh nói “Bởi vì các cô ấy không giống các cô —— người, xem, như, chồng!” Mặt cô gái trần truồng trắng bệch, thật nhục nhã mà! ! ! “Cút!” Anh đột nhiên hung bạo một tiếng, cô gái trần truồng sợ tới mức thân thể run lên, bò dậy, trở lại bên giường nhặt quần áo rơi vãi đầy đất mặc vào, xám xịt mà rời khỏi phòng. Đồng Bác Hải cào tóc, ngã lên trên ghế sa lon, nhắm mắt lại đầy trong đầu đều là kích tình đêm đó cùng với Vô Song. Anh chạm qua vô số phụ nữ, nhưng từng người đều là từ nghịch đến thuận theo, duy chỉ có, quả ngây ngô kia, tính tình cương liệt dám cản anh, mắng anh, không thuận theo anh! Đêm đó, cô phản kháng hung mãnh giống như con chó dữ, nhưng mà lại khóc như con cừu nhỏ. Đêm đó, anh chỉ là chinh phục một cô bé, lại thoả mãn như chinh phục toàn thế giới vậy. Nháy mắt, một tháng qua đi, anh vẫn nhớ cô ấy, hơn nữa ký ức vẫn còn mới mẻ, anh quyết định thực hiện lời hứa của mình, đi tìm cô ấy! Cầm lên điện thoại đặt ở trên ghế sa lon, anh nhấn một dãy số, nói câu đơn giản “Nhất định phải có vé máy bay chiều nay cho tôi!” Nói xong, cúp điện thoại, anh mỉm cười nhặt. Cô bé con, hãy chờ anh.

10. Chương 10: Vô Duyên Đối Diện Bất Tương Phùng (2)

“Bà tránh ra, hôm nay tôi phải đánh chết cái con điếm nhỏ không biết xấu hổ này!” Trong phong cũ nát, truyền ra tiếng chửi mắng thô bạo của người đàn ông, cùng với tiếng khóc của người đàn bà. “Vô Song, con đi đi!” Mẹ Chúc đem Vô Song che ở phía sau, cản trở tay cầm gậy to của người cha ghẻ. “Mẹ, thật xin lỗi!” Thấy mẹ liều mình che chở ỉn như vậy, Vô Song đau lòng mà khóc lên. “Đứa nhỏ ngốc, con là mẹ sinh, là tâm can của mẹ, nếu như con phạm vào lỗi tày trời, mẹ cũng không nỡ trách con!” Mẹ Chúc quay cổ qua, nâng nắm đôi bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của con, nước mắt ứa đầy mặt. “Mẹ.” Cổ họng bị nghẹn lại. “Con điếm nhỏ, tao đánh chết mày!” Ông cha ghẻ thừa lúc mẹ Chúc không chú ý, cầm gậy đánh vào trên cánh tay của Vô Song, cô đau đến mức lập tức cắn nát môi dưới. “Vô Song!” Mẹ Chúc bị dọa sợ, Vô Song cố nén đau không kêu một tiếng. “Dám đánh con gái tôi, tôi liều mạng với ông!” Làm bộ, Mẹ Chúc mẹ bắt được cây gậy trong tay ông cha ghẻ, vật lộn cùng ông ta. “Mẹ!” Phụ nữ sao có thể là đối thủ của đàn ông, hai ba cái, Mẹ Chúc liền bị quật ngã trên mặt đất, Vô Song muốn tiến lên giúp một tay, lại bị mẹ Chúc gọi “Con, con mau đi đi.” “Mẹ.” Tình huống này, Vô Song sao có thể ích kỷ bỏ lại bà mà đi, cô không để ý nguy hiểm mà xông tới, cây gậy của cha ghẻ lại đánh vào trên người của cô lần nữa. “A.” Cô ngã xuống bên cạnh, mẹ Chúc thấy thế mà vô cùng đau đớn, đôi mắt đầy nước mắt, ôm lấy

chân người đàn ông, rồi hung hăng cắn một cái. “A ——” Người đàn ông đau nổi hô lên một tiếng như con sói, vung gậy đánh lên trên người mẹ Chúc “Tiện nhân, tiện chủng với bà đều đi tìm chết đi!” “Dừng tay, không được đánh mẹ tôi!” Nhìn cha ghẻ, một gậy, lại một gậy đánh lên người mẹ, lòng của Vô Song cũng rĩ máu theo, nước mắt đầy mặt, cô đi qua, lại bị mẹ Chúc gọi “Vô Song, đi mau đi, đừng tới đây. Con mau đi đi. Dừng!” Phun ra một ngụm máu. “Mẹ ——” Vô Song đau đớn kêu to. “Mẹ, chị” Lúc này, Chúc Kỳ chơi ở bên ngoài trở về, cậu bé nhỏ hơn Vô Song một tuổi, hai người là cùng cha cùng mẹ, thấy thế, lập tức đỏ mắt, cắn răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm người đàn ông “Ông dám đánh mẹ tôi, chị tôi, !@#\$\$%\$@, tôi liều mạng với ông!” Chúc Kỳ xông tới, đoạt lấy cây gậy từ trong tay người đàn ông, vật lộn cùng ông, hai người cùng lăn trên đất. “Mẹ!” Vô Song bò đến bên cạnh mẹ Chúc, dìu đỡ bà ngồi dậy, mẹ Chúc yếu ớt nói với cô “Vô Song, mẹ không sao, con đi mau đi, đi một chỗ không ai biết con mà sanh đứa nhỏ ra, hãy nuôi dưỡng cho tốt!” “Mẹ, thật xin lỗi, là con làm hại mẹ chịu khổ rồi!” Nếu cô đồng ý với ý kiến lạng lẽ phá thai của cha ghẻ, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy. “Đứa nhỏ ngốc, hai mẹ con sao lại nói hại với không hại chứ” mẹ Chúc cười cười, từ trong túi lấy ra vài đồng tiền lẻ, đưa cho cô “Vô Song, mẹ chỉ có bao nhiêu đây tiền, con hãy cầm lấy!” “Không, mẹ, con không cần!” Vô Song lắc đầu. “Nghe lời, lúc này ra bên ngoài, cái gì mà không tốn tiền!” Mẹ Chúc khẳng khái, nhưng Vô Song vẫn không nhận, chỉ rơi lệ. Mẹ Chúc sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thuần động lòng người của con gái, cũng không nhìn được mà lệ nóng doanh trùng “Về sau không có mẹ ở bên cạnh, con phải chăm sóc mình kỹ lưỡng, biết không!” “Dạ!” Cô gật gập đầu. “Con ngoan, đi nhanh đi.” Mẹ Chúc ngắm nhìn cô thật lâu rồi nói. “Mẹ!” Vô Song ôm mẹ, không nỡ đi, cô thật không nỡ rời khỏi mẹ. “Mau, em trai con không ngăn được ông ấy!” Mẹ Chúc nhìn hai người vật lộn, thấy Chúc Kỳ không phải là đối thủ của người đàn ông, sợ hãi nói. “Mẹ, mẹ và em trai hãy bảo trọng, nhất định phải chờ con trở lại!” Cô cho rằng chuyến đi này, chỉ cần ba năm hay năm năm, nhưng không ngờ, chuyến đi này chính là chín năm, trở lại đã là người và vật không còn! “Ừ!” Mẹ Chúc vô cùng không muốn, gật đầu mạnh. Vô Song lau nước mắt, đứng dậy chạy về phòng lấy túi đeo lưng, liền bước ra cửa nơi đã ở năm năm. “Đứng lại, con đi nhỏ kia!” Người đàn ông gầm thét muốn đuổi theo ra ngoài, thế nhưng, chân đã bị hai mẹ con họ Chúc ôm lấy, mẹ Chúc nhìn thân ảnh nhỏ càng lúc càng xa, mà lệ rơi thành sông.

11. Chương 11: Vô Duyên Đối Diện Bất Tương Phùng (3)

Trong sân bay buổi chiều, người rất thưa thớt, Thư Yên đưa hộ chiếu cho Vô Song, nghẹn ngào một lúc. Hộ chiếu là của chị họ Thư Yên, vốn là phải dùng để ra nước ngoài du học, nhưng cô ấy lại cùng đàn ông bỏ trốn khỏi thành phố, hộ chiếu vốn là vô dụng, nhưng diện mạo của Vô Song và cô ấy có bảy phần giống nhau, từ trên tấm hình là căn bản không phân biệt được hai người bọn họ ai là ai. “Được rồi, Yên nhi, mình đây đi cũng không phải là không trở lại mà!” Vô Song gượng cười mà an ủi Thư Yên. Đôi mắt Thư Yên đã sớm khóc giống như là mất thổ, cô nghẹn ngào nói “Vô Song, cậu nhất định phải tự chăm sóc mình cho tốt nha, đi thì cậu yên tâm, có thời gian mình sẽ đến gặp dì.” “Cám ơn cậu Yên nhi!” Lời này của cô làm ắt Vô Song đỏ lên, cuộc đời này có thể có tri kỷ như vậy, cô may mắn làm sao. Hai người nắm chặt tay, nhìn nhau, lời muốn nói thì rất nhiều rất nhiều, nhưng nghẹn ngào ở cổ họng lại không biết nên nói cái gì. Một lúc lâu, Vô Song phá vỡ trầm mặc trước “Yên nhi, cậu trở về đi!” “Không, Vô Song, mình muốn nhìn cậu đi!” Thư Yên không nghe theo. “Yên nhi, nghe lời, cậu mà nhìn mình đi, mình sẽ khóc đến ruột gan đứt từng khúc, như vậy đối với cục cưng cũng không tốt đâu!” Thư Yên đưa tay sờ sờ bụng của cô ấy, nước mắt lại vỡ òa, gật đầu một cái “Được, mình không tiễn cậu, Vô Song, cậu phải đối xử tử tế với con nuôi của mình, trong sinh hoạt nếu khó khăn, thì nhớ gọi điện thoại ỉnh, ngàn vạn đừng khách khí với mình.” “Được.” Vô Song ngoan ngoãn gật đầu. “Có người khi dễ cậu, cậu cũng phải nói ỉnh biết, xa thế nào mình cũng bay tới thay cậu dạy tên đó.” “Được.” “Nhớ, phải nhớ mình!” “Đó là nhất định!” “.” Thư Yên khóc đến không thành tiếng, cúi đầu xuống. “Không có!” Vô Song hỏi. Thư Yên lắc đầu, cô sờ sờ đầu của cô ấy, nhẹ nhàng nói ra “Yên nhi, cậu cũng phải chăm sóc mình thật tốt, đừng ham chơi nữa, hãy để tâm trên việc học, không có mình ở bên cạnh cậu, cậu phải ngoan, biết không!” “Ừ!” Thư Yên không ngừng gật đầu. Giống như không có gì có thể nói nữa, thả tay xuống, Vô Song nghẹn ngào nói “Yên nhi, bảo trọng!” “Vô Song cậu nhất định phải nhớ mỗi ngày đều ăn cơm, ngàn vạn đừng tự

làm khổ mình và đứa nhỏ, không có tiền nhất định phải nói ỉn biết!” Đây là chuyện Thư Yên không yên lòng nhất, liên tục dặn dò, bởi vì Vô Song rất mạnh mẽ, không cúi đầu, tình nguyện làm khổ chính mình, cũng không nguyện ý nhận bố thí của người khác, phí giải phẫu lần đó, đều là Thư Yên uy hiếp cô ấy mới nhận lấy. Vô Song gật đầu, Thư Yên ép mình nở ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, phất phất tay với cô ấy, xoay người chạy. “Yên nhi!” Vô Song nắm chặt tay, để trong miệng, cố nén nước mắt vào giờ khắc này, hồng mắt. Ra cửa khẩu, một đám đàn ông mặc âu phục màu đen, kết thành đoàn đi ra ngoài, trong đó có hai người đi ở phía trước mở đường cho người đàn ông ở chính giữa, còn lại mấy tên cận vệ đi ở phía sau để bảo vệ. Người đàn ông dẫn đầu mang một đôi kính râm màu đen, dáng người cao lớn có thể so với người mẫu, lại phát ra khí chất tôn quý như vua, làm không ít cô gái lâm vào thán phục, chụp hình. “Bác Hải!” Mặc Phi Tước tới đón máy bay mang theo thuốc hạ ra nghênh đón, hai người nắm chân bắt tay. Vô Song nghiêng đầu nhìn, liền thấy là anh ta, tên đàn ông không bằng cảm thú. Tay nắm túi, hơi căng lên, cô đột nhiên muốn đi tới hỏi một chút: Mặc Noãn thế nào! Nghĩ đến đây, cô liền thay đổi hành động, khí thế hung hăng đi tới. Hai mắt cô nhìn thẳng vào Mặc Phi Tước, cũng không có nhìn đường, cho nên không có chú ý đến một bà cụ ở bên cạnh đi tới, cô bất hạnh làm người ngã. “Ai yêu!” Bà cụ té xuống đất giậm dữ kêu một tiếng. Nghe tiếng động, Đông Bác Hải lấy mắt kính xuống, đổi mắt nhìn sang. Vô Song sợ tới mức ngồi chồm hổm cúi đầu xuống ngay lập tức, nâng bà cụ dậy “Bà cụ, bà không sao chứ!” “Không có sao, không có sao!” Bà cụ hiền lành cười cười, Vô Song giống như đứa trẻ phạm sai lầm, vẫn không dám ngẩng đầu, cúi bà cụ lên. Đông Bác Hải nhíu lông mi, sinh ra một cơn kích động muốn nhìn mặt cô. “Đi thôi!” Mặc Phi Tước lên tiếng thúc giục, anh lấy lại tinh thần, thu hồi tầm mắt, gật đầu một cái, hai người liền cùng nhau rời khỏi sân bay. Vô Song ngẩng đầu, thấy Mặc Phi Tước đã đi rồi, cô thở dài, xoay người hướng cửa khẩu đi vào, hai người cứ như vậy mà đi ngược lại. Nếu như, anh chịu dừng lại một giây, có lẽ kết cục cũng không phải là như vậy. Nếu như, cô chịu chờ đợi một khắc, kết cục cũng sẽ không là như vậy. Hai người bỏ mất dịp may, lại thay đổi kết cục tương lai của mọi người.

12. Chương 12: Chín Năm Sau, Cục Cưng Trở Về

—— chín năm sau —— “Rầm.” Tiếng máy bay xẹt qua bầu trời. “A ~ cô hương của mẹ ơi, ta tới đây!” Bên trong sân bay, một cậu bé trai có làn da trắng nõn nà, giang hai cánh tay ra cảm khái nói, da cậu bé trắng nõn, ngũ quan nhỏ gọn, khuôn mặt nhỏ bé vừa non nớt lại đáng yêu, trên đầu đội mũ lưỡi trai, đeo một cái túi sách nhỏ, có phong cách phương tây. (thật ra thì đội mũ còn có một nguyên nhân khác, thật ra thì cậu có quá nhiều người yêu mến, từ bà cụ, cho đến đứa bé còn đang bú sữa, toàn bộ giết hết, vì không muốn tạo ra bạo loạn, chỉ có thể dùng cái mũ để che lại khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu mà người người đều muốn giãy xéo!) “Chúc Sử.” Một tiếng khê kêu lên, lập tức làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đáng yêu mất đi ánh sáng hưng phấn, một bàn tay nhỏ vung lên vỗ lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn, thổi một hơi thật sâu, gượng cười nói “Mẹ!” Vô Song kéo cái valy hành lý đi tới, ăn mặc có vẻ rất chín chắn, mái tóc đen dài cột thành đuôi ngựa, quần jean, áo sơ mi trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo thuần khiết không trang điểm, rõ ràng lại có vẻ thoát tục, tự nhiên xinh đẹp. “Mẹ à, mẹ có thể đổi lại tên cho con không, tỷ như Chúc Phúc, Chúc Mừng, Chúc Thọ cái gì cũng được!” Nhưng mà đừng là Chúc Sử, nghe vào giống như là ‘cứt heo’ vậy, a ~ thật buồn nôn mà! “Bảo bối, cái tên này rất đặc biệt nha, con không cảm thấy sao?” Cúi người xuống, Vô Song nâng cầm con trai lên, cười hí mắt hỏi, chỉ có đối với tâm can bảo bối của cô, cô mới có thể không tiếc rẻ nụ cười. Nốt ruồi nhỏ ít thấy ở bên khóe miệng của Chúc Sử hiện ra. Đúng vậy a

có thể không đặc biệt sao? Cha mẹ nhà ai mà cho con trai cái tên ‘cứt heo’ này, cậu cũng bái bộn họ! Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai như đưa đám, Vô Song nhíu nhíu mày, khuôn mặt ra vẻ phớt tỉnh hỏi “Con trai, con thật sự không thích cái tên Chúc Sử này?” “Dạ.” Cậu bé con rất nghiêm túc gật đầu, đầu chỉ là không thích, cái tên cứt heo này là từ lúc bắt đầu cậu biết chơi đùa, liền chán ghét vô cùng, nghĩ xem bộ dáng cậu phong cách tây như vậy, có một địa phương như vậy, còn, éc. cái tên, ảnh hưởng rất nhiều đến hình tượng. Vô Song lúng túng, cô vốn muốn cho cậu nhóc cái tên ‘Chúc Thiên Sử’, cảm thấy cái tên ‘Thiên Sử’ này quá bình thường rồi, liền lược bớt chữ “Thiên”. Ngụ ý: mang theo Tiểu Thiên Sử chúc phúc đi tới nhân gian! Tên rất có nhiều thâm ý nha, con trai lại không thích, ai, không

thích thì đổi lại đi, nhưng đổi lại tên là gì mới được nhỉ? Ngắc đầu, Vô Song nhìn cổ hương chín năm một chút lúc này đây cô quẩn luyến, trong lòng nhất thời có “Con trai, Chúc Quynh thì thế nào?” Chuồng heo (juan)? ! “Con thua mẹ!” Cậu nhóc trợn mắt lên, lâm vào tình trạng hôn mê. “Cái này cũng không thích!” Vô Song, mày hầy thừa nhận mày không có thiên phú đặt tên đi! Cậu bé lắc đầu một cái, thở dài thở ngắn “Ai, mẹ ơi, con quả nhiên không nên ôm lấy mong đợi với mẹ, chuyện tên, để tự con giải quyết đi, đến lúc đó mẹ chỉ cần đi với con đăng ký thay đổi là được!” Xoay người, cậu bé đi. “Éc.” Một cơn gió lạnh thổi qua, Vô Song choáng váng một phen. Đây là con trai đang khi dễ cô sao? ! Dựa vào cái gì chứ, nhóc con thói cánh đã cứng cáp rồi, dám khi dễ mẹ của nó, nắm chặt quả đấm, Vô Song ở phía sau cậu bé gờ gờ lên. “Đúng rồi, mẹ, xe của mẹ nuôi tới đón chúng ta lúc nào thì đến ă?” Cậu bé quay đầu lại, Vô Song lập tức dẩu đi quả đấm, cười với con trai “Cô ấy nói đã đến, là chiếc xe màu đen xe công vụ!” “A, con đi tìm một chút!” Xoay người, lần này cậu bé hưng phấn chạy đi. “Hô ~” Vô Song thở phào nhẹ nhõm, để valy hành lý xuống, đưa tay vươn vai, hưng phấn kêu lên “thành phố SHI ta đã trở về!”

13. Chương 13: Một Nhà Ba Người Vô Tình Gặp Nhau

“Mẹ, mẹ xem, có phải là xe mẹ nuôi phái tới đón chúng ta không?” Cậu bé hưng phấn chỉ vào một chiếc xe công vụ màu đen cách đó không xa hỏi. Vô Song nhìn trái nhìn phải xem xét, không phát hiện xe công vụ nào giống vậy, nghĩ thầm “Chắc vậy!” “Àu da!” Cậu bé cười chạy tới, mở cửa xe ra, đưa tay về phía Vô Song làm ra thế “Mẹ, mời!” Cậu bé sống ở Ý từ nhỏ, thực đúng là một quý ông nhỏ tao nhã. “Thiếu gia!” Bên trong xe, tài xế nhìn qua kiếng chiếu hậu liếc mắt nhìn người đàn ông ngồi ở ghế sau, ánh mắt ngụ ý rất rõ ràng, ông muốn đuổi cậu bé đi, nhưng người đàn ông giơ tay lên ngăn trở cái ý nghĩ này của ông. Vô Song cười cười kéo valy hành lý đi tới, đưa tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, con trai hiểu chuyện sẵn sàng có lễ phép như vậy, thật sự là cô sinh ra sao? Quá tự hào! “A!” Vô Song đang chuẩn bị lên xe, đột nhiên phát hiện bên trong có một người đàn ông đang ngồi, cô sợ tới mức kinh hoàng kêu một tiếng. “Mẹ, sao vậy?” Cậu bé đi tới, nhìn vào bên trong xem xét, thấy bên trong có một người đàn ông đang ngồi, người đàn ông kia cũng nhìn cậu, hai người nhìn nhau một lúc, cậu bé chợt nói “Chú là người mà mẹ nuôi phái tới đó cháu và mẹ sao?” Đôi mắt trẻ con to tinh khiết sáng ngời, trong lòng Đông Bác Hải kích động, anh hoảng hốt, vẻ ngoài của đứa nhỏ này lại có mấy phần giống anh khi còn bé, là trùng hợp sao? “Chú ơi!” Thấy anh không nói lời nào, cậu bé gọi anh lần nữa. “Con trai, đi thôi, có thể là chúng ta lầm!” Nắm tay của con trai, Vô Song đã muốn đi. Không ngờ, giọng trầm thấp của người đàn ông vang lên, một chữ rất ngắn gọn “Ừ!” Kinh ngạc không chỉ là hai mẹ con Vô Song, mà Đông Bác Hải cũng rất kinh ngạc, anh thể nhưng lại tốt bụng đưa bọn họ đoạn đường. “Da, con đã nói rồi, mẹ mau lên xe đi!” Cậu nhóc không kịp đợi đã nhảy lên xe. Vô Song cười cười, thật không có biện pháp với con trai, cô đảo mắt, ánh mắt vừa vặn không hẹn mà gặp với Đông Bác Hải, một cái chớp mắt kia, anh cảm thấy gương mặt này hình như đã từng quen biết, nhưng lại cảm thấy không giống! Chín năm, Vô Song đã từ một thiếu nữ trẻ trung lột xác thành phụ nữ thành phố chín chắn, bề ngoài có thể không có thay đổi sao! Huống chi, ấn tượng của cô với anh, trải qua một thời gian thử thách, cũng chỉ còn để lại một hình dáng sơ sơ. Vô Song nhìn anh, chỉ cảm thấy ánh mắt của anh vô cùng lạnh lùng, vừa nhìn thấy chính là loại động vật máu lạnh! Nhưng anh ta lại là bạn bè của Thư Yên, theo lễ phép, Vô Song vẫn là cười nhạt với anh, một nụ cười rất công thức, vừa nhìn thì biết không phải là xuất ra từ ý định ban đầu. Tài xế xuống xe, từ trong tay Vô Song nhận lấy valy hành lý, đặt ở cốp sau, đợi cô ngồi lên xe thì con trai đã cùng Đông Bác Hải hàn huyên “Chú, chú với mẹ nuôi cháu là quan hệ như thế nào? Dáng dấp chú đẹp trai như vậy, cháu đoán nhất định là bạn trai của mẹ nuôi, lúc nào thì các người kết hôn đây? Khi kết hôn con làm hoa đồng cho các người, con lấy giá rẻ cho!” Đông Bác Hải hôn mê, anh bắt đầu hoài nghi có phải mình đem một tập đoàn lương gặt lên không! “Chúc Sử!” Con trai đang làm gì vậy chứ, dẫn mối, hừm, quá mất mặt rồi. Cút heo? ! Đông Bác Hải sững sốt một chút, anh không nghe lầm chứ! “Ai nha, mẹ, gọi con Q tử á!” Cậu bé u oán nhìn Vô Song một cái, quay đầu lại cười híp mắt hỏi “Chú à, chú nghĩ như thế nào?” “Chúc Sử” Vô Song kéo con trai qua, che miệng nhỏ của nó lại. “Phốc” Đông Bác Hải xì một tiếng, lần này anh tin chắc mình không có nghe lầm, tên của đứa nhỏ này gọi là : cút heo. Ha ha.

14. Chương 14: Con Trai Cực Phẩm Vs Người Cha Không Đứng Đắn

“Phốc” Đông Bác Hải xì một tiếng, lần này anh tin chắc mình không có nghe lầm, tên của đứa nhỏ này gọi là : cút heo. Ha ha. “Ừm ừm.” Cậu bé dùng sức kéo tay Vô Song xuống, kinh ngạc hỏi “Chú à, chú cười cái gì, hay là đang đánh rắm?” Đông Bác Hải nhìn Vô Song, hai người hai mặt nhìn nhau, đều có vẻ hơi lúng túng. Né ánh mắt, Vô Song cúi đầu lại gần lỗ tai cậu nhóc “Con trai, con quấy rối nữa, mẹ sẽ không đổi tên cho con đâu!” “Đừng nha, OK, con không quấy rối nữa, không quấy rối!” Cậu bé giơ tay đầu hàng. Nhìn hai mẹ con thấy thật thú vị, đôi mắt Đông Bác Hải như ngọc bích lóe lên, anh nhất thời nổi lên tính đùa giỡn, hỏi “Cậu tính giá thế nào?” “Ừ?” Cậu bé kinh ngạc nhìn anh, lại quay đầu nhìn mẹ, lần này chú lại tới trêu đùa cậu nha, không phải là cậu dán lên cửa nha. Vô Song nhìn Đông Bác Hải, khóe miệng lạnh lùng cong lên, anh ta là một người lớn mà lại không đứng đắn như vậy, đáng đời bị lừa gạt chết, ai nha nha, mặc kệ, mặc kệ, để cho bọn họ nói đi, nghiêng người cô xoay đầu ra ngoài cửa sổ, thưởng thức phong cảnh. “Chú à, chú đáp ứng?” Cậu bé ngồi gần anh. Đông Bác Hải gạt đầu một cái, ngược lại anh muốn xem đứa nhỏ này có thể có giá rẻ thế nào. “Chú, chú thật tốt quá!” Nhất thời quá mức cao hứng, cậu bé ngồi lên chân của anh, ôm cổ của anh ở trên mặt anh ‘ ba ’ một cái, đây cũng là phương thức người phương Tây bày tỏ cảm tạ. Đông Bác Hải sững sốt một chút, đây là lần đầu tiên anh cùng trẻ con nói chuyện với nhau, cũng là lần đầu tiên cùng trẻ con tiếp xúc thân mật như vậy, cảm giác này lại khá tốt, chợt, nụ cười của anh phát ra từ nội tâm, thần nhiên nâng lên khóe môi, xinh đẹp như thế. “Đại cát đại lợi, 1200.” Cậu bé vui vẻ cười nói Đông Bác Hải nhìn cậu, nhượng nhượng chân may “Ừ, rất rẻ đấy!” Không ngờ, cậu bé còn có bổ sung “Đồ la nha!” (tương đương nhân dân tệ —— 7648 đồng, Ặc, không rẻ, hắc) Vô Song bỗng hút vài hơi lạnh, đã sẵn sàng bị đuổi xuống xe từ lâu, dùng khí của con trai có thể là cô bội phục sát đất, này giá tiền ‘ rất rẻ ’, nó thật là dám mở ra. Cậu bé có lời: cậu lấy cái giá này là có lý do nha. Thứ nhất, xe công ty này vừa nhìn liền biết giá rất xa xỉ , nói ít thì cũng đáng mấy triệu, nhà chú này nhất định rất có tiền, thứ hai, cậu nghĩ chú ấy muốn kết hôn với mẹ nuôi, chút tiền này mà keo kiệt, chết bà mày đi. Tổng hợp hai điểm trên, cậu bé cảm thấy mình đã đủ nhân từ, hơn bảy ngàn khối, đã là giá cực rẻ rồi, không thể ít hơn nữa. Đông Bác Hải hóa thạch thật lâu cũng không phản ứng. “Tiên sinh, con tôi đang đùa với anh đấy, anh ngàn vạn đừng làm thật!” Vô Song vội vàng giải thích, lời cánh tay của cậu nhóc, dùng sức kéo vào trong lồng ngực mình, cậu nhóc cũng không vui, ôm chặt không chịu buông tay “Chú à, cháu nghiêm túc mà!” “Chúc Sứ, con tới đây ẹ!” Vô Song đã giận đến mức muốn cắn răng nghiêng lợi, hừm, cái tên nhóc chết tiệt này, nó không biết xấu hổ, nhưng cô còn nha. “Chúng ta quyết định vậy đi!” Hồi lâu, Đông Bác Hải lên tiếng nói. Lần này là Vô Song hóa đá. gương mặt nhìn Đông Bác Hải, đứa nhỏ trẻ người non dạ, nhưng người lớn này thật chính là già mà không đứng đắn. Cực phẩm, tuyệt đối được xưng tụng là một đôi cực phẩm. Cô, thua bọn họ rồi! Cậu nhóc kia, ôm cổ của anh, ở trên mặt anh hôn một cái, lại còn nói.

15. Chương 15: Người Đàn Ông Lương Thiện Biến Thành Cầm Thú

Cậu nhóc, ôm cổ của anh lại hôn một cái lên trên mặt anh, còn nói —— “Chú, chú có thể giao trước một nửa tiền đặt cọc hay không?” “Không thành vấn đề!” Đông Bác Hải rất sẵn khoái mà đáp ứng, chuyển mắt qua nhìn tài xế cười lạnh nói “Đi đồn cảnh sát!” “À?” Lần này cậu bé hóa đá, đi đồn cảnh sát, Why? Vô Song ôm con trai qua, kinh ngạc nói “Đi đồn cảnh sát làm gì?” “Cô cứ nói xem?” Đôi mắt ưng của Đông Bác Hải sâu thẳm, trong cái lạnh như băng xen lẫn cái chán ghét xem thường, lần đầu tiên học làm một người tốt có lòng nhiệt tình, lại để cho anh gặp được hai tên lừng gạt. “Chú cho chúng tôi là tên lừng gạt?” Cậu bé hồi thần, chỉ vào anh cùng mẹ hỏi. Đông Bác Hải lạnh lùng cười “Hừ” một tiếng, coi như là cam chịu. “F**k” Cậu bé giận dữ mắng một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng nhìn anh chằm chằm, ông chú này sao lại tiểu nhân như vậy, lúc này cậu còn cảm thấy người ta thật tốt, ai nha nha, đàn ông quả nhiên là thiện biến thành cầm thú. “Tiên sinh, anh đang nói đùa sao!” Vô Song cố gắng duy trì bình tĩnh. “Cô cảm thấy tôi giống như đang nói đùa sao?” Đông Bác Hải khề nghiêng người, ánh mắt cũng

lạnh lẽo hơn ba phần, khoe miệng mặc dù nở ra nụ cười, nhưng khuôn mặt đẹp trai lại như mặt nạ lạnh như sương. Không nhìn thấy có một chút đùa giỡn, “Dừng xe, tôi muốn xuống xe!” Vô Song nổi đóa, Thư Yên con nhóc chết tiệt, sao lại gọi người đàn ông bị bệnh thần kinh như vậy đi tới đó bọn họ, thực đáng ghét! “Muốn chạy, không dễ dàng như vậy!” Vung tay lên, Đông Bác Hải túm chặt một cánh tay của Vô Song. “Đàn ông thú, buông mẹ tôi ra!” Cậu bé giơ chân lên, rồi đá anh ta, nhưng bị anh ta tránh thoát nhanh nhẹn, cậu lại đá một cước, lần này bị tay của Đông Bác Hải bắt lại. “Con trai!” “Mẹ, đừng sợ, Q tử sẽ bảo vệ mẹ!” Cậu lại dùng một chân khác đá anh ta, lần này hai chân đều bị anh ta bắt được, cậu trợn mắt dùng sức nhìn trừng trừng, thoát không được. “Xong rồi, mẹ, con bị ông ta bắt làm tù binh!” Nhìn mẹ, trong đôi mắt to sáng ngời của cậu bé tràn đầy xin lỗi, cậu vẫn không phải là đối thủ của người ta. “Buông con trai tôi ra!” Hai người, một người ôm thân thể của cậu bé, một người kéo chân của cậu bé, thật giống như đang diễn ra một cuộc chiến tranh giành sống chết. “Ngoan ngoan phối hợp đi đồn cảnh sát, tôi sẽ buông nó ra.” Thôi đi, thực sự cô cũng không phải là tên lường gạt, sợ gì chứ, hừ, đàn ông thú “Đi thì đi, buông con trai tôi ra.” Đông Bác Hải buông lỏng tay, Vô Song lại ôm con chặt vào trong ngực, đau lòng hỏi “Bảo bối, không có bị thương chứ, đau không?” Cậu bé lắc đầu, hai tay nhỏ mập mạp mềm mại vòng cổ của Vô Song, rất thất bại mà nói “Mẹ, thật xin lỗi, con không phải là đối thủ của tên cầm thú này!” “Phốc.” Vô Song nhin cười không được, sờ sờ đầu con trai, liếc mắt Đông Bác Hải một cái, chỉ thấy mặt anh ta cũng tái đi. Đồn cảnh sát — Con nhóc Thư Yên kia chạy tới, bảo lãnh ẹ con Vô Song ra ngoài, ra khỏi đồn cảnh sát, cậu bé giận dữ mắng “F**k, xem ra là không biết nhìn hàng, ông ta chưa từng thấy qua mặt hàng giống như vậy, mắt quả thực là sáng, mẹ nuôi, mẹ nói con đáng yêu như thế là tên lường gạt vô địch sao? Ai ai ai. Mẹ, mẹ nhẹ một chút, đau !” “Ý con nói người ta không tệ, nhóc con, Trung Quốc không so được với Italy, cá tính của con tuy tiện có thể bớt phóng túng ẹ một chút không.” Vô Song nín lấy lỗ tai của cậu bé, khiển trách. Vừa mới trở về nước liền náo Ô Long, my god, đúng là đáp xe lằm rồi, Thư Yên phái xe tới đón bọn họ, nửa đường bế bánh xe, cho nên chậm trễ.

16. Chương 16: Tự Rước Lầy Nhục (1)

“Mẹ nuôi, mẹ nuôi.” Cậu cầu cứu với Thư Yên. Thư Yên lập tức tiến lên, từ trong tay của Vô Song cứu cậu bé “Wow, Vô Song, cậu thật đúng là ra tay được a, tiểu tâm can, có đau không.” Lỗ tai đều đỏ. Cậu bé thở phào nhẹ nhõm! “Nhóc con, muốn đổi tên, thì con an phận một chút dùm mẹ, đừng gây chuyện nữa!” Cậu bé gật đầu liên tục, ra vẻ thông minh là cậu mạnh nhất. “Được rồi, Vô Song, nhiều năm không gặp như vậy, cậu không chỉ là xinh đẹp ra, tính khí cũng tăng thêm không ít nhé!” Thư Yên trêu chọc. Vô Song thờ dãi một cái, không có cách nào, là cuộc sống bắt buộc, cô mỗ cô cha mẹ lại tha hương một mình, không mạnh mẽ một chút, thì sao có thể nuôi con trai lớn lên. “Yên nhi, cậu có tin tức của mẹ và em trai mình hay không?” “Ếc.” Thư Yên do dự một chút, “Vô Song mình chỉ biết một năm trước sau khi đi với cha ghé cậu ly hôn, thì mang Chúc Kỳ rời khỏi thành phố này, bọn họ đi rất bất ngờ, cũng không có ình biết, sau đó mình cũng sai người đi tìm bọn họ, đáng tiếc không tìm được, thật xin lỗi Vô Song!” “Yên nhi, mình cảm ơn cậu còn không kịp, sao lại trách cậu, mấy năm nay, nếu không có cậu thay mình chăm sóc bọn họ, mình không có cách nào để an tâm mà hoàn thành việc học!” Vô Song cảm kích ôm lấy Thư Yên. “Vô Song.” Thư Yên nghiêng đầu nhìn cô ấy, nhăn chân mày, có hơi khó nói. “Ừng ực” Q tử đói bụng nên kêu rột rột, từ buổi tối hôm qua đến bây giờ cậu vẫn chưa có ăn cái gì, vì chính là muốn chờ đẹp một bữa ăn ngon của mẹ nuôi cậu. Nhìn cậu bé ôm bụng thẹn thùng, Thư Yên xi một cái cười, tiến lên trước ngồi cạnh cậu nhóc, giầy xéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu nói “Tiểu tâm can, đói bụng?” “Vâng.” “Nói đi, muốn ăn cái gì?” “Bít tết Italy.” “Không thành vấn đề, đi —” “wow!” Cậu bé cao hứng mà nhảy lên, Thư Yên vuốt đầu của cậu, hoàn toàn bị nhiễm sự vui vẻ của cậu, đối với đứa con trai nuôi này, cô yêu thích không buông tay, cô thích đứa nhỏ hoạt bát đáng yêu như vậy. Hai người đi ở phía trước, lên xe, Vô Song lại cười không nổi, nhìn trời, cô lo âu, cuộc sống của mẹ cùng em trai thế nào! Biệt thự Đông gia “Tam Thiếu Gia!” Chiếc xe lái vào biệt thự vừa mới dừng lại, bà Lý người hầu già lập tức đi lên nghênh đón. Tài xế xuống xe, mở cửa sau xe ra, bên trong xe, người đàn ông tao nhã bước chân xuống, ngay sau đó nửa người nhô ra ngoài, bà Lý nói: “Tam Thiếu Gia, đại thiếu gia và Nhị Thiếu Gia trở về cũng đã lâu, bọn họ đang bàn luận về cậu!” “Bàn luận tôi cái gì?” Đông Bác Hải ưỡn

thẳng tấm lưng, sửa sang lại âu phục một chút, giọng điệu lãnh đạm rất tùy ý, giống như là nói: bây giờ khí trời tốt. “Thiếu gia, hôm nay ngài đi đồn cảnh sát?” Đông Bác Hải mím môi, khéo môi thần nhiên mở ra một đường cong, trong tròng mắt đen lóe lên ánh sáng làm cho người ta khó đoán được, cài lại nút áo ở cổ tay áo, cất chân bước đi vào. “Ha ha ha. . . .” Anh mới vừa bước vào cửa lóng, thì phòng khách vang lên một trận cười ầm, hai người thấy anh trở về, tiếng cười sang sảng càng có tăng không giảm. “Anh cả, anh hai, chuyện gì vui vẻ như vậy, nói ra, để cho người em trai này cùng vui vẻ đi?” Anh không biến sắc mà tìm một chỗ ngồi xuống. Ông anh hai ngưng cười, lấy tay khoác lên trên bả vai của anh hỏi “Chú ba, nghe nói hôm nay chú làm một trận lôi phong, bắt được hai tên lương gạt, đưa đến đồn cảnh sát, đồn cảnh sát có phát cờ thưởng cho chú không hả?” Ý đùa cợt, nhưng nghe có vẻ coi thường. “Không có!” Đông Bác Hải vẫn rất bình tĩnh, nói thật. “Ha ha. . . .” Ông anh cả lại không nhịn được mà cười to.

17. Chương 17: Tự Rước Lây Nhục (2)

“Chú ba, không phải là người anh hai này nói chú nha, loại chuyện bắt chó đi cày xen vào việc của người khác này, không phải là việc chúng ta nên làm, có phải là chú quá rảnh rồi đến nỗi bị khủng không, nếu thế thì mua đồng than đá rửa đi. Cũng tốt hơn là phí sức với loại chuyện đó, lại chẳng có kết quả tốt, ha ha!” Ông anh hai nhà họ Đông, Đông Đông Hải sắc bén châm chọc nói. Ông anh cả nhà họ Đông, Đông Hải Sinh vẫn chưa lên tiếng, chỉ ở bên cạnh bật cười, làm người khách xem! Đông Bác Hải nhặt ly trà ở trên bàn lên, khẽ nhấp một ngụm trà, lông mày đen dày khẽ nhíu lại, loại giọng nói dễ nghe trầm như đàn vi-ô-lông-xen vang lên “Muốn nói rảnh rồi, em trai đây sao có thể nhàn rồi được như anh hai, tôi cũng muốn khuyên anh hai một câu, thay vì nhàn rồi bảo người ta giám thị nhất cử nhất động của tôi, chẳng thả tổn thêm chút tâm tư suy nghĩ làm sao mà tìm năm tỷ đã thua hết trở về đi, hử?” Mỗi mống nhếch lên, đắc ý mà khinh miệt. Chợt, sắc mặt Đông Đông Hải thay đổi, có thể nói là thẹn quá hoá giận, bỗng nhiên đứng lên, lạnh lùng nói “Đông Bác Hải, mày là thứ gì, mà dám nói chuyện với tao như vậy.” Shit! Đông Đông Hải tức giận đến nỗi muốn cãi nhau, Đông Bác Hải nó chẳng qua chỉ là một đứa do vợ nhỏ sinh ra, có tư cách gì mà cười nhạo anh. Muốn cười nhạo cũng là anh cười nhạo nó, tiện chúng! “Chú hai” thấy tình thế không ổn, Đông Hải Sinh cũng đứng lên, nắm chặt cánh tay Đông Đông Hải mà khuyên nhủ “Chú ba cũng là có ý tốt, em hãy bớt giận.” “Xi, tôi cần lòng tốt của nó?” Đông Đông Hải đưa tay chỉ Đông Bác Hải, chẳng thèm ngó tới nói. “Chú hai!” Đông Hải Sinh nháy mắt với anh ta, ý bảo anh ta đừng ầm ĩ nữa, chuyện như vậy mà truyền tới tai cha, xui xẻo chính là anh ta. Đông Bác Hải tao nhã mà đặt ly trà xuống, nụ cười bên môi càng sâu, đứng thẳng lên lên, cái đầu của ba anh em không thua kém bao nhiêu, anh nhìn thẳng vào ông anh hai họ Đông, khéo môi cong lên cười lạnh “Tôi không phải là thứ gì? Vậy thì mời là anh hai nói cho tôi biết là thứ gì, vậy năm tỷ không cánh mà bay kia đi đâu?” “Đông Bác Hải!” Đông Đông Hải giận đến mức cả người phát run, mặt trắng rồi đen, đen rồi trắng, nắm chắc quả đấm hận không thể lập tức nện lên khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng của anh ta, dựa vào chi, làm sao anh cũng không ngờ tới, Đông Bác Hải dám công khai đấu với anh, càng khiến cho anh không dự đoán được vẫn còn đang ở phía sau. “Là tao thua mất thì sao?” Đang tức giận nên Đông Đông Hải không chút nghĩ ngợi mà thừa nhận, còn nhìn chằm chằm vào Đông Bác Hải, một tư thế xem mày làm gì được tao. Không ngờ, từ sau lưng truyền đến một tiếng nói “Thằng khốn!” “Cha ——” Đông Hải Sinh và Đông Đông Hải quay đầu, chỉ thấy giày tây của Đông lão gia từ từ bước xuống cầu thang, nét mặt già nua có vài nếp nhăn, cực kỳ khó coi, một đôi mắt thâm thúy nhìn Đông Đông Hải thật chắc, thấy vậy bàn chân anh ta đổ mồ hôi lạnh, da đầu tê dại. Lúc này ở trong phòng khách, an tĩnh đến mức quỷ dị. “Anh cả. . . .” Anh ta nhỏ giọng kêu Đông Hải Sinh một tiếng, hi vọng ông anh cả có thể giúp anh ta nói một câu, nếu không nhất định anh sẽ chết! Giờ phút này Đông Bác Hải nhìn thấy Đông Đông Hải giống như con gà bệnh, nụ cười chế nhạo càng tăng thêm không có giảm, ngu xuẩn chính là ngu xuẩn. Anh ta có thể phất người giám thị nhất cử nhất động của anh, chẳng lẽ, anh cũng không sao! À, lần này anh xem anh ta có đắc ý đến mức nào! “Ôi!” Đông Hải Sinh thở dài, cũng đã bảo nó đừng náo loạn nữa, mà không nghe, lần này đã gây họa, biết mình ngu xuẩn chưa. Liếc xéo Đông Bác Hải một cái, Đông Hải Sinh âm thầm cắn răng, nó có lợi hại hơn nữa cũng chỉ là con trai của vợ bé, bọn họ mới là con trai trưởng của vợ chánh sinh ra, coi như nó đánh bại thằng em thứ hai ngu xuẩn đàn độn như heo kia, cha, cũng sẽ không có mấy phần kính trọng nó. “Cha.

. . . .” Nhìn ông cụ gần trong gang tấc, Đông Đông Hải nuốt nước miếng xuống. “Đồ khốn nạn!” Ông cụ giơ tay lên, một cái tát nhằn tâm đánh vào trên mặt anh ta, đầu tay đỏ tươi bốc lên trong nháy mắt.

18. Chương 18: Tự Rước Lấy Nhục (3)

“Cha, chuyện như vậy chính xác là chú hai sai rồi, xin ngài bớt giận, coi chừng tức giận làm hư thân thể của ngài.” Đông Hải Sinh lập tức tiến lên, hơi kéo ông cụ ra, khuyên nhủ. Đông Đông Hải cúi thấp đầu, bộ dạng có vẻ làm việc sai sớ tới mức run rẩy, Đông Hải Sinh quát anh ta “Chú hai, còn không mau quỳ xuống thừa nhận sai lầm với cha.” “A. . . .” Không phải chứ, anh cũng đã là người 32 tuổi rồi, còn quỳ xuống. “Mau đi!” Đông Hải Sinh đá anh ta một cước, thẳng ngực này, đến lúc nào rồi chứ, mà nó vẫn còn lo lắng cho cái tôn nghiêm nực cười như vậy. Đông Đông Hải nhìn trái nhìn phải, mấy người hầu đều đang cố gắng khắc chế nụ cười, ánh mắt chuyển sang Đông Bác Hải, thế nhưng nó lại một chút cũng không câu nệ, nụ cười giấu cợt ở bên môi, không một chút che giấu. Nụ cười giấu cợt kia, đâm thật sâu vào mắt của Đông Đông Hải, anh ta nắm tay lại “Hừ, cấu tạp chủng, chúng ta hãy xem đi!” “Quần gia, lấy gia pháp!” Ông cụ giận đến mức phát run, nghĩ lại ông cả đời hùng bá, sao lại sinh ra loại con trai ăn hại này! Hôm nay, ông cần phải dạy dỗ nó thật tốt mới được! “Cha, con sai lầm rồi, ngài tha thứ cho con đi!” Vừa nghe phải dùng tới gia pháp, Đông Đông Hải nóng nảy, lập tức quỳ xuống trước ông cụ, anh ta nắm quần âu phục, cầu xin tha thứ. “Cha, chú hai đã biết lỗi rồi, ngài hãy tha thứ cho nó lần này đi.” Đông Hải Sinh ở một bên cũng xin tha cho anh ta. “Đúng vậy, cha, con đã biết sai rồi, bảo đảm về sau con sẽ không đánh bài nữa, ngài hãy tha thứ cho con một lần đi, một lần cuối cùng!” Đông Bác Hải cười lạnh “Anh hai mỗi lần phạm sai lầm, đều nói là một lần cuối cùng, nhưng một lần so với một lần lại nghiêm trọng hơn, cha, nếu ngài nuông chiều như vậy, cả gia nghiệp khổng lồ của nhà họ Đông đều sẽ thua vào trong tay anh hai.” “Chú ba!” Đông Hải Sinh nhìn chăm chăm anh ta, nó lại trăm phương ngàn kế mà bỏ đá xuống giếng như thế, chính vì nghĩ đánh đổ thằng hai, là nó có thể thuận lợi thừa kế ‘Đông Vũ hoàn cầu’ sao? Quên đi, chuyện nực cười, anh sẽ không để cho nó thực hiện được. “Tien chủng, nơi này không tới phiên mày nói chuyện.” Không ngờ tới Đông Bác Hải sẽ bỏ đá xuống giếng với mình, nên Đông Đông Hải giận đến mức thét chói tai. Nụ cười bên khóe môi đột nhiên cứng ngắc, Đông Bác Hải nắm chặt quả đấm, gân xanh trên trán hiện lên vài đường, cả người tản ra một cỗ sát khí nồng đậm, lại bị anh khổ sở đè nén. Anh không thể giận, tên ngu xuẩn này không đáng để anh bần tay! “Đồ khốn nạn, xem hôm nay tao có đánh chết cái đứa phá gia chi tử như mày không!” Ông cụ nhận lấy cây côn trong tay quần gia, dùng sức đánh lên lưng Đông Đông Hải mấy cái, đau đến mức anh ta gào khóc kêu lên. “Cha, con sai rồi, con thật sự biết sai rồi!” Anh muốn tránh rồi lại không dám tránh, tính ông cụ cố chấp bọn họ đều rất rõ ràng, không để cho ông ấy đánh hai cái, thì còn thảm hại hơn! “Cha, chú hai không đúng, nhưng cũng là con của ngài, chẳng lẽ ngài thật sự nhằn tâm đánh chết nó sao?” Đông Hải Sinh kéo cây côn trong tay ông cụ, anh cũng quỳ xuống. Quả nhiên là huynh đệ tình thâm nha! Khi còn bé, Đông Bác Hải phạm phải một chút xiu lỗi, cũng sẽ bị Đông Đông Hải thổi phồng lên rồi đến bẩm báo vào tai ông cụ, lúc anh bị gia pháp, hai anh em bọn họ sẽ ở bên cạnh bật cười, có lúc Đông Đông Hải còn thêm dầu thêm mỡ bỏ đá xuống giếng. Hôm nay, chính là anh ta gây ông đập lưng ông! Bọn họ thiếu nợ anh không đếm được, anh cũng sẽ đòi lại giống vậy! Xem diễn đủ rồi, Đông Bác Hải xoay người đi mất! “Mẹ, mẹ đừng nói, để cho Q tử đi tìm mộ của ông ngoại.” Trong nghĩa trang, Vô Song mang con trai tới bái tế cha, vừa tới nghĩa trang, thì Q tử đề nghị. “Con xác định, con tự mình đi tìm?” “Dạ!” Q tử gật đầu. “Được rồi!” Vô Song gian xảo mà cười xấu xa nói “Vậy con xoay người nhìn xem, mộ của ông ngoại ở đâu?” Q tử xoay người, trừng lớn đôi mắt, dừng lại.

19. Chương 19: Cục Cứng Gian Xảo

Phóng tầm mắt nhìn lại, mộ nhiều không đếm xuể, nhóc Q tử tốn cả một ngày, cũng không tìm xong. Nuốt nước miếng một cái, Q tử cọt nhả mà cười ha hả “Mẹ, con chọc mẹ chơi thôi, mau dẫn con đi gặp ông ngoại đi, con không thể chờ nữa!” “Haaaa...!” Vô Song ngắt cái mũi nhỏ của con trai “Khoe khoang khoác lác quá.” Q tử chớp đôi mắt to sáng trông suốt, a ! “Đi thôi!” Hai mẹ con vừa mới chuyển người qua, thì sau lưng nổi lên một cơn gió mạnh gào thét đi qua, Q tử quay đầu, thì thấy một chiếc xe thể thao dừng ở phía sau của bọn họ, cửa xe từ từ mở ra. “Đi thôi.” Vô Song thúc giục một tiếng, Q tử vẫn không chịu quay đầu lại, đợi thấy rõ người xuống xe, thì cậu nhóc kêu lên “Mẹ, chính là cậu thú.” Vô Song quay đầu, thấy thật sự là anh ta, khẽ nhíu mày, sao anh ta lại xuất hiện ở đây? Đông Bác Hải chỉ là thân nhiên liếc mẹ con họ một cái, rồi cầm hoa cúc đi lên. “Mẹ à, sao ông chú đó lại đến đây?” Q tử tò mò hỏi. “Con cảm thấy tới nơi này có thể làm gì?” Vô Song liếc mắt ngĩa trang rộng rãi này một cái. “A!” Q tử hiểu, ông chú đó tới bái tế người nhà của ông, nhưng cậu còn có nghi vấn “Sao ông chú đó lại tới nơi này một mình, chẳng lẽ cả nhà của ông đều chôn ở chỗ này? Vừa đúng lúc, con muốn đào tổ phần của ông, cho hả giận!” Trong lòng cậu nhóc đầy cảm phẫn, đập lên đôi tay nhỏ bé. Vô Song nín thở của cậu “Nhóc con, con đã đáp ứng mẹ cái gì?” “Không chọc, sinh. Ai ai. sinh sự. Mẹ nhẹ tay một chút, nhẹ một chút. Đau , đau !” Cậu nhóc che lỗ tai. “Biết đau thì an phận một chút ẹ!” Vô Song buông tai của cậu bé ra, dắt tay nhỏ bé của cậu đi lên trên núi. Không biết nên nói là duyên phận, hay là oan gia ngõ hẹp, chỗ Đông Bác Hải bái tế người chỉ cách nhà họ Chúc ba hai cái mộ, hai mẹ con đứng lại thì giật mình lần nữa, có lộn không, đi đâu cũng có thể gặp núi băng này. Giờ phút này nói anh giống như núi băng, chẳng bằng nói anh giống như cái cọc gỗ còn đứng chính xác hơn, anh không nhúc nhích mà đứng ở trước mộ bia, hai tay nắm chặt thành quyền, thân thể cao lớn cứng ngắc tản ra một cỗ sát khí nồng đậm, ánh mắt lạnh lẽo, giống như hàn băng ngàn năm. “Sát khí nặng nề!” Sắc thái của ánh mắt Q tử đột nhiên biến đổi, hàm răng khẽ cắn, vẻ mặt bí hiểm. “Con nói cái gì?” Vô Song nghe không được rõ. “Ặc, con nói người kia không phân biệt tốt xấu, đáng đời chết cả nhà!” Quay mặt sang, Q tử lại khôi phục khuôn mặt tươi cười ngây thơ chất phác muốn bị đánh. Đề xi ben của cậu không cao, nhưng mà vẫn khiến Đông Bác Hải nghe rõ, anh quay đầu, đôi mắt thâm thúy tức giận dâng lên, gương mặt tuấn tú sa sầm lạnh lẽo, đủ để hù dọa đứa nhỏ ba tuổi trở xuống khóc, quả đấm vang lên hai tiếng ken két, mặc dù không có ra tay, nhưng khí thế trên đã không chiến mà thắng, đủ để khiến người ta ngoan ngoãn thần phục. Vô Song cho là anh ta muốn đánh con trai mình, theo bản năng kéo Q tử vào trong ngực, ánh mắt không kiêu ngạo không tự ti mà nghênh đón anh ta, coi như đánh không lại anh ta, cô cũng không cho phép anh ta làm hại đến con của mình. Ánh mắt của Q tử cũng bình tĩnh nhìn anh, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, không sợ hãi mà nói “Nhìn tôi chăm chăm làm gì, tôi cũng không phải là nói chú, chú dám ra tay đánh tôi, vậy chính là tự chú thừa nhận.” Một câu nói, ăn Đông Bác Hải gắt gao, nhóc con, đầu óc rất xảo quyết! “Con trai, mau tới lạy ông ngoại!” Thấy cậu vẫn chậm chạp không có hành động, Vô Song chuyển qua người của cậu nhóc, ẵm cậu bé quỳ xuống mặt đất. “Ông ngoại, con là Q tử cháu ngoại của ngài, ông nhất định không biết ý của từ này đâu, con giải thích cho ông biết nhé, Q tử chính là ý đẹp trai.” Q tử lú lú mà nói một câu. Vô Song ở bên cạnh nghe mà không nhận được bật cười, gần như sắp quên mất sự tồn tại của Đông Bác Hải, đột nhiên, mặt đất truyền đến một tiếng “Bành” .

20. Chương 20: Cái Hôn Ngoài Ý Muốn

[mẹ, muốn ăn bánh ngọt đổi diện] [được, Tiểu Hải con ở nơi này chờ mẹ một chút, mẹ đi mua.] [mẹ, con muốn đi theo mẹ.] [Tiểu Hải ngoan, con xem nhiều người như vậy, ngộ nhờ con đi mất thì làm sao? Ngoan, nghe lời của mẹ, mẹ sẽ trở về rất mau] [vậy mẹ, mẹ phải đi nhanh về nhanh a] [ừ] [bùm.] [mẹ, mẹ.] [Tiểu. Hải.] [mẹ. Mẹ.] ***** Trong giấc mộng bởi vì nguyên nhân kinh sợ, mà Đông Bác Hải nắm chặt tay nhỏ bé đang dùng cái đuôi cổ trâu chọc lỗ mũi của anh, chủ nhân của bàn tay nhỏ bé đau đến nỗi oa oa kêu to “Ai ôi, mẹ mau tới cứu con, tay của con sắp tàn phế rồi!” “Đáng đời con!” Vô Song bưng cháo mới vừa nấu xong đi tới, chỉ là nhẹ nhàng liếc mắt một cái, cũng không tính giúp một tay, thẳng nhóc quá bướng bỉnh,

đáng đời cho chịu khổ một chút đi. “Ồ ô. Mẹ, con là được mẹ nhặt à!” “Đều bị con đoán đúng, thông minh, không sai con chính là được mẹ nhặt được ở trên đế cửa đấy!” Đi tới, Vô Song đặt chén cháo ở trên tủ đầu giường, nhìn Đông Bác Hải toát ra mồ hôi lạnh, khẽ nhú mày, dùng khăn lông để ở bên cạnh lau mồ hôi thay anh. Cậu nhóc dùng sức mà tách ra một lúc lâu, thì bàn tay mới thành công tránh khỏi, xoa tay nhỏ bé bị anh bóp đỏ mà hỏi “Mẹ, sao chúng ta lại phải cứu con cầm thú này?” “Không cứu anh ta, chẳng lẽ thấy chết mà không cứu?” Nói xong Vô Song lấy tay đặt lên trán của anh, hình như có dấu hiệu phát sốt. “Ném ông chú này bệnh viện không phải tốt sao, tại sao phải dẫn ông chú này về nhà, ... Chiếm đoạt giường của con!” Câu phía sau mới là trọng điểm. “Anh ta chỉ là bị sốc cấp tính đưa đến hôn mê thôi, không phải là bệnh gì lớn, không cần thiết đưa đến bệnh viện lãng phí tiền!” Mấy năm nay, Vô Song có thể tiết kiệm thì tiết kiệm, tiết kiệm đã dưỡng thành thói quen. “Mẹ, ông chú này cũng đã ngủ một ngày rồi, lúc nào thì mới tỉnh?” Thật ra thì ý của cậu bé là: ông chú đó sẽ không phải ngủ một ngày một đêm chứ, vậy thì cậu sẽ ngủ ở đâu? “Không biết.” Cô cũng không phải là bác sĩ chuyên nghiệp, nhiều lắm cũng chỉ có hiểu chút y học thông thường thôi. “Ai!” Cậu nhóc thở dài một hơi, hôm nay bận rộn cả ngày cậu thật sự mệt mỏi rồi. Thấy vẻ mặt con trai mệt mỏi, Vô Song đưa tay sờ đầu của cậu “Đến phòng mẹ ngủ đi!” “Vậy mẹ ngủ ở đâu?” “Anh ta phát sốt rồi, mẹ phải chăm sóc anh ta!” “Ai nha mẹ, ông chú ấy coi chúng ta là tên lường gạt, mẹ còn tốt với ông như vậy!” Q tử ghen, miệng cong lên thật cao. “Nếu mẹ là anh ta, mẹ cũng sẽ xem con là tên lừa đảo!” Vô Song nói rõ ràng phải trái. Khóe miệng cậu bé rút lại, xem ra mẹ cũng không phân biệt được hàng hoá!” Ai nha nha, ngủ, ngủ!” Xoay người, cậu đi về phòng. Gian phòng nhỏ lần nữa khôi phục lại sự yên lặng, liếc mắt nhìn Đông Bác Hải vẫn còn đang đổ mồ hôi lạnh, Vô Song đứng dậy đi ra phòng khách lấy thuốc hạ sốt, bỏ vào trong miệng anh, sau đó lại cố gắng dùng nước để cho thuốc đi xuống, nhưng nước đổ vào trong miệng anh đều chảy ra hết. Sao có thể như vậy? Để cái ly xuống, Vô Song quyết định kéo thân thể của anh tựa vào trên tủ đầu giường, như vậy là anh có thể nuốt thuốc xuống rồi, không thể không nói anh thật sự rất nặng, Vô Song gần như là dùng tất cả hơi sức, mới miễn cưỡng kéo anh di chuyển một chút, kéo được một lúc, cuối cùng cũng thành công cho đầu của anh tựa vào trên tủ đầu giường. “Hô ~” thở dốc một hơi, cô mới vừa chuẩn bị tiếp tục, không ngờ, trượt chân một cái, thân thể của cô bổ nhào về phía trước, té nhào vào trong lồng ngực rắn chắc của Đông Bác Hải, cánh môi hoa anh đào lại không thiên vị mà rơi lên môi mỏng của người đàn ông, cô trợn tròn mắt.

21. Chương 21: Tôi Sẽ Không Rời Khỏi Anh

Va chạm này, làm cho Đông Bác Hải đang ở trong cơn ác mộng thì thân thể chợt run lên, một làn môi ấm áp lan vào toàn thân, anh giống như là bắt được cây cỏ cứu mạng, ôm chặt Vô Song, thật chặt, không chừa một khe hở. “Này, buông tay!” Sau khi nâng cổ lên, Vô Song kêu lên. Anh nghiêng người một cái, đầu Vô Song đụng lên trên tủ đầu giường một cái, hơi đau, cô tức giận “Này.” “Mẹ, đừng bỏ con!” Hai giọt lệ trong suốt đọng ở trên đôi mắt nhắm chặt chảy ra, lông mi nhú lại thật chặt giờ phút này anh lộ ra đau khổ, Vô Song ngây ngẩn cả người, ngờ ngác nhìn anh, có chút không đành lòng mà đẩy anh ra. Ôm Vô Song, trong lòng Đông Bác Hải ổn định lại rất nhiều, trong chốc lát lại ngủ thiếp đi. Vô Song cũng không ngủ, không nhắm mắt mà nhìn chăm chăm vào gương mặt tuần tú phóng đại ở trước mắt, ngó kỹ, cô lại cảm thấy gương mặt này và con trai bảo bối của cô có mấy phần tương tự, hơn nữa bọn họ còn có một điểm giống nhau, hơi thở thoắt lát phát lên trên lông mi, lông mi dài run rẩy không ngừng, thật đáng yêu, chắc là trùng hợp thôi! Mồ hôi lạnh ở trên trán anh vẫn còn đang ứa ra, Vô Song lấy tay thử xem trán của anh một chút, oa, nóng quá, anh phát sốt rồi! Cô muốn đi lấy thuốc hạ sốt cho anh, lại bị anh ôm chặt, không đứng dậy được, cô đẩy anh hai cái cũng vô dụng, đẩy không được, nên lấy tay đẩy lồng ngực của anh, Vô Song kêu “Này, buông tay, tôi đi lấy thuốc cho anh!” “Đừng, đừng rời khỏi tôi, đừng bỏ tôi lại!” Đông Bác Hải giật mình tỉnh lại càng ôm chặt cô hơn, Vô Song sắp bị anh ghìm chết rồi. Cô mở miệng thở dốc mấy lần, nắc nhen nói “Tôi sẽ không bỏ anh lại, anh đang sốt, tôi đi lấy thuốc cho anh.” “Em thật sự không bỏ tôi lại!” Anh vùi đầu vào trong ngực của cô, giọng điệu uất ức chất vấn giống như đứa bé. “Sẽ không!” Muốn bỏ anh lại, thì đã bỏ anh lại từ lâu rồi, cần gì dẫn anh về nhà. “Vĩnh viễn cũng sẽ không rời khỏi tôi?” “Éc.” Nói mê sảng gì vậy, nóng đến hồ đồ rồi. “Vĩnh viễn cũng đừng rời khỏi tôi,

được không?” Nước mắt ẩm ướt thấm qua quần áo của Vô Song. Cô rút cuộc cũng hiểu, người đàn ông có mạnh mẽ hơn nữa thì lúc ngã bệnh cũng sẽ yếu ớt giống như đứa bé, không chịu nổi một kích, cho là anh đang nói mê sảng, cô phối hợp nói “Sẽ không, tôi. Sẽ không rời khỏi anh!” Hai chữ vĩnh viễn quá buồn nôn, cô không nói ra. “Thật?” Anh chất vấn. “Thật, thật, ngoan, buông tay, tôi đi lấy thuốc cho anh, sẽ trở lại lập tức.” Ai, dù đồ lớn còn khó hơn dù đồ nhỏ! “Tôi chờ em.” Anh lưu luyến, từ từ buông lỏng cánh tay đang ôm chặt cô ra, Vô Song hít thật sâu, thật cẩn thận mà ngồi dậy, rồi ngồi thẳng, thở mạnh một hơi, nghệt chết cô! “Không được gạt tôi!” Đột nhiên, Đông Bác Hải mở mắt, nắm chặt cổ tay mà cô chống ở bên giường, Vô Song quay đầu lại vừa đúng lúc chống lại đôi mắt đầy nước mắt của anh mà sợ hết hồn. Người dọa người nhưng có thể sẽ hù chết người đấy! Quay đầu, cô vừa lấy thuốc, vừa trả lời “Không lừa anh.” Đặt thuốc vào lòng bàn tay, rồi cầm ly nước xoay người, cô ra lệnh “Ngồi dậy uống thuốc đi!” “Tôi muốn em dứt cho tôi.” Ánh mắt mông lung của anh có chứa mấy phần trêu tức trẻ con, hơi làm nũng nói. Ha, thật sự coi cô như mẹ à! Dứt thì dứt, coi như là đang chăm sóc cho con trai ngã bệnh vậy. Cho anh uống thuốc, một lát sau, Đông Bác Hải lại ngủ thiếp đi, Vô Song ngồi ở bên cạnh, cô muốn đi cũng không đi được, bởi vì tay đã bị người nào đó nắm, hơi động một chút, anh sẽ thức tỉnh, không còn cách nào khác, cô đành phải ngồi bên anh cả đêm. Nửa đêm cậu bé đi tiểu một chút, thấy mẹ dựa vào giường ngủ thiếp đi, thì đau lòng đến mức nhú lông mày, lấy chăn bông nhỏ ở trong tủ quần áo trùm lên trên người cô, cậu trở về nhà, mở máy tính ra ——

22. Chương 22: Trở Mặt

Mở giao diện Chat Messenger ra, cậu bé phát tin đi tin: Mike. Mike: chủ tử, đã trở thể này cậu còn chưa nghỉ ngơi? Cậu bé: thức dậy đi tiểu một chút, thuận tiện tìm anh làm việc! Mike: chủ tử, có người khi dễ cậu rồi phải không, để Mike chạy tới giúp cho chủ tử! Cậu bé: No! Là tôi muốn anh giúp tôi điều tra một người! Mike: xin chủ tử cứ việc phân phó. Cậu bé: Đông Bác Hải, nam, sinh ngày X tháng X năm 19XX, 30 tuổi, người thành phố SHI, tôi muốn tất cả tài liệu bối cảnh của ông ta, tốt nhất là không bỏ sót một chi tiết nào. Mike: Dạ chủ tử. Cậu bé: Trước bảy giờ gửi tôi tư liệu của ông ta cho tôi, có vấn đề gì không? Mike: không thành vấn đề! Cậu bé: OK, ngủ ngon! Giờ phút này Mike đang ở La Mã – thủ đô Italy nhìn trời một chút, mây bầy bông bênh, chắc là sáng sớm! (chú thích: giờ Bắc kinh nếu so với quốc gia Châu Âu sớm / muộn 6 canh giờ.) Hôm sau, mới sáng sớm Q Tử đã rời giường sớm một chút làm bữa ăn sáng, từ lúc bốn tuổi cậu đã bao hết chuyện nấu cơm như vậy rồi, bởi vì bốn năm trước Vô Song vừa bước vào đại học, đi học, lại thêm công việc bận rộn, căn bản không có thời gian chăm sóc cậu, chỉ có thể mang cậu qua cho bà cụ kế bên chăm sóc, bà cụ là một bà lão mẹ goá con côi rất có lòng nhiệt tình, đối với Q Tử thân thiết giống như cháu nội vậy, rất tốt, không thể không nói, mấy năm nay Vô Song có thể không bỏ lỡ giữa con trai và việc học, toàn bộ đều dựa vào sự giúp đỡ của bà cụ. Vì thay mẹ giảm bớt gánh nặng, Q Tử chủ động yêu cầu bà cụ dạy cậu nấu cơm, sau khi học xong, mỗi ngày về nhà Vô Song đều có thể được ăn thức ăn thơm ngào ngọt tự tay con trai làm thay cô! Loại cảm động đó thì không thể dùng lời nói mà hình dung được , cô thật sự rất may mắn vì vào một khắc cuối cùng của cuộc giải phẫu, cô đã lựa chọn buông tay! Vì con trai có khổ sở nhiều hơn nữa cũng đáng giá! Nhưng, đối với Q Tử mà nói nụ cười của mẹ, chính là kiêu ngạo lớn nhất của cậu, có thể thay mẹ làm gì đó, cũng là đáng giá vạn lần! Trên giường nhỏ, mí mắt của Đông Bác Hải mở ra, nhú mày, anh từ từ mở mắt, chỉ thấy phía trên đỉnh đầu là hệ ngân hà, chính là dán một tầng hệ ngân hà bằng giấy, anh cho là mình hoa mắt, lấy tay dụi mắt, vẫn là hệ ngân hà, phản ứng đầu tiên, nơi này không phải là nhà của anh, anh đang ở đâu? Cảm giác được đồ nắm trong tay, anh giơ tay lên nhìn, lại thấy đang nắm một bàn tay của phụ nữ, anh từ cánh tay nghiêng đầu nhìn, chỉ cảm thấy cô gái này thật quen mặt. Nhú mày anh suy nghĩ một chút. Bỗng chốc, anh bừng tỉnh hiểu ra, là cô ta, người phụ nữ ở trong băng đi lừa gạt. Không còn kịp suy tính tại sao anh lại ở chỗ này nữa, mà vội vàng hất tay của cô ra, giống như là vứt bỏ vi khuẩn (virus) vậy, muốn chán ghét bao nhiêu có chán ghét bấy nhiêu. “A.” Vô Song giật mình tỉnh lại, vươn vươn lưng mỗi, cổ đau quá, thấy anh tỉnh thì thuận miệng hỏi câu “Anh đã tỉnh!” Cô đưa tay muốn đi thử xem anh đã hết sốt chưa, nhưng không ngờ, bị anh dùng sức đẩy ra, còn tặng kèm một câu lạnh như băng “Cô muốn chết à!” Từ trước đến giờ anh không thích phụ nữ đụng vào, lại thích ‘đụng

vào ' phụ nữ, quái thai à, biến thái à! "A!" Tay của Vô Song bị anh đập đổ lên, đau đến mức nhú máu, đứng lên nói "Tôi muốn chết? Nếu tôi không cứu anh, anh mới tìm chết đó!" "Cò cứu tôi?" Đông Bắc Hải thực sự không tin. "Nếu không sao anh lại ở nhà tôi, nằm ở trên giường của con tôi?" Đông Bắc Hải liếc mắt gian phòng kia một cái, sắc mặt trầm xuống, lại nói "Không phải là bị mẹ con mấy người tính kế chứ?"

23. Chương 23: Người Đáng Thương Tất Có Chỗ Đáng Hận

"Này, cầu xin anh động não một chút, đừng có kém thông minh như vậy được không?" Ngu ngốc! Cô cùng con trai là cũng chỉ là kẻ yếu tay trói gà không chặt, phải làm sao để mà tính kế anh ta, người đàn ông cơ bắp có thể trạng cường tráng này? ! Trợn mắt một cái, Vô Song nói lầm nhảm "Sớm biết anh không phải là người tốt như vậy, thì thật sự không nên cứu anh!" Nhú nhú máu, Đông Bắc Hải thử nhớ lại tình hình ngày hôm qua, động não một chút, đầu hơi đau, nhưng anh nhớ mang máng hình như là té xỉu, nhưng tại sao anh lại té xỉu? "Mẹ, ăn điểm tâm!" Giọng nói của cậu bé nhẹ nhàng bay tới, hai người cùng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cậu bé mặc cái tạp dề nho nhỏ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo dính bột mì trắng, bộ dáng cực kỳ đáng yêu. "A, chú đã tỉnh?" Cậu cầm cái xềng tráng trứng chỉ vào Đông Bắc Hải, "Đứng dậy ăn điểm tâm đi, bàn chải đánh răng tôi đã chuẩn bị cho chú xong rồi!" "Con trai, con không sao chứ?" Vô Song choáng váng, đây là tình huống gì thế, sao con trai lại đột nhiên đối với anh ta tốt như vậy, thằng bé không phải là rất ghét anh ta sao! "Con không sao!" Q Tử lắc đầu. Vô Song đi tới, hơi cong người, đề thấp cổ họng nói "Con trai, không phải là con không thích anh ta sao, sao lại đột nhiên đối với anh ta tốt như vậy, lại còn chuẩn bị bàn chải đánh răng cho anh ta!" Thôi đi, bạo lực nam, chùi bôn cầu đi! "Mẹ, không phải là mẹ thường nói với con, người tới là khách, phải thân thiện với khách sao?" Q Tử rất thông minh khéo léo nói đi hướng khác, xoay người chốt một câu "Mẹ, mẹ cũng mau đi đánh răng rửa mặt, rồi đi ra ăn cơm!" Thằng nhóc này, có thể biến hóa quá nhanh hay không. Quay đầu, Vô Song liếc nhìn mặt cương thi kia lạnh đến mức không có một chút nhiệt độ, thở một chút, thân thiện, cũng phải chia người nha....! Vô Song trở về phòng rửa mặt xong rồi ra ngoài, lắc lắc cổ ngồi lên bàn ăn, hít hà mùi thơm tản ra của bò bít tết, cô không nhịn được mà động dao nĩa. "Mẹ, khách cũng còn chưa đi ra, sao mẹ lại có thể ăn trước ! Để xuống, để xuống!" Q Tử dùng sức đoạt lấy dao nĩa từ trong tay cô, theo phép tắc đặt ở trên bàn cơm. "Con trai, con quả thật không có gì chứ?" Vô Song sợ ngây người, nghĩ thầm: chẳng lẽ con trai cũng phát sốt, còn đầu óc bị cháy hổng rồi, cô đưa tay sờ sờ trán của cậu, không có phát sốt mà! "Ai nha, mẹ, con trai của mẹ rất khỏe." Q Tử kéo tay của cô xuống "Mẹ, mẹ là một lưu học sinh tốt, không có khí chất còn chưa tỉnh, nhưng ít ra cũng phải hiểu chút lễ nghi bàn ăn chứ." "Cái gì lễ nghi bàn ăn? Mẹ của con thì chỉ biết ăn thôi!" Lăn nĩa cầm dao nĩa lên, Vô Song cắt cắt thịt bò mềm, không cắt ra, vung dao nĩa, cầm chiếc đũa lên gấp tròn miếng bò bít tết, còn nói chuyện say sưa "Vẫn là đũa của Trung Quốc chúng ta dùng tốt!" Cậu bé đầy mồ hôi, học máu "Mẹ, mẹ thắng, con thua mẹ." Cậu thề, đời này không bao giờ đem hai chữ thực nữ áp đặt lên trên người mẹ nữa, bởi vì thật sự là rất rất rất rất không đạt yêu cầu rồi ! Lúc Đông Bắc Hải từ gian phòng đi ra, Vô Song đã ăn xong rồi, cô còn đang liếm liếm chiếc đũa, bởi vì mùi vị của bò bít tết kia thật sự là quá tuyệt, không phải là Vô Song khoe khoang, con trai cô làm thức ăn tuyệt đối sánh ngang với đầu bếp khách sạn năm sao, còn có phần hơn mà không thua kém! "Chú à, ăn điểm tâm!" Q Tử rất nhiệt tình mà gọi anh. Anh lạnh như băng liếc cậu một cái rồi nhìn về phía cô gái đang uống sữa tươi không thêm để ý đến anh, trong đôi mắt sâu thẳm có chứa mấy phần lửa giận khó có thể đoán ra, nắm quả đấm thật chặt, lạnh lùng nói "Ai biết mấy người có thể hạ độc ở trong bữa sáng hay không!" Xoay người, anh bước đi. "Phốc ——" Vô Song phun, đặt cái ly lên trên bàn, chân nhảy lên, hướng về phía bóng lưng của anh, giận mà không thể dùng lại kêu gào "F**k, nếu sợ chết như thế, thì trốn ở trong nhà cả đời đi đừng ra cửa! Thật đáng ghét." Cậu bé lắc đầu, người đáng thương thật đúng là có chỗ đáng hận. c l ?r mal style='tab-stops:45.8pt 91.6pt 137.4pt 183.2pt 229.0pt 274.8pt 320.6pt 366.4pt 412.2pt 458.0pt 503.8pt 549.6pt 595.4pt 641.2pt 687.0pt 732.8pt'> Cô đưa tay muốn đi thử xem anh đã hết sốt chưa, nhưng không ngờ, bị anh dùng sức đẩy ra, còn tặng kèm một câu lạnh như băng "Cô muốn chết à!" Từ trước đến giờ anh không thích phụ nữ đụng vào, lại thích ' đụng vào ' phụ nữ, quái thai à, biến thái à! "A!" Tay của Vô Song bị anh đập đổ lên, đau đến mức nhú máu, đứng lên nói "Tôi muốn chết? Nếu tôi không cứu anh, anh mới tìm chết đó!" "Cò cứu tôi?" Đông Bắc

Hải thực sự không tin. “Nếu không sao anh lại ở nhà tôi, nằm ở trên giường của con tôi?” Đông Bác Hải liếc mắt gian phòng kia một cái, sắc mặt trầm xuống, lại nói “Không phải là bị mẹ con mấy người tính kế chứ?”

24. Chương 24: Cô Ấy Đã Trở Về Sao?

Đông Bác Hải mới vừa về đến nhà, thì Mặc Phi Tước lái ô-tô tới, anh ấy bước xuống xe đi tới phía sau anh, hỏi “Bác Hải, tối hôm qua cậu đi đâu, tôi tìm cậu cả đêm!” Anh mở cửa, cũng không có quay đầu lại, nhàn nhạt hỏi “Có chuyện gì sao?” “. Không có gì!” Lặng yên một giây, Mặc Phi Tước lắc đầu, nhưng sắc mặt có hơi lo lắng. Đông Bác Hải nện bước chân thon dài đi vào phòng, theo thói quen từ trên giá gỗ xuống một chai whisky, Mặc Phi Tước đi vào đặt mông ngồi lên trên ghế sa lon, nhìn anh ấy, cau mày “Ngày hôm qua ông cù cho đòi mấy người về nhà, chuyện gì?” “Không biết!” Anh cầm rượu đi tới, mở nắp bình ra rót hai ly, ngồi xuống, lại nâng ly rượu lên uống một hớp, vẻ mặt ảm đạm u ám tản ra vẻ u buồn, giờ phút này anh đau lòng, Mặc Phi Tước có thể hoàn toàn cảm nhận được. Bởi vì bọn họ đều là một loại người! Nhìn như vô tâm lại có tâm, nói là vô tình nhưng lại có tình! Chỉ là bọn họ ẩn mình quá sâu thôi! Quá sâu! Mới bị người. đã thương mình! “Bác Hải, đừng uống nữa!” Nhìn anh ấy uống một chén lại một chén để làm mình say, Mặc Phi Tước nhíu lông mày lạnh lùng xinh đẹp, cùng anh ấy tranh đoạt cái ly. Hai người thế lực ngang nhau, ai cũng không chịu nhường bộ, cuối cùng cái ly bị sức mạnh của Đông Bác Hải bóp nát, mẩu thủy tinh vỡ ở trong lòng bàn tay của anh, máu giống như dòng nước mà chảy xuống, rơi lên trên sàn nhà, máu văng tung toé. “Bác Hải, sao cậu lại phải khổ sở như vậy chứ?” Trong lòng lại đau, lại khổ, anh ấy cũng không nên dùng phương thức tự mình hại mình để tổn thương mình. Mặc Phi Tước đứng dậy, lục tung ở trong phòng khách tìm kiếm cái hòm thuốc, động tay động chân chính là anh đem phòng khách vốn đang chỉnh tề sạch sẽ mà thành một mảnh hỗn độn, mất sức của chín trâu hai hổ mới tìm được, trở lại, mở hòm thuốc ra từ bên trong lấy ra kềm, bông, nước sát trùng, băng. Anh dùng kềm lấy ra mẩu thủy tinh đâm vào da anh ấy, sau đó lại dùng cồn khử trùng cho anh. Cồn xức lên vết thương, có thể nghĩ là rất đau, nhưng vẻ mặt Đông Bác Hải lại chết lặng, giống như là tay của người khác bị thương vậy. Đang lúc Mặc Phi Tước băng bó vết thương cho anh ấy, anh ấy đột nhiên lên tiếng “Cô ấy đã trở lại!” Mặc Phi Tước sửng sốt một chút, không rõ mà nhìn anh ấy, ai trở lại? “Phi Tước, giúp tôi điều tra một người.” Gương mặt tuấn tú chết lặng bắt đầu có một chút cảm xúc dao động. “Ai?” “Chúc Vô Song!” Ngày hôm qua trước khi anh hôn mê, hình như anh thấy trên mộ có khắc tên Chúc Vô Song, là trùng hợp sao? Anh mặc kệ, chỉ cần là người có tên gọi Chúc Vô Song, anh đều muốn biết cận kề bối cảnh của cô. “Mẹ, mau tới thử bộ đồ này đi!” Vô Song mới vừa cởi quần áo ra, thì Q Tử đẩy cửa ra đi vào, cô vội che nội y của mình, la ầm lên: “Tiểu Sắc Lang, mau đi ra, mẹ đang thay quần áo.” “Ai nha, mẹ, mềm con đều đã ăn rồi, xem một chút thì có sao đâu, mau ra đây thử bộ đồ con tặng ẹ đi!” Cậu bé không chút ngần ngại, mà còn kéo tay của cô đi ra ngoài. “Tiểu lưu manh!” Vô Song nhăn mũi, thằng bé sắc lang này, cũng không biết là loại người nào? “Mẹ, mẹ xem thích không?” Cậu bé cầm quần áo bày ở trên giường, là bộ trang phục đi làm, áo là tơ lụa màu trắng, thiết kế đơn giản trang nhã, phối với một khăn lụa nhỏ, còn vấy lại là màu đen, rất đúng tiêu chuẩn đen trắng phối với nhau mà lại thời thượng kinh điển. Vô Song chỉ cảm thấy bộ đồ này hơi quen, giống như đã từng thấy trên tạp chí nào rồi, nhất thời nhớ không ra. “Mẹ, mau mặc thử một chút đi!” Q Tử ở bên cạnh thúc giục. Liếc cậu một cái, Vô Song đem cậu bắn ra cửa! Nhóc con, đậu hũ của mẹ mà cũng muốn ăn! n g? n ?on tôi?” Đông Bác Hải liếc mắt gian phòng kia một cái, sắc mặt trầm xuống, lại nói “Không phải là bị mẹ con mấy người tính kế chứ?”

25. Chương 25: Tạp Chí Đứng Hàng Đầu Thế Giới

Hôm sau, Vô Song mặc trang phục mà con trai đưa cho cô đi tới Đông Vũ hoàn cầu phỏng vấn, đi thang máy tới lầu hai mươi tám. Tầng lầu này, địa thế rộng lớn, trang hoàng phong cách xa hoa, không khí cũng

giống như đang đặt mình trong khu rừng lớn mát mẻ. Vừa mới ra khỏi thang máy, đã có người tiến lên nhiệt tình nghênh đón cô, “Xin chào, xin hỏi là Chúc Vô Song tiểu thư phải không? Tôi là Kara phụ trách dẫn đường cho cô.” “Xin chào, tôi là Chúc Vô Song, xin chiếu cố nhiều.” Vô Song lễ phép bắt tay với cô ấy. “Chúc tiểu thư khách sáo quá, mời đi theo tôi!” Kara mỉm cười thân thiện, xoay người, Vô Song đuổi theo. Cảm giác phía sau có vô số đôi mắt đang nhìn chăm chăm mình, khi đến khúc quanh cô chợt quay đầu lại một lúc, những người đang nhìn chăm chăm cô thì lập tức cúi đầu xuống. Vô Song lấy tay sờ sờ lưng của mình. “Chúc tiểu thư, sao thế?” Kara thấy cô không đi nữa thì hỏi. “Kara, cô có thể nhìn xem giúp tôi, sau lưng tôi có đồ vật gì đó không?” Vô Song xoay người sang chỗ khác, để cho cô ấy nhìn giúp cô ấy một chút. Kara lắc đầu “Không có!” Không có? ! Vậy thì thật là kỳ quái, không có đồ, sao họ lại dùng loại ánh mắt khiếp sợ ngạc nhiên đó nhìn cô? ! Chẳng lẽ các cô ấy có thói quen dùng ánh mắt như thế để nhìn nhân viên mới vào. Nghĩ như vậy, thì Vô Song không coi là chuyện quan trọng nữa, đi theo Kara đến phòng làm việc của chủ tịch! Thấy cô đi vào, mấy người phụ nữ ở trong phòng làm việc thích Bất Quái tập hợp một lúc. “Oh my god, tôi không nhìn lầm chứ, bộ y phục mặc trên người cô ấy, chính là bộ y phục quý này trên tạp chí MODA. PELLE hàng đầu thế giới. Ô!” Cô gái, phát điên, cuống loạn. “Vậy nhất định là giá tiền không rẻ!” Một tay mơ hỏi. “Nói nhảm!” Mọi người tề phun nước miếng cô ấy. “Y phục này chính là số lượng có hạn của toàn thế giới, có tiền cũng không mua được, nhà thiết kế Hắc Poster thiết kế bộ y phục này, và đặt tên cho thiết kế này là ‘ kỷ niệm ’, để kỷ niệm vợ ông ta chết thảng trước, nghe nói vợ của Hắc Poster khi còn sống thích nhất là mặc loại trang phục đi làm này, bộ y phục này tổng cộng có hai bộ, một bộ mặc ở trên người vợ của bậc thầy Hắc Poster, chôn theo rồi, một bộ được xem như bảo vật, người mẫu mặc trên tạp chí chẳng qua là bản mẫu thôi.” “A.” Tay mơ hiểu, còn nói “Mấy người thích, cũng có thể giống như cô ấy đi mua bộ nhái để mặc!” Làm gì mà hâm mộ người ta. “Phi ——” Cô gái lại phun nước miếng về mặt của cô ấy. “Có nhân lực một chút được không, người ta mặc trên người chính là bản chính của ‘ kỷ niệm ’” “Không phải là được xem như bảo vật sao, sao có thể mua được?” Tay mơ bối rối, càng nghe càng hồ đồ. “Tôi làm sao biết cô ấy làm thế nào mà mua được, nhưng tôi dám khẳng định trên người cô ấy mặc đúng là bản chính, Tiểu Lệ làm ơn đi, cô đừng có dùng cái loại ánh mắt hoài nghi đó nhìn tôi được không, tôi chính là hóa thân của thời thượng, tôi sống trong mode nhiều năm như vậy, nếu là thi lấy chứng chỉ, tôi nhất định đạt được giải nhất, Tiểu Lệ, chị nói cho cưng biết nhé, cưng không tin đàn ông ở bên ngoài, thì cưng cũng không thể không tin tưởng miệng của chị Lý đây.” Cô gái nói chắc chắn, lại nói “Có chú ý tới cái khăn lụa kia không, phía trên có dấu hiệu đặc biệt của nhà thiết kế Hắc Poster, ngay cả giống như nhân dân tệ vậy, là không tạo ra hàng giả giống như thật được!” Đến phòng làm việc của chủ tịch —— “Cốc! Cốc! Cốc!” Gõ ba tiếng ở cửa, bên trong truyền ra một giọng nói trầm già “Vào đi.” “Chúc tiểu thư, mời!” Kara dùng tay làm tư thế xin mời, Vô Song gật đầu, đi vào.

26. Chương 26: Thư Ký Của Chủ Tịch

“Chủ tịch, Chúc tiểu thư đến rồi!” Kara tiến lên phía trước nói. “Ừ!” Ông cụ Đông Vũ Bằng gật đầu, Kara thức thời lui ra, rồi đóng cửa lại! “Mời ngồi!” Ông cụ chỉ vào ghế sofa đối diện nói, Vô Song gật đầu, rồi ngồi xuống. Đối mặt với Đông Vũ Bằng thì cô rất kinh ngạc, người đàn ông trước mắt này, thật sự là bạn thân ở trong miệng của ân sư sao? Sao mà thoát nhìn hai người hoàn toàn không phải là cùng một lứa, mà ân sư của cô là ‘ York Hàn ’ tóc trắng xoá, nếp nhăn đầy mặt, cũng khác xa với bộ dạng có vẻ già nua có thể tùy thời tiến vào đất, mà Đông lão gia trước mắt, trên trán chỉ có một vài nếp nhăn như ẩn như hiện, khuôn mặt anh tuấn mạnh mẽ phần chần, nhìn qua không tới bốn mươi tuổi! Thật sự là một ông lão hơn sáu mươi sao? Vô Song rất rối rắm, rất hoài nghi. “Cô chính là đệ tử của York, Chúc Vô Song?” Ông cụ dùng ánh mắt hoài nghi nhìn cô, mặc dù hôm nay cô ăn mặc có vẻ tương đối thành thực, nhưng trang phục hoa lệ vẫn không che dấu được vẻ trẻ trung của cô, ông cụ cau mày, cô ấy thật sự có thể đảm nhiệm công việc thư ký của ông? “Đúng vậy, Đông lão gia ngài khỏe chứ, đây là đồ mà ân sư muốn tôi phải giao cho ngài, ông ấy nói ngài xem xong sẽ tin!” Vô Song từ trong túi lấy ra đĩa CD, đứng dậy hai tay đưa cho ông cụ, ông cụ đưa tay mà tiếp nhận đĩa CD, vẻ mặt nghi ngờ cũng không có rút đi chút nào, ông đem đĩa CD đưa vào máy vi tính. Ảnh chân dung của hiệu trưởng York Hàn nhảy ra —— “Ông già, tôi biết ngay mà, ông vừa thấy đệ tử yêu quý của tôi trẻ tuổi tướng mạo xinh đẹp thì nghi ngờ năng lực làm việc

của con bé, ha ha, mấy chục năm rồi không gặp, cái bệnh đa nghi nặng của ông vẫn không đổi được, ngay cả tôi người bạn hơn năm mươi năm còn không tin, Vũ Bằng à, thật sự ông nên sửa đổi cái tật xấu này của ông một chút đi!” “Vô Song chính là học trò cưng của tôi, nếu không phải là do ông mở miệng vàng ra, tôi là nể tình giao tình của chúng ta lắm, mới tiếc rẻ mà bỏ những thứ yêu thích để tặng cho ông, ông cần phải thay tôi chăm sóc con bé thật tốt, ông dám để cho nó bị uất ức nửa phần thôi, tôi lập tức gọi nó về, để cho ông rên rỉ hối hận đi, ha ha ha. . . .” Khôi hài hóm hỉnh của hiệu trưởng York Hàn, từ trong cách nói chuyện của ông là có thể nghe thấy. Có bạn già bảo đảm, ông cụ không tin cũng không được, xem video xong rồi, ông quay đầu nhìn về phía Vô Song! Vô Song ngồi ngay ngắn, nhìn thẳng ánh mắt của ông không kiêu ngạo không tự ti, vẻ mặt bình tĩnh trầm tĩnh, không nhìn ra một tia khẩn trương nào! Bởi vì trong cách nhìn của Vô Song, người với người là bình đẳng, không có phân chia thấp kém và quyền quý, ngồi đối diện với ông, cô cũng không cảm thấy ông có tiền có thế nên cao cao tại thượng, cô không có tiền không có quyền nên cẩn thận một chút, cô chỉ là rất đơn thuần mà xem ông như ông lão mà đối xử! Hồi lâu, ông cụ thoải mái cười một tiếng, mười ngón tay bắt chéo đặt lên bàn, giọng điệu cứng cáp có lực nói “Mặc dù cô là do York giới thiệu tới, nhưng tôi vẫn sẽ đối xử như nhau, thời gian thử việc một tháng, có ý kiến gì không? Nếu không có ý kiến thì ngày mai sẽ có thể đi làm, cụ thể quá trình công việc, Kara sẽ nói cho cô biết!” “Không có ý kiến, cảm ơn ngài Chủ tịch!” Khẽ mỉm cười, đôi mắt xinh đẹp của Vô Song hơi lộ vẻ vui mừng, đúng như cô nghĩ, Đông lão gia không làm cho cô thất vọng, cho cô được đi cửa sau, cô còn không vui sao! “Hôm nay trở về nghỉ ngơi thật tốt đi, ngày mai gặp!” Ông cụ thân thiện hoà nhã nói. “Dạ, Chủ tịch tạm biệt!” Đứng dậy, Vô Song thi lễ, rồi rời đi. Khi cô đi tới cửa thang máy, chuẩn bị đi thang máy xuống lầu, thì một người con gái bước nhanh tới trước mặt cô, cười nói với cô “Xin chào, cô tới nhận công việc thư ký mới sao, tôi là nhân viên ở đây, tôi tên là Ngã Mễ!” Người này chính là chị thời thượng lúc nãy. “Chào chị!” Vô Song cũng tươi cười trả lễ lại với cô ấy. “Về sau cô có gì không hiểu, không rõ thì cũng có thể tới hỏi tôi, tôi nổi danh ở đây – là mật thám!” Ba chữ cuối cùng cô ấy lấy tay che lại nói rất nhỏ. “. Được!” Vô Song buồn bực, lúc nào thì cô có nhân duyên tốt như vậy, mới đến phỏng vấn đã có người làm quen! “Đình ——” thang máy đến, Vô Song gượng cười mà đi vào thang máy. Cô gái vẫn không quên nhắc nhở “Tôi tên là Ngã Mễ, cô nhớ nhé?” Vô Song gật đầu, cho đến khi thang máy khép lại.

27. Chương 27: Cô Bé, Em Phải Phụ Trách Tôi

“Két ——” Mới ra khỏi công ty, thì Vô Song bị một chiếc màu đen xe thẳng gấp ngăn cản, xe dừng lại ở trước chân cô, nguy hiểm thật! Không đợi cô lên tiếng chất vấn, đối phương đã mở miệng trước “Lên xe!” Giọng nói bá đạo, không cho cự tuyệt. “Là anh!” A, thật đúng là oan gia ngõ hẹp, mặt cương thi, cho rằng giả vờ lãnh khốc là có thể hù được người à, Chúc Vô Song cô không để ỉnh chịu thua, nâng chân lên, hướng về phía xe của anh, không chút thực nữ mà đạp một cước, rồi xoay người ghé sát qua anh, Vô Song còn lạnh lùng cho anh một lời khuyên, cảnh báo “Lần sau anh lại lái xe ngăn cản tôi nữa, cũng sẽ không chỉ là một cước đơn giản như vậy đâu!” Sắc mặt của Đông Bác Hải lúc đen lúc trắng, cho tới bây giờ không có cô gái nào dám không nhận nợ của anh, cô gái này không ngoại lệ. Shit, nện tay lái một cái, đẩy cửa xe ra, anh sải bước đuổi theo, bóp chặt cổ tay của cô một lúc. “Này, anh làm gì đấy, buông tôi ra!” Anh không để ý cô kêu gào, mạnh mẽ kéo cô về phía sau, Vô Song dùng sức giùng giàng, còn dùng túi xách đánh anh mấy cái, Đông Bác Hải gần như bị cô chọc giận tới cực điểm, đôi mắt cũng nhiễm một tia máu, anh cố gắng đè nén cơn tức giận này. Hai người tới trước cửa xe, Vô Song nói gì cũng không lên xe, còn lớn tiếng chất vấn “Muốn bắt cóc sao? Tôi cảnh cáo anh, thành phố SHI có luật pháp đấy!” “Nói đủ chưa?” Anh nhú mày, dáng vẻ đẹp trai lãnh khốc. Một tay chống xe, anh cúi đầu lại gần Vô Song, tựa như là muốn cột nhả cô, Vô Song theo bản năng ngửa cổ ra sau, liên tục lui về về phía sau chống lên sườn xe, không còn chỗ lui nữa rồi, mà khuôn mặt tuần tú của anh vẫn còn đang cúi xuống, hơi thở của hai người tiến dần, Vô Song đỏ mặt, tim đập như sấm đánh, khẩn trương và sợ hãi, liếc nhìn gương mặt tuần tú của anh càng ngày càng gần, trong đầu hiện ra nụ hôn ngoài ý muốn đêm hôm đó, mặt của cô chợt đỏ bừng, giống như là tôm luộc chín, khép mắt lại, cô dùng sức đẩy anh ra. Đông Bác Hải bị cô đẩy đột ngột không kịp chuẩn bị mà lui nửa bước, Vô Song muốn chạy trốn, lại bị anh lôi trở lại, lần này hai tay của anh đều chống lên trên xe, vây cô ở trong ngực. Vô Song nổi giận “Có tin tôi la lên anh vô lễ không!” “Em cảm thấy người

khác sẽ tin tưởng thì xin cứ tự nhiên!” Anh mỉm môi cười, lời của cô không có chút uy hiếp nào với anh, với khuôn mặt tuần tú này của anh, bình thường chỉ có bị nữ nhân vô lễ mà thôi. “Vô lại!” Thế giới này, hai loại người khó trị nhất là, cô gái không hiểu chuyện và đàn ông cần quấy. Vô Song thật bất hạnh, gặp được người sau! “Đến tốt cùng là anh muốn gì?” “Muốn em chịu trách nhiệm anh!” “Cái gì?” Trợn mắt nhìn, Vô Song muốn trừng chết anh ta, cô không nghe lắm chứ! Muốn cô chịu trách nhiệm? Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì. “Chẳng lẽ không phải à, em không biết, không nhớ rõ em đã làm gì với tôi sao?” Đông Bác Hải nheo mắt lại, có vẻ em dám quên, tôi bóp chết em ngay. Vô Song chặt vật nuốt xuống nước miếng, rũ mắt xuống, đôi mắt đảo một vòng, suy nghĩ: cô có làm gì với anh ta sao? “Không nghĩ ra?” Anh dùng tay nâng cằm của cô, Vô Song nghiêng đầu đi, thầm nói: chuyện này là không thể! Anh cười nhẹ “Không nghĩ ra, vậy tôi giúp em ôn tập một chút!” Mắt thấy môi của anh sắp áp xuống, Vô Song lập tức nói “Nụ hôn ngày hôm đó là ngoài ý muốn!” Thân thể của anh ngừng lại, kinh ngạc mà nhũu lông mày “Hử?” “Tôi không phải là cố ý muốn hôn anh, là tôi không cẩn thận trượt chân, mới hôn anh, tôi xin lỗi anh.” Vô Song xin lỗi cúi đầu xuống. “Em hôn trộm tôi?” Sắc mặt Đông Bác Hải trầm xuống, ánh mắt lạnh như băng. Vô Song lúng túng mà cải chính “Là không cẩn thận.” Anh cười lạnh: “Không cẩn thận là có thể quên sao, cô bé, tôi không phải là dễ chọc đâu đấy!” Dứt lời, anh nhét cô vào trong xe, anh cũng ngồi lên xe rồi lái xe ngênh ngang rời đi!

28. Chương 28: Bá Vương Ngạnh Thượng Cung

Xe chạy tới bờ biển, giữa biển cả có một ngôi biệt thự lộng lẫy đứng sừng sững cô đơn, biệt thự này được xây dựng đã có lịch sử mấy năm rồi, khi đó dưới biệt thự không có nước biển, mà là một mảnh đất trống. Một cây cầu thật dài tiếp nối với biệt thự. “Xuống xe!” Xe dừng lại, Đông Bác Hải cỡi dây an toàn nói. “Này, anh dẫn tôi tới nơi này làm gì, đây là đâu?” Vô Song đề phòng nhìn anh, ôm chặt túi xách che ở trước ngực, vùng hoang vu, cô nam quả nữ, rất dễ dàng làm cho người ta liên tưởng đến hình ảnh không thuần khiết. “Đây là nhà tôi!” Anh đáp như gió nhẹ nước chảy. Trái tim nhỏ bé của Vô Song nhảy ” Thình thịch” “thình thịch”, đầu ngón chân cũng quắp chặt “Anh. Anh dẫn tôi tới nhà anh. làm, làm gì, tôi muốn về nhà!” “Bắt đầu từ hôm nay, nơi này chính là nhà của em!” Nắm cổ tay của cô, mạnh mẽ kéo cô xuống xe. Vô Song giống như bị người đánh đòn cảnh cáo, trong đầu bay bổng ‘mười vạn cái vì sao’, cô nín tay của anh lại, dừng lại “Anh đang đùa giỡn tôi, anh thật cam lòng mà đưa cho tôi một ngôi biệt thự xinh đẹp như vậy sao?” Vô Song chỉ vào biệt thự, vẻ mặt mười vạn cái không tin, mình sẽ lọt vào loại vận mệnh chó này. “Đông Bác Hải tôi luôn luôn nói lời giữ lời, nhưng biệt thự này không phải là đưa cho em, mà là. Chúng ta cùng ở!” Anh trịnh trọng nói. “Ha. Haaa...!” Vô Song cười, buông cánh tay anh đang nắm ra, nghiêm mặt nói “Ban ngày anh chưa tỉnh ngủ đi, muốn tôi ở cùng với anh, chắc anh nằm mộng rồi!” “Cô bé, tôi không phải là dễ chọc!” Anh nguy hiểm mà nheo mắt lại. Vô Song không sợ không lo mà cười lại “Tôi cũng không phải là dễ khi dễ đâu!” “Vậy sao?” Anh nhượng cao chân mày, ở bên môi nở ra nụ cười tà ác mà mê người, Vô Song mới vừa cảnh giác, thì đã bị anh khiêng lên. “Anh làm gì đấy, buông tôi ra, cứu mạng a, vô lễ a!” Bị hất gánh lên trên vai, Vô Song lại đá, lại đánh, lại thét chói tai. “Hừ, tiết kiệm chút hơi sức đi!” Anh hừ lạnh, ngôi biệt thự của anh ở khu bờ biển, dừng nói người, con ruồi cũng không có tới hai con, cho cô gọi nát cổ họng cũng sẽ không có ai cứu cô! “Fuck, mau buông tôi ra, khốn kiếp!” Đông Bác Hải cỡi giày cao gót ở trên chân cô ra, tiện tay ném ra biển, Vô Song tức đỏ mặt, thiếu chút nữa thì bật thốt lên giày cao gót kia chính là tôi bỏ ra nửa tháng tiền lương để mua, my god, anh đền cho tôi! Cô giận dữ, thật giống như là một con cọp mẹ đang nổi dóa, dùng sức đánh ở trên lưng anh, nhưng người thua hình như là cô, bởi vì lưng anh hình như rất cứng giống như là bức tường đá, bàn tay nhỏ bé của cô đều bị đánh đến đỏ, thế nhưng anh ngay cả hừ cũng không hừ một tiếng, thật chịu đựng, có phải là người hay không đây? Mở khóa, đi vào phòng, Đông Bác Hải đem cô lên trên giường lớn, cả người Vô Song ở trên giường Simmons bị bật mấy cái, lưng hơi đau. Cô lấy lại tinh thần, vừa mới chuẩn bị bò dậy, thì thân thể cao lớn của Đông Bác Hải đè xuống, anh quỳ một gối xuống giường, hai cánh tay chống ở trên giường, giam cầm Vô Song ở trong vòng vây của chính mình, âm trầm cười nói “Khoản nợ này, lúc này chúng ta nên tính toán cho tốt!” Cô bé đáng chết, có dũng khí chạy trốn anh, còn nói người đánh lừa anh! Cô có biết không, vì tìm cô, gần như thành phố SHI anh đều lật cả lên để tìm. Để

lại cho anh mất mát cô đơn, cô lại đến Italy ung dung vui vẻ chín năm! Hôm nay, anh sẽ không bỏ qua cho cô!

29. Chương 29: Làm Nhục Trắng Trợn

“Ôi, anh là một người đàn ông lại tính toán chi li cùng với một cô gái nhỏ không thấy mất mát à, hơn nữa, tôi cũng không phải cố ý!” Chính là không cần thận nha, thật buồn cười, người cũng mấy chục tuổi rồi, còn so đo với một cái hôn, đầu óc chắc có vấn đề! “Em nhất định là cố ý!” Trong giọng nói khêu gợi, tản ra tức giận, đôi mắt ưng khê nheo lại xẹt qua một tia lạnh lẽo. “A!” Vô Song cười lạnh, khinh bỉ “Tôi cố ý hôn anh? Đầu của tôi chắc là đã bị con lừa đá rồi!” Trước mắt chỉ có một người đàn ông đáng để cho cô chủ động hiến nộ hôn, hơn nữa còn là một cậu bé, cũng không tính là đàn ông sao! Giờ phút này Đông Bác Hải không có tâm tình để nói nhảm với cô, anh chỉ muốn nếm lại mùi vị của cô gái này, có ngon giống như năm đó hay không! Ánh mắt sâu thẳm dần dần trở nên vẫn đục, anh đưa tay bắt đầu cời cà vạt ở cổ áo, rồi áo sơ mi — “Anh làm gì đấy!” Hành động này của anh, làm Vô Song giật mình, tim đập mạnh, thiếu chút nữa là nhảy ra, giọng nói cũng trở nên lớn hơn! “Tính sổ với em!” Thiếu anh hương dịu dàng chín năm, hôm nay cô không chạy được đâu! “Tính sổ gì chứ, tôi lại không có nợ anh cái gì cả, tránh ra —” Hai tay chống giường, Vô Song lui về phía sau một lúc, đối diện với ánh mắt không bắt khuất không kiêu ngạo của anh, tim lại bắt ổn nhảy “Lộp bộp” “Lộp bộp” không ngừng, mấy năm nay, cô sống độc lập, học xong rồi làm trận không sợ hãi, bắt đầu nguy trang bề ngoài của mình, lại không nguy trang được chân thật ở trong lòng. Cô không phải là kẻ ngốc, sao lại không đoán không được trong lòng của người đàn ông trước mắt, đang tính toán gì đó, nhìn đôi mắt đắm đuối của anh ta, hận không thể một hộp mà nuốt sống cô. “Tôi cảnh cáo anh, đừng tới nữa!” Đã lui đến đầu giường, cô không còn đường lui, mà anh còn ở phía trước tiến tới. Anh dừng lại, đôi mắt niêm cảnh xuân mang theo nụ cười xấu xa tà ác, nút áo sơ mi đã cởi ra hết, áo được mở rộng, lộ ra lồng ngực khêu gợi của anh, ba khối cơ bụng không có khoa trương lắm, hai bên cơ bụng hơi lộ ra, rất cân xứng rất bền chắc, lộ ra màu đồng cổ, cực kỳ mỹ hoặc! Vô Song nuốt một ngụm nước miếng xuống, cũng không phải là vì dáng người của anh đẹp, mà đang lo lắng mình phải làm thế nào để trốn. Hôm nay cô mặc sai trang phục rồi, cái váy này bao lấy cô, đừng nói là đá người, chính là ngồi ở trên giường nhúc nhích cũng khó khăn, hơn nữa chân của cô cong lên quá lâu hình như đã bị tê rần! Kêu rên: nhóc con, mẹ đã bị con hại chết rồi! Q Tử đang ở phòng bếp, chuẩn bị bữa trưa phong phú thì nhảy mũi một cái! Cô nhìn hai bên trái phải, cũng không thấy có công cụ gì để hành hung ở hai bên tủ, xong rồi, cô đã bị người làm thịt rồi! Ô ô. Khóc không ra nước mắt! Không tìm được công cụ để hành hung, Vô Song tiện tay cầm lấy một cái gối đầu, ôm vào trong ngực, sau lưng dán thật chặt vào đầu giường, anh đột nhiên cúi người lấn đến gần, cô sợ tới mức hét lên một tiếng, nhắm mắt lại, dùng cái gối trong tay đập loạn xạ một trận về phía anh. Đông Bác Hải bị bất ngờ, bị hành động điên cuồng của cô, đập mấy cái, cũng không phải là đau lắm, nhưng quan trọng là anh thấy bức bối! Bao nhiêu phụ nữ, quỳ xuống cầu xin anh cưng chiều, anh đều khinh thường không để ý! Cô gái này lại có gan xem thường anh! Làm nhục, cho đến tận lúc này, đây là lần duy nhất anh làm nhục trắng trợn, giọng điệu này, nhất định phải giành lại! Đoạt lấy cái gối trong tay cô, anh dùng sức ném qua bên cạnh, vung tay lên bóp chặt một cánh tay của cô, kéo người của cô qua, lại một tay chế trụ đầu của cô, hôn như mưa vào trên cánh môi hoa anh đào của cô, cơn mưa này cũng không phải là dịu dàng như mưa bụi, mà là bão táp mãnh liệt! !

30. Chương 30: Buồn Nôn Còn Hơn Bị Làm Nhục

Vô Song đột nhiên trợn to mắt, bởi vì quá mức sợ hãi, hơi hé miệng, lại bị anh thừa dịp trống rỗng mà tiến vào, trực tiếp quấy rối giữa răng và môi, anh dịu dàng ma sát, lưu luyến di chuyển lung tung, dịu dàng mút vào. Môi của cô cũng giống như năm đó, không có mùi vị của son phấn, ngọt ngào nhẹ nhàng khoan khoái như bạc hà! Mùi vị chết tiệt này, khiến cho anh mê muội — Nhưng, đối với Vô Song mà nói, mặc dù đây

không phải là nụ hôn đầu của cô, nhưng cùng một người đàn ông xa lạ dung hoà nước miếng, chuyện này sao mà thấy ghê tởm. “Ưm ưm. . . .” Bàn tay nhỏ bé đánh mấy cái vào lồng ngực kêu gọi của anh, anh nhẹ nhàng rời khỏi môi của cô, nghĩ rằng để cho cô hít thở thoải mái. “Tôi. . . . tôi muốn đi toilet!” Không được, cô muốn ới. Đông Bác Hải không động dậy, khẽ nhú chân mày, đôi mắt sâu thẳm không hề chớp mắt mà nhìn Vô Song chăm chăm, thấy cô sợ hãi, anh chỉ sợ giây kế tiếp sẽ hóa thành sài lang hổ báo mà nhào vào cô, ăn cô không thừa mảnh xương! “Đi đi!” Lúc sau, rốt cuộc anh cũng mở miệng đồng ý, trái tim của Vô Song giống như từ không gian rơi xuống địa cầu “Bùm đông” một tiếng, rốt cuộc cũng an toàn rồi ! Như nhận được lệnh ân xá, cô gần như lặn một vòng xuống giường, mới vừa đứng dậy, thì chân như nhũn ra, lão đảo như muốn ngã vào trong ngực của Đông Bác Hải, anh cười “Sao em yếu vậy?” “Anh mới yếu đó!” Trùng mắt nhìn anh ta, anh ta còn cười, ghê tởm! Cô yếu chỗ nào chứ, chỉ là tê chân mà thôi! Anh đứng dậy, ôm cô lên như ôm một công chúa, Vô Song luống cuống “Này này, anh lại muốn làm gì?” Anh không nói, trực tiếp ôm cô đi vào phòng tắm, đặt cô ngồi ở trên bồn cầu, nhưng anh lại không có ý muốn đi. Vô Song đỏ mặt lên, “Anh còn không đi ra ngoài!” “Tôi chờ em!” Anh vốn có ý tốt, sợ cô yếu mà ngã vào trong bồn cầu. “Không cần ——” Sắc mặt cô trắng bệch, hai chân kẹp chặt, khoát tay với anh “Anh đi ra ngoài đi, anh nhìn tôi, tôi sẽ có áp lực!” Thấy cô để ý như vậy, xoay người, anh cất bước đi ra khỏi toilet. Thấy anh đi rồi, Vô Song giật mình đứng dậy, tiến lên khóa trái cửa toilet, xoay người dán lưng lên trên tường, cô thở hổn hển. Làm sao đây? Làm sao đây? Nếu cô mà đi ra ngoài thì không tránh được một kiếp này đâu! Đột nhiên, linh quang trong đầu lóe lên, gọi điện thoại cầu cứu! Điện thoại, điện thoại, cô sờ soạng ở trên người một lượt, bưng bình, điện thoại ở trong túi, ai! Vỗ ót một cái, Vô Song giống như trái bóng bị xì hơi, ngồi xồm xuồng! Ô ô. Ông trời đừng đùa giỡn như vậy chứ! Chín năm trước, thân thể của cô đã ột người xa lạ, hôm nay cô không muốn dẫm vào bi kịch! Đứng dậy, sợ người bên ngoài hoài nghi là cô có ý trốn anh ta, cũng không phải là đi toilet, cô xả nước bồn cầu! Nhìn nước rửa bồn cầu, đầu cô bỗng chốc lóe lên! Nước? Đúng rồi! Không phải phía dưới biệt thự này là nước sao? Cô có thể chạy trốn từ trong nước nha! Cô đi tới phía cửa sổ, leo lên cửa sổ, đang lúc chuẩn bị nhảy thì do dự, từ vị trí này mà nhảy xuống, cách bồn cầu rất gần. Ôi, không phải là tương đương với nhảy vào trong hầm phân sao. Thật buồn nôn, thật buồn nôn, thật buồn nôn. Thân thể lùi lại, cô không lấy nổi dũng khí để nhảy! “Này, cưng, em rơi vào trong cầu tiêu rồi à!” Người bên ngoài đã đợi không được nữa rồi, gõ cửa. “Ặc, tôi đang tắm!” Cô nhảy xuống cửa sổ, mở vòi nước, tiếng gõ cửa phía ngoài mới dừng lại. “Hô ~” thở phào nhẹ nhõm, Vô Song hạ quyết tâm, quyết định bất cứ giá nào cũng phải nhảy, nhảy hổ phân thì nhảy hổ phân, buồn nôn còn hơn bị làm nhục! Leo lên cửa sổ lần nữa, cô hít một hơi, ngậm miệng thật chặt, tung người nhảy một cái, đã nhảy vào trong biển.

31. Chương 31: Nói Chuyện (1)

“Ngáp!” Ở trong bệnh viện, Vô Song nhảy mũi một cái, Thư Yên dứt cô ăn cơm, vừa dứt vừa lấy khăn giấy cho cô, nhìn bộ dạng cô khó chịu, liên tục than thở. Nhảy vào trong biển không bao lâu, thì chân của Vô Song rút gân, nếu không phải là cô kịp thời kêu cứu, Đông Bác Hải nhảy xuống biển cứu cô, thì cô đã hương tiêu ngọc vãn (chết) rồi! Q Tử ngồi ở bên giường thấy mẹ không sao, vẫn tham ăn như vậy, yên tâm, nhìn Đông Bác Hải đứng ở bên cạnh, nhảy xuống giường hỏi “Chú, chú đói bụng chưa?” Đông Bác Hải nhìn phiên bản mình thu nhỏ ở trước mắt, tim chợt nhảy lên một cái, tia tình thương của người cha từ trong mắt tràn ra, anh gạt đầu, thản nhiên “Ừ” một tiếng. “Vậy chú mời con ăn cơm đi!” Q Tử mỉm cười, ngây thơ vui vẻ như trẻ con. “Được!” Hai cha con đều hiểu, cái nhảy mũi của người đó có ý nói “Con trai, không được phép đi ra ngoài với người xấu.” “Mẹ, con ăn cơm xong sẽ trở về liền!” “Không được, ngộ nhờ anh ta làm hại con thì sao, con trai tới đây, cách người xấu đó xa một chút!” Vô Song vẫy vẫy tay cậu nhóc, về mặt Q Tử khó xử nhìn Đông Bác Hải, lời của mẹ chính là thánh chỉ, cậu không dám không nghe. Đông Bác Hải nhú mày, liếc nhìn Vô Song, lạnh lẽo nguy hiểm lộ ra giữa chân mày, xem ra cô ấy còn chưa có học được ngoan ngoãn. Thấy hai người giằng co như thế, Thư Yên vội dàn xếp, “Vô Song, Đông tổng người ta cũng là có ý tốt, cậu hãy để cho anh ấy dẫn con đi ăn cơm đi, làm sao vậy!” “Ai mà thêm?” “Mẹ, con thêm!” Cậu bé cười nheo mắt. Vô Song lấy gối nện lên trên trán cậu nhóc “Nhóc con, con muốn ăn đòn hả!” Đông Bác Hải đều nhìn thấy ở trong mắt, nhưng mà ở trong ngực lại đau, mấy năm nay con anh

đi theo bên cạnh cô gái này đã chịu khổ biết bao nhiêu rồi, anh không thể tưởng tượng, nhưng nỗi khổ cô ấy cho, chắc chắn cũng không thiếu Đồ vô dụng! Vô Song ta cho tới bây giờ xác thực chưa từng ra tay đánh thẳng nhóc con được một lần. Anh giận đỏ mắt, cắn răng nghiêng lợi, bước đi về phía trước không để ý đến ý nguyện của cô, nắm tay của cậu bé, xoay người rời đi. “Này, buông con trai tôi ra!” Vô Song gấp đến mức thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, nhưng đã bị Thư Yên kiềm lại rồi. “Vô Song, mình bảo đảm với cậu, nhất định anh ấy sẽ không làm hại Q Tử.” “Đàn ông thú!” Nắm chặt tay, Vô Song dùng sức nện giường mấy cái, Thư Yên nhìn cô, cúi xuống mắt, nghẹn lời. “Muốn ăn cái gì?” Đi ra bệnh viện, Đông Bác Hải nhìn cậu bé hỏi. “Gà nướng.” Khóe môi cậu bé nhếch lên không che dấu nụ cười, tay của cha quả nhiên lớn hơn tay của mẹ, ấm hơn nhiều, cậu tuyệt đối không có ý ghét mẹ, chỉ là hai người họ cho cậu cảm giác hoàn toàn khác nhau, tay của cha có thể cho cậu cảm giác an toàn, tay của mẹ có thể khiến cậu có ý muốn bảo vệ, một là được cậu bảo vệ, một là bảo vệ cậu. “Trừ gà nướng?” Cậu này, anh còn muốn dẫn con trai đi ăn bữa tiệc lớn! Trừ gà nướng? “. Thêm ly Cola đi!” “Có muốn ăn tôm không?” “Quá ngán!” Vẫn là dễ tiêu hoá thì tốt hơn. “Con ăn rồi?” Đông Bác Hải kinh ngạc, theo anh biết, cuộc sống ở Italy của hai mẹ con họ rất tưng quăn, sao có tiền mà ăn bữa tiệc lớn. “Dạ!” Q Tử gật đầu “Hôm trở về nước, mẹ nuôi đã dẫn con đi ăn rồi.” “À!” Chân mày của anh càng chau chặt hơn, càng đau lòng hơn, nếu sớm biết có đứa con trai này, anh nhất định sẽ không để cho nó có chút xịu khổ sở. Hai người lên xe, Đông Bác Hải lái ô-tô tới một cửa hàng gà nướng rồi dừng lại — Hai cha con xuống xe, Đông Bác Hải lại nắm tay của con trai, đột nhiên, phía sau có một chiếc xe BMW đi tới, gương xe quét cánh tay Q Tử một cái, đau đến mức cậu kêu đau một tiếng.

32. Chương 32: Cha Con Nói Chuyện (2)

Nghे tiếng kêu đau của con trai, Đông Bác Hải cực kỳ lo lắng, vội nghiêng người xuống, xoay cánh tay của cậu qua hỏi: “Có sao không?” “Không sao!” Ôm cánh tay lại, Q Tử lắc đầu, ở trước mặt cha không thể giống như ở trước mặt mẹ, biểu hiện thật yếu ớt, huống chi lúc này da đau thật, đối với cậu mà nói thì thật sự không sao! Thấy con trai ôm tay, Đông Bác Hải cảm thấy cậu bé đang giấu đau đớn, buông cánh tay đang nắm cậu bé ra, anh xoay người bước về phía chiếc xe kia. “Anh yêu, kỹ thuật lái xe của em thế nào!” Tiếng nói quyến rũ của cô gái bên trong xe. Người đàn ông giống như con chó Nhật đang nịnh nọt nói “Bảo bối, kỹ thuật lái xe của em thật là giỏi, giỏi giống như em ở trên giường.!” Nói rồi còn dùng móng vuốt mập mạp bóp nhẹ hai vú của cô gái một cái. “Ghét, anh thật là hư nha!” Ngoài miệng thì cô gái nói ghét, thật là xấu, nhưng mà đôi tay lại như con rắn nhanh nhẹn quấn lên cái cổ mũm mĩm của ông ta, đưa đôi môi ướt át xinh đẹp lên — “Phanh phanh phanh —” Đột nhiên, một tiếng đánh vào thủy tinh làm phá hư phong cảnh, cắt đứt nụ hôn nóng bỏng triền miên của hai người, người đàn ông không nhìn được xoay người rồi mở cửa xe. “A, anh làm gì đấy?” Ông ta còn chưa kịp thấy rõ, người gõ cửa là nam hay nữ, thì bị người đánh một quyền quật ngã ông ta! “A.” Thấy ông ta ngã xuống đất, cô gái bên trong xe hét lên một tiếng, sợ tới mức co rúm lại, không dám đi ra. Khuôn mặt xinh đẹp anh khì bức người, lửa giận kiêu ngạo, nắm chặt tay, cắn răng nghiêng lợi từng bước một tiến tới gần người đàn ông ngồi dưới đất, người đàn ông sợ tới mức liên tục lùi về phía sau, run rẩy cánh môi “Vị đại ca này. Có lời gì hãy. từ từ nói.” Cậu bé mím môi, vui mừng nhưng mà, đây chính là sự cưng chiều của cha sao, thật sự rất ngọt, rất ấm, rất hạnh phúc! “Nói xin lỗi với con trai tôi!” Đông Bác Hải tiến lên nắm lấy cổ áo của người đàn ông, xách ông ta lên lạnh lùng nói. Mặc dù người đàn ông không biết sai chỗ nào, nhưng sợ chết sợ da thịt đau nên ông ta liên tục gật đầu “Tôi nói xin lỗi, tôi nói xin lỗi.” Đông Bác Hải túm ông ta, đi tới trước mặt cậu bé, dùng sức đẩy, thì người đàn ông ngã quỵ xuống, thật ra thì anh cũng không có cố ý, là chân của người đàn ông kia mềm nhũn, ông ta muốn đứng dậy, nhưng sau đó chạm phải ánh mắt âm trầm, rét lạnh như băng của Đông Bác Hải, thì ông ta sợ tới mức thiếu chút nữa đi tiểu rồi, muốn đứng cũng không đứng được. “Thật xin lỗi, là lỗi của tôi, cầu xin cậu tha thứ cho tôi.” Dân chúng vây chung quanh xem càng lúc càng nhiều, thấy một người đàn ông quỵ xuống nói xin lỗi với một đứa bé, cũng bàn tán ầm ĩ. “Ai, thực sự ảnh hưởng đến cảm giác thèm ăn!” Bả vai nhỏ đứng thẳng, cậu bé lướt qua ông ta, bước vào trong cửa hàng gà nướng, cậu căn bản không coi ông ta là nghiêm túc, cho nên không nói có tha thứ hay không. Đông Bác Hải đuổi theo con trai, lần này là cậu bé chủ động nắm tay của anh, cười vui vẻ!

“Mẹ nó, chờ đó cho ông mày!” Thấy hai cha con vào nhà hàng, vẻ mặt người đàn ông lộ ra âm hiểm. Hai cha con gọi món ăn, sau đó đi đến phòng rửa tay rửa tay, Đông Bác Hải lau tay giúp cậu bé, tay của Q Tử không trơn bóng mềm mại giống những đứa trẻ cùng lứa, mà có hơi thô ráp. Tim anh như bị siết chặt rồi bật thốt lên: “Mấy năm nay, con có nghĩ tới cha của con không?” “Không có!” Q Tử thành thực nói. Cậu không nghĩ, không điều tra, không phải hận cha! Thế nhưng mẹ không muốn nhắc tới, cậu sao lại đi vạch trần nỗi khổ của mẹ! Huống chi không có cha, Q Tử cũng không thấy cuộc sống không hạnh phúc, ít nhất cậu còn có mẹ, còn có bà nội thương yêu cậu! Biết được sự thật ông chính là cha của cậu, thật sự là may mắn, cậu thật sự không phải cố ý đi điều tra. Có lẽ, đây chính là duyên phận mà ông trời đã định trước!

33. Chương 33: Cha Con Nói Chuyện (3)

Đông Bác Hải trầm mặc! Đột nhiên anh không dám tùy tiện mà mở miệng, nói anh chính là cha của cậu bé! Anh cũng không phải là kẻ bạc tình, anh thật sự có đi tìm mẹ cậu, chẳng qua là đều nhận được đáp án người con gái kia đã lập gia đình. Một giây, tim của anh thật đau đớn, giống như là búp bê yêu thích của mình bị người ta đoạt đi vậy, cái loại khổ sở đau lòng đó, giống như trái tim bị móc ra, anh cũng không hiểu vì sao lại có cảm thụ như vậy, là yêu sao? Buồn cười, Đông Bác Hải anh lại dễ dàng yêu một cô gái sao! Chuyện này không có khả năng! Anh tự nói với mình: đồ không chiếm được, mới có thể muốn lấy được, chờ khi anh lấy được thì anh sẽ chẳng thêm ngó tới nữa! Lúc hai người trở lại, thì đồ ở trên bàn đã chuẩn bị xong, Q Tử muốn đi bưng khay, nhưng Đông Bác Hải đã vượt lên trước rồi, mỗi tay anh bưng một cái đi ở phía trước, Q Tử ở phía sau che miệng, si ngốc bật cười. Ngồi xuống, Đông Bác Hải hỏi “Con cười cái gì?” “Chú à, chú không làm nhân viên phục vụ, quả thật chính là tổn thất của giới ăn uống!” Q Tử nghiêm trang nói, cậu thật bội phục tay bưng khay của ông ấy, rất vững, một giọt nước canh cũng không văng ra! Đông Bác Hải đầu đầy hắc tuyến. Đây coi như là khích lệ sao? ! Cậu thật sự đối bụng, cầm cái muỗng lên, múc một muỗng nước canh với cơm bỏ vào trong miệng, hai bên má phồng ra, lúc nuốt vào trong cổ, thì đoán chừng là đã căng, đôi mắt vốn đã lớn tròn, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn căng ra đỏ bừng. “Ăn từ từ!” Đông Bác Hải đi tới, đưa nước cho cậu, lại vuốt lưng cho cậu, thật sự là giống người cha hiền lành. “Ừ ừ” “Ừ ừ” mấy ngụm nước xuống bụng, thông khí rồi.” Hô ~” Q Tử thở phào một cái, quay đầu cười hồn nhiên với Đông Bác Hải “Tạ ơn chú!” Nụ cười của cậu bé lây qua anh, anh cũng không nhịn được mà cười một tiếng: “Đã mấy ngày rồi con chưa ăn?” “Ha ha!” Q Tử nở nụ cười “Do chú cứ nhìn chằm chằm vào con, con mới khản trương mà nghẹn đấy!” Anh nhú mày: “Con không nhìn chú, làm sao biết chú nhìn con!” “.” Rốt cuộc thì Q Tử cũng hiểu, chính mình cường từ đoạt lý (cả vú lấp miệng em) là di truyền từ người nào, thu hồi đùa giỡn, cậu xảo quyết chớp mắt to hỏi “Chú à, có cảm thấy con với chú có dáng dấp giống nhau không?” “Con ——” Đông Bác Hải kinh ngạc mà đôi đồng tử co lại, mày cau lại, cậu nhóc ấy vậy mà biết! Shit! Vậy, cô gái chết tiết kia còn làm bộ không biết anh! “Con biết, cũng không có nghĩa là mẹ con cũng biết!” Nhìn thấu tâm tư của anh, Q Tử giải thích, cậu là cậu, mẹ là mẹ, mặc dù bọn họ là mẹ con, nhưng cũng là một cá thể! Nín thở một lúc, Đông Bác Hải hỏi “Con biết lúc nào!” “Sau khi gặp chú!” “Là ai nói với con?” Cậu bé đảo tròn mắt suy nghĩ một chút, hỏi ngược lại “Điều này rất quan trọng sao?” Không, điều này không quan trọng, quan trọng là “Con lại biết ta là cha con, tại sao. Tại sao không nhận ta!” “Toàn thể giới, hạt giống rơi rớt ra bên ngoài rất nhiều, con là cái gì mà nhất định phải nhận tổ quy tông đây? Huống chi, ông cũng chỉ cung cấp một viên tinh trùng ẹ con, con có thể sống đến bây giờ, tất cả đều là công lao của mẹ, cho nên con không thể nào rời khỏi mẹ!” Q Tử hít sâu một lúc, giọng già dặn giống như người lớn, huống chi, cậu vẫn chưa hiểu rõ trong lòng cha có khát vọng muốn nhận cậu hay không. Đông Bác Hải hơi mù rồi, xác thực, từ lúc đứa nhỏ chào đời đến bây giờ, anh đều không có làm cha một ngày nào, muốn con nhận anh, quá ư ượng ép! Nhưng vào giờ phút này trong lòng của anh, cũng giống như những người làm cha khác, hận đã không đem đến những điều tốt nhất cho con, chỉ hy vọng con trai có thể gọi anh là cha mà thôi! Trầm mặc một lúc, anh mở miệng “Ta cũng không muốn con rời khỏi mẹ con!”

34. Chương 34: Cha Con Nói Chuyện (4)

Trầm mặc một lúc, anh mở miệng “Ta cũng không muốn con rời khỏi mẹ con.” “Hả?” Cậu bé mở trừng hai mắt nhìn anh. “Ta biết con rất quan trọng với cô ấy!” Đưa tay, anh cứng chùi mà vuốt đầu con trai, nòng nân mà nhúu chặt chân mày. Anh biết, đứa nhỏ này là sinh mạng của cô bé ngốc kia! Mấy năm nay, cô ấy vì con trai mà chịu nhiều đau khổ, thì phần công lao vất vả của cô ấy càng lớn, cũng đáng để con trai yêu cô ấy như vậy! Anh không tranh giành quyền nuôi dưỡng con trai, cũng không có nghĩa là anh buông tha, mà là ăn sạch lớn nhỏ — “Cùng lắm thì, ta chịu thiệt một chút, tiếp nhận mẹ con!” Anh nói với vẻ mặt dũng cảm, giống như tráng sĩ một đi không trở lại, giống như anh phải xuống địa ngục vậy. “Khụ khụ khụ. . . .” Cậu bé ho khan, chỉ thiếu bị nước miếng sặc chết. Mặc dù, cha rất tuần tú, rất khốc, nhưng đáng đáp mẹ cũng không tệ, từ khi cậu có trí nhớ, đàn ông theo đuổi mẹ nhiều đêm không xuể, nhưng phần lớn đều rất thâm, cũng biết không phải là do mẹ trời sanh xấu xí. Nhớ lại, người đầu tiên ở trước mặt mọi người cả lớp thổ lộ với mẹ, ngày hôm sau đã vào bệnh viện, nguyên nhân là rơi vào cống thoát nước ven đường. Còn có một người ở ngoài đường phố cầu hôn với mẹ, ngày hôm sau đã ngổa rồi, nguyên nhân là bị xe đụng bay. Còn có một người thâm hơn, bị mẹ cự tuyệt, ngày hôm sau não bị tê liệt, không biết chuyện thì nói là anh ta chết vì tình, nguyên nhân sự kiện là anh ta bị trượt từ cửa sổ tầng sáu mà bắn đi ra ngoài. “Con trai, cha vì con mà làm ra hy sinh lớn nhất rồi, ngoan, kêu tiếng cha nghe một chút đi!” Nụ cười tuần nhả của anh, phát ra từ đáy lòng, cực kỳ yêu mỵ. Cậu bé lắc đầu, cười khan “Àc, không vội, không vội, chờ chú giải quyết được mẹ con rồi hãy nói!” “Mẹ con có thể có rất nhiều khó khăn, ngoan, ta đã chờ mong nghe con kêu ta một tiếng cha rồi!” Cậu bé nuốt nước miếng, đối với mẹ có thể có rất nhiều khó khăn, nhưng muốn làm thì chẳng phải sẽ biết sao! “Dạ. . . .” chú xác định sẽ theo đuổi mẹ con?” Suy nghĩ một chút, cậu bé cảm thấy cần có chỉ điểm. “Cô ấy cần ta theo đuổi sao?” Đông Bác Hải rất tự phụ nói, đối phó với con gái, anh chỉ cần ném đôi mắt xinh đẹp là có thể hoàn thành! Làm ơn đi Đông đại gia, ngài đối phó với người không phải là cô gái háo sắc, Do you understand? Cậu bé đỏ mặt hơi lạnh, giải thích “Mẹ con không phải là háo sắc!” “Nếu như ngài thật sự muốn theo đuổi mẹ con, con đề nghị trước tiên ngài đi mua mấy phần bảo hiểm thân thể!” “Còn nữa..., người mẹ này của con, thích mềm không thích cứng, nếu như ngài còn muốn mạnh bạo như hôm nay vậy, làm tổn thương tới mẹ, cả đời con cũng sẽ không tha thứ cho ngài!” Cậu bé nghiêm trang nói, cũng không có một chút đùa giỡn. Mặc dù, cậu rất ưa thích vị Đông Tam Thiếu trước mắt, rất may mắn cha không phải là tên đầu tội ác tày trời, ông ấy có thể cùng với mẹ tu thành chánh quả là kết quả tốt nhất, nhưng, nhưng nếu như ông ấy làm tổn thương đến mẹ, cậu tình nguyện không cần hạnh phúc giữa đường nhảy ra này. Không có cha không sao, chỉ cần mẹ có thể mạnh khoẻ thì đã đủ rồi! Đông Bác Hải trầm mặc, không phản bác được, anh biết lời của con, tuyệt đối không phải uy hiếp nhất thời, mà là nói được thì làm được, con anh, giống anh! Muốn anh hạ thấp tôn nghiêm để theo đuổi một cô gái, đây là loại khiêu chiến cực hạn với anh, trong lòng vạn phần rối rắm, nhất thời, anh còn chưa ra quyết định, không muốn bị mất thể diện. Cậu nhóc cũng không ép anh, xoay người, tiếp tục ăn cơm, ăn một nửa, anh mới như trút được gánh nặng mà mở miệng —

35. Chương 35: Đánh Nhau

“Con yên tâm, ta sẽ không ép buộc mẹ con nữa!” “Thật?” Q Tử rất vui mừng nhìn anh. “Thật!” Anh gật đầu. “Vậy chúc ngài nhiều may mắn” Cậu bé vui vẻ ra mặt và bắt tay với anh một cái “A, còn có con muốn nhắc nhở ngài một chút, mẹ không nhớ ngài, tốt nhất ngài cũng đừng để cho bà ấy biết, chờ người theo đuổi được bà rồi hãy nói!” “Có thể, nhưng con cũng phải đáp ứng ta một điều kiện.” “Mời nói!” “Lúc chỉ có hai cha con chúng ta, con phải gọi ta là cha!” Cậu bé lúng túng, rồi phồng lên quai hàm nhỏ, nhìn vẻ mặt khát vọng của Đông Tam Thiếu, suy đi nghĩ lại, cậu quyết định thỏa mãn nguyện vọng này của anh, gật đầu “OK.” “Con trai ngoan, lần này thì nên gọi tiếng cha nghe một chút đi!” Đông Bác Hải vui mừng. “. Cha!” Giọng nói nhỏ nhẹ êm ái. “Nói lớn chút.” Anh ‘không nghe được’ “Cha!” Cậu bé cất cao âm lượng, Đông Bác Hải vui vẻ không nghĩ nhiều, rồi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé lên hung hăng xoa bóp, khuôn mặt nhỏ bé thật sự rất mềm. “Con trai ngoan!” Anh hạnh phúc nên không khắc chế được kích động, mà hôn lên trên trán cậu bé mấy cái. Cậu bé bị anh dày vò nên miệng cong lên, giọng nói nặng

nè buồn bực kêu “Cha, hình tượng, hình tượng.” Có biết rất nhiều người đang nhìn cha con bọn họ hay không, một màn quái dị này, rất gian tình. Cậu bé ở trong lòng hô: đừng nhìn ta, đừng nhìn ta, nhìn ông ấy, nhìn ông ấy. . . . Ra bên ngoài, hình tượng rất quan trọng! Đông Bác Hải lập tức buông tay, khuôn mặt bởi vì kích động mà hơi ửng hồng, anh đoán ra được nên liếc mắt nhìn những người khách chung quanh đang nhìn bọn họ, anh coi như là chuyện lạ mà nói “Mắt không đau chứ!” Gì? Mắt đau ? A! Kỹ thuật nói dối của cha, thật sự làm cho cậu bội phục, lúc này cũng có thể nghĩ ra được, Q Tử cười khan “Không đau, ăn cơm, ăn cơm!” Hai cha con rất ăn ý cúi đầu cầm cái muỗng lên, lặng lẽ liếc nhìn chung quanh, tất cả mọi người không còn nhìn bọn họ. “Hô

” hai cha con thở phào nhẹ nhõm, liếc mắt nhìn nhau, cùng nở nụ cười “Ha ha ha”. Cha con không hổ là cha con, nghĩ cũng có thể nghĩ ra được, nếu như bị đám chó săn để ý tới, thì quan hệ của bọn họ rất có thể bại lộ, trước mắt tình hình này vẫn còn chưa đến lúc, phải khiêm tốn, khiêm tốn —— Hai cha con ăn uống no đủ, sau đó Đông Bác Hải chuẩn bị đưa con trai về bệnh viện. Mới vừa đứng dậy, thì có một đám đàn ông mang theo dao xông vào, một đám hung thần ác sát, vừa nhìn thì không phải là người tốt, bọn họ đến, dọa không ít khách hàng sợ hãi, mỗi một người đều sợ tới mức co rúm vào góc tường. “Con trai, trốn qua một bên đi!” Đông Bác Hải nhỏ giọng nói với Q Tử. “Cha, cha làm gì thế?” Q Tử lo lắng hỏi. Anh quay mặt sang cười nhẹ với cậu “Đừng lo lắng, ta không sao, con ở đây xem cuộc vui là được rồi!” “Cha, con tin tưởng cha, cố gắng lên!” Q Tử hiểu chuyện lui sang một bên, thân thủ của cha mặc dù cậu chưa từng thấy qua, nhưng nghe nói vật lộn, quyền đạo, tán đả, ông ấy đều rất lợi hại. Cậu rất tin tưởng đám lâu la này không phải là đối thủ của ông, nhưng trong lòng vẫn là cảm thấy hơi bất an, chặn ngực, chân mày nhíu chặt. “Chính là cha con bọn họ!” Người đàn ông bị đánh chỉ vào cha con bọn họ nói. Cầm đầu là tóc vàng, nhỏ một bãi nước miếng nói, cầm dao bầu vung lên “Lên cho tao!” Năm sáu người đàn ông cầm dao bầu trong tay vọt lên, một người tiến lên, bị Đông Bác Hải một cước đạp bay, ngã lên bàn phía sau, bát đĩa bể nát dưới đất. Lại có hai người tiến lên, đi ở phía trước là người bị anh nắm cổ áo, thân mình anh hơi nghiêng, dao của người nọ đã rơi vào trên bờ vai một người khác, máu chảy ra cuộn cuộn, gã đau đến mức gào khóc thảm thiết.

36. Chương 36: Bị Thương

Nhìn từng một tên thuộc hạ bị đánh nằm sấp, tên tóc vàng nhe răng trợn mắt mà mắng một câu “Mẹ kiếp!” Lấy điện thoại ra, gọi tiếp viện tới. Đông Bác Hải rất nhanh đã giải quyết xong mấy tên lâu la trước mắt, không đợi anh lấy hơi lại thì có năm sáu tên lâu la đi tới tay cầm dao bầu, bọn họ người trước người sau xông lên, nhà hàng đã sớm bị biến thành ngổ ngang, vết máu loang lổ, người ngã xuống đất không ngừng rên rỉ. Cậu bé khấn trương nắm chặt quả đấm, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, thật muốn đi tới giúp một tay —— Mặc dù thân thủ của cha rất nhanh nhẹn, nhưng dù sao đối phương cũng người đông thể mạnh, dao kiếm lại không có mắt, ngộ nhỡ cha bị thương thì làm sao? Đang lúc cậu lo âu bất an, thì đột nhiên có người muốn từ phía sau đánh lén Đông Bác Hải, Q Tử kinh hãi la lên “Cha, cẩn thận phía sau!” Nghe lời của con, anh nhảy bèn đá một cước phía sau, đá người kia bay xa một mét. “Hô ~” Thấy cha không có bị thương, Q Tử thở phào nhẹ nhõm, nguy hiểm thật! Cậu bé không biết, đúng là một tiếng hét kinh hãi của cậu, đã làm cậu bị bại lộ, khiến cho kẻ giặc theo dõi. Tên tóc vàng lặng lẽ đi tới bên cạnh cậu, từ phía sau lấy tay ghim chặt cổ của cậu, còn dùng dao gác ở trên cổ của cậu, uy hiếp nói “Đừng tay, mày cử động nữa, tao sẽ giết chết con của mày!” “Cha, mặc kệ con!” Hai tay của Q Tử bấu cánh tay của người đàn ông thật chặt, thà chết chứ không chịu khuất phục. “Con trai!” Đông Bác Hải ngừng lại, hoảng sợ đưa mắt nhìn con trai bị bắt, một lòng treo ở trên cao, lúc này, có tên lâu la vung lên đùi anh một đao, cắt quần, máu chảy ra ngoài, chân của anh mềm nhũn, một gối quỳ xuống. “Cha!” Cậu bé tức đỏ mắt, cắn răng nghiêng lợi, đau lòng đến mức tận cùng. Tên tóc vàng nhìn thấy có chút hờ hững mà cười lên ha ha. Không có lệnh của lão đại, đám lâu la lại không dám ra tay tiếp, nhưng đám lâu la bị thương thì không phục mà dùng sức từ phía sau lưng đá Đông Bác Hải một cước, thế nhưng anh lại không thèm để ý, một đôi mắt khát máu, phát ra nguy hiểm lạnh lẽo, đồng tử co lại bình tĩnh nhìn chằm chằm vào tên tóc vàng, lạnh lùng nói “Buông con trai tao ra!” “Thả con trai mày, có thể, kêu một tiếng ông nội đi, ha ha ha ha!” Tên tóc vàng kiêu căng mà cười to, đám lâu la của hắn cũng theo đó mà cười ha ha. Nhìn cha quỳ một chân xuống đất, gân xanh chực nhảy, cậu bé nắm chặt tay thành quả đấm, tia hận ý từ trong đồng tử nở

ra! Quay đầu, cậu bé nhìn tên tóc vàng, đôi đồng tử từ từ sáng lên đến mức như thấm vào, lời nói tuyệt đối hung ác từ trong hàm răng nặn ra “Mẹ mày, mày nhất định phải chết!” Giọng của cậu rất nhỏ, chỉ đủ cho tên tóc vàng nghe, tên tóc vàng vừa định giữu cột cậu, chợt không biết từ nơi nào bay tới một viên đạn, từ huyết Thái Dương bên trái xuyên qua huyết Thái Dương bên phải, bay xuyên qua não hần. Hần trợn mắt lên, tựa hồ chết không nhắm mắt, thân thể từ từ ngã xuống phía sau — “Lão đại!” Đám lâu la quát to một tiếng. Thấy con trai không sao, Đông Bác Hải đứng lên, lần này anh hoàn toàn đã bị chọc giận đến cực điểm, mặc dù vết thương trên chân đang tuôn máu không ngừng, nhưng nó cũng không ảnh hưởng thân thủ nhanh nhẹn của anh, chỉ trong một lúc, toàn bộ đám lâu la đều bị anh đánh gục, tên đàn ông bị đánh thấy tình thế không ổn, thừa dịp hỗn loạn mà chuồn mất! “Cha!” Thu dọn đám người kia xong, thể lực anh cũng đã tiêu hao không ít, thân thể lão đảo muốn ngã đã được Q Tử vịn rồi. “Con trai, thân thủ của cha không tệ chứ!” Anh lại còn cười được. “Đâu chỉ là không tệ, quả thực là cực kỳ giỏi!” Q Tử giờ ngón tay cái lên với anh, sau đó ôm chặt eo của anh, trong một lúc, cậu rất muốn khóc, nhưng cậu là nam tử hán, không thể dễ dàng rơi nước mắt, cho nên cậu đem phần nước mắt cảm động này chôn vào trong lòng. Sau đó cảnh sát chạy tới mang bọn lâu la này đi

37. Chương 37: Có Cừu Tắt Báo

Ban đêm, gió mang hơi lạnh phát qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng, phát ra tiếng vang “Ào ào”, trong phòng có tiếng vang lục tung hỗn loạn. “Họ Chu kia, ông cầm số tiền này là muốn đi đưa cho con hồ ly tinh nào của ông hả?” Giọng người phụ nữ bén nhọn vang lên chát vắn. Người đàn ông đang lấy tiền ở trong tủ bảo hiểm bỏ vào valy, không nhìn được mà trả lời “Đàn bà thúì, cô lắm mồm vừa thôi hỏi nhiều thế làm gì, tiền của ông, đưa cho ai thì đưa, cô quản được à.” “O ơ ơ, nghe giọng điệu này của ông, không giống như là đi tặng quà cho người ta, giống như là. . . .” Người phụ nữ che miệng, nở nụ cười chê cười, “Gây họa, sợ bị trả thù, trốn đi!” Bọn họ chẳng qua là vợ chồng trên danh nghĩa, sau lưng thì mọi người đều tự chơi, ông ta bao tình nhân, cô nuôi ” tiểu bạch kiểm”, đây chính là hôn nhân của nhà giàu có, đám cưới kinh doanh, một nhân duyên. Nói tình, thương tiền. Vốn là người đàn ông đang tức không có chỗ xả, tâm phiền ý loạn, lại bị người phụ nữ này giữu cột, càng nổi trận lôi đình hơn, nên đứng dậy cho người phụ nữ một bạt tai, “Tiện nhân, ông xong rồi, thì con mẹ mày cũng xui xẻo thôi!” Người phụ nữ hung ác nhìn chằm chằm vào ông ta, siết chặt ngón tay. Người đàn ông thấy cô ta hung ác nhìn chằm chằm mình như vậy, thì đưa tay ra phía sau níu tóc của cô ta, hất tay đánh mấy bạt tai “Con đàn bà thúì, tao đã tìm luật sư lập di chúc, tao muốn khi chết, một phần tiền mày cũng đừng mong lấy được!” “Phi” Người phụ nữ phun nước miếng vào mặt ông ta, cắn răng nghiêng lợi nói: “Họ Chu kia, tốt nhất là ông lập tức đi chết đi, mẹ nó, một phần tiền của ông tôi cũng muốn, tôi chính là gái điếm sinh đây!” Người đàn ông này, cô hận đến tận xương tủy! Trước hôn nhân, bọn họ lập kế ước, sau cưới mỗi bên đều chơi đùa, không quấy nhiễu lẫn nhau, không xâm phạm lẫn nhau. Nhưng ngay đêm tân hôn đó, người đàn ông này liền xé toang mặt nạ, cưỡng chiếm cô. Trong ba năm kết hôn, ông ta càng không bằng cảm thú, ở bên tình nhân không được lấy lòng, thì về nhà hành hạ cô, không ngừng xâm phạm cô, còn dùng dây lưng đánh cô. Cô thật sự chịu đựng tên khốn nạn này đủ rồi, mấy lần nói ly hôn, cũng không có kết quả, đối với hôn nhân cô càng tuyệt vọng, chỉ ước gì ông ta chết sớm để được sớm giải thoát! “Tiện nhân —” Người đàn ông lại muốn đánh cô, đột nhiên nhớ tới còn có chuyện quan trọng phải làm, nên đẩy cô ta ngã xuống đất, ông ta ngồi xổm người xuống kéo khóa kéo valy lên, đứng dậy xách valy tiền, đi về phía cửa. Chân trước còn không có bước ra cửa, thì đã bị chặn trở lại — Đâm vào ba người, trong đó hẳn là đứa bé cầm đầu, đứa bé này ông không biết, nhưng mà không lạ mặt, nó là thằng nhóc Q Tử. Chỉ thấy khóe miệng nó nở một nụ cười lạnh thành thực không phù hợp với số tuổi, liếc mắt nhìn tủ bảo hiểm được mở rộng một cái, cùng với mấy tờ giấy lớn 100 nguyên rơi trên đất, cười nói: “Trời tối rồi, xách theo một valy tiền ra cửa, không sợ gặp quỷ à?” “Tụi mày vào bằng cách nào?” Cận vệ đâu rồi, ăn cứt đi? Cùng đi với cậu nhóc chính là hai người Ý, diện mạo hết sức tuấn tú, hơn nữa hai người bọn họ cũng có thể nói tiếng trung lưu loát, một người trong đó vuốt vuốt súng lục, nhúu mày nói “đang ngủ!” Ý là hôn mê rồi. Người đàn ông bắt đầu run rẩy cả người, valy da “Đông” một tiếng, rơi xuống đất! Người con trai kia lãnh khốc không nói, đưa đến cho Q Tử một cái ghế, cậu ngồi xuống, chéo hai chân, ôm cánh tay nhỏ, ánh mắt sắc bén nhìn người đàn ông đứng ngây ngốc. Một cái nhúu mày,

thì người đàn ông biết mà quỳ xuống, sợ tới mức thở mạnh cũng không dám, liếc nhìn người con trai đang vuốt vuốt súng lục, sợ đến mức mồ hôi lạnh từ lòng bàn chân bốc lên đến đỉnh đầu. Thấy ông ta sợ như vậy, Q Tử buông chân đang bắt chéo xuống, nghiêng người, vuốt ve đầu của ông ta giống như đang vuốt ve vật cứng, rõ ràng là khuôn mặt tươi cười đáng yêu như vậy, ở dưới ánh đèn chiếu ra lại giống như Diêm La lạnh lẽo, kinh khủng. “Nói một chút xem, món nợ này, ông nghĩ tôi làm thế nào để tính với ông đây, hử?”

38. Chương 38: Đã Chạm Một Bước

Vừa nghe hai chữ “Tính sổ”, thì khuôn mặt người đàn ông lập tức trắng nhợt, đôi môi tái xanh, tay chân run rẩy, còn kém chưa tắt thở thôi! Ông ta kích động cầm tay của cậu bé, run rẩy mà cầu xin tha thứ “Tiền thuốc thang tôi đền, tôi đền. Biệt thự này tôi cũng đưa cho ngài, không đủ thì còn có tiền ở trong valy này, còn có những tấm chi phiếu trên người tôi” Ông ta móc ví tiền ở trong túi ra để dưới đất “Còn có công ty. Ngài muốn cái gì tôi đều có thể cho ngài, chỉ cầu xin ngài đừng giết tôi, để lại cái mạng chó của tôi, cầu xin ngài!” Q Tử không động dậy mà cười lạnh, dọa người đàn ông khóc. “Chắc chắc chắc ——” Cậu bé chắc lưỡi, nhìn tên không có tiền đồ này, một người đàn ông lại khóc giống như một người đàn bà, mắt mặt quá! Cậu còn chưa nói sẽ giết ông ta mà, a! Cậu bé không nhúc nhích, mắt liếc tay bị người đàn ông cầm, chỉ thấy ánh đao chột lóe, thì cổ tay từ cánh tay của người đàn ông rời ra, người con trai vuốt vuốt súng lục đẩy cánh tay đã bị người bạn chặt rời ra, đang bám trên tay cậu bé, sau đó chán ghét mà ném ra ngoài cửa. “A ——” người đàn ông gào thét, người phụ nữ sợ tới mức ngồi dưới đất, kêu một tiếng, co rúm lại. “Chủ tử” Người con trai lãnh khốc đưa khăn tay lên, cậu bé nhận lấy nhẹ lau sạch tay. Hắn. mà cũng xứng đựng vào tay vàng của cậu. “Cứu. Cứu mạng. Cứu mạng” người đàn ông sợ hãi, một tay chống xuống đất lui về phía sau co lại, dưới cái mông của ông ta hiện ra một vũng nước. “Bạch Dạ, giải quyết ông ta!” Vẫn còn muốn đùa giỡn với ông ta một chút, cứ nghĩ có cam đảm, đoán chừng đã không chơi nổi rồi, không lãng phí thời gian nữa, Q Tử ra lệnh một tiếng, người con trai vuốt vuốt súng lục, nhận lệnh “Dạ, chủ tử.” Anh ta bẻ bẻ cổ, cổ vang lên hai tiếng “Ken két”, cái loại âm thanh xương đứt gãy đó, hù dọa người đàn ông, ngay cả gọi cũng không có dũng khí, ông ta thối lui đến bên cạnh người phụ nữ, dùng sức đẩy người phụ nữ, ý đồ dùng cô ta làm bia đỡ đạn. Người phụ nữ nhào lên mặt đất, quay đầu hung ác nhìn chằm chằm ông ta, nở nụ cười lạnh “Họ Chu kia, đáng đời ông cũng có hôm nay, ha ha ha!” Thật là ông trời có mắt, tên cầm thú này rốt cuộc cũng có người trừng phạt, ha ha ha, cô thật sự là rất vui, rất cao hứng! Bạch Dạ cũng không có hành hạ ông ta, đi tới bắn xuyên qua đầu của ông ta, giải quyết! “Hô ~” Anh thổi thổi khói trắng bốc lên hòng súng. “A a a.” Người phụ nữ bật lấy lỗ tai, sợ tới mức hét lớn lên. Bạch Dạ liếc cô ta một cái, quay đầu hỏi: “Chủ tử, người phụ nữ này làm sao đây?” Cậu bé đi tới, người phụ nữ co cổ lại, liên tục khoát tay với cậu, giọng run rẩy nói “Đừng giết tôi, cái gì tôi cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không biết!” “Chị gái, tôi tin chị là người thông minh, hơn nữa chúng tôi cũng giúp chị giải quyết một phiền toái lớn, nên làm như thế nào, tôi nghĩ, không cần tôi dạy cho chị chứ!” Cậu cười, một nụ cười tao nhã, đáng yêu, mê người. Nham hiểm, là chỉ khuôn mặt này rồi! Ai, ngụy Thiên Sứ! “Tôi biết, tôi biết!” Người phụ nữ gật đầu liên tục. “GOOD!” Câu trả lời của cô ta, khiến cậu bé cực kỳ hài lòng, cậu liếc mắt nhìn hai người thuộc hạ, nói “Bạch Dạ, Ảnh Tử, chúng ta đi!” Xoay người, ba người phóng khoáng rời đi. Bọn họ vừa đi không bao lâu, thì Mặc Phi Tước mang thuộc hạ xông vào, nhìn thấy thi thể người đàn ông, anh hỏi người phụ nữ ngồi dưới đất “Là ai làm?” “Tôi không biết, cái gì tôi cũng không biết, a.” Người phụ nữ làm như bị hù dọa đến điên, ôm đầu thét chói tai. Hỏi không được đáp án từ trong miệng người phụ nữ, anh tiến lên kiểm tra thi thể người đàn ông một chút, nhiệt độ vẫn còn rất ấm, người giết ông ta vẫn chưa đi xa, anh dặn dò một tiếng “Đuổi theo!”

39. Chương 39: Vượt Nóc Bằng Tường

Bên trong xe, cậu bé ngồi ở vị trí kế bên tài xế hỏi “Phát súng ngày hôm nay là do ai làm?” Là chỉ phát súng giết tên tóc vàng kia. Bạch Dạ thả chậm tốc độ lái xe, thừa nhận “Là tôi!” “Quên dặn dò của tôi?” Giọng cũng bình tĩnh như thường ngày, chỉ là mặt ngoài bình tĩnh, nhưng nguy cơ tứ phía. Sinh tử chỉ phụ thuộc vào suy nghĩ của cậu! “Không dám, chẳng qua là tình huống lúc đó nguy cấp, Bạch Dạ lo lắng cho an nguy của chủ tử, mới bất đắc dĩ ở trong đám đông mà nổ súng, Bạch Dạ biết sai rồi, kính xin chủ tử trách phạt!” “Chủ tử, Bạch Dạ cũng là do nóng lòng bảo vệ, kính xin chủ tử hạ thủ lưu tình, Ảnh Tử nguyện cùng với hần chịu phạt!” Bọn họ từ nhỏ đã cùng nhau tiếp nhận huấn luyện đặc biệt rồi cùng nhau lớn lên trở thành bạn bè, một lòng, một mạng! Cậu bé liếc hai người bọn họ một cái, trừ Mike, hai người bọn họ chính là thuộc hạ được cậu trọng dụng nhất, nếu không cậu cũng sẽ không chọn bọn họ rồi dẫn họ về Trung Quốc. Cậu chất vấn, cũng không phải là muốn xử phạt bọn họ, mà là muốn cho bọn họ một lời khuyên, thân phận của cậu, cậu cũng không muốn bị bại lộ, nếu như cậu đoán không sai, sau khi cha biết người đàn ông kia chết, thì nhất định sẽ hoài nghi cậu. Cho nên cậu không giết cái người phụ nữ kia — Mục đích, chính là muốn cô ta làm chứng có giả! “Chuyện lần này coi như bỏ qua, lần sau không được làm như thế nữa, tôi mệt rồi!” Ngã đầu, cậu nhắm hai mắt lại. Ảnh Tử ngồi ở phía sau cởi áo khoác của mình xuống, đắp lên cho cậu. Có lúc phục vụ một đứa trẻ, còn nguy hiểm hơn phục vụ một người lớn, vì đứa nhỏ thông minh vượt xa người bình thường mấy chục lần! Cậu bé mới vừa thiếp đi, thì bị Bạch Dạ làm tỉnh giấc “Chủ tử, hình như chúng ta bị người theo dõi.” Chiếc xe phía sau rất khả nghi, anh gia tốc, hần cũng gia tốc. “Có muốn tiêu diệt bọn họ không?” Bạch Dạ lại hỏi. Cậu bé trầm tư mấy giây, sau đó nắm cánh tay của Bạch Dạ nói “Bạch Dạ, tăng tốc, đừng để cho hần đuổi theo!” “Dạ!” Bạch Dạ nghe lệnh làm việc. Cậu tăng tốc lên gấp ba lần, lại nói: “Chủ tử, để cho hần đi theo chúng ta cũng không phải là biện pháp!” Ngụ ý, là tiêu diệt họ sạch sẽ. “Lái xe về phía khu náo nhiệt, tôi tự có biện pháp bỏ rơi bọn họ!” Cậu bé tin tưởng mà nói, bọn họ biết cái gì, nếu như cậu không đoán sai, thì người đi theo bọn họ, hẳn là bạn thân của cha, chú Mặc! “Tổng giám đốc, hình như họ phát hiện chúng ta.” Tài xế lái xe ở phía sau nói. Mặc Phi Tước anh ngốc hơn hần sao mà lại không biết, nắm chặt quả đấm, anh lạnh lùng nói “Tăng tốc tới mức nhanh nhất, đuổi theo!” “Dạ!” Tài xế tăng tốc lên. Hai chiếc xe so tài biểu diễn ở trong ban đêm, chiếc xe phía sau cho dù tăng tốc thế nào, vẫn không đuổi kịp xe có tính năng cao ở trước mặt! Mặc Phi Tước đang ngồi chỉ là xe công vụ bình thường! Mà người ta là lái xe đua cải tiến, có thể so sánh sao? Không thể so được! Cho nên rất nhanh chóng người ta đã bỏ anh xa rồi. Đến khu náo nhiệt thì Bạch Dạ dừng xe lại, ba người từ trên xe bước xuống! “Mấy người đi trước đi!” Q Tử nói. Hai người sóng vai, cùng nói “Chủ tử, vậy cậu thì sao?” “Yên tâm, tôi không sao, mấy người đi nhanh đi!” Hai người không yên lòng mà nhìn nhau một cái, không biết làm sao. “Đây là mệnh lệnh!” Nói tốt không nghe, cậu buộc phải bày ra tư thế chủ nhân, thì bọn họ mới bằng lòng thần phục, hai người gật đầu một cái “Dạ, chủ tử.” Xoay người, hai người bắn ra tư nhện ở trong cổ tay, nhảy lên tường, tựa như con nhện, vượt nóc bằng tường ở trên nhà cao tầng, mới nhảy lên mấy cái đã không thấy bóng dáng. Đoán chừng xe phía sau sắp đến, cậu bé cũng quay đầu chạy về phía khu náo nhiệt, chờ lúc đám người của Mặc Phi Tước xuống xe đuổi vào khu náo nhiệt, thì cậu cúi xuống ở trước mắt anh, dắt tay một người phụ nữ xa lạ, lướt qua bên cạnh anh, cúi đầu lộ ra một nụ cười thắng lợi.

40. Chương 40: Hoài Nghi

Buổi trưa hôm sau, trong phòng bệnh của bệnh viện. Mặc Phi Tước mang một người phụ nữ đến, Đồng Bác Hải ngồi ở trên giường bệnh nheo mắt lại nguy hiểm, giọng điệu tra hỏi “Cô thật sự không thấy rõ diện mạo của bọn họ?” “Không có, bọn họ xông tới năm sáu người mà đều mang mặt nạ, cướp tiền, giết người rồi đi!” Người phụ nữ ở trong lòng sợ hãi nói, cô ta càng muốn che giấu, ánh mắt càng mơ hồ mê ly. “Vì sao bọn họ không giết cô?” Vào nhà cướp bóc, bình thường đều sẽ giết người diệt khẩu mới đúng, sao còn để lại người sống. “Tôi. Tôi làm sao biết, bọn họ che mặt, đoán chừng là cảm thấy tôi không có. không có uy hiếp với bọn họ đi, nên mới vội vàng chạy trốn. chắc vì thế mới không giết tôi.” Người phụ nữ bắt đầu lo lắng, các ngón tay bấm chặt vào trong thịt. Lo lắng của cô ta được anh thu hết vào mắt, Đồng Bác Hải nhú mày, cười nhạt “Cô phân tích thật sự là thấu đáo!”

“A, tôi. Tôi cũng chỉ đoán mò thôi!” Người phụ nữ cười cứng ngắc, hơi khó chịu. Đông Bác Hải cũng không có làm khó dễ, chỉ nói câu đơn giản “Cô có thể đi!” Người phụ nữ như trút được gánh nặng mà thở phào nhẹ nhõm, gạt đầu một cái, xoay người kéo cửa phòng ra rồi rời đi. Cô ấy vừa mới đi, thì Mặc Phi Tước mở miệng “Bác Hải, cậu không cảm thấy câu trả lời của cô ta đầy chỗ hở sao?” “Nói thế nào?” Anh không biến sắc, mà rửa tai lắng nghe. Mặc Phi Tước phân tích nói: “Cổ tay họ Chu kia bị chặt xuống, ném ra ngoài cửa, rất dễ nhận thấy là báo thù, hơn nữa đối phương còn nói chuyện với hắn, lúc tôi đi, phát hiện trên đất có một vũng nước, có dấu vết dịch chuyển, một phát súng ngay giữa đỉnh đầu, kỹ thuật bắn kia, cực kỳ giống một người!” “Ai?” “Bạch Dạ” “Bạch Dạ?!” Đông Bác Hải cau mày lại, quả đấm không tự chủ mà nắm chặt, hít một hơi lạnh thật mạnh. Sẽ không đâu, sao con trai có thể qua lại với loại phần tử nguy hiểm đó! “Cốc cốc cốc ——” Một tràng tiếng gõ cửa truyền đến, ngay sau đó chính là tiếng cửa mở, một tay cậu bé nắm khóa cửa, một tay mang nồi canh, đầu nhỏ đưa vào trong xem xét, liếc thấy Mặc Phi Tước, lộ ra vẻ mặt có vẻ ngu ngốc, nháy mắt với anh ta, dường như đang hỏi: Chú là ai vậy? “Con trai, vào đi!” Đông Bác Hải thu lại lạnh lùng, dịu dàng cười với cậu bé, quay đầu liếc Mặc Phi Tước rồi giới thiệu “Gọi chú Mặc.” Cậu bé đi vào, rồi đóng cửa lại, vênh miệng nhỏ lên, không phải cha đã đáp ứng cậu, lúc chỉ có hai người bọn họ, thì mới được xưng hô cha con sao. Nhìn thấu sự cẩn thận của cậu, Đông Bác Hải cười nói “Con trai ngoan, chú Mặc không phải là người ngoài, cho nên con cũng không cần thấy thận trọng!” Ừ ~ hoàn toàn chính xác không phải là người ngoài, nhưng vẫn phải giả vờ giả vịt “Chào chú Mặc!” Cậu ngọt ngào hô một tiếng, trên mặt đầy nụ cười hồn nhiên chất phác. Mặc Phi Tước đứng dậy, tiến lên, ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, giống như là tìm được đứa con mà anh đã thất lạc nhiều năm, kích động mà dùng sức giày xéo là khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu “Nhóc con, đáng đáp thật là tuần tú, làm con nuôi của ta đi!” . “Ưm ưm ưm.” Miệng cậu bé vênh lên thật cao, không nói được gì, một bàn tay nắm chặt cổ tay của Mặc Phi Tước, kháng nghị, đau “Phi Tước, cậu muốn mưu sát con tôi hả!” Đông Bác Hải thấy bộ dạng con trai khó chịu, tim đau nhói, một gói dầu bay qua Mặc Phi Tước, đập trúng lưng của anh ấy, thế nhưng anh ấy lại làm ngơ, không có ý định buông tay, khuôn mặt của cậu bé thật mềm, thật làm cho người ta yêu mà không muốn buông tay. “Ồ ô.” Thanh ưm ưm đã biến thành một tiếng nức nở nghẹn ngào, cậu bé đau muốn khóc. Mặc Phi Tước mới từ trong sự kích động mà lấy lại tinh thần, buông lỏng khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu nhóc ra, thấy đã đỡ lên, nhất thời anh cảm thấy lúng túng, muốn nói gì đó, thì đột nhiên, cửa bị đẩy mạnh ra ——

41. Chương 41: Ai Nói Lời Ác Độc Hơn

Cửa bị đẩy mạnh ra —— Ở cửa, đôi mắt của Vô Song bốc lửa, nhìn chằm chằm người ngồi ở trên giường, ba đôi mắt nhìn chằm chằm cô, tỉnh mạch. Bị cô nhìn như vậy, Đông Bác Hải lại thấy có chút kỳ quặc không được tự nhiên, cúi mắt nhìn lướt qua quần áo bệnh nhân mặc ở trên người anh, sẽ không có ảnh hưởng tới anh đâu nhỉ! Thở một hơi thật sâu, Vô Song cắn răng nghiêng lợi đi tới trước giường bệnh, đưa tờ báo trong tay lách ở trước mặt Đông Bác Hải, đè nén cảm xúc tùy thời có thể bộc phát, hỏi “Đã xảy ra chuyện gì?” Đông Bác Hải cầm tờ báo lên nhìn, phía trên có một tựa đề viết rất lớn Con riêng của Đông Tam Thiếu Gia ra ánh sáng trên đó còn kèm thêm hình cha con họ thân mật. “Ảnh chụp không tệ!” Khoé môi của anh nở nụ cười xinh đẹp, nói. Chụp không tệ? Anh ta cho rằng cô đưa hình cho anh ta thưởng thức sao? Đáng chết! “Tôi hỏi anh, đã xảy ra chuyện gì?” Tay cô chỉ chỉ vào hình, tiếp theo là sư tử Hà Đông hồng “Tại sao lại có chuyện Bất Quái không đâu như vậy.” Cậu bé sợ tới mức lập tức che lỗ tai, Mặc Phi Tước cũng nhú chặt chân mày, bộ dạng có vẻ táo bón, không ngoài dự liệu, cô ấy chính là chị dâu nhỏ, cực dững mãnh, quả nhiên là nghe danh không bằng gặp mặt nha. Cô rống tiếng đinh tai nhức óc xong, một người đàn ông đánh rắm không có móc lỗ tai, lạnh lùng ném ra một câu “Tôi làm sao biết được.” Nhẹ nhàng phủi sạch quan hệ với anh, còn thuận tiện bày ra vẻ: tôi vô tội ! “Anh không biết?” Lừa gạt ai đây “Tôi thấy cái này căn bản là trò đùa của anh!” Đông Bác Hải buồn cười nhìn cô, anh đùa cái gì đây, hỏi ngược lại: “Em cảm thấy có một đứa con riêng rất vinh quang sao?” “A” Vô Song cười lạnh, cắn răng nghiêng lợi “Anh cũng hiểu được có một đứa con riêng rất mất mặt, vậy phiền anh làm sáng tỏ một chút, nhân vật lớn như anh đây, hai mẹ con chúng tôi với cao không nói đâu!” Cô bé chết tiệt, ngay cả con cũng sanh cho anh rồi, giờ mới đến nói với cao không nổi, a, ai tin đây! Đông

Bác Hải nhún nhún vai “Dù sao cũng không phải là thật, người khác thích nói như thế nào thì tùy đi, cô chỉ cần không nghe, không nhìn là được!” Ngụ ý, anh không có khả năng ra mặt giải thích. Anh ta không tiếp nhận, không tiếp thu, hoàn toàn khiến Vô Song thẹn quá thành giận, cô dùng một đầu ngón tay, chỉ vào anh “Anh thật là quá hèn hạ, cho rằng như vậy là có thể theo đuổi tôi sao, tôi cho anh biết, đời này tôi cũng không thể thích con người như anh. Vô lại!” “Phốc ——” Mặc Phi Tước thiếu chút nữa thì cười phun ra, cũng may anh có sức chịu đựng cao nên cố nén. Biết Đông Bác Hải hơn hai mươi năm, vốn cho rằng chỉ có anh ta mới nói cự tuyệt với phụ nữ, không ngờ hôm nay lại có phụ nữ nói với anh ta. Quả nhiên, thế sự cũng không phải tuyệt đối, hôm nay, anh tin rồi! Đông Bác Hải chưa bao giờ gặp qua loại đả kích này, tối mặt, anh giận đến mức đuổi dài cổ, liếc mòng nhìn Vô Song chăm chăm, chằm chọc nói “Cô em đáng ghét, có biết chữ xấu xí viết như thế nào hay không?” “Không biết, cái chữ này lại không duyên với tôi, nhưng thật ra tôi thấy anh, nếu không có việc gì thì có thể soi gương luyện nhiều một chút!” So lời nói ác độc, ai sợ ai “Shit!” Trán của Đông Bác Hải nổi gân xanh. Vô Song vẫn không chịu bỏ qua cơ hội dạy dỗ anh, rất ‘vô tội’ nháy mắt với anh “A ~ xin lỗi vì đã đâm vào nỗi đau của anh.” Sức chịu đựng cao hơn cũng có cực hạn, hôm nay hai người kia đã khiêu chiến cực hạn của Mặc Phi Tước anh, anh cười sắp ngã rồi Đông Bác Hải nắm chặt quả đấm đến mức có thể vụn tay ra, nếu cô ấy là người đàn ông, đoán chừng giờ phút này cũng đã hoàn toàn thay đổi rồi. Không thể ra tay, Đông Bác Hải cũng không đương nhiên cam tâm bị cô làm nhục như vậy, chỉ thấy môi mỏng của anh nâng lên, nói ra, liếc mắt của Vô Song ——

42. Chương 42: Vị Đại Thần Xui Xẻo

Anh nói: “Với câu vô lại của em, tôi quyết định vô lại đến cùng!” Nói xong, đôi mắt vẫn còn quan sát một vòng ở trên người cô. “Không biết xấu hổ!” Vô Song giận đến mức bóp chặt eo, hận không thể phun nước miếng lên trên mặt anh, đã từng gặp qua người không biết xấu hổ, lại chưa từng thấy qua người không biết xấu hổ đến mức như vậy. Thấy cha mẹ sắp đánh nhau, cậu bé xách nồi canh đi tới, cọt nhả nói, “Chú à, chú đói bụng không, con hầm canh xương cho chú nè!” “Canh xương?” Vô Song nhìn chăm chăm vào ánh mắt của con trai, trực tiếp đoạt lấy bình thủy từ trong tay cậu, cắn răng nghiêng lợi hung ác với cậu “Con lấy tiền của mẹ, mua xương nấu canh cho anh ta, có làm không vậy!” Nhóc con xấu xa, lại chà đạp tiền mồ hôi xương máu của cô như vậy! Cô nhức nhối. “Tịch thu!” Vô Song ôm bình thủy vào trong lòng, vừa đúng lúc đến bữa trưa của cô. Cậu bé tròn tròn mắt, mẹ, sao mẹ lại keo kiệt như vậy, hơn nữa, hơn nữa, cậu dùng chính là tiền của mình có được không! “Mẹ, chú là vì cứu con mới bị thương, người hào phóng một lần, một lần.” Chạm phải ánh mắt sắc bén của mẹ, giọng nói của cậu bé càng lúc càng nhỏ “Có được hay không?” Vô Song vuốt đầu con trai cười híp mắt nói “Con trai, cũng không phải là mẹ hẹp hòi, mà là.” Mặt cười cứng đờ, cô nặng nề nói “Có người, không đáng để chúng ta đối tốt với họ!” (o) a! Cậu bé quay đầu, liếc mắt nhìn sắc mặt của cha, đã sắp đến mức như gan heo trứng độc rồi! Cậu nuốt xuống một ngụm, nắm tay Vô Song “Mẹ à, mặc kệ nói thế nào, chú đều là vì con mới bị thương.” “Vì con?” Vô Song cắt đứt lời của cậu, quay đầu liếc qua Đông Bác Hải “Đông Tam Thiếu, anh thật đúng là lợi hại nha, ăn một bữa cơm cũng có thể gây chuyện, loại vị thần xui xẻo như anh, sau này vẫn xin cách xa con tôi một chút, tôi không muốn anh hại đến nó!” “Cô em đáng ghét, cô.” Thiếu chút nữa thì Đông Bác Hải mở miệng mắng, cô gái chết bầm này thật đúng là thấy anh tha thứ dễ dàng, thì thành bản chất được voi đòi tiên. “Tôi sao, tôi nói sai rồi hả? Nhiều năm như vậy con tôi theo tôi đều bình an vô sự, anh mới dẫn nó đi ra ngoài ăn cơm, thiếu chút nữa đã muốn tánh mạng của nó, tôi xin hỏi Đông Tam Thiếu, không phải anh xui, thì ai xui?” Yên tĩnh. Trong phút chốc, cả phòng bệnh tràn ngập mùi thuốc súng nồng nặc, lòng của cậu bé cũng như dây cung kéo căng, chỉ sợ sau một khắc, cha sẽ nhảy dựng lên bầm mẹ cổ! Mẹ nói lời ác độc, cậu là sớm lãnh giáo, tuyệt đối có bản lĩnh tức giận người chết không đền mạng! Cha, cha nhất định phải bình tĩnh nha! Vững vàng, vững vàng. Lúc ánh mắt của Đông Bác Hải có hành động nháy mắt chợt lóe, thì trong phòng đột nhiên phát ra một trận cười ầm, mà tiếng cười của người đó, đã cười đến sắp gãy lưng rồi! “Mặc — Phi — Tước” Ba chữ này, là từ ở trong hàm răng của Đông Bác Hải nặn ra, anh thế nhưng lại làm trò cười của anh ta, đáng chết, đây chính là anh em? ! “Chú Mặc” Cậu bé con môi, cái này thì có gì mà buồn cười chứ! “Đi thôi!” Vô Song dắt tay của con trai, một giây cô cũng không muốn nán lại, xoay người rời đi. Cậu bé lưu luyến mà nghiêng đầu nhìn cha, đưa tay

bái bai với anh “Chú à, tạm biệt!” “Tạm biệt!” Mặc dù, anh rất muốn con trai ở lại làm bạn, nhưng cũng nghĩ dù chết thì cô gái kia chắc chắn sẽ không đồng ý, hôm nay anh tạm thời không cãi nhau với cô ấy, để cho cô ấy đắc ý một lần, về sau ăm sẽ đòi lại. Về phần, cái tên bạn thân chết tiệt không có lương tâm kia, anh cầm lên một cái gối đầu khác, ném tới anh ta “Cậu cũng cút!” Ra khỏi cửa bệnh viện, Vô Song cảnh cáo con trai “Về sau cách xa vị thần xui xẻo này một chút, có biết không!” Cậu bé gật đầu. “Được rồi, con đi về cẩn thận, về đến nhà nhớ gọi điện thoại ẹ, mẹ phải đi làm rồi!” Cô là lợi dụng thời gian bữa trưa mà tìm Đông Bác Hải tính sổ. “Dạ, tạm biệt mẹ!” Cậu bé phát phát tay với cô, đưa mắt nhìn mẹ đi, rồi cậu mới nặng nề thở dài một tiếng. Đường tình của cha mẹ nhấp nhô rồi!

43. Chương 43: Không Thể Tha Thứ

Buổi chiều, Mặc Phi Tước về đến nhà, rồi cởi áo khoác xuống, hỏi người hầu nữ đang nhận áo khoác “Cha của tôi đâu?” “Lão gia ở trong phòng của tiểu thư!” Giọng của người hầu nữ có chứa một chút chán nản cùng bất đắc dĩ. Sắc mặt của anh cứng đờ, lại hỏi “Hôm nay ông đã uống thuốc chưa?” “Vẫn chưa.” Người hầu nữ lắc đầu. Mặc Phi Tước nhẹ nhàng gạt đầu bày tỏ anh đã biết, chợt xoay người lên lầu rồi đi tới một gian phòng. Mặc lão gia đang ngồi ở bên mép giường, xem ảnh chụp từ nhỏ đến lớn của Mặc Noãn, thỉnh thoảng lại tăng hắng một cái. “Cha” Mặc Phi Tước đi tới khẽ gọi một tiếng, cắt đứt trầm tư của Mặc lão gia, ông quay đầu cười nhạt với anh “Tước nhi, con đã về.” “Cha, hôm nay sao ngài không uống thuốc?” Anh ngồi xuống bên cạnh nhẹ nhàng vuốt lưng cho ông. Mặc lão gia khoát khoát tay “Một chút bệnh vặt cũng không có gì đáng ngại. Khụ khụ!” “Ho đến mức này mà ngài còn nói không sao, thuốc ở đâu con đi lấy cho ngài!” Anh vừa đứng dậy thì Mặc lão gia kéo cánh tay của anh lại, cười nói “Tước nhi, trong cuộc sống có ba điều không thể che giấu được, khụ, nghèo khó. Còn có yêu. Càng muốn che giấu, sẽ càng đau khổ hơn.” Mặc Phi Tước nhìn chăm chăm ông, có vẻ không hiểu lời ông nói. Cầm tay của anh, Mặc lão gia mơ hồ run rẩy nói “Kỳ thật con rất thích Noãn phải không?” Mặc Phi Tước tức thì chấn động, cả người cũng run rẩy một chút, sắc mặt cứng đờ — Mặc lão gia nói tiếp “Tước nhi, cha mặc kệ con đối với Noãn là tình anh em, hay là tình yêu nam nữ, hoặc là hận, cha đều hi vọng con có thể nể mặt lão gia như cha mà tha thứ cho con bé, khụ khụ khụ, thay cha chăm sóc con bé thật tốt, cha chỉ có mỗi mình con bé là con gái. Khụ khụ khụ.” “Cha, con đi lấy thuốc cho ngài!” Anh đứng dậy, có ý muốn trốn tránh vấn đề này, nhưng Mặc lão gia lại nắm tay của anh không buông, tia sáng trong đôi mắt của ông nhẹ nhàng “Tước nhi, Noãn là do một tay con nuôi lớn, nếu như không có tình yêu thì cũng có tình thân, chuyện kia cũng đã qua chín năm rồi, con cũng nên buông xuống đi!” Buông xuống, nói dễ như vậy sao. Chín năm trước, anh đã bóp chết đứa con của cô, cô cũng tự tay bóp tim của anh, khiến cho anh sống không bằng chết! Anh rút ra tay của mình rồi cầm ngược lại tay của ông, khuôn mặt đẹp trai lo lắng và đầy ngũ vị tạp trần, lông mày cương nghị không ngừng run rẩy, tim cũng quặn đau giống như là bị máy trộn bê-tông vậy, hít thở cũng rất đè nén. Anh gượng cười “Cha, ngài chú ý giữ gìn sức khỏe, trong khoảng thời gian này công ty rất nhiều việc, có lẽ gần đây con cũng không có thời gian để về nhà, ngài phải nhớ uống thuốc, ăn cơm đúng giờ.” “Tước nhi —” Mặc lão gia đỏ mắt, nó đang trốn tránh, chắc là nó vẫn chưa buông được, đứa trẻ này có số khổ, nó đang hành hạ ai chứ? “Buổi tối còn có một bữa tiệc, con cũng phải đi rồi, cha hãy giữ gìn sức khỏe!” Anh đứng dậy xoay người, chân anh như ngàn cân, từng bước nặng nề mà bước ra khỏi phòng. Nhìn bóng lưng anh rời đi, Mặc lão gia khóc lên, nước mắt lớn cỡ hạt đậu, từng giọt nhỏ xuống ở trong ảnh Mặc Noãn cười. “Con gái, ba không giúp được con rồi!” Ông vuốt ve hình của con gái, cánh môi run rẩy nói “Noãn, con bé ngốc của ba, ba thật sự rất nhớ con, rất nhớ con.” Ông ôm chặt tấm hình của con gái vào ngực, lệ nóng ào ào lăn xuống. Ông đã kiểm tra rồi là ung thư thời kỳ cuối, không còn nhiều thời gian nữa! Điều ông không yên tâm nhất chính là con gái và đứa con trai nuôi này, rõ ràng có ý với nhau, lại hành hạ lẫn nhau, sao khổ như vậy chứ? “Shit!” Vừa lên xe, Mặc Phi Tước hung hăng đập vào tay lái một cái, anh đối với Mặc Noãn chỉ có hận, chỉ có hận, ... Nếu như thật sự chỉ có hận, tại sao, chỉ vì một cái tên, lại có thể khiến cho anh thất thường như thế. Sẽ không đâu, anh không thể thích con bé hư đốn đó, nhất định sẽ không! Khởi động xe, rồi mở nắp xe thể thao ra, anh quyết định để cho gió lạnh thổi mình một chút, để tỉnh lại, tỉnh lại.

44. Chương 44: Chỉ Vì Em

Tan tầm trở về nhà, Vô Song vừa mới mở khóa cửa vào, thì mùi thơm của thức ăn đập vào mặt, cô nhắm mắt lại hít mạnh vào vài hơi cho đỡ thèm, rồi quay đầu đóng cửa lại, sau đó thay giày ở chỗ cửa, đi vào phòng khách, liếc thấy người đang ngồi trong phòng khách thì giật mình kinh hãi: “Sao anh lại ở nhà tôi?” Không phải là anh ta nên ở bệnh viện sao? Đông Bác Hải cầm hộp điều khiển ti vi, một chân quần băng, nghiêng đầu nhìn cô, hơi hột nói “Bác sĩ nói, chân của tôi không có gì đáng ngại, có thể về nhà nghỉ ngơi!” “Vậy anh nên về nhà của anh nghỉ ngơi, sao lại tới nhà của tôi chứ!” Vô Song tức tối nhìn anh chăm chăm, thật đúng là âm hồn bất tán. “Mẹ, là do con kêu chú ấy tới nhà của mình!” Cậu bé bưng thớt vừa mới xào xong từ phòng bếp đi ra, rồi đặt lên trên bàn ăn. “Con gọi anh ta tới?” Vô Song không thể tin mà nhìn qua hai người bọn họ, Đông Bác Hải nhún nhún vai, bày tỏ anh thật sự là bị “mời” tới, mà Q Tử cũng gật đầu thừa nhận, sự thật chính là như thế. “Con gọi anh ta tới làm gì, nhóc con, mẹ không phải đã nói với con rồi sao, kêu con cách xa vị thần xui xẻo này một chút, con xem lời của mẹ như gió bên tai phải không?” Vung túi xách, vén tay áo lên, Vô Song làm bộ sẽ dạy dỗ con trai. Đông Bác Hải không nhịn được tức giận, nên lên tiếng nói: “Này, tôi có nói tới nhà em ăn không ở không sao?” Hử ? Vô Song chống nạnh, quắc mắt trừng anh, có ý gì đây? Cậu bé mặc tạp dề vải hoa lớn, đi tới trước mặt của Vô Song, giải thích: “Mẹ, chú có đưa tiền mà, chú ấy giúp chúng ta trả tiền mượn phòng một năm luôn, còn nộp một vạn đồng phí sinh hoạt, mẹ, tháng này chúng ta không cần ăn mặc tiết kiệm rồi!” Thấy con trai hưng phấn như thế, Vô Song thật sự không muốn dội nước lạnh vào con! Nhưng thấy một người đàn ông tùy ý xem nhà người ta như nhà mình, còn bày ra biểu tình rầm thú đắc ý của chủ nhà, cô đã cảm thấy chậu nước lạnh này không dội thì không được! Cô chán ghét búng mũi mà nói: “Có tiền thì giỏi sao? Con trai, đem tiền trả lại cho anh ta.” Cậu bé liếc nhìn mặt cha như hàn băng, hít một hơi thật sâu, bắt đắc dĩ mà mân mê cái miệng nhỏ nhắn, từ trong túi quần móc ra một xấp một vạn đồng tiền mặt, Vô Song đoạt lấy, đưa cho Đông Bác Hải cười lạnh nói: “Xin lỗi nhé Đông Tam Thiếu, ngôi miếu nhỏ này của chúng tôi không chứa được vị phật lớn như ngài, kính xin ngài di giá ra khỏi cửa nhà tôi, cửa ở bên kia, xin mời!” Cô đưa tay chỉ ra cửa, phát ra lệnh đuổi khách với anh. “Shit, Chúc Vô Song, em đừng có quá đáng nha!” Đông Bác Hải tức giận tới mức, cái hộp điều khiển tv cũng sắp bị anh bẻ thành hai nửa, ước chừng Vô Song cao hơn anh một cái đầu, về mặt khí thế cũng không có mãnh mẽ hơn, hai quân có thể lực ngang nhau. “Tôi quá đáng thế nào, phòng này là do tôi mượn ở trước, tôi có quyền để cho anh ở lại. Hoặc rời đi!” Trước tiên tạm bỏ qua chán ghét anh ta không nói, thì hãy nói đặt quả bom sắc ma này ở bên cạnh, rất là nguy hiểm, lúc ngủ cô cũng phải lo lắng đề phòng, để cho anh ta ở chỗ này, thật sự là không ổn. Cho nên, đừng trách cô không hợp với đạo làm người! “Cái phòng tồi tàn này của em thật đúng là bản thiếu gia ở không được, nếu không phải vì.” Dừng lại, đã đáp ứng với con trai là không được nói, bình tĩnh hít một hơi, anh cần rằng đem lời chưa nói xong mà nuốt trở lại vào bụng. “Vì cái gì?” Xem ra là cái đuôi hồ ly sắp lộ ra rồi, đúng như cô đoán, quả nhiên là anh ta có mục đích! Không sai, Đông Tam Thiếu người ta xác thực là có mục đích, nhưng mục đích này là chạy tới với con trai, rồi thuận tiện cùng cô gái bồi dưỡng tình cảm, động cơ rất đơn thuần nha, cũng không biết người nào là người không thuần khiết! Thấy ánh mắt của cô ra vẻ phòng lang sói mà đề phòng mình, Đông Bác Hải nhếch môi cười, giả giả thật thật mà nói: “Chỉ vì em.”

45. Chương 45: Không Thích Hợp Với Trẻ Em

“Chỉ vì em, đáp án này hài lòng không?” Sợ cô không nghe rõ, anh lặp lại một lần nữa, nụ cười tà mị có tăng không giảm, thân hình cao lớn từ từ nghiêng xuống. Vô Song mở một đôi mắt to trong suốt sáng ngời nhìn anh, lòng khẽ rung động! Dựa vào cái gì chứ! Sao cô lại có phản ứng hóa học với tên cầm thú này! Tỉnh táo, tỉnh táo, không được rối loạn tâm thần, Vô Song đang điều chỉnh mình, thì đồng thời, mặt của người kia đang cách cô càng lúc càng gần, theo bản năng cô lùi nghiêng người về phía sau, từng bước một “A ——” Vô Song đã lùi người cô về phía sau đến mức cong nhất, thì trọng tâm của cô không

vững, một chân đã nâng lên, cả người ngã về phía sau, Đông Bác Hải theo bản năng mà đưa tay ra ôm eo của cô. Cái này hẳn là một bức tranh anh hùng cứu mỹ nhân rất xinh đẹp. Nhưng ai ngờ, cô nâng cái kia chân lên, không sợ chết mà đá vào vết thương của Đông Bác Hải, anh kêu thảm một tiếng, rồi trọng tâm của hai người đều ngã xuống. May mà, thân thủ của Đông Bác Hải cũng nhanh nhẹn, nên một chân khác của anh dời đi hướng khác, hai người mới không có chặt vật ngã xuống đất, mà là đảo về phía ghế sa lon mềm mại, Vô Song bị đặt ở phía dưới, cái trán của hai người đụng một cái, cô đau đến mức nhắm mắt lại. Hơi ngẩng đầu, Đông Bác Hải liếc mắt nhìn cô bé ở phía dưới, chỉ thấy khuôn mặt của cô đỏ ửng, như đào mật trong sương mai, sắc đẹp có thể ăn được, cái miệng nhỏ nhắn phả ra hơi nóng, phun lên trên mặt của anh, thức tỉnh dục vọng phái nam của anh. Sắc đẹp ở trước mặt, mà cơ hội lại tốt như vậy, anh không lý do nào bỏ qua, anh cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại đang thở dốc của cô. Cảm giác trên môi giống như là có gì đó che lại, Vô Song chợt hoảng sợ mà trợn to hai mắt, cô cũng không nhắm mắt lại mà nhìn thẳng vào mắt anh, có lẽ là ảo giác, cô thấy tia dịu dàng chưa từng có ở trong mắt anh. Cô bỗng nhúc nhích, lại bị anh giam cầm càng chặt hơn, nhắm mắt lại, anh từ từ bắt đầu làm cho nụ hôn này sâu hơn. Đối với Đông Bác Hải mà nói hôn là rất thoải mái bình thường, phụ nữ mà anh hôn qua đêm không hết, thế nhưng có mấy người phụ nữ rất vui vẻ mà bôi chút son môi hóa học lên trên môi, mùi hương chán ngét làm cho người khác muốn nôn mửa. Anh thích cô gái này hương vị sạch sẽ, mang theo hương vị ngọt ngào mát mẻ tự nhiên, nụ hôn làm anh mất khống chế, bộ vị khác của thân thể, đã muốn dào dạt sức sống. “Ưm ~” Vô Song buồn bực mà thì thầm một tiếng, muốn dùng tay đẩy vật thể đang chống ở trên bụng mình, nhưng đã bị anh nắm tay lại, kỹ thuật hôn cao siêu của anh làm cô bị lạc thần trí rồi. Vô Song vẫn cho rằng, người này thuộc về loại động vật rắn, toàn thân đều lạnh như băng, nhưng lần đầu tiên khi anh hôn cô, thì cô phát hiện kết luận của mình đã sai, môi của anh còn ấm áp hơn cô. Anh nhẹ nhàng dùng lưỡi mở môi của cô ra, khiến cho anh càng không chút kiêng kỵ mà hút lấy chất mật trong miệng cô. Vô Song không ngừng ngọ nguậy, hình như đang ở trong giấc mộng, cô đang đấu tranh với giấc mộng này, nên tiếp tục, hay là nên tỉnh táo! Cô vô ý thức ngọ nguậy, ma sát phần thân nóng bỏng của anh, gần như làm anh mất khống chế muốn nổi điên, chỉ nghe tiếng vải vóc “rẹt”, trong nháy mắt ở trước ngực Vô Song có một cơn lạnh đánh úp vào da thịt. Cô bỗng giật mình mà mở mắt — Ngay sau đó lại vang lên một tiếng “loảng xoảng”, tiếng vỡ của cái gì vậy, hai người cùng nhìn sang, chỉ thấy trong miệng con trai đang ngậm một cây rau cải, trên mặt còn dính hạt gạo, rất vô tội mà nhìn bọn họ, tay dừng lại trên không trung, còn phía dưới chân là chén vỡ vụn. “Thật. Thật xin lỗi!” Cậu bé rất xin lỗi, cậu không phải cố ý, vốn là cậu muốn bưng chén trở về phòng ăn, nhưng nghe tiếng xé rách của vải vóc, nghĩ đến chắc là hình ảnh không thích hợp với trẻ con, thế là cậu khẩn trương đến mức tay run lên rồi chén vỡ. (luỳnh quýnh) Hai người lớn hận không thể đào cái hang mà chui vào, sao có thể quên con trai như vậy chứ, thật xấu hổ! Vô Song lập tức đẩy người ở trên người mình ra, nhanh chóng chạy về phòng của mình, nặng nề khép cửa lại.

46. Chương 46: Thề Đối Xử Tốt Với Cô

Ban đêm, hai cha con vùi vào trong một cái chăn, hai tay Q Tử vòng cổ của cha, giống như con mèo nhỏ tham lam, mà tựa vào trong ngực anh, Đông Tam Thiếu nghiêng người ôm thân thể nhỏ nhắn của con trai hỏi: “Con trai, mấy năm nay con với mẹ sống thế nào?” “Dạ ~ bà nội nói cho con biết, lúc vừa tới Italy mẹ rất ngặt, cái gì cũng không biết, ngay cả mua thức ăn nấu cơm cũng không biết, mỗi ngày đều ăn bánh mì, mì ăn liền, bởi vì dinh dưỡng của mẹ không đầy đủ, con mấy lần suýt bị sảy ra, đoạn thời gian đó mẹ thường lấy nước mắt rửa mặt, sợ con ngủ, sau này có bà nội giúp đỡ mẹ ăn uống, cải thiện dinh dưỡng, nên mẹ mới bình an mà sinh hạ con.” Nghe ra con trai không dễ dàng mà đi tới xã hội này, “Bốn năm đại học này, mẹ cũng rất mệt nhọc, vừa học vừa làm, không có thời gian chăm sóc con, không có thời gian làm việc nhà, nên con đã ôm đồm những việc trong gia đình, mặc dù những ngày đó rất khó khăn, nhưng con và mẹ rất vui vẻ, mẹ thường nói, con là sinh mạng của mẹ, dù cho có khổ thế nào mệt mỏi thế nào đi nữa, chỉ cần có thể nhìn khuôn mặt tươi cười của con, đều rất đáng giá!” Trong tim Đông Bác Hải giống như là có bình đồ chua bị đổ, chua xót không ngừng, tay không tự giác mà càng ôm chặt con trai hơn! Nhắm mắt lại, dường như anh thấy được cô bé kia ở trong bệnh viện mà không ai giúp đỡ và bàng hoàng. Trong một lúc anh chợt bội phục dũng khí của Vô Song, một cô gái vị thành niên có thể vì mầm móng của người

xa lạ, mà đi tha hương, không để ý đến sống chết, đây là chuyện không dễ dàng gì, mà còn rất giỏi. Anh bắt đầu hiểu được hành động dã man liều lĩnh của cô. Trong lòng ngực ấm áp anh tự thề, phải đền bù lại cho cô bé này, sẽ đối với cô ấy thật tốt — Cảm động xong rồi, lúc này anh mới nhớ tới chuyện chính, hơi thả cái tay đang ôm chặt con trai ra, liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con hỏi: “Con trai, có phải con có chuyện gì gạt cha không?” “Dạ?” Cậu bé ngẩng đầu, ánh mắt hồn nhiên chớp chớp khó hiểu liếc nhìn anh. “Chúng ta là cha con, cha không hy vọng con có gì giấu giếm cha, con hiểu cha nói gì không?” Trong ánh mắt sâu sắc của anh có chứa một tia sắc bén. Q Tử lặng yên một giây, rồi lắc đầu bày tỏ không biết anh nói gì. “Con có biết Bạch Dạ không?” Đông Bác Hải khẽ nheo mắt lại, phân tích biểu tình biến hóa của con trai. Cậu bé dù sao cũng là người đã gặp qua sóng to gió lớn, sao lại giống như người bình thường vui giận hiện ra ngoài, chỉ thấy mặt cậu không đổi sắc, vẻ mặt ngu ngốc mà nói: “Bạch Dạ là ai?” “Con trai, ở trước mặt cha, con cũng đừng có giả bộ, người đàn ông kia có phải do con giết không?” Nó che dấu quá tốt, Đông Bác Hải có chút không nén được tức giận. “Giết người?” Cậu bé trừng lớn mắt hạt châu, vẻ mặt lộ ra hoảng sợ, “Cha, cha cũng quá coi trọng con trai của cha rồi, con mới bảy lớn, giết heo con cũng không dám, chứ nói chi tới giết người!” “Thật sự không phải là con, vậy lúc ở nhà hàng là ai nổ súng cứu con?” “Không phải là người của cha nổ súng sao?” Shit! Đông Bác Hải vô kế khả thi rồi, thằng nhóc này rất biết ngụy trang. Anh nhíu mày, lạnh lùng nói: “Không phải!” “Vậy thì thật là kỳ quái, ai cứu con chứ? Chẳng lẽ là Altman? Hay là Ultraman?” Vẻ mặt cậu bé rất hồn nhiên, Đông Bác Hải giận đến mức muốn bốc khói luôn, cái tên nhóc này, thực sự rất có tài, không nói cũng không sao, anh sẽ tìm được biện pháp buộc nó phải thừa nhận, đến tột cùng là nó có thân phận cỡ nào. “Ngủ!” Anh ấn xuống công tắc đèn ở trên tường, trong phòng trong nháy mắt đã tối đen như mực, cọ trong ngực của anh, cậu bé lộ ra nụ cười thắng lợi, nhắm mắt lại ngọt ngào mà ngủ. Trong một căn phòng khác, thì Vô Song đang lăn qua lộn lại ở trên giường, làm thế nào cũng ngủ không được —

47. Chương 47: Gặp Ăn Cướp

Cũng không phải là do cô sợ có một người đàn ông, vào nửa đêm sẽ trèo lên giường của cô, mà là đói bụng không chịu nổi. Ngày đầu tiên thực tập, có thể tưởng tượng là có rất nhiều việc, tiêu hao không ít thể lực, bụng đang kêu ùng ục ~ ùng ục. Không thể kháng nghị, phải đi ăn cơm, cô trần trọc trở mình mà ngồi dậy, không được, cô phải đi ra ngoài tìm một chút đồ ăn! Đứng dậy, Vô Song khoác áo khoác lên, rón rén mở tay nắm cửa, lại khẽ đóng cửa lại, không dám mở đèn của phòng khách, sợ đánh thức bọn họ, chỉ có thể mượn ánh trăng mà đi vào phòng bếp lục lọi, mở đèn phòng bếp lên. Mở tủ bát ra thì bên trong không có gì cả, cả mì ăn liền cũng không một gói. “Làm gì đây.” Cô oán trách một tiếng, lại đi đến mở tủ lạnh ra, trong tủ lạnh cũng trống tuếch, ngay cả đồ ăn thừa tối nay cũng không có. Đáng ghét! Không cần suy nghĩ cũng biết là người đàn ông nào đó đã dọn dọn con trai đồ sạch, bởi vì con trai là người tiết kiệm như vậy, không thể nào lãng phí thế này. “Ừng ục, ừng ục” đói bụng thật sự là rất khó chịu, vượt vượt bụng một chút. Vô Song uống một ly nước lọc, coi như là miễn cưỡng no được một lát, đi tới trước cửa thay giày thể thao, rồi cô ra cửa, tính đi đến siêu thị WOWO gần đây mua chút đồ ăn. “Tiểu thư, cảm phiền cho tôi hai trứng luộc trong nước trà!” Đi tới siêu thị, cô nói với cô nhân viên bán hàng. “Được!” Cô nhân viên bán hàng cho cô cái túi hai quả trứng, Vô Song bỏ vỏ trứng, rồi ăn. Lúc ở siêu thị mua thêm bánh bích quy, mua bình nước suối, còn mua thêm mấy gói mì ăn liền, sau đó trả tiền, cô xoay người rời khỏi siêu thị. Gió ban đêm thổi có hơi lạnh, Vô Song nắm cổ áo thật chặt, đêm đã khuya rồi, trên đường ngoại trừ cô thì cũng không có ai khác. Đi ở trên đường lớn yên tĩnh này, cô lại bình tĩnh thông thả, bước đi không nhanh không chậm. Lá gan của Vô Song rất lớn, từ nhỏ cô cũng không sợ đi một mình vào ban đêm, mấy năm học ở nước ngoài, cô gần như đều là đi sớm về trễ, có lúc trực ca đêm, đến nửa đêm mới tan việc về nhà, còn phải đi qua một con đường ngõ nhỏ âm u. “Chỉ muốn cho anh biết, em thật sự rất tốt, yêu cả đời yêu một đời, em cũng sẽ chờ anh đến già.” Dọc trên đường đi cô hát lên một ca khúc, để xua tan nhàm chán. Đột nhiên — Từ phía sau cô có một người đàn ông xông lên, từ trong túi áo khoác của cô, lấy đi ví tiền của cô rồi co cẳng chạy. Ở siêu thị, người đàn ông này đã chú ý đến cô, cho nên biết rõ ví tiền của cô để ở đâu. Vô Song sững sốt một lúc, rồi kịp phản ứng là người nọ đã cướp ví tiền của cô, gần như là phản ứng theo bản năng, vừa đuổi theo vừa kêu lên: “Ăn trộm, dừng chạy!” Cái túi ở trong tay cô lúc

chạy thì vang dội “Ào ào” ở trong gió, ăn trộm chạy trốn ở trước mặt, Vô Song cũng dừng cảm đuổi theo. Mẹ kiếp, cô là người nghèo, hần còn nhần tâm cướp của cô, thật sự là không có lương tâm! Tên ăn trộm bị vấp ngã, Vô Song mới kéo gần được khoảng cách với hần, mắt thấy tên ăn trộm bò dậy lại muốn chạy, theo bản năng cô lấy chai nước suối từ trong túi ra, cũng không có nửa khắc do dự, mà ném qua hần, vừa đúng nện vào đầu tên ăn trộm, hần lại té ngã xuống — Cô chạy tới thì tên ăn trộm nằm yên trên đất không có động tĩnh, Vô Song hơi thấp thỏm, đập một cái sẽ không phải đập hần chết chứ. Cô ôm tâm tình thấp thỏm, mà lấy tay đi thử lên cánh mũi của hần, có hơi thở, vẫn còn mạnh. “Hô ~” không có chết, chỉ hôn mê thôi, Vô Song thở phào nhẹ nhõm, từ trong tay hần cầm lại ví tiền của mình, nhặt nước suối ở trên đất lên, chuẩn bị gọi điện thoại báo cảnh sát. Lúc này, không biết ở đây truyền đến một tiếng rên rỉ —

48. Chương 48: Người Vì Tiền Mà Chết

Nghe tiếng rên, Vô Song theo bản năng mà ngừng thở, vênh tai lên nghe nơi phát ra tiếng này. “A. . . .” Lại truyền tới một tiếng, giọng điệu trầm này hình như là người đàn ông, cô thận trọng nắm chặt điện thoại, không biến sắc mà đi tới chỗ tiếng rên, đến gần, thì nhìn thấy một người đàn ông đang nằm, cô hoảng sợ trừng lớn con mắt, lắp bắp hỏi: “Anh. . . . Anh làm sao vậy?” Ánh trắng nghiêng chiếu vào thân thể cường tráng của người đàn ông, anh ta đang run lẩy bẩy, bộ dạng hình như rất lạnh. “Cứu. . . . Cứu tôi!” Người đàn ông nâng một tay lên, nắm chỗ đầu gối của Vô Song, ánh mắt của người đàn ông là màu xanh hổ phách, ban ngày nhìn rất đẹp, nhưng ở dưới ánh sáng của trăng thì rất kinh khủng, giống như là con báo nhỏ nguy hiểm. Cứu anh ta? Vô Song ngẩn ra, rồi chợt lui một bước, cô bị người đàn ông này hù, ánh mắt của anh ta vô cùng hung ác, vừa nhìn thì không phải là người tốt rồi, cô không nên cứu anh ta sợ sẽ rước lấy phiền toái. Xoay người, cô quyết định mặc kệ sống chết của anh ta, cô cất bước đi về phía trước mấy bước, người đàn ông hình như rất đau đớn, phát ra hơi thở yếu ớt đau đớn gào thét, Vô Song ôm túi vào trong ngực thật chặt, báo ình biết, đừng xen vào việc người khác, đừng xen vào việc người khác. Ô ~ được rồi, cô thừa nhận mình không phải là người máu lạnh đến mức thấy chết mà không cứu! Quay đầu, nhìn người đàn ông trên đất, cô phiền não mà nắm tóc, phim hành động cầu huyết đã thấy nhiều, khó tránh khỏi sẽ biết một chút. Người đàn ông này nhất định là đã chọc tới người trong giới xã hội đen, nên mới chịu tổn thương nặng như vậy, cô cứu anh ta, cũng rất có thể sẽ gây ra họa sát sinh, không thể cứ đem mạng của mình đùa giỡn như vậy. (ừ, phân tích rất thấu đáo, nhưng mà Vô Song à, sao mày cũng không phân tích lại một chút, là ai muốn giết anh ta đây? Ai, thằng nhóc mà biết mày cứu anh ta, nhất định sẽ rất lo lắng ày!) Suy nghĩ một chút, cô hắng giọng rồi nói: “Này, trên người anh có tiền không?” Người đàn ông đau đến mức thần trí hôn mê, nên không nghe rõ cô nói, nằm trên mặt đất thở hổn hển. “Tôi không sống giống như Lôi Phong [1], có đạo đức tốt thấy việc nghĩa thì hăng hái làm, tôi rất thực tế, muốn tôi cứu anh, anh phải có hồi báo, hiểu không?” Nếu nói, người vì tiền mà chết, chim vì ăn mà chết, thì lời này Vô Song đột nhiên cảm thấy cực kỳ kinh điển, vì tiền mà chết, trong lòng quả nhiên thoải mái nhiều hơn! [1]Sống Lôi Phong có ý chỉ những người giống như Lôi Phong lấy giúp người làm niềm vui, dùng từ sống Lôi Phong để biểu đạt tôn kính với Lôi Phong. Lôi Phong là quân nhân TQ nổi tiếng toàn tâm toàn ý phục vụ cho nhân dân, đã giúp người vô số trong cuộc sống gần gũi của mình. “Mau lấy tiền ra, thì tôi sẽ cứu anh!” Cô không nhận được mà thúc giục, cô sợ dây dưa nữa thì cô sẽ hối hận. “. Ở trên người tôi, tự cô lấy đi!” Anh ta đau đến mức ngay cả cử động cũng không được. Vô Song cũng không khách khí, đi tới, sờ loạn ở trên người của anh ta, cuối cùng ở bên trong trong túi áo phục của anh ta lấy ra một bóp da màu đen rồi mở ra, cô dùng điện thoại di động chiếu vào lấy tiền ra rồi nhìn, “Tại sao là Đô-la, cho tôi nhân dân tệ đi, tôi không muốn đi đổi!” “. Tôi chỉ có. Đô-la!” “Thôi, thôi, nhiều lắm là tôi chạy thêm một chuyến vậy!” Từ trong bóp da lấy tiền bỏ vào trong túi tiền của mình, rồi Vô Song lại hỏi: “Muốn tôi làm thế nào cứu anh?” “Giúp tôi gọi điện thoại, thì sẽ có người tới cứu tôi!” “Số điện thoại?” “XXXXXXXXXXXX” Người đàn ông ngẩng đầu, nhìn Vô Song, bộ dạng cô hết sức chăm chú gọi điện thoại, diêm dăm nho nhả giống như là tiền nữ không nhiễm phàm trần, đẹp đến mức lóa mắt, khoe môi xinh đẹp nhếch lên một nụ cười. “Tôi nói gì với đối phương?” Cô lại hỏi. “Để tôi nói.” Người đàn ông chuyển động thân thể, ý đồ muốn bò dậy, nhưng không thành công, mà ngược lại làm động tới vết thương, Vô Song ngăn anh ta lại: “Anh đừng lộn xộn, tôi

đưa cho anh nói!” Cô đem điện thoại để lên bên tai của anh ta. Điện thoại vừa được nối, người đàn ông dùng một loại ngôn ngữ mà Vô Song nghe không hiểu, trao đổi mấy câu với đối phương, cuối cùng anh ta nói: “Cám ơn cô!” Vô Song gượng cười hơi có vẻ xấu hổ, có gì tốt mà tạ ơn cô chứ, cô chỉ là lấy tiền của người thay người xài mà thôi. Năm phút sau, người của người đàn ông lái xe đến, hai người đàn ông cao lớn mặc âu phục nhảy xuống xe, đỡ người đàn ông dậy, một người trong đó nói: “Thủ lĩnh, cô gái này. . . .” “Ồ khôn!” Người đàn ông thấp giọng khiển trách một tiếng, hai người đàn ông hiểu ý, lại không dám lên tiếng, anh ta thích thú cười với Vô Song: “Sau này gặp lại”. Dứt lời, người đàn ông được nâng lên xe, cửa xe đóng lại, chiếc xe nghênh ngang rời đi. Sững sờ ở tại chỗ, Vô Song lạnh lẽo mà co rút “Ách. . . . Vẫn là đừng nên gặp lại!” Theo dự cảm, nhìn thấy người đàn ông này chính xác là không có chuyện tốt.

49. Chương 49: Tuýp Đàn Ông Như Thế Nào Là Không Có Phong Độ Nhất

Sáng sớm hôm sau, Vô Song ăn mặc chỉnh tề từ trong phòng ra ngoài, đúng lúc một người đàn ông cũng từ trong phòng ra ngoài, mắt buồn ngủ cầu thả, Vô Song kinh ngạc nhảy dựng lên kêu to: “Lưu manh.” Bởi vì Đông Bác Hải ở trần. “Tôi có chỗ nào lưu manh?” Đông Tam Thiếu chau mắt lại, cười tà khí. “Không mặc quần áo, như thế mà còn không gọi là lưu manh sao?” Vô Song chỉ vào thân người trần truồng của anh, cắn răng nghiêng lợi, dựa vào cái gì mà người nào đó coi nhà người ta thành nhà mình, da mặt xem ra là dày so với thành tường rồi, anh ta lại còn ở nhà người ta muốn làm gì thì làm, một chút cũng không chú ý đến hình tượng, làm ơn đi, có suy nghĩ qua cô là phụ nữ hay không, là phụ nữ, nên cô cũng không muốn có lời đồn nhảm với anh ta. Đông Bác Hải cúi đầu, đầu mới chính là đáng người cao lớn của mình, nhúu mày, tự kỷ nói: “Không tệ mà!” Không tệ? Cái gì không tệ? Vô Song chậm chạp một giây mới phản ứng được, anh chỉ không tệ là vóc người của anh, lập tức cô cười lên: “Thôi đi, ngay cả nhấc thân anh còn nhấc không nổi mà bảo cũng không tệ lắm, ha ha ha, làm tôi cười chết thôi, đây thật sự là chuyện cười buồn cười nhất mà tôi từng nghe, ha ha ha. . . .” Cô càng cười càng dữ dội. Hoàn toàn không nhìn thấy mặt của người đàn ông giống như khối than, Đông Bác Hải cả người đều đang tức giận, anh lạnh giọng nói với con trai trong phòng bếp: “Bảo bối, trở vào trong phòng đi!” Sáng sớm thì cô gái này đã thiếu trừng trị rồi. “. . . . Ách” cậu bé chu môi muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn là nhịn xuống, chỉ vịn phần đồng tình mà liếc mắt nhìn mẹ, trong miệng ngậm bánh bao, bụng cháo trở về phòng ăn. “Coi như cơ bụng không có ba khối, nhưng bộ dạng của tôi có thể khiến cho em không xuống giường được.” Anh vung tay lên, thì cả người Vô Song ngã vào ngực của anh, cô kêu lên một tiếng kinh hãi rồi đập, ngẩng đầu chạm phải vào con tức giận giá lạnh của anh. Anh cho rằng cô sẽ giống như trước đây, la to phản kháng, nhưng không ngờ, lần này cô ấy cực kỳ bình tĩnh, bình tĩnh giống như bọn họ là một đôi tình nhân đang ôm ôm ấp ấp nhau vậy. Chỉ thấy cô nở nụ cười: “Biết cái gì chính là người đàn ông không có phong độ nhất không?” Anh yên lặng, giữa chân mày khẽ rung động. “Chính là loại như anh đó, người đàn ông động một chút là động chân động tay.” Anh vẫn trầm mặc không nói, chân mày đã nhíu chặt đến mức có thể gấp con ruồi chết! “Đông Tam Thiếu, tôi nghĩ cô gái vậy lượn ở bên cạnh anh nhiều như lông trâu, anh tùy tiện chọn một người, cũng không cần anh dùng sức mạnh, anh nói một câu, một ánh mắt thì họ sẽ ngoan ngoãn nằm ở trên giường chờ anh cưng chiều, anh tội gì phải coi trọng tôi, tôi một không có tiền, hai không có sắc, còn là một người mẹ chưa lập gia đình, bây giờ anh ở nhà tôi, thật sự tôi rất sợ lời đàm tiếu. . . . sẽ khiến anh bị quấy nhiễu!” Rốt cuộc thì khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng của anh cũng có phản ứng, chân mày chúm nhứt thản nhiên buông ra, loại con người đen như đêm tản ra ánh sáng kim cương, nhếch miệng cười một tiếng: “Cái này là em quan tâm tôi sao?” Vô Song cười lạnh, thôi đi, ai quan tâm anh chứ, cô lo lắng mẹ con cô sẽ bị người ngoài quấy rầy, chỉ là một người dân bình thường chịu không nổi truyền thông giày vò. Một tay giữ đầu của cô, Đông Bác Hải cúi người mạnh mẽ hôn lên đôi môi mềm mại của cô, cô cảm thấy toàn thân chấn động, từng trận ứa át đầy bá đạo dính lên cánh môi của cô, lưỡi càng cuồng dã cạy ra hàm răng cắn chặt cánh môi của cô ra, không chút kiêng kỵ mà khuấy động ở trong miệng cô, trêu chọc cái lưỡi thơm của cô, dây dưa triền miên. Vô Song bình tĩnh đã bắt đầu điên cuồng, người đàn ông này lại càng hôn cô. Dựa vào cái gì chứ! Cô dùng sức đẩy anh ra, nhưng tay anh siết quá chặt, mặc kệ đẩy như thế nào cũng đẩy không ra. Cuối cùng bị anh mạnh mẽ hôn, đôi môi đỏ mọng cũng hơi sưng vù, cô thở dốc, mà anh thì ở bên tai của cô nói: “Tan việc anh đi đón em, sẵn có đồ muốn tặng cho em!”

50. Chương 50: Giải Thích

Tối công ty, Vô Song chán nản rầu rĩ nhìn ngọn lửa sục sôi ở trong lòng xuống, mới vừa đi ra thang máy thì chị thời thượng tiến lên đón, kéo tay của cô qua một bên nói: “Vô Song, hôm nay cô hầu hạ cũng phải cẩn thận, chủ tịch đang nổi giận đấy.” “Tại sao?” Lại xảy ra tin bất quá gì mà cô không biết. “Cô không biết sao?” Bộ dáng Ngả Mễ có vẻ rất giật mình nhìn cô, Vô Song nhú mày, cô lại không thích Bất Quá, “Biết cái gì?” “Ai nha, chính là tờ báo ngày hôm qua đó, đồn đãi Tam thiếu gia có con riêng ở bên ngoài, hình cũng lộ ra rồi!” “Shit!” Hàm răng của Vô Song cũng sắp cắn nát, “Cái gì con riêng, đám chó săn này ăn no không có chuyện gì làm mà nói lời vô căn cứ, Đông tam thiếu sao có thể sinh ra con trai vạn người mê như thế?” “Vô Song, cô làm gì mà kích động như thế?” Ngả Mễ không hiểu mà chớp đôi mắt trang điểm màu khói. “Tôi có kích động sao?” Đối tượng của scandal chính là con trai của cô! “Cô biết nội tình?” Về mặt của Ngả Mễ có vẻ như ký giả bất quá, liếc nhìn cô cười. “Dĩ nhiên!” Cô thổi thổi tóc. Bộ dạng của Ngả Mễ có vẻ như đào được bảo bối, túm chặt tay của cô, cười nheo mắt mà thám thính: “Mau nói cho tôi biết, chân tướng là gì?” “Chân tướng chính là. . . .” Vô Song cố ý kéo dài âm cuối, ánh mắt híp lại đột nhiên trợn to, lạnh lùng nói: “Nên làm gì thì làm cái đó, loại Bất Quá nhằm chán này, nghe nhiều, thì sẽ ảnh hưởng đến năng lực!” Bởi vì, ngu ngốc mới tin! Chị thời thượng bị cô rống mà sững sờ sững sốt, Vô Song tức giận xoay người trở về bàn làm việc của mình, để xuống túi, ngồi ở trên ghế sofa, cô nặng nề thở phào một cái. Đông tam thiếu, chính là nguồn gốc cơn ác mộng của cô. Gặp gỡ anh ta, thì cô bắt đầu xui xẻo, đưa thay sờ sờ môi của mình. “Đáng ghét!” Cô nặng nề nện một quyền lên bàn làm việc, lại bị anh ta cưỡng hôn ba lần, bây giờ con trai lại có scandal với anh ta, anh ta lại đang ở nhà bọn họ, suy nghĩ một chút đã cảm thấy nhức đầu. Đây đúng là vị thần xui xẻo âm hồn bất tán, mau biến mất đi, Amen! “Vô Song, chủ tịch bảo cô rót cho ông ấy ly cà phê.” Kara đi tới nói. Vô Song lập tức đứng lên, gật đầu với Kara một cái: “Được!” Lúc Kara xoay người, thì trong nháy mắt quay đầu lại liếc nhìn Vô Song nói: “Tối hôm qua ngủ không ngon?” “À?” Cô sững sốt một chút. “Mất cũng chẳng thấm rồi!” Kara cười cười, Vô Song cũng cười hơi có vẻ xấu hổ, Kara không nói thêm nữa mà rời đi. “Hô ~” thở nhẹ một hơi, cô lại nặng nề ngồi xuống, trong nhà nuôi con sói mà ngủ được an ổn mới là lạ. Rót ly cà phê xong, rồi Vô Song gõ gõ cánh cửa để đưa vào, giọng nói trầm trầm của ông cụ truyền ra: “Vào đi.” Đẩy cửa đi vào, ông cụ đang vui đầu ký tên lên hợp đồng, Vô Song để cả phê xuống rồi đứng yên, không nói cũng không đi. Đứng được một lát, thì ông cụ làm xong công việc trong tay, lúc uống cà phê thì mới để mắt đến cô, thắc mắc: “Vô Song, cô có chuyện gì sao?” “Àch. . . .” Vô Song gượng cười khó mở miệng. “Có gì thì đừng ngại nói thẳng.” Ông cụ uống một hớp cà phê, khẽ cười, cô gái nhỏ này nghe nói rất mạnh mẽ mà, lại cũng có lúc ngượng ngùng à. “Chủ tịch, tờ báo ngày hôm qua ngài xem rồi hả?” “Ừ, xem rồi!” Thu lại nụ cười, một tia giận hiện lên khuôn mặt. “Chủ tịch, chuyện không phải giống như báo chí đã viết đâu, con trai của ngài và đứa bé kia không có quan hệ gì cả.” Vô Song vội vàng giải thích, ông cụ khẽ nheo lại mắt, trong lòng nghi vấn càng lúc càng phát ra.

51. Chương 51: Điều Tra

“Thật ra thì, đứa bé kia là của tôi!” Nói quanh co, rồi Vô Song cũng nói ra sự thật: “Ngày đó, chỉ là Đông tam thiếu gia tốt bụng dẫn con trai tôi đi ăn một bữa cơm, không ngờ lại bị đám chó săn chụp hình, kính xin ngài đừng hiểu lầm.” “Nó bảo cô đến giải thích với tôi hay sao?” Giọng điệu của ông cụ lạnh như tảng băng nổi, mơ hồ có thể nghĩ được ông không thích Đông Bác Hải. “Không phải, là do tôi cảm thấy cần phải giải thích một chút với ngài, dù sao đó cũng không phải một chuyện về vang gì, chủ tịch cũng không hi vọng, loại tin tức bất quá nhằm chán này ảnh hưởng đến danh tiếng của nhà họ Đông đâu nhỉ!” Ánh mắt sâu sắc của ông cụ không hề chớp mà nhìn thẳng cô, Vô Song cũng rất thần nhiên, ánh mắt không kiêu ngạo không tự ti nghênh đón ông, cô chỉ là nói thực tế mà thôi. Nhà giàu có quá thâm sâu, cô với không nổi, chỉ hy vọng cuộc sống của cô và con trai có thể trôi qua bình thản! Cuộc sống chính là như vậy,

kế hoạch vĩnh viễn biến hóa khó lường, mục tiêu và thực tế thì luôn đi ngược lại! Hồi lâu sau, ông cụ mới khẽ cau mày, nhàn nhạt hỏi thăm: “Vô Song, tôi nhớ không lầm, thì năm nay cô mới 25 tuổi thôi, mà đứa bé trong hình này nói ít cũng hơn 8 / 9 tuổi rồi, nó thật sự là con của cô sao?” Ngón tay của ông chỉ lên tờ báo trên bàn. Vô Song liếc mắt nhìn, gật đầu rất thành khẩn: “Chủ tịch, nếu ngài không tin tưởng, tôi có thể gọi con trai tôi tới đây, cùng nhau đi làm giám định DNA.” “Ha ha.” Bỗng nhiên, ông cụ nở nụ cười, khoát khoát tay, “Cha của đứa nhỏ đâu?” Cha của đứa nhỏ? Cô cũng muốn biết cha của đứa nhỏ là ai. Cô cũng không thể nói cho ông ấy biết, không biết cha của đứa nhỏ là ai, là cô bị cưỡng bạo nên mới sinh hạ con trai, chuyện đó thật mất mặt. Suy nghĩ một chút, Vô Song bắt đầu nhớ lại phim truyền hình chiếu lúc tám giờ, nuốt một ngụm nước miếng, thêu dệt lên chuyện xưa: “Cha của đứa nhỏ ngay từ chín năm trước thì đã xảy ra tai nạn xe cộ mà chết rồi!” Giờ phút này Đông tam thiếu đang lái xe thể thao thì nhảy mũi một cái thật to. “Lúc đó anh ấy biết tôi mang thai, vốn là muốn mang tôi bỏ trốn, kết quả tôi đợi anh ấy ở phi trường nửa ngày cũng không thấy, tôi cho rằng anh ấy còn có chuyện phải giải quyết, nên mới đi trước, sau đó mới biết được, lúc anh ấy đang trên đường chạy tới thì xảy ra tai nạn xe cộ.” Vì gia tăng lực thuyết phục, nên Vô Song bày ra ánh mắt có vẻ thương tâm đau khổ, cúi đầu xuống cắn môi dưới, mười ngón tay nắm chặt lại. Ông cụ rút khăn giấy ở trên bàn đưa cho cô, an ủi: “Cô bé thật xin lỗi, nhắc tới chuyện thương tâm của cô rồi.” “Không sao, chủ tịch, nếu không có gì thì tôi đi xuống trước!” Trong nụ cười thản nhiên của cô, thật sự là có hương vị khổ sở. “Ừ!” Ông cụ gật đầu. “À, vậy tờ báo.” Người thông minh lời nói không e dè. “Tôi sẽ xử lý!” Ông cụ cam đoan nói, lần này Vô Song mới hài lòng lui xuống. Mặc dù, hành động của cô rất tốt, không giống như là một tay mơ, có trăm ngàn chỗ hở, nhưng ông cụ là hạng người gì chứ, là lão hồ ly trong thương trường, có hỏa nhãn kim tinh lợi hại đây. Cô càng muốn giải thích ین, thì ông càng cảm thấy cô đang giấu đầu hở đuôi. Huống chi, không làm được — Ông cụ quay đầu nhìn chằm chằm vào tấm hình cha con trên tờ báo, đứa nhỏ này có dáng dấp rất giống Bác Hải, cái này căn bản là phiên bản của nó khi còn bé, lúc Đông Bác Hải lớn như vậy, thì ông vẫn chưa dẫn nó trở về nhà họ Đông, ông thích nó cười, hồn nhiên ngây thơ như vậy, hoàn mỹ đến mức không có một tý vết nào, nụ cười này, ông khắc sâu trong trí nhớ, không làm được. Thâm trầm một lúc, rồi ông nhấn số điện thoại trên bàn: “Tra cho tôi một chút, toàn bộ tài liệu về bối cảnh của Chúc thư ký.”

52. Chương 52: Cha Con Ai Phúc Hắc Hơn

Đông Bác Hải lái ô-tô đưa con trai đi đổi một bộ âu phục xinh đẹp, cậu nhóc mặc bộ âu phục nhỏ màu đen, đẹp muốn chết, Đông Bác Hải cũng đẹp trai ngậy người, hai cha con giờ tay nhắc chân, đều là tiêu điểm chú ý của mọi người, đôi cha con này quả thật chính là vật phẩm trân quý hiếm có! Thay quần áo xong rồi ngồi lên xe thể thao, anh hỏi cậu nhóc: “Con trai, mẹ con thích ăn gì?” “Mẹ thích ăn thức ăn con làm.” Cậu bé không chút nghĩ ngợi mà trả lời, cậu cũng đã từng hỏi mẹ thích ăn gì nhất, nhận được đáp án chính là mỗi một món ăn cậu làm. “Đồ ăn Pháp thì thế nào?” “Ai nha nha, cha, cha thật ngốc nha.” Cậu bé khinh bỉ rồi nhìn anh. Đông Bác Hải nhún lông mày: “Cha ngốc thế nào hả ?” “Tán gái cũng không biết, như thế mà còn không gọi là ngốc sao?” Khinh bỉ, khinh bỉ, siêu cấp khinh bỉ. Mặt của Đông Bác Hải đen thui, ôm cậu bé từ chỗ ngồi lên trên chân mình, lông mày nhún lại, hừ nói: “Cha của con chính là cao thủ tình trường, nhóc con, dám xem nhẹ cha!” Thôi đi, thôi đi, Đông tam thiếu ngài còn chưa từng hẹn hò, còn dám tự xưng là cao thủ tình trường, coi chừng người ta nhìn thấy sẽ phun nước miếng vào ngài đó. Hai bàn tay nhỏ mập mạp của cậu nhóc, nắm lấy khuôn mặt đẹp trai của anh xem xét, nói: “Không nhìn ra!” “Muốn ăn đòn!” Đông Bác Hải rút cuộc hiểu tâm tình của Vô Song mỗi lần muốn đánh con trai rồi, a! Kỹ thuật tổn hại người của tiểu Q Tử cao siêu lắm! “Ai nha nha, cha à, cha xem cha đi, bị đâm đau thì kích động liền, một chút phong độ đàn ông nam tử hán cũng không có!” Cậu bé lấy giọng điệu của một người đàn ông dạy bảo nói. Đông Bác Hải, lặng yên. Nếu tiếp tục dây dưa với con trai, thì anh cũng không dám bảo đảm mình có thể không nhìn được mà ra tay, đánh cái mông của con hay không. Lúc anh đang chuẩn bị ôm cậu bé trở về vị trí ban đầu thì, Q Tử lại mở miệng: “Ăn gì cũng đều không hơn ăn bữa tối dưới nền lãng mạn!” “Hử?” Tay cứng đờ, anh hứng thú với lời của con. “Tối hôm nay, con đến nhà mẹ nuôi ngủ, hắc hắc!” Cậu bé cười rất hồn nhiên, nhưng trong ánh mắt lấp lánh lóe lên ánh sáng cũng không có thuần khiết. “Con trai, cha yêu con chết mất!” Thì ngược lại, Đông tam thiếu ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của con gặm

vài căn, quả nhiên là trò học từ thầy mà giỏi hơn thầy, Đông tam thiếu thua. Cạc cạc — Ở trong lòng cậu bé giải thích: mẹ con tuyệt đối không có ý bán mẹ đâu, tất cả mọi chuyện con làm đều là vì hạnh phúc của mẹ, vì hạnh phúc gia đình của chúng ta, hắc hắc

Lúc Đông tam thiếu ôm cậu nhóc trở về chỗ ngồi, thì mặt cậu bé dính đầy nước miếng, cậu cầm điện thoại lên gọi cho Vô Song, sau mấy tiếng đờ, thì Vô Song bắt máy, cậu nói: “Mẹ à, tối hôm nay con đến nhà mẹ nuôi ngủ, được chứ?” “Ừ!” Vô Song đang sắp xếp tư liệu loay hoay cả ngày muốn bắt tỉnh, nên lên tiếng qua loa. “Sao mẹ dứt khoát như vậy?” “Có lúc nào mẹ không cho phép con đến nhà mẹ nuôi sao?” “Không có.” “Đến đó thì phải ngoan ngoan mà nghe lời của mẹ nuôi, không được phép nghịch ngợm.” “Dạ, chào mẹ.” “Ừ

” Bên đầu điện thoại kia thì Vô Song sững sốt một chút, cảm thấy hôm nay con trai là lạ. Cúp điện thoại rồi Đông Bác Hải hỏi: “Mẹ nói thế nào.” “Mẹ đồng ý.” Cậu bé nheo mắt cười. Khuôn mặt xinh đẹp của Đông Bác Hải nở nụ cười, tim dâng lên một dòng nước ấm, không nhịn được kích động, lại bẹp một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, lúc này mới lái xe đi mua đồ chuẩn bị bữa cơm dưới ánh nến. Đảo mắt thì đã đến lúc tan việc, hết bận một đồng tài liệu trước mắt, Vô Song đuổi lưng mỗi một cái, thì lúc này, Ngã Mễ vẽ mặt vui vẻ bước tới.

53. Chương 53: Anh Là Ai Vậy?

“Vô Song, tôi muốn thương lượng chuyện này với cô.” Ngã Mễ đi tới, nắm tay của cô nói. “Chuyện gì?” Vô Song chán ghét mà đáp lại, cô ta cười quá ân cần, cô thật sự không quen. “Hôm nay thân ái nhà tôi, hẹn tôi đi xem phim, nhưng mà tài liệu trong tay tôi còn rất nhiều chưa làm xong, sáng sớm ngày mai sẽ phải nộp, cô có thể hắc hắc. giúp tôi việc này hay không?” Do dự một chút, Vô Song gật đầu: “Không thành vấn đề.” “Vô Song, cô thật tốt quá, về sau có chuyện gì cần đến tôi, thì cô cứ mở miệng!” Hơi kích động, Ngã Mễ nắm tay của cô đến đau, Vô Song cắn răng gật đầu, dùng sức rút tay của mình ra. Hô ~ ở trong lòng cô thở phào nhẹ nhõm, tiểu thư này là tới trả thù, nên mới dùng sức như vậy. Xoay người, Ngã Mễ từ bàn làm việc của mình ôm tới một đồng tài liệu, nặng nề đặt ở trên bàn của Vô Song, ngay cả cái bàn cũng run rẩy một chút, cô ta còn cười khanh khách nói: “Chỉ những thứ này thôi, làm phiền cô rồi Vô Song.” Đôi mắt của Vô Song cũng tròn tròn, nhiều tài liệu như vậy, cô phải bận đến lúc nào thì xong đây, nuốt xuống một ngụm, cô gượng cười nói: “Không phiền, tuyệt đối không phiền.” Dựa vào gì chứ, bây giờ hỏi hạn vẫn còn kịp sao? “Vậy tôi tan việc trước, bye bye!” “Bye bye!” Phất tay một cái, Ngã Mễ hưng phấn bước đi. Cô ta cao hứng, nhưng mà Vô Song muốn khóc, “A a a a.” Cô nện xấp tài liệu này mấy cái thật mạnh, phòng làm việc đã đi hết không còn một người, cho nên cô mới có thể không chút kiêng kỵ, không cần ngại trang hình tượng thực nữ gì nữa. Phất xong lửa giận trong lòng, Vô Song bắt đầu làm việc, thật may là con trai đến nhà của Thư Yên, nên cô cũng không cần lo lắng con trai ở nhà một mình không an toàn (giống như cô đã quên sự tồn tại của người kia) Trong nhà, Đông Bác Hải đang bẻ bột chuẩn bị bữa tối dưới ánh nến, có lúc, anh cũng không rõ ràng lắm, là anh thật sự động tâm với Vô Song, hay là nể mặt của con trai, muốn cho con trai có một gia đình hoàn chỉnh, hoặc là thấy cô thua thiệt mà muốn đền bù lại. Nhìn thời gian, thấy là cô đã sắp tan tằm, anh cầm chìa khóa xe trên bàn lên, chuẩn bị đi đón cô, nhưng vừa bước một bước thì anh ngừng lại, anh cứ công khai như vậy mà đi đón cô tan tằm, quan hệ của hai người, không phải chưa đánh đã bại sao, trước mắt anh và con trai đang bị vây trong đầu sóng ngọn gió, nếu mà đụng phải chuyện thị phi nữa, như vậy tất nhiên sẽ ồn ào lớn. Lúc này, nếu cô bé kia biết ban đầu người cường bạo cô là anh, thì sẽ như thế nào? Hạn đi! Nghĩ đến chuyện này, trong lòng Đông Bác Hải chột đau, biết đau, thật buồn cười, anh vậy mà lại sợ bị cô gái kia hận! Hít sâu một hơi, anh cảm thấy bây giờ vẫn là không nên để cho cô biết rõ chân tướng, lấy điện thoại ra, anh gọi cho cô — “A lô.” Vô Song một tay gõ bàn phím, một tay thờ ơ mà nghe điện thoại. “Tan tằm chưa?” “Còn chưa.” “Còn chưa tan tằm, ông già đó đang làm cái gì vậy?” Đông Bác Hải nổi giận, phiền não mà cào tóc. A? Giọng điệu này. tay gõ bàn phím dừng lại, Vô Song buồn bực hỏi: “Anh là ai vậy?” “Cái gì?” Anh còn chưa kịp phản ứng. “Tôi hỏi, anh là ai?” Té xỉu, cô ấy thế nhưng không biết đối phương là ai. “Cô bé chết tiệt, em nói lại lần nữa xem?” Đông Bác Hải sắp bị cô chọc tức giận đến hôn mê, màu sắc của vẻ

mặt cũng đặc sắc. “Sao anh lại có số điện thoại của tôi?” Cô nhớ là cô không nói số điện thoại cho anh ta biết mà! Nhịn, Đông tam thiếu, mày phải nhịn! Thở ra một hơi, lửa giận trong lòng anh làm thế nào cũng không có biện pháp đề xuống, quá sỉ nhục, cho tới bây giờ đều chỉ có anh không nhớ rõ người khác, hôm nay lại bị người khác quên lãng, có thể nghĩ tư vị kia khó chịu đến mức nào, cho nên anh không thể nhịn được nữa, anh như Sư Tử Hà Đông rống: “Cô bé chết tiệt, trong vòng nửa giờ cô phải về đến nhà, nếu không bản thiếu gia sẽ đốt căn nhà của cô!” Pằng, điện thoại bể.

54. Chương 54: Người Đàn Ông Bá Đạo

Điện thoại của Vô Song truyền đến một trận âm “Tút tut tut.”, cô cũng trợn tròn mắt, người đàn ông kia là đang, uy, uy hiếp cô sao? “Có lầm không đây!” Bọn họ có quan hệ thế nào vậy, giọng điệu của anh ta ngông cuồng như vậy, tính khí đại thiếu gia cũng quá tự phụ đi! Nặng nề đặt điện thoại xuống, Vô Song quyết định không để ý tới anh, tiếp tục bận rộn với đồng tài liệu trong tay. Thời gian từng phút từng giây đi qua. Mười phút! Nửa giờ! Một giờ! Qua hai giờ, “Giải quyết xong.” Vô Song đuổi cái lưng mỏi, đứng dậy mang túi nhỏ lên, tắt máy tính, đèn điện, rồi rời khỏi công ty. Hôm nay eo lưng của cô đều mỏi và đau, không muốn đi xe buýt, nên ngoắc đón xe taxi, đi về phía nhà. “Bác tài, dừng lại!” Xe còn chưa lái về đến cửa nhà, thì Vô Song đã kêu tài xế ngừng lại, tay chân cô loạn xạ mà đẩy cửa xuống xe, liếc nhìn về nơi có ngọn lửa hung mãnh, thiếu chút nữa đã té xỉu! Quần chúng vây xem đã vây quanh đám cháy, xe cứu hỏa 119 dừng ở bên cạnh, hơn nửa đã tới từ lâu, cũng không dám mở nước dập lửa, chỉ có thể đứng đó trang trí. “Chúc Vô Song” Đột nhiên, một giọng trầm thấp nhẹ nhõm từ sau lưng Vô Song truyền đến, cô quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Đông tam thiếu lười biếng đứng đó, nghiêng đầu, một tay đút vào trong túi quần tây, một tay vuốt vuốt cái bật lửa, anh tà mị mà cười xấu xa nói: “Tôi có thể dễ dàng tha thứ tính xấu của em, nhưng tôi không thể dễ dàng tha thứ em đứng đưng, tôi nói rồi, Đông Bác Hải tôi nói được nhất định. làm được!” Bốn chữ “tức sùi bọt mép” này đã không đủ để hình dung tâm tình giờ khắc này của cô, nắm chặt tay thành quyền, đôi mi thanh tú nhíu chặt, cô cắn răng nghiêng lợi mà nhìn thẳng Đông tam thiếu, cô giận đến mức nổi trận lôi đình, hận không thể hoá thân thành một con sư tử mạnh mẽ đánh về phía anh, xé anh nát bầy. “Đông Bác Hải, rốt cuộc thì tôi chọc giận anh ở đâu hả, vì sao anh lại đối với tôi như vậy?” Cô cực kỳ tức giận, trong nháy mắt vành mắt đỏ hồng lên, dùng sức đem túi đánh tới tấp về phía anh, anh không tránh cũng không trốn, chịu đựng sự phát tiết của cô. Lúc này, toàn bộ quần chúng vây lại xem đã chuyển con mắt sang hai người bọn họ — Hít sâu một hơi, Vô Song đem nước mắt muốn tràn mi mà bức trở về, cái này có đáng gì mà khóc, cô không được khóc, không được. Xoay người, cô xông vào bên trong đám cháy, con người ảm đạm của Đông Bác Hải nhìn cô chạy vào đám cháy mà sững sốt một chút, một giây kế tiếp, anh lấy lại tinh thần mà đuổi theo, khoanh khắc lúc cô muốn xông vào đám cháy, thì giữ cánh tay của cô lại, quát: “Em đang làm gì vậy?” Không nhìn thấy lửa rất lớn à. “Buông tay!” Không liếc nhìn anh, Vô Song quấy người một cái, thế nhưng anh lại không thả, lực siết chặt hơn, Vô Song nổi giận, rống to: “Buông tay!” “Em đi vào tìm chết hả?” Anh cũng nổi giận, trợn mắt mà rống lại cô. “Mắc mớ gì tới anh, anh buông tay mau!” Anh không biết, bên trong cô có vật rất trân quý. Anh đột nhiên dùng sức, lôi cô vào trong ngực, kiêu ngạo mà cười nói: “Sao chuyện không liên quan đến tôi, người của em, mạng của em đều là của tôi, bản thiếu gia không cho phép em chết, em dám chết!” “Anh là phân.” Dù sao cũng xé toang mặt rồi, Vô Song cũng không còn cố kỵ gì nữa, quay lại dùng lời nói xấu xa thô tục chằm chọc anh, “Anh tại sao phải quản đến sống chết của tôi, loại công tử nhà giàu như anh đây tiêu tiền như nước, ngang ngược kiêu ngạo, đã man lại không hiểu chuyện, lòng dạ hẹp hòi, anh thật sự cho rằng sẽ có con gái thật lòng thích anh sao? Bỏ đi vinh hoa cùng vẻ ngoài của anh, thì anh có tư cách gì mà đi chi phối người khác?” Đẩy anh ra, cô hít thở, “Đông Bác Hải, anh chính là một kẻ đáng thương không có tâm, không có tình cảm, không có nhân tính, anh không xứng nhận được tôn trọng của người khác!” Trong nháy mắt, khuôn mặt đẹp trai âm trầm lạnh khốc kinh người, gân xanh nổi lên, hai mắt lạnh thấu xương nhìn chăm chú vào cô, thoáng qua tia sáng khát máu —

55. Chương 55: Nhà Hồng Đồi Biệt Thự

Lời nói của Vô Song, những câu chữ đó như dao, như kiếm, bay về phía anh, như vạn tên xuyên tim, đối với anh mà nói không gì hơn cái này. Cô nói anh không biết tình cảm. Cô lại không biết quá khứ của anh, sao biết được anh không biết tình cảm. Ai nói anh không có tâm? Chẳng qua trái tim này, đã chết một lần, con trai và cô xuất hiện, để cho anh có dũng khí một lần nữa, thế nhưng một khắc, cô lại tự tay phá hủy sự tin tưởng của anh. Anh thật sự là người không đáng được yêu sao? “Tí tách ——” Tiếng lòng đang chảy máu. “A ~” đột nhiên cổ Vô Song đau nhói, hôn mê bất tỉnh, ngã vào trong ngực của Mặc Phi Tước, anh ta ôm Vô Song nhìn về phía Đông Bắc Hải, chỉ thấy thân hình cao lớn của anh dao động, sắc mặt trắng bệch. Mặc Phi Tước nhíu mày, liếc mắt nhìn cô gái trong ngực, tiểu thư này, tổn thương anh ấy quá sâu rồi! “Đưa cô ấy trở về!” Anh nói một câu, rồi xoay người, sống lưng cứng ngắc mà bước nhanh rời đi, anh có thói quen tự mình liếm láp vết thương, cho dù là anh em vào sanh ra tử, anh cũng sẽ không khổ sở ở trước mặt anh ta. Nhận được lệnh đặc xá, đội phòng cháy bắt đầu cứu hỏa, ngọn lửa vẫn còn đang thiêu đốt mãnh liệt, Mặc Phi Tước liếc mắt nhìn hỏa hoạn sau lưng, mơ hồ thở dài, xoay người mang Vô Song đi. Sáng sớm hôm sau, ánh nắng mặt trời, Vô Song đang ngủ say bị một trận tiếng động làm thức tỉnh, cô mơ mơ màng màng nhíu lại mắt rồi ngồi dậy, chỉ thấy hai anh chàng mặc đồng phục mang bàn trang điểm đi tới, đi theo phía sau bọn họ chính là con trai. “Mẹ, mẹ đã tỉnh.” Cậu bé đi tới, ngồi lên bên mép giường. “Con trai, bọn họ đang làm gì?” Vặn vẹo cổ đau nhức, Vô Song nói. “Chuyển đồ dùng gia đình a!” “Ai mua?” Cô còn hồ đồ chưa lấy lại tinh thần. “Cha. Chú mua đèn cho chúng ta.” “Anh ta sao lại đèn cho chúng ta?” Kỳ quái, sao mà cổ lại đau như vậy, trước kia bị sái cổ cũng không có đau thế này. Vô Song đau đến mức nhíu chặt chân mày, cậu bé ngạc nhiên nhìn cô, kinh ngạc nói: “Mẹ, không phải mẹ bị chứng mất trí nhớ chứ, chú ấy đốt nhà chúng ta, chú ấy đèn cho chúng ta một căn nhà biệt thự, đây chính là nhà mới mà chú ấy đèn cho chúng ta.” “A.” Lúc này cô mới chợt hiểu ra, kích động đến mức nhảy dựng lên, lập tức mở chăn ra, tay chân luống cuống mang giày. “Mẹ, mẹ đừng vội, đồ vật của mẹ đều ở trong đây.” Biết cô lo lắng cái gì, Q Tử đứng dậy, lấy rương hành lý mở ra, đồ của Vô Song đều ở trong đây, rất hoàn hảo. Vô Song hơi trợn tròn mắt, khó có thể tin, trận hỏa hoạn kia lớn như vậy, những thứ đồ này sao có thể còn hoàn hảo không tổn hao gì. “Mẹ, đồ của mẹ, chú ấy đã thu về ẹ từ lâu rồi!” Q Tử giải thích. Cô đi tới, kiểm tra vài đồ vật, những thứ này mặc dù đều là không đáng bao nhiêu tiền, nhưng mỗi một thứ đều có ý nghĩa kỷ niệm của nó, trong đó trân quý nhất chính là ảnh gia đình một nhà bốn người của họ. Thấy đồ đạc cũng như vậy, Vô Song có loại vui mừng xúc động, cái mũi ề ảm chất chất, rất muốn khóc. “Những thứ này, thật sự là anh ta cất ẹ hay sao?” Hít một hơi, cô có chút không xác định mà hỏi lại. Cậu bé thở dài, đi tới ngồi xổm xuống, nghiêng đầu nhỏ hỏi: “Mẹ, mẹ thật sự không thích chú ấy?” “Loại người kiêu ngạo tự đại giống như anh ta, có đáng để thích không?” “Lúc đó chẳng qua là chú ấy muốn tốt ẹ mà.” “Bảo bối, anh ta đốt nhà của chúng ta, để cho chúng ta không có nhà để về, điều này cũng gọi tốt cho chúng ta?” Tốt như vậy, cô không dám nhận lấy. “Anh ta đèn cho chúng ta một căn biệt thự à.” Vừa hư căn phòng, đổi một căn biệt thự, ngu ngốc cũng biết, kiếm lợi lớn. “Con thích.” Cô trừng mắt liếc con trai, cúi đầu thả hình vào rương hành lý. Q Tử giải thích: “Mẹ à, không phải là con thích, mẹ cũng biết, chú ấy là một người cao ngạo, mất hết mặt mũi mà cầu xin mẹ tiếp nhận ý tốt của chú ấy, cho nên chú ấy mới chọn phương thức cực đoan nhất cũng là hữu hiệu nhất, muốn mẹ tiếp nhận ý tốt của chú ấy, nhưng mẹ lại đã thương tim của chú ấy, ai

~” Cậu bé vạn phần đồng tình với cha: đàn ông rất khó làm!

56. Chương 56: Mẹ, Người Mạnh

Vô Song nheo mắt lại, nhìn kỹ con trai, “Nghe giọng điệu này của con, hình như con rất hiểu rõ anh ta?” Ấc, sưng sốt một chút, cậu bé trừng lớn đôi mắt hạt châu, phủ nhận nói: “Mẹ, con sao có thể hiểu rõ chú ấy, con lại không quen chú ấy.” “Không quen? Không quen sao con lại nói giúp anh ta, thành thật khai báo, có phải con nhận đồ của anh ta hay không?” Quá khả nghi, thằng nhóc này gần đây luôn giúp người ngoài ức hiếp cô, dựa vào cái gì, thằng nhóc con kia, đấu tranh nội bộ. “Không có.” Cậu bé lắc đầu phủ nhận,

cậu trong sạch mà! “Thật sự không có?” Không thể nào. “Thật sự không có, mẹ à, lúc nào thì con lừa gạt mẹ, không tin thì mẹ xem, bốn túi của con đều giống nhau!” Để chứng minh sự trong sạch của mình, cậu bé đứng dậy, cầm bốn túi quần lật ra ngoài, bên trong một xu cũng không có. “Thôi đi, con cho rằng như vậy thì mẹ sẽ tin tưởng, nói không chừng anh ta đưa cho con chi phiếu!” Con trai của cô, cô tự nhận là rất hiểu rõ. Cậu bé điên cuồng vẩy mồ hôi lạnh, lần nữa lại ngồi xổm xuống, giọng nói rất bất đắc dĩ: “Mẹ, con lấy danh nghĩa của mẹ mà thề, nếu con nhận hối lộ của Đông tam thiếu, sẽ để cho Thượng Đế phạt mẹ, cả đời không ai thêm lấy.” Vô Song co rút. Thấy hai con mắt mẹ sắp phun ra hỏa, cậu bé vội vàng giải thích: “Mẹ, không ai thêm lấy mẹ, con sẽ chính là người phải nuôi mẹ cả đời!” “Thế nào, bây giờ thì bắt đầu ghét bỏ mẹ mà rồi hả?” Quá đau lòng rồi, nuôi một tên vô tình vô nghĩa. “Hắc hắc.” Q Tử bưng bình cười cười, “Mẹ, đùa với mẹ thôi, con làm sao dám ghét bỏ mẹ.” “Mẹ xem ra là mày đã ghét bỏ mẹ, nếu không sao mày lại hận không thể đem mẹ mày bán ra ngoài?” Nghĩ đến mình khổ sở nuôi con trai 8 năm, bây giờ liên hợp với người ngoài chôn sống mình, thì trong lòng Vô Song khổ sở muốn chết. Đây không phải là biểu hiện con trai ghét bỏ thì là cái gì? Ngồi xổm quá mệt mỏi, nên cậu bé dứt khoát an vị ở trên mặt đất, thu hồi nụ cười ngây thơ đùa giỡn, lộ ra vẻ mặt trưởng thành, “Mẹ, con trai làm như vậy, cũng không phải là ghét bỏ mẹ, là hy vọng mẹ có thể sớm tìm được hạnh phúc của mình, mẹ cũng đã lãng phí 9 năm thanh xuân ở trên người con, con không hy vọng lại trở thành con riêng của mẹ, trở thành chướng ngại vật hạnh phúc của mẹ, nếu như mẹ là vì con mới không kết hôn, con tình nguyện mẹ đừng sanh ra đứa con trai này.” Biểu tình nghiêm túc này của Q Tử, Vô Song chưa từng thấy qua. Nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn của con trai, trầm mặc mấy giây, Vô Song nhếch khóe miệng lên: “Sinh cũng đã sinh rồi, chẳng lẽ mẹ có thể đánh con thành trứng, rồi nhét vào lại trong bụng sao?” Vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, Vô Song đứng dậy, “Nhóc con, không có việc gì thì xem sách nhiều một chút, ít xem phim truyền hình cầu huyết đi, cái rắm lớn một chút, học cái gì không tốt, học người ta biểu lộ chân tình, muốn diễn thì con cũng phải diễn giống như thật một chút nhé, rơi vài giọt nước mắt, thì hành động này của con, làm diễn viên quần chúng người ta cũng thấy chướng mắt.” “Còn nữa..., mẹ cảnh cáo con, không cho phép ở cùng một chỗ với anh ta, con xem đi, con đã bị anh ta dạy thành dạng gì? Chuyện tình của người lớn, còn chưa tới phiên đứa bé như con quan tâm, con thật sự là nhàn mà sợ, không có gì làm nên muốn gây chuyện, vừa đúng tháng sau sẽ phải đi học, trong thời gian này, chỗ nào cũng không cho con đi, ngoan ngoãn ở nhà luyện tập viết chữ ẹ!” Cậu bé học máu, hoàn toàn ngổn ngang trong gió rồi. Mẹ, mẹ mạnh! Cậu lại thua rồi

~

57. Chương 57: Ba Thiếu Gia Của Nhà Họ Đông (1)

Dọn vào trong phòng mà Thư Yên tìm thay mẹ con bọn họ, quỹ đạo sinh hoạt hình như lại khôi phục yên tĩnh, cả tuần nay, mẹ con Vô Song quả thật rất yên bình, Đông Bác Hải giống như là bốc hơi khỏi nhân gian vậy, không có xuất hiện nữa! Cơn thịnh nộ của cô đã bình thường trở lại, cũng đã từng nghĩ tới, ngày đó lời nói của mình có phải rất quá đáng hay không, ngẫm nghĩ lại, cô cảm thấy mình không sai, Đông Bác Hải vốn chính là một nhị thiếu tử (anh chàng nhà giàu có) cuồng vọng tự đại, tự phụ, đáng đời cho chịu chút dạy dỗ. “Nhị thiếu gia, xin lỗi, ngài phải chờ một lát rồi, chủ tịch đang đi họp!” Giữa hai lòng mảy của cô gái quầy tiếp tân tản ra vẻ rõ ràng là chán ghét, giọng nói vẫn cung kính. “Họp cái gì mà lâu như vậy, một giờ trước tôi gọi điện thoại, ai đó đã nói ông ấy đang đi họp, đến bây giờ còn chưa xong, vẫn chưa chịu kết thúc.” Đông Đông Hải chịu không nổi phiền chán mà hét lên. Cô gái quầy tiếp tân nhú nhú mảy, khóe miệng hơi nhếch, giọng nói vẫn thấp mềm mại: “Nhị thiếu gia, ngài đứng sẽ mệt đó, hay là đến phòng nghỉ ngơi chờ một chút, cũng sắp xong rồi!” “Bản thiếu gia không đợi được nữa, mau gọi điện thoại bảo cha tôi ra ngoài, nói tôi tìm ông ấy có việc gấp!” Anh ta lớn giọng thúc giục. Giọng điệu lớn đó, những người trong văn phòng đều có thể nghe thấy, mọi người dường như cũng thấy nhưng lại không thể trách, đầu đầu cúi xuống, Ngả Mễ đang đưa đồ cho Vô Song, nghe giọng oang oang của Đông Đông Hải, lạnh lùng “xì” một tiếng, “Đồ ngu ngốc!” “Anh ta là ai?” Vô Song liếc Đông Đông Hải một cái, hỏi. “Còn có thể là ai, nhị thiếu gia của Đông gia chứ ai.” Ngả Mễ nói thực sự không nịnh nọt, nhìn lại anh ta một cái, cô ấy cúi người, tựa đầu lại gần bên tai Vô Song, “Trong ba thiếu gia, thì anh ta coi như là cực phẩm.” Cực phẩm?

“Có ý gì?” “Ý chính là đại ngu ngốc đó!” Éc. “Chuyện xưa của nhà họ Đông rất đặc sắc, Vô Song chờ đến bữa trưa, tôi sẽ từ từ nói cho cô biết, tôi đi trước đây, ha ha!” Xoay người, Ngả Mễ mỉm cười bước đi. Bên kia vẫn còn đang dây dưa — “Nhị thiếu gia, Chủ tịch đã dặn rồi, trong lúc họp, mặc kệ là không được quấy nhiễu, ngài hãy chờ một lát đi!” “Tôi là người ngoài sao? Tôi là con trai ông ấy, về sau có thể là người lãnh đạo trực tiếp của cô, hãy nên thức thời đi!” Đông Đông Hải phát ra cảnh cáo cuối cùng, quét cô ấy từ trên xuống dưới một lượt, dáng người xinh đẹp như vậy, sao mà đầu óc lại mất linh quang như vậy! Cô gái quầy tiếp tân không thêm tranh cãi! Loại người đại ngu ngốc như vậy, còn muốn tiếp quản Đông Vũ hoàn cầu, đi ăn cứt đi! Ông không cần phải làm cao, lão nương tôi sẽ tự động nghỉ việc. Bởi vì không tới nửa năm, Đông Vũ hoàn cầu không phải bị ông phá đổ thì không được! Hắng giọng một cái, cô gái quầy tiếp tân còn đang quyết định có nên tính sổ với anh ta không, vừa muốn mở miệng, thì lại bị người ta nhanh chân trước rồi. “Đông nhị thiếu gia, bên này xin mời!” Vô Song tao nhã ung dung đi tới, tay làm tư thế mời Đông Đông Hải. “Cô. mới tới?” Hai con mắt đắm đuối quan sát một vòng trên người Vô Song, rồi dừng lại mấy giây trên bộ ngực lớn của cô, cuối cùng mắt ngừng ở gương mặt xinh đẹp tinh khiết của cô, vẻ đẹp của cô ấy giống như loại thuần khiết mà không lẫn lộn, làm cho người ta cảm thấy rất nhẹ nhàng khoan khoái. “Đúng vậy.” Vô Song khẽ mỉm cười. Cô khẽ mỉm cười, lại nhẹ nhàng giải tán được lửa giận trong lòng của Đông Đông Hải, vốn là khuôn mặt tuần tú đang tức giận, lại lộ ra nụ cười lỗ mãng, “Cô tên gì?” “Chúc Vô Song!” “Chúc Vô Song. Tên rất hay, tan việc có rảnh hay không, cùng nhau ăn một bữa cơm đi!” Anh ta tiến về phía cô, nụ cười bên môi sâu hơn. Không thể phủ nhận, dáng dấp của tên đại sắc quỷ này thật đúng là khá tốt, là một anh chàng đẹp trai, nhưng so ra còn kém xa Đông tam thiếu, hơn nữa thấy thế nào hai người cũng không giống như là một mẹ sinh ra. Nếu như nói, cô cảm thấy Đông Bắc Hải đáng ghét, thì Đông Đông Hải lại khiến cho cô cảm thấy ghê tởm, giống như là con ruồi, hận không thể một cái tát đánh bay anh ta. Vô Song không giận, vẫn như cũ cười nhạt, “Nhị thiếu gia tìm chủ tịch, mời đi theo tôi!” Đối với sự đùa giỡn của anh ta, cô không xem ra gì, xoay người, quần khỉ gió anh ta có theo hay không. Nhìn bóng lưng kiêu ngạo đường cong dáng người của cô, hai con mắt đắm đuối của Đông Đông Hải cũng sắp rớt ra rồi, mãnh liệt nuốt vài ngụm nước bọt, giống như con chó Nhật đi theo vậy.

58. Chương 58: Ba Thiếu Gia Của Nhà Họ Đông (2)

Dẫn anh ta vào phòng nghỉ ngơi, Vô Song nói: “Nhị thiếu gia, trước tiên ngài hãy chờ một lát, tôi đi pha ly cà phê cho ngài!” “Gọi người bên ngoài pha đi, cô ở lại, trò chuyện với tôi.” Anh ta ngồi ở trên ghế sa lon, lưu manh cười nói. Vô Song hơi nhúu mày, nụ cười có thâm ý khác: “Được, nhị thiếu gia chờ chút.” Xoay người, cô đi ra cửa hướng với bên ngoài nói, “Cà phê của nhị thiếu gia, có ai đi pha cho ngài ấy được?” Ánh mắt của cô rơi vào trên người cô gái quầy tiếp tân. Cô gái quầy tiếp tân cũng rất ăn ý, lên tiếng: “Tôi đi!” Bước trên đôi giày cao gót, cô ấy bước chân tao nhã đi ra ngoài, Vô Song cười cười trở về phòng nghỉ ngơi. “Đại ngu ngốc, phì!” Cô gái quầy tiếp tân đang phun nước miếng vào trong cà phê, coi như là báo thù, sau đó dùng thìa quấy quấy, đưa vào. Bên trong, Vô Song theo quy tắc mà đứng ở một bên, mà cái tên nhị thiếu gia tự nhận rất tôn quý kia, lưng đang dựa ở trên ghế sofa, vẻ tươi tỉnh liếc nhìn cô, hỏi vài câu không đâu, tỷ như: cô bao nhiêu tuổi? Từng có mấy đàn ông? Bây giờ có đối tượng lui tới hay không? Và vân vân , vấn đề của anh ta, nếu Vô Song không cười, thì cũng đổi chủ đề, nhảy qua vấn đề nhạy cảm. Cho nên, hỏi cả nửa ngày, anh ta vẫn không có hỏi ra được gì! Để cà phê xuống, cô gái quầy tiếp tân xoay người rời đi — Để chân xuống, Đông Đông Hải khom lưng nâng cà phê, hét lớn một tiếng, nguyên nhân có lẽ là tâm tình tốt, anh ta lại nâng cà phê tán thưởng, “Cà phê này, mùi vị không tệ!” Vô Song cười lạnh, mặc dù cô không biết trong cà phê có tăng thêm hương liệu gì, nhưng dám khẳng định cà phê này không tinh khiết! “Nhưng, tôi lại thích uống. cô hơn!” Đông Đông Hải cười tà dâm, hai mắt nhìn chằm chằm ngực Vô Song. Theo bản năng, Vô Song nắm chặt quả đấm, má lúm đồng tiền thoáng một chút xấu hổ và nẩy ra cơn lửa giận, cô nín thở, nén cơn tức giận xuống, sắc lang thì cô thấy nhiều, so với sắc lang hơn anh ta cô cũng đã gặp qua, chỉ là, cô không nghĩ tới, quý công tử xuất thân nhà giàu có lại thấp kém như vậy, cùng cấp với đồ bỏ đi! Ban ngày ban mặt mà công khai đùa giỡn thư ký của cha anh ta, có một chút liêm sỉ hay không? Quả đấm thì không giải quyết được vấn đề , đối phó với thứ cặn bã như thế, chỉ có thể dùng trí, buông quả đấm ra, Vô Song cười sang sảng, “Nhị thiếu gia thích uống sữa hiệu nào, Tam lộc,

Abbott hay là Dumex? Lần sau tôi sẽ bảo người chuẩn bị tốt.” Không ngờ tới Vô Song lại không phối hợp như vậy, anh ta đứng dậy, ôm chặt lấy cô, trong tiếng cười có chứa cơn giận nhỏ: “Ít giả vờ với tôi đi, em biết tôi thích uống sữa gì, thức thời, thì ngoan ngoãn theo bản thiếu gia!” “Buông tay!” Không ngờ tới anh sẽ dùng sức mạnh, Vô Song bị anh ta ôm mà trở tay không kịp, vài lần giãy giụa cũng tránh không được. Ngược lại cô càng giãy dụa, thì càng bị anh ta giam chặt, cuối cùng, anh ta ấn cô ngã xuống ghế sa lon, cười dâm, “Cô em xinh đẹp, đi theo bản thiếu gia, em sẽ không phải chịu thiệt thòi, một tháng tiền lương của em bao nhiêu, bản thiếu gia ra gấp mười lần để bao nuôi em, tôi lại thích loại tính tình cương liệt như em, chơi vậy mới đủ kích thích!” Dứt lời, thì mồm heo của anh ta tới gần, mắt thấy mồm heo của anh ta sắp lại gần, đẩy anh ta ra không được, Vô Song chỉ có thể nghiêng đầu qua, nụ hôn của anh ta rơi vào trên cổ của cô. “Khốn kiếp, buông tôi ra!” Cô muốn đá anh ta, thế nhưng cặp chân đã bị anh ta đè lại, không thể động đậy, hình như anh ta rất hưởng thụ mà hôn cổ của cô, Vô Song nộ hỏa công tâm, thật sự muốn đánh mấy cái vào miệng anh ta, người này thật sự là khiến người ta chán ghét. Tay chân đều không giúp được gì, cuối cùng Vô Song nghĩ đến một biện pháp, nghiêng đầu, ở trên cánh tay của anh ta mà hung hăng cắn một cái. “A a a

” Đông Đông Hải đau đến mức quỷ kêu, bò dậy từ trên người Vô Song, máu ở trên cổ tay rơi xuống mặt đất, tí tách, tí tách. Vô Song ngồi dậy, lau khoé miệng có dính vết máu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào anh ta chỉ có hận, không có sợ! “Tiện nhân, mày dám cắn tao?” Chưa từng có phụ nữ nào dám phản kháng anh ta, con đàn bà này chẳng những phản kháng anh ta, còn cắn anh ta, Đông Đông Hải tức đến mức gần như thét chói tai, đen mặt. Anh ta muốn đưa tay, muốn cho cô một cái tát, đột nhiên, Ngả Mễ quát to một tiếng: “Chào Chủ tịch!”

59. Chương 59: Ba Thiếu Gia Của Nhà Họ Đông (3)

Cha tôi? ! Đông Đông Hải thầm kêu một tiếng, nếu như bị cha biết anh đùa giỡn với nhân viên của ông, không thể không tức giận, vươn tay rút mấy tờ giấy lau ở trên bàn trà, chịu đựng đau đớn mà che tay chảy máu, rồi quát Vô Song một tiếng: “Cút ra ngoài!” Xí, anh ta không để cho cô đi, cô cũng không muốn ở đây lâu một giây, tên cầm thú này, sớm muộn gì cô cũng sẽ trừng trị gã! Đứng dậy, Vô Song không thèm cãi mà rời đi. “Vô Song cô không sao chứ?” Cô mới ra cửa, thì Ngả Mễ giữ tay cô lại, hỏi. “Không sao!” Cô lắc đầu một cái, liếc mắt về phía trước, “Chủ tịch đâu?” “Còn đang họp.” Vô Song nhìn cô ấy, Ngả Mễ thở dài nói: “Là do tôi thấy tên cầm thú kia cợt nhả với cô, mới kêu to.” “Cám ơn cô Ngả Mễ!” Nếu như không phải là cô ấy kịp thời lên tiếng, hôm nay cô sẽ không thể không chịu một cái tát. “Cô còn khách khí với tôi sao!” Ngả Mễ cười cười, “Tên đại ngu ngốc kia có tiếng là sắc quỷ, về sau cách xa anh ta một chút, biết không!” “Ừ!” Vô Song gật đầu, không cần Ngả Mễ nhắc nhở, cô cũng sẽ giữ khoảng cách xa nhất với anh ta. Một lát sau, ông cụ mới từ phòng họp đi ra, lúc đi ngang qua bàn làm việc của Vô Song, thì dặn dò một câu: “Pha ly cà phê rồi mang vào.” “Dạ!” Vô Song gật đầu và làm theo. Ông cụ đẩy cửa phòng làm việc ra, Đông Đông Hải ngồi ở trên ghế sa lon, thấy rốt cuộc ông cũng đã tới, lập tức vui vẻ chào đón, “Cha.” Ông cụ chỉ là nhàn nhạt nhìn anh ta một cái, vẻ mặt nghiêm túc, không nhìn ra vui giận, ông trở về chỗ rồi ngồi xuống, lúc này mới lên tiếng: “Chuyện gì?” “Con tìm ngài thì có thể có chuyện gì, còn không phải là chuyện công ty ở bên Mỹ của con sao.” Giọng của Đông Đông Hải càng nói càng nhỏ. Ánh mắt sắc bén của ông cụ quét nhìn anh ta một cái, anh ta sợ tới mức không dám lên tiếng, chỉ có thể giương mắt nhìn! “Công ty lại xảy ra chuyện gì rồi hả?” Bộ dạng ông cụ uy nghiêm, giọng điệu có vẻ khác hẳn tra hỏi, anh ta sợ tới mức mà nuốt xuống, ấp úng, không phát ra được tiếng nào. “Có phải tiền vốn lại không đủ rồi hay không hả?” Giọng của ông cụ tăng cao, đập bàn. Đông Đông Hải sợ tái mặt lập tức giải thích: “Cha, gần đây ở bên Mỹ khủng hoảng tài chính gặp họa biết bao nhiêu, ngài không phải là không biết, huống chi con trai của ngài vốn không có bản lĩnh gì, gặp phải sự việc này, con làm sao chống đỡ được, lúc này ngài cũng không nên trách con, muốn trách cũng trách ngài luôn thiên vị, đem các nước Pháp, Anh quốc tốt đẹp, giao cho anh cả và Đông Bác Hải, để cho con tiếp nhận cục diện rối rắm ở Mỹ.” Anh ta lại còn tủi thân! Hừm này, ông cụ thực sự tức giận đến mức liên tục vỗ ngực! Ở các nước Mỹ, Anh, Pháp, thì kinh tế có hiệu quả và lợi ích tốt nhất là phải kể tới nước Mỹ, ban đầu ông cụ đem thị trường ở Mỹ giao cho anh ta, chính là biết anh ta bất nên thân, là đồ bỏ đi, tương đương với việc buông tay cho anh ta chơi, chỉ cần anh ta đừng tiêu

xài bậy bạ, thì công ty không thể nào lâm vào khủng hoảng kinh tế, nhưng này cái tên đại ngu ngốc trừ tiêu xài, vẫn là tiêu xài, dù ở đâu mập cỡ nào, cũng chịu không được tiêu xài của anh ta. “Ba ——” đứng dậy, ông cụ cũng cho anh ta một cái tát thật nặng, “Đồ phá gia chi tử.” “Cha, nếu ngài không thiên vị, hãy đổi cho con và Đông Bác Hải đi, con muốn tiếp quản thị trường bên Anh, con bảo đảm, con nhất định sẽ làm tốt hơn nó!” Đông Đông Hải không phục nói. “Cái đồ không nên thân như mày, cho dù tao đem Đông Vũ hoàn cầu đưa ày, thì mày cũng chỉ có lấy hết sạch không còn một xu!” Ông cụ tức đến tái mặt, ngón tay chỉ vào anh ta khế run. “Vậy cũng không nhất định!” Anh thầm nói nhỏ, không thử một lần làm sao biết, nói không chừng, Đông Vũ hoàn cầu ở trong tay anh ta, sẽ huy hoàng hơn! (thôi cha nội, lúc đó chắc ông ra đường là ngư lang đó, mà ko biết có ai nhận ông không nữa, hắc hắc) Ha, người này thật đúng là không biết mình nặng mấy cân mấy lượng! “Không nhất định” của anh ta lại chọc tức ông cụ, ông giận tím mặt nói: “Đồ khốn nạn, tao đã để lại ày thứ tốt nhất, quay đầu lại mày còn nói tao thiên vị, ban đầu lúc Bác Hải nhận lấy bên nước Anh, công ty đang bị vây giữa trạng thái tê liệt, tùy thời đều có thể đóng cửa, là nó một tay nâng đỡ công ty lên, bây giờ nhìn thấy công ty của người ta ngày càng huy hoàng, mày đỏ mắt, nên đổ ky. . . . !” Vốn là Vô Song chuẩn bị đưa cả phê đi vào, không cẩn thận mà nghe rõ bọn họ nói chuyện, tay gõ cửa cứng ngắc, chậm chạp bỏ xuống không gõ, trái tim dâng lên một cảm giác chua xót khó hiểu, tư vị kia thật không dễ chịu. Ông cụ vẫn còn đang lăm nhăm quả trách, cô xoay người, lặng lẽ rời đi.

60. Chương 60: Ba Thiếu Gia Của Nhà Họ Đông (4)

“Vô Song, đang suy nghĩ gì đấy?” Vào thời gian cơm trưa, Ngã Mễ và Vô Song đi tới một nhà hàng, ghi món ăn xong, thì Ngã Mễ thấy cô mắt hờn hờn vừa mà hỏi. “A!” Ngẩn ra, Vô Song hỏi: “Ngã Mễ, không phải cô đã nói, cô sẽ nói một chút chuyện xưa về nhà họ Đông cho tôi biết sao?” “A đúng!” Ngã Mễ lúc này mới nhớ tới, liếc mắt bốn phía một cái, thấy không có các đồng nghiệp khác dùng cơm ở nơi này, cô xích lại gần chút rồi nói: “Trong ba thiếu gia, đại thiếu gia thì tính khí tốt nhất, là người hòa ái dễ gần, trước mắt galăng lại phong độ, nhị thiếu gia chính là tên ngu ngốc nhất, cả ngày chỉ biết ăn uống chơi gái đánh bài, chiếm tiện nghi của mỹ nữ, tam thiếu gia thì tính cách lạnh lùng kiêu ngạo, tính tình cổ quái, bá đạo kiêu ngạo, nhưng rất MAN, là loại tôi thích.” Vô Song đỏ mặt hỏi, háo sắc! “Còn có, Vô Song tôi cho cô biết, thật ra thì ba thiếu gia của nhà họ Đông, đều không phải là một mẹ sinh ra, đại thiếu gia và nhị thiếu gia mới là một mẹ sinh, còn tam thiếu gia chính là con riêng của Chủ tịch.” “Lúc tam thiếu gia tám tuổi, mới được nhận về nhà họ Đông, Chủ tịch không thích anh ấy, hoặc có thể nói là hận đi, nhưng dù sao cũng là ruột thịt của mình, nên ông ấy không thể mặc kệ sống chết của anh ấy.” “Tại sao?” Chẳng lẽ vì anh ấy là con riêng do tình nhân sinh, nên mới muốn xoá bí mật? “Bởi vì, tam thiếu gia hại chết mẹ của mình, là người phụ nữ Chủ tịch yêu thương nhất!” Giọng nói của Ngã Mễ thấp đến mức không thể thấp hơn nữa. “Anh ấy hại chết mẹ của mình?” Kích động mà Vô Song nâng cao giọng nói, Ngã Mễ hận không thể tìm động chui vào, vội vàng lấy một đầu ngón tay, đặt ở khóe miệng, “Hư

Vô Song bà cô của tôi ơi, cô nhỏ giọng chút được không?” Nếu chuyện như vậy mà bị truyền đi, cô chết không kịp ngáp đó! “Thật xin lỗi, tôi, không phải tôi cố ý!” Phản ứng kịp thất thố của mình, Vô Song che miệng xin lỗi. “Hô. . . .” Cũng may chỗ này không có người quen, không biết bọn họ đang thảo luận cái gì. Ngã Mễ vuốt ngực bị hoảng sợ, Vô Song kéo tay của cô ấy, thấp giọng hỏi: “Cô nói Đông Bác Hải hại chết mẹ của anh ấy, là thật sao?” “Chắc chắn!” Ngã Mễ nói ra vẻ rất chắc chắn. Vô Song cau mày lại, cảm giác chua xót ở trong lòng hình như lan tràn tới toàn thân, trong nháy mắt cả người mình như đặt trong băng tuyết, tự dưng đầy lòng nổi lên lạnh rét. Ngã Mễ nói tiếp: “Thật ra thì, điều này cũng không thể trách tam thiếu gia hoàn toàn, đứa trẻ mà, đều thêm ăn, muốn trách chỉ có thể trách ông trời đổ kị hồng nhan, mẹ của tam thiếu gia xinh đẹp đến mức khuynh quốc khuynh thành.” “Có ý gì?” Sao cô nghe mà không hiểu. “Mẹ của tam thiếu gia đã bị xe đụng chết khi anh ấy mới được năm tuổi, nguyên nhân là tam thiếu gia đòi ăn bánh ngọt ở phố đối diện, thiếu phụ nhân bảo anh ấy ở tại chỗ đợi bà, bà đi mua cho anh ấy, kết quả có đi không về.” Thì ra là có chuyện như vậy. “Thật ra thì, tam thiếu gia rất đáng thương, Vô Song cô có nghe qua một ca khúc chưa, trên đời chỉ có mẹ tốt, đứa nhỏ có mẹ giống như báu vật, đứa nhỏ không có mẹ giống như cọng cỏ. . . . Tam thiếu gia ở nhà họ Đông tựa như một cọng cỏ, vẫn luôn là cỏ dại bị đại thiếu gia, nhị thiếu gia ghét bỏ.” Ngã Mễ

vạn phần đồng tình nói. Đột nhiên, Vô Song ảo não, lời nói ngày ấy của cô hình như thật quá đáng! Cô cho rằng, anh ta chỉ là một quý công tử nhà giàu sống an nhàn sung sướng, không biết chua cay của nhân gian. Không nghĩ tới, anh ta lại là người đàn ông có một mặt tối tăm như vậy. Ngày đó cô nói gì mà Đông Bác Hải, anh chính là một kẻ đáng thương không có tâm, không có tình cảm, không có nhân tính, anh không xứng nhận được sự tôn trọng của người khác! OMG! Thượng Đế, che cái miệng thối của cô đi, lời nói của cô đều lộn xộn lung tung rồi! “Vô Song, cô làm sao vậy?” Ngả Mễ thấy hai tay cô ấy che kín mặt, thì không hiểu mà hỏi. Vô Song muốn khóc, lại gượng cười nói: “Không sao, ăn cơm, ăn cơm!”

61. Chương 61: Cho Là Anh Coi Tiền Như Rác

Một tháng sau, ở Anh Quốc Luân Đôn. “Có ba con gấu con, ở cùng một chỗ, gấu ba / gấu mẹ / gấu con.” “Có ba con gấu con, ở cùng một chỗ, gấu ba / gấu mẹ / gấu con.” Chuông điện thoại vang lên không biết bao nhiêu lần, người ngủ ở trên giường không động đậy, lúc này, cửa ‘phòng tổng thống’ bị đẩy ra, một người mặc âu phục màu đen đi vào, nhấc điện thoại đặt ở trên ghế sa lon lên, ấn xuống nút trả lời, giọng trẻ con non nớt truyền đến: “Báo cáo cha, gần đây mẹ thường hay về muộn, nếu cha không trở về, mẹ có thể sẽ bị người lừa mất đó!” “Cha, cha có đang nghe điện thoại không?” “Cha, sao không nói gì, con sẽ xem như là cha chủ động bỏ cuộc nhé, con đem mẹ bán ra ngoài, cha cũng đừng trách con đồng lõa nha!” “Cha.” Người nghe điện thoại im lặng, khóe miệng nhếch nụ cười, tựa hồ đang nghe lời nói của Q Tử là chuyện cười. “Cha, nếu cha không nói gì, con sẽ cúp điện thoại của cha, về sau sẽ không nhận điện thoại của cha, hừ hừ!” Cậu bé ở đầu điện thoại bên kia hình như là giận thật rồi, hừ hai tiếng nặng nề, lúc cậu chuẩn bị cúp điện thoại, thì đối phương lên tiếng, “Cha cậu. Còn đang ngủ.” “A, người là ai, là nam hay nữ?” Q Tử ở đầu điện thoại bên kia kinh ngạc nhảy dựng, giọng nói của người này sao nghe vào lại thấy bất nam bất nữ, chắc là phụ nữ, nhưng thanh âm quá thô, hay là đàn ông, nhưng lại hơi nhỏ. “Tôi là trợ lý của cha cậu, gọi An Sâm, cậu có thể gọi tôi. chứ!” Do dự một chút, An Sâm cảm thấy kêu chú lại chính xác hơn, bởi vì cô là một đồng tính luyến ái. “A, chú An Sâm, làm phiền chú nói lại với cha tôi, bảo ông ấy tỉnh thì điện thoại lại cho tôi, cảm ơn!” Ở nước ngoài đồng tính luyến ái thì không có gì lạ, nghe giọng điệu do dự của cô ấy, cậu bé cũng đoán được. “Được!” Cúp điện thoại, An Sâm liếc mắt nhìn người ngủ như chết ở trên giường, nhú chân mào, đi tới bên giường kéo rèm cửa sổ ra. Khi ánh sáng mặt trời chiếu vào nhà, thì người trên giường nhắm chặt hai mắt, nhú nhú mào, lấy tay che kín ánh sáng mặt trời, anh buồn bực mà quát lên: “Muốn chết hả!” “Ừ ~ là muốn chết, nhưng không phải là tôi tìm chết, mà là. anh!” An Sâm là người Châu Á, cô ấy để một mái tóc ngắn đen dày, khi mặc âu phục màu đen, thì trên người thật sự có hơi thở mạnh mẽ, ngũ quan tuấn mỹ, không phải là một cô gái xinh đẹp tuyệt trần, mà là loại đẹp trai như chàng trai ở dưới ánh mặt trời, nhìn toàn thân từ trên xuống dưới của cô ấy, cô ấy không nói, không ai sẽ cho rằng cô ấy là con gái! Nghe lời này của cô ấy, Đông Bác Hải lấy tay ra, chợt mở mắt ra nhìn chăm chăm cô ấy, chống tay ngồi dậy, ở trước mặt An Sâm anh không chút quan tâm mà cởi trần nửa người trên, bởi vì cho tới bây giờ anh cũng chưa từng xem cô ấy như phụ nữ, ở trên tủ đầu giường cầm lấy một điều thuốc đốt, nghiêng đầu, phun ra một vòng khói thuốc tròn trịa, lạnh lùng nói: “Xem ra cô quá vô lễ với tôi rồi!” Vô lễ, cô cũng sắp quên mất, quên ai là chủ, ai là tớ! An Sâm cười nhạt, không bị cảnh cáo của anh hù dọa, hắng giọng một cái, đưa đi động đến, “Mới vừa rồi có một người bạn nhỏ gọi điện thoại nói, bảo anh tỉnh thì điện thoại lại cho cậu ấy, cậu ấy tìm anh có việc gấp, nếu anh không gọi điện thoại lại cậu ấy, về sau cậu ấy sẽ không bao giờ nhận điện thoại của anh nữa!” Tin tức quan trọng như vậy, nếu cô không báo lại cho anh ta, không phải là anh ta muốn chết thì là gì? ! “Con trai!” Tâm rét lạnh, Đông Bác Hải lập tức nhận lấy điện thoại gọi lại cho Q Tử, hai cha con cầu kết với nhau làm việc xấu thảo luận một lúc, sau đó anh cúp điện thoại, cả người tỉnh táo lại, vừa mặc quần áo, vừa dặn dò, “Đặt cho tôi một vé máy bay buổi chiều trở về thành phố SH!” “Tổng giám đốc, nhận được tin tức, ông cụ có ý để cho anh đi tiếp quản công ty ở bên Mỹ!” Tay mặc quần áo dừng lại, Đông Bác Hải hơi ngẩng đầu lên, khóe miệng nâng lên một nụ cười lạnh, “Ông ấy muốn tôi và Đông Đông Hải đổi chỗ?” An Sâm không nói, cau mày lại, sự thật chính xác là như thế! “Hừ ~” cười nhạo một tiếng, anh tiếp tục mặc quần áo, vẻ mặt nhẹ nhàng không nhìn ra vui giận, đứng dậy, cài nút quần áo, anh mới cảnh rằng: “Cái tên Đông Đông Hải vô năng làm cho cục diện rối rắm, muốn tôi đi dọn dẹp cho

hắn, ông cụ, làm như tôi coi tiền như rác à!” Quả thật là khinh người quá đáng! “Tổng giám đốc, là thời điểm chúng ta áp dụng hành động!” An Sâm đề nghị. “Gấp cái gì.” Anh cười tà mị như thế, bây giờ còn chưa đến lúc, nhưng sẽ có một ngày, anh sẽ để cho bọn họ thấy được lực phản kích của anh mạnh như thế nào!

62. Chương 62: Tam Thiếu Gia Xuất Hiện

“Chủ tịch đã thay chúng ta đặt phòng lớn ở ‘Hoàng Thành KTV’ rồi, trạm tiếp theo, là đi ca hát.” Hôm nay công ty cử hành liên hoan nhân viên, Vô Song vốn không muốn tham gia, nhưng Ngả Mễ nhất định kéo cô cùng đi, ăn cơm tối xong, thì trời đã tối hoàn toàn rồi, mọi người còn đang hưng trí bừng bừng nên muốn đi hát karaoke. “Ngả Mễ, đã rất trễ rồi, tôi phải về nhà, mọi người đi chơi vui vẻ đi!” Nói xong, cô muốn đi, thì Ngả Mễ đã giữ chặt cô, “Vô Song, cái cô này sao vội vã về nhà làm gì, đi hát một chút đi mà!” “Không đi, tôi không yên lòng ở trong nhà” Đứa nhỏ “Ha ha ha” Ngả Mễ cười lớn ngắt lời cô, “Sợ trong nhà có trộm à, Vô Song, tôi nói cô cũng quá cẩn thận rồi, ăn trộm muốn thăm thì thăm lâu rồi, cần gì chờ tới bây giờ mới ra tay!” Mặt trợn trắng lên, Vô Song giải thích: “Tôi không phải là lo lắng trong nhà.” “Xe tới rồi, mọi người nhanh lên xe!” Lúc này, người dẫn đầu hô một tiếng, Ngả Mễ chỉ sợ rút lại, nên kéo tay Vô Song chui lên trên xe, không còn cách nào, cô đã bị cô ấy cứng rắn kéo đi. Trên xe, Vô Song gọi điện thoại cho Q Tử, bảo nó tắt sớm một chút rồi ngủ! Xe dừng lại ở cửa ‘Hoàng Thành KTV’, cửa kiếng xoay tròn. Cửa kiếng đất tiền trong suốt như thủy tinh. Cũng lộ rõ nơi giải trí trắng lè này. Mọi người xuống xe, nhìn toà nhà trước mắt, đều chấn động, có người thậm chí không nhận được mà “Oa” một tiếng, khí phách quá, không hổ là KTV sang trọng nhất. “Xoẹt ——” Khi mọi người chuẩn bị tiến vào, thì đột nhiên trước mặt có một chiếc xe BMW màu đen xông tới, có người nghiêng đầu liếc nhìn bảng số xe, sau đó kêu lên: “Tam thiếu gia đến rồi!” Cứ như vậy, vốn là mọi người tâm tình đang dâng cao, cũng cảm như hén, hai chân đứng cứng ngắc tại chỗ, cũng không ai dám bước lên phía trước một bước. Vô Song liếc mọi người một cái, không hiểu nội tình mà hỏi: “Không phải là muốn đi vào sao?” “Xuyt!” Ngả Mễ giật góc áo của cô, ý bảo cô đừng lên tiếng. “Sao thế?” Cô vẫn còn đang hỏi, bó tay với cô, Ngả Mễ đem miệng lại gần lỗ tai của cô, nhỏ giọng nói: “Xem ra hôm nay là không chơi được rồi, chỗ các thiếu gia xuất hiện, đều đã bao hết.” “Bao hết?” Cô kinh hãi, theo bản năng bật thốt lên: “Vậy không ít tiền nha?” “Nghe nói, một cuộc là một trăm vạn!” “Ừng ục” Vô Song dùng sức nuốt một ngụm nước miếng xuống. Một trăm vạn, cả đêm, quá lãng phí tiền rồi! Phía trước, tài xế cung kính mở cửa ra, người đi xuống xe trước chính là An Sâm, ngay sau đó mới là Đông Bác Hải bước ra chân, dáng người anh to lớn anh tuấn, sửa lại Tây phục một chút, nghiêng đầu, nhàn nhạt liếc mắt nhìn đám người phía sau, kiêu căng băng lãnh mà hơi nâng cằm lên, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng, tản ra một loại cao quý xa cách cùng xa xôi. “Rất đẹp trai nha.” Ngoại trừ Vô Song các cô gái ở đây đều không hèn mà cùng phát ra một tiếng than sợ hãi, đây cũng là lần đầu tiên họ chính mắt thấy được hình dáng của tam thiếu gia, bởi vì Đông Bác Hải chưa bao giờ đến ‘Đông Vũ hoàn cầu’, chỉ lộ mặt mấy lần ở trên truyền thông. Thu hồi ánh mắt lãnh đạm, anh đi về phía người quản lý đại sảnh, khai báo một câu, rồi dẫn tùy tùng đi vào. “Tất cả mọi người về nhà của mình, nghỉ ngơi sớm một chút đi!” Lúc này, người dẫn đầu lại lên tiếng hô. Anh ta xoay người đối mặt với mọi người, nên cũng không phát hiện quản lý đại sảnh đi tới phía bọn họ, quản lý đại sảnh đột nhiên lên tiếng, dọa người dẫn đầu giật mình: “Tam thiếu gia dặn dò, các vị có thể vào chơi!” “Có thật không?” “Thật tốt quá!” Trong khoảnh khắc, mọi người có loại cảm thấy hưng phấn như được hồi sinh, mà cơn hưng phấn này, so với lúc ban đầu còn mạnh mẽ hơn. “Xin mời mọi người đi theo tôi!” Xoay người, anh ta dẫn mọi người vào trong. Trong lòng của Vô Song có cảm giác ngũ vị tạp trần nói không ra lời, hơn một tháng không gặp, khi gặp lại cô lại có một chút khấn trương nho nhỏ, nhưng hơn nữa là xấu hổ, còn có lỗi.

63. Chương 63: Anh Là Hạnh Phúc Của Em Sao?

“Vô Song, cô nói đi nhà cô có tiền như thế, sao còn phải ra ngoài đi làm vậy?” Ở trong phòng chung, Ngã Mễ đã uống đến chóng mặt, lôi tay Vô Song, ngây ngô cười nói. “À?” Vô Song ngây ngẩn cả người, nhà cô có tiền khi nào? Xem ra cô gái này đã uống quá nhiều rồi. Lúc này, một cô gái hát xong một ca khúc, nhưng bài hát kế tiếp lại không có ai nhận, có người tò mò nhìn màn ảnh một chút, hỏi: “Bài anh là hạnh phúc của em sao này là ai chọn vậy?” “Không phải của tôi!” “Không phải là của tôi!” Mọi người đều nhất trí hủy bỏ, Vô Song quay đầu liếc mắt nhìn màn ảnh, đột nhiên, trong lòng dâng lên một cảm giác buồn bã, bài hát này, cô đã từng điên cuồng mê luyện nó, mỗi ngày đi trên đường đều hát, bởi vì đoạn thời gian đó, chính là lúc tình yêu của cô và Kiều Lệ Vũ cuồng nhiệt, bài hát này dường như là hát ra tiếng lòng của cô, đồng cảm cùng với cô. “Tôi chọn Nác.” Ngã Mễ say khướt, bỗng nhiên giơ tay đứng lên, bộ dạng say rượu lại ngã xuống, rồi thở to ngủ. “Để tôi hát đi!” Vô Song vẫn chưa từng mở miệng phát biểu bất kỳ lời nói nào, đột nhiên lên tiếng, khiến tất cả mọi người kinh ngạc một lúc, chợt có người nhiệt tình chân thành đưa Micro lên, còn có người trêu nói: “Vô Song, nhớ thâm tình một chút, đa cảm một chút, chúng tôi sẽ đúng nhịp với cô!” Nhất thời cả căn phòng đều vỗ tay, Vô Song hơi ngượng ngùng đứng lên, ngây ngốc cười, vốn là khuôn mặt hơi lạnh đã bắt đầu nóng rần, cô hít thở sâu một hơi, nắm chặt micro, đang chuẩn bị mở miệng đi theo giai điệu. Đột nhiên, cửa bị người ta đẩy ra — Toàn bộ yên lặng như tờ! “Có tiện cho tôi gia nhập không?” Người đẩy cửa ra là An Sâm, nói chuyện là Đông Bác Hải, dưới ánh đèn nhiều màu, khóe môi anh cười giống như kim cương chói mắt, làm người ta không dám nhìn thẳng nhưng lại không dời mắt được. Cùng ánh mắt anh tiếp xúc, tim của Vô Song đập lỗ một nhịp, thật giống như thiếu nữ yêu lần đầu, trên mặt như lửa đốt rùng rục. “Tam thiếu gia, hoan nghênh, hoan nghênh, mau mau mời ngồi!” Vẫn là người quản lý lấy lại tinh thần trước tiên, nhiệt tình chào đón, so với đưa tay làm tư thế mời, thì tay chân đều đang run rẩy, có sợ hãi cũng có kích động. “Tam Thiếu Gia!” Mọi người ngây người như phỗng cũng lấy lại tinh thần, lập tức đứng lên, đều đem vị trí tặng cho anh, tự mình lui lại góc tường. “O o

~” chỉ có người uống đến say mềm mới dám lớn tiếng ngáy ngủ. “Mọi người tùy ý đi, không cần phá hư hưng phấn của mọi người vì tôi!” Anh nói như gió nhẹ nước chảy, có anh ở đây, bọn họ còn có thể không câu nệ tùy tiện sao. Thấy mọi người vẫn không chịu tùy ý, nhều đầu mày, anh thất vọng mở miệng: “Xem ra, mọi người cũng không hoan nghênh tôi đến!” Xoay người, anh muốn đi, người dẫn đầu lập tức lên tiếng giữ lại, “Tam thiếu gia, ngài hiểu lầm rồi, hiểu lầm, ngài đến là vinh hạnh rất lớn của chúng tôi, mọi người nói có đúng hay không?” “Đúng vậy đó, đúng đó!” Mọi người giống như cái máy mà cùng gật đầu. “Vậy mọi người tùy ý đi.” Đông Bác Hải hài lòng cười, lại quay đầu trở về, đôi chân thon dài bước vào, đi thẳng tới chỗ Vô Song, Vô Song khấn trương đến mức tay nắm chặt đề bài cũng đổ mồ hôi. Hôm nay cô sao thế, tại sao nhìn thấy vị thần xui xẻo này lại khấn trương, không nên nha! Chẳng lẽ là vì ngày đó mắng anh mắng đến quá đáng, sợ bị anh trả thù, nên chột dạ. Ừ

có khả năng này! Bình tĩnh, Chúc Vô Song, mày phải bình tĩnh, bình tĩnh

“Tôi ngồi ở đây, mọi người cũng ngồi đi!” Anh đang ngồi xuống bên cạnh Vô Song, lúc nói chuyện, ánh mắt sáng ngời cũng nhìn cô nói. Muốn chết, cái tên này, muốn trả thù cũng đừng rõ ràng như vậy chứ, dựa vào gì chứ! Sợ nghịch ý của anh, lại chọc anh mất hứng, mọi người ngồi trở lại vị trí cũ, lần này là như đứng ở đồng lúa! “Vô Song, bây giờ bắt đầu hát đi!” Người dẫn đầu dù sao cũng người lớn tuổi lại là người từng trải, ánh mắt nhìn thấy rõ, từ hành động của Đông Bác Hải đến ánh mắt nhìn Vô Song, thì ông nhìn ra được đầu mối, bảo Vô Song nói, mọi người đều là người thông minh, một chút thì thông, cũng theo đó ồn ào lên .

64. Chương 64: Vì Ai Mà Hát

Vô Song liếc Đông Bác Hải một cái, ánh mắt vừa đúng lúc chống lại ánh mắt mỉm cười của anh, tim không đề phòng mà đập lỗ một nhịp, cô vội vàng chuyển ánh mắt, mà một giây thất kinh của cô, cũng đã rơi vào

mắt ửng của anh. Giai điệu vang lên, Vô Song nắm chặt micro bắt đầu hát, “Luôn tin tưởng có tốt hơn, sẽ ở phía trước, cũng không chú ý hết thấy mà nhẹ nhàng bay qua biển, dùng hết cả đời để tìm kiếm, mỗi rồi lại mệt, khát vọng ôi, lại không tìm được, mới chợt nhớ tới anh vẫn còn ở sau người em, lẳng lặng chờ em, cho em dựa vào, anh là hạnh phúc của em sao?” “Đúng!” Mọi người cao hứng bồng bồng mà đồng loạt phụ họa nói, mà nụ cười bên khóe môi của Đông Bác Hải cứng ngắc không thể thấy, con người hơi co, lông mi nhăn lại. Nghe hát được một nửa, thì tiếng chuông điện thoại của anh reo, nên anh đứng dậy đi ra ngoài. “Vì sao hạnh phúc làm cho người ta u buồn như thế, tình yêu dần dần mơ hồ, trả giá của anh, cuối cùng em cũng không rõ ràng, anh là hạnh phúc của em sao? Vì sao hạnh phúc làm cho người ta trở nên u buồn, em yêu anh không hoài nghi nữa, chỉ muốn nói với anh, em nguyện ý!” Trước kia lúc hát xong bài hát này, thì trong lòng Vô Song đều tràn đầy ngọt ngào, hạnh phúc, mà hôm nay lại dính vào một tia buồn bã, cô nắm Micro thật chặt, ánh mắt nhìn chăm chăm vào màn ảnh, đôi mắt đẹp kia nhẹ nhàng gợn sóng, một tầng sương mù nhàn nhạt bịt kín, giống như đang nói về chuyện tình yêu ngày xưa của mình. Dừng tâm hát, thì mới phải có thể làm động lòng người, khi cô hát xong, người ở chỗ này lại sôi nổi lần nữa, tiếng vỗ tay không ngừng, ồn ào liên tục, muốn cô hát một bài nữa, Vô Song thật ngại ngùng mà ngây ngô cười, không cưỡng được thịnh tình của bọn họ, cô chỉ có thể giả vờ muốn đi toilet, ra khỏi căn phòng. “Hô ~” Vẫn là không khí ngoài phòng trong lòng, bên trong quá khó chịu, cô hít thở sâu mấy lần, trong đầu đột nhiên loé lên vẻ mặt mỉm cười của Đông Bác Hải, trong nháy mắt kia chính là anh ấy, mà sao lại dịu dàng, tuần nhã, đẹp đến mức không thật, tuyệt đối không giống như là khuôn mặt lạnh không ai bì nổi của Đông tam thiếu mà cô đã biết. Là anh đã thay đổi, hay là cô hoa mắt nhìn lầm rồi? “Chúc Vô Song” Đột nhiên, có người gọi cô, hơn nữa giọng nói này còn rất là quen tai, Vô Song bị sợ mà giật mình, quay đầu, chỉ thấy anh mới vừa để điện thoại di động xuống, từ trong túi móc ra một điều thuốc, đốt, rồi hút rồi nhả khói, sau đó từng bước một đi tới phía cô. “Không chơi thêm một lát sao?” Giọng điệu thản nhiên, không có một chút bộ dạng thoitha của trước kia. Anh đột nhiên đổi tính, ngược lại làm cho người ta thấy không quen, giờ phút này Vô Song thật sự rất hi vọng anh hung dữ một chút với mình, hoặc là trách mắng chính mình là ‘cái gì cũng không biết, thì đừng đánh giá người ta lung tung, có biết rất đáng ghét hay không’ như vậy cô cũng có cơ hội nói câu xin lỗi. Nhưng mà anh không có, còn cực kỳ dịu dàng, cái này bảo cô nên làm thế nào cho đúng đây! Liếc anh một cái, lời nói xin lỗi còn nghẹn ở cổ họng không nói ra, yên lặng một chút, cô nói quanh co: “Tôi. Tôi đi tìm toilet!” “Biết phía nào sao?” Anh gõ gõ tàn thuốc, nghiêng đầu, tà khí mà nhíu mày. “Éc.” Lần đầu tiên cô tới chỗ hạng sang như thế này, sao có thể biết được, nhìn hai bên một chút, cô giơ tay lên chỉ loạn, “Phải là bên này không!” Anh cười, hít một hơi khói, đem tàn thuốc ném xuống đất, vung tay lên, kéo cánh tay Vô Song lại, ôm cô vào trong lòng ngực mình, mạnh mẽ đè lên trên tường, vòng ở trong ngực của mình, Vô Song còn chưa kịp kinh sợ đáp lấy, thì Đông Bác Hải đã ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hung hăng hôn xuống, cô bỗng chốc trợn to mắt, bởi vì quá giật mình, nên hơi hé miệng ra thì lại bị anh nhân lúc trống rỗng mà vào, trực tiếp đảo giữa môi lưỡi.

65. Chương 65: Kỹ Thuật Hôn Thật Tệ

Anh bá đạo mạnh mẽ đoạt lấy, cũng là ma sát mà dịu dàng, lưu luyến mà trần trọc, nhẹ nhàng mà hút lấy, kiên nhẫn chờ đợi cô ngây ngô đáp lại. Kỹ thuật hôn của anh cao siêu, làm cho Vô Song ý loạn tình mê lần nữa, vốn là định đẩy tay của hắn anh, nhưng lại nắm chặt Tây phục của anh, cô sắp không thể hít thở. “Ngoan, hít thở một cái!” Hơi rời khỏi môi của cô, anh nửa dụ nửa dỗ mà hướng dẫn cô, Vô Song giống như là đang bị anh làm ma pháp vậy, tròng mắt nhìn, nhưng lại dựa theo lời của anh, hít thở một cái, đôi mắt thâm thúy sáng ngời kia của Đông Bác Hải mang theo một loại mê hoặc, ý cười trên tức, đặt lên môi cô lần nữa, quanh quẩn trong hàm răng đầy mùi thuốc lá nhàn nhạt, cùng với mùi hương đàn ông đặt biệt ở trên người anh. Tay của anh dời khỏi trần địa, xoa lưng của cô, cách một lớp vải sợi mỏng manh, Vô Song có thể cảm giác được lòng bàn tay nóng bỏng của anh đã lọt vào trên lưng cô, bất chợt cô lạnh run, ý thức đã bừng tỉnh, cô dùng sức đẩy, Đông Bác Hải rời khỏi môi cô, nhưng ánh mắt lại không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm môi đỏ mọng hơi sưng vù của cô, hơi híp mắt cười nói: “Bài hát vừa rồi, là vì ai mà hát?” Vì ai mà hát? “Không có vì ai!” “Thật?” Anh giương mắt lên đưa mắt nhìn cô, trong mắt tràn đầy hoài nghi. “Có tin hay không tùy anh.” Cô tránh khỏi ánh mắt dò xét của anh, thật ra thì cô cũng không phải hát vì Kiều Lệ Vũ, cô cũng không nghĩ tới sẽ có người chọn bài hát này, lại không ai hát, nhưng bài hát này xác thực gọi lên mối tình đầu khổ sở mà nó đã lắng đọng ở chỗ sâu nhất trong lòng cô. “Em thật sự không thông minh.” Anh cương chịu dường như nhéo khuôn mặt của cô, nếu cô ấy là cô gái thông minh,

hiếu được làm cho người đàn ông vui vẻ, thì sẽ không trả lời như vậy. Nhưng, anh lại thích cô gái này chân thành, không điệu bộ, không giả dối, cùng với dáng vẻ cay độc ở trên người cô! Thật ra thì từ lúc cô né tránh ánh mắt của anh, thì anh đã hiểu được, trong lòng cô, mặc nhiên còn có bóng dáng người đàn ông kia, có lẽ còn chưa hết yêu! Đôi mắt tối lại, Đông Bác Hải âm thầm cắn răng, cô gái này là của anh, thể xác trái tim đều phải là của anh. Anh sẽ không để cho kẻ nào đụng tới cô! Cũng sẽ không để cho cô vọng tưởng tới kẻ nào, ngoại trừ anh và con trai. “Toilet ở bên kia.” Anh ưỡn thẳng sống lưng, sửa lại Tây phục đã bị cô nắm nhăn, đưa tay chỉ hướng ngược lại mà cô vừa chỉ lúc nãy, Vô Song lập tức quỳnh lên. “Tạ. . . Tạ.” Cô nghiêm mặt không thể cười cứng ngắc nữa, nói cảm ơn với anh, dựa vào gì chứ, cô bị cưỡng hôn mà còn phải nói cảm ơn với đối phương, logic gì vậy. Anh cười trêu: “Không cần khách khí, em đã trả phí hỏi đường, không phải sao?” Xoay người, anh cũng không trở về phòng, mà là sai bước đi, Vô Song sững sờ ở tại chỗ mất mấy giây, đợi đến lúc cô lấy lại tinh thần, thì lập tức giương nanh múa vuốt về phía bóng lưng của Đông Bác Hải, vung quyền loạn, hôn mê, người này ăn đậu hũ của cô mà coi như là chuyện đương nhiên, cô muốn vẽ một vòng tròn nguyên rửa anh, ra cửa thì rơi vào khe nước. Đột nhiên, Đông Bác Hải dừng bước chân, xoay người lại, Vô Song lập tức thu hồi tư thái bạo động, bày ra vẻ thực nữ cười ngây ngô, anh nói: “Chúc Vô Song, kỹ thuật hôn của em thật tệ, thiếu sự dạy dỗ!” Khuôn mặt tuấn tú lập tức nở một nụ cười, làm mê chết ngàn vạn, xoay người, lần này là rời đi thật. Nụ cười xinh đẹp như vậy của anh không những không mê đảo được cô, ngược lại khơi dậy xúc động giận dữ của cô, hận không thể hóa thân thành một con sói ác độc, nhào qua anh, hung hăng cắn chết anh, xé nát anh! “Đồ xấu xa, thật sự coi người của toàn thể giới đều giống như anh, là cái rắm ngựa đực sao?” Cô cũng không hôn được mấy người, dĩ nhiên kỹ thuật hôn rất tệ. Vô Song cắn răng, tức giận mà xoay người đến toilet, chuẩn bị đi súc miệng.

66. Chương 66: Cùng Giường Chung Gối

Đêm đã rất khuya rồi, lúc đó mọi người mới thoả thích mà về, từng người một uống đến đầu óc choáng váng từ KTV đi ra ngoài, quản lý đại sảnh cũng rất chu đáo, đã sớm tìm xe taxi đợi ở bên ngoài gùm bọn họ, từng người một bị đưa lên xe, cuối cùng chỉ còn người dẫn đầu lái xe tới và Vô Song, bởi vì hai người bọn họ không uống rượu! Người dẫn đầu hỏi: “Vô Song, tôi đưa cô về?” “Không cần, Chúc tiểu thư sẽ có người đưa về!” Quản lý đại sảnh đi tới, đứng bên cạnh nói, cười với người dẫn đầu, ý tứ rất rõ ràng. “Vậy thì tôi đi trước nhé Vô Song, gặp lại!” Người dẫn đầu phát tay với cô, rồi lên xe lái xe rời đi. Vô Song buồn bực cau mày, nhìn vẻ mặt tươi cười của quản lý đại sảnh, không đợi cô hỏi là ai sẽ đưa cô về, thì một chiếc xe BMW đã lái tới dừng ở cạnh chân cô, người lái xe nói: “Lên xe.” Đông Bác Hải? ! Không phải là anh ấy đã đi rồi sao, sao lại trở lại! “Muốn anh xuống xe mời sao?” Thấy cô còn bất động đứng ngốc ở đó, anh mở cửa xe xuống xe, nhét cô vào. “Wey wey Wey, anh đừng có mỗi lần đều đã man như vậy chứ?” “Oành.” Thay cô thắt chặt dây an toàn, sau đó anh dùng sức đóng cửa xe lại, nhìn thấy anh dùng sức đóng cửa xe, Vô Song đau dùm cho nó, người này thật là một tên phá gia chi tử, anh đập chính là tiền \$ _ \$ nhé. “Anh nhẹ một chút thì chết à!” Cô đưa tay sờ sờ cửa xe, khe khẽ đẩy xuống, không có hư, hàng cao cấp chính là hàng cao cấp, rất chắc chắn! “Hử?” Anh ngồi lên xe, nghe lời này của cô, tay đang cài dây an toàn thì dừng lại, nhíu mày liếc nhìn cô. “Tôi nói anh không thể nhẹ một chút sao.” Đơn thuần như Vô Song căn bản không nghĩ nhiều như vậy, nên lặp lại một lần nữa, anh cười tà ác, cài chặt dây an toàn, nghiêng mặt nhìn cô nói: “Anh cảm thấy có trọng điểm thích hợp hơn em!” “Cái gì?” Cái gì ‘trọng điểm’ thích hợp hơn cô, không hiểu gì cả. Anh không giải thích, mà mỉm cười lái xe đi. Trên đường, hai người cũng trầm mặc không nói, bởi vì không tìm được đề tài cùng nói, có mấy lần Vô Song cũng muốn nói: ngày đó là do cô giận đến mức hồ đồ nên mới nói những lời đó, hi vọng anh đừng để ở trong lòng, nhưng mà lời nói vừa đến cổ họng thì đã nghẹn, làm thế nào cũng không nói ra được. Cô khó chịu mà tựa vào trên cửa sổ xe, trong chốc lát thì ngủ thiếp đi, xuyên qua kiếng chiếu hậu, Đông Bác Hải thấy cô ngủ say, thì xe sang bên rồi ngừng lại, anh cởi áo khoác của mình xuống, đắp lên trên người cô, đem lấy đầu lệch hướng của cô, ngã lên trên bả vai bên chắc dày rộng của anh, sau đó lại lấy hai cánh tay của cô vòng qua hông của mình, như vậy ngủ sẽ thoải mái hơn. Đông Bác Hải là một người đàn ông có tâm tư cực kỳ tinh tế, mặc dù anh không có thương yêu qua phụ nữ, nhưng không có nghĩa là anh sẽ không, có thể trở thành cô gái mà anh thương tiếc, quan tâm nhất, thì không thể nghi ngờ là Vô Song may mắn, nhưng trở thành cô

gái của anh, cũng là bất hạnh của Vô Song! Điều chỉnh tư thế ngủ của cô, anh lại khởi động xe lần nữa! Nửa giờ sau, xe mới lái đến cửa nhà mới của Vô Song, nhà mới so với chỗ ban đầu xa hơn rất nhiều, chung quanh gần như không có hàng xóm, là một căn nhà lầu rất cô lập. Lần này phải tìm nơi hẻo lánh như thế này, Vô Song là sợ tái hiện lại ngày trước, cô không thể để mất mặt nữa! Đông Bác Hải có chìa khóa, là do cậu bé con len lén đưa cho anh, anh ôm Vô Song về phòng, đặt lên giường, sau đó đi qua phòng của Q Tử, quá muộn nên con trai đã ngủ, chần chờ xuống đất, anh nhặt lên đắp kín cho con, ở trên trán con in một cái hôn ngủ ngon, xoay người trở về phòng của Vô Song. Anh cởi giày của mình xuống, lên giường nằm xuống kê bên cô, nghiêng người nhìn chăm chăm cô ngủ say và má lúm đồng tiền của cô mà ngẩn người, anh hơi buồn cười, bộ dạng cô bé này ngủ lại giống như một đứa bé, có chút ngây thơ còn có một chút ngớ ngẩn, dịu dàng giống như là một con cừu nhỏ. Cánh môi béo mập hơi chu lên, anh vốn đùa dai nên muốn trộm hôn một cái, nhưng không ngờ dính vào rồi anh lại không muốn rời đi, hôn sâu dần, hô hấp dần dần nặng nề, Vô Song cảm thấy không khí càng lúc càng mỏng manh, nên trong mơ mơ màng màng mà mở mắt ra.

67. Chương 67: Tại Sao Không Dám Ngủ Cùng Với Anh

Mở mắt ra, thì phát hiện đang bị người ta hôn trộm, là ai cũng sẽ bị giật mình, có người sẽ lựa chọn thét chói tai, cũng có người sẽ lựa chọn đẩy hẳn ra, mà Vô Song lại lựa chọn là “Ba” đánh một cái tát vào trên mặt của hắn. “Shit.” Đẩy lùi thân thể, trên mặt Đông Bác Hải bị đánh đau rát, mắt bốc lên tia lửa, nhìn chăm chăm cô, cắn răng nghiến lợi. Không phải là đang nằm mơ? ! Cô thật sự đang nghe anh nói chuyện, là thật! “A. . . .” Lúc này cô như mới tỉnh từ trong mộng mà thét chói tai, Đông Bác Hải áp thân lấy tay bịt miệng cô lại, thấp giọng cảnh cáo: “Nếu không muốn đánh thức con trai, thì im miệng!” Bởi vì quá mức kinh ngạc, mắt to nhìn chăm chăm vào anh, nên Vô Song cũng không để ý nghe anh nói là “con trai” hay là... “Con trai của em” , cô bất đắc dĩ gật đầu, xác thực, cô cũng không muốn quấy rầy đến con trai! Anh buông cô ra, hơi ngồi dậy, Vô Song kéo chăn qua cơ vào góc tường, đề phòng cẩn thận rồi hỏi anh: “Sao anh lại ở trên giường của tôi? Muốn làm gì đây?” Cô kéo chăn cao lên, bọc mình chặt hơn. Đông Bác Hải lắc lắc bả vai một cái, khóe miệng hơi nhếch, nhẹ nhàng bằng giọng nói: “Nằm ở trên giường, đương nhiên là muốn ngủ.” “Ngủ? Vậy anh về nhà mà ngủ đi, sao lại ngủ ở trên giường tôi.” Sắc quỷ, muốn mượn cơ hội sàm sỡ cô hả, không có cửa đâu. May nhờ giấc ngủ của cô cạn, nếu không thì thua thiệt lớn. “Có biết bây giờ mấy giờ rồi không?” Đông Bác Hải liếc mắt nhìn đồng hồ vàng, “Ba giờ rưỡi sáng rồi, từ chỗ này lái xe về khu thành thị, đoán chừng trời sáng luôn.” Vô Song cau mày, có xa như vậy không? Ngồi xe buýt cũng không hơn một giờ mà, nhưng mà lái xe thì hẳn là rất nhanh đến đi! “Này, anh làm gì đấy?” Lúc cô trầm ngâm, thì anh đã buồn ngủ, nằm nghiêng vòng quanh cánh tay, hỏi: “Ngày mai em không đi làm sao?” “Có!” “Vậy em còn chưa ngủ.” Anh chiếm lấy giường của tôi, thì tôi ngủ thế nào. Vô Song rất muốn nổi dóa mà rống anh, nhưng ngại con trai ở bên cạnh, cô không thể đánh thức con trai, cho nên cô phải nhịn xuống “nhẫn”. Hít sâu một hơi, cô quyết định tặng giường cho tên vô lại này, mở chăn ra, cô chuẩn bị xuống giường, nhưng không ngờ, đột nhiên Đông Bác Hải đưa tay ra bắt lấy cánh tay của cô, dùng sức kéo, cả người cô đều ngã xuống phía anh, hai khuôn mặt gần trong gang tấc. “Anh. . . .” Làm gì. “Xuyết, ngủ!” Anh dùng một ngón tay chặn lời của cô, nhắm mắt lại, vòng chặt eo thon nhỏ của cô. Cùng anh ngủ ở trên một giường lớn, heo mới không biết người ta an tâm cái gì, Vô Song cũng không ngu xuẩn đến mức như heo, dĩ nhiên không chịu ngoan ngoãn phối hợp, cô không an phận mà giãy dụa, muốn anh buông tay, nhưng không ngờ giãy dụa của mình, làm tỉnh phần thân đã ngủ say của anh, Đông Bác Hải thét lớn một tiếng, cắn răng nghiến lợi mà nhẫn nại nói: “Này, em mà lộn xộn nữa, anh không dám cam đoan kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì đâu?” Anh hạ thấp mắt xuống, chỉ cần không phải mất mặt, thì ngu ngốc cũng hiểu ý cảnh cáo trong ánh mắt của anh. Vô Song lại không dám lộn xộn, chịu đựng nuốt nước miếng một cái, chịu nhục mà bày ra vẻ mặt tươi cười, “Tam thiếu gia, giường tôi để cho anh ngủ, tôi ra ghế sa lon bên ngoài ngủ, ngài buông tay!” “Tại sao không dám ngủ cùng với anh?” Anh không những không buông tay, còn ôm chặt hơn. Tại sao không dám? không phải là anh đã biết rõ sao mà còn hỏi chứ, làm sao đây, Vô Song thật là muốn chửi má nó. Lặng yên một chút, cô nhin, “Tôi quen ngủ một mình, có người ở bên cạnh tôi sẽ không ngủ được.” Lý do này được chứ. Lời này chính là hợp ý anh, “Không ngủ được, vừa đúng lúc, anh cũng không ngủ được.” Đông Bác Hải nhếch môi cười một tiếng, nhìn

qua tinh thần rất tốt. Muốn chết, a a a a a a, phát điên! Anh ta là tổng giám đốc, muốn đi làm thì đi làm, muốn nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, không ai ràng buộc anh ta. Nhưng cô thì khác, cô chỉ là một thư ký quèn nhận tiền người ta, bị người ta quản, ngày mai cô phải đi làm. Thần ơi, phát phát từ bi, dẫn anh ta đi đi!

68. Chương 68: Hân Hôn Chỗ Nào Của Em?

Anh không ngủ, Vô Song sao có thể an tâm mà ngủ được chứ, hai người mắt lớn mắt nhỏ nhìn nhau một lát, Đông Bác Hải mở miệng: “Anh hai của anh làm phiền em?” Vô Song sững sốt một chút, mơ hồ cau mày, anh hỏi, là muốn ra mặt giúp cô sao? “Nói cho anh biết.” Sắc mặt anh sa sầm, cất cao giọng. “Không có.” Vô Song phủ nhận, nhưng tim lại vì sự quan tâm của anh mà ấm một chút. “Thật sự không có?” Anh rõ ràng không tin. “Tam thiếu gia anh rất kỳ quái nha, ôi chao, sao lại vô duyên vô cớ quan tâm tôi như vậy.” Bọn họ chính là không có quan hệ tôm tép nhé. “Thôi đi, ai muốn quan tâm em.” Anh cười nhạo một tiếng: “Anh tò mò, mắt của anh hai anh có phải để ở dưới móng hay không, thế nhưng lại coi trọng em.” Sĩ khải sát bất khả nhục (có thể bị giết nhưng không thể chịu nhục), quá TNND sỉ nhục người mà! “Đúng vậy đó, ánh mắt của hân chính là ở dưới móng đó, mới có thể không biết xấu hổ mà cưỡng hôn tôi!” Vô Song ở dưới cơn thịnh nộ rống lên. Lúc nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Đông Bác Hải, thì mới giạt mình vì mình đã trúng phương pháp khích tướng của anh. Lặng yên. Khuôn mặt đẹp trai của anh rất lạnh, tiếng răng vang lên, hai cánh tay của anh cũng cứng ngắc, đặt lên da mịn thịt mềm của cô, đau quá, quá đau, cô kêu ai ghẹo đến ai chứ, “Đau. Đau quá.” A a úi chà, anh đang trả thù ai à? ! “Biết đau, thì cách xa hân một chút.” Anh thoáng nói lỏng quả đấm, lạnh lùng tàn khốc nói. Nói giống như là tự cô ngã vào vậy, không phục nên Vô Song chống đối với anh, “Thân là thư ký của chủ tịch, tiếp đãi khách là chức trách của tôi, một đồng lớn như vậy, sao tôi có thể coi hân như là không khí mà gạt qua một bên chứ!” Một đồng! (a ~ có người nghĩ đến đại tiện rồi.) “Phốc” Đông Bác Hải không nhịn được mà buồn cười, phương thức cô gái này hình dung người ta thật là đặc biệt, nhưng, anh thích cái ví dụ này của cô, ha. “Hân hôn chỗ nào của em, là chỗ này, hay là chỗ này?” Đột nhiên anh trở nên dịu dàng, đưa tay, chỉ chỉ vào môi của cô, lại vuốt ve khuôn mặt ửng đỏ của cô. Cả thân thể của Vô Song đều căng thẳng, rụt cổ lại, cảm thấy không khí mập mờ quanh mình rất mỏng manh, nhịp tim cô đập rất nhanh. Đột nhiên, trong đầu cô dần hiện ra một ca khúc tên là sự dịu dàng đáng ghét. Đúng, chính là sự dịu dàng đáng ghét! Người đàn ông này dịu dàng, không thể phủ nhận, thật đúng là đáng ghét, làm cho người ta hoàn toàn không có năng lực chống đỡ, trừ phi cô không phải là phụ nữ hoặc là không có hứng thú với đàn ông. “Hay là đều có hôn?” Anh lạnh lùng nhú đỉnh lông mày lên, con ngươi hơi co lại, nhìn chăm chăm vào cô, Vô Song thấy mà nổi da gà, định lắc đầu, nhưng thấy khuôn mặt đẹp trai của anh phát ra lạnh lùng, thì cô nói quanh co, “Cái. cổ” Cô đang sợ cái gì chứ? Giống như là bị chồng bắt đang vụng trộm vậy, thật ra thì cô không muốn nói cho anh biết, nhưng mà tim lại phản bội đại não, không nghe sai khiến! Đông Bác Hải im lặng, chỉ chăm chú nhìn cô, hình như là không tin lời của cô, bị anh nhìn chăm đến bức bối, ý thức trong đầu của Vô Song trở lại, hơi nhú mày, buồn bực mà bắt đầu trách móc: “Ngủ, ngủ, cũng mấy giờ rồi, ngày mai không cần đi làm sao!” Nhắm mắt lại, cắn chặt hàm răng, cô giả bộ ngủ, thật ra thì lúc nói lời này, nhịp tim cô đập nhanh giống như đánh trống, sợ muốn chết, nhưng cô càng sợ ánh mắt của anh hơn. Ôm cô, Đông Bác Hải có thể cảm giác được thân thể của cô đang run lẩy bẩy, anh cười mà không nói, vùi đầu vào cổ của cô, hôn hít. “Này.” “Trên người em, chỉ có thể có mùi vị của anh!” Anh ngắt lời cô, ngừng đầu cười nhạo với cô, “Ngủ đi!” Anh xoay người nhấn một cái chốt rồi tắt đèn.

69. Chương 69: Điện Thoại Thân Bí

Hai ngày sau —— “Vô Song, cậu xem cái váy này có đẹp không?” Trong cửa hàng, Thư Yên cầm một cái váy đắt tiền, so ở trên người, hưng phấn mà hỏi. Vô Song xem xét, váy là màu trắng tinh kiều quý tộc,

có hơi giống như lễ phục dạ hội, kiểu dáng rất mới mẻ độc đáo, thật sự “Rất đẹp.” “Vậy cậu chờ mình một chút, mình đi thử đã.” Thư Yên đưa túi xách tay Vô Song, rất hưng phấn mà ôm váy đi đến phòng thử quần áo, cô không có việc gì, nên mò mẫm đi dạo. “Tiểu thư, cô muốn nghĩ chọn kiểu phong cách gì, tôi có thể giới thiệu giúp cô.” Cô nhân viên bán hàng trẻ tuổi nhiệt tình đi tới, thân thiết nói. Vô Song cười cười, “Không cần đâu, tôi chỉ định xem một chút thôi.” Chối mắt, cô liếc thấy giá tiền của quần áo, đều là bốn lẻ trở lên, thật sự quá đắt. Chỉ do giá tiền đó, mà cô cũng không dám nhìn loạn nữa, xoay người ngồi xuống ghế sofa, cô chờ Thư Yên đi ra. Mấy phút sau, Thư Yên mặc váy đi ra, vóc dáng cao gầy có thể so sánh với người mẫu, làn váy lộ ra chân của cô ấy, lộ ra chân trắng không tì vết như sứ, quây ngực làm rãnh giữa hai vú như ẩn như hiện, một mái tóc quăn màu vàng óng buông xuống, một vài sợi rủ xuống ở trước ngực, làm cho cô ấy tăng thêm phần khuêu gợi quyến rũ. Một giây này, Vô Song mới nhận rõ được sự thật. Yên nhi, đã không còn là cô bé nóng nảy bộp chộp của trước kia nữa rồi, cô ấy đã hoàn toàn lột vỏ trở thành cô gái thành phố đầy quyến rũ. “Vô Song, đẹp không?” Thư Yên dí dỏm nháy mắt với Vô Song, sau đó lại nắm hai bên làn váy hành lễ như nàng công chúa. Làm cho Vô Song trêu chọc một trận, “Cô em Thư à, cô lấy tuổi này ra khoe, chị cảm thấy mình già đi rồi đó!” “Em gái như em năm nay mới mười tám, là một đóa hoa chớm nở.” Thư Yên hình như quyết định khoe thì khoe đến cùng. “Dạ, cũng trẻ tuổi, chị gái như tôi già rồi, xong chưa, mau đi thay y phục đi.” Ở nơi sang trọng như vậy, lại hồn nhiên mà đùa giỡn, thật sự là Vô Song sợ bị người ta tưởng rằng từ bệnh viện tâm thần ra, cô thúc giục Thư Yên nhanh đổi y phục, mau rời khỏi, ở chỗ loại hoàng kim ăn tươi nuốt sống này, cô cảm thấy áp lực. “Vô Song, thấy được không?” Thư Yên cũng thu lại trêu đùa, chân thành hỏi. Vô Song lại gần cô ấy, nhỏ giọng nói: “Yên nhi, váy này quá mắc, chúng ta vẫn là nên nhìn một chút thôi.” Mặc dù không phải cô bỏ tiền ra, nhưng cô cũng đau lòng. Cầm tay của cô, Thư Yên nhẹ nhàng cười, “Vô Song, cậu chỉ cần nói ình biết, mình mặc váy này nhìn có được hay không, là được?” “.” Vô Song rất muốn nói không đẹp, nhưng lại không thể nói dối, giống như Thư Yên con người xinh đẹp như thiên sinh lệ chất vậy, mặc cái gì mà khó coi chứ, do dự một chút, cô bắt đầu nói: “Ừ, rất đẹp.” “Vậy mình sẽ lấy cái này.” Nói xong Thư Yên ngẩng đầu, “Tiểu thư, tôi lấy cái này, làm phiền cô gói lại giúp tôi, cảm ơn.” Vô Song liếc mắt nhìn nhãn hiệu treo ngược ở trên váy, con người cũng sắp tròn tròn, mười vạn, rất nhiều con số không nhỉ! “Tiểu thư, tổng cộng là mười vạn nguyên, xin hỏi ngài có thể hội viên không?” Cô nhân viên bán hàng đi tới nói, Vô Song không nhìn lắm, là mười vạn. Cô ngoại trừ chắc lưỡi, vẫn là chắc lưỡi. Đồ mắc như vậy, tặng không cho cô, cô cũng không có dũng khí mặc nó! Thư Yên đi theo cô nhân viên bán hàng để thanh toán tiền, thay xong quần áo rồi đi ra ngoài, thân mật kéo tay Vô Song hỏi: “Bạn yêu muốn ăn cái gì, mình mời.” “Gì cũng được!” Cô không kén ăn. “Vậy món ăn Pháp thì thế nào?” “Ừ.” “Vây đi thôi!” Hai người đi về hướng nhà hàng món Pháp, đang đi thì tiếng chuông điện thoại của Thư Yên reo, là một người như mùa hè một người như mùa thu của Phạm Vĩ Kỳ, liếc mắt nhìn biểu hiện điện tới, cô ấy buông tay Vô Song ra, đi tới nhận điện thoại. Trong khi chờ cô ấy, Vô Song cũng không biết đối phương nói với cô ấy cái gì, chỉ thấy vẻ mặt của cô ấy càng lúc càng có gì đó không đúng, hình như có chút tức giận, cúp điện thoại, cô ấy đi tới, dấu vẻ lo lắng cười nói xin lỗi với Vô Song: “Vô Song, mình có việc gấp, hôm nay không thể ăn cơm với cậu, hôm nào mình mời lại.” “Yên nhi, có phải xảy ra chuyện gì hay không?” Theo vẻ mặt vừa rồi của cô ấy, Vô Song suy đoán nói. “Không có gì, một người bạn của mình xảy ra chút chuyện, bảo mình đi qua thôi.” “A, vậy cậu đi đi!” “Ừ, gặp lại!” Phất phất tay, Thư Yên vội vã rời đi, Vô Song nhún mày sững sờ ở tại chỗ, cảm thấy Thư Yên có chuyện gì đó gạt cô, nhưng mà có chuyện gì chứ? “Anh là hạnh phúc của em sao? Vì sao hạnh phúc làm cho người ta trở nên u buồn.” “A lô?” Vô Song nhận điện thoại. “Em đang ở đâu?” Giọng nói quen thuộc tràn đầy từ tính truyền đến. “Tôi ở bên ngoài.” Vô Song buồn bực, người này biến mất hai ngày, tại sao lại tìm tới cô nữa. “Anh ở nhà chờ em.” Anh ở nhà chờ em? Lời này khiến Vô Song hóa đá trong gió. Làm ơn đi, đó là nhà của cô và con trai, không có liên quan đến anh ta, OK, a a úi chà, người này đúng là không biết xấu hổ, anh ta muốn tới nhà làm chồng, cũng phải hỏi cô có nguyện ý hay không chứ. Kẹo da trâu, thích chờ thì cứ từ từ chờ đi, hôm nay cô phải đi chơi đến trời tối mới trở về luôn! Cô mới vừa hạ quyết tâm, thì chuông điện thoại lại vang lên, lần này đối phương còn mở miệng nhanh hơn cô: “Cho em thời gian hai giờ, em phải trở về, không thì tự gánh lấy hậu quả.” “Đồ đồ.” Lại cúp. Tự gánh lấy hậu quả? Dựa vào cái gì chứ, đồ xấu xa, chẳng lẽ lại muốn đốt nhà của cô lần nữa sao? “A a a a a, Đông Bắc Hải sao anh không chết luôn đi hã!” Hướng về phía điện thoại di động, Vô Song tức giận đến mức dậm chân, nổi giận hoàn toàn không để ý đến hình tượng thực nữ, cô đang hung bạo ở trong thần kinh không bình thường. Ánh mắt quanh mình đồng loạt nhìn về phía cô, ánh mắt kia rõ ràng lên án cô — bệnh thần kinh! Liếc nhìn chung quanh, Vô Song thu hồi tư thái bạo động, đáng điệu đoan trang mà hắng giọng, vẩy vẩy trên trán, làm như không có chuyện gì mà bước đi!

70. Chương 70: Khách Không Mời Mà Đến

Đi ra khỏi cửa hàng, Vô Song tiện tay gọi một chiếc taxi rồi ngồi lên, chờ xe lái đi, thì sau đó người đàn ông áo đen theo dõi cô mới hiện thân, hắt báo cáo với phía điện thoại bên kia: “Chủ tử, cô ta đã lên xe!”

“Con trai, con xem cái này đẹp không?” Trong tiệm châu báu, cô nhân viên bán hàng đưa nhẫn kim cương kiểu mới nhất của tiệm cho Đông Bác Hải, anh quay đầu, hỏi cậu bé ngồi chồm hổm ở trên ghế. Kiểu dáng của chiếc nhẫn là hình tròn, không hề mới, nguyên nhân có thể là do kim cương quá lớn, làm quá phức tạp, nên hình như có vẻ cao. Q Tử gạt đầu một cái, “Tạm được ạ!” “Mẹ con. . . cô ấy sẽ thích chứ?” Dừng một chút, khuôn mặt xinh đẹp lãnh khốc biến đổi có vẻ không được tự nhiên, anh chỉ luôn đưa tiền mặt cho đàn bà, lần này lại hao tâm tốn sức chọn lựa chiếc nhẫn, còn bản khoản đối phương có nhận hay không, thật là làm khó anh mà. “.” Cậu bé nhìn anh trong nháy mắt, không biết nên nói gì. Đông Tam Thiếu nhú mày, có vẻ mình lại sai lầm rồi, “Cô ấy không thích nhẫn kim cương?” Không phải chứ, không phải phụ nữ đều thích kim cương, xe sang trọng, chỗ ở nổi tiếng sao? ! Cậu bé lắc đầu, “Mẹ thích kim cương.”, hô ~ nghe lời này của cậu, Đông Tam Thiếu dãn chân mày đang nhíu ra, hãy nói đi, chỉ cần là phụ nữ đều không tránh được tâm thường, không ngờ con trai có bổ sung, “Nhưng mẹ nói, mẹ thích nhất là hình cái đầu của ông Mao.” Ý là, cha hãy đổi đi thì mẹ sẽ càng vui vẻ hơn. Đông Bác Hải co rút, cô bé chết tiệt lại thích hình cái đầu Mao chủ tịch như vậy, rõ ràng là mua quan tài để bên cạnh anh, ngày ngày đều có thể làm bạn với anh, bảo đảm vui chết cô luôn. Nhìn mặt của cha lo lắng, cậu bé cười nghiêng ngả, “Cha, chọc cha chơi thôi, ha ha ha.” “Xác lão.” Đông Bác Hải ngất mũi của cậu, hai cô bán hàng ở bên cạnh nghe hai cha con nói chuyện, cũng kinh sợ biến sắc, đụng một cánh tay của nhau, thì ra tin đồn là thật, Đông Tam Thiếu Gia, thật sự có một đứa con riêng. “A. . .” Đông Bác Hải đột nhiên quay đầu, mắt lạnh làm cho hai người một lực sát thương mười phần, hai người sợ tới mức kinh hãi đập một cái, vội vàng cúi đầu, rút tay lại rất nhanh, trong lòng bồn chồn không yên. Đông Bác Hải cười lạnh lẽo, ánh mắt chuyển sang con trai, vuốt cái đầu nhỏ của cậu nói: “Con trai, còn nhớ rõ ngày mà đám chó săn cho chúng ta đăng lên báo trang đầu không?” “Ông ta thế nào rồi hả?” Bộ dạng Q Tử ra vẻ cục cưng tò mò, hỏi. “Nghe nói, ‘không cần thận’ té ngã què chân, cũng không thể đi lấy tin tức được nữa.” Anh cười nhẹ, tuần nhả như thế. “Thật, vậy ông ta thật là xui xẻo.” Cậu bé thay ông tay mặc niệm. Đông Bác Hải ôm con trai, để cậu xuống đất, vuốt đầu của cậu, dùng giọng điệu ra vẻ người cha hiền từ nói: “Bảo bối, nhớ làm người phải an phận thủ thường, làm việc gì thì phải nghĩ kỹ rồi mới làm, nếu không, Thượng Đế sẽ phải trừng phạt đứa trẻ cứng đầu cứng cổ.” Lời này làm như là nói cho cậu nhóc nghe, lại như nói cho. Anh nghiêng đầu, khóe miệng nâng lên một cái cười lạnh âm trầm, liếc nhìn hai người bán hàng đang cúi thấp đầu run lẩy bẩy, một hồi lâu, rồi lên tiếng lần nữa, “Gói lại giúp tôi!” “Được. . . được. . . Tam Thiếu Gia. . . Ngài. . . Ngài chờ chút.” Một người trong đó đã sợ đến mức toàn thân cứng ngắc, không ngóc đầu lên được, còn cô gái lắp bắp nhận lấy kim cương, cũng sợ tới mức đầu đầy mồ hôi lạnh, tay run giống như là bị rút gân vậy. Cậu bé ra sức gây họa, ngẩng đầu nháy mắt với Đông Tam Thiếu, biết mà còn hỏi: “Cha, hai chị gái này sao vậy, sao lại phát run thế?” Nhún nhún vai, anh nhẹ nhàng nói: “Mỡ má lạnh quá lớn đi!” “Oh, khó trách, con cũng cảm thấy lạnh quá.” Cậu bé rung mình một cái, lông run lên, cha quả nhiên phúc hắc, vài ba lời, thì đã dễ dàng làm cho người ta ngậm miệng. ***** Về đến nhà, trả tiền xe, Vô Song nhận hóa đơn rồi xuống xe, tức giận dùm dùm mà gõ gõ cánh cửa, “Mở cửa”

. Bên trong không ai đáp lại, lại có tiếng động rất lớn. Theo bản năng cô giơ cổ tay lên, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, quy định là hai giờ, cô mới tốn chưa tới 50 phút, người đó chờ không được, nên đập nhà cô rồi hả? Dựa vào TNND, đồ thiếu gia đáng ghét, cô không hầu hạ đâu. Cô lo lắng từ trong túi lấy ra cái chìa khóa, mở cửa, tiến vào cửa rồi sau đó lập tức trở tay đóng lại. Sau đó, ném túi lên trên ghế sa lon, cuộn tay áo lên rồi xông tới, tiếng động trong căn phòng rất lớn ~ đi tới cửa phòng ngủ, tay nắm tay cầm cửa dừng lại, cô hít sâu một hơi, đem tức giận tụ tập tại một chỗ, sau đó, đột nhiên “Bùm” một cái rồi đẩy cửa ra, rồi Hà Đông Sư Tử rống câu: “Đông Bác Hải tôi thật sự là chịu đủ. A.” Tiếp sau là thét chói tai, không sai. Bởi vì đứng ở trước mắt cô, cũng không phải là Đông tam thiếu tuấn mỹ, mà là. . . Mà là một con gấu chó lớn lông da màu đen! Giờ phút này đang giương miệng to như chậu máu, điên cuồng gào tru lên, sau đó phát hiện Vô Song cái con mồi thơm ngào ngạt này, lập tức xông tới cô.

Lời của tác giả : Phần tiếp theo: đại chiến người thú , phần tiếp theo sẽ vào VIP . Nếu bạn cảm thấy chương miễn phí cũng không tệ lắm, như vậy Đồng tử có thể chịu trách nhiệm mà nói cho bạn biết,

các chương sau càng đặc sắc hơn, truyện này có cười có nước mắt, có nghĩa hiệp, có nhu tình. Cục cưng hắc đạo dũng mãnh thông minh, nữ chính bề ngoài nhu nhược nhưng nội tâm mạnh mẽ, nam chính xấu bụng lưỡi độc nhưng không giả dối, chắc chắn sẽ là một bộ khiến ọi người xem không giống như truyện tổng tài.

71. Chương 71: Gấu Và Người Đại Chiến

“A a a a a

” thấy con gấu đen lớn xông vào mình, theo bản năng cô trốn qua bên cạnh, gấu đen lớn vồ hụt, Vô Song sợ tới mức kêu to a a, hoảng sợ mở to đôi mắt, không chớp mắt mà cảnh giác gấu đen, bước chân lui lại. Khốn kiếp! Sao nhà cô lại có một con gấu đen khổng lồ như vậy? Con gấu đen lớn chụp không được, ngã nhào xuống đất, nhưng nó cũng không vì vậy mà bỏ qua, bốn chân đứng lên lần nữa, giương đầu tru lên vài tiếng ngao ngao ngao, sau đó, nhìn thẳng vào Vô Song, chuẩn bị sẵn sàng xuất phát, ắt hẳn là muốn lập tức hạ gục cô, tóm lấy cô, cắn chết cô, con này có vẻ rất tàn nhẫn, hình như không coi cô là con mồi, mà coi cô giống như là kẻ địch. “Wow, mày có phải đi nhầm địa chỉ không hả, nơi này không phải là đoàn xiếc thú, tao cũng không phải là nhân viên chăn nuôi thuần dưỡng.” Ánh mắt tức giận, cừu hận kia sáng lên, rất giống ánh mắt của người đang oán giận, Vô Song nghĩ tới có thể là, nó trốn ra từ đoàn xiếc thú, nhất định là bị nhân viên chăn nuôi ngược đãi đến điên rồi, nên mới muốn trả thù. Vô Song cố gắng bày ra dáng vẻ mỉm cười, hi vọng nó có thể nhìn thấy cô hoà nhã như vậy, nhận ra cô không phải là nhân viên nuôi nó. Tuy nhiên, con gấu đen lớn lại đang ở trong sự phấn khích cao độ và thù hận, căn bản không để ý đến cô, lại tru “Ngao” một tiếng, ngay sau đó, lại nhào về phía cô. “A!” Lần này nguy hiểm thật, nếu không phải là Vô Song lách mình nhanh mấy giây như vậy, nó nhất định đã đụng cô ngã, móng của nó lướt qua người của cô, cào rách một ống tay áo của cô, quẹt ở trên cánh tay của cô hai đường vết thương, Vô Song lui sát vào tường, hít thở mãnh liệt, thiếu chút nữa thì trái tim cũng nhảy ra ngoài, quá kinh khủng. Xem ra, ngày hôm nay là con gấu này quyết tâm muốn mạng cô! Cô nhanh chóng chạy trốn chết. Không bỏ nhào vào, con gấu lại dời đi hướng khác, Vô Song dán lưng chặt vào tường, hít sâu, hơi híp mắt, cắn chặt hàm răng nhìn nó, con gấu hai lần không nhào tới, hình như nôn nóng, lần này nó dùng hết sức nhào tới cô lần nữa, Vô Song cũng không vội vã né tránh, mà tính đúng thời cơ thấy nó không thể thu lực, thì cô mới dồn sức né tránh. “Bùm ——” cả mặt tường giống như là gặp phải cơn động đất đột kích, mà rung động, con gấu gục ngã trên mặt đất, nó nằm chống vó, mắt nó đom đóm, lỗ mũi bị đụng vào rách da, chảy máu. “O o

~” mặc dù thắng một ván, nhưng vẫn còn tồn tại nguy hiểm, Vô Song thở hổn hển, xoay người chạy trốn chết, giành cửa nhưng cửa mở không ra, cô dùng sức vịn mấy cái, cũng không được, tại sao lại như vậy? (Vô Song sao hiểu được, cửa là tự tay người làm, một khi mở ra rồi đóng lại, thì bên trong sẽ tự động khóa lại.) “Ngao ngao” con gấu đen bị chơi xỏ, nên đã cực kỳ phẫn nộ, lần này ngay cả mắt cũng đã biến thành màu nâu đỏ, đặc biệt kinh khủng. Nó đứng lên, Vô Song đang loay hoay mở cửa nên không có chú ý tới sau lưng đang có thứ lặng lẽ đến gần cô, đợi cô lấy lại tinh thần, rồi quay đầu trở lại nhìn thì, gấu đen đã từ từ đến bên cạnh cô, tóm rồi ném cô ra xa hơn một thước. Vô Song nằm trên mặt đất, rên rỉ “A

~” đau quá. “Ngao ngao” gấu đen lại ngửa đầu gào lên lần nữa, làm như khen mình, lại giống như là nóng lòng muốn giết con mồi trước. Không để ý tới đau đớn, Vô Song chống tay, rồi bò dậy, thân thể đứng không vững, sau đó lui lại mấy bước nhỏ, rồi cô xoay người chạy vào phòng bếp, cũng đã trốn không được, bởi vì mỗi cửa sổ ở trong nhà đều cài đặt thanh chắn bảo vệ, vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể liều mạng với nó. Gấu đen đuổi theo vào phòng bếp, sao đó lại phát hiện Vô Song, móng vuốt quất tới phía cô, lần này Vô Song không vội vàng tránh đi, mà phản kích đưa cái dao phay trong tay lên, quất tới nó, bàn chân gấu bay lên

máu tươi bắn tung toé lên mặt Vô Song. “Ngao ngao ngao” lần này tiếng kêu của gấu đen lộ ra tê tâm liệt phế, ba cái chân đứng thẳng, liên tục lui về phía sau, còn Vô Song sợ tới mức tay chân như nhũn ra, một tiếng “loảng xoảng”, rồi dao ở trong tay rớt ra. Cho đến tận lúc này, đây là chuyện kinh khủng nhất mà cô đã trải qua, nhìn máu tươi đầy đất, thì cả người cô đã không còn chút sức lực nào, mồ hôi lạnh toát ra, ghé thở muốn ọi. Cô xoay người lại, cũng không biết mình có thể chạy trốn tới đâu, nhưng theo bản năng chính

là muốn rời xa khỏi gấu đen. Cô mới vừa chạy chưa được mấy bước, thì gấu đen đã đánh lén cô từ phía sau, đầu dùng sức húc vào, Vô Song bị đụng bay đến mấy mét, đầu ở ngã xuống đất bị thương nặng, lúc ấy thì cô hôn mê. Gấu đen, tru lên “ngao ngao” rồi nhào tới, muốn cắn xé cô, mà vào thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, thì một sợi dây thừng từ phía sau bay tới trói cổ của nó lại, kéo nó ngã xuống đất. “Ngao ngao ngao” nó không phục mà tru lên. Người chạy tới cứu là Ảnh Tử, cậu phụng mệnh Q Tử bảo vệ Vô Song, vẫn luôn len lén theo dõi cô, mai phục ở chung quanh đây, là do tiếng gào thét đến mức tê tâm liệt phế của gấu đen, kinh động đến cậu, nên cậu phá cửa vào. Sau đó Ảnh Tử kéo nó ra một khoảng cách, Gấu đen đột nhiên bị đánh bất ngờ, nên nặng nề ồ ồ một lát, rồi sau đó nhào tới phía cậu. Ảnh Tử cũng không né tránh, mà bắt lấy hai chân trước của nó, rồi cùng ngã xuống đất, gấu ở trên, Ảnh Tử ở dưới. “Ngao ngao ngao” gấu giương miệng to như chậu máu, muốn cắn Ảnh Tử, thế nhưng sức của Ảnh Tử rất khá, gấu không hề được cậu, không bỏ vào miệng được, nước miếng ghê tởm rơi xuống, rơi xuống khuôn mặt xinh đẹp của Ảnh Tử, thế nhưng vẻ mặt của cậu cũng không chút thay đổi (thật là tàn bạo). Giằng co trong chốc lát, Ảnh Tử phát lực một cái lật người rồi đè nó ở phía dưới, ngồi ở trên bụng của nó, lại đè vào cái chân không có bị thương của nó, vung nắm đấm vào nó giống như đánh bao cát lớn, nước miếng của gấu chảy ra. Một quyền, một quyền, một quyền, rồi lại một quyền. Sau mấy quyền, thì gấu thoi thóp thở, không nhúc nhích, Ảnh Tử mở miệng thở hổn hển, mồ hôi rơi như mưa, quả đấm cứng như sắt đỏ lên, thấy gấu nửa chết nửa sống, đã không còn uy hiếp nữa, cậu mới nghiêng đầu liếc nhìn Vô Song ngủ ở trên đất, nhíu mày một cái, hít một hơi, rồi đứng lên, đi tới muốn ôm cô đưa đến bệnh viện. Đột nhiên, gấu thoi thóp thở đã sống lại, hơn nữa vô cùng hung mãnh đụng ngã Ảnh Tử từ phía sau, hung hăng cắn bờ vai của cậu. “A.” Ảnh Tử đau đến mức cắn chặt hàm răng, lập tức rút cây dao găm bên hông ra, dùng sức cắm xuống đầu của con gấu, thì sau đó con gấu đã chết, nhưng hàm răng nó đã cắn vào ở bên trong thịt của cậu, miệng vẫn không rời lỏng. Ảnh Tử nằm trên mặt đất, máu trên bả vai cậu chảy xuống đất, còn con gấu thì đè ở trên người cậu, cậu lại không dám dùng sức để lật người, bởi vì biết sức lực không tốt, thịt ở trên vai rất có thể sẽ bị xé rách, nhưng cậu lại rất lo lắng, sợ Vô Song có xảy ra sơ xuất gì, lúc cậu đang quyết định nhin cơn đau cắt thịt, thì Bạch Dạ vọt vào. “Ảnh Tử.” Cậu nhảy đến trước mặt cậu ấy, không kịp hỏi nguyên do thì đã bắt đầu giúp cậu ấy xử lý con gấu ở trên lưng, Ảnh Tử gọi cậu, “Trước tiên đừng động tới mình, đi xem cô ấy như thế nào đi?” “Ừ, trước tiên cậu hãy chịu đựng.” Chính xác, tánh mạng của Vô Song còn quý hơn bọn họ nhiều, cho dù bọn họ chết, cô ấy cũng không thể có chút sơ xuất nào. Bạch Dạ nhảy qua, ngồi xổm ở trước mặt Vô Song lật người cô lại, cái trán của cô ấy bị đụng nên chảy máu, cậu đưa tay lên cánh mũi cô thăm dò, hơi thở rất mạnh, may mắn chỉ là ngất đi thôi. “Cô ấy không sao, chúng ta phải nhanh chóng rời đi, chủ tử đã dẫn người trở lại rồi!” Cậu bé đã dặn dò bọn họ, bây giờ cậu ấy còn chưa muốn bại lộ thân phận, cho nên không thể để cho người khác nhìn thấy bọn họ. Bạch Dạ đi tới, đẩy miệng gấu ra khỏi cậu ấy, rồi sau đó đẩy con gấu chết ra, đỡ Ảnh Tử dậy, hai người vội vã rời đi. Mấy phút sau, hai cha con vui vẻ về đến nhà, ánh mắt đảo qua tất cả ở trong phòng, sau đó mặt đều thay đổi, cả mặt lớn nhỏ đều liếc nhau! Phòng bệnh VIP cao cấp, yên tĩnh giống như không người, nhưng thật ra thì một lớn một nhỏ đang ngồi trên sofa, lớn ôm nhỏ, hai người cũng không chớp mắt nhìn chăm chăm vào người nằm ở trên giường, hồi lâu, thì lớn mở miệng, “Con trai, cha đi mua chút đồ ăn cho mẹ con, con ở đây canh chừng mẹ thật tốt.” “Dạ.” Nhỏ hiểu chuyện nên gật đầu một cái, lớn buông cậu xuống, rồi xoay người bước đi. Sau khi thấy anh đi, thì Q Tử liếc thấy mẹ đang ngủ say, nên lấy điện thoại ra gọi, “A lô, Bạch Dạ, Ảnh Tử không có bị thương chứ?” Cậu bé đoán, không có gì bất ngờ xảy ra, gấu đen hẳn là bị Ảnh Tử giết chết. “Bị cắn một miếng!” Bạch Dạ nói thật. “Nghiêm trọng không?” Đối với thuộc hạ, Q Tử vẫn rất quan tâm. “Chủ tử yên tâm, Ảnh Tử không sao.” Chút vết thương này, lần chuyện nhỏ với bọn họ. “. Thay tôi cảm ơn anh ta.” Trầm mặc một chút, Q Tử lộ vẻ xúc động nói. “Bảo vệ ngài và phu nhân là thiên chức của chúng tôi, chủ tử không cần nói cảm ơn.” “Ừ ~” người ở trên giường tỉnh, Q Tử liếc mắt nhìn, rồi vội vã nói: “Bảo Ảnh Tử nghỉ ngơi thật tốt, mẹ tỉnh rồi, hẹn gặp lại.” Cất điện thoại xong, cậu thu hồi khuôn mặt nhỏ nhắn uy nghiêm, ngược lại sắc mặt ra vẻ ngây thơ hồn nhiên rồi đi tới ngồi ở bên giường, nhìn Vô Song chớp mở mắt nói: “Mẹ, mẹ đã tỉnh?” “Gấu, gấu, gấu.” Ý thức trong đầu Vô Song vẫn còn dừng lại là đang vật lộn với gấu đen, nhìn chăm chăm trần nhà, cô dường như nhìn thấy con gấu đang bay. “Mẹ, nơi này là bệnh viện, không có gấu.” Q Tử nhắc nhở cô. Bệnh viện? Ý thức của Vô Song bỗng thanh tỉnh, ảo ảnh về con gấu tan thành mây khói, một màn xảy ra vừa rồi lại giống như cuốn phim đang chiếu ở trong đầu cô, cô trừng mắt, quát to một tiếng rồi ngồi dậy. Vẻ mặt cậu bé ra vẻ không chịu nổi, bả vai nhô lên, rụt cổ một cái. “Gấu, một con gấu chó đen thật to, con trai. A.” Cô kích động kéo cánh tay Q Tử, cả người đều đau nhức. “Mẹ, không sao, không sao, gấu đã chết rồi.” Cậu bé cười híp mắt đang ôm lấy mặt của cô an ủi, thấy mẹ vẫn còn rất sợ, thì cậu hôn lên trên mặt mẹ một cái, “Ngoan nào, mọi

chuyện đều đã qua rồi.” “Con trai, tại sao nhà chúng ta lại có gấu đen vậy?” Vô Song nghĩ thế nào cũng không thông. “.” Cậu chuyển con người, cái vấn đề này cậu phải suy nghĩ cẩn thận một chút, không thể để ẹ biết là có người cố ý. “Nhất định là có người cố ý.” Nắm chặt tay cánh tay của con trai, Vô Song nhú mày, nghĩ sẽ là ai chứ? Đột nhiên, trong đầu từ từ hiện ra khuôn mặt khả nghi, không, đối với cô mà nói gương mặt này không phải là khả nghi, mà là chính xác trăm phần trăm. Cô nghiêng rặng rồi lạnh lùng nói: “Là anh ta!” “Là ai?” Cậu bé tò mò trừng lớn đôi mắt hạt châu, xem ra thì mẹ thật sự có kẻ thù? !

72. Chương 72: Kiếp Trước Anh Là Mẹ Ghẻ Của Công Chúa Bạch Tuyết?

“Trừ anh ta ra, thì còn ai vào đây.” Nghe giọng điệu của mẹ, thì người này cậu cũng rất quen thuộc, Cậu bé ngổn ngang trong gió, đầu đầy hắc tuyến, rồi lau mồ hôi lạnh một chút, “Mẹ, chẳng lẽ mẹ cho rằng là do chú Đông làm.” Trên thế giới này, ai cũng có thể tổn thương mẹ, duy chỉ có cậu và cha thì sẽ không, cậu tin tưởng. “Không phải là anh ta thì còn ai, mẹ con mình cách ly với thế giới bên ngoài, người quen biết cũng có thể đếm được nắm đầu ngón tay, có thể đắc tội tới ai? Trừ anh ta ra, mẹ thật sự không còn nghĩ ra ai.” Khoé miệng cậu bé co quắp lại. Nghĩ thầm: mẹ ơi là mẹ, dù mẹ tuyệt duyên với cha, dù ẹ không thích cha, cũng không thể luôn nhắm vào ông ấy chứ, như vậy cậu sẽ cảm thấy cha càng đáng thương hơn! Không thể để ẹ nói oan cha như vậy. Chu môi, cậu bé muốn nói giúp cha, thì lúc này, cánh cửa mở ra một tiếng rắc, hai mẹ con quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mặt một người đàn ông đen lại, một tay còn đang cầm hoa hồng trắng, một tay cầm nước trái cây, hàm răng nghiêng chặt nhìn chăm chăm vào Vô Song, rất dễ nhận thấy chuyện bọn họ nói, anh đều nghe rõ ràng. Không khí yên lặng. Một nhà ba người theo đuổi tâm tư của mình. Q Tử hít một hơi lãnh khí, thật sự sợ cha sẽ nhịn không được mà gầm thét hoặc là ra tay với mẹ, dù sao thì lời của mẹ đã thật sự đã thương người rồi, cha phí hết tâm tư muốn mẹ vui lòng, mà mẹ lại hoài nghi như vậy. ai mà không giận chứ! “Mẹ không phải. nói chứ.” Lời nói cuối cùng cũng nhỏ hắt đi, giải thích sẽ chỉ là giấu đầu lòi đuôi, cha đều nghe hết rồi. “Bảo bối, con ra ngoài trước đi.” Ánh mắt của anh chưa từng chệch qua một giây, giọng điệu không gọn sóng không nghe ra tâm tình của anh. Q Tử quay đầu liếc mắt nhìn mẹ, thật giống như đang nói..., mẹ hãy bảo trọng. Cậu vừa mới chuẩn bị nhảy xuống giường, thì Vô Song kéo chặt tay mập mập của cậu, “Con trai, con không phải là do anh ta sinh anh ta nuôi, làm gì mà nghe lời của anh ta như vậy.” Thật ra thì Vô Song chột dạ, muốn con trai ở lại để thêm can đảm. Đông Bác Hải cười lạnh ở trong lòng: không phải là của anh, em có thể sinh ra con trai được mới là lạ! Cậu bé ngo trái ngo phải giống như nhân bánh quy kẹp bị kẹp ở giữa cha mẹ, nói giúp ai cũng là tội nhân, cho nên tốt nhất là giữ vững trầm mặc, làm bột nhào để mặc cho bọn họ muốn nặn tròn hay dẹt,, Đông Bác Hải không biến sắc mà đi tới, mỗi một bước đều giống như đang giẫm lên trái tim của Vô Song, làm cô lo lắng thấp thỏm. Anh đem hoa cắm vào trong bình hoa, còn chưa đợi anh mở miệng, thì Vô Song đã nói trước: “Con trai, con có nói cho người ta biết, mẹ dị ứng với phấn hoa không?” Ặc? Q Tử ngẩn ra, “Mẹ, lúc nào thì mẹ. ừm ừm.” Cậu nói kế tiếp đã bị Vô Song lấy tay che kín. “Tam Thiếu Gia, xin lỗi nha, tôi dị ứng với phấn hoa.” Ngụ ý, là ai cần hoa thối của anh. Đông Bác Hải giận quá hóa cười, “Cũng đúng, tôi cũng nên nghĩ tới sớm, hoa thanh cao như vậy, sao lại thích hợp với cô chứ?” Vô Song không nói, nhưng cũng không giận, cũng cười phóng khoáng, “Đúng vậy nha, hoa thanh cao như thế xác thực không thích hợp với loại người phạm tục như tôi, tựa như quần áo trên người Tam Thiếu Gia đây, cũng không thích hợp mặc ở trên người cầm thú.” Bắt đầu người thân công kích —— Lại ầm ĩ một lúc, hai người không đánh nhau một trận thì không được, cậu bé sắp không nhịn nổi rồi, cậu phải làm người hoà giải, kéo tay Vô Song xuống, cậu thở dốc, rồi há mồm chuẩn bị nói chuyện, thì lại bị nhanh chân trước, Đông Tam Thiếu cười lạnh nói: “Chúc Vô Song, vốn là tôi tưởng rằng tôi đánh giá thấp sự quyến rũ của cô, xem ra hôm nay đúng như dự đoán, thì mức tôn vinh này của cô, đúng là chỉ có cầm thú mới có thể đánh chủ ý lên cô.” Ý gì đây? Vô Song giật mình, ngược lại cậu bé phản ứng kịp, đầu đầy hắc tuyến, hai mắt vô tội, mắc mớ gì tới cậu chứ, sao lại chửi cậu. (lời này của Đông Tam Thiếu không ngừng tổn hại Vô Song, rồi tổn hại cả chính anh, và con trai, ngọc đá đều tan, thật tàn nhẫn.) Cha quả nhiên là thà làm ngọc vỡ không làm ngói lành a! Bị công kích, nên Vô Song có hơi thiếu kiên nhẫn, quai hàm phồng lên, Đông Bác Hải thờ ơ liếc cô một cái, nói tiếp: “Đừng có dùng loại ánh mắt này nhìn tôi, tôi đây là đang khích lệ cô, trước mắt trên đời này tôi nghĩ trừ Chúc Vô Song có ra, thì không có người thứ hai nào có loại

người quyến rũ như cô để hấp dẫn con gấu đầu!" Ánh mắt khinh bạc, rõ ràng là đang cười nhạo cô, Chúc Vô Song à Chúc Vô Song, cô còn tưởng mình thật là Thiên Hạ Vô Song sao! Nếu như, Vô Song có võ công cái thể, dời núi lấp biển, giờ phút này cô nhất định đem anh xếp đến chân trời góc biển, tốt nhất là đánh ra ngoài không gian. Nếu như, Vô Song biết độc môn ám khí, Tiểu Lý Phi Dao, thì giờ phút này cô nhất định sẽ bắn xuyên thủng anh một vạn cái. Đáng tiếc, mọi chuyện cũng chỉ là nếu như, thực tế, cái gì cô cũng không biết, chỉ biết một chiêu, là Sư Tử Hà Đông rống: "Đông Bác Hải anh đừng có quá đáng nhé." Rống xong rồi, người đàn ông đó vẫn thản nhiên ngay cả đánh rắm cũng không có, mà đầu của cô thì đã đau đến muốn chết, thật sự có thể nói là là tự gây nghiệt không thể sống. Thật ra thì Đông Bác Hải cũng không cố ý muốn ám ỉ với cô, anh chỉ muốn cho cô hiểu rõ một đạo lý, nếu so lời nói ác độc, thì cô cần bản không phải là đối thủ của mình, lần trước, anh không phản bác, là anh cố ý dung túng cô, lần này nếu không phải là cô quá đáng, anh cũng sẽ không làm cho cô khó chịu. "Mẹ, mẹ làm sao vậy?" Vô Song lấy tay đè đầu lại, vẻ mặt đau đớn, cậu bé lo lắng hỏi. "Đầu đau quá." "Tôi đi gọi bác sĩ." Đông Bác Hải cũng hơi nóng nảy. "Không cần." Anh dừng một chút rồi không được tự nhiên mà hỏi: "Em đói bụng không?" Vô Song nghiêng đầu, liếc nhìn anh hoài nghi, cô không nghe lầm chứ? Tam Thiếu Gia sẽ quan tâm cô có đói hay không à, ôi chao. "Nè." Anh cứng ngắc đưa lên một cái quả táo, giọng nói cũng lạnh như băng, khuôn mặt xinh đẹp không chút thay đổi rất khó, ánh mắt né tránh lại tiết lộ anh không được tự nhiên cùng với ngượng ngùng. Liếc mắt nhìn quả táo, Vô Song hỏi: "Đông Tam Thiếu, anh sẽ không phải là mẹ ghê của công chúa Bạch Tuyết chuyển thế chứ?" Kiếp trước không có độc chết công chúa Bạch Tuyết, nên đời này tới độc chết cô. Truyện cổ tích nổi tiếng như vậy, Đông Tam Thiếu cũng có nghe qua, cho nên, hiểu ý trong lời nói của cô, vì thế mà đen mặt. "Mẹ, con đi rửa giúp mẹ." Q Tử xen vào nói đúng lúc, nhận lấy quả táo trong tay cha, rất vui vẻ mà chạy ra ngoài. Thấy con trai đi rồi, Đông Bác Hải cũng không tiếp tục im hơi lặng tiếng nữa, mở rộng Tây phục rồi chống nạnh, lông mày lạnh lùng liếc ngang nói: "Này, Chúc Vô Song, là em muốn mình ở chỗ xa xôi như vậy, trêu chọc đến gấu, em có ân oán với ai à?" "Không phải do anh đốt nhà của tôi, nên tôi mới lựa chọn chỗ xa xôi như vậy sao?" Dù sao anh cũng không thể từ chối trách nhiệm. "Không phải anh cũng đền cho em một ngôi biệt thự sao?" "Thôi đi, ai mà thèm." Mặc dù Vô Song yêu tiền, nhưng tôn nghiêm còn quan trọng hơn tiền, cô cũng không muốn bị anh coi thường, cô tức giận đỏ mặt. Đông Bác Hải lại trầm mặc, nhú lại lông mày mảnh, anh bình tĩnh lại rồi đột nhiên cảm thấy mình rất ngây thơ, vậy mà lại tranh chấp với một cô gái đến mặt đỏ tai hồng, rất kỳ quái, gặp gỡ cô gái này, anh luôn không tự chủ được mà mất khống chế, tâm tình mất khống chế, tim cũng mất khống chế luôn. Thoáng chốc, trong gian phòng đã yên tĩnh trở lại, hai người bốn mắt nhìn nhau đều trầm mặc không nói, trong ánh mắt lẫn nhau đều di chuyển không được tự nhiên, tim đang nhảy thình thịch. Nhìn chăm chăm anh, sao có một giây kia, Vô Song lại sinh ra một loại ảo giác, cảm giác mối tình đầu hình như đã trở về rồi, nhưng loại cảm giác này cũng chỉ có một giây, bởi vì một giây kế tiếp trong đầu lại hiện lên khuôn mặt làm cô đau. Rũ rệm mắt xuống, cô tránh ánh mắt dịu dàng của Đông Bác Hải, lắc lắc đầu. Là cô quá nhạy cảm, phạm là những đồ có liên quan đến mối tình đầu, luôn làm cho cô không tự chủ được mà nhớ tới người kia, người đàn ông hứa hẹn cho cô Thiên đường, lại đẩy cô xuống Địa ngục, thật ra thì cô đã quên. Ở nước ngoài chín năm, cô bận rộn đến mức thời gian nhớ lại cũng không có, trở về nước lại quá rồi rãnh, nên mới thấy cảnh sinh tình. Mới có thể suy nghĩ vẩn vơ mà nghĩ đến anh ta. Đột nhiên ánh mắt của cô ảm đạm, cũng buồn bã giống như lúc hát tối hôm qua vậy, thấy rõ cô lại đang nghĩ tới người đàn ông kia, trong tim Đông Bác Hải lại dâng lên một cơn giận vô danh, ở trước mặt anh, anh không cho phép cô nghĩ đến người đàn ông khác, không, bất kỳ thời gian, bất kỳ địa điểm, cô đều không được nhớ người đàn ông nào ngoài anh và con trai! "Này." Anh đột nhiên cất cao giọng gọi cô. "Gi?" Vô Song nghiêng đầu không nhìn được nhìn anh, lại muốn cãi nhau với cô. Đông Bác Hải im lặng, anh cũng không biết muốn nói gì, luyến quỳnh một lúc rồi mới nói ra, "Dọn đến chỗ anh ở đi." Trước khi Vô Song mở miệng cự tuyệt, thì anh lại bổ sung, "Em yên tâm, anh cũng không ở đó đâu." Vô Song nhìn chăm chăm anh, nhả mồm lại, suy nghĩ một chút, cô cảm thấy cần phải lên tiếng hỏi: "Tam Thiếu Gia, sao anh lại đối với tôi tốt như vậy, đừng nói với tôi, là anh vừa thấy đã yêu tôi nhé?" Vừa thấy đã yêu? Đông Bác Hải nhú mày, rồi quét mắt cô một cái, ánh mắt cực kỳ xem thường "Hừ" cười một tiếng, rồi châm chọc hỏi lại: "Cô có chỗ nào xuất chúng mà có thể làm cho tôi vừa thấy đã yêu cô hả?" Cô không có chỗ nào xuất chúng có thể làm cho anh vừa thấy đã yêu, "Vậy sao anh lại đưa cho tôi khu nhà cao cấp đó?" Còn giống như miếng kẹo da trâu dính vào cô. "Bản thiếu gia có tiền nhưng không có chỗ xài, muốn tìm người xài giúp tôi, lý do này đủ chứ!" "Ừ, lý do này cũng khá đầy đủ!" Vô Song cười híp mắt rồi gật đầu, lúc ngẩng đầu lên thì ánh mắt cũng sáng lên, "Chuyện tốt như vậy, tôi nguyện ý tiêu tiền giúp Tam Thiếu Gia, nhất định là có rất nhiều người, ngại cần gì mà tốn công trên người một cô gái không thức thời như vậy chứ? Ý tốt của ngài tôi xin nhận, Tam

Thiếu Gia không còn chuyện gì nữa, kính xin trở về đi, tôi cũng muốn nghỉ ngơi một lát.” Vô Song nằm xuống, nghiêng người muốn ngủ, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, trong lòng có chút mất mát, biết rõ không thể nhận được câu trả lời, nhưng cô vẫn có một chút mong đợi, thật sự chỉ là một chút. Lúc này mằm mống tình yêu, chính là đã rơi xuống làm rã ở trong lòng cô, vẫn chưa nảy sinh. Cô đã cự tuyệt nhiều lần, khiến Đông Bác Hải giận dữ, anh lấy một cái chìa khóa ở trong túi ra, mạnh mẽ nhét vào trong lòng bàn tay của cô, bá đạo uy hiếp, “Em nhất định phải đem scandal giữa con trai của em và anh biến thành sự thật, tốt nhất là đừng chọc giận anh, đợi lát nữa anh sẽ cho người đem toàn bộ đồ đạc của hai mẹ con chuyển vào biệt thự, xuất viện thì sẽ có người tới đón em đến nhà mới.” Vô Song trăm mối khó giải mà nhìn anh, anh không thích cô, nhưng tại sao phải cưỡng ép cô nhận lấy đồ anh đưa, còn uy hiếp cô, có bị bệnh không! Lúc này, Đông Bác Hải nhận được một cú điện thoại, trả lời một câu đơn giản: “Tôi sẽ trở về lập tức.”

73. Chương 73: Tôi Không Muốn, Cũng Không Ai Có Thể Lấy Của Tôi

Đông Bác Hải ra khỏi phòng bệnh, thì gặp cậu bé đã rửa quả táo xong trở lại, cậu hỏi: “Cha, cha phải đi sao?” “Ừ, về nhà một chuyến.” Anh sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của con trai. Cậu bé làm như dự đoán được cái gì đó, ngẩng đầu lên dặn dò anh: “Cha, cha nhớ đã đáp ứng con rồi đấy, bây giờ còn chưa phải lúc.” Đông Bác Hải ngẩn ra, rồi chợt gật đầu, “Yên tâm đi, cha con luôn luôn nói được thì làm được.” Anh cười cười, “Chăm sóc mẹ thật tốt.” “Dạ, tối sẽ về nhà ăn cơm chứ?” “Không, buổi tối cha còn có chuyện.” “Có chuyện gì?” Lời này của cậu bé là tuyệt đối hỏi thay mẹ. “Việc của người lớn.” Đông Bác Hải trả lời rất súc tích, nhưng cũng không có chút kiêng kị nào, ánh mắt của Q Tử âm trầm, miệng nhỏ vênh lên cao, khinh bỉ nói: “Cha, cha hoa tâm như vậy, coi chừng mẹ coi thường cha.” Có mẹ rồi, ông ấy còn muốn nghỉ tới những người phụ nữ khác sao, dựa vào gì chứ. Đông Bác Hải đột nhiên nheo mắt lại, nắm bả vai nhỏ của cậu, hơi nghiêng người nhìn cậu, hỏi: “Con trai, mấy năm nay mẹ con đều một mình sao?” “Cha, mấy năm nay cha một mình sao?” Q Tử rất thông minh mà hỏi ngược lại, cậu yêu mẹ nhất, cũng không thể để cho cha chiếm tiện nghi của mẹ, cậu nghĩ nói không, ông ấy cũng sẽ nói không. “Cha.” Sao có thể một mình. “Dạ?” Cậu bé nháy mắt với anh, chờ đợi câu sau. Hăng giọng một cái, anh nói: “Con trai, trước tiên con nói cho cha biết, mấy năm nay, mẹ có giao du với bạn trai không?” Nghiêng đầu, cậu bé suy nghĩ một chút, rồi lắc đầu, “Không có.” Trái tim của Đông Bác Hải bay lên bầu trời rồi, cái loại vui vẻ đó khó nói lên lời, sau đó cậu bé lại bổ sung, “Dẫn theo mấy người về nhà.” “Mang về nhà?” Trái tim kia bay lên bầu trời, bỗng nhiên lại rơi xuống một cái, rơi thẳng xuống vực sâu vạn trượng, anh cắn răng, “Vậy bọn họ làm những gì?” Nghĩ đến hình ảnh ** không chịu nổi kia, thì Đông Bác Hải muốn vọt vào bóp chết Vô Song. “Có thể làm gì?” Cậu bé ngu ngốc hỏi. Có thể làm gì? Đông Bác Hải nhú chặt chân mày, cảm thấy nghèo từ, câu hỏi này rõ ràng là anh đã hỏi làm người rồi, bây giờ hỏi nửa chữ không rõ ràng để tìm sự khó chịu, quả thực là tự si nhục mình. Buông bả vai nhỏ của con trai ra, anh ngồi dậy, “Có chuyện thì gọi điện thoại cho cha.” Xoay người, bước chân anh nặng nề. Cậu bé cười trộm, rồi thấy bóng lưng cha sắp biến mất, cậu mới hô to lên: “Mẹ mang về nhà đều là bạn học nữ, ha ha ha ha.” Đông Tam Thiếu dừng bước chân lại, nắm chặt quả đấm, Q Tử cho rằng cha muốn quay lại đánh, nên cậu sợ tới mức trốn ngay vào gian phòng, mà anh không quay đầu lại, khoe môi mỏng nâng lên một nụ cười không khắc chế được, nhóc con xấu xa, lại lừa gạt anh nữa! Đông Bác Hải mới vừa bước chân vào cửa nhà, thì thấy Đông Đông Hải đang cà lơ phát phờ ngậm một điều thuốc, hai chân thì vất chéo lên, còn hai cánh tay thì giang ra, ngồi ở trên ghế sa lon, dùng một ánh mắt có chút hả hê nhìn anh, sau khi thấy anh trở về, thì anh ta đem đầu thuốc lá trong miệng dập tắt ở trong gạt tàn thuốc, sau đó khoe miệng nâng lên một nụ cười lạnh xem thường, vẻ mặt nham hiểm, đồ tiện chủng, cũng không nghĩ mình là ai, dám chống đối với anh ta, hôm nay anh ta sẽ khiến cho cha đánh anh vào lãnh cung. Đông Bác Hải cũng lạnh lùng nhìn anh ta một cái, giữa hai đầu lông mày xẹt qua hai chữ: phế vật. “Em ba, rất cảm tạ em đã giúp tôi quản lý sự nghiệp bên Anh quốc, chăm sóc làm cho công ty được phát đạt hưng thịnh, ha ha.” Anh ta đứng dậy đi tới trước mặt Đông Bác Hải, vỗ vỗ bờ vai của anh, tuy nói là cảm kích, nhưng thật ra là đắc ý. Đông Bác Hải không biến sắc nhìn anh ta, gạt tay chim của anh ta ra, vẻ mặt ghét bỏ như sợ bị lây bệnh sida, vỗ nhẹ bả vai, lạnh lùng nói: “Anh hai, tôi có nói sẽ giao công ty bên Anh quốc, qua tay của anh sao?” “Đông Bác Hải, chuyện này không phải do mày làm chủ!” Đông Đông Hải sóng lan mặt đất không sợ hãi, trong

lòng cũng đang phát điên, anh ta ghen ghét điên cuồng không muốn thấy Đông Bác Hải kiêu ngạo. Đông Bác Hải cười nhạt, nhẹ nhàng nhún mày, trong con mắt ác độc chỉ có bá đạo và ngang ngược, “Công ty của tôi, do tôi quyết định, tôi không muốn thì cũng không ai có thể lấy được của tôi.” Mấy chữ cuối cùng anh nói rất nhẹ, lại đủ làm lòng người kinh sợ. “Ha ha ha.” Đông Đông Hải ngửa đầu cười như điên, bỗng chốc, nắm lại Tây phục của Đông Bác Hải, kéo anh đến gần mình, hai mắt anh ta hung ác mà nhìn chăm chăm vào anh, cắn răng nghiêng lợi, cả khuôn mặt cũng vì tức giận mà nhăn nhó biến dạng, “Đông Bác Hải, con mẹ mày, mày thật sự không biết mình là thứ gì hả, hay là giả vờ không biết, ở trong nhà này mày chỉ là một loài hoang dã, loại cỏ dại như mày thì có tư cách gì mà phách lối?” Đông Bác Hải luôn suy nghĩ, anh chịu đựng nhiều năm như vậy là vì cái gì, từ tám tuổi nhịn cho đến ba mươi tuổi, anh nhận được cái gì? Cái gì cũng không nhận được. Khi còn bé, anh là món đồ chơi của hai anh em Đông Đông Hải. Trưởng thành, thì anh là công cụ kiếm tiền trong tay ông già. Bọn họ chưa từng xem anh như người của nhà họ Đông, từ đầu đến cuối, anh cũng chỉ là một người ngoài, người ngoài. Nếu như nói, lúc còn trẻ ngu ngốc, thì anh từng khát vọng được cha thừa nhận, được cưng chiều, cuộc sống lạnh nhạt nhiều năm như vậy, đã làm cho anh hoàn toàn ân đoạn nghĩa tuyệt. Thế nên anh không muốn nhịn nữa, còn Đông Đông Hải thì sao. Tăng băng chìm xuống, Đông Bác Hải nghiêng hàm răng chặt, vung lên quả đấm, rồi một quyền nện lên trên má phải của Đông Đông Hải, một quyền quật ngã anh ta. “A, Nhị Thiếu Gia!” Người hầu nữ ở bên cạnh sợ tới mức thét chói tai. “Con mẹ nó, mày dám đánh tao!” Đông Đông Hải giống như không thể tin nổi mà thét chói tai, ngồi dưới đất rồi liều mạng bùm mặt nhìn anh chăm chăm, phản ròi, phản ròi, thẳng nhóc tạp chủng này càng lúc càng điên cuồng rồi, lại dám ra tay với anh ta. Đông Bác Hải lắc lắc đốt ngón tay một lần, khóe môi cong lên cười lạnh, vẻ mặt giễu cợt, đồ vô dụng, mày đáng đánh! “Mẹ kiếp Phi.” Anh ta phun một búng máu, rồi lật người bò dậy, đang muốn đi lên đánh nhau sống chết với Đông Bác Hải, lúc này, ông cụ uy nghiêm quát mắng một tiếng, “Bọn mày đang làm gì?” Mặc dù ông cụ không biết đã có chuyện gì xảy ra, nhưng mới vừa nghe tiếng thét chói tai người hầu nữ, thì đoán ra, khẳng định là hai anh em lại nổi lên tranh chấp rồi. “Cha, cha tới thật đúng lúc, Đông Bác Hải nó đánh con!” Đông Đông Hải làm kẻ ác cáo trạng trước, uất ức bùm mặt mà chạy đến trước mặt Đông lão, muốn ông ấy làm chủ thay mình. Đông lão liếc mắt nhìn vết thương sưng vù trên mặt anh ta, nét mặt già nua trầm xuống, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Đông Bác Hải, chất vấn: “Cậu đánh?” “Là tôi đánh, ai bảo anh hai không quản cái miệng của mình.” Đông Bác Hải thản nhiên nói, khóe miệng vẫn treo nụ cười vui vẻ. “Cha, nó đang ngậm máu phun người.” Đông Đông Hải nói xạo, “Con chỉ nói nó giao chuyện công ty bên Anh quốc, vừa mới nói với nó, thì nó chịu không được nên đánh con.” Ánh mắt của Đông lão tràn đầy hoài nghi, mặc dù ông không thích Đông Bác Hải, nhưng đối với cách làm người của nó cũng coi như có hiểu biết, nó không phải là người không có phong độ như vậy! Thấy rõ ràng là Đông lão không tin, Đông Đông Hải chộp người hầu nữ ở bên cạnh tới, “Cha, không tin thì cha hỏi Thuý Nhi, cô ta có thể làm chứng cho con.”

74. Chương 74: Nếu Làm Được, VẬY Anh HÃY LẤY RA CHÚT BẢN LÃNH ĐI

Người hầu nữ bị anh ta nắm, nên sợ hãi mà bả vai run lẩy bẩy, vẻ mặt cầu xin, không biết nên làm thế nào cho phải, cô chỉ là một người giúp việc nhỏ, hai vị thiếu gia, ai cô cũng không đắc tội được. “Thuý Nhi, mau nói cho cha tôi biết, có phải là Đông Bác Hải nó vì không chịu nổi đả kích, nên mới ra tay đánh tôi hay không?” Đông Đông Hải càng nắm chặt cánh tay của cô gái ấy hơn nữa, dần dần lộ vẻ ngụ ý cảnh cáo. “S.” Người hầu nữ sắp khóc, thứ nhất là, cô sợ đắc tội với hai vị thiếu gia, thứ hai là, Nhị Thiếu Gia thật không biết xấu hổ, muốn cô làm chứng dối, cô, cô sợ. “Nói đi, câm à.” Người hầu nữ chậm chạp, đã làm anh ta mất hết kiên nhẫn, không nhịn được mà nóng nảy. “Ô ô.” Chợt, người hầu nữ bị dọa đến mức khóc nức nở lên. Kết quả, đã không còn quan trọng nữa, ai đúng ai sai, đã rất dễ nhận thấy rồi. Ông cụ mắt lạnh liếc nhìn Đông Đông Hải một cái, khuôn mặt dửng như hơi giận mà tặng anh ta bốn chữ: không có thuốc chữa. Làm người oan uất, nó cũng không có bản lãnh này, ông còn có thể trông cậy vào khả năng gì của nó đây? Chỉ một chút chuyện mà nó đã giống như chó cùng rứt giậu, nhìn thấy Đông Bác Hải bình tĩnh, thờ ơ lạnh nhạt ra vẻ việc không liên quan đến mình. Nói thật ra, ông cụ cũng cực kỳ ghét sự kiêu căng ngạo mạn của Đông Bác Hải, cao ngạo đến mức hoàn toàn không để người làm cha như ông dấy vào trong mắt. Nhớ tới Đông Vũ Bằng ông cần quét trong giới thương trường, không có

ai mà không kính sợ người từng trải như ông ba phần, luôn cung kính, chỉ có nó đứa con trai này, dám coi ông như cái rắm. Cho nên, cho dù năng lực của nó xuất chúng, ông cũng sẽ không coi trọng nó, thằng hai coi như là thằng ngu không chịu được, ông cũng nguyên ý dùng tiền để đập hư nó, bởi vì thằng đó ông có thể nắm được ở trong tay. (cha gì kỳ vậy trời, hèn chi Hải ca không phục ông là phải) “Thuý Nhi, cô lui ra đi.” Ông cụ phát tay một cái, mấy người hầu lui xuống. Ông cụ đuổi Thuý Nhi đi xuống, là muốn bỏ qua chuyện này hay sao? ! Đông Đông Hải hiển nhiên không chịu rồi, anh ta luôn được nuông chiều, tự nhận không ai bì nổi, lại bị Đông Bác Hải giẫm dưới chân, hôm nay bị nó đập một quyền, cổ họng giống như là mắc kẹt một cục thịt, làm thế nào cũng nuốt không trôi: “Cha, con có vết thương làm chứng, ngài cũng không thể thiên vị được.” “Vậy mày muốn thế nào làm?” Ánh mắt của ông cụ lạnh lùng tản ra cảnh cáo “Câm miệng”, Đông Đông Hải chỉ cần không phải là kẻ ngu, không phải là người mù, thì sẽ nhìn ra. “Con.” Đông Đông Hải rất sợ Đông lão, nhất thời không có tiếng nào. Nhưng anh ta không cam lòng, âm thầm nắm chặt quả đấm, hung ác trợn mắt nhìn Đông Bác Hải. Môi mỏng của Đông Bác Hải hơi cong, lông mi khinh bạc, trả lại anh ta một ánh mắt khiêu khích, ai đắc ý không biết. “Tiểu Hải, để cho con đối công ty với Đông Hải là chủ ý của ta, năng lực làm việc của con, cha không hề nghi ngờ, coi như là con giúp anh hai con một chút, chờ ổn định thị trường bên Mỹ, thì con sẽ đổi lại, lúc đó cha sẽ không có bất kỳ ý kiến gì.” Đông Đông Hải cười lạnh, Đông Bác Hải chờ mày giải quyết chuyện bên Mỹ, ông đây đã phá đổ Anh quốc của mày, hừ! “Giúp anh ta?” Mắt sáng thản nhiên quét nhìn Đông Đông Hải một cái, khoe miệng hơi trầm xuống, “Tại sao?” “Chỉ dựa vào mày là một con chó hoang mà chúng tao nuôi trong nhà.” Thái độ của anh phách lối, cùng với không coi ai ra gì, gần như làm cho cái tên ngu ngốc Đông Đông Hải này tức chết đi được, anh ta xông lên, chỉ vào tây trang của Đông Bác Hải, cái nhà này còn chưa tới phiên đồ con hoang như nó định đoạt. “Thằng khốn.” Đông lão quát chói tai, giận đến mức cả người phát run, thiếu chút nữa bị chọc tức chết. Nó mắng Đông Bác Hải là chó hoang, cũng không phải gián tiếp mắng ông sao? “Ba ——” Ông cụ tức giận không thể dừng lại, đi lên trước cho Đông Đông Hải một bạt tai, đánh cho anh ta tỉnh mộng, anh ta sững sờ nhìn Đông lão, nửa ngày cũng chưa hồi thần, “Cha?” “Lui ra!” Ông cụ đã cực kỳ phẫn nộ, sao ông lại sinh ra loại ngu xuẩn này. Thấy Đông lão đã thật sự nổi giận, Đông Đông Hải đã không dám nữa, mà bụm mặt lui sang một bên, xem cuộc chiến! Sự tức giận lắng xuống, ông cụ lại chìa mũi về phía Đông Bác Hải, nói: “Tiểu Hải, giữa hai anh em thì nên giúp nhau một tay, lần này con giúp nó, lần sau nó sẽ giúp con.” Đông Bác Hải lạnh lùng cười một tiếng, không có ý che dấu xem thường, “Cha, ngài cảm thấy anh hai có thể cho tôi được cái gì sao?” Một câu nói, làm mặt của Đông lão chuyển sang trắng, xác thực, tên thứ hai ngu xuẩn này, ngoại trừ ăn chơi đàng điếm, đi đến nhà thổ, thì cái gì cũng không biết, thuộc về loại bị người ta bán còn giúp người ta vui vẻ kiếm tiền. “Thôi đi, Đông Bác Hải, mày ít xem thường người đi.” Đông Đông Hải không phục mà phản bác, dù thế nào đi nữa anh ta cũng biết mình có nặng mấy cân mấy lượng không chứ. “Nếu làm được, vậy anh hãy lấy ra chút bản lãnh đi.” Đông Đông Hải há miệng muốn phản bác, thì lại bị Đông Bác Hải cắt đứt, “A, tôi quên, anh hai chính là rất có bản lãnh.” Lời này làm trong bụng Đông Đông Hải chột lạnh, trực giác cho biết, Đông Bác Hải nói này lời tuyệt đối là không có ý tốt. “Đùa giỡn với thư ký của Chủ tịch, tôi nghĩ không ai có bản lãnh hơn anh.” Một ánh mắt lạnh của Đông Bác Hải bay vụt qua anh ta, nắm chặt tay, một tia hận ý ở trong mắt trút xuống, phụ nữ của anh, anh ta cũng dám động, quả thực là muốn chết. Đông Đông Hải kinh hãi, trong nháy mắt sắc mặt thay đổi, sau đó chạm vào ánh mắt giận dữ của cha, anh ta sợ tới mức gần như muốn xỉu, vội vàng giải thích: “Cha, con không có, cha đừng tin Đông Bác Hải là nó ngậm máu phun người.” “Không? Vậy anh hai có dám để tôi gọi người tới đối chất hay không?” “Đông Bác Hải, mày đừng có khinh người quá đáng.” Đông Đông Hải sắp phát điên, hai tròng mắt trợn trừng. “Tôi đây không phải khinh người quá đáng, anh hai, tôi chỉ nói thật mà thôi, thế nào, dám làm mà không dám chịu hả ?” Trong mắt của Đông Tam Thiếu là mỉm cười, nhưng trong lòng lạnh lùng mắng chửi; Đông Đông Hải mày là tên ngu ngốc, muốn hủy kế hoạch của tao, mày có bản lãnh đó sao? “Con không có.” Anh ta ngụy biện, mồ hôi lạnh ướt cả lưng. “Đủ rồi, Bác Hải, con đến thư phòng chờ ta trước đi, ta có việc tìm con!” Ông cụ bị quây đến đầu vầng trán đau, cái đồ khốn nạn này, cả ngày chỉ biết gây rắc rối cho ông. “Dạ.” Gật đầu một cái, anh liếc mắt nhìn Đông Đông Hải giận đến không còn hình người, những đầu mày, bước lên lầu. Sau khi thấy anh ta đi, Đông Đông Hải cuối cùng cũng không nén được tức giận, chỉ thiếu không có giận đến dậm chân, “Cha, cha định để cho con tiếp tục quản lý cục diện rồi rắm ở bên Mỹ sao?” “Nếu không thì sao?” Ông cụ dè cái trán phát đau. “Cha, đó đã là một công ty chết.” Đông Đông Hải thét chói tai, anh ta trông chừng một công ty chết thì có ý nghĩa gì. Ánh mắt của Đông lão chỉ tiếc rên sắt không thành thép, lạnh lùng liếc nhìn anh ta, anh lập tức ngậm miệng lại, nắm quả đấm, trong lòng khó chịu giống như mèo cào. Ông cụ thật sự là không còn cách nào với tên phế vật này, không thể không tìm cho

nó một vài chuyện để làm, nó đường đường là Nhị Thiếu Gia của nhà họ Đông, mà cả ngày chơi bởi lêu lổng, vậy thì có gì để nói. Nhìn lại anh ta một cái, ông thở dài nói: “Con trở về trước đi, ngày mai ta sẽ cho người đưa tiền đến công ty con.” “Thật? Cảm ơn cha.” Đông Đông Hải cuối cùng cũng có chút an ủi nên mặt mày tươi rói, hải lòng chuẩn bị rời đi, ông cụ lại nói: “Về sau cũng không được phép trở lại công ty tìm ta.” Lời này giống như một chậu nước lạnh, dội lên trên mặt anh ta, anh ta thật sự không hiểu, cha cũng đã từng tuổi này rồi, còn nuôi nhiều mỹ nữ như thế ở bên người làm gì, chẳng chia cho anh ta còn chưa tính, bây giờ nhìn cũng không cho nhìn. Quên đi, anh ta phần nộ mà đáp một tiếng: “Dạ” rồi rời đi.

75. Chương 75: Anh Muốn Em

Ở trong thư phòng, Đông lão lấy một phần tờ báo còn ở trên bàn làm việc, lạnh lùng nói: “Đây là xảy ra chuyện gì?”

“Nói hươu nói vượn.” Thản nhiên liếc mắt một cái, vẻ mặt Đông Bác Hải bình tĩnh nói.

“Đứa trẻ trong hình này, có phải con riêng của con hay không?” Ánh mắt của Đông lão nguy hiểm, giọng nói lộ ra mấy phần lạnh lẽo.

Đông Bác Hải liếc mắt nhìn hình lần nữa, trong hình là anh và con trai đều cười rất vui vẻ, nụ cười kia là phát ra từ đáy lòng, chưa từng có nụ cười như vậy từ lúc anh vào nhà họ Đông.

Diện mạo của con trai lại giống anh như thế, cho dù không phải là cha con ruột, nói là cha con ruột cũng sẽ không có ai hoài nghi, chuyện rõ ràng như vậy, mà ông cụ còn tốn công dò hỏi sự thực từ miệng của anh, có thể thấy được ông cũng không tra được lai lịch của con trai, nhóc con, quả nhiên không đơn giản.

Đông Bác Hải bắt đầu hoài nghi, anh có thể tra ra được lai lịch của bọn họ, có phải là con trai cố ý để cho anh tra ra được hay không đây!

Anh nhếch môi, đưa mắt nhìn sang ông cụ, bộ dạng lười biếng không có kiên nhẫn, “Cha, lúc nào thì ngài đã tin lời đồn trên báo chí rồi, chuyện không bằng không chứng, ngài không thể vì bộ dạng đứa bé kia giống tôi, mà muốn tôi thừa nhận là con của tôi, thật tiện nghi như vậy sao, ngài không phải muốn con cháu cả sánh đường chứ?”

Đông lão bị lời nói ác độc của anh làm cho sắc lần nữa, chính xác là ông không có chứng cứ để chứng minh. Nhưng không có nghĩa là ông sẽ thôi như vậy, đừng quên còn có ADN.

“Không phải thì tốt, nhà họ Đông chúng ta không thể mất mặt.” Ông ấy nói cực kỳ nghiêm túc, Đông Bác Hải cũng không phối hợp mà bật cười. “Cha, anh hai làm cho nhà họ Đông còn mất mặt ít hử, tôi cho rằng ngài đã quen từ lâu rồi.”

“Đồ khốn nạn.” Ông cụ đập lên bàn, mặt nghiêm lại, trợn mắt hung ác nhìn chằm chằm vào anh, “Tao biết trong lòng mày hận tao rất sâu đậm, bởi vì tao cũng hận mày giống như vậy.” Lời nói của Đông lão, vang vang có lực, giống như là một thanh đao nhọn đâm vào trái tim của Đông Bác Hải, xuyên qua tim đau nhói, thì ra là so với vạn tên xuyên tim trong tưởng tượng còn đau hơn.

Cuối cùng ông ta cũng nói rồi, ông ta hận anh, ông ta hận anh.

Thì ra là thế, cho dù nguy trạng khá như vậy, cũng là yếu ớt không chịu được một kích.

Đông Bác Hải nắm chặt tay, thân hình cao lớn có lắc lư một tí, chân mày nhíu chặt không ngừng run rẩy, mím môi, hàm răng cũng sắp nghiến nhỏ rồi.

Không thù không thành cha con, hẳn là nói bọn họ đây.

Một hồi lâu, Đông Bác Hải nhếch môi cười, “Ông sai lầm rồi, tôi tuyệt đối không hận ông, từ lúc bắt đầu hiểu chuyện, thì tôi đã hiểu, tôi chỉ là một vết nhơ trên người ông, ngược lại tôi còn rất cảm kích là ông đã nuôi tôi lớn như vậy, nhưng những năm này, tôi đã kiếm được cho ông không ít tiền, cũng đủ đền bù lại

công ơn nuôi dưỡng 22 năm qua của ông.” Ngụ ý, là không có yêu, thì lấy hận ở đâu. Bọn họ chỉ là người xa lạ ở cùng mái hiên, vì lợi ích lẫn nhau.

Xoay người, anh sải bước đi ra khỏi căn phòng.

Vết thương của Vô Song cũng không có gì đáng ngại, xé chiều hôm đó đã làm thủ tục xuất viện, lúc gần lên xe, thì đột nhiên cậu bé nói có chuyện, không về nhà cùng với cô, lúc ăn cơm tối, lại gọi điện thoại nói, tối nay không trở về nhà.

Có lúc cô thật sự cảm thấy con trai rất thông minh lanh lợi như người lớn, cả ngày lẫn đêm còn bận hơn cô, cũng không biết đang bận cái gì!

Ăn xong cơm tối, thì trời đã dần dần tối, vì muốn bỏ đi mùi thuốc khó ngửi trên người, nên cô rót hương thơm ngào ngạt vào bột khí tắm, ở biệt thự đúng là tốt, bồn tắm kia lớn đến mức như là hồ bơi mô hình nhỏ, tắm rất thoải mái.

“Tôi yêu tắm, da rất tốt.” Vừa chơi bột khí, cô vừa ca hát, chơi cực kỳ vui vẻ.

Lúc tắm được một nửa, thì tiếng chuông cửa vang lên, cô hỏi theo bản năng: “Ai đó?” Không có ai đáp lại. Cô nghĩ chắc mình nghe lầm, mặc kệ, cô tiếp tục.

“Đinh đinh đinh.” Tiếng chuông cửa lại vang lên liên tục, thật sự có người đang nhấn chuông cửa.

Đã trễ thế này rồi, ai lại nhấn chuông cửa nhà cô chứ, suy nghĩ một chút, Vô Song nghĩ tới, chắc là con trai trở về, cô vội vã xối sạch bột khí ở trên người, trùm khăn tắm đi ra mở cửa, “Con trai, không phải con nói là. Sao lại là anh?”

Đông Bác Hải vịn một tay lên tường, say khướt ngó nhìn cô, cà vạt đã nghiêng lệch ra phía sau, Tây phục cũng đã nhăn không chịu nổi, trong không khí tràn ngập một mùi rượu nồng nặc.

“Thơm quá.” Anh đem người sát đến gần, hít hà mùi thơm ở trên vai Vô Song, Vô Song theo bản năng mà nín chặt khăn tắm, đẩy anh ra, “Oành” một cái cửa đã đóng lại.

Không phải anh ta nói anh ta không ở chỗ này sao, sao lại chạy tới chỗ này rồi.

Cô ăn mặc như vậy, ngộ nhờ anh ta xông tới, có mưu đồ bất chính với mình thì làm sao?

Nghĩ đến đây, Vô Song vội vàng chạy về phòng đóng cửa lại, đổi một bộ có ống tay áo, quần dài, liền chết chận cửa, cảnh giác tiếng động.

Ước chừng nửa giờ trôi qua, bên ngoài không có chút động tĩnh nào, cô bắt đầu buồn bực, người này có phải đã đi rồi hay không, mang theo nghi vấn và tò mò đầy bụng, cô mở đồ chận cửa, rồi cẩn thận rón ra rón rén đi ra khỏi cửa phòng, mỗi một gian phòng đều cẩn thận nhìn qua một lần, không có, cô đi tới phòng khách cũng không có, phòng bếp cũng không có, mở cửa phòng tắm, bên trong cũng không có.

Anh ta đi rồi? !

Đã tới cửa sao không vào mà đã đi?

Có bị bệnh không!

Vô Song xoay người, muốn trở về phòng ngủ, đột nhiên cửa bị thứ gì đó đụng phải, tâm rét lạnh, cô đoán, không phải anh ta vẫn còn ở bên ngoài chứ? !

Mở cửa ra nhìn, thì quả nhiên, anh dựa vào tường ngủ thiếp đi.

“Thật là xấu!” Vô Song ngồi gần anh, tràn ngập trong không khí đều là mùi rượu, xem ra anh ta uống không ít rượu.

“Này, Tam Thiếu Gia, anh tỉnh lại đi.” Cô lay người anh, nhưng anh ngủ rất sâu không có tỉnh.

“Này.” Cô dùng sức lay anh, không ngờ anh theo tường đổ xuống.

“Làm gì vậy?” Vô Song phiền não nắm tóc, rồi chau chặt chân mày, mặc kệ sống chết của anh ta đi, cũng không hợp tình người rồi, nói thế nào thì biệt thự này cũng là của người ta đưa.

Cô đi tới nâng anh dậy, chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung anh, quá nặng! Cô dùng toàn bộ sức mạnh mới miễn cưỡng mà đỡ anh dậy. Sau khi vào cửa, bởi vì hai người vai kề vai, nên cánh tay của Vô Song đụng vào tường mấy lần, mới thuận lợi đi qua được, cô cúi đầu ra sức, nên không có phát hiện khoé miệng của Đông Bác Hải nở nụ cười đùa giỡn.

Bốn cái chân, đi ở trong phòng khách giống như là đang đánh Thái Cực, một lát thì phía đông, một lát thì phía tây, lay động không ngừng, tùy thời đều có thể ngã nhào.

Vô Song phí hết một lượng sức lớn, mới thuận lợi đến gần ghế sa lon, đặt Đông Bác Hải lên trên ghế sa lon, mệt chết cô rồi!

“Này.” Anh mở mắt gọi cô.

Vô Song nghiêng đầu nhìn anh, nhúu mày rồi oán giận nói: “Sao anh tới chỗ này của tôi, còn uống nhiều rượu như vậy?” Chắc cố ý!

Anh cười, “Anh muốn.”

“Muốn uống nước hã, đợi chút.”

Cô xoay người thì anh kéo tay của cô lại, dùng sức kéo một chút thì cô ngã nhào vào trên người của anh, hai cái tay của anh cũng vòng qua giam cô lại, dịu dàng cười, “Anh muốn em.”

76. Chương 76: Anh Cũng Biết Sợ

“Anh nói cái gì?” Vô Song cho là mình đã nghe lầm. “Anh muốn em. Nắc.” Anh ợ lên hơi rượu, một đôi bàn tay trắng như phấn nện vào ngực của anh, ngay sau đó chính là tư thế giãy giụa kiểu chó của mõ tiểu thư: “Nghĩ hay quá nhỉ, buông tay.” Quả nhiên không thể ở sào huyệt của kẻ trộm được! “Này sao em kích động thế?” Anh không những không buông tay, mà còn nâng lên nụ cười xinh đẹp. “Đại **, sắc lang thôi, mau buông tay.” Nếu không cô sẽ ra tay. Anh lật người, nhường cho cô một nửa ghế sa lon, chống đỡ cô ở bên trong, hai mặt đối lập với nhau, bốn mắt gặp nhau, dù trên mặt anh vẫn đang treo nụ cười, nhưng ánh sáng lóe lên trong mắt lại có một chút đau đớn không tan được. Vô Song sưng sốt một chút, rồi tâm không tự chủ được mà quan tâm: “Anh, anh làm sao vậy?” “Không có gì, chính là muốn em tâm sự với anh thôi.” Anh nhắm mắt lại, tay ôm chặt lấy cô. “Anh muốn tôi. Chính là nói chuyện phiếm với anh?” Vô Song có chút không tin, lại còn tưởng rằng anh giả mượn rượu để diễn hùng, mà làm chuyện cảm thú với cô. Lông mày thanh tú của anh giương lên, rồi hỏi ngược lại: “Nếu không thì sao?” Thấy mặt của Vô Song hơi ửng hồng rồi, anh lại nói: “Em đang nghĩ cái gì?” “A, tôi không nghĩ cái gì.” Ánh mắt của anh híp lại tràn đầy không tin, còn khuôn mặt của Vô Song thì xấu hổ rồi đỏ lên, sau đó cái chày cái cối nói: “Tôi thật sự không nghĩ cái gì.” Lần này thì anh nở nụ cười. “Này, có gì tốt mà cười, không cho phép, không cho phép. Anh còn cười nữa.” Mặt của cô hồng đến mức như là quả hồng, mà anh cười rất tự nhiên, Vô Song giận thật sự rồi nên thân thể giật giật, lúc này mới chú ý tới giữa hai người là thân mật và mập mờ như vậy. “Được rồi, anh không cười, em cũng đừng.” Cuối cùng anh cũng ngưng cười, mà cô cũng nghe lời ngừng lại, cũng không phải là Vô Song nghe lời của anh, mà là tay của cô hình như đã đụng phải cái gì đó nóng nóng, cô luýnh quýnh dừng lại. Ngẩng đầu không được, cúi đầu cũng không xong, cô chỉ có thể nhắm hai mắt lại thật chặt, nhưng vào lúc này lại động tình, anh dùng tay nâng cằm của cô lên, đưa làn môi mỏng tới, anh siết chặt đầu của cô, để cho cô không có chỗ trốn, khi mùi rượu nhảy vào trong khoang miệng của Vô Song, thì cả người cô đều choáng váng, mờ mịt mà mở mắt ra lập tức, không nhìn thấy bi thương trong mắt của anh, lại có thể cảm nhận được tối nay không giống chính anh. Giữa lúc miệng lưỡi đang triển miên, giống như những giọt nước trong veo chảy róc rách, dịu dàng mềm mại từ từ dung hợp, lại khó phân biệt anh và em, mật ngọt tươi mát, dịu dàng, làm cho người ta muốn triển miên thoải thích đến tận cùng trái đất, anh càng cẩn thận thương tiếc, thì Vô Song

càng cảm thấy anh đang sợ. Anh cũng biết sợ? Đúng vậy, chính xác là Đông Bác Hải đang sợ, đối với Vô Song có phải yêu hay không, đối với anh đã không còn quan trọng, quan trọng là cô gái này khiến anh để ý, anh muốn trói cô ở bên mình cả cuộc đời. Nhưng mà anh sợ, anh sẽ mang đến tai nạn, mang đến bất hạnh cho cô. Nụ hôn triền miên kéo dài hơn 10 , sau đó Vô Song thật sự là sắp không hít thở được, anh mới buông miệng ra, sau đó ôm chặt cô, bên tai thì thầm một câu: “Ngủ đi, anh mệt rồi.” Vô Song thật sự không biết nói gì, thật không hiểu nổi anh rốt cuộc là kiểu đàn ông gì, luôn đối với cô làm vài hành động không giải thích được, hôn cô cứ như là chuyện đương nhiên, giống như cô chính là vật phẩm của anh vậy, nhưng mà. hình như anh đã quên, anh cũng không cho cô một lời hứa nào. Lời hứa? Thôi đi, cô mới không lạ gì lời hứa của anh. “Này, muốn ngủ thì trở về trong phòng ngủ.” Thân thể không nhúc nhích được, cô chỉ có thể cất cao giọng gọi anh. Thế nhưng anh lại mất điếc tai ngơ, có tiếng ngáy vang lên khe khẽ, hình như là anh cố ý nói cho cô biết, anh đã ngủ rồi đừng quấy rầy! “Anh bỏ tôi ra đi, tôi không thoải mái, ôi chao .” Anh cũng không có ý kiến gì, nhưng mà người chịu tội là cô nha, ngực bị dồn ép nên rất đau . “Em có chỗ nào không thoải mái.” Anh lập tức mở mắt ra, vội buông lỏng tay ra một chút, lúc này Vô Song mới hít thở được, theo bản năng lấy tay đè ngực. Chính là cử chỉ lơ đãng này của cô, đã hấp dẫn chú ý của Đông Bác Hải, anh cười xấu xa nói: “Anh giúp em xoa nhé, không chỉ có thể ngừng đau mà còn có thể giúp nó lớn lên.” Một mũi tên hạ hai chim a! Vô Song lập tức vòng quanh ngực, nghiêm nghị cảnh cáo, “Không muốn ngủ ngoài cửa, thì tốt nhất là anh an phận một chút cho tôi.” “Nhưng nhà này là của anh.” “Tam Thiếu Gia, ngài thật là quý nhân hay quên, ngài đã quên hôm nay ở bệnh viện anh đã đem nó tặng cho tôi, bây giờ nhà này là của tôi.” Anh cười, “Nói như vậy là em đã đón nhận.” “Không cần mới phí phạm, tại sao tôi phải làm cho cuộc sống mình khó khăn chứ.” Anh xoa xoa cái trán hơi đau, ôm lấy cô lần nữa, nhưng lần này tay nới lỏng rất nhiều, anh thật sự có hơi mệt mỏi, “Ngủ đi, lần này anh không có gạt em.” Anh nhắm mắt lại ngủ. Vô Song thật là muốn đào cái hang chui vào, một người đàn ông như anh thật không biết xấu hổ, anh luôn luôn không xem cô như phụ nữ! Lúc nửa đêm, Đông Bác Hải nhận một cú điện thoại, anh ôm Vô Song trở về gian phòng, rồi sau đó mở cửa ra, ở ngoài cửa có dừng một chiếc xe màu đen sang trọng, một thuộc hạ mở cửa xe thay anh, một thuộc hạ mặc Tây phục cho anh, anh chỉnh sửa cà vạt lại rồi ngồi lên xe. Luân Đôn, Anh Quốc. Bên trong một căn biệt thự sang trọng hơn ngàn héc-ta, bên cạnh hồ bơi cực kỳ hiện đại, có một người đàn ông ngoại quốc để trần nửa người trên, mặc quần bơi đeo kính đen ngồi ở trên ghế, hưởng thụ phong tình của Hawaii, nhẹ nhàng uống một ngụm nước trái cây, hần hoi thuộc hạ mặc Tây trang ở bên cạnh: “Chuyện làm như thế nào rồi?” “Nhiệm vụ thất bại!” Thuộc hạ nghiêng người cúi đầu nói. “Thất bại? !” Người đàn ông dường như cho rằng đã nghe lầm, lấy mắt kính xuống rồi ngồi dậy, thuộc hạ run lên một chút, nhưng cũng không lên tiếng, dưới cơn thịnh nộ hần ném ly nước trái cây xuống đất, mảnh vụn bay tứ tung. “Một ả đàn bà mà cũng giải quyết không được, bọn mày làm ăn cái gì không biết?” Người đàn ông ngồi dậy, cho thuộc hạ mấy tát tai, lại cảm thấy còn chưa hết giận, đã nhắc chân đá hần ta xuống hồ bơi, tức giận mà chống nạnh, tâm phiền ý loạn mà sờ sờ cái đầu trơn bóng, hình như đang tính toán kế sách tiếp theo. Người đàn ông tên là Alexander, người Anh, hơn ba mươi tuổi, ở trên phương diện làm ăn luôn so tài một mất một còn với Đông Bác Hải, hai tháng trước, bạch phiến hần buồn lậu đã bị cảnh sát lấy được, tổn không ít tiền, vốn nghĩ ở trên phương diện sự nghiệp sẽ vớt lại khoản tiền tổn thất kia, không ngờ, lại xuất hiện Trình Giáo Kim Đông Bác Hải này, đoạt đi khách hàng lớn của hần, cái này làm thế nào hần cũng nuốt không trôi. Nhưng hần không động được Đông Bác Hải, không động được nhà họ Đông, trùng hợp là lúc này truyền ra scandal anh ta có con riêng, dựa theo hần âm thầm điều tra, anh ta xác thực rất gần gũi với mẹ con họ, hần nghĩ, nếu giết vợ con anh ta rồi, anh ta tất nhiên sẽ đau khổ vạn phần. Cho nên, hần đưa hắc thủ về phía Vô Song! “Chủ tử, bên ngoài có người muốn gặp ngài.” Lúc này, lại một tên đàn ông áo đen đi tới bấm báo. “Người nào, con mẹ nó, sao lại không biết chọn thời gian như thế, bảo hần ta cút đi.” Người đàn ông hung tợn nói, không nhìn thấy hần đang phiền ả. “Nhưng mà. Chủ tử ả, đuổi hần ta không đi.” Người con trai run rẩy nói. Đuổi hần ta không đi? Nói gì vậy, có người ở địa bàn của hần tới khiêu khích ả, Alexander tức tối mặt, cặp mắt đã ửng hồng rồi lại một chân đá tên kia xuống hồ bơi.

Lời tác giả : Chương này có phong cách của xã hội đen, cho nên sẽ có rất nhiều bạn không thể tưởng được thủ đoạn ‘ ghê tởm ’, nếu như có bạn không thích, thì có thể nhảy qua chỗ không thích, . . .

Lời người edit: các bạn xem chương này hay không cũng được. các bạn bỏ qua cũng không mất mạch truyện đâu, Alexander mang theo vài tên thuộc hạ, khí thế hung hăng đi tới phòng khách, còn tưởng rằng là ai không muốn sống mà tìm tới cửa, thì ra là một thằng nhóc miệng còn hôi sữa. Chỉ thấy tư thế ngồi của cậu bé ra vẻ chủ nhân, đang ngồi ở trên ghế sa lon cao cấp của nhà hắn, trong miệng còn ngậm một cây kẹo que, khuôn mặt trắng nõn đáng yêu, hồn nhiên như Thiên Sứ, một đôi mắt to vụt sáng giống như một đứa trẻ tò mò đang theo dõi hắn, liếc mắt nhìn hắn trên dưới một lượt, rồi khước miệng nhếch lên, “Tại sao là con lừa ngọc?” Nhưng, hắn cũng không phải không thích giết hòa thượng. Nó rõ ràng chỉ là một đứa trẻ, thái độ nói chuyện lại phách lối ngạo mạn vô lễ như vậy, làm mọi người đều tức giận. Cho nên, Alexander nổi giận, há mồm chính là mẹ, “**”, thằng nhóc chết toi mày không muốn sống nữa sao, mà dám đến chỗ này giương oai.” Bạch Dạ đứng ở bên cạnh nắm quả đấm thật chặt, cậu ấy muốn tiến lên, như cậu bé đứng dậy chặn cậu ấy lại, còn cậu nhóc lấy kẹo que đang ngậm ở trong miệng ra, ngược nhìn Alexander cao to đứng ở trước mặt mình, giọng lướt nhẹ nghe không ra tâm tình của cậu: “Gấu ở nhà tôi là do ông thả phải không?” Nhà nó? Lúc này Alexander mới cẩn thận nhìn lại cậu bé, khuôn mặt này.”Mày là con riêng của Đông Bác Hải?” Ha ha ha, đây coi là chưa tính định mang giày sắt đi săn bắn lại bắt được chẳng tốn chút công phu, nó vậy mà lại chủ động đưa tới cửa. Hai chữ ‘ Con riêng ’, làm ánh mắt của Q Tử tối lại, cổ đờ ép cơn tức giận, cậu vẫn dùng giọng bình tĩnh nói: “Không phủ nhận, nói như vậy là tôi đã tìm được người.” Alexander âm trầm cười lạnh, “Thằng nhóc chết toi, đây chính là tự mày đưa tới cửa, ra Rầm rầm rầm.” Chữ (tay) còn chưa hạ xuống, thì thuộc hạ phía sau hắn đã liên tục ngã xuống, trong ba giây tập thể tử vong. Đối mặt với một trận tiếng súng mãnh liệt, chân mày cậu bé cũng không run, hai mắt nhìn chăm chăm vào Alexander, cậu đang nhìn xem trái tim của hắn có mạnh mẽ như cậu để chịu đựng hay không, càng mạnh chơi càng đã. Alexander xoay người, thấy toàn bộ thuộc hạ đều chết sạch, thì sợ tới mức mặt lập tức tái nhợt, lúc quay đầu lại thì bị người ta dùng bao bố bao lại. “Mang đi.” Cậu bé ra lệnh một tiếng, thì tên đó bị mấy thuộc hạ khiêng đi. Ở trước Video, trong tay cậu bé đang cầm trà sữa, ngồi chờ ngay ngắn mắt không hề chớp mà nhìn chăm chăm vào động tĩnh bên trong. Sau khi Alexander bị người ta cởi ra, rồi ném vào trong một gian phòng tường đồng vách sắt, hắn ta dùng sức gõ lên cửa vài cái, nhưng vô dụng. Hắn luôn luôn cảnh giác, cảm giác phía sau có đồ vật gì đó đang động đậy, hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy có ba con chó dữ đang nhìn chăm chăm vào hắn, ánh mắt kia dường như đang coi hắn là con mồi, lại giống như coi hắn là. “Mẹ kiếp .” Hắn cắn răng nắm chặt quả đấm, thật là hổ lạc xuống đồng bằng bị chó khinh [1], ba con chó này cũng muốn ức hiếp hắn, hừ, Alexander hắn cũng không phải là ăn chay mà lớn lên. [1] Điều này có nghĩa là những con hổ còn lại những ngọn núi, rơi xuống mặt đất, mắc kẹt, chó có thể bắt nạt con hổ. Tương tự được sức mạnh tiềm tàng bị mất quyền lực hay lợi thế của mình. “Bạch Dạ, cậu đánh cuộc ai sẽ thắng?” Cậu bé liếc mắt nhìn Bạch Dạ, chỉ thấy cậu ấy cười thần bí: “Tôi cá là chó.” “Vậy tôi đánh cuộc là con lừa ngọc, ai thua thì người đó mời khách ăn bữa tiệc lớn.” “Được.” Trao đổi đạt thành. Lúc này, một con chó dữ đánh tới phía Alexander, cánh tay sắt của hắn vung lên, bụng con chó bị một đòn nghiêm trọng, vừa ngã xuống, thì ngay sau đó lại có một con chó nhào tới, lần này hắn dùng chân đá bay nó, đến con chó thứ ba, hình như đã có kinh nghiệm, nên nó không tăng tốc nhào lên, mà dùng sức cắn quần của Alexander, lại dùng sức xé rách, quần ngoài, quần lót của hắn tất cả đều bị xé nát. “Phốc ——” cậu bé phun, đây là trạng huống gì vậy, cậu cũng không có để cho hắn lừa mà đấu nha. Bạch Dạ im lặng cười, thay cậu bé lau video sạch sẽ. “A!” Alexander hét lên một tiếng, sợ hãi tới mức lui về phía sau, cái trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. “Cút ngay.” Hắn kêu gào với chó dữ, có ích sao? Nó lại nghe không hiểu tiếng Anh, Trung Quốc, con chó nhà thuần chủng thỉnh thoảng đều như vậy. Lúc này, con chó bị một quyền của hắn đánh ngã ở trên đất, đã đánh lên hắn từ phía sau, nhảy lên cắn cái mông của hắn, hắn đau đến mức tê tâm liệt phế mà hét thê thảm, dậm chân, uốn éo quay người bắt lấy đầu con chó, đẩy cái miệng của nó ra, sau đó ném nó đập vào tường, con chó không tiếp tục nữa vì đã thở thoi thóp rồi. Vút được con chó thở thoi thóp, cả cái lưng của hắn cũng dính vào sắt ở trên tường, hai chân run rẩy, ở trên mông máu tươi chảy ròng. “Bạch Dạ, cậu nhất định sẽ thua.” Con lừa ngọc này thật sự mạnh. Bạch Dạ nhún nhún vai, xem thường. Hai cái chó ừng ực nhìn hắn, hơi thở nặng nề, rồi từ từ tiến lại gần, Alexander cũng đang từ từ di chuyển, nhưng mà ở trong phòng tứ phía đều là sắt, căn bản không che giấu được người, hắn chỉ có thể toàn lực ứng phó và liều mạng với bọn nó. Mục đích cậu bé làm như vậy, cũng chỉ là muốn gây ông đập lưng ông, cũng không nghĩ tới, chó có thể chơi tốt hơn gấu thật kích

thích. “Ngao.” Lần này là hai con chó cùng bổ nhào tới hắn, hắn không có chỗ tránh, chỉ có thể đương đầu, một con công kích lên trên mặt và cánh tay sắt của hắn, còn một con thì công kích phía dưới của hắn, hắn ném được con chó ở phía trên, nhưng lại bị con chó phía dưới cắn tiểu đệ đệ. “A ——” Loại đau đớn này, tôi đã không thể dùng tê tâm liệt phế để hình dung, mà phải là sống không bằng chết thì thích hợp hơn. “Phốc ——” ai nha nha, xem màn hình lớn quả nhiên không thích hợp uống nước, cậu bé lại phun hơn nữa là còn bị sắc ở khí quản, sắc đến đỏ mặt, rồi ho sắc sụa một trận, sau đó cậu bé hỏi Bạch Dạ, “Bạch Dạ, có phải tôi rất xấu không?” “Chủ tử, mềm lòng rồi?” “Sao có thể chứ, tôi chỉ là chưa từng nghĩ đến mình lại có thể hư hỏng như vậy, ha ha ha.” Quả thật là có cảm giác thành tựu. Bạch Dạ xấu hổ, ác ma! “A a a!” Alexander đau đến mức nước mắt như bão tố, con chó kia cắn Tiểu Bảo Bối của hắn rồi sau đó nó ăn. “Thả tôi ra ngoài, van cầu các người thả tôi ra ngoài đi.” Hắn cũng không nhịn nổi nữa rồi, trong dạ dày đã dồi sòng lấp biển một trận, ** đau đớn cũng làm cho hắn sắp ngất xỉu, hắn không muốn thành thức ăn cho đám chó dữ, không muốn, thật sự không muốn. Ăn bảo bối của hắn rồi, nhưng con chó dữ vẫn còn ừng ực nhìn hắn, ánh mắt phức tạp như vậy, Alexander vô cùng sợ hãi, hắn run lấy bầy rồi nửa người đứng dậy, di chuyển dán chặt vào tường, mồ hôi lạnh ướt cả mặt, mồ hôi lớn cỡ hạt đậu không ngừng nhỏ xuống dưới, “Đừng tới đây, đừng tới đây.” Hắn không muốn nó đến gần, nhưng mà con chó vẫn nhào tới phía hắn, “A.” hắn quát to một tiếng, bộ dạng có vẻ muốn bỏ chạy, con chó vồ hụt, lại xoay người từ phía sau đụng hẳn ngã, đầu của Alexander đụng lên sắt ở trên tường, nên mắt nổ đom đóm, ở trong trạng thái nửa ngất nửa tỉnh, không bò dậy nổi. “Bạch Dạ, không được để cho hắn chết.” Cậu bé chỉ muốn thử năng lực của hắn một chút, mặc dù kết quả rất thất vọng, nhưng cậu còn chơi hắn chưa đủ. “Chủ tử, đừng nóng vội.” Bạch Dạ cười nhẹ, chỉ thấy chó không có cắn xé hắn, mà là đang run rẩy chơi xấu ở trên người hắn. “Chuyện gì xảy ra?” Cậu bé bối rối, sao chó không cắn hắn. Bạch Dạ giải thích rất hàm súc, “Chủ tử, nghe nói thời kỳ này chính là thời kỳ chó động dục” Bọn họ cũng chỉ dựa vào điều kiện tự nhiên, lại chọn người làm thuộc hạ, không biết xuân được dùng trên người động vật có công hiệu hay không, a ~

78. Chương 78: Ai Bắn Lén

Nửa giờ sau, Alexander được người ta dìu ra ngoài, cậu bé đứng ở cửa ra vào tự mình ‘cung nghênh’ hắn, đôi môi trắng mịn xẹt qua nụ cười mỉa mai, “Vẫn còn hưởng thụ sao?” Bạch Dạ ở bên cạnh nín cười, bởi vì lời nói này mà từ trong miệng một đứa trẻ tám tuổi hỏi, thì thật sự rất nực cười, cậu ấy lại không hiểu cảm giác kia là cái gì. “Van cầu cậu, giết chết tôi đi, giết tôi đi.” Người ta đều muốn sống, thế nhưng hắn lại từ chối sự sống, có thể thấy được tư vị kia là sống không bằng chết. “Giết người?” Về mặt cậu bé kinh hãi, liếc về phía Bạch Dạ, “Bạch Dạ, tôi từng giết heo chưa?” “Chưa từng thấy qua.” Bạch Dạ nhún nhún vai. “Nghe thấy chưa, ngay cả heo tôi cũng chưa từng giết, sao dám giết người đây?” Bộ dạng cậu bé ra vẻ ngoan ngoãn, ngại giết chết Alexander. Alexander cắn răng nghiêng lợi nhìn cậu bé chằm chằm, nó rõ ràng chỉ là một đứa nhỏ, nhìn qua tràn đầy ngây thơ hồn nhiên và đáng yêu, ai có thể nghĩ đến, nguy trang dưới mặt nạ Thiên Sứ của nó chính là một trái tim của ác ma. Ai kính cậu một thước, cậu nhất định sẽ trả lại hắn một trượng, động đến mẹ cậu, thì càng đáng chết hơn! “Bạch Dạ, đưa khẩu súng cho tôi.” Bạch Dạ cung kính đưa súng lục lên, cậu đem hòng súng hướng về phía Alexander, người đang đối mặt với tử vong thì khoanh khắc đó cực kỳ yếu đuối, cho nên Alexander luống cuống, “Cậu, cậu muốn làm gì?” “Không phải là ông muốn chết sao, đột nhiên tôi nghĩ thông suốt rồi, tôi muốn đem lần đầu tiên của mình cho ông.” “Phốc.” Lần này không chỉ là Bạch Dạ cười, người ở chỗ này cũng không nhịn được nín cười, cậu bé trừng Bạch Dạ một cái: nghiêm túc. “Tôi. Tôi.” Đột nhiên hắn không muốn chết, hoặc là nói ánh mắt đã kịp chạm đến con người đen nhánh thâm u của cậu bé, thì lúc đó hắn sợ chết. “Ông làm sao vậy? Ghét bỏ lần đầu tiên của tôi?” Con người u ám lạnh thêm ba phần, hắn cũng không nói ra lời mà chỉ có thể run lấy bầy. “Khụ khụ” Bạch Dạ kim nín tiếng cười đến mức sắp bị nội thương, cậu không nhịn được nên chỉ có thể ho khan. “Được rồi, Bạch Dạ, cậu tới giải quyết hắn.” Q Tử trả lại khẩu súng cho Bạch Dạ, Bạch Dạ mới vừa nhận lấy súng, thì Alexander hoảng loạn mà cầu xin tha thứ: “Van cầu các người. Đừng giết tôi. Tôi, tôi không muốn chết.” “Cái gì?” Q Tử nhíu chân mày rồi chất vấn. “Tôi, tôi không muốn chết, tôi không muốn chết, van cầu các người. Bỏ qua cho tôi. Bỏ qua cho tôi.” “Bỏ qua cho ông?” Q Tử dùng súng gõ đầu của hắn một cái, sau đó một tiếng “Phanh

—”, nả một phát súng vào trên cửa sắt, cặp chân của Alexander mềm nhũn. “Ông đang tự mình tiêu phí à, muốn hay không muốn, nói cho ông biết đã rơi vào trong tay bản gia, thì sống chết đã không phải là ông quyết định.” Cậu lui hai bước, nói với đám thuộc hạ, “Buông hắn ra.” Hai tên thuộc hạ lui ra. Q Tử lại liếc nhìn, “Bạch Dạ.” “Dạ, chủ tử.” Bạch Dạ gật đầu cầm súng, rồi hướng ngay đầu của hắn. “Tha cho tôi, van cầu cậu, đừng giết tôi, đừng giết tôi. . . .” Alexander cầu khẩn đáng vẻ chật vật ngồi dưới đất, hai chân mềm như không có xương. Q Tử mỉm cười, híp híp mắt nguy hiểm, giữa hai lông mày thoảng qua một chút hài hước. “A. A.” Cuối cùng Alexander cũng thét chói tai, thân thể co rúm lại lui về phía sau, biết rõ là sẽ chết nhưng lại bất lực, thời khắc đáng sợ nhất hắn là cũng chỉ có như thế này thôi, cho nên hắn mới không có cốt khí mà tiểu ra. ” Bạch Dạ đợi chút.” Cậu bé nắm súng của cậu ấy, nhìn một vũng nước ở trên đất, cậu bé nói, “Thì ra thái giám đi tiểu không phải là chảy xuống từ cái mông.” Bạch Dạ lặng yên. Ai nói thái giám chính là đi tiểu bằng cái mông? ? Cậu đi tới thân thể nửa ngồi, nâng quai hàm lên cười cười, “Tôi cho ông hai lựa chọn, A, chết, B, ở trường chạy, chỉ cần ông dám, thì tôi thả ông ngay.” Ở trường chạy? ! Rõ ràng là làm nhục trắng trợn mà! Alexander nhìn chăm chăm vào hai mắt của cậu, đỏ tươi, rõ ràng là căm thù đến tận xương tủy, tiểu ác ma, mày điên rồi! A, là chết, B, là sống không bằng chết. Người có thân phận địa vị giống như hắn vậy, mà lại ở trường chạy nhất định sẽ trở thành trò cười cho toàn thế giới, hơn nữa bây giờ hắn đã tàn rồi, cái mặt này hắn đâu còn mất nữa. Cho nên, hắn làm việc nghĩa không được chùn bước mà lựa chọn cái chết, “Tôi chọn.” “A, đúng rồi, còn phải nói cho ông biết một chuyện, mới vừa rồi ông cùng với chó vật lộn, còn có cùng với chó. Bạch Dạ, được kêu là cái gì vậy?” Cậu không hiểu hỏi lại Bạch Dạ. Ánh mắt của Bạch Dạ nhấp nháy rồi liếc nhìn Alexander, cười nhẹ, “Giao hoan.” “Chúng tôi đã ghi hình lại rồi, chuẩn bị lúc ông chết thì phát lên trên mạng, để cho người của toàn thế giới đều biết về ông một chút, đầu tiên là chúc mừng ông, ông muốn phát hoả.” Cậu nhóc cười, vẻ mặt cả người lẫn vật vô hại. Alexander lại tức chết, ông trời, hắn đã trêu chọc tới ác ma như thế nào vậy, sống chết đều không cho hắn, một khi video ra ánh sáng, thì người nhà nhất định sẽ phỉ nhổ phần mộ của hắn. Hắn gặp hạn mới thua trong tay một tiểu ác ma này, sống chết đều là đau khổ, hành hạ. “Sự lựa chọn của ông.” Cậu bé đứng dậy từ trên cao nhìn xuống hắn. “Đến tốt cùng cậu là ai?” Ai tới nói cho hắn biết, con trai của Đông Tam Thiếu là đại nhân vật như thế nào, sao lại phúc hắc như vậy. “Người mà ông không thể trêu chọc.” Hôm nay cậu sẽ để cho hắn biết một chút về cái gì gọi là, người thì không thể nhìn bề ngoài, đừng tưởng rằng bọn họ cô nhi quả mẫu (goá phụ và trẻ mồ côi) mà dễ bắt nạt, sai lầm rồi, bọn họ là không thể trêu chọc. “Ha ha ha ha.” Hắn cười điên dại, rồi sau đó lại ôm một chân của cậu bé, khóc nức nở, “Van cầu cậu đừng hành hạ tôi như vậy nữa, tôi sai lầm rồi, tôi thật sự biết sai rồi.” “Xin lỗi, đã muộn!” Vẻ mặt cậu bé tiếc nuối. “Sự lựa chọn của ông.” Cậu dần cơn tức giận xuống rồi hỏi lại một lần nữa. Alexander thật không có tiền đồ mà khóc sùi sụt, hắn đâu sợ mình bị mất mặt, càng không sợ gia tộc mất mặt, nói thế nào hắn cũng có quan hệ rất gần với hoàng thất Anh quốc. “Ông không muốn chọn, thì tôi chọn giúp ông, Bạch Dạ ra tay!” Alexander vừa nghe đầu óc đang hỗn độn thì đột nhiên thanh tĩnh, hét rầm lên “Không. Đừng có giết tôi. Đừng.” “Không muốn chết, vậy ông lựa chọn chính là B, ở trường chạy rồi hả ?” Cậu bé lại ngồi xổm xuống, lần này thì cười đặc biệt sáng rỡ, theo thói quen mà vuốt ve đầu kẻ thù, cười nói: “Ngoan nha, thức thời mới là trang tuấn kiệt, dẫn hắn lên xe.” Hai người còn lại bước lên trước đỡ hắn dậy. Nửa giờ sau, xe lái tới khu quảng trường, cả người trần trụi của Alexander bị người ta đẩy xuống xe, cửa xe khép lại rồi lái xe đi, Bạch Dạ chở cậu bé đi ở phía sau. Alexander vừa ra quảng trường thì hấp dẫn không ít ánh mắt, hắn ngồi xuống đất lấy tay che mặt lại, rồi chậm rãi đứng dậy, lúc này quảng trường đang náo nhiệt, không ít cô gái thét chói tai, đàn ông thì cười nhạo. Quần chúng vây quanh xem hắn càng lúc càng nhiều, hắn hình như cũng xấu hổ ỉn, theo bản năng thì chạy trốn, muốn tìm một chỗ để trốn. “Chủ tử, Bạch Dạ bội phục cậu.” Còn nhỏ tuổi mà thủ đoạn trả thù thì không hẳn là hung ác, quả nhiên lường trước đại sự. Cậu bé nhấp mắt mấy cái, cười rồi nói: “Không cần mê luyện tôi, tôi chỉ là một truyền thuyết.” “Phanh —” Đột nhiên, không biết từ chỗ nào truyền đến một tiếng súng vang, đám người ôm đầu thét lên, chỉ thấy thân hình cao lớn của Alexander từ từ ngã xuống.

79. Chương 79: Mắt Chó Nhìn Người Thấp

Buổi chiều, Vô Song mang văn kiện đưa đến phòng làm việc của Chủ tịch thì bị Đông lão gọi lại, ông cười thân thiện nói: “Vô Song, thực tập hơn một tháng rồi, cảm thấy quen chưa?” “Rất tốt ạ.” Cô cũng đáp lại rồi cười. “Bây giờ cô đã chính thức thông qua trở thành thư ký của tôi, về sau có rất nhiều dự án hợp tác tôi sẽ trực tiếp giao cho cô đi xử lý, buổi chiều có một bữa tiệc, cô đi với tôi gặp khách hàng, dự án này tôi muốn do cô phụ trách.” Đối với Vô Song đây cũng là khảo nghiệm cùng tôi luyện. “Dạ.” Vô Song điềm tĩnh nhận lời, “Chủ tịch còn có dặn dò gì không?” “Không.” “Vậy thì tôi đi ra ngoài trước.” Vô Song cong người, xoay người rồi nhúu chặt lông mày, ngày mai con trai đã đi học rồi, cô còn chưa có chuẩn bị đồ dùng tự trường cho con trai, xem ra lại phải phiền đến Thư Yên rồi. Gần tới lúc tan việc, thì Kara đi tới cười nói với Vô Song: “Vô Song, đi thôi.” “Đi đâu?” “Chủ tịch muốn chị dẫn cô đi đổi bộ quần áo.” “A.” Quả thật thân là thư ký của chủ tịch Đông Vũ hoàn cầu, cô ăn mặc đúng là keo kiệt ‘một chút’. Vô Song đi theo Kara tới trung tâm mua sắm Mỹ Mỹ, vừa đi Kara vừa giải thích: “Trung tâm mua sắm này là một trong những hệ thống của Đông Vũ hoàn cầu, cô có thể tùy ý chọn lựa.” Nơi này Vô Song đã tới, chính là ngày đi cùng với Thư Yên, nơi này chính là đến tên của nó cũng tắc đất tắc vàng, đồ đắt đến mức hù chết người, thật không nghĩ tới, nó lại thuộc về Đông Vũ hoàn cầu, xem ra nhà họ Đông so với trong tưởng tượng của cô còn giàu có hơn. “Có thấy thích hay không?” Đi dạo mấy tiệm rồi Kara hỏi. Vô Song liếm liếm môi rồi kéo cánh tay của cô ấy nói: “Chị Kara, y phục nơi này quá mắc, chúng ta đi chỗ khác xem một chút đi.” “Cũng không phải là bảo cô bỏ tiền, yên tâm đi, chủ tịch trả tiền.” Kara vỗ mu bàn tay của cô rồi trêu chọc. “Ai trả tiền cũng đắt.” Kara sờ sờ đầu của cô, “Cô bé ngốc, có lẽ theo cách nhìn của cô thì những thứ này rất đắt tiền, nhưng đối với chủ tịch và đám thiếu gia mà nói, chút tiền này cũng chỉ nhỏ như sợi lông thôi, thân là thư ký của chủ tịch, hình tượng của cô chính là đại biểu cho hình tượng của chủ tịch, hình tượng cả Đông Vũ hoàn cầu, cô không thể ăn mặc quá keo kiệt, người khác xem thường không chỉ là một mình cô, mà còn cả chủ tịch, còn cả Đông Vũ hoàn cầu nữa.” “Có nghiêm trọng vậy không?” “Có.” Kara gật đầu một cái, lôi cô vào một cửa tiệm bên cạnh, cửa hàng trưởng vừa thấy Kara, thì lập tức trưng lên khuôn mặt tươi cười, thân thiết kêu một tiếng, “Chị Kara, đã lâu không gặp, cô càng ngày càng có hương vị phụ nữ rồi.” Kara cười cười, “Sa Sa, cô chọn một bộ quần áo giúp cô ấy, để đi gặp khách hàng.” Cửa hàng trưởng lúc này mới chú ý tới sự tồn tại của Vô Song, quay đầu quan sát cô, cô mặc đồ công sở, thoạt nhìn là người rất giỏi giang, nhưng sợi tổng hợp của quần áo vừa nhìn đúng là hàng rẻ tiền, cho nên vẻ mặt của cô ấy dâng lên khinh bỉ, xoay người từ trên giá gỗ xuống một bộ y phục rẻ tiền nhất hỏi: “Tiểu thư, cô xem bộ quần áo này như thế nào?” “Bộ quần áo này bao nhiêu tiền?” Đây là điều Vô Song quan tâm nhất. “Đây là một bộ rẻ nhất trong tiệm của chúng tôi, tổng trị giá ba vạn tám.” Rõ ràng nhìn không nổi. Kara ở bên cạnh tức thì tối mặt, nhưng cũng bình tĩnh châm chọc nói: “Sa Sa, cô cảm thấy giá trị con người của chủ tịch chúng ta chỉ trị giá ba vạn tám?” Hử? Không chỉ cô ấy ngây ngẩn cả người, mà Vô Song cũng sững sốt một chút, không hiểu mà nhìn Kara, cô đưa tay nắm vai của Vô Song một chút, mặt cười như hổ, giảo hiểm sát khí, “Quên giới thiệu, cô ấy là thư ký mới của chủ tịch Đông.” Mặt của cửa hàng trưởng lúc xanh lúc trắng, thì biết mình đã đại họa lâm đầu (tai họa xấp xảy ra) rồi, không có chén cơm ăn, cô ấy vội vàng tìm cách sửa chữa, vẻ mặt cười như khóc, “Chị Kara, tôi nói giỡn thôi, giống như khí chất của vị tiểu thư này xuất chúng như vậy, loại hàng rẻ tiền này làm sao sẽ thích hợp với cô ấy chứ, Tiểu Huệ, đi vào lấy ra kiểu đồ công sở mới đắt tiền nhất của tiệm.” Nhân viên bán hàng ở bên cạnh xem cuộc vui ngây người, không có phản ứng, cô ấy nổi giận, “Con bé chết tiệt kia, còn đứng ngốc ở đó làm gì, đi nhanh đi.” “Oh.” Lúc này cô gái ấy mới như từ trong mộng tỉnh lại. “Không cần.” Ánh mắt của Kara chuyển sang Vô Song, khẽ mỉm cười, “Vô Song, những thứ đó không thích hợp với cô, chúng ta đi tiệm khác xem một chút.” “Ừ.” Vô Song rất phối hợp gật đầu, lúc hai người xoay người, thì cửa hàng trưởng liền tiến lên ngăn hai người lại, nắm tay Kara, giọng hơi nức nở, “Chị Kara, tôi biết sai rồi, tôi sẽ nói xin lỗi với cô ấy, tiểu thư thật xin lỗi, tôi không nên. . . . không nên xem thường cô, về sau tôi sẽ không.” Cô ấy thật sự rất sợ mất đi phần công việc lương cao này, tiền lương nơi này chính là cao hơn mười mấy lần ở các cửa hàng bình thường. “Vô Song cô nói sao?” Kara nhìn về phía Vô Song, cô là người trong cuộc, thì cô có xử lý quyền lợi liên quan đến mình. Tiếp nhận ánh mắt của Kara, Vô Song rũ lông mi xuống trầm mặc một chút, cười nói với cửa hàng trưởng: “Người không phải là thánh hiền, ai có thể chưa từng. . . .” Nghe lời này của cô, dây cung trong lòng cửa hàng trưởng căng lên, nhất thời thả lỏng không ít, xem ra tên nhà quê này đang chuẩn bị tha thứ cô ta. “Nhưng mà, ngay cả tôi thiếu nhất là tôn trọng người cô cũng không có, tôi cảm thấy cô thật sự nên đi thể nghiệm cuộc sống của nông dân một chút, rồi trở lại ngồi ở chỗ hạng sang này thì tốt hơn, khi đó, tôi tin rằng cô nhất định sẽ là một cửa hàng trưởng vô cùng đủ

tư cách.” Một câu nói, đã đánh cô ta xuống địa ngục. Hai người tay nắm tay rời đi, được nửa đường thì Kara không nhận được mà tán dương: “Vô Song, được đó, chị vốn đang cho rằng cô sẽ dễ dàng bỏ qua.” “Em cũng nghĩ vậy, nhưng lúc em nhìn vào ánh mắt của cô ta, hoàn toàn không có ý hối cải, em đoán là cô ấy chưa từng bị cuộc sống tôi luyện qua, hãy để cho cô ta thử nghiệm thực tế tàn khốc một chút, không tồi.” “Cô biết nhìn ánh mắt người?” Kara dừng bước chân lại. Liếc nhìn Vô Song ánh mắt của cô ấy cực kỳ phức tạp. “Biết chun chút.” “Ha ha, vậy cô xem thử ánh mắt của tôi, có phải một loại người giống cô hay không.” “Chị Kara, sao chị có thể giống em được, em so với chị đơn thuần hơn nhiều, ha ha.” “Cái cô bé này, đơn thuần cũng chỉ có bề ngoài mà thôi.” “Nào có, trong trong ngoài ngoài em đều rất thuần khiết.” Kara im lặng cười cười, trước khi Vô Song còn chưa vào công ty, thì Đông lão đã đề cập với cô rồi, cô bé Vô Song này không đơn giản, cô vốn là còn tưởng rằng không đơn giản của cô ấy, chỉ là tâm cơ sắc sảo thôi, nhưng khi cô tiếp đãi cô ấy thì, đáng ngoài thanh thuần, cùng với lời nói cử chỉ hồn nhiên của cô ấy, làm cho cô lần đầu tiên nhận sai người rồi, nhưng ở chung một thời gian, thì cô mới từ từ phát hiện, Vô Song quả thực không đơn giản, bề ngoài không cẩn thận, đơn thuần ngu ngốc, tâm tư lại cực kỳ kín đáo, đầu óc thông minh, là khối ngọc thô chưa mài dũa. Người, đúng là không thể nhìn bề ngoài đâu! Sau đó Kara chọn một áo đầm màu đen lừ sa giúp Vô Song, là dây vai, dây an toàn là đeo lên trên cả vai, giống như một con Hồ Điệp nằm ở trên vai, nếu như kéo dây an toàn ra, thì váy tơ mềm sẽ tự động rút xuống.

80. Chương 80: Gặp Lại Cổ Nhân

Sắc trời tối dần, Vô Song vội vàng thuê xe đi tới khách sạn, cô xuống xe, rồi sửa sang lại dáng vẻ dung nhan của mình một chút, sau đó đập giày cao gót mấy centi mét, tao nhã bước vào khách sạn. “Xin hỏi ngài là Chúc Vô Song tiểu thư à?” Nữ tiếp tân chờ bên cạnh cửa thân thiết hỏi. “Là tôi.” Vô Song gật đầu một cái. “Mời đi theo tôi.” Nữ tiếp tân đưa tay xin mời, dẫn đầu đi ở phía trước, Vô Song theo sau, hai người tới bên ngoài một gian phòng sang trọng, nữ tiếp tân dừng bước rồi nhắc nhở cô, “Chủ tịch Đông và quan khách đã đến.” “Được, cảm ơn cô.” “Không cần khách khí.” Nữ tiếp tân xoay người bước đi. Quan khách đều đã đến rồi. MGD, cô thật đúng là một thư ký to gan, lại để khách đợi cô, không thể nghi ngờ gì nếu cô đẩy cửa đi vào, thì sẽ trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, Vô Song cẩn cẩn môi, rồi hít sâu, làm cho tinh thần phấn chấn một lúc rồi nhẹ nhàng mở cửa tay cầm, người đang ngồi phía trên dĩ nhiên là Đông lão, cô nâng lên khuôn mặt tươi cười xin lỗi, “Chủ tịch, thật xin lỗi, tôi đã tới chậm.” “Không sao, Vô Song mau vào đi.” Ông cụ cười híp mắt nói, Vô Song đi vào rồi đóng cửa lại, cũng không chú ý ở bên cạnh có một đôi mắt nóng rực tràn đầy khiếp sợ, đang nhìn cô chằm chằm. Cô đi tới phía Đông lão, thật ngại mà nhìn quan khách, bởi vì quá lúng túng, nên cô mới vừa tới gần, còn chưa ngồi xuống, thì Đông lão lại cười nói, “Vô Song tới đây, tôi giới thiệu với cô một chút, vị này là tổng giám đốc tập đoàn Hoa Kiều, Kiều Lệ Vũ tiên sinh.” “Kiều tiên sinh, vị này là thư ký của tôi, chúc Vô Song.” Kiều Lệ Vũ! Thật sự là Kiều Lệ Vũ, cô không thể tin mà nhìn anh ta, tướng mạo anh ta không thay đổi mấy, cũng đẹp trai, nho nhã như năm đó, làm người ta mê muội, xa cách chín năm, cô lại vẫn có thể gặp lại anh ta lần nữa, Vô Song chỉ cảm thấy thế giới này thật nhỏ, vốn cho rằng cả đời cũng không thể chạm mặt nữa, thì đột nhiên lại gặp được, cái loại khiếp sợ đó, làm chân cô gần như đứng không vững, có một cổ ác hàn tự lòng bàn chân nhảy lên đỉnh đầu, tim hơi đau. “V.” Kiều Lệ Vũ chu môi, đôi mắt có chút ướt át, mi tâm đang run rẩy, nhìn ra được anh ta không hề nín được khiếp sợ khi nhìn thấy Vô Song. “Vô Song, chào hỏi Kiều tiên sinh đi!” Đông lão nhắc nhở khi thấy cô mất hồn, ý bảo cô chủ động bắt tay với đối phương. Vô Song không thể không nghe lời nói của Đông lão, chỉ là cô thật sự không có dũng khí, để mà thân nhiên tự nhiên ở trước mặt anh ta, cô đã từng thích, mê luyện anh ta như thế, vì anh ta mà có thể dũng cảm quên mình, thật không nghĩ đến anh ta lại là một tên Ngụy Quân Tử, làm tan nát trái tim của cô, cô thật sự không thể tha thứ cho anh ta. “Vô Song.” Kiều Lệ Vũ nhẹ nhàng gọi tên cô, trong đó xen lẫn bao nhiêu đau đớn. Vô Song không có đáp lại mà nghiêng đầu qua, mũi lại có chút vị chua, cô thật sự chưa từng chuẩn bị tâm lý. “Các người biết nhau?” Đông lão xen vào đúng lúc. “Dạ.” Kiều Lệ Vũ gật đầu, nhưng mắt vẫn không chuyển mà nhìn Vô Song, anh ta không biết, chín năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao người vào phòng của anh ta không phải là cô, rồi sau đó, tại sao cô lại chơi mất tích không có tin tức, chín năm nay, cô đã sống như thế nào, có tốt không? “Vậy thì tốt quá.” Cứ như vậy,

cũng không cần lão già như ông tìm đề tài cho bọn họ nói chuyện. “Chủ tịch, tôi xin lỗi không tiếp được.” Vô Song xoay người gần như là chạy trốn chết, chạy đến toilet. Cô mở vòi nước ra, dùng hai cái tay chống đỡ lấy thân thể đang muốn nhũn ra, nhìn mình trong gương, đã lột xác không giống như là Chúc Vô Song của chín năm trước rồi, thế mà anh ta lại không thay đổi, “Kiều Lệ Vũ, anh có biết anh đáng ghét cỡ nào hay không, đồ giả nhân giả nghĩa.” Đã đi rồi tại sao còn trở lại, tại sao lại để cho cô gặp, Vô Song nắm chặt quả đấm, dẩy mắt từ từ dâng lên sương mù, chân mày chiu chặt, lòng chua xót đã qua giống như là đang tái hiện lại những hình ảnh đã cất dấu ở trong đầu cô. Giờ khắc này, lòng của cô thật sự rất chua, thật lạnh lẽo, thật đau đớn. Sương mù ở trong mắt càng lúc càng ngưng tụ, biến thành nước mắt, lăn qua lăn lại ở trong hốc mắt, Vô Song hít một hơi thật sâu, bực nước mắt sắp tràn mi trở về, vì đàn ông như vậy mà khóc không đáng, huống chi, có gì đáng mà khóc, anh ta chỉ là một người xa lạ, là người xa lạ, Vô Song nhắc nhở mình, rồi dùng nước tưới vốc lên mặt, sau đó chỉnh đốn lại cảm xúc của mình một chút, rồi xoay người trở về phòng tiệc. Khi cô đẩy cửa ra lần nữa, thì bên trong chỉ có một người, không phải là ai khác mà chính là Kiều Lệ Vũ. “Chủ tịch đâu?” Vô Song vốn không muốn nói chuyện với anh ta, nhưng cô lại không thể không hỏi. “Ông ấy đi, ông nói chúng ta quen biết như thế, thì cũng không cần ông ấy tiếp khách.” Thật ra thì từ trong câu này đã có thể thể hiện ra, Đông lão đối tốt với Vô Song. Chủ tịch đi, để cô đối mặt với anh ta một mình, Vô Song tình nguyện không cần phần công tác này, cũng không phải là cô tùy hứng, chính là anh ta đã tạo cho cô tổn thương mà không thể tha thứ. Kiều Lệ Vũ thấy cô đi, thì lập tức đuổi theo, chặn đường đi của cô lại, Vô Song kinh ngạc nhảy dựng lên, rồi lui một bước nhỏ, trừng mắt anh ta một cái, chuẩn bị đi vượt qua anh ta. Kiều Lệ Vũ giữ một cánh tay của cô lại, thâm tình mà ngắm nhìn cô nói: “Vô Song, sao em trốn tránh anh thế?” “Tôi không có trốn anh.” Vô Song cũng không thèm nhìn anh ta một cái, vùng tay ra rồi nói. Nhìn thấy anh thì đi, cái này không gọi là trốn anh sao? “Vô Song, mấy năm nay, em sống có tốt không?” Vô Song ngẩn ra, rồi ngẩng đầu, hai mắt phóng hỏa nhìn anh ta, a, thật là chuyện cười, anh ta vẫn còn có mặt mũi mà tới hỏi cô sống có tốt hay không, cô lắc lắc đầu rồi cười, “Cám ơn anh đã ban tặng, tôi sống rất tốt.” “Vô Song. . . .” Kiều Lệ Vũ còn muốn nói điều gì đó, thì đột nhiên, ở sau lưng có một giọng nói lạnh lạnh cắt đứt lời của anh ta. “Các người đang làm gì vậy?” Hai người cùng lúc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mặt Đông Bác Hải đen lại nhìn bọn họ đang lồi lồi kéo kéo, bên cạnh anh còn một người đứng, là Mặc Phi Tước. “Buông tay.” Vô Song không muốn bị người ta hiểu lầm, cô và người này có quan hệ gì đó không minh bạch, giãy ra. “Vô Song. . . .” Kiều Lệ Vũ không chịu, cố gắng giải thích với cô, nhưng không ngờ, người đàn ông mặt đen đó lại bước nhanh tới, đoạt lấy Vô Song từ trong tay anh ta, ôm cô vào lòng, lạnh lùng tàn khốc nói: “Cho anh ba mươi giây, biến mất.” “Vô Song, mấy năm nay, anh vẫn luôn tìm em.” “F**k!, con mẹ nó, mày không có lỗi tại hả!” Vẫn còn có người không để ý lời của anh, Đông Bác Hải hoàn toàn bị chọc giận rồi, nâng chân lên, rồi đá Kiều Lệ Vũ lịch sự nho nhã ngã xuống đất. Vô Song giật giật thân thể, đôi môi lại không phát ra được một tiếng, không muốn nhìn thấy anh ta chặt vật, cô nghiêng đầu qua. “Đau lòng?” Đông Bác Hải cúi đầu mềm giọng ở bên tai Vô Song, con người thâm thúy hung ác tỏa sáng, đáng ghét, cô vậy mà lại lo lắng cho người đàn ông này, anh ghét điên cuồng. “Đi theo anh!” Không nói lời nào, anh mạnh mẽ kéo tay Vô Song, rồi kéo cô đi. “Vô Song.” Kiều Lệ Vũ ngồi dậy, ý đồ muốn bỏ chạy đuổi theo, Mặc Phi Tước đi tới, ngồi chồm hổm đè xuống bờ vai của anh ta, tốt bụng nhắc nhở: “Anh ta —— anh không trêu được đâu.”

81. Chương 81: Anh Cởi Cho Em Xem

“Đông Bác Hải, anh muốn mang tôi đi đâu?” Trong lúc Vô Song gào thét và giãy giụa, thì Đông Bác Hải đã đập một cước vào cửa phòng, lôi cô vào giữa phòng, đè cô lên trên ghế sa lon, cửa tự động bắn ra rồi đóng lại. “Hắn ta là ai?” Anh chau lông mày, rồi cắn răng nghiêng lợi. “Tôi không biết.” Vô Song bình tĩnh mà nghênh đón ánh mắt sắc bén của anh. “Không biết?” Anh giận quá thành cười. “Đúng!” Vô Song cất cao giọng, càng lúc càng cảm thấy người này quá nhiều đi, cô là cái gì của anh ta, mà anh ta lại quan tâm tới chuyện của cô chứ. “Không biết mà em đau lòng cho hắn ta, Chúc Vô Song, khốn kiếp, em lừa gạt ai hả.” Cho rằng anh là đứa trẻ ba tuổi, hay là mất mù, cô gái chết tiệt này dám trợn tròn mắt nói dối anh. Vô Song sững sờ một chút, con người xet qua một tia đau buồn, cô đau lòng anh ta? A, thì ra là chỉ tự mình lừa dối mình, ngày nay có khá hơn nữa cũng không gạt được tim. “Chúc Vô Song.” Đáng ghét, anh

đang nói với cô, vậy mà cô lại mất hồn nghĩ đến đàn ông khác, rốt cuộc có từng để anh vào trong mắt hay không. Vô Song đưa mắt nhìn sang anh lần nữa, hình như cũng nổi giận, hoặc là nói uất ức ghen ở trong lòng bộc phát, “Đông Bác Hải, anh có tư cách gì mà la mắng tôi chứ, tôi quan tâm ai, đau lòng ai, đó là việc của tôi, có quan hệ gì tới anh, tại sao anh quản tôi, anh là gì của tôi hả? Buông tay, tôi muốn về nhà.” “Ai nói anh không có tư cách?” Vô Song sững sốt, chỉ thấy hai mắt anh phóng hỏa, xem ra là rất tức giận, gương mặt tuấn tú cũng có chút vặn vẹo biến dạng rồi. “Hôm nay anh sẽ cho em biết, anh là gì của em!” Anh cúi đầu, chế trụ đầu của cô, mạnh mẽ hôn lên đôi môi mềm mại của cô, bá đạo làm cho cô không có một chút kháng cự, nụ hôn cuồng dã có chứa một tia thô lỗ, làm như anh đang trừng phạt việc Vô Song chọc giận anh, Vô Song không kháng cự được nụ hôn của anh, chỉ có thể quơ múa hai bàn tay trắng mềm, đánh lên lưng của anh, thế nhưng anh lại không thèm để ý. Hôn sâu hơn một chút, đôi môi của Vô Song cũng bị anh giằng vò đến đau đớn, cô không kêu ra tiếng, nước mắt ở trong mắt dần dần mờ lung, thân thể run dữ dội hơn, trong lòng đầy ngũ vị tạp trần còn có uất ức sợ hãi, anh mạnh mẽ làm cho quá khứ không chịu nổi của cô bùng lên mạnh mẽ. Anh mạnh mẽ, xé ra vết sẹo đau đớn kia của cô! Nước mắt giống như là vòi nước được mở ra, nó cứ tuôn ra ngoài làm thế nào cũng không cầm được. “Em, em làm sao vậy?” Cảm thấy cô đang khóc, Đông Bác Hải ngẩng đầu lên, thấy cô thật sự đang khóc, nên có chút hoảng hốt. Vô Song không nói, đem toàn bộ nước mắt đè nén phát tiết ra ngoài, càng khóc càng thương tâm. Đông Bác Hải nhíu chặt chân mày, trong lòng càng khó chịu hơn, mấy lần trước anh hôn cô đều không có gì, hôm nay là vì một người đàn ông khác, kháng cự anh, bảo sao anh không phần nộ. “Em thích người đàn ông kia phải không?” Vô Song vẫn không nói, chân mày rối rắm. “Không phủ nhận, đó chính là thừa nhận.” Anh giận đến mức mù quáng, ngồi dậy đang chuẩn bị đi, thì Vô Song nín cánh tay của anh lại, hai mắt đầm lệ nhìn anh, thốt ra: “Anh ta là bạn trai cũ của tôi.” Bạn trai cũ? Đông Bác Hải cũng nhíu chặt lông mày, đang đoán hắn là ai. “Đã chín năm rồi tôi không có liên lạc với anh ta, hôm nay chỉ là vô tình gặp được, anh đừng gây rắc rối cho anh ta nhé.” Thì ra cô vẫn không thể không để ý tới lòng dạ ác độc của anh. “Làm sao em biết anh muốn đi gây rắc rối cho hắn ta?” Đông Bác Hải dẫn chân mày ra, xấu xa nói. Vô Song lau nước mắt, cong chân lên ngồi dậy, rồi cúi đầu thản nhiên nói, “Bằng sự hiểu biết của tôi đối với anh.” “A, em hiểu rõ anh sao?” Trong lòng Đông Bác Hải bắt đầu có chút vui thích, cô hiểu anh. Xem ra cô cũng có ý với mình, nếu không cũng sẽ không tổn tâm tư để hiểu anh. “Loại đàn ông nhỏ mọn như anh, căn bản không cần hiểu rõ.” “Chúc Vô Song.” Đông Bác Hải lại muốn giơ chân nữa rồi, cô gái chết tiệt này không nhanh mềm mỏng miệng với anh, thì mới vui vẻ sao. Vô Song đứng dậy nhìn anh, cười nhạt, kỳ thật anh có vẻ tức giận, nhìn rất tốt, so với khuôn mặt lạnh lẽo như cương thi của anh thì đẹp hơn nhiều. Cô xoay người, thì Đông Bác Hải gọi cô lại, “Em muốn đi đâu, anh cho phép em đi rồi sao?” “Tam Thiếu Gia, đã rất trễ rồi, ngày mai con tôi còn phải đến trường, tôi phải trở về chuẩn bị đồ dùng học tập cho nó.” Con trai đi học? ! Người làm cha như anh lại không biết, thật là sơ sót quá, hôm nào đi chịu tội với con trai vậy, anh đứng dậy rồi nói: “Anh đưa em về.” “Không cần, tôi tự mình gọi xe trở về.” “Vậy cũng được, đi đường cẩn thận, ngủ ngon nhé.” Anh đi lên trước, ở trên trán cô dịu dàng hôn xuống, thì Vô Song giật mình. Đông Tam Thiếu chính là người luôn thay đổi thất thường như vậy, thỉnh thoảng bá đạo với cô, thỉnh thoảng dịu dàng với cô, sau đó rồi lại sau đó, Vô Song vẫn luôn tự hỏi mình, ban đầu tại sao cô lại can đảm mà lựa chọn anh, anh có cái gì tốt, ngoài trừ mạnh mẽ, thì chính là không nói đạo lý, ở cùng một chỗ với anh thật sự mệt mỏi. Nhưng mà sau đó, cô mới lĩnh ngộ được, yêu có lẽ chính là như vậy, có đau, cũng vui vẻ ! Cô có chút kinh hoàng mà đỏ mặt cúi thấp đầu, nên cũng không có phát hiện trong mắt Đông Bác Hải thoáng qua một chút hung ác, anh sẽ không để cho người đàn ông nào ngoại trừ con trai dựa vào cô quá gần. Vô Song xoay người, ban đầu là anh muốn nắm cổ tay của cô trở lại, nói với cô vài câu, nhưng không ngờ lại nắm lấy dây an toàn trên vai cô, hai người dùng sức đi hướng ngược lại, nên dây an toàn bị nói lỏng ra, sau đó, váy của Vô Song cứ như vậy không hề báo trước mà rơi xuống, hai người đều cứng người lại. Không nghĩ tới, đường cong dáng người của cô ấy đẹp như vậy, hầu kết của Đông Bác Hải nhúc nhích một cái, Vô Song theo bản năng vòng ngực lại, xấu hổ và giận dữ cùng xuất hiện, đang chuẩn bị ngồi chồm hổm xuống để nhặt y phục, thì Đông Bác Hải đưa tay ra lôi cô vào trong ngực, vẻ mặt mỉm cười, giải thích trước, “Anh không cố ý.” “Không cho phép nhìn.” Mặc kệ có phải là cố ý hay không, cũng không cho phép nhìn. “Đều nhìn hết rồi.” Anh nhướn mày lên, thấy Vô Song đỏ mặt nhìn anh chằm chằm, thì anh lại nói: “Được được, anh không nhìn, nếu em cảm thấy mình chịu thiệt rồi, vậy thì anh cố cho em xem có được hay không.” “Vô lại” muốn giở trò lưu manh hả. Anh cười “phốc” một tiếng, đem chóp mũi chống lên cô, “Anh luôn luôn không thích ép buộc, cho nên em yên tâm, anh sẽ không ép em làm chuyện kia, anh sẽ chờ em tâm cam tình nguyện. tới tìm anh.” “Mơ đi cưng.” “Có phải là nằm mơ hay không, thì chúng ta xem đi.” Không nhìn được, anh lại hôn cô một cái rồi buông cô ra, sau đó nhặt y phục của cô lên ,

Vô Song đoạt lấy rồi bắt buộc anh, “Xoay người sang chỗ khác.” Đông Bác Hải quét nhìn cô trên dưới một lượt, rồi nhún nhún vai, xoay người lấy ra một điều thuốc đốt, Vô Song mặc quần áo tử tế xong, thì liếc nhìn anh một cái rồi đi ra ngoài. Mới vừa đi không bao lâu, thì Mặc Phi Tước mở tay cầm cửa, lên tiếng hỏi thăm : “Cậu chuẩn bị làm như thế nào.” Anh bình tĩnh phun ra một vòng khói, cười mà không nói.

82. Chương 82: Cứt Heo Không Đáng Tin Cậy

Hôm nay là ngày cậu bé nhập học, cậu đã ra khỏi giường thật sớm, chuẩn bị xong bữa ăn sáng rồi gõ cửa phòng của mẹ: “Mẹ, rời giường ăn cơm.” “Tới đây.” Xưa nay chưa từng nhận được câu trả lời của Vô Song, Q Tử lại sống sót một chút, mẹ rời giường rồi? ? ? Hai phút sau, thì Vô Song mở cửa phòng ra, đã ăn mặc chỉnh tề rồi, Q Tử dùng bộ dạng như đối với người ngoài hành tinh mà quan sát cô một lần, mở miệng khó hiểu hỏi: “Mẹ, sao hôm nay mẹ thức dậy sớm như vậy, lại còn ăn mặc lịch sự như thế, là muốn đi hẹn hò hay là xem mắt?” “Con trai, .” Vô Song nắm tay của con trai, rồi kéo cậu vào giữa phòng, sau đó ngồi ở trước bàn trang điểm. “Mẹ, mẹ muốn làm gì?” Đừng cho cậu giả trang thành con gái nữa chứ, cậu cũng không muốn lại bị các nam sinh vây đảo quanh ở phía sau môn, thật là muốn ói. “Con trai, với cái tướng mạo vạn người mê của con, mẹ thật sự không yên lòng.” Bộ dạng của con quá đẹp trai, cái này lại thành bối rối của Vô Song. Còn nhớ rõ ngày đầu tiên mới vừa đưa con đi nhập học, thì giáo sư gọi điện thoại tới nói, mấy cô bé trong lớp vì cậu mà đánh nhau, sau đó, cô lại chuyển trường cho con, cho con giả trang thành con gái, không ngờ cũng bị nói, các cậu bé cũng đánh nhau vì cậu, như vậy vạn người mê, đi đến đâu đều là tai họa, không còn cách nào khác, Vô Song chỉ có thể để con trai ở nhà, để cho bà nội dạy cậu, cô cũng dành ra thời gian dạy cậu tiếng Trung. “Con trai, lần này mẹ suy nghĩ được một sách lược vẹn toàn, nhất định sẽ không để cho bị kịch lại tái diễn.” Khóe miệng của Vô Song nở một nụ cười, Vô Song đem đạo cụ đã sớm chuẩn bị xong từ trong ngăn kéo lấy ra, là một bình nhỏ mà trên nắp bình đen như mực, nhìn qua rất dơ. “Mẹ, đây là vật gì?” Q Tử tò mò dùng ngón tay chỉ. “Tàn nhang.” “Tàn nhang? !” Không phải là mẹ muốn đem cái đen thùi lù này bôi lên trên mặt cậu chứ. “Ừ, tới đây con trai, mẹ thoa lên cho con.” Mở nắp bình ra, Vô Song lấy một cây tăm, nhúng vào chất lỏng màu đen, rồi ở trên mặt Q Tử chấm một cái rồi lại chấm một cái. Rất nhanh, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đã thành người mặt rỗ rồi. “Chết tiệt, đây là ai?” Q Tử thật khó mà tin nhìn mình ở trong gương, là cậu đây sao? Là cậu sao? Sao lại thành người xấu xí thế này. “Con trai, vì việc học con hãy nhẫn nại, nhẫn nại, mẹ biết con vạn người mê là được rồi, bẹp.” Vô Song vốn định hôn lên mặt của con, nhưng cả bộ mặt của con đều là mặt rỗ, không có chỗ để hôn lên, thì cô chuyển sang hôn mu bàn tay cậu một cái, đối với kiệt tác của mình rất hài lòng. “Ai!” Cậu bé thở dài một hơi, buồn rầu! “Con trai, nhớ ở trường học phải hoạt bát một chút, làm chuyện gì cũng phải tích cực một chút, hiểu không?” Không nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn như đưa đám của con trai, Vô Song dặn dò lớp lớp, Q Tử cong cái miệng nhỏ nhắn lên rồi gật đầu. . . Trong phòng học năm nhất lớp một, hiệu trưởng dẫn Q Tử đi đến lớp báo cáo, khi cậu nhóc lên sân khấu, thì khiến cho cả lớp im lặng như tờ, ánh mắt đồng loạt dừng ở trên người cậu. Ông trời, sao lại có người đáng ghét xấu xí như vậy! “Cô giáo Lưu, đây là học sinh mới tới hôm nay, tôi giao cậu bé cho cô nhé.” Hiệu trưởng Địa Trung Hải cười nói. “Ách.” Cô giáo trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, khóe miệng co quắp liên tục, sao lại đem một đứa bé xấu như vậy cho cô, có thể cự tuyệt nhận được không? Dĩ nhiên là không thể rồi. “Được.” “Tiểu Hải Quy, cô ấy chính là chủ nhiệm lớp của cậu, có gì không hiểu, thì hãy thỉnh giáo cô ấy.” Hiệu trưởng hình như vẫn còn thích Q Tử, vuốt đầu của cậu, cười híp mắt nói. (có thể không thích sao, đứa nhỏ này nhưng là cái chậu châu báu, là cây rưng tiền, khi nhập học, Đông Tam Thiếu liền ột trăm ngàn phí chăm sóc.) “Dạ, cảm ơn hiệu trưởng.” Cậu bé rất lễ phép bái một cái. “Được rồi, không quấy rầy cậu lên lớp, hẹn gặp lại.” Hiệu trưởng phát tay một cái rồi bước đi. “Chào cô giáo.” Đôi tay kéo quai đeo cặp sách, cậu bé ngọt ngào cười nói với cô giáo. Cậu cười, khiến cô giáo muốn khóc, nhưng cũng gượng cười nói: “Xin chào em, người bạn nhỏ giới thiệu về mình một chút cùng với mọi người đi.” “Dạ.” Q Tử xoay người, đối mặt với các bạn học phía dưới, hắng giọng một cái rồi nói: “Chào các bạn, mình tên là Chúc Sửu. . .” (vì chữ trư với chữ Sửu đồng âm, nên thành là heo đó các bạn nhé) “Ha ha ha ha ha ha ha.” Cả lớp cười ồ lên. Cô giáo cũng cười cười, làm như đã sớm có dự liệu là cái kết quả này, cậu bé có vẻ thần nhiên hơn nhiều, vẫn mặc cho bọn họ cười, còn cậu thì giữ vững trầm mặc. Cô giáo cho rằng cậu ấy xấu hổ rồi, nên

lên tiếng nói đúng lúc: “Các bạn học, im lặng.” “Được rồi, bạn cứ heo, bạn đi xuống chỗ ngồi đi!” Q Tử gạt đầu một cái, rồi tìm một góc không có ai ngồi xuống. “Này.” Cậu mới vừa ngồi xuống, thì bên cạnh có một tên mập gọi cậu, cậu ngẩng đầu lên rồi nhìn về phía cậu nhóc kia. Tên mập nói: “Dáng dấp xấu xí không phải là lỗi của bạn, nhưng bạn biết rõ dáng dấp bạn xấu xí, còn xuất hiện để dọa người, là bạn không đúng rồi, ha ha ha.” “Quê mùa.” Q Tử lạnh lùng châm chọc cậu bé kia một câu, một câu nói nổi tiếng, cậu đây không gọi là dáng dấp xấu xí, cái này gọi là dáng dấp có sáng ý. Oh ~ Tiết thứ hai là âm nhạc. Tiếng chuông vào lớp vừa vang lên, thì có một vị thầy giáo ăn mặc vô cùng bảnh bao đi tới, mặc một áo tây trang màu bạc sáng, bên trong một cái áo gi-lê màu đỏ, sau đó chỉ thấy thịt thịt, phía dưới là một cái quần da màu đỏ kéo căng làm cho người ta muốn phun máu mũi, thật sự làm cho người ta lo lắng ông ta sẽ làm rách cái quần. Kiểu tóc càng đáng nhắc tới hơn, giống như bóng ngô bị nổ. “Hi, Hello, các bạn nhỏ, không gặp một kỳ nghỉ hè, mọi người có nhớ thầy giáo hay không hả?” Làn điệu này là bất âm bất dương. “Nhớ ~” bọn nhỏ trăm miệng một lời nói. Ông ta sượng chết luôn, ông ta che miệng cười “Ha ha ha”, mẹ ơi, Q Tử co rút. “Nhìn thấy các bạn ngoan như vậy, thầy muốn thưởng cho các bạn một tin tức tốt, thầy muốn trong lớp chọn ra mười bạn, xây dựng một đội hợp ca, có ai chủ động đăng ký hay không?” “Con muốn đăng ký.” “Con muốn đăng ký.” Các bạn học cũng hưng trí bừng bừng mà tranh nhau đăng ký, đột nhiên, Q Tử đứng lên lớn tiếng nói: “Thầy, con muốn hát chính trong đội hợp ca.” Lớp học, lại yên lặng một lần nữa. “A, sao dáng dấp cậu xấu như vậy?” Ông thầy bảnh bao thấy mặt rỗ của cậu, thì theo bản năng kinh hãi nói. Q Tử đỏ mồm hỏi. Lại một tên quê mùa không có chút văn hóa. Các bạn học cùng kháng nghị: “Thầy ơi, dáng dấp cứ heo quá xấu, giống như Trư Bát Giới, không thể gia nhập đội hợp ca, lại càng không xứng làm hát chính của bọn con, quá mất mặt đó.” Bảnh bao nhìn Q Tử, chỉ thấy cậu bé cong môi lên uất ức, dường như muốn khóc, thì lòng ông mềm nhũn nói: “Sao các bạn lại nói thế! Dáng dấp xấu xí không phải là do mẹ sinh ra sao, mọi người đã thành bạn học, thì nên tương thân tương ái, hơn nữa, ai nói dáng dấp xấu xí thì không thể ca hát? Giới ca hát ngày nay đều chú ý là thực lực!” Không nghĩ tới ông thầy bảnh bao, trong mồm chớ còn có thể khạc ra răng ngà, cậu thay đổi cách nhìn đối với ông ấy, chuyển buồn làm vui nói: “Ai nha nha, Thầy ơi! Lời này của thầy con thích nghe, quả nhiên là người có kiến thức lại thật tinh mắt, nếu thầy cũng đã nói như vậy, thì con không làm người lĩnh xướng là không nể mặt thầy rồi, con quyết định miễn cưỡng chịu đựng. Về sau mọi người gọi bạn Q Tử là được!” Mọi người nhất trí: “Phi!” Thầy giáo bảnh bao, ngổn ngang trong gió, ông có nói nó phải làm người lĩnh xướng sao? — không có! Các bạn học: “Thầy ơi, chúng con không muốn hợp tác với bạn ấy, diện mạo bạn ấy quá phạm tội, sẽ bị dọa chạy những người xem đấy!” Bảnh bao lại liếc mắt nhìn cậu bé, nước mắt đã sắp không giữ được rồi. Ai, không phải chỉ là một hát chính thôi sao, nó muốn làm, thì cho nó làm thôi, thầy giáo đã quyết định chủ ý, nên giang hai cánh tay ra, an ủi bạn học phía dưới: “Mọi người im lặng nào, nghe thầy nói đây, ai cũng phải nghe! Mọi người đều đang là học sinh của thầy, thầy đối với bạn nào cũng đều giống nhau! Sẽ không vì nói bạn nào dáng dấp xấu xí thì ghét bỏ bạn đó, cũng không bởi vì bộ dạng bạn nào đẹp trai thì đặc biệt chăm sóc bạn đó! Đây chính là thầy giáo vĩ đại! Đúng rồi bạn đó! Bạn ấy muốn hát chính, sẽ phải xếp hàng phía sau cùng! Tốt nhất cách mọi người xa ba thước, đừng để cho người ngoài nhìn thấy bạn đi cùng với bọn họ là được, đừng hiểu lầm nha! Thầy để cho bạn đứng xa, cũng vì bạn là hát chính, nhân vật chính của cả đội, nếu cách quá gần thì sẽ không nổi bật được đặc biệt của bạn! Còn có! Bạn đã là hát chính, thì lúc bọn họ hát, bạn không thể hát, mà lắng nghe bọn họ hát, nghe có ai hát lạc giọng hay không, chờ bọn họ hát xong (đoán chừng cũng chào cảm ơn luôn). Khụ. Tóm lại thế nhé, thầy giáo chắc là sẽ không thiên vị, biết không?” Như thế mà còn gọi là không thiên vị? Bảnh bao đáng chết, thật sự coi cậu là heo à! Các bạn học nghe được mà như rơi vào trong sương mù, nhưng cũng đều yên lặng, thầy giáo bảnh bao thấy tất cả mọi người đều không có ý kiến gì nữa, thì chuẩn bị bắt đầu học bài: “Hôm nay thầy mang ca khúc diễn tập đến, chúng ta luyện tập một chút.” Ông chọn ra mấy bạn học, trong đó có Q tử, ông đem tờ lời hát phát ôi người, dạy bọn họ mấy lần, sau đó để cho bọn họ hát đối. Bởi vì Q Tử là hát chính, cho nên cậu là đơn độc một mình hát một câu, mấy bạn học hát một câu, cậu mới hát mấy chữ, thì bị đám bạn học kia cắt đứt: “Ngừng! Cứt heo, hát lạc giọng!” “Xin lỗi, mình quá khẩn trương, làm lại.” Cậu lại hát lần nữa, vừa hát mấy chữ lại bị cắt đứt: “Ngừng! Ngừng! Ngừng! Cứt heo, câu này bạn lại hát lạc giọng! Mình nghĩ là bạn căn bản không biết ca hát.” Q Tử cong cong môi: “Bạn này, cái này không thể trách mình được! Mình không biết nhạc phổ!” Mọi người tức rào rạt mà nhìn cậu chằm chằm: “Không biết nhạc phổ thì đừng gia nhập đội ca với bọn này chứ, còn muốn làm người lĩnh xướng, thiệt là quá đáng mà!” Q Tử nhướn mày: “Không biết nhạc phổ cũng có thể làm ca sĩ nha! Có người ngay cả nhạc phổ là cái gì cũng không biết, không theo rạp khuôn nhưng vẫn bay lên bầu trời!” Mọi người: “Ai?” “Thật sự muốn nêu ví dụ sao? Không được đâu,

sẽ đắc tội với người ta đó!” “Thôi đi, coi như là bạn không phải biết nhạc lý, ca hát cũng không được lạc giọng chứ!” “Ca hát lạc giọng cũng có thể làm Thiên Vương nha! Mình biết vài người ca hát lạc giọng cũng làm được Thiên vương. Còn làm thần tượng nữa.” “Ai?” “Thật muốn nêu ví dụ sao? Không được đâu, sẽ đắc tội tới mấy người đó!” “Bạn không biết nhạc lý, ca hát lại lạc giọng còn chưa tính, mà bộ dạng cậu lại còn xấu xí như vậy, bảo bọn mình làm thế nào để dẫn bạn đi ra ngoài gặp người ta chứ?” “Dáng dấp xấu xí thì không thể ca hát sao? Dáng dấp xấu xí thì không thể gặp người sao? Mình biết rất có nhiều người dáng dấp xấu xí cũng ra album mới! Còn bán không tệ đâu nhé! Dáng dấp xấu xí, nhưng người ta vẫn là thần tượng được ngàn vạn người nữ ái mộ!” Ông thầy bảnh bao ở bên cạnh hoàn toàn hóa đá.

83. Chương 83: Bị Đưa Hột Gà Thúi

Tiết học thứ ba là bơi lội. Các bạn học cũng hưng phấn mà đi thay đồ tắm, và Q Tử cũng không ngoại lệ, đứng ở bên cạnh hồ bơi, thầy giáo bơi lội có thân thể cường tráng huyết sáo một hơi: “Các bạn học, im lặng nào, hôm nay thầy muốn dạy các bạn kỹ năng bơi lội, sau đó các bạn sẽ chọn một kiểu mà mình thích để học.” Dứt lời, thì thầy giáo đã nhảy vào hồ bơi giống như con ếch, sau khi biến ảo mấy tư thế bơi lội, thì ông thầy đứng ở trong bể bơi hỏi: “Các bạn học, đã nhìn rõ ràng rồi chứ?” “Thấy rõ rồi ạ.” Mọi người trầm miệng một lời. “Được rồi.” Thầy giáo chọn mấy bạn học, và hỏi: “Bạn thích tư thế gì? Một bạn học nói: “Con thích bơi chó.” “Bạn thì sao?” “Con thích bơi ngựa.” “Còn bạn?” Ông thầy chỉ Q Tử, cậu bé cúi đầu nhìn hồ bơi, lần này không phải sẽ bị lộ sao, do dự một chút, rồi cậu nói: “Thầy ơi, con không học có được không ạ, con muốn làm một con vịt trên cạn.” “Ha ha ha ha.” Tập thể cười ồ lên. “Không được, đây là môn bắt buộc của các bạn, các bạn đều phải học bơi lội.” Giọng của thầy giáo có vẻ không cho cự tuyệt. “Nhưng mà thầy à, con say nước, ôi chao.” Say nước? Cái từ này mới nhỉ, thầy đã nghe qua là sợ độ cao, nghe qua thầy máu là choáng, chưa từng nghe qua say nước. Thấy thầy không tin, thì cậu bé làm mất trật tự trắng lên. rồi hôn mê. Các bạn học lại bắt đầu bàn tán, “Thầy không, cứ heo không chỉ là bộ dáng xấu xí, cũng không có ích gì, như vậy mà đã hôn mê rồi, bạn học có hình dạng này thật sự là sỉ nhục của chúng ta, tất cả mọi người đừng chơi với bạn đó có được không?” “Được ——” mọi người nhất trí và gật đầu. “A ~, mẹ, sao hôm nay mẹ tan tầm sớm như vậy hả ?” Q Tử tan học về đến nhà, thấy mẹ ở nhà thì kinh ngạc một chút, lại thấy mẹ mặc tạp dề, nên cậu lại nói: “Mẹ, mẹ đang nấu cơm à.” “Ừ, mọi chuyện làm xong, nên có thể tan việc trước, bảo bố, ngày đầu tiên đi học cảm thấy quen không?” Vô Song đang cắt trái cà chua nói. Để túi xách xuống, Q Tử ung dung nằm lên trên ghế sa lon, và mở ti vi, “Dạ, rất tốt.” Đột nhiên nghĩ đến gì đó, thì lật người quỳ gối ở trên ghế sa lon, nhìn Vô Song bận rộn ở phòng bếp nói: “Mẹ, hôm nay thầy giáo bảnh bao ở lớp chúng con thành lập đội ca, con là hát chính nha.” Tay đang cắt trái cà chua của Vô Song dừng lại, rồi nhìn về phía con trai, không hiểu hỏi: “Thầy giáo bảnh bao?” “Đúng vậy ạ.” “Con là hát chính?” Thật là ngoài ý muốn mà, con trai được vinh hạnh làm hát chính, ách ~ “Đúng vậy ạ.” Cứng chờ cả nửa ngày, thì Vô Song mới tiêu hóa được sự thật này, để dao xuống rồi đi tới, ngồi ở bên cạnh con trai và nghiêm trang hỏi: “Con trai, các bạn học có giấu cột con không?” “Bọn họ nói dáng dấp của con thật sự có sáng ý, toàn bộ sao trên trời đều tìm tới mặt con.” Rõ ràng là con trai bị xem thường! Trong lòng Vô Song rất khó chịu, nhưng mà không còn cách nào khác, dáng dấp của con quá đẹp trai, đi đến đâu đều gây ra họa, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của con lên, Vô Song an ủi con: “Bảo bố, ánh mắt của người khác không quan trọng, mặc kệ con biến thành dạng gì, thì mẹ đều cảm thấy con là đẹp trai nhất, huống chi con vốn là đẹp trai nhất.” Cô hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của con một cái, để an ủi tâm hồn bị thương của của cậu bé. Không ngờ, một màn này lại bị một người đàn ông mở cửa đi vào bắt gặp, thế là anh ăn dấm với con trai, quát lên: “Làm gì đó.” “Anh vào bằng cách nào?” Nhìn thấy anh, thì Vô Song sợ hết hồn, người này thật sự là kinh khủng, ở mọi nơi a! “Anh đương nhiên là đi tới, ừ, thấy không, anh có chìa khóa.” Tay anh cầm một mô hình máy bay, nghênh ngang bước vào, trạng thái thoải mái tùy ý giống như là về nhà vậy. “Sao anh lại có chìa khóa nhà tôi?” Thôi đi Vô Song , cô thật là ngu ngốc, nhà này ngay từ đầu chính là của người ta, anh có chìa khóa thì có gì mà lạ chứ. Có lẽ Đông Bắc Hải cũng cảm thấy cô ngu ngốc, vì thế cười mà không giải thích, cậu bé xoay đầu về phía anh, thì anh kinh hãi kêu lên: “Oa, bảo bố, mặt của con sao thế?” “Aiz.” Cậu bé thở dài, liếc mắt nhìn Vô Song. “Em biến nó thành như vậy?” Anh đi tới ngồi xuống bên con trai, nhíu lông mày, xấu xí

đến nỗi anh cũng không nhận ra được. “Tôi cũng là muốn tốt cho nó thôi.” Vô Song giải thích. Biến con thành xấu xí như vậy, đến cha cũng nhận không ra, cái này gọi là muốn tốt cho con, anh hừ lạnh cười rồi vỗ đầu con trai, “Bảo bối, mẹ con ngốc, con cũng ngốc theo bà ấy à, bởi những thứ đồ tạp nham này lên trên mặt, không sợ bạn học cười con sao?” Cậu bé không dám nói mà quay đầu nhìn về phía mẹ, Vô Song đi tới và nhìn chăm chăm vào Đông Bác Hải: “Này, Đông Bác Hải, đây chuyện giữa hai mẹ con tôi, có phải anh cũng muốn chen chân vào hay không hả.” “Cái gì gọi là chen chân vào, đây cũng là chuyện của anh, có được không.” Đông Bác Hải không phục mà phản bác. “Mắc mớ gì tới anh?” “Sao chuyện lại không liên quan đến anh?” “Được rồi, mẹ, chú, hai người đừng tranh cãi nữa.” Thấy hai người lại cãi vã, thì Q Tử lại không nhịn được mà đứng lên khuyên nhủ. “Ai muốn cãi nhau với anh ta, là do chính anh ta không hiểu gì cả.” “Anh không hiểu, này, Chúc Vô Song, sao anh lại không hiểu chứ, chẳng lẽ anh. . . .” “A, cái gì chấy khét rồi !” Q Tử kêu lên, để cản lại câu sau muốn bật thốt lên của Đông Tam Thiếu. Khét rồi hả ? Vô Song dùng cái mũi ngửi ngửi, và đột nhiên gào to một tiếng, “Sờn xào chua ngọt của ta.” Cô hóa thân thành một cơn lốc xoáy mà bay tới phòng bếp. “Hô ~” thấy mẹ đi rồi, nên Q Tử thở phào nhẹ nhõm, Đông Tam Thiếu cũng mơ hồ buông lỏng cơn tức, cậu bé nâng khuôn mặt tươi cười lên trêu chọc: “Cha, cha cũng đang sợ.” “Ta sợ cái gì.” Vịt chết còn mạnh miệng. “Không sợ? Vậy con sẽ đi nói ẹ biết ngay bây giờ, cha chính là cha con.” Cậu bé làm bộ muốn đi vào phòng bếp, còn Đông Bác Hải thì vội ôm con lại, hai cha con ngồi ở trên ghế sa lon, anh bắt đầu quất cái mông con, Q Tử không đau không ngứa mà cười lên ha hả. Hai cha con đùa giỡn ồn ào kinh khủng! Chốc lát sau, thì Vô Song từ phòng bếp đi ra và cởi tạp dề xuống, hình như là muốn ra cửa, nên Đông Bác Hải gọi cô lại, “Em muốn đi đâu?” “Trong nhà không có trứng gà rồi, tôi đi mua!” “Anh lái xe đưa đi!” “Trứng gà? Trong túi của con có.” Cậu bé lật người bò dậy, cầm lấy túi xách ở bên cạnh, vừa kéo dây kéo túi, vừa nói: “Các bạn học tặng cho con.” “Chín?” Cô cần chính là trứng gà sống. “Sống ạ.” Cậu bé lấy từ trong túi xách ra mười quả trứng gà, may mà không có bị dè hự, và cậu đưa cho Vô Song. “Con trai, con tuyệt vời quá, với bộ dạng thế này mà cũng có thể nhận được quà tặng.” Quả nhiên mị lực của con trai, dù là đáng ngoài xấu xí không che đậy được. Đông Tam Thiếu phụ họa ở trong lòng: dĩ nhiên, cũng không nghĩ cha nó là ai à. Vô Song cầm trứng gà đi vào phòng bếp, được một lúc thì cô nắm mũi chạy ra, rất buồn bực nói: “Con trai, sao đều là hột gà thúi?” “A, hột gà thúi? Không phải chứ!” Cậu bé ngây người. Rất nhanh mùi thúi của trứng gà đã truyền đến, cả nhà ba người đều nắm chặt lỗ mũi, Q Tử thật là muốn thăm hỏi tổ tông mười tám đời của bọn họ, giả bộ thân thiện như vậy, cậu thật sự cho rằng bọn họ có lòng mà cho cậu trứng gà như vậy, thì ra là hột gà thúi,

84. Chương 84: Chỉ Là Một Tuồng Kịch

Ăn cơm tối xong, thì Đông Bác Hải đề nghị, “Bảo bối, chúng ta đi xem thử máy bay một chút đi.” “Dạ.” Cậu bé vỗ tay, rồi quay đầu lại hỏi, “Mẹ, mẹ có đi không.” “Mẹ không đi đâu, còn mấy phần tài liệu phải , con cũng đừng chơi quá muộn, về nhà sớm một chút để làm bài tập.” Vô Song vừa dọn dẹp bát đĩa, vừa nói. “Chúc Vô Song, trong mắt em chỉ có tiền thôi phải không?” Ánh mắt tà ác của Đông Bác Hải quan sát, và chăm chọc. Tay đang dọn dẹp bát đĩa của Vô Song dừng lại, kéo ra một nụ cười nhạt: “Đúng là trong mắt tôi chỉ có tiền thì sao, anh có ý kiến.” “Bao nhiêu tiền thì ra cái giá đi, bản thiếu gia mua nửa đời sau này của em.” Đông Bác Hải đang nghĩ rằng, có tiền thì có thể sai khiến ma quỷ, mặc dù sự thật cũng chính là như thế, nhưng anh thật bất hạnh khi gặp được một người mà tiền của anh không mua được, cho nên cho dù là giá trên trời, Vô Song cũng không bán, “Tam Thiếu Gia, tôi rất đắt tiền đó.” “Ha, chỉ cần em ra giá, bản thiếu gia sẽ mua được.” Tam Thiếu Gia, cái tên này đúng là cổ chấp khoắc lác mà. Vô Song cười cười, đưa một đầu ngón tay ra diễn tả. “Một đồng tiền?” “Anh đi chết đi.” Một đồng tiền, vậy mà anh ta cũng nói ra miệng được. Đông Tam Thiếu cười cười và lấy ra một điều thuốc, lúc đàn ông vui vẻ thì thích hút thuốc lá, lúc không vui thì cũng thích hút thuốc lá, lúc không có hứng thú thì cũng muốn hút thuốc lá, lúc động não thì cũng thích hút thuốc lá, “Một trăm vạn?” Anh thân nhiên phun ra một vòng khói. Vô Song gật đầu một cái, anh hít sâu một hơi, đang chuẩn bị nói rẻ thì Vô Song mở miệng nói, “Một trăm vạn trăm triệu.” (1.000.000 tỷ đó mọi người) “Khụ khụ khụ. . . .” Đông Bác Hải hít khói vào trong miệng, và nhập vào trong phổi, nên ho dữ dội. Hai con mắt của cậu bé cũng tròn tròn, đưa một đầu ngón tay lên, và tự lẩm bẩm: “Một trăm vạn trăm triệu?” Có thể lượn quanh Địa Cầu mấy chục vòng

rồi. “Anh lấy ra được thì lập tức tôi sẽ là của anh, Tam Thiếu Gia, anh mua không?” Vô Song hiềm khi dịu dàng mà ném đôi mắt quyến rũ về phía anh, trong lòng lại bởi vì phản ứng kích động của anh, mà cười nghiêng ngả, thiếu gia rầm thú, xem anh còn dám ngông cuồng không. “Em thật sự là nói ra miệng được.” Đông Bác Hải đỏ cả mặt, không biết là bị sắc đến đỏ, hay là lúng túng mà đỏ, ồ ~ “Tôi cảm thấy cái giá này hợp tình hợp lý rồi, nếu anh lấy ra được, thì chúng tôi lập tức là của anh, còn không lấy ra được, thì anh đừng có mơ tưởng đụng đến tôi!” “Chúc Vô Song, em thật xem mình là Tây Thi sao?” Tây Thi còn không có đáng giá này, Đông Bác Hải bị ghen mà mặt đỏ tới mang tai, bị vây trong nóng nảy mà cắn răng nghiêng lợi. Tây Thi thì nhảm nhò gì, Tây Thi có thể đáng để so sánh với cô à, “Tây Thi có thể mua một tặng một không?” “Ặc, mẹ chuyện đâu có liên quan đến con?” Cậu bé thật sự cảm thấy mình là đứa trẻ xui xẻo nhất toàn thế giới, vì mỗi lần bọn họ gây gổ thì đều liên quan đến người vô tội là cậu đây. Đông Bác Hải liếc con trai một cái, rồi chợt cười, “Cũng đúng, một trăm vạn trăm triệu mà mua con trai em thì quả thực không mắc.” Ngụ ý, cô chỉ là vật phẩm phụ thuộc, không đáng một đồng. Vô Song tức thì không kịp phản ứng, còn cậu bé thì cũng đã xấu hổ rồi, vòng tới vòng lui, vẫn là cha tặng thêm một bậc, còn mẹ lại thua rồi. Lúc này, chuông điện thoại của Đông Bác Hải vang lên, anh bắt máy nhưng cũng không nói gì, mà khi nghe đối phương nói mấy câu xong, thì cúp và để điện thoại xuống, ánh mắt của anh chuyển sang Vô Song, nét mặt cực kỳ dịu dàng, “Chén bát để đó trở về rồi rửa, chúng ta cùng với bảo bối đi chơi một lát đi!” “Nhưng mà.” “Mẹ, cùng đi đi!” Con mắt của Q Tử lóe sáng lên nhìn cô, và trong đó có chứa thỉnh cầu. Ngày đầu tiên con trai đi học lại bị bạn học kỳ thị, vì thế Vô Song không muốn làm con mất hứng, nên gật đầu một cái. “Wow. GO! GO! GO!” Cậu bé cao hứng chết đi được, chạy đến ghế sa lon ôm lấy hộp mô hình máy bay điều khiển mà cha đưa cho cậu. “Đi thôi.” Đông Bác Hải vươn tay, phất ra xin mời cô, Vô Song nhìn anh một cái, ánh mắt dịu dàng của anh làm cô hiện lên một chút hồi hộp, cũng xấu hổ không dám đưa tay lên, mà chuyển ánh mắt đi, và cô làm như không thấy gì mà đuổi theo con trai. Đông Bác Hải liếc mắt nhìn tay bị cự tuyệt, rồi đem nó nắm lại thành nắm đấm, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh không rõ. “Mẹ, mẹ xem bay thật là cao.” Bên cạnh biệt thự có một sân cỏ rất lớn, vốn là Đông Bác Hải muốn dùng để xây sân đá banh, nhưng mà lại nghĩ xây thì cũng không có người chơi, cho nên buông tha, nhưng bây giờ anh có ý định xây dựng. “Ừ, con trai, con thật giỏi!” Thấy con trai chơi vui vẻ, cô cũng thật cao hứng, Vô Song biết thật ra thì nụ cười của con trai rất ít, mặc dù mỗi ngày con đều cười, thế nhưng chỉ là cười qua loa với cô, cũng không phải là phát ra từ nội tâm. So với các đứa nhỏ cùng lứa thì con rất thông minh, và cũng tương đối nhạy cảm hơn những đứa trẻ cùng lứa. Cậu bé hiểu chuyện nên chưa bao giờ hỏi cô những chuyện có liên quan đến cha ruột, có lúc, Vô Song thật sự không biết đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu. Con trai trưởng thành, là niềm vui của cô cũng là lo lắng của cô, cô cứ có cảm giác là con trai có chuyện gạt mình, còn là chuyện rất nghiêm trọng, nhưng lại nghĩ đến con trai còn nhỏ như vậy, chỉ là một đứa trẻ ngây thơ, thì sao có thể làm ra những chuyện nghiêm trọng gạt cô. Vô Song hơi mệt nên đuổi thẳng lưng, Đông Bác Hải đi tới và nhẹ nhàng cười: “Rất nhàm chán? Ừ, mua cho em con điều nè.” Anh đem một con điều Hồ Điệp lớn giương ở trước mắt cô. Vô Song cười cười, “Ồ, Tam Thiếu Gia, không ngờ anh lại quê mùa như thế?” “Sao, chơi điều rất quê sao?” Anh phí tâm phí sức mà lái ô tô đi đến chỗ xa xôi để mua điều cho cô, kết quả đổi lấy là bị cô chê, nhiệt tình dâng cao của Đông Bác Hải đã bị một chậu nước lạnh của cô dập tắt. “Không phải chơi điều là quê, mà là, sao anh lại chọn hình dáng Hồ Điệp?” Vừa nói hai con mắt của Vô Song vừa xem xét quần áo tây trang trên người của anh, “Anh không phải cảm thấy cái này cùng với hình tượng của anh, rất không hợp sao?” “Bản thiếu gia thích Hồ Điệp, em có ý kiến có?” “Tôi dám có ý kiến gì.” Liên quan gì tới cô chứ, anh thích đầu lâu khô cũng là chuyện của anh. Không có ý kiến là tốt nhất, có ý kiến cũng phải nén lại cho anh, “Cầm.” Anh đem dây điều nhét vào trong tay cô, Vô Song không hiểu nên hỏi “Làm gì?” “Chơi điều, mau lên đi, anh mang tới cho em thả mà.” Vô Song chần chờ một chút, còn anh không nhịn được lại thúc giục: “Mau lên đi.” “Xì.” Một tiếng, Vô Song làm theo, và bắt đầu lui bước từ từ. Anh nói với Chúc Vô Song “Em có thể đứng lên mà như vậy không?” Cô đang đáp con kiến à, anh nhìn thấy mà nóng lòng. Bị anh nhắc nhở, nên Vô Song bắt đầu tăng nhanh bước chân, thối lui đến mức nhất định, rồi sau đó Đông Bác Hải hô: “Anh thả đó.” “Ừ.” Cô đáp một tiếng thì Đông Bác Hải buông điều trong tay ra, Vô Song chạy chậm lên, điều đang bung đưa ở giữa không trung rồi bay lên trời cao, nhìn điều từ từ bay lên trên, nên Vô Song vui mừng mà càng chạy càng nhanh, và Đông Bác Hải cũng đuổi theo cô. “A ——” đột nhiên, Vô Song không cẩn thận nên bị vấp vào tảng đá, sau đó thì cả người cô ngã xuống. Đông Bác Hải vội vàng chạy tới và đỡ cô ngồi dậy, quan tâm nói: “Như thế nào, có ngã ở đâu hay không?” “Không sao.” Vô Song vỗ vỗ bụi đất trên người, rồi lắc đầu một cái. “Làm sao em.” Nói được một nửa, thì Đông Bác Hải ghen lại. Người này sao nói có một nửa thế? Vô Song buồn bực ngẩng đầu lên, còn chưa thấy mặt của anh, thì môi đã bị anh

chặn lên rồi, anh ôm cô thật chặt, chặt đến nỗi gió thổi cũng không lọt, anh đặt cô ở dưới thân thể rồi say sưa hôn cô, ngay cả một chút cơ hội để thở dốc cũng không cho cô, Vô Song như rơi vào trong sương mù và chỉ có một ý tưởng, người này lại phát điên rồi. Vô Song nào biết đâu rằng, mọi chuyện đều là do Đông Bác Hải thiết kế, chỉ là một tuồng kịch, ở sau lưng bọn họ có hai khán giả đứng rất xa nhìn, một người là Mặc Phi Tước, một người còn lại là Kiều Lệ Vũ bạn trai mối tình đầu của cô. “Lần này cậu nên tin, quả thật bây giờ cô ấy rất hạnh phúc.” Hai tay của Mặc Phi Tước đút vào trong túi quần tây, lạnh lùng nói. Trên mặt của Kiều Lệ Vũ không che dấu được mắt mát và đau lòng, hôm nay anh mang một cặp mắt kiếng viền đen, Vô Song vẫn không biết, thật ra thì mắt anh bị cận thị độ cao, vì muốn đem biểu hiện tốt đẹp nhất của mình ở trước mặt cô, nên anh vẫn mang kính sát tròng, nhưng kính sát tròng mang lâu ngày sẽ có tác dụng phụ, cho nên mắt anh thường đỏ giống như là con thỏ, mỗi lần Vô Song hỏi thăm, thì anh luôn dùng đủ loại lý do để lấp liếm cho qua. Nhìn thấy cô hạnh phúc, thì anh thật sự vui vẻ giùm cô, mặc dù tim đang chảy máu. Cô hận anh chín năm, mà anh cũng đợi cô chín năm, bọn họ đều không có lỗi, mà sai chính là thời gian và địa điểm. Anh lấy ở trong túi ra một sợi dây chuyền, giao cho Mặc Phi Tước và thỉnh cầu: “Có thể phiền anh giúp tôi giao sợi dây chuyền này cho cô ấy không?” Sợi dây chuyền này, là chín năm trước anh đã chuẩn bị đưa cho cô làm tín vật đính ước, muốn cô mang dây chuyền này mà chờ anh trở về, nhưng cô thất ước rồi, và sau đó mất tích, cho nên anh không có cơ hội đưa cho cô. Mặc Phi Tước không nói gì, nhưng lại vươn tay nhận lấy dây chuyền trái tim trong tay anh. Anh cảm kích và cười: “Cám ơn.” Mặc Phi Tước cúi đầu nhìn, rồi nhẹ nhàng nhìn anh ta, đột nhiên cảm thấy mình làm như vậy có chút dễ tiện, chuyện tình của Vô Song và anh ta, là do chính anh điều tra, cho nên anh rất hiểu rõ và cũng nhìn ra được, Kiều Lệ Vũ là thật sự thích Vô Song, dạng si tình giống anh ta không nhiều lắm, nếu không phải anh ta coi trọng chị dâu nhỏ của anh, có lẽ anh sẽ rất vui lòng giúp anh ta một chút, đáng tiếc — mạng anh ta không tốt! Kiều lệ Vũ xoay người rồi lên ô-tô rời đi. Mặc Phi Tước liếc mắt nhìn hai người vẫn còn đang KISS ở trên đất, anh thu hồi dây chuyền rồi cũng xoay người đi. “Hô ~” chết rồi, chết rồi, tên yêu nghiệt này mỗi lần đều hung ác hơn một lần, anh ta mà không buông ra, thì cô nhất định chết chắc. Lần này thì Đông Bác Hải cũng mệt mỏi quá mức, nằm sấp ở trên người Vô Song mà thở hồng hộc. Một lúc lâu, Vô Song có thể nói chuyện rồi, cô nói đứt quãng: “Này. Đông. Bác Hải. Anh lại phát bệnh thần kinh hả.” “Lần này đúng rồi!” Anh cười, hai tay chống đất, rồi từ trên cao nhìn xuống cô. “Cái gì. Cái gì đúng rồi?” Vô Song càng lúc càng cảm thấy, trao đổi cùng với cái tên đại nhân vật này là khá khó khăn, suy nghĩ của cô hoàn toàn không theo kịp biến hóa của anh ta, cho nên nghe mà không hiểu gì cả. “Lần này gọi đúng rồi.” Anh nhắc nhở. “Cái gì gọi là đúng rồi?” Không hiểu, cô hoàn toàn không hiểu anh đang nói gì. “Anh cho phép em kêu tên anh, Bác. . . Hải.” Hai chữ sau anh dừng một chút. “Xin lỗi nhé, tôi vẫn quen gọi anh là Tam Thiếu Gia.” Bác Hải? Quan hệ giữa bọn họ lúc nào thì thân mật như vậy rồi, a ~ suy nghĩ một chút cũng buồn nôn muốn chết rồi, “Anh ngồi dậy nào.” “Vô Song, nói một chút về tình đầu của em đi!” Vô Song ngẩn ra, hai mắt khiếp sợ nhìn anh, chỉ thấy con người đen bóng của anh có chứa mấy phần hiếu kỳ như trẻ con.

85. Chương 85: Anh Yêu Tôi Sao?

“Đều đã là chuyện quá khứ rồi, có gì tốt để mà nói chứ.” Cô càng giả bộ không để ý, thì càng nói rõ là cô nhớ mãi không quên. “Anh muốn nghe.” Anh cất giọng khàn khàn, nụ cười lạnh nhạt. “Tôi không muốn nói.” Vô Song có chút tức giận, tại sao anh nhất định phải vạch trần vết sẹo của cô. Con người tối sầm lại và thêm vài phần âm lãnh, nụ cười như không tồn tại, “Không đề cập tới, là trong lòng em còn yêu hắn, không bỏ được hắn.” “Mới không phải, là tôi đã quên toàn bộ những chuyện đã qua, không muốn nhớ lại nữa.” Cô kích động nên cắt đứt lời của anh, hốt hoảng che giấu lại chính là giải thích tốt nhất của giấu đầu hở đuôi. Trong lòng Đông Bác Hải phát lạnh, ánh mắt lạnh như được che bởi miếng băng mỏng lại lộ ra khuôn mặt tươi cười, sờ sờ mặt trắng nõn của Vô Song, môi mỏng hơi mở; “Hi vọng em không có gạt anh, là thật sự quên, bằng không.” “Nếu không thì thế nào?” Vô Song khấn trương hỏi. Nụ cười có một chút cứng đờ, thần sắc hơi nheo lại, cô gái chết tiệt này đã khấn trương như vậy, lại còn dám trợn tròn mắt nói dối với anh, xem ra phải cho cô ấy một liều mạnh trước, “Anh chém hắn.” “.” Hai mắt trợn tròn, thân thể của Vô Song chợt căng cứng, cả trái tim đều run lên kịch liệt. Thế nhưng anh

lại cúi đầu bật cười, “Sợ? Sợ thì đừng có nói dối với anh, anh thật sự nghiêm túc đó.” “Đồng Bác Hải, tôi với anh là quan hệ như thế nào, tại sao anh lại nhúng tay vào quản chuyện của tôi?” Lần này thì Vô Song thật sự không thể nhịn được nữa mà nổi giận, đẩy ngã Đồng Tam Thiếu đang chống ở phía trên cô, rồi ngồi dậy, một không phải là vợ của anh ta, hai không phải là nô lệ của anh ta, cô lui tới cùng với hạng người gì, là chuyện của cô, tại sao anh ta lại uy hiếp, cảnh cáo cô. “Em muốn danh phận gì, anh hoàn toàn có thể cho em?” Anh ngồi dưới đất, nghiêng đầu liếc cô, là cầu hôn trá hình sao? Cô muốn danh phận gì? A, Vô Song cảm thấy buồn cười, “Thật sự danh phận gì anh cũng có thể cho tôi sao?” “Ừ.” Anh gật đầu vô cùng nghiêm túc. Vô Song cười châm biếm, “Tôi xin hỏi Tam Thiếu Gia, anh yêu tôi sao?” Vô Song không biết, lúc cô hỏi những lời này, thì trong mắt có nhiều tia sáng, giống như là cô bé đang khát vọng ăn kẹo. Anh yêu cô sao? Không biết, không biết, anh thật sự không biết, anh chỉ muốn trói buộc người của cô, nhúng tay vào tất cả mọi chuyện của cô, bá đạo đoạt lấy tất cả của cô, tự mình hưởng thụ vẻ đẹp của cô. Là yêu? Hay là ích kỷ? Anh thật sự rất lẩn lộn, cũng không rõ ràng lắm. Nhưng, nếu như có yêu, mà cộng thêm chủ nghĩa đàn ông rầm ruid của chính anh, thì cũng sẽ không nói ra, cho nên anh chau mày, tự nhận nụ cười rất tàn khốc, “Không thương.” “Nếu đã không thương, như vậy xin mời Tam Thiếu Gia đừng đến quấy rầy tôi, làm cản trở đối tượng của tôi.” Vô Song bò dậy, cũng cố cười ra vẻ thoải mái, vỗ vỗ bụi đất trên người. Đồng Bác Hải cũng đứng lên, nghe cô nói hai chữ đối tượng thì a-xít a-xê-tíc ở trong lòng làm thế nào cũng không đè xuống được, nhưng mà anh đã nói không thương cô rồi, chẳng lẽ lại đổi ý? Cô bé này không cười nhạo anh mới lạ, huống chi chính anh lại rầm ruid không chịu mất mặt, anh khẽ cắn răng nói: “Chúc Vô Song, trước khi anh chưa kết hôn, thì em đừng mơ tưởng nói chuyện yêu đương.” “Dựa vào cái gì?” Vốn là Vô Song đang nén lửa giận ở trong lòng, khi nghe lời này của anh, thì thét lên, anh cũng quá đáng ghét đi. Thấy cô nổi giận, trong tim của Đồng Bác Hải thăng bằng hơn nhiều, tâm tình tự nhiên cũng khá không ít, ôm quyền cả lờ phất phơ mà nói: “Dựa vào em xui xẻo chọc tới anh.” Đôi mắt của Vô Song phóng hỏa, hung ác nhìn chăm chăm vào anh, giận đến mức không muốn tốn hơi thừa lời mà hét to: “Cút.” Tốt nhất là cút cho thật xa, vĩnh viễn đừng xuất hiện ở trước mặt cô. Đồng Tam Thiếu cười cười, không thèm để ý, anh thích xem bộ dạng nóng nảy của nàng thỏ này. Nhưng anh không biết, con thỏ bị ép quá cũng sẽ cắn người đấy! “Chú ơi, không biết máy bay đã bay đi đâu rồi.” Cậu bé uể oải chạy tới, vốn là máy bay thì phải bay lên trời, cậu nghĩ làm cho nó bay cao hơn xa hơn, kết quả là bay không trở lại. “Không sao đâu bảo bối, hôm nào chú mua cho con cái đồ nắm trong tay hơn.” Tâm tình của Đồng Bác Hải thật tốt mà sờ sờ đầu của con trai. “Dạ.” Cậu bé gật đầu một cái và nở nụ cười. Vô Song nhún nhún mày, con trai luôn luôn không thích cô thân mật với đàn ông, nhưng mà lại ngoại lệ với Đồng Tam Thiếu, còn rất thích anh ta nữa, thật sự là không hiểu nổi. Phòng làm việc của Chủ tịch, Đồng lão gọi Vô Song vào, và nói: “Vô Song, tôi không biết cô và tổng giám đốc tập đoàn Hoa kiều có ân oán cá nhân gì, nhưng tôi hi vọng cô có thể để chuyện riêng xuống, và đón nhận hạng mục này.” “Chủ tịch, thật sự xin lỗi, có thể ngài sẽ cảm thấy tôi xử trí theo cảm tính, nhưng tôi thật sự là không muốn đón nhận hạng mục này.” “Ai.” Đồng lão thở dài một cái, “Vô Song, tôi tin là cô có nguyên nhân bất đắc dĩ, cũng biết cô là một đứa trẻ làm việc rất đúng mực, chẳng qua là, loại tâm tình này làm thay đổi thái độ làm việc, quả thực không nên mang vào công tác, thân ở chiến trường, cô không thể lùi bước, mà phải tự tin để đối mặt, biết không?” “Chủ tịch.” Vô Song muốn nói gì đó, thì bị Đồng lão giơ tay lên cắt đứt, “Được rồi, cô đi xuống đi, hạng mục này tôi sẽ giao cho Kara phụ trách.” “Cám ơn ông, Chủ tịch.” Vô Song xoay người, cô biết, đã khiến cho ông ấy thất vọng, có lẽ đúng như lời Đồng lão nói, cô vẫn chưa đủ trưởng thành. Cô mới vừa trở lại bàn làm việc của mình, thì Ngã Mễ đã hấp tấp chạy tới, tiếng buồn bã thở dài nói: “Vô Song, cô là đại ngọc ngà, đại ngọc ngà, đại ngọc ngà.” “Ngã Mễ, tôi làm sao?” Tiểu thư này lại phát bệnh thần kinh gì đây. “Nghe nói cô đã từ chối hạng mục tập đoàn Hoa kiều?” Vô Song kinh ngạc nhìn cô ấy, quả nhiên cái tước hiệu chị Bát Quái này không phải là hư danh nha, nhanh như vậy mà cô ấy đã biết, cô gật đầu một cái, và nhẹ nhàng nói: “Đúng vậy.” “Vô Song cô là đại ngọc ngà, đại ngọc ngà, đại ngọc ngà!” Ngã Mễ thật sự hận không thể mắng cô đến cầu huyết phun đầu. (chửi ắt mặt) “Ngã Mễ, rốt cuộc là thế nào, chị có thể nói trước cho tôi biết rồi sau đó hãy mắng tôi được không?” Vô Song thả tư liệu trong tay ra, và rất nghiêm túc nhìn cô ấy. Ngã Mễ nhìn qua hai bên thấy không có ai, nên cô ấy mới đưa lại gần lỗ tai của Vô Song, nhẹ nhàng nói ra: “Tổng giám đốc tập đoàn Hoa kiều vẫn còn là một người đàn ông độc thân hoàng kim, cô biết chứ?” Vô Song lắc đầu, Kiều Lệ Vũ vẫn còn là một người đàn ông độc thân, cái này thì cô quả thật không biết. “Cô cũng không biết? !” Ngã Mễ tức giận nhìn chăm chăm vào cô, ra vẻ, làm ơn đi đại tỷ, cô có thể hiện đại một chút xịu hay không. Vây vây trán, Ngã Mễ tiếp tục giải thích: “Căn cứ vào sự điều tra của tôi, anh ấy không chỉ là người độc thân quý tộc, còn là một đàn ông tốt tuyệt thế hiếm có, lụy thừa tình yêu của anh ấy vẫn là 1.” “1, cái gì 1?” “Chính là chỉ nói yêu có một lần,

86. Chương 86: Công Và Tư Phải Rõ Ràng

89

tay một chút, Vô Song lại nói: “Ngã Mễ, tôi đang vội đi trước đây.” Con trai sắp tan học, hôm nay mưa lại lớn như vậy, cô phải đi đón con. Vô Song xoay người, bước nhanh đi hơn. Đi xuống dưới lầu công ty, cô mới chính thức nhìn thấy rõ, mưa lớn đến nỗi nước cuộn trào văng bọt nước khắp nơi. Hôm nay xe taxi làm ăn đặc biệt thịnh vượng, đợi một lúc lâu mà Vô Song cũng không đợi được, cô bắt đầu hơi nóng nảy rồi, bỗng chuông điện thoại vang lên, cô cầm điện thoại lên nghe và nói: “A lô?” Đối phương không trả lời và trầm mặc, cô hỏi lại một lần nữa; “A lô?” Một lúc lâu, mới truyền đến giọng trẻ con non nớt, “Mẹ là con, con tan học nhưng trời mưa quá lớn, nên thầy giáo kêu con ở lại chỗ của thầy luyện ca hát, tối nay con không về nhà.” “A ~ con trai, sẽ không phiền thầy giáo chứ?” Vô Song có chút xấu hổ. “Để con hỏi một chút nha.” Cậu bé thật sự là đi hỏi, sau đó lại chuyển cáo với cô: “Mẹ, thầy nói không phiền.” “Vậy cũng được, ở nhà thầy giáo ngoan một chút, đừng nghịch ngợm.” “Dạ, tạm biệt mẹ, bẹp.” Cậu bé hôn một cái, rồi cúp điện thoại. Để điện thoại xuống, Vô Song thở phào nhẹ nhõm ở trong lòng, cô không cần phải vội vàng rồi, lúc ngẩng đầu lên, thì ở trước mắt một chiếc xe bmw ngừng lại, kính cửa sổ xe từ từ hạ xuống, khuôn mặt quen thuộc mà lại xa lạ xuất hiện, cô kinh ngạc và đột nhiên mắt tròn to, thân thể lắc lư một cái. “Vô Song, em đang chờ xe à, anh đưa em đi?” Anh ta mỉm cười rồi mở miệng. Trước kia cô cảm thấy nụ cười của anh ta là phong cảnh đẹp nhất toàn thế giới, xinh đẹp đến chói mắt, bây giờ cô chỉ cảm thấy châm chọc đến chói mắt, vốn không muốn đáp lời với anh ta, nhưng nghĩ tới Kara đã nói, công và tư phải rõ ràng, thì cô nở nụ cười công thức hóa, “Kiều tổng, cảm ơn ý tốt của anh, tôi không muốn phiền ngài, hẹn gặp lại.” Ánh mắt của Kiều Lệ Vũ rất bi thương, không biết sai mà mở miệng: “Vô Song, anh thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì, mà em lại chán ghét anh như vậy.” “Kiều Lệ Vũ.” Đột nhiên, Vô Song cất cao giọng cắt đứt lời của anh ta, “Bây giờ anh nhắc đến những thứ này, anh không cảm thấy anh quá giả mù sa mưa sao?” Giả mù sa mưa? Anh không có giả mù sa mưa. Anh thật sự không biết chín năm trước đã xảy ra chuyện gì, nếu như là vì yêu cầu đường đột của anh, khiến cho cô cảm thấy anh là đồ sắc lang, thì anh nói xin lỗi với cô: “Vô Song thật sự xin lỗi, chín năm trước, anh không nên.” “Đủ rồi!” Cô cúi kính mà quát lớn anh ta, mắt đỏ lên, bây giờ nói xin lỗi thì có ích lợi gì, đã tạo thành tổn thương rồi, cả đời cô cũng sẽ không tha thứ cho anh ta. “Anh đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh, anh đi đi!” Cô điên cuồng gầm thét với anh ta, tim của Kiều Lệ Vũ giống như bị cô xé rách thành từng mảnh từng mảnh, chỉ cảm thấy chóp mũi quá chua xót, mắt cũng đỏ lên trong nháy mắt.

87. Chương 87: Ôm Tôi Một Cái Được Chứ

“Vô Song, thật sự xin lỗi!” Ngoại trừ nói xin lỗi, anh không biết mình còn có thể nói gì, quay cửa xe lên cũng đóng đi nước mắt nam nhi của anh, và anh lái xe đi. “Xin lỗi, thì có tác dụng sao?” Đưa mắt nhìn anh ta lái xe đi, cái ô trong tay Vô Song cũng lập tức rút xuống đất, cô cần dùng nước mưa để tỉnh thanh một chút, cũng cọ rửa chôn vùi đi những giọt nước mắt khóc cho anh ta. Đứng ở trong mưa một lát, cô cảm thấy cả người hơi choáng váng, đầu càng lúc càng nặng, trọng tâm thân thể cũng bắt đầu không vững, lắc lư mấy cái, thì đột nhiên được người đỡ lấy, cô vừa định nói cảm ơn với đối phương, thì bị đối phương quát lớn: “Chúc Vô Song, em có bệnh hả? Có cái ô cũng không dùng, mà đứng ở trong mưa ngâm nước.” “Là anh, sao anh lại đến chỗ này?” Đông Tam Thiếu Gia anh, cả ngày thần long thấy đầu không thấy đuôi (chỉ những người hoặc vật khó thấy, đi mau đến mau), hôm nay sao lại xuất hiện ở gần công ty bọn họ. “Anh đi ngang qua, trùng hợp nhìn thấy một người ngốc đang gặp mưa, nên lái xe đi tới.” Đông Bác Hải chính là chết vì mạnh miệng, nhất định không thừa nhận, rõ ràng là quan tâm cô, sợ cô không đón được xe, nên cố ý lái xe tới đón cô. Vô Song không còn sức lực để cãi với anh, đầu óc thật sự choáng váng, chỉ có thể dựa vào anh mới có thể đứng vững, Đông Bác Hải đỡ cô lên xe, sau đó anh cũng leo lên xe ngồi, cả người anh ướt cũng do cô ban tặng cả, anh cởi áo khoác xuống rồi tiện tay ném ra chỗ ngồi phía sau, thấy Vô Song đang run lẩy bẩy, anh mở hệ thống sưởi ấm bên trong xe ra. “Cảm ơn anh.” Vô Song nhàn nhạt nói với anh, mặc dù đã mở hệ thống sưởi ấm, nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh, cả người lạnh, tim còn lạnh hơn. Đông Bác Hải nhíu mày, thấy bộ dạng cô có vẻ thất hồn lạc phách, cũng có thể đoán ra được bảy tám phần là vì cái gì, anh đưa tay, giúp cô lấy vài sợi tóc dính ở trên mặt ra, Vô Song chấn động, thu đầu lui về phía sau, và nghiêng mặt qua. “Sao vậy, sợ anh à?” Anh lạnh lạnh hỏi. Nếu đối lại là bình thường, thì Vô Song nhất định sẽ phản bác lại anh, nhưng bây giờ cô không có tâm tình đó, cũng không

muốn mở miệng nói chuyện, cô mệt mỏi dựa đầu vào cái đệm rồi nhắm hai mắt lại. Cô hồ hững, làm cho Đông Bác Hải thật thất bại, nhưng cũng nhẫn nại mà lái xe đi. Anh cũng không đưa Vô Song về nhà, bởi vì quá xa, nên anh chọn một ngôi biệt thự ở gần đây, rồi đưa cô tới đó, lúc xe đến biệt thự, thì Vô Song đã ngủ rồi, anh đẩy cửa xe ra, rồi ôm cô xuống xe — “Ủm ~” bị người ôm lên cao, nên cô buồn bực thì thầm một tiếng, rồi sau đó lại chìm vào hôn mê mà ngủ thiếp đi. Đông Bác Hải ôm cô đi tới phòng ngủ, rồi đặt cô ở trên giường, cả người cô ướt đến nỗi nước vẫn còn đang chảy, do dự một chút, rồi anh tự tay cởi nút quần áo giúp cô, kỹ thuật của anh rất thuần thực, thành thạo cởi bỏ áo khoác và váy ngắn của cô, khi thân thể xinh đẹp của cô lần nữa hiện ra dưới mắt anh, thì anh đột nhiên nuốt nuốt nước miếng, nét mặt hơi biến, anh là người đàn ông bình thường, cho nên không khắc chế được mình là rất bình thường, nhưng anh đang cực lực nhẫn nại, ý chí và tính dục đang đấu tranh kịch liệt. “Ủm ~” Vô Song hình như rất lạnh, nên chau chặt chân mày, nghiêng người qua và cuộn tròn cơ thể. Thấy thế thì Đông Bác Hải lắc đầu, kéo chăn qua giúp cô, tay còn chưa kịp chạm đến cánh tay của cô, thì đột nhiên Vô Song kéo tay anh lại, anh sửng sốt một chút, muốn thu tay của mình về, nhưng Vô Song lại nắm chặt không buông, sau đó khóc thút thít. “Em. . . .” Anh vốn là muốn hỏi cô thế nào, cô lại đem tay anh đặt ở ngực của cô, anh chỉ cảm giác da thịt của cô — quá nóng. Theo bản năng, anh dùng cái tay còn lại đi kiểm tra thử cái trán của cô một chút, cũng quá nóng, “Em sốt rồi.” Anh muốn rút tay của mình về để đi mua thuốc cho cô, nhưng cô lại nắm chặt không buông, khóc rồi nỉ non: “Đừng đi, đừng đi. . . .” “Anh không đi, anh đi mua thuốc cho em.” Anh hạ thấp giọng dụ dỗ cô. “Ôm tôi một cái được chứ?” Cô đóng chặt ánh mắt vẫn đang rơi lệ, ý thức mơ hồ lung và cô cũng không biết tại sao mình lại khóc, khóc suốt, nhưng mà trong lòng cô chính là cực kỳ buồn, rất khó chịu, muốn tìm chỗ hong để phát tiết. Ôm cô? Cô có biết là cô đang dẫn anh phạm tội hay không. “Ôm tôi một cái được chứ?” Vô Song lại nỉ non lần nữa, cô thật sự rất lạnh, giống như muốn có lồng ngực cho cô dựa vào. Đông Bác Hải từ từ cúi thân hình cao lớn xuống, từ phía sau cô nghiêng người ôm lấy cô, ôm cô thật chặt vào trong ngực, nhưng Vô Song vẫn còn khóc, khóc suốt. “Được rồi, đừng khóc.” Anh lật người cô lại, để cho cô đối mặt với anh, thay cô lau đi nước mắt trên mặt, ở trong mơ hồ Vô Song mở mắt, cũng là mơ hồ, vẫn còn đang sốt. Lau khô rồi lại ướt, vòng đi vòng lại nhiều lần như thế, cô vẫn còn đang khóc, anh đến gần hôn lên ánh mắt, nước mắt ở trên gương mặt cô, đầu lưỡi nếm một chút, có chút chất, ngực anh có chút đau đớn, anh biết những giọt nước mắt này của cô là vì ai mà khóc, anh có thể điều khiển người của cô, lại quản không được tim của cô. Liên tục hôn xuống, rồi cuối cùng dừng lại ở trên môi ẩm ướt của cô, mạnh mẽ này thật giống như bão táp đang quét tới, rất bá đạo nhưng cũng rất dịu dàng, anh nhẹ nhàng gặm môi của cô, một chút rồi lại một chút, đã kích động ngọn lửa, vốn bàn tay nhỏ bé của Vô Song đang chống đỡ ở trước ngực anh, chẳng biết lúc nào thì quàng lên cổ của anh, nhiệt độ đang liên tục bị thiêu đốt. Vô Song hoàn toàn bị anh hôn đến thôi miên, sau đó anh hơi rời khỏi môi của cô, cô thở liên tục, bàn tay trêu chọc, và cởi sạch áo lót đang bao trùm lên rất tròn của cô. “Đau. . .” Anh vuốt ve làm cô đau, Vô Song cau mày, nói ừm. Anh thả động tác trong tay ra, cúi đầu ngậm nụ hoa của cô, và hút, một trận khoái cảm tê dại, làm cho Vô Song không nhận được mà lên tiếng rên “Ừ ~” Cả thân thể của Đông Bác Hải cũng đang căng thẳng, mùi vị của cô, ừm của cô, đối với anh mà nói chắc chắn là thuốc tình dục nhắc nhở tốt nhất, anh hận không thể lập tức tóm lấy cô hành động. Nhưng như vậy cô sẽ chịu không nổi, cho nên anh nhẫn nại, làm màn dạo đầu — Dần dần anh rút bỏ đi chương ngại ở giữa hai người bọn họ, lộ ra trần trụi, sau đó lại ôm lấy thân thể lửa nóng của cô, hôn lên vành tai nhạy cảm của cô, làm cho cô run rẩy một trận, Vô Song theo bản năng cũng ôm chặt cổ của anh, cả người dường như có một đốm lửa đang thiêu đốt, khuôn mặt đỏ hồng. Anh tách hai chân cô ra, đem thân đẩy vào — “A ~ đau quá.” Vô Song thét lên, thân thể của cô khít khao giống như xử nữ, không chịu nổi khi anh đột nhiên xâm nhập. “Ngoan, nhịn một chút là được rồi.” Anh thì thầm ở bên tai cô, chuyển động mấy cái. “Ồ ~ đau quá.” Vô Song đau đến mức nước mắt chảy ra, lại ôm anh sát hơn. Anh dừng lại, buông tay cô đang vòng ở trên cổ anh ra, đem đầu cô đặt ở trên vai, dùng sức đẩy một cái, Vô Song theo bản năng cần bờ vai của anh, dùng sức mà cần một cái, chân mày của anh run lên, lại không rên một tiếng đau, nhưng ngược lại khoe miệng lại lộ ra một nụ cười xấu xa, lật người, rồi đặt cô ở dưới thân — Sắc trời dần dần tối xuống, nước mưa bên ngoài vẫn như cũ, nện đồm độp đồm độp lên trên thủy tinh, nhiệt tình cực nóng ở bên trong phòng vẫn không bị ảnh hưởng bởi thời tiết ác liệt ở bên ngoài, và vẫn còn đang kích tình. . . .

88. Chương 88: Sao Không Có Ảnh Nude

“Thầy à, nhà thầy chỉ có một mình thầy ở?” Mới vừa vào đến cửa nhà, thì cậu nhóc đã tò mò hỏi, căn phòng gồm một phòng ngủ một phòng khách, phòng khách rất lớn, có một bao cát dùng để luyện quyền treo lơ lửng, trên tường dán đầy áp phích cao thủ đánh võ, tỷ như Lý Tiểu Long. “Ừ.” Thầy giáo bảnh bao đáp một tiếng, cất xong cái ô rồi tùy ý ném cái chìa khóa lên trên bàn, và xoay người hỏi: “Đói bụng không?” “Có chút.” Cậu bé đặt mông ngồi lên trên ghế sa lon, để túi xách xuống. Thầy giáo bảnh bao xoay người, đi đến tủ lạnh lấy bánh bao và sữa tươi cho cậu bé, cậu nhóc nhận lấy và lễ phép nói, “Cám ơn.” Thầy giáo bảnh bao cười cười, trong nụ cười có yêu thương — “Thầy đi nấu cơm, con tùy ý đi.” Nói một câu, rồi anh ta đi vào phòng bếp, và bắt đầu nấu cơm. Cậu nhóc rồi rảnh tới nỗi nhàm chán mà tùy ý đi lại, đi dạo khắp căn nhà lớn chừng bàn tay, giữa chừng cậu đột nhiên hỏi: “Thầy ơi, nhà thầy không có ảnh nude à?” “Phốc —” Thầy giáo bảnh bao cười sặc sụa, và cũng bị sặc một cái nên ho khan một trận, anh ta đỏ mặt hỏi ngược lại: “Cái gì, cái gì ảnh nude?” “Chính là ảnh mỹ nữ nude đó!” Cậu bé ăn một miếng thịt kho, vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, ra vẻ ông ngốc quá nha! “Khụ khụ. . . .” Ai nha má ơi, giáo dục ở nước ngoài cũng quá cởi mở rồi, tất cả mọi người dạy dỗ đứa trẻ đều là Shin cậu bé bút chì, đối nhân xử thế, mà cậu nhóc này có vẻ đã đảo ngược rồi, “Thầy giáo chính là người có tiếng cũng có miếng, nên trong nhà sao lại có ảnh nude của con gái chứ.” “Thầy ơi, cái gì gọi là có tiếng cũng có miếng? Có phải ý là không phải đàn ông hay không?” Cậu bé nhìn trời, thì ra bánh bao không phải là đàn ông. “Ách Có tiếng cũng có miếng chính là ý các ông thuần khiết.” Ông thầy bảnh bao nóng nảy, nên lật đật thanh minh cho bản thân. Ánh mắt cậu bé long lanh tràn đầy hoài nghi quét mắt từ đầu đến eo của thầy giáo một lần, vẫn cảm thấy không giống, “Thầy ơi, thầy nói mình là một người đàn ông độc thân, bên cạnh không có nửa phụ nữ, không phải là do thầy kìm nén đến sợ a, nếu như thực sự là đàn ông thuần khiết, sao trong nhà lại không có ảnh nude của con gái?” “Đàn ông độc thân thì nhất định phải để ảnh nude của con gái sao?” Sắc mặt của thầy giáo bảnh bao đã không còn đẹp nữa rồi. “Cũng không phải vậy, đây là nhập gia tùy tục, mỗi người khác nhau. Thầy, con mới vừa đi dạo một vòng trong nhà của thầy, phát hiện trong nhà của thầy dán rất nhiều cao thủ võ thuật, con nghĩ thầy nhất định là thân cường thể phách (thân thể khỏe mạnh, có sức lực), loại đàn ông mạnh mẽ lại trẻ tuổi như thầy, tính dục hẳn là rất mạnh mẽ, ghen lâu như vậy rất dễ bị nội thương đó!” cậu bé nở một nụ cười mê người. Ánh mắt của thầy giáo bảnh bao híp lại, đem người tiến tới gần, rồi chợt nắm lấy tay của cậu nhóc, u ám mà hỏi: “Nhóc con, con đây cũng biết.” “Có cái gì mà con không biết sao?” Cậu bé hỏi ngược lại. “Rất thông minh.” Ông thầy lộ ra một nụ cười gian, “Ảnh nude, thầy đã cất rồi.” “Thật xảo quyệt!” Khóe miệng của cậu bé co lại. Ăn cơm tối xong, thì ông thầy bảnh bao đi đến phòng bếp rửa bát đĩa, còn cậu nhóc ngồi ở trong phòng khách chơi game Tiểu Bá Vương, cậu phát hiện bánh bao không chỉ bắt ổn, mà còn đặc biệt ngây thơ, phiên bản ‘Contra’ cậu đã chơi lâu rồi, mà ông thầy vẫn còn đang chơi, ai! Ông thầy rửa chén đĩa xong đi ra ngoài, thì cậu bé lại gọi ông thầy và hỏi: “Thầy, có phải thầy đồng tính luyện ái hay không?” “Đang làm gì đó?” Ông thầy bảnh bao nhìn cậu cảnh giác, chỉ sợ sơ ý một chút sẽ rơi vào mưu kế của cậu nhóc. “Không có gì, con chỉ tò mò hỏi một chút thôi, thầy “không phải” là, không phải có khuynh hướng về phương diện kia đấy chứ?” Ông thầy bảnh bao đầu đầy hắc tuyến, rất kích động muốn nổi bão với cậu nhóc, tỏ vẻ giới tính của mình bình thường, nhưng lại sợ tổn hại hình tượng thân sĩ phong độ của mình, cho nên thấp giọng mềm mại nói: “Tôi lấy danh nghĩa duy trì hòa bình thế giới mà thôi, tôi tuyệt đối là một người đàn ông hoàn toàn bình thường.” “Thầy, sao thầy có thể giành lời kịch của người bệnh thần kinh chứ?” Bình thường bệnh thần kinh vì để chứng minh mình không phải là bệnh thần kinh, mới có thể thể chứng minh mình là một người bình thường. “Coi như phụ nữ trên toàn thế giới đều chết sạch, tôi cũng sẽ không làm thủy tinh, lần này cậu đã tin chưa!” Ông thầy bảnh bao bị tức đến bốc khói, nắm chặt quả đấm, cổ cũng ồ ồ luôn. Cậu bé bình tĩnh mà trả lời một câu: “Ừm.” Không phải thì không phải, làm gì kích động như thế. Cởi áo khoác xuống, cậu bé cười híp mắt nói với ông thầy: “Thầy, đấm lưng giúp con đi!” Cậu bé xoay người, bộ dạng xun xoe chạy vào phòng tắm. Thầy giáo bảnh bao ngẩn ngơ trong gió, thì ra tên nhóc xấu xa này sợ mình cầm thú nó. A a ôi chao, quan niệm kỳ lạ! Lúc ngủ, cậu bé nằm ở trên giường, thấy thầy giáo bảnh bao đang bôi cái gì đó lên trên mặt, không nhịn được tò mò mà hỏi: “Thầy, thầy đang làm gì vậy?” “Tôi đang bôi mỹ phẩm dưỡng da, ngủ cũng phải xinh đẹp!” “Trang điểm!” “Cậu có muốn một chút không, mỹ phẩm dưỡng sắc đẹp thiên nhiên, thích hợp với bất kỳ các loại da, tuyệt đối không có tác dụng phụ.” “Thầy, mỹ phẩm được chế tạo là vì loại người vốn sinh ra đã kém cỏi như thầy, con căn bản không cần!” “Thôi đi, cậu thật sự cho rằng tôi chịu cho cậu dùng sao, tôi chọn cậu chơi thôi.” Mấy đứa nhỏ mà dùng cũng vô ích. Sau khi bôi xong, thì thầy giáo bảnh bao vỗ nhẹ nhẹ

lên mặt đi tới nói: “Bây giờ phải tắt đèn ngủ, nên đại tiện đi tiểu chắc cũng đã xong rồi chứ?” “Thầy à, thầy dài dòng quá à!” Cậu cũng không phải là đứa nhỏ 1~2 tuổi, đại tiện đi tiểu cũng không biết. “Tôi là sợ cậu tiểu ướt Chi-bi Maruko của tôi!” Đã nói rồi, thầy giáo bảnh bao rất ngây thơ, về phần ngây thơ đến loại trình độ nào đây? Khụ. Áo ngủ là sói xám Khôi thái lang, chăn là cừu non Hỉ dương dương, khăn trải giường là Chi-bi Maruko, nhiều nhân vật phim hoạt hoạ như vậy, ông thầy không thích nhất chính là Crayon Shinchan (Shin cậu bé bút chì), về phần tại sao? Trước kia thì cậu không biết, nhưng, tương lai không lâu thì cậu sẽ biết. “Được rồi, ngủ, ngủ!” Anh ta ngồi lên giường, đang chuẩn bị tắt đèn, thì cậu bé lại nói nữa, “Thầy, thầy còn chưa đóng cửa sổ.” Mưa bên ngoài cứ đôm đốp đôm đốp ầm ầm như thế sao cậu ngủ được. Thầy giáo bảnh bao háy cậu một cái, ngụ ý: cậu thật phiền phức. Đứng dậy đi tới phía cửa sổ, cậu nhóc nhìn bóng lưng của thầy giáo, bật cười hắc hắc. Thầy giáo mới vừa đến gần cửa sổ, thì đột nhiên ngoài cửa sổ một nhân ảnh xẹt qua mắt cậu bé, có người bên ngoài? ! Cậu bỗng nhiên ngồi dậy, trên khuôn mặt nhỏ tuổi không có ý cười mà kéo căng. Thầy giáo bảnh bao hiển nhiên là nhìn thấy, lúc đầu thì sững sốt một chút, sau đó anh ta lấy lại tinh thần, rồi lại giả vờ như không có gì xảy ra, mà đóng cửa sổ lại, rồi quay trở về, và trên mặt còn mang theo nụ cười, “Lần này thì có thể tắt đèn ngủ rồi chứ!” “Thầy, mới vừa rồi thầy có nhìn thấy thứ gì thoáng qua ở ngoài cửa sổ hay không?” Cậu bé không hề chớp mắt mà theo dõi thần sắc biến hóa của anh ta. “Nhìn thấy.” Thầy giáo bảnh bao gạt đầu, “Chắc là tia chớp!” Tia chớp là màu đen? Thật không có kỹ thuật nói dối. “A.” Cậu bé cũng không phơi bày, nhún nhún vai rồi nằm xuống, thầy giáo bảnh bao cũng nằm xuống ngủ và tắt đèn. Trong bóng tối, hai người đều trợn tròn mắt, theo đuổi tâm tư của mình, cậu bé nghĩ: xem ra thầy giáo bảnh bao cũng là thâm tàng bất lộ a!

89. Chương 89: Ở Lại Với Anh

Hôm sau, sau cơn mưa là một bầu trời sáng sủa, ánh mặt trời chiếu vào phòng, người đàn ông nằm ở trên giường có cử động nhích người trước, và chậm rãi mở mắt, còn Vô Song thì giống như con mèo nhỏ lười biếng vùi vào trong ngực của anh ngủ say, cực kỳ ngọt ngào. Hồi tưởng lại chuyện trải qua tối hôm qua, khóe miệng của Đông Bác Hải lơ đãng toát ra một nụ cười, ôm cô vào trong ngực. Anh lại lần nữa lấy được cô gái này, lần này, anh sẽ không buông cô ra nữa, sẽ không để cho cô nữa chạy! “Shit.” Đông Bác Hải đột nhiên cắn răng khê nguyên rửa một tiếng, chỉ là ôm cô thôi, mà phân thân của anh lại có phản ứng. “Ừm ~” bụng bị phân thân của anh chống vào, nên Vô Song cau mày buồn bực thì thảm một tiếng, lấy tay vung đi, mới vừa đụng vào, thì Đông Bác Hải ý thức được nên nắm lấy tay đang lộn xộn của cô lại, lực đạo hơi nặng, làm cho Vô Song đau nên tỉnh lại. Mơ mơ màng màng mở mắt, đầu tiên đập vào tầm mắt chính là gương mặt tuổi trẻ hơi ghen của Đông Bác Hải, cô hoảng sợ trợn to hai mắt, theo ánh mắt của anh nhìn xuống —— “A

” Cô kinh ngạc và rút tay về, chống tay liên tục lui về phía sau, rúc vào đầu giường và chất vấn: “Anh, anh, anh. . . .” Cô kinh hoảng đến nỗi lú lẫm, cả nửa ngày cũng không thoát ra được, người đàn ông thân thể trần truồng ngồi dậy cũng không gấp không vội mà móc và nâng lỗ tai, ra vẻ rửa tai lắng nghe. Nghe cô ấp úng không thoát nên lời cả nửa ngày, anh liếc nhìn cô rồi cười cười, “Nơi này là nhà anh, về phần chúng ta làm những thứ gì, em tự nhìn thì biết.” Vô Song cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện ra chính mình cũng trần truồng, nên mặt thoáng trắng bệch. “Không cho nhìn.” Cô hoang mang sợ hãi mà vòng qua ngực, thấy anh vẫn còn nhìn mình chằm chằm, thì cô vội đến đỏ mắt, “Đông Bác Hải, anh đã làm cái gì với tôi?” “Ôn tập một lần nữa, thì anh nói cho em biết.” Chân mày cau lại, anh vừa cười mập mờ, vừa đến gần cô. “Đừng tới đây, tôi không muốn biết nữa, anh đừng tới đây!” Vô Song vẫn liên tục thối lui, không nghĩ rằng là không còn đường để lui, mắt thấy cô sắp ngã xuống, thì Đông Bác Hải vươn cánh tay lên, vớt cô lên đồng thời đặt cô ở dưới thân. “Anh làm gì đấy, buông tay!” Vô Song gấp đến độ vung hai cái tay lên đánh anh, thế nhưng anh lại không để ý, vẻ mặt cười tà mị vẫn như cũ hướng về phía cô, “Tối hôm qua chính em bảo anh ôm em.” “Anh nói bậy.” Cô sao có thể bảo anh ta ôm cô chứ. “Em hãy nhớ lại một chút đi, anh không có nói bậy.” Anh có ý tốt nhắc nhở cô, Vô Song nắm chặt tay, cắn chặt đôi môi, dựa theo lời của anh mà nhớ lại Suy nghĩ kỹ một lát, trong đầu óc hỗn hỗn động động mới từ từ khôi phục ý thức, trong đầu bay lên một câu “Ôm tôi một cái được chứ” Ôm cô? Thật sự là cô chủ động yêu cầu anh ôm cô. Tiều rồi ! “Như thế nào, nghĩ tới chưa?” Thấy gương mặt cô đỏ hồng, Đông Bác Hải

hiểu rõ, còn cố ý hỏi. “Cái gì?” Vô Song giả bộ hồ đồ cười ha ha, “Buông tôi ra.” “Em thật sự không thành thật.” Đôi mắt sâu thẳm âm trầm một lúc, rồi anh cúi đầu lên đôi môi đỏ mọng của cô, sau khi trải qua một trận giằng co, rồi anh lại hỏi, “Nghĩ tới chưa?” “Đông Bác Hải đây là cưỡng gian.” “Là em chủ động yêu cầu, anh chỉ là thuận theo ý của em mà làm theo thôi, chuyện em tình anh nguyện, tại sao có thể gọi là cưỡng gian chứ?” “Tôi không có, tôi chỉ là muốn anh ôm tôi, cũng không có. . . .” Hồng bét, lại trúng khích tướng của anh ta rồi, đáng ghét! Đông Bác Hải hài lòng cười, tay xoa má hồng của cô, nói nhỏ, “Em yên tâm, anh sẽ có trách nhiệm với em.” “Ai mà thêm anh phụ trách” Vô Song đẩy tay của anh ra, xảy ra chuyện như vậy, thật sự cô không hề trốn tránh trách nhiệm, việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo, hít một hơi thật sâu, cô cố làm ra vẻ bình tĩnh nói: “Tam Thiếu Gia, mọi người đều là người trưởng thành, chuyện tối ngày hôm qua coi như là chơi một trò chơi của người trưởng thành đi, chúng ta vẫn như cũ nước giếng không phạm nước sông.” “Trò chơi của người trưởng thành?” Anh cười nhạt, “Em nghĩ có vẻ rất thoáng nhĩ.” Nếu không thì sao? Chẳng lẽ cô phải giống như cô gái thời cổ, bị người dụ gian đâm thì sẽ tìm cái chết sao, tại sao phụ nữ lại phải quan trọng chuyện trinh tiết hơn sinh mạng, còn đàn ông có thể tầm hoa vấn liễu, huống chi cô chưa lập gia đình, anh ta cũng chưa lập gia đình, chơi tình một đêm, thì không có phá hư gia đình của người nào. Còn nữa, nếu nghĩ không thoáng, thì chín năm trước cô đã tìm cái chết rồi ! Vô Song lườm anh một cái, rồi có ý đứng dậy, khổ nỗi lại bị anh đè nên không dậy được, anh cười, “Nhưng mà anh muốn em chịu trách nhiệm.” “Đông Bác Hải, tôi với các cô gái anh chơi trước kia không giống nhau, tôi có con rồi.” “Anh không ngại.” Dĩ nhiên rồi, vì con cũng có một nửa của anh chứ sao. “Nhưng mà tôi để ý.” Lỗ mũi chột chua, nước mắt của Vô Song chảy xuống, “Tôi chỉ muốn cùng con tôi trải qua cuộc sống bình đạm, không bị ai quấy rầy, cuộc sống như thế anh không cho nổi đâu.” Gả vào nhà giàu có, thì nhất định là phải sống ở trong dư luận của xã hội, và trong vòng vây của truyền thông, cho dù cẩn thận hơn, thì vô hình trung cũng sẽ có áp lực, bị đâm lén, khó mà đề phòng được. “Ai nói, chỉ cần là em muốn, anh hoàn toàn có thể cho em!” Ánh mắt của anh kiên định nhìn cô, cho cô lời hứa bảo đảm, đối với phụ nữ, anh chưa từng có loại nghiêm túc này, vợ con của anh, anh nghĩ ngay cả năng lực bảo vệ bọn họ cũng không có, vậy thì anh được coi như là một người đàn ông sao. Vô Song sưng sốt một chút, nước mắt ngừng lại, tim không tự chủ được mà hỏi: “Anh có thể vì tôi mà buông tha thân phận Tam Thiếu Gia của nhà họ Đông không?” Không thể, ít nhất bây giờ thì không thể! Anh do dự, làm tim của Vô Song co rút đau đớn một chút, anh không bỏ được danh lợi và quyền quý, chứng minh ở trong lòng anh những thứ này mới là quan trọng nhất, nếu như cô thật sự đi theo anh, không dám đảm bảo có một ngày anh sẽ vì những thứ đồ này mà phản bội cô. Tương lai không có bảo đảm, cô không đánh cuộc được, càng không thua nổi — Thấy vẻ mặt cô thất vọng, Đông Bác Hải muốn giải thích, “Vô Song, anh không phải là. . . .” “Tam Thiếu Gia, tôi phải đi làm vì sắp trễ rồi, có thể làm phiền anh đứng lên không?” Hít mũi một cái, cô lãnh đạm nhìn anh, ánh mắt kia rõ ràng là xa người ngàn dặm. Anh lật người ngồi sang một bên, cầm lấy điều thuốc trên tủ giường rồi đốt, đã bị anh ăn sạch, nên Vô Song cũng không ngại để cho anh nhìn, cô đứng dậy ngồi ở bên giường, lại không tìm được quần áo của mình, vòng quanh ngực, cô quay đầu lại có chút lúng túng hỏi: “Quần áo của tôi đâu?” “Anh ném rồi.” “Anh ném thì tôi mặc cái gì?” Vô Song xấu hổ và giận dữ gào thét với anh, chẳng lẽ muốn cô ở trường chạy. Anh đem đầu tàn thuốc bấm nát, rồi đến phía sau vòng chắt eo của cô, tựa đầu vào trên bờ vai thơm của cô, cười xấu xa, “Vây cũng đừng ra cửa, ở lại với anh đi.” Anh nghiêng đầu hôn lên mặt của cô, làm cho Vô Song ngứa ngáy tê tê, cô muốn kháng nghị, nhưng lại bị anh ngăn chặn môi.

90. Chương 90: Ha Ha Cười Đều

Trong khi hôn hít, hai người lại lăn xuống giường lần nữa, không khí mập mờ cũng sôi trào đến cực điểm, Đông Bác Hải mới vừa tách chân của cô ra, chuẩn bị đem thân xâm nhập, thì đột nhiên — ‘đông đông đông’ tiếng gõ cửa truyền đến, thức tỉnh kích tình của hai người, Đông Bác Hải ản ản gào thét giọng nói lạnh lùng: “Ai đó?” “Tam Thiếu Gia, quần áo ngài muốn, tôi đưa tới cho ngài.” Giọng nói của cô gái tràn đầy khiêm tốn cung kính. “Đặt ở cửa đi!” “Vâng” cô gái để quần áo xuống rồi đi. Vô Song quay đầu dùng chân đạp lên mình, hận không thể đào cái hang để chui vào, mới vừa rồi cô làm gì vậy? ! A a a a

Đông Bác Hải đưa tay sờ sờ lên mặt đỏ hồng của cô, và cười cười, “Hôm nay anh bỏ qua cho em, dù sao

chúng ta cũng còn nhiều thời gian.” Anh đứng dậy xuống giường, nhặt áo ngủ rơi ở trên ghế sa lon khoác lên người, mở cửa ra bên ngoài lấy quần áo vào, rồi đưa cho Vô Song, Vô Song thò tay nhận lấy, lại thấy anh không có ý xoay người, cô có chút ngượng ngùng, mới đầu là nổi nóng, bây giờ có vẻ như không còn tức giận nữa. Anh gãi đầu, rồi xoay người đi vào phòng tắm, nghe thấy tiếng nước chảy từ phòng tắm truyền đến, Vô Song mới dám lộ thân thể ra “Hô ~” thở phào nhẹ nhõm, cô muốn phát điên, nếu như tối hôm qua là dụ gian, vậy mới vừa rồi thiếu chút nữa thì cô lại xảy ra quan hệ với anh, đây chính là cô đang ở trạng thái hoàn toàn thanh tỉnh nha, my god, không phải là cô thật sự thích anh ta chứ? ! “Không thể ——” Cô kêu lên tiếng, rồi sau đó bùm miệng lại lập tức, liếc mắt nhìn phòng tắm một cái, không có động tĩnh, cô phải mau tìm đường trốn mới đúng, nghĩ đến điều này thì cô vội vàng mặc áo lót quần lót vào, quần lót vừa người còn chưa tính, khi nó là đều cùng một mã, nhưng áo lót này lại rất vừa vặn. Sao anh ta lại biết! Vô Song ngẩn ngang trong gió một lúc, mặt nóng đến mức sôi trào lên, không nghĩ nhiều nữa, cô vội vàng vàng lấy đồ công sở mặc vào, sau khi mặc xong thì cô lại phát hiện vấn đề cũng giống như vậy, bộ y phục này cũng rất vừa vặn, sao Đông Bác Hải hiểu rõ số đo của cô như vậy. Vô Song có loại cảm giác bị người giải phẫu, không thoải mái, cả người cũng không được tự nhiên! Đợi cô mặc chỉnh tề, thì Đông Bác Hải cũng tắm xong đi ra, anh vừa lau tóc ướt sũng, vừa hỏi: “Y phục có vừa không?” “Rất vừa, cảm ơn.” Vô Song cười cười xấu hổ, khẩn trương đến mức đầu ngón chân đều quắp chặt. “Xem ra tay anh cảm giác còn rất chuẩn!” Anh đặc ý mà làm bầm lằn bầu, mặt của Vô Song đỏ ửng, đầu ngón tay thì xoắn xuýt, và cúi đầu xuống, tại sao luôn có loại cảm giác kia, người đàn ông này không xem cô như phụ nữ. Mẹ kiếp // rốt cuộc anh ta có biết cô sẽ xấu hổ hay không, xấu hổ đó! “Tôi đi trước.” Tình cảnh xấu hổ này, một khắc cô cũng không muốn dừng lại lâu. “Đợi chút ~” anh lên tiếng gọi lúc cô muốn đi, Vô Song quay đầu, có chút bực mình mà nhìn anh, còn có chuyện gì nữa. “Em cứ như vậy mà đi làm?” Ngón tay của anh chỉ chỉ bàn chân của cô, rất trắng rất sạch sẽ, tối hôm qua Đông Tam Thiếu đã ngâm rửa qua giúp cô rồi, nhưng vấn đề không phải ở chân của cô, mà là không có mang giày. “Ách ~” Vô Song nhớ lại, giày của cô đã đưa cho Ngã Mễ rồi. “Chờ anh một chút.” Chờ anh một chút, có ý gì? Vô Song không hiểu mà nhìn anh, chỉ thấy anh đi tới trước tủ quần áo, sau đó lột khăn tắm xuống, cô theo bản năng mà vội vàng nhắm mắt lại, dời tầm mắt đi, nhịp tim như sấm đánh trống, nữa rồi, lại giở trò lưu manh! Từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ quần áo mặc lên, sau khi mặc chỉnh tề, thì anh mở miệng gọi Vô Song, “Em qua đây.” “Làm gì?” Cô cũng không phải là sủng vật anh nuôi, tại sao phải nghe lời anh nói. “Muốn giày thì tới đây.” Anh ngoắc ngoắc đầu ngón tay về phía cô, Vô Song nhíu mày, rồi bất đắc dĩ bước tới phía anh. “Thắt giúp anh.” Anh đem một cái cà vạt màu lam đưa cho cô, môi mỏng nâng lên một nụ cười dịu dàng. “Anh tự mình thắt không được sao?” “Em thắt giúp anh mới có ý nghĩa.” Ý nghĩa của gia đình. Vô Song không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cảm thấy anh cố ý làm phiền cô, do ăn nhờ ở đậu nên cô không thể không làm theo, làm trái ý của anh, thua thiệt là cô, nhận lấy cà vạt của anh, Vô Song chuẩn bị thắt giúp anh, nhưng mà thân cô cao không đủ, cho dù nhón chân cũng không đủ, Đông Bác Hải thấy bộ dạng cô sốt ruột cố hết sức nhón chân rất đáng yêu, nhin cười không được, nên đưa tay nắm lấy eo thon nhỏ của cô, khẽ nghiêng thân hình cao lớn xuống, để cho cô với tới. “Phốc ——” Anh như vậy, lại khiến Vô Song nhin không được mà bật cười, từ cổ áo anh đem caravat thắt lên cổ của anh. “Em cười cái gì?” Anh tò mò hỏi. “Không có gì.” Vô Song lắc đầu một cái, vừa thắt giúp anh vừa cúi đầu bật cười. “Nói, rốt cuộc là em đang cười cái gì.” Anh đột nhiên buộc chặt lấy hai tay của cô, đem cô dán chặt vào ngực, chóp mũi đụng vào cô, hơi thở dịu dàng nam tính phất qua môi của cô, làm cho Vô Song khẩn trương đến mức tim đập nhanh, mở to đôi mắt sáng ngời, vẫn lên tiếng phủ nhận: “Thật sự không có cười cái gì.” “Chừng nào thì em mới có thể thành thật đây?” Mặc dù anh đang cười, cũng không coi ra là cười lạnh, môi mỏng hạ xuống, Vô Song lập tức lấy tay chặn anh lại, lông mày của anh trầm xuống, bất đắc dĩ, cô chỉ có thể phun ra thật tình, “Tôi chỉ là nhớ đến một chuyện cười.” “Chuyện cười gì?” “Anh thật sự muốn nghe?” “Ừ.” Anh gật đầu, nụ cười dịu dàng và cương chịu mà anh cũng chưa từng nhận thấy. “Con kiến và hươu cao cổ mới vừa kết hôn đã làm thủ tục li hôn, quan toà hỏi vì sao. Con kiến nói: “Có thể không ly hôn sao? Muốn hôn môi lại phải bò cả nửa ngày, mệt chết đi được!” Sau đó hươu cao cổ ở bên cạnh cũng mắng: “Mẹ nó, ly hôn thì ly hôn, nhận cái hôn cũng phải cầm kính viễn vọng tìm nửa ngày ~! ! Vẫn không thể thở ~” “Ha ha ha, có phải rất buồn cười hay không.” Vô Song lại tự nhiên cười lên, hoàn toàn không có chú ý tới khuôn mặt người đàn ông đang tối lại. “Sao anh lại không cười?” Cười xong thì cô mới phát hiện người nghe không có cười, nên lúng túng. “Em so sánh anh giống như hươu cao cổ, anh có thể cười được sao?” Anh lạnh lùng mĩa mai và hỏi ngược lại. “Ách.” Anh ta đã biết, thật thông minh! Môi mỏng lạnh lùng cong lên, anh nắm tay đang che môi anh, “Bà xã con kiến của anh, bây giờ thì để cho anh thí nghiệm một chút, hôn em có phải cần kính viễn vọng hay không.” “Không. ừm” câu nói kế tiếp đã bị anh nuốt xuống. *****

“Xích ——” xe tới cửa siêu thị thì thắng gấp lại, ở trên đường xe toàn chạy như gió bão, Vô Song không có một chút hoảng sợ nào, bình tĩnh ngồi ở vị trí kế bên tài xế. “Em không sợ?” Đông Bác Hải kỳ quái hỏi. “Sợ cái gì, với tốc độ xe này của anh mà cũng có thể hù dọa người.” Nghe lời này của Vô Song, trong nghề nha! “Em biết lái xe?” Không phải là anh xem thường cô, mà là anh thật sự tò mò, cô vậy mà biết lái xe. “Trên thế giới có nước nào quy định người nghèo không thể lái xe không?” Không có nhĩ. Anh nhếch miệng cười một tiếng, “Em biết lái xe thì anh đưa cho em một chiếc.” “Cám ơn, vô công bắt thụ lộc!” Vô Song cởi dây an toàn ra, rồi đẩy cửa xe ra, nhưng Đông Bác Hải đã đưa tay giữ cô lại ——

91. Chương 91: Diện Mạo Của Anh Gây Hoạ

“Em định chân không như vậy mà đi dạo siêu thị sao?” Vô Song cúi đầu nhìn chân của mình, quả thật là chân trần nha, đi vào như vậy rất là mất mặt, cũng không còn cách nào mà, nếu mà có giày mang thì cô còn cần tới nơi này mua giày sao. “A ~” lúc cô đang mất hồn, thì Đông Bác Hải đã xuống xe, hơn nữa từ dưới bãi đậu xe ôm lấy cô, Vô Song kêu lên: “Anh làm gì vậy?” “Không muốn trở thành tiêu điểm, thì yên lặng một chút.” Ôm cô, anh nghênh ngang bước đi vào siêu thị, giống như là về nhà vậy, nhưng siêu thị này quả thật là do nhà anh mở, a ~ Vô Song liếc mắt nhìn hai bên, rồi vùi đầu vào trong bộ ngực của anh, cô cũng không muốn bị chụp hình cho lên trên trang đầu, rồi bị còn bị đám con gái chấm nước bọt cho chết đuối. “Này, Đông Bác Hải, tại sao mỗi lần anh đều ngang ngược như vậy, tuyệt đối không tôn trọng ý nguyện của đối phương.” Vô Song vừa hỏi, vừa lấy tay che khuất mặt của mình. “Anh rất ngang ngược sao? Không cảm thấy!” Anh tự hỏi rồi tự đáp, nét mặt ra vẻ dừng dừng, thật là đáng đánh đòn. “Anh đương nhiên là không cảm thấy, bệnh thần kinh cũng sẽ không thừa nhận mình là bệnh thần kinh!” “Vậy em thừa nhận sao?” “Anh.” “Được rồi, anh hiểu rõ mà, em nhất định sẽ không thừa nhận, em mới vừa nói chứ sao.” “Đông Bác Hải ——” Vô Song nâng cao giọng, giống như ném một quả lựu đạn vào trong đám người, thành công hấp dẫn con mắt của quần chúng, Đông Bác Hải dừng bước chân lại, đáp lễ bằng nụ cười chân thành xin lỗi với những người đang xem, nụ cười kia như kim cương dưới ánh mặt trời, làm cho người khác chói mắt đến hôn mê. “Đi mau đi ~” Cô cũng sắp xấu hổ đến chết rồi, mà anh còn có tâm tình làm Khổng Tử để cho người ta thưởng thức, quá đáng ghét. “Chúng ta chính là vợ chồng có danh có thực, sợ cái gì chứ?” Anh giậm từng bước nhỏ, nói xa xôi. “Ai là vợ chồng với anh? Còn có danh có thực?” Chuyện khi nào vậy, sao người trong cuộc như cô đây mà lại không biết. “Em nha ~ không phải tối ngày hôm qua chúng ta mới trải qua cuộc sống vợ chồng sao, danh phận, nếu em muốn, lúc nào anh cũng có thể cho em.” Không đề cập tới đã thấy may, nhắc tới thì mặt của Vô Song hồng đến mức như là con vịt đã bị đun sôi, vùi đầu vào trong ngực của anh lần nữa, cô quyết định làm một con đà điểu câm, so miệng lưỡi thì thật sự cô không sánh bằng Đông Tam Thiếu, bởi vì da của anh còn dày hơn Trường Thành. Lần đầu tiên Đông Bác Hải không ghét ánh mắt quanh mình, ngược lại có loại cảm giác ngọt như mật, giống như là đang cầm bảo bối trong tay, mà được người hâm mộ, loại cảm giác đó ~ ừ, rất thú vị! Đi tới một cửa hàng chuyên về giày, Đông Bác Hải ôm cô ngồi lên trên ghế sa lon, nữ nhân viên bán hàng sưng sốt thật lâu, rồi hồi hộp mà mở miệng bán tín bán nghi: “Tam, Tam Thiếu Gia.” “Ừ ~” đáp qua loa một tiếng, anh nói: “Lấy giày đắt tiền nhất ở chỗ này của các cô ra cho tôi xem một chút?” “Dạ, được, Tam Thiếu Gia ngài chờ chút.” Nữ nhân viên bán hàng không dám trì hoãn, vội vàng vàng xoay người gỡ từ trên quầy xuống đôi giày đắt tiền nhất ở trong tiệm, đi tới, chuyển đến trước mặt Đông Bác Hải, giọng nói hơi run, “Tam Thiếu Gia, đây chính là giày đắt tiền nhất trong cửa hàng chúng tôi, là style mới mới đến hôm qua.” Có phải style mới hay không anh không quan tâm, anh chỉ biết, cô gái của anh phải mang đắt tiền nhất, anh nghiêng đầu liếc mắt nhìn Vô Song, rồi hỏi: “Thích không?” Vô Song trả lời: “Bao nhiêu tiền?” “Anh hỏi em thích không?” Hơi cất cao giọng, hiển nhiên là có chút tức giận rồi, có thể không tức giận sao? Cô lại dám cùng với anh đáp phi sở vấn (hỏi một đằng trả lời một nẻo), phá hủy anh còn không để anh vào trong mắt. Vô Song ngược lại thấy may mắn, vì quen với việc anh đột nhiên xấu tính, nhưng mà nữ nhân viên bán hàng thì lại khác, cô ấy chỉ sợ cổng thành bị cháy, mà tai họa này cô ấy như cá ở trong chậu, sợ tới mức tay run lên, rồi giày rơi xuống đất. “A ~” hai người đang mắt to trừng mắt nhỏ, nghe cô ấy kêu lên thì xoay đầu lại nhìn, hai người cũng chưa có lên tiếng, nhưng mà nữ nhân viên bán hàng thì lại tự mình dọa mình khóc, rồi ngồi xổm người xuống nhặt giày lên, run lấy bầy nói xin lỗi, “Tam Thiếu Gia thật

xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không phải cố ý, thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Vừa nói xin lỗi, vừa khóc (cô em trẻ tuổi, chưa từng thấy qua đại nhân vật, nhất gan) “Anh làm cái gì với cô ấy à?” Vô Song buồn bực hỏi. “Anh cái gì cũng chưa có làm.” Đông Bác Hải cũng cảm thấy kỳ quái. “Anh không làm cái gì, mà cũng có thể hù dọa người ta tới khóc. Chắc chắc.” Vô Song nhìn chăm chú vào mặt của anh, chắc lưỡi mạnh, “Điện mạo của anh thật sự gây hoạ nha!” Quay đầu, hoàn toàn không để ý đến người nào đó đang đen mặt, thân thiết nói với cô bán hàng ngồi chồm hổm ở dưới đất, “Cô bé, đứng lên đi, không ai trách em!” “Tam Thiếu Gia, ngài thật sự không trách tôi?” Cô bán hàng rụt rè ngẩng đầu lên, rồi không yên lòng mà nhìn Đông Bác Hải hỏi. Về mặt Đông Bác Hải nghiêm nghị nhìn cô ấy một cái, hiển nhiên là tâm tình rất tệ, liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, anh lấy tấm thẻ ở trong túi ra, ném cho Vô Song, “Tự mình chà đi.” Anh xoay người muốn đi, Vô Song gọi anh lại, “Này, không phải chứ, sao anh nhỏ mọn như vậy?” Cô chỉ là đùa giỡn với anh. “Sao, không nở để anh đi?” Anh cười tà khí, thật ra thì anh cũng không phải là nhỏ mọn, mà là có chuyện cần phải đi xử lý. “Mới không phải, anh đưa thẻ cho tôi mà không ạt mã à?” Vô Song cũng con vịt chết mà còn mạnh miệng. “Thẻ vô hạn, không cần ạt mã.” “Ách. Như vậy à!” Vô Song lúng túng đến nổi đỏ mặt lên, anh cười nhẹ, nghĩ đến phải đi khoảng mấy ngày, thì anh quay trở lại, không để ý đến những người nhàn rỗi đang ngồi ở trên ghế sa lon, cầm mặt của Vô Song rồi cho cô một nụ hôn nóng bỏng, hôn đến mức cô choáng váng muốn ngất, hơi thở dồn dập thì anh mới bắt đầu dĩ nhả ra, mỉm cười rồi dặn dò cô, “Anh phải trở về Anh quốc xử lý một chuyện, có thể phải đi chừng mấy ngày, nhớ tới anh thì gọi điện thoại cho anh, số điện thoại anh đã giúp em lưu vào trong điện thoại rồi.” “Ách ~” Vô Song chỉ ngây ngốc nhìn anh, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì, bọn họ cũng đã thân mật như vậy rồi, nhưng vẫn là dừng lại ở quan hệ người xa lạ, ngay cả bạn bè cũng không hơn, cho nên cô thật sự không biết nên làm sao đáp lại lời của anh, cô liếm liếm môi, rồi nói: “Đi đường cẩn thận.” “Ừ, chờ anh trở lại ~” Anh dịu dàng cười, hoàn toàn làm cho cô không có năng lực chống đỡ, cô ngu ngốc gật gật đầu, “Được.” Lúc chú ý tới đôi mắt của Đông Bác Hải sáng lên, thì cô mới giật mình là mình nói sai, cô chờ anh trở về? Chờ anh trở về làm gì ~ “Nhớ, em đã đáp ứng anh rồi đấy, không cho đối ý.” Hôn lên trán cô, rồi sau đó anh mới hài lòng đứng dậy rời đi, khi anh đi ra ngoài không bao xa, thì có một đám người mặc đồ đen đi tới cung nghênh, bảo vệ anh rời đi. Anh rốt cuộc là tổng giám đốc, hay là thiếu gia Hắc bang? ! Vô Song ở đây lòng buồn bực tự hỏi. Nhìn cái thẻ anh đưa ỉnh, Vô Song cẩn thận thu vào, rồi quay đầu mỉm cười và nói với cô bán hàng, “Tiểu thư, làm phiền cô lấy cho tôi một đôi giày rẻ nhất ở chỗ này của các cô đi, mã 36, cảm ơn.” “À? Rẻ nhất.” Cô bán hàng cho rằng mình nghe lầm, kinh ngạc trừng lớn mắt hạt châu, rẻ nhất à? Mới vừa rồi Tam Thiếu Gia nói là muốn đắt tiền nhất, ôi chao . “Đúng, phiền cô nhanh lên một chút, tôi đi làm trễ rồi.”

92. Chương 92: Trải Nghiệm Đầu Tiên Của Tình Yêu

Ba ngày sau — “Vô Song, cô thật lợi hại nha, dễ dàng nhận được dự án kia, hôm nào mời khách nhé!” Ngả Mễ mặt mày hớn hở nói chúc mừng. Vô Song lại cười không nổi, bởi vì cái gì cô cũng không làm, Kiều Lệ Vũ giúp cô như vậy, là muốn đền bù lại tội lỗi với cô sao? A, sớm biết có hôm nay thì ban đầu đừng làm. “Vô Song, điện thoại của cô vang lên kia.” Ngả Mễ thấy cô mất hồn, thì nhắc nhở cô một chút, lúc này Vô Song mới lấy lại tinh thần, cầm điện thoại lên nhìn, là Đông Tam Thiếu gọi tới, không biết sao mà cô lại trở nên hồi hộp, cầm điện thoại rồi trù trừ không dám nhận. “Sao cô không nhận điện thoại, ai gọi vậy?” Ngả Mễ tò mò hỏi. “Tôi đi toilet đây.” Vô Song cầm điện thoại, gần như là chạy trốn đến toilet, cô đóng cửa lại, rồi mới nhận điện thoại, “A lô.” “Đang làm gì đó, sao lâu như vậy mới nghe điện thoại?” Tiếng nói lười biếng vẫn như cũ tràn đầy từ tính. “Lúc này tôi đang bận, nên không nghe thấy.” Nhịp tim của cô đập thật nhanh. “Đang bận cái gì?” Đường âm thanh có một chút ý cười. “Ách ~ cũng không có gì.” Vô Song cười ngây ngô, cô cũng không biết sao mình lại hồi hộp đến nỗi nói cũng không xong. “A ~” Đông Bác Hải cũng cười cười, rồi dịu dàng nói: “Muốn quà tặng gì?” “Quà tặng?” “Đúng.” “Không cần.” “Tại sao không cần, không thích anh tặng đồ cho em sao?” “Không phải vậy ~” bọn họ cũng không quan hệ gì, tại sao cô lại muốn quà tặng của anh, “Cái đó.” “Hử?” “Thật sự cái gì tôi cũng không thiếu.” “Thật cái gì cũng không thiếu?” Anh hỏi ngược lại, Vô Song cũng không nhận ra được trong đường dây nói có xen lẫn cười gian của anh, rất khẳng định “Ừ” một tiếng. Anh cười nhạo, “Vay

cái gì cũng không thiếu. . . Vậy thì anh đem anh tặng cho em, chờ anh trở về.” “Ai ~.” Đối phương cúp điện thoại trước, Vô Song ở điện thoại bên này nóng đến đỏ mặt lên, cô lấy tay quạt quạt, bọn họ chỉ là xảy ra tình một đêm, sao cô lại hồi hộp với anh như vậy, ba ngày nay, cũng luôn không tự chủ mà nhớ anh, muốn gặp anh, nghe giọng nói của anh lại có một loại hưng phấn nhỏ không khắc chế được, cô làm sao vậy nhỉ? Không phải là đã thích Đông Tam Thiếu rồi chứ. My god, đừng đùa như vậy chứ! “A ~” Vô Song kéo cửa nhà cầu ra, Ngả Mễ từ cửa đi vào, hét lên một tiếng. “Ngả Mễ, cô ở đây làm gì?” Rình coi? Hay là nghe lén? “Vô Song, ai gọi điện thoại cho cô vậy?” Ngả Mễ cười ha hả hỏi. “Ngả Mễ, ở chỗ của tôi cô sẽ không đào được Bát Quái có giá trị đâu, cũng đừng lãng phí ở trên người tôi, nhé.” Vô Song sờ sờ mặt của cô, rồi nắm điện thoại rời đi. Ngả Mễ cũng không cho là như thế, cô cảm thấy trên người Vô Song có thể đào rất nhiều Bát Quái có giá trị, một ngày nào đó, cô sẽ phải moi ra toàn bộ mọi chuyện của cô ấy!

***** “Bạn yêu, xem gương mặt của cậu kìa, hoa đào đầy mặt bay, nói cho em gái biết gần đây có phải số đào hoa đến hay không?” Trong tiệm Haagen-Dazs, Thư Yên vừa ăn kem, vừa trêu chọc Vô Song ngồi đối diện. Tay nắm cái muỗng của Vô Song dừng lại, ngẩng đầu liếc nhìn cô ấy, phản lại: “Yên nhi, chừng nào thì cậu đổi nghề làm thầy bói rồi hả ?” “Chỉ là do nhầm chán quá, nên có thời gian thì học để giải trí chơi thôi, nhưng mình nói cho cậu biết nha Vô Song, mình thay bọn họ xem tướng mạo, bọn họ đều nói xuất sắc.” Thư Yên rất đắc ý mà nói. “Ừ ~” Vô Song gạt đầu một cái, lộ ra dấu hiệu thần nhiên, “Bởi vì bọn họ cũng nhầm chán giống cậu.” “Vô Song, nghe nói gần đây cậu và Tam Thiếu Gia nhà họ Đông rất thân thiết, có đúng vậy hay không?” Nét mặt Thư Yên ra vẻ Bát Quái nhìn, mở to mắt của đứa trẻ tò mò, thật giống như đứa trẻ muốn kẹo. Thấy thế, Vô Song cười lên rồi, “Ngốc quá.” “Vô Song có đúng vậy hay không hả?” Cô kéo tay Vô Song, rồi quơ quơ. “Cậu nghe ai nói .” “Nghe ai nói không quan trọng, quan trọng là thật hay giả, ừ hử?” “Ách ~ mình và anh ấy có thể thân thiết đến mức đó sao.” Vô Song bối rối dời mắt đi. Thư Yên hiểu cô ấy rất rõ, cô ấy vừa nói vừa bối rối thì ánh mắt sẽ mơ hồ, lần này còn đỏ mặt, thì xem ra tin đồn là thật rồi, Thư Yên càng nắm chặt cánh tay của cô ấy hơn, “Thành thật khai báo, các cậu đã phát triển đến đâu rồi, có lên giường chưa?” “Khụ khụ.” Vô Song bị một ngụm kem làm cho sặc, phun ra toàn bộ, mặt đỏ ửng giống như là tôm luộc chín, không dám nhìn thẳng Thư Yên, mà cúi đầu uống nước. “Vô Song, tiến độ của các cậu nhanh như vậy.” Thư Yên không thể tưởng tượng nổi mà trừng lớn mắt hạt châu. Vô Song cho rằng cô ấy sẽ là trách mắng cô, nên giải thích: “Yên nhi, chuyện không phải là như cậu nghĩ đâu, mình với anh ấy là không cần thận.” Ách, đây coi như là cô không đánh đã khai ra sao. “Ha ha ——” tiếp tục uống nước. Thư Yên bất ngờ với phản ứng bình tĩnh của Vô Song, cô thông thả hỏi cô ấy một câu, “Vô Song, cậu thật sự thích anh ta sao?” “Yên nhi.” Vô Song để cái ly xuống, áp ứng nhìn cô ấy, vì sao cô cảm thấy ánh mắt của Thư Yên rắc rối phức tạp vậy. “Vô Song, cậu trả lời mình đi!” Ánh mắt của Thư Yên kiên định và hỏi. “. Minh. Minh không biết.” Suy nghĩ một chút rồi cô nói: “Chỉ là mấy ngày nay, luôn lơ đãng nhớ anh ấy, nghe giọng nói của anh ấy, thì mình sẽ có một chút hồi hộp rồi lại cảm thấy hưng phấn.” “Chúc mừng bạn yêu, cậu đã yêu!” Thư Yên cầm tay của cô, đưa lên rồi chúc phúc chân thành nhất, sau đó lại dí dỏm mà hỏi, “Lúc nào thì kết hôn, để mình chuẩn bị hồng bao lớn.” “Yên nhi, cậu cũng đừng giấu cột mình, mình theo anh ấy khả năng là sẽ không có tương lai.” Vô Song khổ sở cười một tiếng. “Tại sao?” “Anh ấy là Quý Công Tử nhà giàu có, mà mình chỉ là một thư ký nhỏ rất bình thường, mình chỉ muốn cuộc sống của mình và con trai yên bình không bị người quấy rầy, anh ấy không bỏ được thân phận của mình, cho nên bọn mình nhất định là hữu duyên vô phận.” Bọn họ đều rất buồn bực, có lẽ là yêu cũng không sâu đậm, cho nên mới không muốn vì đối phương mà thay đổi. “Vô Song.” Thư Yên nhìn cô ấy muốn nói lại thôi, liếm liếm môi, cô cũng không có dũng khí nói toạc ra. “Sao, Yên nhi?” Thấy cô ấy nhăn lông mày xinh đẹp lại, thì Vô Song ngược lại cầm tay của cô ấy, cười nói: “Mình không sao, cậu cũng không cần lo lắng ỉn, đàn ông mà, cái này không được, thì đổi lại người là được.” Không phải vậy, không phải là cô muốn an ủi cô ấy, cô chỉ là không muốn gạt cô ấy, có rất nhiều việc. Hai người nhìn nhau một lúc, rồi vẫn là Thư Yên không có dũng khí kia, mà dời đề tài đi, “Đúng rồi Vô Song, tối mai có một cuộc họp mặt, ở Hoàng Thành KTV, cậu đừng quên tham gia nhé?” “Cuộc họp gặp mặt nào?” “Còn không phải là mấy bạn học cũ rảnh rồi không có việc gì làm sao, muốn họp gặp mặt.” “A, ừ.” Vô Song gạt đầu một cái, coi như là hứa hẹn rồi. Lúc này, tiếng chuông điện thoại của Thư Yên reo lên, cô ấy nhìn màn hình điện tới, chân mày cau lại, rồi đứng dậy nói với Vô Song: “Bạn yêu, mình đi toilet nha.” Cô ấy xoay người nhận điện thoại, rồi sải bước bỏ đi. Đến tận cùng là người phương nào gọi điện thoại tới, tại sao mỗi lần đều khiến nét mặt của Yên nhi biến đổi vậy? Vô Song trầm mồi vẫn không có cách giải.

93. Chương 93: Cục Cưng Tiết Lộ Bí Mật

“Mẹ, mẹ xem con mặc bộ quần áo này có đẹp trai không?” Cậu bé lấy ra bộ áo đuôi tôm đã bị cắt mặc vào, giày da nhỏ dưới chân cũng đã lau đến sáng bóng, kiêu ngạo mà ngẩng đầu lên, chống nạnh, bộ dáng lạnh lùng, miễn bàn có bao nhiêu kiêu ngạo. Vô Song trừng mắt nhìn, không hiểu mà hỏi: “Con trai, tối nay con định làm gì mà lại mặc thành như vậy?” “Tham gia cuộc họp gấp bạn học của mẹ.” Bộ dáng cậu bé ra vẻ vận sức chờ phát động, lại bị Vô Song tát một chậu nước lạnh, “Con trai, người ta chưa nói có thể mang người thân đi.” “Két? Mẹ, ý của mẹ là, mẹ không có ý định mang con đi phơi nắng?” Vô Song gật đầu một cái, cậu bé khó tiếp nhận sự thật, “Sao mẹ không nói sớm, hại con tốn tiền một cây kẹo que để đi lau giày da, thật là lãng phí thể diện.” “Ách ~ con trai, ngoan nha, lần sau có cơ hội thì mẹ sẽ dẫn con đi.” Vô Song sờ sờ đầu con trai, rồi nói an ủi cậu. Cậu bé quệt mồm, ánh mắt ngập nước nhìn cô, “Mẹ, lần này không được sao?” “Ừ, lần này không được.” Bởi vì, cô vẫn còn chưa muốn để cho người ta biết cô có một đứa con trai lớn như vậy. “Nhưng mà con đã mặc chỉnh tề rồi, aiz.” “Ng ngoan, ngủ sớm một chút đi, không phải ngày mai còn phải đi học sao?” “Ai ~ được rồi, mẹ đi đường cẩn thận.” Cậu bé mắt mát xoa người trở về phòng, quá thương tâm rồi, cũng không chịu dẫn cậu đi tham gia nào nhiệt. Nhìn thấy con trai trở về phòng, thì cô cũng xoa người cầm lấy túi đặt ở trên bàn trà, rồi ra cửa. Nghe tiếng đóng cửa vang lên, thì cậu bé kéo cửa phòng ra, đi tới phòng khách cầm điện thoại lên gọi đi, hừ, mẹ không mang cậu đi, thì cậu sẽ thông báo với cha vậy. Vô Song vừa đi vào Hoàng Thành KTV, thì Thư Yên đã đợi ở cửa nghênh đón cô, thấy cô mặc T shirt cao bồi tùy ý như thế, không nhận được mà quở trách: “Vô Song, sao cậu lại ăn mặc như thế?” “Có cái gì không được chứ.” Vô Song cười cười xem thường. “Ai nha, Vô Song cái cá tính lòi thối lệch thếch này của cậu lúc nào thì mới có thể đổi đây, chờ ngày nào đó em gái tôi đây rảnh, sẽ dạy cho cậu một khóa, đi thôi!” Hai người tay nắm tay bước đi vào, dọc trên đường đi có nhân viên phục vụ dẫn đường cho các cô, hai người vừa nói vừa cười đi tới ngoài cửa phòng bao. Lúc đang muốn đi vào, thì Thư Yên thu lại nụ cười, nói với Vô Song: “Vô Song, đến lúc đi vào mặc kệ thấy cái gì, thì cậu nhất định phải tỉnh táo.” “Sao thế?” Vô Song không hiểu mà nhìn cô ấy. “Ách ~” suy nghĩ một chút thấy giấy không thể gói được lửa, thì cô nói thật: “Kiều Lệ Vũ cũng đang ở bên trong.” “Sao anh ta lại tới?” “Không biết, cũng là mình vừa mới nghe Tiểu Cúc nói anh ta cũng tới, Vô Song cậu có ổn không.” Thư Yên thận trọng nhìn cô ấy, chỉ sợ cô ấy nổi giận. “Tối cũng đã tới rồi, chẳng lẽ mình còn sợ anh ta hay sao?” Vô Song cười rất thần nhiên, thoát nhìn thật sự là đứng đưng. “Vậy thì tiến vào.” Thư Yên biết, thật ra thì Vô Song cũng không đứng đưng như vẻ ngoài của cô ấy, tổn thương kia đã từng máu chảy đầm đìa, không phải là một chữ “Quên” là có thể quên được. Trong nháy mắt khi Thư Yên đẩy cửa vào, thì ánh mắt của Vô Song tối lại — “Hai hoa hậu của lớp tới, hoan nghênh hoan nghênh.” Có người con trai mở miệng cười nói. Phòng bao rất lớn, bên trong ngồi ước chừng hai mươi người, gần như đều là có đôi có cặp, hiếm lắm mới có mấy người không có cặp, Thư Yên kéo tay Vô Song đi tới, không biết là cố ý hay là vô tâm, mà ngồi đối diện với Kiều Lệ Vũ, mà ở bên cạnh còn có một cô gái ăn mặc thời thượng tựa sát vào người, cô gái xinh đẹp trang điểm hơi đậm, cô gái này hai người biết, cùng một cấp với các cô, và là công chúa xinh đẹp ngọt ngào của năm đó — Tô Lộ. Cô ấy thích Kiều Lệ Vũ cho tới bây giờ cũng không phải là bí mật, toàn trường đều biết chuyện này, năm đó cô ấy đã từng rất điên cuồng theo đuổi Kiều Lệ Vũ, cũng rất tiếc chính là, khi đó là em có tình, nhưng anh vô ý. Nhưng hôm nay xem ra, cuối cùng thì cô ấy cũng đạt được ước muốn rồi! “Lệ Vũ, người ta muốn ăn dưa hấu.” Giọng điệu nũng nịu của Tô Lộ có thể làm người ta ngán chết, cũng là Thư Yên không chịu nổi, nên cô ấy la ầm lên, “Đầu heo kia, đây là cuộc họp gấp của người, hay là liên hoan của động vật hả, chó mèo nhà ai mà anh lại dẫn cô ta đến hả.” Chó mèo? “Chỗ nào?” Người con trai nhiệt tình sắp xếp mọi thứ bị gọi là đầu heo hỏi. “Yên nhi, đừng làm rộn.” Vô Song liếc mắt nhìn Kiều Lệ Vũ, chỉ thấy nét mặt của anh ta lúng túng, Vô Song biết, đây là Thư Yên đang giúp cô hạ giận, cô ấy mắng Tô Lộ cũng chỉ là cây dâu mà mắng cây hòe thôi. Tô Lộ và Thư Yên đều cùng sanh ở trong gia đình cảm y ngọc thực, tính khí của cô ấy như đại tiểu thư, sao có thể để cho người ta mắng như vậy, cô ấy cũng không phục mà phản bác, “Thư Yên, cô có cái gì tốt mà chảnh chứ, cũng không phải là bị người bao nuôi.” “Lộ Lộ” Kiều Lệ Vũ quát lớn một tiếng, cắt đứt câu nói của Tô Lộ. Vô Song giống như bị người ký một cái cho tỉnh, trong đầu ông ông vù vù, trong phòng chung có người đang ca hát, mặc dù cô nghe không rõ ràng lắm, nhưng mà nghe được hai chữ “Bao nuôi”. Yên nhi bị người bao nuôi? Cô không dám tin mà liếc mắt nhìn Thư Yên, chỉ thấy mặt của cô ấy trắng nhợt,

con người lạnh thấu qua người, giờ phút này cô ấy tuyệt không giống như Thư Yên mà cô biết, rất xa lạ, rất xa lạ. “Yên nhi, Tô Lộ nói là sự thật sao?” Vô Song chỉ cảm thấy ngực quá đau, giống như là bị người thọc vào một dao, chuyện quan trọng như vậy, sao cô ấy lại gạt cô, rốt cuộc cô ấy có từng coi cô như chị em không. “Vô Song, Lộ Lộ uống quá nhiều nên hồ ngôn loạn ngữ, anh thay mặt cô ấy nói xin lỗi với hai người.” Kiều Lệ Vũ vội vàng dàn xếp, rót hai chén rượu, Vô Song hoàn toàn không liếc nhìn anh ta một cái, cô nhìn chăm chăm vào Thư Yên, cô phải nghe giải thích của cô ấy. “Không phải đâu.” Thư Yên nắm chặt tay của Vô Song, vội vàng giải thích: “Vô Song, có lúc nào mình lừa gạt cậu đâu.” “Cậu thật sự không có gạt mình?” Vô Song không xác định mà hỏi. “Không có” Thư Yên không chút nghĩ ngợi mà nói khẳng định. “Mình tin cậu.” Có cam đoan của cô ấy, lúc này Vô Song mới lộ ra nét mặt vui vẻ, quay đầu liếc mắt nhìn Kiều Lệ Vũ, lại trợn mắt nhìn Tô Lộ một cái, “Tô tiểu thư, cơm thì có thể ăn lung tung, lời nói thì không được nói lung tung, coi chừng —— họa là từ miệng mà ra.” Rất rõ ràng là có ý cảnh cáo. “Cò.” Tô Lộ tức giận, dựa vào cái gì mà cô ta dám uy hiếp cô. “Lộ Lộ.” Kiều Lệ Vũ mắt lạnh nhìn cô ấy, hiển nhiên là anh đang rất tức giận, Tô Lộ lại không dám lỗ mãng, cong môi lên, rồi phẫn nộ mà ngậm lại. Thư Yên cầm một ly rượu trên bàn lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Vô Song ngồi ở bên cạnh cô ấy, yên lặng và nhìn cô ấy chăm chú, đang suy nghĩ: cô ấy cố ý gạt cô? Vẫn không muốn cô lo lắng sao? “Vũ, anh thích hôn mặt của em, hay là thích hôn môi, hử?” Giọng điệu làm người ta ngán chết kia của Tô Lộ lại vung lên mềm nhũn, Vô Song nghiêng đầu phóng tầm mắt nhìn, chỉ thấy Tô Lộ ngồi ở trên đùi của anh ta, ôm anh ta hôn, một màn bất ngờ này, vẫn khiến ối của Vô Song có chút chua xót, lòng hơi co rút đau đớn, cô cũng chưa từng hôn môi của anh ta. “Phanh ——” Đột nhiên, phát ra một tiếng vỡ tan.

94. Chương 94: Là Người Phụ Nữ Của Tôi

Tiếng vỡ vụn kia là do Thư Yên phát ra, cô ấy lấy cái ly ném lên trên đất, gian phòng lớn như thể trong nháy mắt yên tĩnh chỉ có nghe tiếng ca khúc. Cô ấy nhảy chân lên, khí thế bức người đưa tay chỉ vào Kiều Lệ Vũ, “Họ Kiều kia, Vô Song có chỗ nào không bằng cái con diêm này, con mẹ nó, ánh mắt của anh mù hử, anh cho rằng Tô Lộ rất thanh thuần hử, cũng chỉ là kỹ nữ cho người ta tiêu khiển, giải trí ở trong câu lạc bộ Đại Thế Giới thôi.” “Yên nhi ~” Vô Song đứng lên, kéo tay Thư Yên lại, “Cậu uống say rồi.” “Mình không có, Vô Song cậu tránh ra ——” Cô ấy lấy hai tay đẩy Vô Song ngã vào ghế sofa, nắm một chai bia lên, quát lớn với toàn bộ, “Những người không có nhiệm vụ thì đi ra ngoài cho tôi!” “Yên nhi, cậu muốn làm gì?” Vô Song lại đi lên nắm cánh tay của cô ấy lần nữa, lần này thì ôm chặt hơn, tất cả những người ở chỗ này thấy thế thì đều chán nản cụp đuôi chạy. Đầu heo đi qua bên cạnh bọn họ nói thầm một câu: “Chuyện gì xảy ra vậy.” Mặt của Tô Lộ đã sẫm đen giống như khối than rồi, nếu không phải là Kiều Lệ Vũ che miệng của cô, giam cầm người của cô không cho cô động đậy, thì cô đã sớm liều mạng với Thư Yên rồi —— “Yên nhi, đừng quậy nữa, chúng ta đi thôi!” Sớm biết sẽ là kết quả như vậy, thì nói gì Vô Song cũng sẽ không đi. Thư Yên không đi, tránh cánh tay của Vô Song, chai bia chỉ vào Kiều Lệ Vũ, trợn mắt kiêu ngạo hỏi: “Kiều Lệ Vũ, ngày hôm nay, mẹ kiếp, anh hãy nói rõ ràng cho tôi biết, năm đó tại sao anh lại lừa gạt Vô Song đi khách sạn? Còn đưa cô ấy ột người đàn ông khác?” “Thư Yên ——” Vô Song điên cuồng gào thét với cô ấy, lời nói của Thư Yên không thể nghi ngờ là từng cây dao nhọn cắm vào trái tim của Vô Song, xé ra chỗ thối nát nhất trong lòng cô, là vết sẹo không muốn nhớ lại nhất, trong nháy mắt nước mắt của Vô Song như nọ hoa chớm nở rồi, cả người đều đang phát run, như đặt mình trong hầm băng, quá lạnh lẽo. Kiều Lệ Vũ ngẩn ngơ, anh vô cùng đau đớn nhìn Vô Song, chỉ thấy thân thể gầy yếu của cô lão đảo muốn ngã, không phải như thế, anh không có lừa gạt cô, càng không có đưa cô cho bất kỳ người đàn ông nào, đẩy Tô Lộ ở trên người ra, anh đứng dậy cầm cánh tay của Vô Song, giải thích: “Vô Song, anh không có lừa em, anh thật sự ở căn phòng đó chờ em, nhưng người tới không phải là em, ngày hôm sau anh mới biết người đó không phải là em, em phải tin tưởng anh.” “Kiều Lệ Vũ, anh đủ rồi, tôi sẽ không tin tưởng anh nữa.” Vô Song dùng sức tránh ra khỏi tay của anh, mắt hồng đến mức như là đỏ. “Vô Song.” Kiều Lệ Vũ cũng không buông tha, lại một lần nữa cầm cánh tay của cô, “Vô Song, anh thật sự không có lừa em, em tin tưởng anh có được hay không.” “Lấy tay bản của anh ra, tránh ra ——” Vô Song lại giùng giàng, nhưng lần này nói gì Kiều Lệ Vũ cũng không buông tay, mà hai cô gái ở bên cạnh, cũng là mắt to trừng mắt nhỏ nhìn đối phương, bộ dáng ra vẻ hãy đợi đấy. “Kiều Lệ Vũ, khôn kiếp, anh buông tay ra.” Thư Yên

ném chai rượu đi, vội đỡ lấy Vô Song, Tô Lộ cũng giúp một tay tách bọn họ ra, một lúc lâu mới tách được hai người ra. “Lệ Vũ, đều đã là quá khứ rồi, anh làm gì giải thích với cô ấy nhiều như vậy.” Tô Lộ kéo cánh tay của anh bất mãn nói. “Yên nhi, chúng ta đi.” Vô Song nắm tay Thư Yên, chỉ muốn mau rời khỏi chỗ thị phi này, cô xoay người, thì Kiều Lệ Vũ cũng đuổi theo, anh muốn giải thích rõ với cô, “Vô Song. . . .” Mở cửa, chỉ thấy ở ngoài cửa khuôn mặt tuần tú của Đông Bác Hải đang lạnh lùng phần nộ, thân thể cao lớn cường tráng đứng thẳng giống như pho tượng thần giữ cửa, vẫn không nhúc nhích, sau khi thấy đôi mắt của Vô Song đỏ hồng, thì lông mày cương nghị của anh nhăn lại, môi mỏng hơi mở, “Sao thế, ai bắt nạt em?” “Vô Song, em nghe anh giải thích đi, năm đó thật sự anh không có bán em, anh cũng không biết lại xảy ra chuyện như vậy, chuyện này nhất định anh sẽ đi điều tra cho rõ, Vô Song em chờ anh.” Kiều Lệ Vũ vẫn không quan tâm đến Đông Bác Hải, lòng như lửa đốt giải thích với Vô Song. Đôi mắt sâu thẳm của Đông Bác Hải liếc nhìn anh ta, môi mỏng nâng lên một nụ cười lạnh, “Muốn cô ấy chờ cậu cái gì?” Âm lượng của anh không cao, nhưng lại đủ khiến cho người ta kinh sợ, tóc gáy lạnh dựng thẳng. “Tam, Tam Thiếu Gia.” Tô Lộ nắm tay Kiều Lệ Vũ thật chặt, ý bảo anh đừng nói nữa. Kiều Lệ Vũ liếc mắt nhìn Đông Tam Thiếu, không nói chuyện nữa, anh không nói lời nào cũng không phải là vì sợ anh ta, tại sao lại muốn anh nhắc lại cho anh ta nghe. Đôi mắt sâu của Đông Bác Hải càng âm u hơn, giống như một cái giếng đen, làm người ta không thể đoán được, anh đưa tay nâng cằm dưới của Vô Song lên, hơi nghiêng thân hình cao lớn xuống, ‘dịu dàng’ cười nói: “Em không có nói cho người khác biết, em là người phụ nữ của anh sao?” “Em ——” Anh hôn lên môi của cô, dùng hành động bá đạo để tuyên cáo, cô là của anh. Vô Song kinh ngạc đến nỗi chưa kịp lấy lại tinh thần, thì anh đã buông môi của cô ra, nhẹ nhàng cười một tiếng, “Kết thúc cuộc họp gấp mặt rồi nhỉ, anh thấy cũng có rất nhiều người đi ra, vậy chúng ta cũng đi thôi.” Vô Song còn chưa hiểu chuyện gì, thì cô đã bị dắt đi rồi, hai người con gái có chút háo sắc mà nhìn Đông Bác Hải, mắt bốc bong bóng, đẹp trai! Kiều Lệ Vũ lại lộ ra vẻ mặt đau thương, nắm chặt quả đấm, đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, sau đó quay đầu nhìn về phía Thư Yên, anh muốn biết rõ chín năm trước, đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì! ***** “Ừ ~” Vừa lên xe, thì Đông Bác Hải hóa thân thành cảm thú, đè Vô Song ở chỗ ngồi phía sau, hôn hít điên cuồng, Vô Song hít thở không được mà kêu rên lên, nắm chặt áo sơ mi của anh, mà anh thì vẫn tiếp tục cướp đoạt, tay vươn vào trong T shirt của cô, xoa trơn mềm sau lưng cô. “Ưm ~” tay nắm chặt quần áo anh, nện mấy cái vào ngực anh, anh mới buộc phải nhả ra, ôm lấy cô đang tức giận thở hổn hển

“Anh, sao anh lại đến, không phải là ngày mai mới trở về sao?” Vừa thở dốc, Vô Song vừa hỏi. “Nhớ em mà, cho nên trở về trước một ngày.” Anh sẽ không nói cho cô biết, trong nhà có tiểu gián điệp. “Vậy sao anh biết em ở chỗ này, còn biết là cuộc họp gấp mặt bạn học?” Vô Song rất nghi ngờ. “Muốn điều tra em, còn không đơn giản?” Đông Bác Hải cũng che giấu rất cẩn thận! “Anh phải người theo dõi hành tung của em?” “Đừng nói khó nghe như vậy, cái gì mà theo dõi, là bảo vệ.” “Còn không phải giống nhau sao, anh đang xâm phạm vào riêng tư của em.” “Anh đều thấy hết rồi, làm sao em còn có cái gì riêng tư?” Anh cố ý vặn vẹo lời nói của cô, cúi đầu bật cười. “Lưu manh.” Một bàn tay trắng hồng đánh vào ngực của anh giống như gãi ngứa, lại bị bàn tay to của anh cầm lấy, anh ngậm một ngón tay của cô vào trong miệng, “Hắn cũng là bạn học cũ của em?” “Không phải ——” “Anh thấy cũng không giống, hắn ít nhất cũng lớn hơn em mười tuổi.” “Người ta nào có già như anh nói vậy, anh ta chỉ lớn hơn em hai khoá thôi.” “Mới lớn hơn em có hai khoá mà đã già như vậy, a, anh còn tưởng rằng em có luyện phụ tình kết (cuồng yêu cha).” “Vậy ý của anh là bộ dáng anh cũng giống như cha em hả?” Vô Song vốn là muốn nói một câu thay Kiều Lệ Vũ, lại không lường được trong lời nói lại chứa nhiều mị mớ. Đông Bác Hải ngẩn ra, chợt hai người sợ đều kịp phản ứng với lời này, Vô Song đỏ mặt, cô tuyệt đối không có ý thừa nhận mình thích anh, nhưng lại vì một từ yêu nên cứ như vậy mà cho rằng xong rồi, trong lòng hồi hộp, lẩn người lên hôn cô lần nữa ——

95. Chương 95: Tam Thiếu Kể Chuyện Xưa

“Được rồi, anh không cần phải tiễn em, em tự mình gọi xe về.” Kiều Lệ Vũ đưa Tô Lộ ra ngoài cửa lớn Hoàng Thành

KTV, sau đó chuẩn bị đưa cô ấy trở về, thì lại bị Tô Lộ ngăn cản. Anh nhìn cô, cũng không có chấp nữa,

chỉ là nhàn nhạt nói câu, “Cám ơn”, cảm ơn hôm nay cô đã phối hợp diễn và đùa giỡn với

anh. “Không cần cảm ơn em, chỉ là em cũng muốn nôn ra một

ngụm của năm đó.” Tô Lộ cười cười, “Kiều Lệ Vũ, cho tới hôm nay em vẫn

không hiểu, rốt cuộc thì anh thích Chúc Vô Song ở điểm nào?” Kiều Lệ Vũ nhìn cô, không trả lời cô cái vấn đề này, bởi vì anh cũng không rõ mình thích Vô Song ở điểm nào. Diện mạo của Vô Song so với Tô Lộ thì tuyệt đối không phải là xuất chúng, cô ấy có khuôn mặt trái xoan, sống mũi cao, mắt to, thì Tô Lộ cũng có, Tô Lộ lại thời thượng, có khí chất, mà những thứ đó

thì Vô Song tuyệt đối không có, cho nên nếu so hai người với nhau, chỉ

cần không phải người mù, thì đều sẽ thích Tô Lộ. Nhưng Kiều Lệ Vũ lại thích Vô Song, anh thích cô ấy

ngu ngốc, thích cô ấy ngượng ngùng, lại thích nụ cười sáng lãng như hoa

sơn chi của cô ấy. Nếu như nói lý do thích cô, như vậy những thứ này

chính là lý do anh thích cô ấy. Thấy anh không trả lời được câu hỏi của mình, cô lại

đổi một câu hỏi khác, “Nếu như không có Chúc Vô Song, anh sẽ thích em

chứ?” “Sẽ không —” Kiều Lệ Vũ thậm chí không chút do dự. “Là em có chỗ nào không tốt sao?” Ánh mắt của Tô Lộ chợt loé ở dưới ánh đèn. Anh lắc đầu, “Không phải vậy, Lệ Vũ em rất tốt.” “Em rất tốt? Vậy so với Chúc Vô Song thì sao?” Cô vẫn nghĩ không ra là mình có điểm nào mà bại bởi

Chúc Vô Song, trước kia không có cơ hội hỏi, lần này cô muốn hỏi rõ

ràng. “.” Kiều Lệ Vũ trầm mặc, giữa các cô căn bản là không có thể so sánh được. Tô Lộ cười, cười đến thê lương: “Lệ Vũ, anh biết

không? Tàn nhẫn lớn nhất của đàn ông là dừng quá mức thành thật, ngay cả lừa gạt em anh cũng không muốn, có thể thấy được cái giá mà những năm

kia em trả ra, cho tới bây giờ anh cũng chưa từng để ý đến một chút

xú.” Kiều Lệ Vũ vẫn là trầm mặc bình tĩnh, chịu đựng mà nghe cô nói. “Lệ Vũ, hôm nay trước khi em đi gặp anh, em thật sự

cho rằng em đã quên anh, nhưng mà sau khi gặp anh, em mới biết em căn

bản là đang dối gạt mình, tim của em vẫn còn vì anh mà nhảy lên, em hôn

anh cũng không phải là cố ý để cho Chúc Vô Song nhìn, mà là phát ra từ

nội tâm muốn hôn anh, muốn cảm nhận một chút ấm áp của anh, chỉ có hôn

môi của anh, em mới có cảm giác hạnh phúc.” Đáng tiếc anh không thương

cô. “Em không biết Chúc Vô Song làm ma pháp gì với anh,

mà khiến cho anh một lòng một dạ với cô ấy, nhưng mà Lệ Vũ à, là một

người phụ nữ, em có thể cảm giác được, tim của Chúc Vô Song đã không còn chỗ cho anh.” Cô chỉ là muốn cảnh tỉnh anh, cho dù có được anh yêu hay

không, thì cô cũng hi vọng anh hạnh phúc, bởi vì anh là người đàn ông

tốt. Kiều Lệ Vũ vẫn im lặng. “Được rồi, anh trở về đi!” Đột nhiên cảm thấy hơi lạnh, Tô Lộ ôm lấy tay. “Anh sẽ gọi xe đưa em về!” Kiều Lệ Vũ nói. “Lệ Vũ, anh chính là người như vậy, rõ ràng không

thương mà lại đối với em tốt như vậy, anh có biết không? Dịu dàng đối

với phụ nữ như vậy chính là rất tàn nhẫn, có lúc phải lạnh lùng tàn khốc một chút thì ngược lại là giải thoát.” Tô Lộ khóc, phụ nữ cho dù có

nguy trạng mạnh mẽ hơn nữa, nhưng khi chạm đến tâm linh gì đó thì đều

yếu ớt không chịu nổi. Cô tình nguyện anh tuyệt tình, hung ác một chút giống những người đàn ông khác, thì như vậy cô sẽ thương anh ít đi một chút,

cũng sẽ đau lòng ít đi một chút. Anh ấy khấn tay ra, đưa cho cô —— Tô Lộ liếc mắt nhìn, nước mắt càng chảy ra không

ngừng, không nhìn được lại tiến lên ôm lấy anh, khóc một lúc lâu, rồi cô mới nghẹn ngào nói: “Gặp lại sau, người đàn ông em thích nhất, chúc anh hạnh phúc.” Tô Lộ xoay người bước đi, gió ngổn ngang thổi bay khăn tay của Kiều Lệ Vũ ở trong tay. Có vài người, quay người lại chính là cả đời ~
***** “Nhẹ một chút, nhẹ một chút ——” “Anh đã rất nhẹ rồi.” Thấy Vô Song rón ra rón rén đóng cửa lại, Đông Bắc

Hải không nhìn được mà hỏi, “Về nhà rồi, em làm gì mà giống như là kẻ

trộm thế?” “Ngày mai bảo bố phải đi học, đánh thức nó thì phiền toái.” Vô Song dè dặt giọng nói. “A, như vậy sao!” Đông Bắc Hải cười cười, đột nhiên

nắm cánh tay của cô lại, ôm lấy cô như ôm công chúa, Vô Song chịu đựng

xúc động muốn thét chói tai, trừng mắt liếc anh một cái, nhỏ giọng hỏi:

“Anh lại phát thần kinh gì à?” “Không phải sợ đánh thức con sao? Một người đi thì tiếng động nhỏ hơn so với hai người rất nhiều.” “Ách ~” này chiếm được tiện nghi hợp tình hợp lý. Đông Bắc Hải ôm cô, bước chân nhẹ đi tới phòng ngủ,

nhẹ nhàng vặn mở tay cầm cửa, lại nhẹ nhàng đóng, rồi đặt cô ở trên

giường, sau đó thì anh bắt đầu cởi quần áo. Thấy thế, Vô Song lật người ngồi dậy, cười nói cảm

kích với anh: “Tam Thiếu Gia, cảm ơn anh đã đưa em về, sắc trời cũng đã

tối rồi, anh trở về đi đường bình an.” “Anh không có ý định trở về.” Anh đã cởi ra hai cái nút cài rồi. “Không trở về thì anh ngủ chỗ nào?” “Em nói đi?” Anh tà khí nhú mày, đã cởi ra cái thứ ba rồi. Vô Song nuốt nước miếng một cái, rồi lui về phía sau co lại, “Em cho anh ——” Anh ta là đại ca, không chọc nổi. “Giường rộng như vậy, ngủ hai người sẽ không thành

vấn đề.” Anh chặn đường đi của cô lại, nhú mày cười cười mà nói. “Ha ha.” Vô Song xấu hổ cười nói: “Tư thế

ngủ của em không đẹp, sẽ ảnh hưởng đến anh nghỉ ngơi, vẫn là em đi ra

ngoài ngủ thôi.” “Tư thế ngủ không đẹp, vậy cũng đừng ngủ, anh cùng em. Đến trời sáng.” Vậy không giãy vò cô chết mới là lạ —— Mạnh mẽ hít vào một hơi lại, Vô Song làm ra vẻ rất

ngghiêm túc nói: “Tam Thiếu Gia, con em ở bên cạnh, nếu như bị nó nghe

thấy tiếng động gì đó. thì em không muốn sống nữa!” Cô mắc cỡ

chết thôi. “Yên tâm, nó không nghe thấy tiếng động gì đâu.” Anh đã mở ra toàn bộ nút áo, cởi bỏ áo sơ mi. “Này ~ Đông Bắc Hải, anh đừng tới nữa.” Anh từng bước một tiến tới gần cô, Vô Song chống tay lui về phía sau. “Gọi tên anh.” Anh sửa đúng. “Ách, Bắc Hải, anh mau dừng lại.” Người này thật sự là tinh trùng vào não rồi. Anh hài lòng cười cười, Vô Song lại muốn khóc, đây là hậu quả của dẫn sói vào nhà, không phải là giết sói, mà chính là bị sói ăn, mà rõ ràng cô là người sau. Đông Bắc Hải mới vừa hóa thân thành một con sói đối bồ nhào về phía cô —— “Cốc cốc cốc.” Tiếng động ở cửa, rồi ngay sau đó

chính là tiếng mở cửa, ngoài cửa cậu bé mặc áo ngủ cậu bé bút chì

(Crayon Shinchan), mắt nhú lại, giọng điệu non nớt vang lên, “Mẹ, con

thấy ác mộng, con hơi sợ nên muốn đến ngủ với mẹ.” (Tiểu Bảo Bối, muốn

làm bóng đèn thì nói đi, các chị khán giả vẫn sẽ cảm thấy cậu là đáng

yêu nhất ~) Vô Song lập tức đẩy con vật khổng lồ trên người ra, ngồi dậy ngoắc con trai, “come on baby.” Cậu bé liếc mắt nhìn khuôn mặt ửng máu của cha, cười

trộm một cái, rồi sau đó cong cái miệng nhỏ hồng lên đi tới, Vô Song đưa tay ôm cậu lên giường đặt ở chính giữa, cậu quay đầu cười cười với Đông Tam Thiếu, “Chú, chú cũng gặp ác mộng nên đi xin an ủi của mẹ à.” “Con trai, con cố ý phá cha con phải không?” Đông Bác Hải cúi đầu ghé vào lỗ tai của cậu hỏi. “Ai kêu cha nói mà không chịu giữ lời.” Đông Tam Thiếu đáp ứng với cậu, chờ anh trở về thì sẽ dẫn cậu cùng đi tham gia cuộc họp gấp mặt bạn học của mẹ, nhưng mà anh

lại không dẫn cậu đi, làm thương tổn tâm hồn nhỏ bé của cậu, để cho cậu

trần trọc trở mình, làm thế nào cũng ngủ không được, cậu bé càng nghĩ

càng tức giận, dứt khoát cũng không để cho cha tốt hơn —— Di truyền, đây tuyệt đối là di truyền! “Hai người đang nói cái gì vậy?” Vô Song tò mò hỏi. Cậu bé quay đầu, cười híp mắt nói với Vô Song: “Mẹ, chú nói, chú muốn kể chuyện xưa cho chúng ta nghe.” “Vậy sao?” Vô Song rất kinh ngạc nhìn Đông Bác Hải,

anh cũng biết kể chuyện xưa? “Tam Thiếu Gia, anh chuẩn bị kể chuyện xưa

gì với bọn em?” Cậu bé cũng là bộ dạng ra vẻ cục cưng tò mò nhìn anh, ha ha, cha đỏ mặt. Quả đấm của Đông Bác Hải rất là ngứa, khuôn mặt tuần

tú nổi giận nhìn con trai, thật là muốn đánh vào cái mông con, tiểu tử

thúi, dám bắt anh để tìm vui vẻ, khoản nợ này anh nhớ. “Khụ.” Hắng giọng một cái, anh liếc mắt nhìn mẹ con

cực phẩm, rồi nói: “Kể chuyện xưa về một lão hòa thượng và tiểu Hòa

thượng với hai người thôi.” “Được , Được , con thích nhất là nghe chuyện xưa của hòa thượng.” Cậu bé cao hứng mà vỗ tay một cái, Vô Song cũng là

mặt cười đầy lúm đồng tiền mà sờ sờ đầu con trai, nét mặt hai người đều

là tràn đầy mong đợi Hạnh phúc là cái gì? Hạnh phúc chính là người một nhà vây quanh ở một chỗ, vừa nói vừa cười! Đông Bác Hải thấy vợ con vui vẻ như vậy, anh cũng

phát ra nụ cười từ trong lòng, rất nghiêm chỉnh kể chuyện xưa —— “Ngày trước có ngọn núi, trên núi có ngôi miếu, trong miếu có một vị lão hòa thượng và một tiểu hòa thượng ở, có một ngày lão hòa thượng nói với tiểu hòa thượng, ngày trước có ngọn núi, trên núi có ngôi miếu, trong miếu một vị lão hòa thượng và một tiểu hòa thượng ở, ...” Nghe xong chuyện xưa của anh, hai mẹ con cùng cảm giác có một đám quạ bay qua đỉnh đầu! “A ~” Cậu bé ngáp một cái, duỗi duỗi lưng mỗi, thất

vọng mà nói: “Thật nhàm chán.” Quả nhiên, hi vọng càng lớn thì thất vọng lại càng lớn hơn. “Khụ khụ. Bảo bối, bây giờ đã khuya lắm rồi ngủ thôi ~” hai mẹ con nằm xuống, cậu bé ôm lấy eo thon nhỏ của mẹ,

ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại. “Không thích truyện này, vậy ta đổi lại một truyện

cười khác?” Đông Bác Hải hình như vẫn còn thấy hăng hái, không tin rằng

chuyện xưa anh nói ra không làm cho bọn họ hài lòng. “Oa, chú sẽ kể truyện cười, con thích nghe nhất, cho chú một cơ hội, nói đi!” Cậu bé quyết định tin tưởng cha một lần nữa,

lại tinh thần phấn chấn mà ngồi dậy, Vô Song lại bày ra tư thế Quý Phi

say rượu nhìn anh, có vết xe đổ, lần này cô quyết định chỉ như người đi

ngang qua nghe một chút. Hắng giọng một cái, Đông Tam Thiếu lại ra vẻ nghiêm

chỉnh nói: “Có con chim cánh cụt, nó cảm thấy rất nhàm chán, vì vậy nó

liền bắt đầu rút lông của mình ra. Một cây, hai cây, ba cây.

Rút ra rút ra, lúc rút ra xong rồi. Thì sau đó nó nói: “Lạnh quá đó.” Cạc cạc ~ lại một bầy quạ bay qua đỉnh đầu. Cậu bé rùng mình một cái, khước miệng co giật, “Là lạnh quá nha.” Thấy Đông Bác Hải hóa đá trong gió, lúc này Vô Song

mới cười cổ vũ, cậu bé lại thất vọng một lần nữa và nằm xuống, ôm chặt

hông của Vô Song, nhắm mắt lại buồn bực cục cu: “Mẹ, không phải mẹ nói

là ngày mai con phải thi sao, con mà thiếu ngủ thì không dám cam đoan có thể nhận được 100 điểm đâu!”
Ách ~ Vô Song ngẩng đầu liếc nhìn Đông Bác Hải, chỉ thấy mặt của anh —— đỏ!

96. Chương 96: Là Cậu Bức Tử Cô Ấy

Hôm sau, cậu bé rời giường thật sớm, mặc chỉnh tề, ăn bữa sáng mẹ làm rồi sau đi học. Vô Song cầm sữa tươi bánh bao đi vào căn phòng, tối hôm qua người đàn ông nào đấy bị ngộp, vẫn còn đang ngủ say, để xuống rồi ngồi ở bên giường, cô kêu một tiếng, “Tam Thiếu Gia, rời giường ăn điểm tâm.” Đông Bác Hải di chuyển thân thể, rồi kéo cao chăn lên cũng không có ý định thức dậy —— Thấy anh không đứng lên, Vô Song mở TV lên, rồi lại đẩy bờ vai của anh một cái, “Rời giường, ăn điểm tâm!” Anh lật người kéo cô, rồi siết chặt eo thon nhỏ của cô, đầu tựa vào trong ngực của cô, buồn bực cục cu: “Tối hôm qua cả đêm anh đều không ngủ.” Vô Song cảm thấy buồn cười, “Em không cho anh ngủ sao?” “Biết tối hôm qua anh đắp chăn cho bảo bối bao nhiêu lần không?” “Mấy lần?” “Hơn trăm lần!” Tư thế ngủ của con trai thật là anh không dám khen tặng, thời gian ngủ cả buổi tối của anh đều dâng hiến toàn bộ cho con rồi. “.” Có nhiều như vậy sao? “Bồi thường anh thế nào đây?” Ngẩng đầu lên, anh mở to mắt nhú mày. Vô Song lộ ra vẻ mặt mỉm cười với anh, “Em làm bữa ăn sáng, đứng dậy ăn đi.” “Bữa ăn sáng để đó đi, bây giờ anh lại muốn ăn em.” Anh lại hóa thân thành cảm thú, lần lên trên người cô, Vô Song đưa tay ngăn lại môi mỏng đang rơi xuống của anh, “Anh không phải là cả đêm không ngủ sao, không mệt à?” “Để luyện công buổi sáng đã.” Kéo tay của cô xuống, anh hôn lên đôi môi đỏ mọng của Vô Song. Mặc dù anh đã hôn cô rất nhiều lần, nhưng kỹ thuật hôn của Vô Song vẫn ngây ngô như cũ, mỗi lần anh hôn cô triền miên, thì cô đều có vẻ rất luống cuống, không biết nên làm sao để ngăn anh, luôn là anh hướng dẫn cô từng bước một, anh dùng lưỡi nhẹ nhàng mở môi của cô ra, để cho anh có thể càn không có chút kiêng kỵ nào mà lấy đi mật ngọt trong miệng cô. Tay của anh chẳng biết lúc nào đã mở cúc quần của cô, cởi quần của cô xuống, tay dừng lại ở vùng đất thần bí nhất của cô, dùng đầu ngón tay khơi lên từng trận vui thích, càng khiến cho Vô Song ý loạn tình mê, và không ngừng ngọạ nguyạ thân thể, muốn lấy được nhiều hơn. Cô theo bản năng ngọạ nguyạ hình như cũng khiến cho anh mất khống chế, anh cuồng đã lột áo cô ra, lạnh lẽo trong không khí đánh úp tới da thịt, nhất thời xua tan khó nhẹn cùng nóng ran xa lạ ở trên người Vô Song, ý thức thanh tỉnh vài phần nên cô mở mắt mở mắt. Thấy quần đã bị anh cởi ra, cô đỏ mặt lên, nghiêng đầu đi —— “Nhìn anh.” Đông Bác Hải một tay chống giường, rồi nghiêng đầu của cô qua, muốn cô nhìn anh, “Nhớ, chỉ có anh mới chính là người đàn ông của em.” Vô Song cũng không có ngẫm nghĩ ý trong lời nói này của anh, chỉ ngượng ngùng nhìn anh, gương mặt đỏ ửng lên. Đông Bác Hải tà khí nhéo môi một cái, tàn khóc muốn chết, cúi người cắn vành tai mẫn cảm của cô, Vô Song cắn một đầu ngón tay, nhắm hai mắt lại. “Kêu lên.” Anh ở bên tai thì thầm. “.” Vô Song không muốn. “Ngoan, kêu lên, không ai nghe đâu.” Anh dụ dỗ cô, nhưng Vô Song vẫn không muốn. “Thật là kiên cường ——” Anh lại thích vẻ kiên cường này của cô, anh dừng lại, khiêu khích chọc lên dây thần kinh cười trên eo thon nhỏ của cô, Vô Song nhột đến nỗi phải nở nụ cười, uốn éo người hỏi, “Đông Bác Hải, anh làm gì đấy, nhột quá à.” “Biết nhột, thì kêu ra đi.” Anh thích nghe tiếng rên rỉ của cô. “Anh bí ối.” “Em mới biết.” Anh không lấy làm hổ thẹn, mà ngược lại còn lấy làm kiêu ngạo. “Mau dừng lại.” “Em kêu ~ thì anh dừng lại.” “Ha ha ~ Đông Bác Hải đừng làm rộn, thật sự rất nhột mà, khó chịu lắm.” “Em ghen cũng không khó chịu sao?” Anh ngừng lại tiến sát vào cô lần nữa, chớp mũi chống trên cô, mày rậm nhú lại nói. Vô Song nháy mắt nhìn anh, suy nghĩ một chút, rồi lúng túng nói: “Em xấu hổ.” Giọng nói kia chính cô cũng cảm thấy quá yếu ớt. “Đưa gốc, cái này thì có cái gì mà xin lỗi, kêu ra đi!” Anh cười cười cứng chịu, chạm khẽ môi cô một chút, rồi hôn lên cổ của cô, Vô Song nhắm mắt lại đang suy nghĩ ~ nghĩ ~ vẫn là không cần ~ ‘ bản đài đưa tin mới nhất, sáng sớm hôm nay khoảng bảy giờ, ở khu phục hưng có một cô gái rơi lầu bỏ mình, theo cảnh sát kiểm nghiệm sơ bộ về cái chết của cô gái này, thì cô gái này trước khi rơi lầu thì từng bị nhiều người xâm phạm, đây rất có thể chính là nguyên nhân đưa đến cô nhảy lầu, chúng ta được biết, cô gái đã chết này họ Tô, tên một chữ Lộ, trước khi chết có làm ở trong câu lạc bộ Đại Thế Giới. ’ Tô Lộ —— Vô Song bỗng nhiên mở to mắt, ổng

kính TV vừa đúng lúc hướng về phía Tô Lộ, mặt mũi của cô ấy còn kinh khủng hơn quỷ, vết thương trên mặt, tóc cũng lộn xộn lung tung, tóm lại tướng chết rất thảm. “Tại sao có thể như vậy?” Tối ngày hôm qua cô ấy còn rất tốt mà, sao lại đột nhiên chết chứ. “Sao thế?” Phát hiện cô không chăm chú, nên Đông Bác Hải ngẩng đầu lên hỏi. “Bác Hải, em có việc phải đi lập tức.” Vô Song hai mắt nhắm lệ nhìn anh, vội vàng nói. “Chuyện gì mà gấp gáp như vậy?” “Bây giờ em không có thời gian giải thích với anh, tóm lại là chuyện hết sức khẩn cấp.” Vô Song muốn đứng dậy lại bị anh đè xuống, anh không vui nói: “Bây giờ em đi, thì anh làm sao đây?” Bây giờ anh như là tên đã lép vào cung, tiến thoái lưỡng nan a! “Đi vào tắm nước lạnh đi, hôm nào em đền lại cho anh!” “Rốt cuộc là chuyện gì?” Muốn anh nhin, thì phải có lý do chứ, nếu không anh kìm nén cũng không chỗ oán. “Vài ba lời nói thì không rõ ràng, trở về em sẽ từ từ nói cho anh biết.” Cô đứng dậy, bảo Đông Bác Hải tránh ra. Cô nhặt quần áo ở trên đất lên mặc vào, rồi sau đó quay đầu chỉ thấy gương mặt tuần tú của Đông Bác Hải đen giống như là không có chiếm được khoản nợ vậy, ngồi ở trên giường cũng không nhúc nhích mà nhướng chân mày nhìn cô. Vô Song quay người lại quỳ gối lên trên giường, ôm cổ của anh, lần đầu tiên chủ động dâng tặng nụ hôn, hai người triền miên một lát, Vô Song buông lỏng tay ra rồi nhắc nhở anh, “Nhớ ăn điểm tâm.” “Ừ.” Anh gật đầu, “Em cũng trở về sớm chút.” “Ừ.” Vô Song đứng dậy rồi rời đi, nhìn bóng lưng cô rời đi, Đông Bác Hải không yên lòng nên cầm lấy điện thoại đặt ở đầu giường, gọi đi, “Giám sát chặt chẽ nhất cử nhất động của cô ấy, rồi báo cáo với tôi.”

***** Vô Song gọi xe đi tới nhà Thư Yên, mở cửa là bà Trương người giúp việc già, nhìn thấy Vô Song bà cũng không nhận ra được, nên hỏi: “Tiểu thư, cô là?” “Bà Trương, con là Vô Song.” Vô Song cười cười với bà Trương. Bà Trương dò xét quan sát cô mấy lần, rồi chợt kinh hô: “Là Chúc tiểu thư à, nhiều năm không gặp như vậy, cuộc sống của cô tốt chứ, cô thật đúng là nữ đại biến 18 lần nha, càng ngày càng đẹp.” “Con rất khỏe, bà Trương, Yên nhi có ở nhà không?” “Tiểu thư đang ở nhà, lúc này vẫn còn đang ngủ đấy.” Bà Trương nhường đường cho Vô Song vào, Vô Song đi vào rồi lại hỏi: “Tối hôm qua lúc nào thì cô ấy về đến nhà?” “Ồ, sáng sớm hôm nay tiểu thư mới về đến nhà.” “A.” Tay Vô Song nắm túi thật chặt, nụ cười trên mặt lúng túng, rồi xoay người chạy thẳng tới phòng của Thư Yên.

97. Chương 97: Trái Tim Của Tôi Lạnh Quá

“Yên nhi” Vô Song đứng ở bên giường, gọi cô ấy một tiếng, Thư Yên ngủ say như chết, vẫn không nhúc nhích. Vô Song hít sâu một hơi, rồi đến gần cô ấy, ngồi xuống ở bên giường, lắc lắc cánh tay của cô ấy, “Yên nhi tỉnh.” “Ưm ~” Thư Yên buồn bực cúc cu một tiếng, mơ mơ màng màng nhắm mắt, chớp mắt thấy là Vô Song, thì cô bị sợ nên giật mình, rồi bỗng nhiên ngồi dậy, sống lưng phát lạnh chống đỡ ở đầu giường, hoảng sợ nói: “Vô Song, sao cậu lại tới đây?” “Yên nhi, sao đầu cậu đầy mồ hôi, bị phát sốt sao?” Vô Song không biến sắc nhìn cô ấy, đưa tay sờ sờ cái trán của cô ấy, không có phát sốt nha. “Không có ~ không có gì, chỉ là vừa mới gặp một cơn ác mộng!” Thư Yên lau mồ hôi lạnh trên trán, nụ cười cứng ngắc. “Cơn ác mộng thể nào, nói ình nghe đi.” Bên môi của Vô Song cũng dâng lên nụ cười nhạt, nụ cười xa lánh này khiến Thư Yên cảm thấy sợ. Cô vội đổi chủ đề, cười nói: “Vô Song, sớm như vậy cậu đến tìm mình, có phải là muốn mình đi dạo phố với cậu hay không, được, cậu chờ mình một chút, mình đi đổi bộ quần áo.” “Yên nhi, không phải cậu mệt mỏi sao?” Vô Song nhíu chặt chân mày, vô cùng đau đớn nhìn cô ấy, cô tới cũng không phải là hỏi tội, chỉ là muốn đi chứng thực một chút, Thư Yên có liên quan đến chuyện như vậy hay không, nhưng cô còn chưa hỏi gì, thì cô ấy đã tự rối loạn, không đánh đã khai rồi. “Vô Song ——” Thư Yên nhìn cô ấy, cô biết cô không thể gạt được Vô Song, bởi vì các cô đều hiểu nhau rất rõ, cho nên ở trước mặt nhau đều không dấu được chuyện gì. Cô quỳ gối ở trên giường nắm lấy tay của Vô Song, đôi mắt đỏ đỏ nói: “Tô Lộ thật sự không phải là mình giết đâu, Vô Song cậu phải tin tưởng mình.” “Vậy trước khi cô ấy chết từng bị người ta xâm phạm tình dục, không phải là cậu sai người làm?” Vô Song kích động đến mức cất cao giọng, trái tim đau đớn đến mức hít thở không được. Thư Yên trầm mặc và cúi thấp đầu xuống, nước mắt rơi đôm đốp đôm đốp “Yên nhi, sao lòng dạ cậu trở nên độc ác như vậy, cậu chính là Thư Yên mà mình biết đó sao?” Vô Song tức giận đến mức lập tức đứng lên, mắt đỏ hồng. “Vô Song, thật sự mình không muốn hại chết cô ấy, mình ~ mình chỉ là muốn cho cô ấy một bài học, ai bảo miệng cô ấy không chịu ngừng lại mà nói lung tung.” Hai mắt Thư Yên nhắm lệ ngẩng đầu lên, nắm chặt tay của Vô Song không buông, sợ đến cả người run run. “Yên nhi, cậu thật sự rất ác độc, cậu tự tay hại chết

một mạng người, cậu có biết hay không, là cậu bức tử cô ấy.” Vô Song dùng sức thu tay của mình lại, điên cuồng mà găm thét với cô ấy, nước mắt cũng không khống chế được mà rơi xuống. Tim của cô ~ lạnh quá ~ thật là loạn ~ thật là đau. Tại sao Yên nhi lại biến thành như vậy, ai tới nói cho cô biết, chín năm nay đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, cô chỉ là ra khỏi nước một chuyến, tại sao lại giống như đi vào Quỷ Môn quan một chuyến vậy, trở về mọi chuyện đều đã là vật còn người mất rồi. “Vô Song, thật xin lỗi.” Thư Yên nước nở. “Yên nhi, rốt cuộc cậu còn có bao nhiêu chuyện gạt mình, nói ình biết, cậu nói ình biết đi?” “.” Thư Yên trầm mặc không nói. Sự trầm mặc của cô ấy không thể nghi ngờ là một thanh kiếm chặt đứt tình bạn giữa các cô, bọn họ không còn là bạn bè không có gì giấu nhau nữa, xa cách giống như là người xa lạ, “Yên nhi, cậu chính là Thư Yên mà mình biết đó sao?” Vô Song nắm chặt thành nắm đấm, hỏi lại một lần nữa, cô cũng không biết là hỏi cô ấy, hay là hỏi mình, cô thật sự không thể tiếp nhận cô ấy như vậy, không thể tiếp nhận ~ “Vô Song, mình biết sai rồi, cầu xin cậu tha thứ cho mình, chỉ một lần này thôi.” Thư Yên quỳ rồi đi về phía cô ấy, lại một lần nữa nắm tay của cô ấy. Vô Song nhìn cô ấy, bộ dạng khóc đến ruột gan đứt từng khúc, trong lòng lại đau đớn lại khó chịu, chuyện cũ rõ mồn một trước mắt, Thư Yên tốt cô vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, đối với Vô Song mà nói, cô ấy không chỉ là em gái của cô, mà còn là đại ân nhân của cô, cô và con trai có thể sống đến bây giờ, toàn bộ đều là Thư Yên giúp đỡ — Cô thật không thể hạ quyết tâm đi tố giác cô ấy, nhưng mà không làm sao quên được, tựa như gương bể vĩnh viễn cũng sẽ có khe hở, tình bạn giữa bọn họ cũng sẽ không trở về như lúc ban đầu được nữa. Vô Song hít hít nước mắt, rút tay về, lui về một bước, rồi xoay người khóc bỏ chạy. “Vô Song.” Thư Yên gọi cô ấy lại, nhưng cô ấy lại mất điếc tai ngơ. Thấy thân ảnh của Vô Song hoàn toàn biến mất, Thư Yên mới thở phào nhẹ nhõm, dựa vào hiểu biết của cô với Vô Song, thì cô ấy nhất định sẽ không đi tố giác mình, lau lau nước mắt, Thư Yên chuẩn bị xuống giường, đột nhiên điện thoại di động truyền đến một cái tin nhắn, cô lấy di động qua xem, bốn chữ rất ngắn gọn. “Hủy — bọn — họ — đi”

Vô Song liên tục khóc chạy đi, chạy rất xa, đến khi chạy hết nổi cô mới dừng lại, vừa đi vừa khóc ~ đau đớn trong lòng không khóc ra, cô sẽ bị đau mà chết . Tình yêu đã từng ~ bội bạc, hôm nay tình bạn ~ cũng đã tan thành mảnh nhỏ, tại sao lại như vậy, tại sao phải trừng phạt cô như vậy, rốt cuộc cô đã làm sai chỗ nào? “Ồ ô.” Cô khóc đến không còn hơi sức, ngồi xồm xuống, rồi vùi đầu vào đầu gối. “Sao thế?” Đông Bác Hải lái ô-tô tới, thấy cô ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc, đỡ cô đứng lên. “Bác Hải” ngẩng đầu thấy là anh, Vô Song ôm chặt hông của anh, khóc tàn bạo hơn nữa. “Ai bắt nạt em.” Anh ôm cô đưa vào trong ngực, lạnh lùng nói. Vô Song lắc đầu, anh lại nói: “Vậy sao em khóc?” “Bác Hải, cái gì cũng đừng hỏi, để cho em ở trong ngực của anh khóc một trận được chứ?” Cô chỉ muốn mượn lồng ngực ấm áp của anh để khóc lớn một trận. Anh nhẹ “Ừ” một tiếng, đem cằm dưới chống ở trên đầu cô, ôm cô thật chặt, cho cô dựa vào, lẳng lặng cùng với cô, để cho cô thổ lộ ~ cô khóc cho đến khi ngủ thiếp ở trong lòng anh, anh mới ôm cô lên xe. Gần tối, cậu bé gọi điện thoại tới nói tối nay cậu lại ở nhà thầy giáo bánh bao không trở về, Đông Bác Hải để điện thoại xuống, rồi đến phòng bếp ~ Anh ở trong phòng bếp bận rộn một trận, mùi thơm của thức ăn dụ cho Vô Song tỉnh, cô ngủ hơn nửa ngày, bụng kêu ùng ục ùng ục. Đi tới phòng bếp thì sợ hết hồn, chỉ thấy Đông Tam Thiếu đang xào gì đó, dĩ nhiên cô quan tâm không phải là anh xào cái gì, mà là anh tự mình xuống bếp — anh biết nấu ăn? ! “Anh, anh đang xào cái gì vậy?” Anh quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, “Em đã tỉnh, anh đang xào thịt bò bít tết.” “Anh, anh biết xào thịt bò bít tết?” Thật không thể tưởng tượng nổi. “Ừ ~ và cũng sẽ ăn món này.” Vẫn là rồi rãnh không có gì làm nên dựa theo sách vở học, nhưng Đông Tam Thiếu này đặc biệt thông minh, học cái gì cũng đều vừa học liền biết. “Đói bụng không, ăn được rồi.” Anh đem thịt bò bít tết đặt ở trong đĩa, tắt lửa, rồi bưng cái đĩa đi tới đặt ở trước mặt Vô Song, sau đó lại ấn cô ngồi lên trên ghế, đưa dao nĩa lên, “Thử xem hương vị thế nào?” Vô Song nhìn anh, cảm động đến nỗi không biết làm sao, giống như công tử nhà giàu kiêu ngạo kia, không những không ngại cô mồ côi cha mẹ, mà còn đối với cô tốt như vậy, hạnh phúc như vậy thật sự làm cho cô cảm thấy không yên. “Sợ anh làm không ngon, nên không dám ăn à?” Thấy cô chậm chạp không chịu động dao nĩa, Đông Bác Hải nhíu mày, có chút bị đả kích rồi. “Không phải vậy —” Vô Song lắc đầu, nhận lấy dao nĩa trong tay anh, cắt một phần nhỏ đặt ở trong miệng, từ từ nhai.

98. Chương 98: Bảnh Bao Ông Là Ai

“Như thế nào, không khó ăn chút?” Đồng Bác Hải quan sát cô, nét mặt có chứa mong đợi. “Ừ, cũng không tệ lắm.” Vô Song cười nhạt, thật ra thì ăn rất ngon. “Tham ăn, vậy phụ trách ăn xong nó đi.” Đồng Bác Hải mặt ngoài giả bộ lãnh khốc, nhưng thật ra thì trong lòng lại vì cô ca ngợi, mà vui mừng nhảy múa, anh xoay người lấy ra một chai nước suối ở trong tủ lạnh, mở nắp uống một hớp, quay người lại ngồi xuống ở bên cạnh cô, không nói một lời mà theo dõi cô ăn xong thịt bò bít tết. “Anh không hỏi em đã xảy ra chuyện gì sao?” Vô Song lại ăn một miếng thịt bò bít tết, rồi hỏi. “Chờ em ăn no rồi nói cho anh biết cũng không muộn.” Để dao nĩa xuống, Vô Song quay đầu lại, ánh mắt nhấp nháy rồi hỏi anh: “Nếu là bạn của anh làm ra chuyện thương thiên hại lý (tàn nhẫn), anh có đi tố cáo cô ấy hay không?” “Vậy phải xem tình bạn giữa bọn anh có sâu đậm không.” “Rất sâu ~ rất sâu, sâu đến mức anh có thể vì cô ấy mà không quan tâm đến sống chết.” Khi nói chuyện, trong mắt Vô Song dâng lên bụi nước. “Vậy thì anh sẽ không.” Đồng Bác Hải nói rất chắc chắn, “Bỏ qua cho cô ấy, cũng là bỏ qua ỉnh.” “Nhưng làm như vậy, đối với người chết thì rất không công bằng, cô ấy là vô tội.” Vô Song lại khóc nữa, mặc dù cô cũng không có cảm giác gì có thể nói là tốt với Tô Lộ, nhưng dù sao cô ấy vẫn là một người đang sống sờ sờ nhưng lại bị Yên nhi hại chết, cô bao che Thư Yên, vậy cũng sẽ là kẻ đồng lõa với cô ấy. “Đứa ngốc.” Đồng Bác Hải đưa tay lau nước mắt giúp cô, rồi nâng mặt của cô nói: “Cái thế giới này vốn đã không có nói đến công bằng rồi, cá lớn nuốt cá bé, đây chính là đạo lý sinh tồn, được rồi, về sau đừng nghĩ đến chuyện này nữa, cũng đừng có tham dự vào, anh không muốn em chịu một chút xúu tổn thương nào, hiểu không?” “Nhưng mà ~ em thật sự không thể làm như nó không có xảy ra.” Là chết người, chứ không phải là dả thương người đơn giản như vậy, nói quên là có thể quên mất không còn một mống sao. “Nếu em cảm thấy ngồi ở chỗ này sẽ thấy cảnh thương tình, vậy thì anh dẫn em ra ngoài đi dạo, đi nơi nào cũng được.” “Anh muốn em trốn tránh sao?” “Anh muốn mang em đi giải sầu, nhìn thấy em khổ sở như vậy, anh sẽ đau lòng.” Anh nhếch môi cười nhạt, con mắt sắc lại ánh ra tia sáng sâu không lường được. Rũ rơm mắt xuống, nước mắt của Vô Song lại hiện lên trên lông mi, cúi đầu thốt ra: “Chỗ nào em cũng không muốn đi.” “Vô Song, có lúc em thật sự rất cố chấp.” Đồng Bác Hải thu lại nụ cười, rồi nhíu mày, một ngày nào đó, cố chấp của cô sẽ làm cho cô bị thương thương tích đầy mình. Vô Song lại cảm thấy chính mình không phải là cố chấp, mà là cô không giống như bọn họ, cô còn có lương tri, còn có lòng có gan có phổi ~ “Không ăn?” Thấy cô đứng dậy, Đồng Bác Hải hỏi. “Ừ ~ em mệt.” Cô xoay người trở về phòng, Đồng Bác Hải thở dài, liếc mắt nhìn điện thoại. ————— “Có ba con gấu con, ở cùng một chỗ, gấu ba ~ gấu mẹ ~ gấu con ~” trong tay cậu bé đang cầm khoai tây chiên, nằm trên ghế sa lon ngả chống vó tứ chi, hát ca khúc không có giai điệu. Ông thầy bánh bao thật sự là không thể nào nhịn được nữa, vì thể không thể không lên tiếng ngăn cản: “Tiểu QQ, thầy đang soạn bài, làm phiền đóng lại tạp âm của con đi, OK?” “Báo cáo thầy, tiểu QQ bị vây trong thần kinh hung bạo ~ con không chỉ huy được nó.” Cậu bé tiếp tục ngâm nga. “Con lại phát ra tạp âm rồi, tối nay thầy sẽ không làm thịt kho con thích ăn đâu.” Ông thầy bánh bao phát ra cảnh cáo uy hiếp. Cậu bé nhìn trời suy nghĩ một chút, “Thật ra thì thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị cũng không tồi.” Tiếp tục ngâm nga. Bánh bao thật sự là muốn phát điên, lại nhịn xuống mà dụ dỗ cậu bé, “Ngoan, thầy chỉ còn thiếu một chút xíu thì xong rồi, con yên lặng một phút, thì thầy sẽ làm thịt kho cho con.” “Thầy, mới vừa rồi thầy nói chuyện với con tổng cộng tốn khoảng chừng nửa phút, trong đó thời gian thầy nói chuyện đã chiếm đi một phút, cho nên con yên tĩnh một phút, oa ha ha, tối nay lại có thịt kho ăn, lap lap lap lap lap lap

~ có ba con gấu con, ở cùng một chỗ

Ông thầy bánh bao học máu, tiểu tử thú, nhà người thẳng —— Anh thả công việc trong tay ra, đi vào phòng bếp, bắt đầu bận rộn làm bữa ăn tối , cậu bé thấy anh đi thì cũng không ca hát nữa, đứng dậy ngồi chồm hổm ở trên ghế sa lon, nhìn anh hỏi: “Thầy ơi, thầy là người vùng này sao?” “Ừ.” “Vậy người nhà thầy đâu?” “Chết sạch.” “Thảm như vậy sao, vậy sao thầy còn chưa chết?” Khụ khụ, cậu bé nói chuyện luôn luôn thẳng thắn. Ông thầy bánh bao xoay người, hấy cậu một cái, “Tôi rất chúm mắt của cậu sao?” Cậu bé cười cười, “Hi hi ~ không phải vậy, chỉ là con cảm thấy kỳ quái, người nhà thầy đều chết sạch, thầy còn có thể sống lẳng lơ như vậy, làm cho người ta đối với thầy không sản sinh ra được nửa điểm đồng tình.” “A, tôi mới không cần bất kỳ kẻ nào đồng tình.” Anh vừa quấy trứng gà, vừa cười lạnh nói. “Mà bây giờ con có chút đồng tình với thầy, ôi chao , thầy ơi.” Q Tử vĩnh viễn nhỏ mồm lên. Ông thầy bánh bao quay đầu lại liếc cậu một cái, chỉ thấy trong đôi mắt to đen nhánh sáng ngời của cậu tràn đầy nụ cười, anh hơi nhếch khóe miệng, “Kéo con đến, con lai trêu chọc thầy.” “Ha ha ha ha ha ha ha

hắc ~” cậu bé nhin không được mà cười co rút, cậu thích chơi cùng với người thông minh, quá ngu ngốc, ngay cả bị cậu tổn hại cũng không biết. Ông thầy bánh bao đầu đầy hắc tuyến, đứa nhỏ này tuyệt đối là bản hiện thực của cậu bé bút chì Shin (Crayon Shinchan), sẽ đùa giỡn người! Rất nhanh anh đã làm xong thức ăn, giục cậu bé, “Tiểu QQ đi rửa tay ăn cơm.” “Dạ.” Cậu bé đáp một tiếng, rồi đi đến phòng toilet rửa tay, sau đó đi ra bàn ăn ngồi lên, hít hà thức ăn trên bàn, “Ừ ~ thơm quá.” “Thầy, nếu con không có cha, con nhất định sẽ bảo mẹ con kết hôn với thầy.” Cậu bé phát hiện, ông thầy bánh bao thật sự rất tốt rất tốt rất tốt, người đặc biệt hài hước còn không nói, tính khí cũng tốt không giống người đàn ông, quan trọng nhất là, ông thầy còn nấu được món ngon, món Trung Quốc cậu tự nhận không phải là đối thủ của thầy nha! “Vậy tôi thật cảm tạ cha cậu, để cho tôi sống thêm vài năm.” Ông thầy bánh bao gấp cho cậu một miếng thịt. “Thầy, thầy ghét mẹ con?” “Tôi là ghét cậu.” “Không phân biệt tốt xấu.” cậu bé ăn cơm, quyết định không để ý tới anh. Giữa bữa hai người cũng yên lặng ăn cơm, đột nhiên có bốn năm người con trai áo đen mang dao xông tới, ông thầy bánh bao lập tức đứng lên, ôm lấy Q Tử che ở phía sau — “Thầy, bạn của thầy?” Q Tử mở to mắt của đứa trẻ tò mò hỏi. “Kẻ địch.” Ông thầy bánh bao cũng không úp mở mà nói thẳng, cũng không sợ có thể hù đứa nhỏ hay không. “Vậy không phải là chúng ta nên chạy trốn chết sao?” “Nhà tôi không có cửa sau.” Cửa trước đã bị bọn họ ngăn chặn rồi. “Con leo cửa sổ.” Ông thầy bánh bao quay đầu liếc cậu một cái, cười cười, “Thật thông minh.” “Lên.” Tên thủ lĩnh mang dao hô một tiếng, vọt lên, ông thầy bánh bao tay không đánh nhau với bọn họ, thân thủ của anh cực tốt, rất dễ dàng tránh được nhiều dao như vậy, còn có hai người trong đó bị đá ngã trên mặt đất, cậu bé nâng quai hàm ở một bên xem cuộc chiến, ở trong lòng vẫn còn đang nhạo báng, bánh bao rốt cuộc ông là ai?

99. Chương 99: Yêu Là Ích Kỷ

Vô Song xin nghỉ một tuần, gọi xe đi tới nhà Tô Lộ, đang chuẩn bị đi vào, thì đột nhiên bị người gọi lại, cô nghiêng đầu nhìn thấy là Kiều Lệ Vũ, tay đang cầm hoa cúc trắng không khỏi nắm thật chặt, tim giống như là một bó bông chặn lại, rất không thoải mái, trước kia cô cảm thấy anh có lỗi với cô, bây giờ cô cảm thấy là cô có lỗi với anh. “Cùng nhau đi!” Đi tới trước mặt cô, Kiều Lệ Vũ thần nhiên nói. Vô Song gạt đầu một cái, hai người cùng sóng vai đi vào, dọc theo đường đi hai người cũng trầm mặc không nói gì, sau lại chính là Kiều Lệ Vũ phá vỡ sự yên lặng, anh hỏi: “Sao Thư Yên không cùng đi với em?” Tim của Vô Song bị siết chặt một chút, nghiêng đầu ngược nhìn Kiều Lệ Vũ, chỉ thấy vẻ mặt anh bình thản không nhìn ra đầu mối, cô cúi đầu nhàn nhạt đáp lại: “Yên nhi bận việc.” “Đang bận cái gì?” Vẫn là giọng điệu tùy ý, nhưng lại làm cho Vô Song không nhin nổi, cô dừng lại chân, nhìn lên anh, cất cao âm lượng, “Anh muốn hỏi cái gì thì nói rõ đi, không cần quanh co lòng vòng.” Kiều Lệ Vũ sững sốt một chút, không ngờ tới Vô Song sẽ có phản ứng lớn như vậy — “Anh hoài nghi là Yên nhi hại chết Tô Lộ có đúng hay không? Làm sao anh không nghi ngờ là tôi hả, tôi là nghi ngờ lớn nhất.” “Vô Song, em và Thư Yên không giống nhau.” Kiều Lệ Vũ ôn hoà nói: “Thư Yên không đơn giản như em nghĩ đâu.” “Kiều Lệ Vũ — Yên nhi là hạng người gì, còn chưa tới phiên anh đánh giá đâu.” Vô Song quát anh, Kiều Lệ Vũ kinh ngạc nhìn cô, chỉ thấy đôi mắt cô đỏ lên nước mắt đang lấp lánh, hồi lâu sau anh thở một hơi nặng trĩu, lúc đi vào để lại cho Vô Song một câu: “Vô Song em yên tâm, anh sẽ không đi tố giác Thư Yên đâu, anh chỉ là muốn cảnh tỉnh em, Thư Yên mà em biết từ ba năm trước đây cũng đã thay đổi rồi, em có thể bao che cô ấy nhất thời, nhưng em không thể bảo vệ cô ấy cả đời được.” Vô Song cúi đầu, hoa cúc màu trắng rơi trên mặt đất, các ngón tay siết chặt, nước mắt cũng nhỏ xuống trên mặt đất từng giọt từng giọt, thật ra thì cô cũng biết bao che Thư Yên là không đúng, nhưng mà ~ nhưng mà cô thật sự không thể hạ quyết tâm được. Ở phía trước là nhà của Tô Lộ, chỉ đi vài bước là đến, nhưng mà chân của cô giống như là bị đóng tại chỗ vậy, bước cũng không bước được, cô lấy mặt mũi gì để đối mặt với người nhà cô ấy — Cô hỗn độn ở trong gió thật lâu ~ thật lâu, lâu đến nước mắt cũng khô luôn, Kiều Lệ Vũ từ bên trong đi ra thấy cô vẫn còn đang đứng, ánh mắt hơi giật mình, nhưng chỉ là một cái chớp mắt đã khôi phục bình tĩnh, cô vẫn là Chúc Vô Song cố chấp ương ngạnh mà anh biết. “Đi thôi.” Đi tới bên người cô, anh nhẹ nhàng đụng một cái vào cánh tay của cô. Vô Song giật mình nhìn anh, thì anh nói: “Chẳng lẽ em muốn đứng ở chỗ này đến trời tối?” Vô Song lại cúi đầu lần nữa, lần này anh trực tiếp kéo cánh tay của cô, rồi kéo cô đi — “Muốn ăn cái gì?” Anh nhẹ nhàng thay đổi đề tài, ăn cơm. “Tôi không đói bụng.” Vô Song vẫy cánh tay mấy lần, cũng không giẫy

ra được, nhưng cô lại không muốn nổi nóng với anh, tư thế hai người đi cùng một chỗ đặc biệt tức cười ~ khôì hài, giống như là đôi tình nhân đang giận dỗi. Không biết một màn này đã bị người ta dùng máy chụp ảnh chụp rất rõ ràng. “Anh hơi đói bụng, theo anh ăn bữa cơm đi, coi như là cùng người bạn cũ nhiều năm không gặp ăn bữa cơm thường.” Kiều Lệ Vũ buông tay cô ra, ánh mắt sâu kín nhìn cô. Tình yêu đầu từng để tâm tiến hành dù sao cũng là khó quên, cho dù không thương, nhưng cũng có chút cảm giác kỳ lạ tồn tại như cũ, huống chi bây giờ trong lòng cô có thẹn đối với anh, cho nên Vô Song do dự một chút, rồi cũng không có cự tuyệt. “Lên xe thôi.” Anh mở cửa xe giúp cô, Vô Song ngồi lên. Thấy xe lái đi, người chụp ảnh kia gọi điện thoại cho Đông Bác Hải

Hai người tới một tiệm lẩu, trước kia Vô Song thích ăn nhất là lẩu, bây giờ cô đã quen ăn thực phẩm thanh đạm của Italy, hứng thú đối với lẩu đã không còn đậm nữa. “Anh nhớ trước kia mỗi lần hỏi em muốn ăn cái gì, em luôn không chút nghĩ ngợi mà trả lời anh ~ ăn lẩu, anh còn cam kết chờ sau này có tiền, nhất định anh sẽ dẫn em đi ăn lẩu ngon nhất.” Bây giờ anh có tiền, thì cô lại không thuộc về anh nữa, tạo hóa trêu ngươi mà. “Phải không? Tôi đã quên rồi.” Vô Song dội cho anh một chậu nước lạnh, thật sự cô không muốn anh nhắc lại chuyện trước kia, quá khứ của bọn họ giống như là một con dao ở trên tim cô, đụng vào một lần thì sẽ đau một lần. Ánh mắt của cô chưa từng chạm đến anh một cái, cho nên cũng không có phát hiện trong mắt Kiều Lệ Vũ có lệ, anh thử hỏi: “Vô Song, nếu như nói chuyện chín năm trước, là một hiểu lầm, em có trở lại bên cạnh anh hay không?” “Anh cảm thấy có thể sao?” Lúc này Vô Song mới nhìn anh, nét mặt có chứa châm chọc, hiểu lầm, tại sao có thể là hiểu lầm? Nếu như chỉ là hiểu lầm thì cô cũng sẽ không xa xứ bên ngoài chờ đợi đến chín năm, cũng sẽ không sinh hạ con trai. “Nếu như đây chỉ là hiểu lầm?” “Sẽ không, lần này anh nên hết hi vọng đi!” Có lẽ giờ khắc này Vô Song là đang giận dỗi, nhưng điều này cũng thật sự là tiếng lòng của cô, bọn họ không trở về được, từ một khắc cô đi nhầm căn phòng kia, cũng đã thay đổi số mạng của bọn họ. Kiều Lệ Vũ cũng thấy được nghiêm túc ở trong mắt của cô, anh không khỏi cười một tiếng, đau lòng đến rỉ máu, “Không làm được tình nhân, anh hi vọng chúng ta còn có thể làm bạn.” “Anh cần gì như vậy chứ? Bây giờ hai chúng ta đã không còn thiếu nợ nhau rồi.” Anh phá hủ trong sạch của cô, cô cũng coi như là gián tiếp làm thương tổn bạn gái của anh, lần này huê nhau. Lộ Lộ không phải bạn gái của anh — Những lời này Kiều Lệ Vũ ngẹn ở trong cổ họng, anh biết cô hiểu lầm, nhưng anh lại không nghĩ giải thích, như vậy có thể khiến cho cô cảm thấy thoải mái trong lòng một chút, vậy thì cứ như thế đi. Yêu đều là ích kỷ, anh yêu Vô Song cũng là ích kỷ, cho nên anh không hy vọng cô không vui vẻ! Lẩu nóng hổi, Kiều Lệ Vũ gấp cho Vô Song một miếng thức ăn, nói: “Vô Song, đây là miếng khoai tây em thích ăn nhất.” “Cám ơn để tự tôi.” Vô Song cự tuyệt ý tốt của anh, gấp một miếng ngó sen rồi cúi đầu ăn. Nụ cười của Kiều Lệ Vũ có chút không nhận được chua xót, anh nhớ cô không thích ăn nhất chính là ngó sen ! Là cô thay đổi? Hay là cô quá chán ghét mình? Đáp án, không thể nào biết được. . . . Anh đem miếng khoai tây bỏ vào trong miệng nhai, ăn ra mùi vị chua xót. “Hai ngày nữa anh phải trở về Mỹ.” Chua xót nuốt vào miếng khoai tây, anh cười nói. “Ồ.” Vô Song ngẩng đầu nhìn anh một cái, thật ra thì trong lòng vẫn có một chút cảm giác khác thường, lại cũng chỉ phải tỉnh bơ mà nói câu, “Lên đường bình an.” “Ừ.” Kiều lệ Vũ gật đầu một cái, ánh mắt thâm tình nhìn thẳng vào Vô Song, tiếp xúc với con người nóng bỏng của anh, Vô Song theo bản năng mà cúi đầu xuống, đột nhiên có chút sần nảo . Cô không phải là không có nghĩ tới trở về sẽ gặp lại Kiều Lệ Vũ, chỉ là không ngờ tới còn có thể bình tĩnh như vậy mà cùng anh ăn bữa cơm, đây chính là nếu nói người định không bằng trời định đi! “Vô Song, chúc em hạnh phúc.” Kiều lệ Vũ gơ lên một ly rượu chuẩn bị đưa lên lời chúc phúc cuối cùng của mình, không ngờ ~ ly rượu đột nhiên bị người đoạt lấy, sau đó rượu dội vào mặt anh——

100. Chương 100: Bắt Nạt Anh Chàng Cảnh Sát Giao Thông

“Bác Hải.” Vô Song ngẩng đầu thấy là Đông Bác Hải, cô nhú chặt chân mày, sao anh lại đến. Lại thấy mặt Kiều Lệ Vũ ướt đầm, cô tiện tay rút giấy lau ra đưa cho anh, lại bị Đông Bác Hải nắm tay, anh lạnh lùng nói: “Đi.” Sau đó, lôi tay của Vô Song, rồi kéo cô đi. Kiều Lệ Vũ nhìn bóng lưng bọn họ thiếu tự nhiên đi ra ngoài, thì khóe miệng hơi gật gật, xem ra bọn họ xác thực rất đáng đối, đáng tiếc Đông Bác Hải là đại nhân vật mà Vô Song dính vào lại không thể trêu chọc. “Tiên sinh ——” Cô nhân viên phục vụ tốt bụng đưa khăn lông, ý bảo anh lau một chút, Kiều Lệ Vũ liếc mắt nhìn, nói cảm tạ, rồi nhận lấy vừa lau vừa nói:

“Cô tính tiền đi!” “Đồng Bác Hải, anh buông em ra.” Đồng Bác Hải tức giận dùng dùng kéo Vô Song một mạch ra khỏi tiệm lẩu, bị anh làm đau tay, nên Vô Song bắt đầu trách móc. “Lên xe” Kéo cô tới trước cửa xe, rồi anh mở cửa xe ra và nói. “Đồng Bác Hải, rốt cuộc anh lại phát bệnh thần kinh gì vậy?” Vô Song cũng nổi giận, anh vô duyên vô cớ mà xông vào đội rượu lên trên người của người ta thì coi như xong đi, anh còn muốn dạy dỗ cô sao? “Lên xe.” Anh tàn khốc trừng mắt nhìn cô, giọng điệu vẫn như cũ là không cho phép kháng cự. Hai người giằng co nhìn nhau, giống như là hai đầu bò kiên cường, ánh lửa trong con người thì cũng không thua ai, một lúc lâu sau, Vô Song cảm thấy giằng co như vậy nữa cũng không có ý nghĩa gì, vì thế dời mắt đi trước, xoay người chuẩn bị đi, lại bị tay anh tóm lại, mạnh mẽ đút vào trong xe. “Đồng Bác Hải, rốt cuộc là anh muốn làm gì?” Cô không chịu nổi mà bắt đầu bạo phát. “Phanh ——” Anh đóng mạnh cửa xe lại, rồi ngồi vào ép cô đến trong góc, lúc này anh mới lộ ra nụ cười lạnh lùng âm u, “Em nói có chuyện, chính là tới gặp người tình cũ?” “Bọn em chỉ là đúng lúc gặp mặt, cùng nhau ăn cơm mà thôi.” “A ~ vậy cơm nước xong, trạm tiếp theo có phải là đi mượn phòng hay không, hử?” Anh nắm cằm của cô, giận quá thành cười. “Đồng Bác Hải, anh bị ỉ ~” không ngờ tới anh lại coi thường mình như vậy, Vô Song giận đến phát run, siết chặt quả đấm. “Anh bị ỉ? ~ Chúc Vô Song, em đã đáp ứng với anh cái gì, em nói em sẽ không gặp lại hắn, nhưng hôm nay em dám nói dối để đi cùng hắn, em bảo anh nghĩ như thế nào đây?” Về mặt anh cũng tức tối, nghĩ đến những tấm hình thân mật kia, thì trong lòng anh giống như có ngọn lửa đang thiêu đốt, bị kìm nén đến nỗi khó chịu mà không thể nói ra —— Anh chế trụ đầu của Vô Song, mạnh mẽ hôn lên cô, nụ hôn thô bạo rõ ràng cho thấy là đang trừng phạt, Vô Song ngậm chặt miệng, cắn chặt hàm răng không cho anh tiến vào, hai tay dùng sức vỗ lên trên người của anh, tại sao anh lại đối với cô như vậy. Cô không phối hợp, lại càng chọc bõ đực tức giận hơn, một tay của anh đã trượt vào trong quần áo của cô, tách áo lót bao trùm tròn trĩnh của cô ra, dùng sức bóp một cái, đau đớn nhiều hơn là khoái cảm, bức bối này làm cho Vô Song muốn khóc, thật giống như bị người ta cưỡng hiếp vậy. Cô từ chối không được, nên trong cơn hoảng sợ đã nâng đùi thon lên, đá một cước vào bụng của Đồng Bác Hải, anh bị đau nên phải buông miệng ra, gạt tay anh ra, Vô Song xoay người lại mở cửa xe bên cạnh ra. “Ai cho em lá gan?” Dám đá anh. Lần này Đồng Bác Hải đặt cô ở dưới thân, hai mắt phồng hỏa, gân xanh trên trán hiện ra. “Nếu như anh muốn em hận anh, vậy thì anh cứ việc chà đạp đi, cũng chỉ lần này thôi.” Quá uất ức, Vô Song rất muốn khóc, rồi lại không muốn khóc ở trước mặt anh, cô quay đầu đi nhắm hai mắt lại, như tượng gỗ mặc cho anh định đoạt. Đồng Bác Hải thở dốc một lúc, vẫn như cũ cúi người hôn lên cổ trắng nõn của cô, anh tình nguyện cô hận anh, cũng không nguyện tin tưởng cô, tim của Vô Song đang vỡ nát từng chút một. “Vô Song, anh tin tưởng em ——” Bỗng nhiên, Đồng Bác Hải cúi đầu thốt ra: “Mà anh không khống chế được tim của chính anh, nhìn thấy em và người đàn ông khác ở chung một chỗ, thì anh không nhịn được tức giận và đố kỵ.” Vô Song ngẩng đầu nhìn hắn, lệ quang lấp lánh, anh như đứa nhỏ sấm hối, rồi nói tiếp: “Anh hẹp hòi, ích kỷ, cũng là vì anh sợ mất em.” “Bác Hải ~” Vô Song có chút động tình rồi, cô không ngờ đến, Đồng Bác Hải lại có thể nói ra lời cảm động như vậy. “Em và anh ấy đã là quá khứ rồi, hôm nay thật sự bọn em chỉ là ngẫu nhiên gặp thôi, anh ấy mời em ăn bữa cơm, sau đó anh ấy nói với em hai ngày nữa phải trở về Mỹ, chỉ đơn giản như vậy thôi.” Đồng Bác Hải nhếch môi cười cười ~ “Ngược lại là anh, sao em ở đâu anh cũng biết, anh lại phái người theo dõi em?” “Không nói là theo dõi, mà gọi là bảo vệ!” “Xi ~ em đố bụng.” “Vừa đúng lúc, anh cũng đố bụng.” Đồng Bác Hải nhìn chằm chằm hai mắt của Vô Song, lông lánh tỏa sáng giống như là thấy mùi vị thức ăn ngon miệng vậy. “Đừng làm rộn, em thật sự đố bụng, em còn chưa có ăn thì anh đã tới rồi.” Thật biết chọn thời gian. “Em lấp đầy bụng của anh trước, anh sẽ dẫn em đi lấp đầy bụng.” Anh lại hóa thân thành cầm thú, gặm cắn cổ của Vô Song. Ôi mẹ ơi, Đồng Tam Thiếu đời trước nhất định là hòa thượng, ha ha ha ha ~ “Đừng đùa ——” Vô Song khước từ anh, người này lại cầm thú rồi, giống như động vật vậy, chính là chẳng phân biệt được trường hợp, địa điểm. (nếu không sao có thể gọi là cầm thú chứ? ? ?) “Cốc cốc cốc ——” Đột nhiên, có người gõ cửa thủy tinh một cái, Đồng Bác Hải ngẩng đầu cau mày liếc nhìn Vô Song, cô lắc đầu, bày tỏ không hiểu lắm, anh bức mình mà ngồi dậy, Vô Song cũng sửa sang lại quần áo một chút rồi ngồi dậy, quay cửa kính xe xuống, ánh mắt của anh lạnh lùng nhìn người bên ngoài đang không biết sống chết, dám gõ cửa sổ xe của anh. “Tiên sinh, nơi này không thể dừng xe, làm phiền anh lái xe đi.” Là một anh cảnh sát giao thông, rất trẻ tuổi. “Ồ, cậu thật đúng là cho tôi một bài học rồi, tôi mới biết, còn có chỗ mà tôi không thể dừng xe?” Lời này rõ ràng là cười nhạo, cười nhạo anh chàng cảnh sát này TMD có mắt không trông, ngay cả bảng số xe của Đồng Tam Thiếu anh cũng nhận không ra. “Tiên sinh, nơi này thật sự không thể dừng xe, nếu ngài không lái xe đi, thì tôi sẽ viết giấy phạt cho ngài vậy.” Nghe giọng điệu này, kỳ thật anh chàng cảnh sát giao thông này rất cẩn thận, rất có tình người, đáng tiếc anh chàng chọc tới một bá chủ nhần tâm. “Cậu ở phân đội nào?” Đồng Bác Hải thật sự cảm thấy anh chàng này rất thú vị.

“Đồng chí nhỏ, anh đừng viết giấy phạt, chúng ta lập tức đi, lập tức đi ngay ~” Vô Song xen vào nói, Đông Bác Hải ôm lấy cô, liếc xéo anh chàng cảnh sát giao thông, cười đến mức tà mị như thế, “Viết ~ anh lớn như vậy, vẫn chưa từng thấy qua hình dáng của tờ giấy phạt!” “Bác Hải, anh cũng đừng ghẹo đồng chí nhỏ người ta nữa.” Cùng anh lẩn lộn đã lâu, làm sao mà Vô Song có thể không hiểu rõ cá tính của anh, tỏ rõ là muốn bắt nạt cảnh sát giao thông người ta. “Không đùa hần ~ vậy anh trêu chọc em.” Dứt lời, anh hôn lên môi của Vô Song, không nhìn đến anh chàng cảnh sát giao thông mà hôn cô nồng nhiệt, anh chàng cảnh sát giao thông lấy giấy phạt ra, sau khi viết xong rồi thả vào, sau đó bước lên xe gắn máy, lúc lái xe đi, còn lưu lại một câu, “Nhớ đi XX nộp tiền.” Đợi anh chàng đi rồi, Đông Bác Hải mới buông miệng ra, nhìn khuôn mặt tươi cười của anh tà mị, Vô Song có chút lo lắng thay anh chàng cảnh sát giao thông, “Anh muốn làm gì?” “Muốn biết ~ lấy lòng anh!” “Đi ~” Vô Song đẩy anh ra, “Đi thôi, đi thôi, em thật sự sắp chết đói rồi!” Đông Bác Hải cười cười, rồi tiện tay bỏ giấy phạt vào trong túi, đẩy cửa xe ra rồi ngồi lên chỗ lái xe, lái xe đi.

101. Chương 101: Thầy Giáo Hãm Hại Không Nổi

“Thầy ơi, con muốn bái thầy làm thầy.” Sau khi tan học, cậu bé lại hấp ta hấp tấp đi theo tới nhà của ông thầy bánh bao.

Ông thầy bánh bao lấy ra một chai nước suối từ trong tủ lạnh, lại lấy ra thêm một chai sữa tươi đưa cho cậu, “Tôi vốn chính là thầy của cậu, cậu còn muốn bái tôi cái gì nữa?”

“Con muốn luyện võ với thầy.”

“Luyện vũ? Tôi không biết, tôi chỉ dạy ca hát.”

“Ai nha nha, con nói là luyện võ, là công phu quyền cước, ai bảo thầy dạy con khiêu vũ chứ, thầy đã lớn tuổi rồi, con còn sợ thất lưng của thầy đau thôi.”

Động tác uống nước của ông thầy bánh bao hơi chậm lại, ánh mắt nheo lại quan sát cậu, “Tôi rất già sao?”

“Muốn nghe nói thật hay nói dối.” Cậu bé uống sữa tươi hỏi.

“Nói nhảm.” Ông thầy bánh bao liếc cậu một cái, đương nhiên là lời thật.

“Vậy thì con lời ít mà ý nhiều để hình dung thầy, hay là thêm mắm thêm muối hình dung thầy?” cậu bé nói mờ mịt.

“Đơn giản chút đi!”

“Không được, với cái tướng mạo xinh đẹp này của thầy, con vẫn phải thêm mắm thêm muối mà hình dung thầy chứ” cậu bé uống một hơi hết sữa tươi, rồi mới nói: “Thầy à, thầy có biết, người cực kỳ đặc biệt như thầy, nói chuyện không quanh co lòng vòng mà trực tiếp như thế, nếu như thương tổn đến thầy, thầy cũng đừng ghi hận con đấy.”

“Không sao, cậu cứ việc nói đi, thầy đây không có ưu điểm gì khác, chính là trái tim có năng lực chịu đựng đặc biệt mạnh, mời cậu nói.” Ông thầy bánh bao đặt mông ngồi xuống nệm ở trên đất, rửa tai lắng nghe để cho cậu bé đánh giá mình.

Có thầy giáo bảo đảm, cậu bé cũng không che giấu nữa, hắng giọng một cái, rồi nói thẳng ——

“Thầy à, con bội phục dáng dấp có sáng ý của thầy, nhưng con bội phục dung khí sống sót của thầy hơn, nhìn từ xa tóc thầy giống như tổ chim, đến gần nhìn mới phát hiện thì ra là ổ con gà, con biết xấu xí không phải là do bản thân của thầy mà là do thượng đế phát cáu, nhưng thầy biết rõ dáng dấp của mình xấu xí cũng không biết khiêm tốn, cả ngày đều ăn mặc bánh bao như thế, lúc ẩn lúc hiện, hại những người coi trọng giờ học của thầy đều ngủ không được, còn nữa nha thầy, các bạn học đều ở sau lưng bàn tán thầy, rất vui vẻ mà gọi thầy là Trư Bát Giới, con mừng bọn nó giúp thầy rồi, con nói các bạn tại sao có thể gọi thầy là heo chứ? Quá kỳ cục mà! Cũng không thể bởi vì dáng dấp người ta giống như cái gì đó thì kêu người ta là cái gì đó chứ! Vậy thì thật sự là quá sĩ nhục heo rồi.”

“Ồ ô.”

Ông thầy bánh bao bị đả kích đến nỗi cả tinh thần lẫn thể xác đều bị tan nát, khóc không ra nước mắt, năng lực chịu đựng của trái tim anh dù anh mẽ hơn nữa cũng không thể chịu nổi sỉ nhục, làm thế nào mà chịu được tàn khốc nặng nề như thế này.

Cậu bé đem đầu của anh ôm vào trong ngực, an ủi: “Thầy xem thầy đi, rõ ràng yếu ớt đến nỗi không chịu được một kích, vậy mà còn cật mạnh trước mặt của con, sớm biết trái tim của người yếu ớt như vậy, thì con sẽ nói kín đáo một chút.”

“Ồ ô. Trái tim của tôi không chịu được đả kích như vậy, có phải không muốn người ta sống không?”

“Thầy à, sở dĩ con nói trực tiếp như vậy, là vì muốn thầy làm quen trước.” Cậu bé thanh minh cho bản thân.

“Ồ ô. thầy đau lòng không chịu nổi rồi đây”

“Ngoan ngoan, Wow, không sao, không sao đâu, chịu đả kích một lần, thì sẽ có kinh nghiệm, lần sau có thể thản nhiên mà tiếp nhận thực tế.” Cậu bé như người lớn, vỗ nhẹ nhẹ phía sau lưng của anh ta an ủi, ông thầy bánh bao càng run rẩy hơn.

“Bạch Dạ, công phu quyền cước của ông ta cậu cũng đã thấy qua, thế nào, tra được lai lịch của ông ta chưa?”

Trong biệt thự, cậu bé ngồi ở trên ghế sa lon, hỏi Bạch Dạ đứng ở trước mắt.

“Chủ tử, công phu quyền cước của anh ta đều không phải là xuất xứ từ bang phái, hẳn là tự mình luyện.” Bạch Dạ nói, “Tôi hoài nghi anh ta là một sát thủ.”

“Sát thủ? Không thể nào.” Cậu bé kêu lên, ông thầy bánh bao tính tình tốt như vậy, sao có thể là một tên sát thủ.

“Chủ tử, tôi và Bạch Dạ đều là sát thủ chuyên nghiệp, đối với người cùng nghề đều rất nhạy cảm, tôi tin tưởng suy đoán của Bạch Dạ, nên không thể sai được.” Ảnh Tử nói xen vào.

“Tôi nghĩ.” Không phải là cậu bé không tin hai người bọn họ, mà là cậu rất khó tưởng tượng bộ dạng lúc giết người của ông thầy bánh bao, hung ác thế nào.

“Chủ tử, tôi đề nghị ngài dừng thân thiết với anh ta quá.” Bạch Dạ lại nói.

“Tại sao, sợ ông ấy tổn thương tôi?”

“Không phải vậy ——” Bạch Dạ liếc mắt nhìn Ảnh Tử, ánh mắt của hai người cũng nhấp nháy nhìn cậu bé. Cậu có chút nóng nảy hỏi: “Vậy thì vì cái gì?”

“Chủ tử, sát thủ là người không có thất tình lục dục, vì đạt được mục đích, chính người thân của mình cũng phải giết, tôi lo lắng cậu thân mật với anh ta, cuối cùng sẽ có một ngày cậu sẽ bại lộ thân phận của mình.”

“Nói đi nói lại, các cậu chính là lo lắng ông ta sẽ giết tôi, đúng không?” Mắt cậu bé sáng như đuốc nhìn bọn họ, hai người im lặng không nói, đây là vấn đề rất thực tế, sát thủ vốn là người mâu thuẫn nhất, hôm nay anh ta có thể bảo vệ anh, ngày mai anh ta có thể sẽ vì nhiệm vụ mà giết chết anh. Là bạn cũng có thể là địch.

“Chủ tử, đối với cậu chúng tôi nhất định chịu trách nhiệm an toàn.” Hai người cùng nói ra.

“Bạch Dạ, Ảnh Tử, tôi biết các cậu rất quan tâm tới an nguy của tôi, cũng xin các cậu yên tâm, tôi tự có chừng mực, trước khi thân phận của thầy giáo còn chưa được chứng thật, tôi vẫn sẽ thân thiết như trước kia mà lui tới với ông ấy, chờ sau khi mọi chuyện rõ ràng, tôi sẽ có tính toán.” Cậu bé ra vẻ quân vương nói.

Bạch Dạ và Ảnh Tử biết nhiều lời cũng vô dụng, nên theo ý của cậu ấy mà gật đầu.

Cậu bé nhìn về phía Ảnh Tử, “Thương thế của cậu đã khá hơn chút nào chưa?”

“Chủ tử quan tâm, một chút vết thương nhỏ không đáng nhắc đến.” Ảnh Tử khiêm tốn nói.

“Cám ơn cậu Ảnh Tử.” Cậu bé chân thành nói câu cảm tạ.

“Chủ tử nghiêm trọng rồi, Ảnh Tử thẹn không dám nhận.” Ảnh Tử có vẻ rất thận trọng.

“Bạch Dạ đưa tôi trở về đi, quá muộn rồi.” Để ẹ lo lắng rồi.

“Dạ.” Bạch Dạ gật đầu một cái, cậu bé đi theo cậu ấy ra ngoài.

Ngồi lên xe, cậu bé tựa đầu vào trên nệm phía sau, như đang suy nghĩ gì đó, Bạch Dạ liếc cậu một cái, nói: “Chủ tử, nếu là tổ chức sát thủ, lúc tiếp nhận nhiệm vụ sẽ có người đưa ám hiệu tới, cậu có thể âm thầm quan sát một chút.”

“Ám hiệu gì?” Cậu bé không hiểu.

“Tỷ như ở trên cửa của hắc dân tờ giấy, hoặc là để một quyển sách gì đó ở cửa của hắc.”

“Ừ, tôi biết rồi, tôi sẽ chú ý.” Gật đầu một cái, cậu bé chau chặt chân mày, đang suy nghĩ đến đêm hôm đó, bóng đen kia có phải là chạy tới đưa ám hiệu cho thầy hay không.

Nhưng mà mưa lớn như vậy, thầy không hề ra cửa mà

~“Chủ tử, có cậu Bạch Dạ không biết có nên nói không?” Bạch Dạ đáp ứng, mặc dù cậu bé chỉ là một đứa nhỏ, nhưng dù sao cậu ấy cũng là chủ tử của cậu, chủ tớ khác biệt, có nhiều lời không thể tùy tiện nói lung tung.

“Cậu nói đi.” Cậu bé rất nghiêm túc nhìn cậu ấy.

“Chủ tử, tôi vẫn rất bội phục cơ trí hơn người của cậu, còn nhỏ nhưng gan lớn, nhưng mà chủ tử à, cậu rất dễ dàng xử trí theo cảm tính, nó sẽ là nhược điểm trí mạng của cậu. Biết không, nhân từ đối với kẻ địch chính là tàn nhẫn đối với mình.”

“” Cậu bé im lặng nghiêng người đi, đối phó với kẻ địch không có tình cảm, thủ đoạn của cậu có thể tàn nhẫn đến mức làm người ta giận sôi, nhưng nếu đối phó người bên cạnh, cậu đã không xuống tay được, cậu cũng biết cái này là nhược điểm trí mạng nhất của cậu, nhưng mà cậu thật sự vẫn không có thành thực đến mức tuyệt tình đoạn nghĩa.

102. Chương 102: Người Đàn Ông Ma Quái

Sắc trời đang tối, Thư Yên mới vừa đến biệt thự, thì người giúp việc trong biệt thự truyền lời nói: “Tiểu thư, tiên sinh điện thoại tới nói tối nay ông ấy sẽ đến.”

“Ừ.” Thư Yên vừa đổi giày vừa đáp một tiếng qua loa.

“Tiểu thư, nước đã mở sẵn cho ngài rồi.”

“Biết rồi!” Thư Yên cởi áo khoác xuống, người hầu nữ quan tâm mà nhận lấy, cô xoay người nhưng cũng không có đi lên lầu, mà là đi về phía sau biệt thự hoa viên.

“Tiểu thư ——”

Người hầu nữ lên tiếng gọi cô lại, Thư Yên có chút buồn bực nhìn cô ấy, “Còn có chuyện gì?”

“Hoa ở trong vườn hoa của ngài, tiên sinh điện thoại tới sai người phá huỷ rồi.” Người hầu nữ run rẩy nói.

Phá huỷ? !

Thư Yên giống như bị người được cảnh tỉnh, cả người có chút lảng lảng đứng không vững, người hầu nữ lập tức tiến lên vịn cô, cô lại nhẹ nhàng đẩy tay người hầu nữ ra, nở nụ cười thê lương, “Bỏ đi, dù sao đây cũng không phải là nhà mình.” Cô xoay người đi lên lầu.

Ngâm mình ở trong bồn tắm, Thư Yên không nhúc nhích mà nhìn trần nhà, áp lực trong lòng có chút hít thở không thông, nước mắt rơi xuống lỗ chân lông, hôm nay sao cô lại biến thành cái bộ dáng này, cô sao có thể nhẫn tâm làm tổn thương Vô Song, cô không làm được, không làm được

~“Tiểu thư, tiên sinh đã đến, ông ấy nói ông ấy đang ở phòng chờ ngài.” Người hầu nữ lại truyền lời.

Thư Yên không có trả lời cô ấy, tựa đầu ngâm ở trong bồn tắm, cô muốn tỉnh thanh tĩnh trước khi đối mặt với hắn!

Tắm xong, Thư Yên trùm khăn tắm, tóc ướt sũng đi tới chỗ căn phòng người đàn ông ở, cửa chỉ mở rộng ra một khe hẹp, bên trong không có mở đèn nên rất tối tăm, chỉ có ánh trăng xuyên thấu qua có thể thấy rõ kết cấu chung chung của căn phòng, cô nhẹ nhàng đẩy cửa vào, rồi sau đó đóng cửa lại ——

Trong bóng tối, cô nhìn không rõ dung mạo của người đàn ông, chỉ thấy hắn ngồi ở bên giường ~ hút thuốc, cô thận trọng đi tới phía hắn, cẩn thận đôi môi, người đàn ông thấy cô đi tới, bóp tắt đầu thuốc lá trong tay, nhìn chăm chăm vào cô, ánh trăng chiếu vào trong con ngươi sâu thẳm của người đàn ông, khiến cho ánh mắt của hắn tỏa ra tia lạnh làm người ta rợn cả tóc gáy, Thư Yên không nhịn được sợ hãi nên lạnh run một cái.

Nuốt nước miếng một cái, cô đi tới trước mặt người đàn ông, thân hình cao lớn của người đàn ông bỗng nhiên đứng lên, thì lập tức Thư Yên thấp đi một đoạn.

Người đàn ông không có lên tiếng, chỉ hơi hơi mở cánh tay, ý tứ rất rõ ràng, Thư Yên đưa tay cởi quần áo giúp hắn, lần này tay của cô rất run rẩy.

“Em đang sợ tôi?”

Giọng nói lạnh lùng của người đàn ông ở trong đêm đen này giống như ma quỷ dâng lên, cả thân thể của Thư Yên cũng căng cứng, rồi lên tiếng phủ nhận, “Không có ~ không có.”

“Cởi quần.” Giọng nói lạnh lùng của người đàn ông hoàn toàn không có một tiếng phấp phồng, hoàn toàn khiến cho người ta không đoán được tâm tư của hắn.

Lời của hắn chính là mệnh lệnh nên Thư Yên nào không dám không nghe, ngón tay trắng bệch lạnh như băng đi xuống phía dưới, mở dây lưng ~ khóa kéo của người đàn ông, sau đó cởi quần tây của người đàn ông ra, tay của cô run run rồi dừng lại ——

“Tiếp tục.” Người đàn ông lại có ý gây khó dễ.

Hít một hơi thật sâu, rồi cô tiếp tục cởi quần lót của hắn xuống.

Đột nhiên, người đàn ông tháo khăn tắm ở trên người cô ra, đè cô lên trên giường, mạnh mẽ tách cặp chân của cô ra, đem thân xâm nhập vào, không để ý dừng đạo đang khô khốc, mà dong ruổi

“A ~” buồn bực thì thào một tiếng, Thư Yên cắn ngón tay, đau đến nỗi chảy nước mắt nhưng trái tim còn vụn phần đau đớn hơn.

“Em dám cãi mệnh lệnh của tôi.” Giọng điệu của người đàn ông bởi vì dính vào tình dục, mà trở nên có một chút khàn khàn, nhưng vẫn lạnh lùng như cũ.

Thư Yên chỉ cố ngăn nước mắt rơi, yên lặng thừa nhận của hắn khiến cho cô thống khổ.

“Thật sự là chị em tình thâm nha ~” người đàn ông làm như đang cười, nhưng tiếng nói lại lạnh đến thấu thịt xương.

Hồi lâu, Thư Yên mới chật vật thốt ra: “Em cầu xin anh bỏ qua cho em đi!”

“Bỏ qua cho em?” Động tác của người đàn ông ngừng lại, lấy tay nắm cằm của cô, giống như là nghe chuyện kỳ lạ ở trong thiên hạ rồi cúi đầu bật cười, “Tại sao em muốn tôi bỏ qua cho em, đừng quên thân phận của em là tình nhân tôi mua về, là Con Rối của tôi, không đùa chơi em đến chết ~ tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho em như vậy.”

“Anh là tên ác ma, tôi hận anh, tôi hận anh ~” Thư Yên gào lên với anh ta, “Chuyện Tô Lộ chắc là anh làm đi, tại sao anh phải làm như vậy, tại sao muốn hãm hại tôi, anh có biết làm như vậy là tôi đã làm tổn thương tim của Vô Song biết bao nhiêu không, anh là tên khốn kiếp ~”

Tay của Thư Yên vỗ vào hán hai cái, rồi bị hán cầm lại, hán cúi người, cười u ám rồi lạnh lùng nói: “Cô là người đàn bà của tôi, chỉ có thể do tôi xử trí, cô ta không có tư cách nói xấu cô nữa đâu.”

“Ha ha, anh là đang quan tâm tôi sao?” Thư Yên cười lạnh, cái tên ác ma không có tim không có phổi này biết quan tâm cô sao? A ~ không thể đâu nhỉ. Hán làm như vậy là có mục đích, chỉ là vì Tô Lộ biết quan hệ của hán và cô, cho nên hán mới giết người diệt khẩu .

“Tôi cảnh cáo anh, tôi sẽ không giúp anh làm ra chuyện tổn thương Vô Song.”

“Yên nhi, đi theo tôi ba năm, sao em vẫn chưa học ngoan ngoãn vậy, không nhớ được ai mới là người quan trọng nhất của em sao?” Hán không giận mà cười nhẹ, vuốt ve khuôn mặt trắng bóng loáng của cô.

Thư Yên hít mũi một cái, âm thầm hận đến cắn răng!

Nước mắt khuất nhục làm thế nào cũng không dừng lại được, ba năm trước đây công ty của ông Thư gặp phải cảnh vỡ nợ, vì cứu vãn công ty của ba, mà Thư Yên đem chính mình bán cho người đàn ông này, từ đó về sau, cô tiểu thư nhà giàu chưa từng lo lắng cái gì, đã biến thành Con Rối tình nhân mặc cho người ta định đoạt, trong vòng một ngày đã từ trên tiên đường rơi xuống địa ngục ——

“Chẳng lẽ tôi thương yêu em còn chưa đủ sao?”

Thư Yên chấn động, thân thể run lên, hán rút phân thân của mình ra khỏi cơ thể cô, một tay kéo cô dậy, chống đỡ ở trên tường, từ phía sau tiến vào thân thể của cô, với tư thế cực kỳ làm nhục mà đoạt lấy cô thật sâu ——

“Yên nhi, nhớ không?” Hán âm trầm hỏi.

“Ác ma. A. Anh sẽ chết không được tử tế.” Tính tình của Thư Yên cũng rất kiên cường.

“Cho dù chết, tôi cũng muốn Đông Bác Hải làm đệm lưng trước cho tôi.” Người đàn ông hung hãn nói, hán rời khỏi thân thể của Thư Yên, đẩy cô ngã xuống giường, lần người đè xuống, ở bên tai cô thì thầm, “Em không giúp tôi không sao, tôi có rất nhiều biện pháp.”

“Tôi không cho phép anh tổn thương Vô Song ~” Thư Yên nắm lại cổ áo của hán, yếu ớt mà nói cảnh cáo.

Hán cười, néo cằm của cô. “Yên nhi, đừng nói tôi không có suy nghĩ giúp em, tôi chính là cố kỵ Chúc Vô Song là bạn tốt của em, nên tôi mới đem chuyện như vậy giao cho em xử lý, nhưng em lại tự mình bỏ qua, lần này thương tổn đến cô ta, em cũng không thể oán tôi được.”

“Anh muốn làm gì?” Thư Yên nóng nảy, càng nắm chặt cổ áo của hán hơn, trong bóng tối cô nhìn không rõ khuôn mặt xấu xa của người đàn ông có bao nhiêu đáng sợ.

“Bảo bối, ngủ đi, mấy ngày nay hãy ở nhà cho ngoan, chỗ nào cũng không cho đi.” Hán gạt tay của cô, đứng dậy đi vào phòng tắm.

“Ác ma, tôi không cho phép anh tổn thương Vô Song ~” Thư Yên nằm nghiêng ở trên giường, yếu ớt mà găm thét với bóng lưng của hán, thế nhưng hán lại mất điếc tai ngơ, một tiếng ‘ phanh ’ đóng cửa phòng tắm lại, để cô lại một mình khóc thút thít.

103. Chương 103: Làm Tình Nhân Của Tôi

Buổi trưa hôm sau, Đông Bác Hải mang theo trợ lý An Sâm nghênh ngang đi tới nơi anh chàng cảnh sát giao thông chỉ định để ‘ đóng giấy phạt ’

Vào tới nơi, anh đặt mông ngồi lên trên ghế sa lon, Viên cảnh sát đầu tiên là sưng sốt, rồi sau đó lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười niềm nở, “Tam Thiếu Gia, ngài, sao ngài lại tới chỗ chúng tôi, Tiểu Trương mau pha trà cho Tam Thiếu Gia.”

“Không cần, tôi tới đóng giấy phạt.” Đông Bác Hải nhẹ nhàng liếc nhìn anh ta một cái, sau đó lấy giấy phạt ở trong túi ra đưa cho anh ta.

Viên cảnh sát sưng sốt đến mức biến thành ba cái đầu heo, ba cái đầu, hai lớn, còn một cái không thấy đầu.

Run rẩy nhìn giấy phạt vừa nhận lấy từ trong tay anh, thật sự là do người của phân cục bọn họ viết, bảng số xe chính là của Đông đại gia.

“Tam Thiếu Gia, hiểu lầm ~ hiểu lầm, người mới tới, và mới tốt nghiệp từ trường học ra ngoài nên không hiểu chuyện, ngài thông cảm, tôi sẽ kêu hắn tới chịu tội với ngài.” Viên cảnh sát sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh.

Đông Bác Hải cười ha hả, đem thân thể dựa vào phía sau cho thoải mái rồi nói: “Không sao, là tôi tùy ý chiếm đường, nên phạt.”

Đông Tam Thiếu nổi danh phúc hắc, ai cũng biết anh là một con người nham hiểm, Viên cảnh sát lau lau mồ hôi hột ở trên trán, cười hơi lúng túng, đặc biệt là cứng ngắc, “Tam Thiếu Gia ngài quá khiêm nhường rồi, thành phố SHI này đều là thiên hạ của nhà họ Đông ngài, ngài thích dừng xe nơi nào mà không được chứ, là do người mới tới không hiểu phép tắc.”

Đông Bác Hải xếp chân lên, không biến sắc mà cười cười, tên Viên cảnh sát này thật đúng là biết vuốt mông ngựa (nịnh bợ).

Lúc này, anh chàng cảnh sát giao thông trẻ tuổi bị người kêu đi vào, anh chàng kêu to, “Hoàng đội, ngài tìm tôi.”

“Tôi tìm cậu ——” Đông Bác Hải nhú mày rồi cười một tiếng, trong con ngươi sâu thẳm hơi có vẻ xảo quyệt, tà mị khiếp người, anh chậm rãi đứng dậy, đi tới phía anh chàng cảnh sát giao thông không hiểu chuyện, không chút để ý giấu giếm sát khí.

Đi tới bên cạnh anh chàng cảnh sát giao thông, từ trên cao nhìn xuống chỉ cao tới bắp vai mình và nói: “Anh bạn nhỏ, còn nhớ tôi chứ?”

Anh chàng cảnh sát giao thông nhìn vào hai mắt của anh, rồi giật mình, “Anh là người ngày hôm qua dừng xe bậy, anh chính là người mà tôi viết giấy phạt?”

Đông Bác Hải cười cười nguy hiểm, Viên cảnh sát ở bên cạnh đổ mồ hôi lạnh thay cho anh chàng cảnh sát giao thông rồi tiến lên phía trước nói: “Đánh bóng mắt chó của cậu đi để xem anh ấy là ai, anh ấy chính là Tam Thiếu của nhà họ Đông lấy lòng, Đông Bác Hải, còn không mau chịu tội với Tam Thiếu Gia.” Viên cảnh sát đẩy cánh tay của anh chàng một cái, ý bảo anh chàng mau xin lỗi trước khi Đông Tam Thiếu còn chưa nổi giận.

Anh chàng cảnh sát giao thông hình như cũng rất có tính cách, hai mắt nhìn thẳng vào Đông Bác Hải, ngậm miệng thật chặt.

Khuyên không được thuộc hạ, mồ hôi lạnh của Viên cảnh sát đã ướt cả lưng rồi, “Ha ha, Tam Thiếu Gia, cậu ấy còn trẻ lại không hiểu chuyện, tôi thay ngài dạy dỗ cậu ấy ——”

Ba!

Chuyển qua thân thể của anh chàng cảnh sát giao thông, Viên cảnh sát vung tay lên, rồi vỗ một cái tát nặng nề lên trên mặt anh chàng, anh chàng cảnh sát giao thông không phục nhìn anh ta, rồi phản bác: “Hoàng đội, tôi chỉ là cố hết sức làm nghĩa vụ của một cảnh sát giao thông, tôi không sai.” Quay đầu đi, anh chàng hung tợn mà nhìn chằm chằm vào Đông Bác Hải, cái thế giới này là do có quá nhiều kiểu Nhị Thế Tổ không ai bì nổi giống như anh ta, mới khiến cho quan trường trở nên hủ bại, quan viên trở nên vô năng.

Quả nhiên là tuổi trẻ khí thịnh nha!

Ba ba ——

Đông Bác Hải vỗ tay, rồi liếc nhìn vẻ mặt của anh chàng, trong ánh mắt của anh hình như hàm chứa một chút tán dương, ngay sau đó, môi mỏng của anh nói một câu tà mị: “Anh bạn nhỏ, bây giờ trong lòng cậu rất không cân bằng, rất hận tôi có đúng hay không?”

Anh chàng cảnh sát giao thông không lên tiếng, chỉ là âm thầm nắm chặt quả đấm.

“Anh bạn nhỏ, không ai dạy cậu xã hội bên ngoài rất hiểm ác sao?”

Viên cảnh sát đã âm thầm kêu hồng bét thay anh chàng cảnh sát giao thông rồi, mà anh chàng cảnh sát giao thông hình như vẫn chưa ý thức được nguy hiểm đang tới, vẫn như cũ không nhúc nhích mà nhìn chăm chăm vào Đông Bác Hải, sau một khắc, bàn tay của Đông Tam Thiếu rơi lên trên bả vai của anh chàng, “Giáo dục lao động cậu mấy ngày, cậu sẽ học được ngoan ngoãn.”

Giáo dục lao động?

Anh chàng cảnh sát giao thông vẫn còn chưa hiểu, thì Viên cảnh sát đã phản ứng kịp rồi lập tức sai người, “Người đâu, đưa Tiểu Vương đến đồn công an.”

“Hoàng đội, tại sao đưa tôi đến đồn công an, tôi phạm vào chuyện gì? Buông tay, buông tay ——” Anh chàng cảnh sát giao thông bị người tóm đưa đi.

Đông Bác Hải lấy một điều thuốc ra, An Sâm đốt cho anh, con người tà mị liếc nhìn Viên cảnh sát một cái, cái gì cũng không nói, chỉ là khước môi dâng lên một nụ cười nhạt, sau đó anh tao nhã xoay người bỏ đi ——

“Tam Thiếu Gia, ngài đi thông thả.”

Đưa ôn thần này đi xong, thì Viên cảnh sát cũng mệt lả cả người mà nằm lên ghế sa lon.

Buổi tối, Đông Bác Hải làm chủ nhà tiếp đãi một khách hàng tới từ Anh quốc đến dùng cơm ở nhà hàng sang trọng, lúc ăn cơm đến một nửa, thì một nhân viên phục vụ nam đi tới, ghé vào bên tai anh nhỏ giọng nói: “Đông tiên sinh, bên ngoài có vị tiểu thư muốn gặp ngài.”

Đông Bác Hải suy ngẫm một giây, rồi nói: “Bảo cô ta ở phòng khách chờ tôi.”

“Vâng” Nhân viên phục vụ lui ra.

“Ha ha ha, Bác Hải, các người nói thầm cái gì thế?” Người nước ngoài tò mò hỏi.

Đông Bác Hải lịch sự cười một tiếng, rồi nói thật: “Bên ngoài có một cô gái muốn gặp tôi.”

“Chuyện tốt, chuyện tốt, vậy tôi sẽ không quấy rầy anh, trung quốc các anh không phải là có câu ngạn ngữ, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng ư, ha ha ha” Người nước ngoài cười sang sảng.

Đông Bác Hải cũng cười cười lễ phép

~~Người nước ngoài lau miệng xong rồi đứng lên nói: “Món Trung Quốc, vị rất ngon.”

“Cảm ơn.”

Xoay người, người nước ngoài mang theo tùy tùng rời đi ——

Đông Bác Hải uống một ngụm nước lọc, rồi đứng dậy đi tới phòng khách, ngược lại anh muốn nhìn một chút là ai tới tìm anh.

Trên đường, anh nhận một cú điện thoại là do Vô Song gọi tới, hỏi anh có về nhà ăn cơm không, anh nói có chuyện nên không trở về nhà ăn cơm, buổi tối sẽ về nhà sớm một chút.

Đi tới phòng khách, anh cũng không nhìn thấy cô gái, anh hỏi nhân viên phục vụ giữ ở ngoài cửa, “Cô ta đâu?”

“Báo cáo Đông tiên sinh, vị tiểu thư kia ở trong phòng ạ.” Nhân viên phục vụ trả lời chi tiết.

Đông Bác Hải lại đem tầm mắt chuyển sang căn phòng, chỉ thấy cô gái đang cúi thấp đầu từ toilet đi ra ngoài, anh nói với nhân viên phục vụ, “Nơi này không có chuyện của cậu, đi xuống đi.”

“Dạ, Đông tiên sinh.” Nhân viên phục vụ xoay người đi, An Sâm theo anh đi vào.

“Cô là ai?” Vừa vào, thì anh đặt mông ngồi lên trên ghế sa lon.

Cô gái chậm rãi ngẩng đầu lên, một đôi mắt đẹp tức giận lóe lên nước mắt nhìn anh, giận dữ nói: “Tôi là chị của người cảnh sát mà hôm nay bị anh đưa đến đồn cảnh sát.”

Đông Bác Hải không chút để ý mà quan sát cô ấy, nhưng sau khi thấy rõ hình dáng của cô gái, thì cả người đều thay đổi, sắc mặt mất máu, đôi mắt trợn trừng, gân xanh trên trán nhảy dựng lên, mười đầu ngón tay trắng bệch, máu chảy ngược, với một khuôn mặt hoàn toàn không thể tin nhìn cô, tim đập không ngừng

~~Làm sao có thể, không thể nào, không thể nào, không thể nào ——

Anh bỗng nhiên đứng dậy, rồi thân hình cao lớn của anh đứng ở trước mắt cô gái, cô gái lập tức thay đổi giống như chim nhỏ xinh xắn, sợ tới mức lui về phía sau nửa bước, lại bị anh nắm cánh tay kéo vào trong ngực, bàn tay xoa lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô.

“Anh làm gì đây?” Cô gái kinh hoảng kêu lên, An Sâm cũng không hiểu mà nhìn tổng giám đốc, anh ta sao thế?

Đông Bác Hải nhũn chặt chân mày lại, con ngươi sáng lên, rồi môi mỏng khẽ mở, “Muốn cứu em trai cô, thì làm tình nhân của tôi.”

104. Chương 104: Cô Cởi Hay Không Cởi

Cô gái và An Sâm đều không khỏi giật mình mà trợn to con ngươi, cho rằng nghe lầm.

Tổng giám đốc đã có Vô Song tiểu thư, còn.

An Sâm cả gan lên tiếng nói: “Tổng giám đốc, khuya lắm rồi, Vô Song tiểu thư và Q Tử thiếu gia đều đang ở nhà đợi ngài đó.”

“Đi ra ngoài!” Đông Bác Hải liếc cô một cái, lạnh lùng tàn khốc nói, anh biết rõ anh đang làm cái gì, không cần cô nhắc nhở.

An Sâm bị anh đột nhiên tức giận thì sợ hết hồn, chỉ có thể bất đắc dĩ lui xuống ——

“Anh buông tôi ra.”

Xác định mình không có nghe lầm, cô gái ở trong lòng anh kích động vùng vẫy, làm gì mà chống được với hơi sức của đàn ông.

“Cô có thể không đáp ứng, ngày mai, không ~ bây giờ tôi có thể bảo người ta giết chết em trai cô.” Anh cúi người, hai mắt đen nhánh như kiểu ma quỷ khủng bố, cô gái nước mắt lưng tròng nhìn anh, rồi sợ tới mức khóc lên.

“Nghĩ xong, thì cởi ra cho tôi ——”

Anh đẩy cô gái ra, rồi đẩy cô ngã xuống đất, rồi lần nữa ngồi trở về ghế sa lon, anh cầm lấy rượu đỏ để trên quầy rồi rót một ly, thần nhiên thưởng thức một ngụm, giống như một con báo nhỏ tao nhã nhìn chằm chằm vào thức ăn trước mắt, mà không hề chớp mắt.

“Ồ ồ.”

Cô gái run rẩy đau đớn ngồi nghiêng ở dưới đất không dám nhìn anh, và bả vai cũng run lấy bầy.

Đông Bác Hải là người rất không có kiên nhẫn, nhìn cô mấy lần rồi phiền não, sau đó anh lấy điện thoại ra nhắn, “A lô, là cục trưởng Lưu phải không?”

“Đừng ~ van cầu anh đừng mà ~” Cô gái bò dậy rồi quỳ nắm lấy cánh tay của anh, hai mắt đầm lệ mà cầu khẩn.

“Vậy rốt cuộc là cô cởi, hay là không cởi?” Anh không kiên nhẫn nữa mà nói.

“Tôi ~” Cô gái do dự, nước mắt rơi lách cách.

Đồng Bác Hải đẩy tay của cô ấy ra, “Cục trưởng Lưu, tôi là ~”

“Tôi cởi, tôi cởi ~”

Cô gái vội vàng lên tiếng ngăn cản, sau đó Đồng Bác Hải cúp điện thoại, rồi rất tùy ý mà ném điện thoại sang một bên, mắt không chớp nhìn cô ta, con người sâu không thấy đáy từ từ tỏa sáng.

Cô gái run rẩy đứng dậy, vừa rơi lệ vừa đưa tay cởi bỏ áo khoác, áo, quần, và cuối cùng chỉ còn lại là áo lót quần lót, cô ta thật sự đã không còn dũng khí để cởi nữa, rồi cúi thấp đầu khóc đến mức không thành tiếng

~“Tiếp tục ~” Đồng Bác Hải cố ý gây khó khăn, cô ta siết chặt ngón tay, còn thân thể thì run lấy bầy!

Thấy cô ta chậm chạp không động dậy, thì con mắt sắc bén của Đồng Bác Hải trầm xuống, ném đi cái ly trong tay, cô gái sợ tới mức liên tục thét chói tai, anh vòng chắc eo của cô ta, nghiêng răng rồi lạnh lùng khiển trách: “Cởi ——”

“Ô ô ~” cô gái run lấy bầy rồi từ từ cởi dây áo lót ra, hai con Tiểu Bạch Thỏ bị kinh sợ nhảy ra ngoài, cô khuất nhục mà nhắm hai mắt lại.

Đồng Bác Hải cúi đầu nhìn cảnh xuân cô ấy tiết ra ngoài, chân mày càng chau càng chặt, con người đen nhánh sáng ngời lại không có nửa điểm tình dục, lại một lần nữa đẩy cô gái ra, anh xoay người sải bước bỏ đi ra ngoài.

“Tổng giám đốc.” Thấy anh nhanh như vậy đã đi ra, thì An Sâm lấy làm kinh hãi.

“Sắp xếp cho cô ta thế nào, thì không cần tôi dạy cho cô chứ?” Ánh mắt của anh lạnh như băng che, An Sâm lập tức hiểu ý gật đầu, “Vâng”

Anh nhẹ nhàng gật đầu rồi rời đi ——

Nhìn bóng lưng anh rời đi, An Sâm làm thế nào cũng nghĩ không thông, mục đích Tổng giám đốc làm như vậy là vì cái gì? Anh ta đã không thích cô gái này, tại sao lại muốn cô ta làm tình nhân, cái này nếu bị Vô Song tiểu thư biết được, ai.

Đồng Bác Hải về đến nhà, thì anh đi vào phòng của con trai trước, nhóc con hôm nay lại không về nhà.

Cởi áo khoác xuống, anh đi vào phòng của Vô Song, thấy cô đã ngủ rồi, thì anh lấy áo ngủ giắt ở bên cạnh đi vào phòng tắm, xông lên một trận nước lạnh, rồi mới tới cạnh cô nằm xuống.

Anh nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực để cho cô ngủ được thoải mái một chút, ngửi thấy được mùi thơm cơ thể quen thuộc, Vô Song hướng về phía ngực của anh cọ xát, giọng điệu buồn ngủ hỏi: “Trở về rồi.”

“Ừ, đánh thức em à?” Anh đem cằm dưới chống ở trên đỉnh đầu của cô, nhẹ nhàng lên tiếng.

“Anh uống rượu?” Cô ngửi thấy được một mùi rượu nhàn nhạt.

“Vừa ăn cơm cùng với khách hàng hợp tác, nên uống một chút.” Anh ôm thân thể của cô lên cao, hai người mặt đối mặt rồi anh hỏi: “Vô Song, em nói xem con người có kiếp trước kiếp này hay không?”

“Sao thế, sao đột nhiên hỏi cái vấn đề kỳ quái này?” Vô Song đưa tay vuốt ve khuôn mặt đẹp trai của anh.

“Không có gì, chỉ là đột nhiên muốn hỏi em có tin hay không thôi?” Anh kéo môi cười nhạt.

Vô Song chau đầu chân mày lại rồi suy nghĩ một chút, “Có đi, Cổ Ngữ nói, Phật viết, năm trăm lần kiếp trước ngoái đầu nhìn lại, thì mới đổi lấy kiếp này gặp thoáng qua. Đây không phải là chỉ kiếp trước kiếp này sao? !”

“Đứa ngốc.” Đồng Bác Hải cứng chùi cười cười.

“Wey wey Wey ~ anh hỏi em mà, em nói thì anh lại giấu cọt em.” Ai nha.

“Anh không có giấu cọt em, em tin thì anh tin.”

Anh ôm cô thật chặt, môi mỏng hôn lên cô, hôn được một lát thì Vô Song hơi đẩy anh ra, mặt đỏ gay rồi nhỏ giọng nói: “Mấy ngày nay là giai đoạn nguy hiểm.”

Anh “Ừ” nhẹ một tiếng, rồi không thềm để ý mà tiếp tục đòi hôn

~“Bác Hải, thật sự không được.” Vô Song nắm lấy mặt của anh.

Anh nhúu mày rồi lạnh lùng nói, “Sợ mang thai rồi anh không chịu trách nhiệm?”

“Không phải vậy, em chỉ là cảm thấy tình trạng bây giờ của chúng ta, là không thích hợp có con.” Cô không muốn anh vì con mới cưới cô.

“Tình trạng bây giờ của chúng ta là cái gì?” Đông Bác Hải hỏi ngược lại.

“Chính là.” Vô Song cứng họng, tình trạng gì thì cô cũng không rõ ràng lắm, tựa như tình nhân tựa như người tình.

“Chúng ta là quang minh chính đại nói yêu thương, tại sao không thể có con, anh nói rồi, em muốn danh phận thì lúc nào anh cũng có thể cho em.”

Đông Bác Hải vừa buồn cười vừa tức giận nhìn cô, thì ra cô vẫn xem mình là tình nhân, thật là đáng yêu!

“.” Vô Song cúi thấp đầu dè xuống lời nói ở trong lòng, danh phận không hẳn là muốn, mà là anh cam tâm tình nguyện cho. Là anh đoán không ra lòng của cô, hay là anh căn bản cũng không đủ yêu cô.

Lúc cô đang mất hồn, thì Đông Bác Hải hôn lên môi của cô lần nữa, nhiệt độ ở trong căn phòng tiếp tục thiêu đốt, ngọn lửa kích tình hết sức căng thẳng.

“Thầy, tại sao thầy biến thái như vậy chứ?”

Ông thầy bánh bao ở trong hậu hoa viên, trong miệng cậu bé ngậm một cây cỏ dại, ôm hai quả đấm lười biếng nằm ở trên vông xích đu, nhìn anh đang bón phân mà nói.

Ông thầy bánh bao cũng không ngẩng đầu lên mà hỏi: “Tiểu QQ, tôi biến thái chỗ nào.”

“Thầy là một người đàn ông lại thích hoa thì đã là rất biến thái rồi, nhưng thầy còn chọn loại Tulip tràn đầy u buồn này, thầy là đang phát tiết thực tế không công bằng đối với thầy, nên mới dùng cái này để nguyên rửa những người hơn thầy trên toàn thế giới đều chết sạch đi.”

Hoa Tulip màu đen chính là nói: u buồn ~ tử vong

~“Tiểu QQ, thầy càng ngày càng thích cậu rồi, quả thật là thông minh, cái này mà cũng có thể đoán được!” Không nhận được, nên ông thầy bánh bao ngẩng đầu cười rồi khen ngợi cậu ấy.

Cậu bé không để ý mà “xì” một tiếng, nói thầm nho nhỏ: “Biến thái chết đi được, sao thầy không chết luôn đi hã!” Cậu bé giận vì cậu cũng là một trong những đối tượng bị anh ta nguyên rửa.

105. Chương 105: Hẳn Thật Sự Là Sá Thủ

“Lại đây Tiểu QQ, thầy ôm con xuống.” Ông thầy bánh bao giang hai cánh tay, chuẩn bị ôm cậu xuống, thì về mặt Q Tử lại ghét bỏ mà nhếch khóe miệng, phất tay với anh, “Thầy, thầy rất thối, cách xa con một chút, xa một chút, xa một chút.”

“Thầy rất thối sao?” Ông thầy bánh bao hít hà ở trên người mình, không có cảm thấy quá thối nha. “VẬY con chờ thầy một chút, thầy đi rửa cái tay, thay quần áo sạch sẽ rồi trở lại ôm con.” Anh xoay người đi vào phòng.

“Ai.” Cậu bé gọi chậm, nên ông thầy bánh bao đã đi rồi, cậu nắm cái vông rồi tự mình bò xuống, chạy thình thịch đến phòng khách nằm trên ghế sa lon xem phim hoạt hình, đột nhiên có tiếng động ở cửa, cậu đứng dậy đi ra mở cửa, ngoài cửa không có ai, nhưng ở cửa lại có một chậu Tulip màu trắng, cậu bé ôm vào rồi hô lên: “Thầy ơi, có người đưa loại sản phẩm mới tới cho thầy.”

“Cái gì?” Ông thầy bánh bao nghe không hiểu.

“Có người đưa tới cho thầy một chậu Tulip màu trắng.”

Động tác đang rửa mặt của ông thầy bánh bao cứng đờ, vội vã lau khô nước đọng ở trên mặt, rồi sau đó đi nhận lấy chậu hoa từ trong tay cậu bé, xoay người thả vào căn phòng.

“A ~ thầy vẫn còn chưa nói cảm ơn với con đấy.” Một chút cũng không lễ phép.

“Cám ơn.” Anh nói cho có lệ.

Cậu bé cau mày, đột nhiên nghĩ đến lời nói của Bạch Dạ, ám hiệu? Cái này là ám hiệu sao?

Mang theo nghi vấn, cậu đuổi theo tới phòng ngủ, rồi hỏi: “Thầy, ai tặng cho thầy?”

“Không nói cho con biết.”

“Thầy à, không phải thầy nói cả nhà thầy đều đã chết sạch sao, sao còn có người tặng hoa cho thầy?”

“Người ái mộ không được sao?”

“Được ~” cậu bé nằm lên giường, dùng tư thế Quý Phi say rượu hắc hắc cười mờ ám, “VẬY con càng muốn biết là ai mà không có mắt như vậy.”

Ông thầy bánh bao liếc cậu, mặt đen thui ngổn ngang trong gió ——

“Tiểu QQ, rốt cuộc là thầy mượn con bao nhiêu tiền không trả ~ a ~ ở trước mặt thầy mà con cứ thể đả kích hoàn toàn tôn nghiêm của thầy, coi như con không xem thầy là đàn ông đi, nhưng con cũng không thể không xem thầy như người chứ.”

“Ách ~ Thầy, lúc nào thì con nói thầy không phải là đàn ông?” Cậu bé xem thường rồi suy nghĩ một chút, cậu chưa từng nói lời như vậy mà.

“Thầy chỉ làm cái ví dụ.”

“Ai nha nha, thầy à, con càng ngày càng bội phục thầy tự biết rõ mình rồi.” Vẻ mặt của Q Tử sùng bái và chớp mắt to.

Ông thầy bánh bao ngổn ngang trong gió lần nữa

~Hôm nay là Chủ nhật, ăn cơm tối xong thì hai người vùi ở trên ghế sa lon xem phim hoạt hình, ông thầy bánh bao hỏi, “Tiểu QQ, đã rất trẻ rồi, thầy đưa con về nhà nhé.”

“Thầy đuổi con đi?” Bộ dạng cậu nhóc giả vờ nước mắt lăn tăn nhìn anh, tư thế ra vẻ thầy đuổi con, con sẽ khóc cho thầy xem.

“Thầy là người hiếu khách thế này, sao lại đuổi con đi chứ?” Thầy giáo cười híp mắt nói: “Thầy sợ mẹ con sẽ lo lắng cho con.”

“A ~ Thầy có thể yên tâm, lúc con đi ra cửa thì cũng đã nói với mẹ rồi, tối nay con ở nhà thầy, mẹ bảo con ngoan một chút ~ hi hi.” Cậu bé cười hồn nhiên.

Ông thầy bánh bao mơ hồ nhíu mày, nhưng cũng không nói gì ~ hai người tiếp tục xem phim hoạt hình.

Thời gian trôi qua tí tách ~ tí tách ~ tí tách .

“A ~” cậu bé ngáp một cái, ông thầy bánh bao hỏi, “Mệt thì thầy ôm con đi ngủ.”

“Dạ.” Mí mắt cậu bé đánh nhau, trong mơ mơ màng màng cậu nhắm hai mắt lại, ông thầy bảnh bao ôm cậu trở về phòng, đắp kín mền cho cậu, sau khi xác định cậu đã ngủ say đi, mới lặng lẽ từ trong hốc tối của tủ quần áo mini lấy ra một cái valy đen.

Anh xách cái valy đi tới phòng khách, mở cái valy đen ra, bên trong có một bộ y phục dạ hành (quần áo ban đêm), tờ nhện cùng với vài cây súng lục đặc chế, anh lấy ra một cây súng lục hiệu ‘Mark—XIX’, trên súng này có đặt một ống hãm thanh, nên sẽ không phát ra tiếng vang, lấy y phục dạ hành ra rồi thay, buộc lại tờ nhện, đeo khẩu súng xong, rồi anh đem cái valy giấu kỹ, sau đó vội vàng vàng rời đi ——

Anh không biết, trong khe cửa rộng mở có một đôi to sáng ngời đang yên lặng nhìn nhất cử nhất động của anh, đúng vậy, cậu bé cũng không phải là quá mệt mỏi, cậu giả bộ ngủ, cậu thấy thầy không yên lòng cứ nhìn đồng hồ treo tường, nên cảnh giác.

“Bạch Dạ, dán mắt thật chặt vào ông ấy ——”

Hướng về phía điện thoại nói mấy chữ ngắn gọn, gần như cậu đã dùng hết tất cả hơi sức, sự thật trước mặt khiến cậu thật sự đau lòng.

Câu lạc bộ giải trí Đại Thế Giới.

“Ồ, cục trưởng Lưu, ngày hôm nay ngài tới không phải lại tra án chứ.” Mẹ tang lẳng lơ quơ múa khăn tay, cười duyên nửa trào nửa phúng nói.

“Chị Lệ, ngày đó tôi cũng phải đi ngang qua sân khấu một chút chứ, để ứng phó với thượng cấp, ký giả, quần chúng chứ sao.” Cục trưởng Lưu dáng người cường tráng giải thích.

“Hừ!” Mẹ tang được gọi là chị Lệ có ngón tay thon dài, chấm một cái vào ngực của ông ta, gắt giọng: “Ngài là ứng phó bọn họ, mà chỗ buôn bán này của tôi đã có thể rút xuống dốc rồi đó, mặc kệ, hôm nay anh làm thế nào cũng phải đền tổn thất cho tôi đó.”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề.” Lão Sắc Lang họ Lưu sờ sờ tay của bà ta, cười đến dâm dục rồi.

“Vậy cũng còn được.” Mẹ tang xoay người kêu cô gái, “Nhân Nhân, mang cục trưởng Lưu đến phòng VIP.”

“Cục trưởng Lưu, bên này mời.” Cô gái gọi là Nhân Nhân đi tới, dẫn ông ta đi đến phòng VIP.

Bạch Dạ lái xe theo dõi ông thầy bảnh bao đi tới ngoài cửa Đại Thế Giới, ở trong xe ông thầy bảnh bao đổi quần áo mặc một bộ sườn xám, rồi trang điểm như phụ nữ, sau đó mang tất chân màu đen khêu gợi vào, đội lên một mái tóc màu đen trắng, trong nội y đút vào hai cái bánh bao, cuối cùng là một đôi giày thêu (về phần tại sao không mang giày cao gót, khệ khệ. Vóc dáng anh đã cao 1m8 mấy rồi, nếu mang một đôi giày cao gót, vậy thì chắc 1m9 mấy, rất Lôi Nhân a), trang bị xong, anh bước đôi chân thon dài xuống

~“Phốc ——”

Bạch Dạ đang uống nước nên phun ra, nếu không phải là do chiều cao thân thể của anh ta không thay đổi, thì Bạch Dạ thật sự hoài nghi mình nhìn lầm người, nếu chủ tử thấy thầy giáo của cậu ấy như vậy, đoán chừng phải cười co rút

~~Cậu cũng đẩy cửa xe ra đi theo, không thể không nói ông thầy bảnh bao này thật sự là có chút tài năng, cái mông uốn éo còn mượt mà hơn con gái, theo dõi anh ta một lúc, Bạch Dạ nổi da gà lên, quá thắm người

~“Ai yêu, Đại tiểu thư của tôi, rốt cuộc cô cũng đã tới rồi, khách cũng đã đến rồi, mau đi vào với tôi đi.” Mẹ tang gọi là chị Lệ vừa thấy ông thầy bảnh bao liền lăm lăm nhắm oán giận.

Nơi này là câu lạc bộ của đàn ông, chỉ có con gái tới làm việc hoặc là ứng viên, nên chắc chắn sẽ không có con gái tiến vào, vì thế mẹ tang rất tự nhiên xem anh là người mới tới.

Ông thầy bảnh bao cũng không nói gì, mà đi vào theo mẹ tang

~~Bạch Dạ cũng chuẩn bị đi vào, nhưng đã bị bảo vệ ngăn lại, “Tiên sinh, xin hỏi anh có thể hội viên không?”

Thế hội viên? “Không có.” Bạch Dạ nói thẳng.

“VẬY RẤT XIN LỖI, ANH KHÔNG THỂ ĐI VÀO.” Thái độ bảo vệ thay đổi 180°, giọng điệu lạnh như băng hiển nhiên là mắt chó nhìn người thấp.

“Tôi đi vào tìm người, sẽ ra ngay lập tức.” Bạch Dạ nói.

“Không được, nhất định phải có thẻ hội viên mới có thể đi vào.”

Bạch Dạ cười tà mị, từ trong ví tiền móc ra mấy ngàn đồng, quơ quơ trước mắt hai bảo vệ, “Tôi sẽ ra ngoài liền, tuyệt đối sẽ không ở quá lâu.”

“ĐƯỢC, MỜI NGÀI ~ MỜI NGÀI.” Sắc mặt của hai bảo vệ lập tức ra vẻ lấy lòng, Bạch Dạ cũng không có thời gian mà trêu chọc hai người bọn họ, đưa tiền cho bọn họ xong rồi cậu cũng nhanh chóng đi vào.

106. Chương 106: Bạch Dạ Người Chịu Tội Thay

“Cục trưởng Lưu, đây là em gái mới tới nơi này của chúng tôi, Barbara.” Giọng điệu quyến rũ của mẹ tang cũng muốn làm cho xương cốt của người ta mềm đi, Bạch Dạ giả làm nhân viên phục vụ, bưng mâm đựng trái cây đi vào thì rừng mình một chút, cậu thật sự bội phục ông thầy bánh bao lại có thể ỉnh cái tên vừa ngây thơ lại khêu gợi như vậy, rất có dũng khí.

“Nào, Barbara, vị này là cục trưởng Lưu, tối nay em phải phục vụ tốt cho tôi nhé.” Mẹ tang đẩy ông thầy bánh bao ngồi ở bên cạnh Cục trưởng Lưu, “Cục trưởng Lưu anh xem đây là em gái của chúng tôi, muốn đáng người có dáng người, muốn tướng mạo có tướng mạo, hoàn toàn phù hợp yêu cầu của anh nha, ha ha.”

“ĐƯỢC RỒI, TÔI SẼ KHÔNG QUẤY RẦY CÁC NGƯỜI NỮA, CỤC TRƯỞNG LƯU CÓ CHUYỆN THÌ NGÀI GỌI TÔI NHÉ” mẹ tang đứng dậy thấy Bạch Dạ giả nhân viên phục vụ đứng ở bên cạnh, kinh ngạc nói: “Cậu đứng ở chỗ này làm gì, nơi này không có chuyện của cậu lui ra đi!”

Bởi vì đèn trong phòng VIP rất mờ, nên bà ta cũng không thấy rõ Bạch Dạ là một người da trắng, Bạch Dạ gật đầu một cái, rồi cầm mâm đựng trái cây đi ra ngoài ——

Mẹ tang cũng xoay người rời đi, trong phòng VIP có mấy em gái chịu lạnh nhạt cũng ân cần mời rượu Cục trưởng Lưu, mà ông ta lơ đãng không thèm để ý tới, nhưng lại đang đắm đuối vuốt tay của ông thầy bánh bao, bọn họ đành phải ca hát tự tìm niềm vui riêng ỉnh.

“Người đẹp, tay của em thật trơn nha.” Cục trưởng Lưu cũng sắp chảy nước miếng xuống.

“Ai nha, người ta gọi là Barbara á.” Lão sắc quỷ, tinh trùng đã lên đầy não rồi. Ông thầy bánh bao thừa cơ thu hồi tay của mình, “ ‘ ngư ’ cục trưởng, người ta mời anh.” Anh cố ý nói mập mờ không rõ, mới có vẻ yếu ớt.

“ĐƯỢC ĐƯỢC ĐƯỢC ——”

Mặc dù giọng nói của người đẹp này hơi ồm ồm, nhưng là người đứng giờ, cho nên Cục trưởng Lưu cũng không để ý, không một chút ý thức nguy hiểm đang lặng lẽ tới gần.

Ông thầy bánh bao rót cho lão ta một ly rượu, sau đó thần không biết quỷ không hay mà đem một viên thuốc bỏ vào trong rượu, sau đó anh lại tự mình rót một ly, đưa ly rượu có độc kia cho lão ta, nũng nịu nói, “, ‘ Ngư ’ cục trưởng.” Hai người đụng ly một cái, ông thầy bánh bao mỉm cười nhìn lão ta uống rượu không dư một giọt.

“Ngư cục trưởng, tửu lượng của ngài thật là tốt.”

Anh tức thời tán dương một câu, mắt thấy Cục trưởng Lưu lại muốn động tay động chân rồi, anh vội vã lên tiếng nói: “Ai nha, đau bụng quá, Ngư cục trưởng tôi xin lỗi trước vì đã không tiếp được.”

“ĐƯỢC, MỸ NHÂN TÔI CHỜ EM.” Cục trưởng Lưu mở to đôi mắt mong ngóng nhìn anh nói.

Ông thầy bảnh bao hơi gật đầu một cái, đứng dậy lộ ra một tia cười gian, rồi kéo cửa phòng VIP ra, Bạch Dạ đang dán vào cửa nghe lén thì thiếu chút nữa đã ngã xuống, cũng may cậu có võ công nên đã trụ chân đứng vững được, sau đó lập tức cúi đầu lui sang một bên.

Ông thầy bảnh bao chỉ cho rằng cậu tò mò nghe lén, tức thì không để ý đến cậu nữa mà nhanh chóng rời đi ——

Bạch Dạ ngẩng đầu thấy “cô” đi, tâm rét lạnh rồi đẩy cửa phòng VIP ra, chỉ thấy Cục trưởng Lưu ngủ ở trên ghế sa lon, những cô gái này vẫn còn đang vui vẻ ca hát, cậu nhảy qua mấy bước, rồi dò thử một chút lên cánh mũi của lão ta, chết rồi.

Những cô gái này xoay người lại nhìn, chỉ thấy trong lỗ mũi của Cục trưởng Lưu, rồi trong miệng để chảy máu ra, thì sợ tới mức thét chói tai.

“Chết người, chết người ——”

Từng người một liều mạng chạy trốn ra bên ngoài, rồi miệng còn kêu la lớn hơn, Bạch Dạ đứng dậy đang chuẩn bị rời đi, thì không ngờ lúc này bốn năm tên cận vệ trong tay cầm súng lục xông tới, thấy thế, Bạch Dạ vội nhanh nhẹn núp ở phía sau ghế sa lon, tránh thoát mưa bom bão đạn, cậu lấy súng lục ra, ở phía sau lặng lẽ di chuyển thân thể, khi súng của bọn họ ở thời điểm yếu nhất, thì cậu nhảy ra bên cạnh, ngấm một phát chính xác, sau mấy phát thì đã bắn bọn họ ngã xuống đất.

Còn không đợi cậu lấy lại hơi thở, thì lại có một nhóm người xông tới, lần này hỏa lực lớn hơn, ghế sa lon cũng đã đi nửa cái đầu, hỏa lực và nhân lực của đối phương quá mạnh, cứng đối cứng thì nhất định Bạch Dạ không thể chống đỡ được, nơi này là lần hai, mà vị trí cậu đối mặt lại đúng lúc là cửa sổ, hít một hơi thật sâu, Bạch Dạ trang bị thêm đạn cho súng, rồi giơ súng lên, cậu hướng về phía bên cạnh nả một phát súng, cũng chính là một phát này, đã phân tán lực chú ý của bọn cận vệ, thừa cơ hội cậu nhảy một bước, bay vụt ra khỏi cửa sổ ——

Phanh!

“Anh yêu, động đất sao?” Ở bên trong xe người phụ nữ hỏi người đàn ông.

“Hình như không phải, giống như là bị thiên thạch đập trúng mui xe.” Người đàn ông nói.

“Thiên thạch, rất quý nha, vậy không phải là chúng ta phát tài sao.” Về mặt người phụ nữ vui mừng nói.

“Trên lý thuyết là như vậy!” Nhưng trên thực tế thì không phải như thế.

“Xuống xe.” Bạch Dạ từ dưới mui xe, hướng về phía cửa xe của họ quát lớn.

“Người anh em, xin hỏi anh là ai?” Người đàn ông run run rẩy rẩy lộ ra hàm răng trắng.

“Nếu không xuống xe, tôi sẽ nổ súng.” Bạch Dạ không có thời gian dài dòng với bọn họ, hạ cảnh cáo cuối cùng.

“A ~ đừng nổ súng, chúng tôi xuống xe, chúng tôi xuống liền.” Người phụ nữ sợ tới mức thét chói tai, kéo tay của người đàn ông đi.

Cậu mới vừa ngồi lên xe, thì phía sau tiếng đạn liên vang lên dày đặc, Bạch Dạ mãnh liệt đạp chân ga một cái, rồi lái xe đi ——

Mà hung thủ giết người thực sự, ông thầy bảnh bao đã ngồi vào xe sau đó dờ xuống toàn bộ trang phục phụ nữ, lấy điện thoại di động ra, rồi phát cho đối phương một tin nhắn.

Nhiệm — vụ — hoàn — thành.

Lúc này, Kiều Lệ Vũ đang ở bờ biển Mỹ quốc thưởng thức phong cảnh liếc mắt nhìn tin nhắn, khoe miệng dâng lên một nụ cười nhàn nhạt.

Lộ Lộ, thật xin lỗi, anh chỉ có thể làm cho em được đến thế này thôi.

Anh buồn phiền nhìn về phía điện thoại một lúc, rồi sau đó dùng sức ném đi, điện thoại đã chìm vào đáy biển!

Mục đích anh làm như vậy, chỉ là nghĩ Tô Lộ có thể chết được yên một chút, bởi vì đã có người cùng chôn theo cô ấy rồi, mặc dù cái chết của người kia cùng với chuyện này chỉ là có quan hệ gần thôi.

“Thầy, đêm hôm khuya khoắc mà thầy đi đâu vậy hả ?” Ông thầy bánh bao mới vừa về nhà nằm xuống, thì cậu bé mở mắt và chất vấn .

“Thầy vẫn ngủ mà.” Anh không biến sắc mà cười cười.

Cậu bé cong miệng lên, “Thầy gạt người, con mới vừa tỉnh lại cũng không thấy thầy.”

“A, có thể lúc ấy thầy đi tưới nước cho hoa.”

“Thầy, thầy lại phát điên.”

“Ừ, có chút, tiểu QQ mau ngủ đi, ngày mai còn phải lên lớp.” Anh vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu.

Cậu bé ôm chặt lấy anh nói: “Thầy, mới vừa con có một giấc mộng rất đáng sợ.”

“Cái gì mộng đáng sợ, nói cho thầy nghe một chút đi.”

“Con mơ thấy. . . Mơ thấy thầy là yêu quái ăn thịt, thầy muốn ăn con.”

“Ách ~ Thầy đẹp trai như vậy, sao có thể là yêu quái, con cố ý tổn hại thầy à!”

“Không có, con thật sự mơ thấy thầy là yêu quái ăn thịt.” Cậu bé lại ôm chặt anh, ngẩng đầu lên trong ánh mắt có sóng gợn lần lần nhìn anh, “Thầy, nếu như thầy thật sự là yêu quái ăn thịt, thầy sẽ ăn con sao?”

“Sẽ không.” Ông thầy bánh bao không chút nghĩ ngợi mà nói.

“Tại sao, thầy là yêu quái , yêu quái là không có tình cảm.” Nghĩ đến lời nói của Bạch Dạ , thì cậu đau lòng.

Nếu như nói ông thầy bánh bao thật sự không có tình cảm với mình, tại sao phải đối với cậu tốt như vậy, cậu tùy tiện đùa bỡn thầy thế nào, thầy cũng sẽ không tức giận, sẽ không giận, mỗi lần đều cố ý làm thức ăn cậu thích ăn nhất, gặp nguy hiểm thì thầy liều mình bảo vệ cậu, nếu như không phải là thích cậu, tại sao thầy phải đối với cậu tốt như vậy? ?

107. Chương 107: Vô Song Mang Thai

“Ai nói yêu quái không có tình cảm, tiểu QQ thầy nói cho con biết nha ~ yêu quái cũng là mẹ sinh ra, cũng có tình cảm.” Ông thầy bánh bao cũng ôm chặt cậu, hai người mặt dán mặt. “Yên tâm đi, chắc chắn thầy sẽ không ăn con, con ngoan như vậy, thầy mới không nỡ làm tổn thương con.”

“Thật sao, thầy ơi, mỗi ngày con đều trêu chọc thầy, thầy còn cảm thấy con đáng yêu sao?” Cậu cũng cảm thấy mình rất hư, rất thiếu đạo đức , đem vui vẻ xây dựng lên trên sự đau khổ của người khác.

“Có thể trêu chọc thầy, chứng minh là con thông minh.”

“Thầy à, thầy thật tốt.” Cảm động xong rồi, cậu bé lại không đứng đắn , “Thầy hẳn là tiện da trong truyền thuyết nhỉ.”

“” Ngổn ngang trong gió, anh đang an ủi nó, còn nó thì ngược lại chửi anh, tiểu tử này thật không đáng để người ta đồng tình.

“Hi hi ~” Q Tử cười cười, lại nhắm mắt lần nữa, lần này là thật sự mệt mỏi, sau khi ngủ còn mơ hồ nói mớ , “Thầy, con cũng thật sự thích thầy.”

“Bé ngoan, thầy sẽ dùng cả sinh mạng để bảo vệ con.” Ông thầy bánh bao ở trên trán cậu hôn một cái, ôm chặt thân thể nhỏ của cậu, trong mắt có nước mắt lấp lánh.

Một tháng sau!

“Vô Song, cùng tập đoàn Hoa kiều hợp tác mở rộng dự án, cô làm rất khá.”

Trong phòng làm việc Chủ tịch, Đông lão đối với Vô Song là biểu hiện cực kỳ hài lòng, “Bên làng du lịch CASS, vẫn tiếp tục do cô phụ trách tới cùng, có ý kiến không?”

“Không có ý kiến.” Vô Song mỉm cười.

“Tốt lắm, cô về nhà thi dọn một chút, buổi chiều lên đường đi.”

“Dạ, Chủ tịch hẹn gặp lại.”

“Ừ, lên đường bình an.” Đưa mắt nhìn Vô Song rời đi, ông cụ mỉm cười trên khuôn mặt tăng thêm vài phần tán thưởng.

Về đến nhà, Vô Song vừa dọn dẹp quần áo, vừa gọi điện thoại cho Đông Bác Hải, vừa mới bắt đầu thì không có người nhận, sau đó là tắt máy.

Không tìm được anh, cô lấy điện thoại gọi cho thầy giáo bánh bao, mặc dù cô chưa từng thấy thầy giáo bánh bao trong miệng con trai, nhưng con trai thường cách năm ba bữa lại chạy đến nhà người ta, chắc thầy giáo đó rất tốt, muốn anh ta chiếu sóc con trai giúp mấy ngày, chắc anh ta cũng sẽ không cự tuyệt đâu nhỉ!

Cô lo lắng trong khi chờ đợi, thì đối phương tiếp điện thoại, “A lô ~”

Vô Song ngẩn ra, giọng nói này sao lại có cảm giác quen thuộc ~ là cô nghe nhầm đi.

“A lô ~” đối phương lại hỏi một tiếng, lần này giọng rất xa lạ, cô thở phào nhẹ nhõm, thật sự là chính mình nghe nhầm rồi.

“A lô, xin hỏi là thầy giáo âm nhạc phải không? Tôi là mẹ của Chúc Sứ, tôi muốn làm phiền thầy một chuyện, hiện tại tôi phải đi ra vùng khác một chuyến, có thể phải đi chừng mấy ngày, muốn làm phiền thầy chăm sóc con tôi dùm, có được không?”

“Không thành vấn đề.”

“Thật sự, thật cảm ơn ngài, vậy thì làm phiền ngài rồi.”

“Không phiền.”

“Vậy cứ như thế đi, có chuyện thì ngài gọi điện thoại cho tôi, tôi mở máy 24h.”

“Được.”

“Cảm ơn ngài, thật sự là rất cảm tạ, hẹn gặp lại.”

Vô Song cúp điện thoại, mà hưng phấn không thôi, không nghĩ tới thầy giáo lại dễ nói chuyện như thế, con trai đã có người chăm sóc rồi, thì cô cũng có thể yên tâm công tác.

“Nói, làm gì mà sợ nhận điện thoại của mẹ người bạn nhỏ cút heo như vậy?” Đồng nghiệp nghe điện thoại giúp ông thầy bánh bao dò hỏi.

“Cậu biết gì chứ ~”

“Tôi còn tưởng rằng người trẻ tuổi như cậu thật sự không gần nữ sắc, thì ra trong lòng đã có đối tượng rồi, thích cô ấy như thế, sao không dám nói với cô ấy, cô ấy có thể phó thác con trai cho cậu chăm sóc, ha ha ~ tiểu tử ngốc, cơ hội của cậu tới rồi.”

“Cơ hội gì?”

Người đàn ông mặt mày hớn hử miêu tả cho anh: “Cơ hội đến gần cô ấy, thừa lúc cơ hội này làm cho con trai của cô ấy gãy xương, hoặc là bẻ đầu gì đó, sau đó giả vờ mượn lý do phụ trách, mỗi ngày sớm chiều đều có thể ở chung với cô ấy, đến lúc này hai người còn không bị điện giật sao.”

“Mẹ kiếp, trước tiên tôi phá hủy đi.” Loại chủ ý cùi bắp này mà cũng có thể nghĩ ra được, lại còn là gương tốt làm người, quả thực là nguy hại cho thiếu niên.

Vô Song lại bấm điện thoại cho Đông Bác Hải một lần nữa, vẫn là tắt máy, cô chau chặt chân mày nhìn điện thoại, anh đã nói qua, số này mở máy 24h.

“Vô Song tiểu thư, đồ thu xếp xong chưa?” Tài xế phụ trách đưa cô đến sân bay đi tới dò hỏi.

“Ách ~ xong rồi.” Vô Song cất điện thoại xong, rồi gượng cười.

“Chỉ những thứ này à, tôi cầm giúp cô.” Tài xế chủ động mang cái valy của cô, đi ra ngoài ~ cô cũng chuẩn bị đuổi theo, thì đột nhiên, trong dạ dày buồn nôn muốn ói, cô che miệng, đi vào toilet.

Phun một lúc lâu, rồi cô mới ôm bụng đi ra ngoài, tài xế thấy thần sắc cô không tốt, thì hỏi: “Vô Song tiểu thư, ngài không thoải mái sao, nếu không tôi đưa ngài đi bệnh viện trước xem một chút nha?”

“Không sao, có thể là ăn đồ hỏng, phun ra rồi cũng dễ chịu hơn nhiều, đi thôi.” Cô thản nhiên cười, rồi ngồi lên xe, có lẽ liên quan đến không khí ngột ngạt ở trong xe, nên cô vẫn cảm thấy trong dạ dày buồn nôn muốn ói, nôn nhiều lần cũng nôn không ra được.

Chú tài xế nhìn thấy có chút không chịu được, nên đề nghị: “Vô Song tiểu thư, vẫn là tôi đưa ngài đi bệnh viện trước để kiểm tra một chút.”

“Nôn ~” thật sự khó chịu cực kỳ, nên Vô Song cũng không còn cự tuyệt nữa.

Phòng phụ khoa ——

“Tiểu thư chúc mừng cô mang thai?” Bác sĩ nữ cười nói.

“Mang thai?” Vô Song giật mình trừng lớn hai mắt, cô ~ cô mang thai?

“Đúng vậy, thai nhi của tiểu thư đã được ba tuần rưỡi rồi, trước mắt tình trạng thân thể của ngài cũng không tệ lắm, thai nhi rất khỏe mạnh.”

“Cám ơn.” Cô cảm giác giờ phút này mình giống như là ngồi ở trên mây vậy, cả người đều chóng mặt, đầu trống rỗng, trong ý thức chỉ có hai chữ, ‘ mang thai ’.

Cô lại chưa kết hôn mà có con ~~ a a a a a a, rối rắm!

Cô hỗn hỗn độn độn mà đứng dậy, cầm tờ đơn đi vài bước thì lộn trở lại hỏi, “Bác sĩ, cần chú ý điểm gì không?” Sau khi cô tiêu hóa được sự thật, thì tuyệt đối không gạt bỏ đứa bé này, trong tiềm thức còn có một vẻ vui mừng, mới có thể ngốc mà phải đi hỏi chuyện đã biết rõ còn cố hỏi, không phải là cô đã sanh con rồi sao, nên chú ý những thứ gì hẳn là cô nên biết.

Bác sĩ nữ vẫn rất có trách nhiệm mà nói cho cô biết một chút cấm kỵ khi phụ nữ có thai, sau khi lấy được đáp án, thì Vô Song cảm kích đến nỗi liên tục nói cảm tạ, xoay người ở trên mặt là không che dấu được hưng phấn, cô cúi thấp đầu, vuốt sinh mệnh nhỏ ở trong bụng, đang suy nghĩ, sau khi Đông Bác Hải biết cô mang thai, thì sẽ là phản ứng gì.

“A ——”

Lúc này, có một cô gái cầm hóa đơn đi tới, đúng lúc đụng phải cô, nhưng mà hai người đều không có gì, chỉ là hóa đơn trong tay cô gái bị đụng rớt, nên Vô Song lập tức nói xin lỗi, bởi vì là cô không có nhìn đường, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi.”

“Không sao.” Cô gái cũng rất thấu tình đạt lý, nên cũng không trách tội cô.

Vô Song ngồi xổm người xuống, nhặt hóa đơn trên đất lên giúp cô ấy, thì lúc thấy hai chữ mang thai, cô ngẩng đầu liếc nhìn cô gái, đứng dậy mỉm cười nói, “Chúc mừng cô.”

“Không có gì đáng để chúc mừng.” Cô gái nhận lấy hóa đơn từ trong tay của cô, trên mặt không che dấu được chua xót, vội vã vào phòng phụ khoa.

Mặt buồn bã của cô gái khiến Vô Song không khỏi nghĩ đến Mặc Noãn, nhưng là Noãn muốn giữ đứa bé, còn cô gái kia vừa nhìn thì chính là rất ghét bỏ đứa nhỏ trong bụng.

108. Chương 108: Giọng Của Phụ Nữ

Mới vừa xuống máy bay, cả người Vô Song đều chóng mặt, ngực cực kỳ khó chịu, cô kéo valy hành lý từ cửa khẩu kiểm vé đi ra ngoài, thì đột nhiên có người gọi cô, cô quay đầu nhìn lại ~ là Kiều Lệ Vũ, cô ngáy ngẩn cả người.

“Quên rồi, doanh nghiệp của anh cũng hợp tác với làng du lịch này, Đông Chủ tịch cố ý giao cho anh phải chăm sóc em thật tốt.”

Thấy vẻ mặt cô kinh ngạc, bộ dáng đáng yêu không thôi, thì Kiều Lệ Vũ không khỏi nở nụ cười, nụ cười của anh rất thuần khiết, thời gian trôi qua thế nhưng dáng vẻ anh vẫn như cũ tràn đầy thư sinh, như đứa trẻ mới lớn.

“Chủ tịch dặn anh chăm sóc tôi?” Vô Song có loại cảm giác bị bán, cô thật sự không nghĩ tới Kiều Lệ Vũ cũng tới giám sát công trình.

“Ừ.” Kiều Lệ Vũ gạt đầu một cái, nhận lấy valy hành lý từ trong tay cô, kéo đi ra ngoài.

Một lần nữa, hai người lại im lặng không nói, chuyện cho tới bây giờ Vô Song thật sự quên rồi, đã hiểu không yêu, thì cũng sẽ không hận.

Đi một đoạn đường, Kiều Lệ Vũ mới mở miệng, “Vô Song, nếu như em để ý chuyện làm bạn với anh, vậy thì em xem như anh là người bạn hợp tác bình thường mà đối đãi đi, chỉ cần em không gạt bỏ anh thì được rồi.”

Vô Song hơi có vẻ xấu hổ vuốt tóc trên trán, “Lệ Vũ, cảm ơn anh đã giúp tôi giấu giếm chuyện của Yên nhi, chuyện trước kia, tôi thật sự đã quên rồi, chỉ là bạn trai của tôi, anh ấy không thích tôi thân mật với anh quá ~” lời nói này rất uyển chuyển.

Kiều Lệ Vũ là một người thông minh, làm sao nghe mà không hiểu ý tứ trong lời nói, chỉ là anh thật không ngờ tới, Vô Song lại có quan hệ với Đông Bác Hải cái loại đại nhân vật không nên dính dáng, chưa xốt dăng lên cổ họng của anh, rồi lãnh đạm nói: “Anh ta đối với em tốt không?”

“Rất tốt.” Nghĩ đến Đông Bác Hải, khóe miệng của Vô Song cũng không tự giác dâng lên một nụ cười ngọt ngào, lơ đãng mới chính là chân thật nhất .

Kiều Lệ Vũ dừng bước lại, nghiêng đầu đưa mắt nhìn cô, trong con ngươi sâu không thấy đáy tràn đầy đau lòng cùng không đành lòng, “Vô Song.”

“Sao thế?” Thấy anh không đi, cô cũng ngừng lại.

“Không có gì, chính là muốn hỏi buổi tối em muốn ăn cái gì?” Kiều Lệ Vũ cười cười, giấu đi lo lắng, anh biết bây giờ nói cái gì cũng không được, Vô Song căn bản cũng không sẽ nghe anh, thế nhưng biết kết quả, thì cần gì làm cho quan hệ bé tắc chứ.

“A ~” Vô Song ngáp một cái.

“Một sao, đi trên xe ngủ một lát đi.” Kiều Lệ Vũ quan tâm nói.

“Ừ”

Vô Song ngồi lên xe, Kiều Lệ Vũ xách valy hành lý của cô lui về phía sau cất xong, đến lúc ngồi lên xe thì Vô Song đã dựa vào đệm ngủ thiếp đi, dây an toàn cũng không cài, anh tự tay cài dây an toàn cho cô, liếc thấy trong túi áo khoác của cô có tờ giấy, liếc mắt nhìn thấy cô đã ngủ say, anh thận trọng từ trong túi cô móc ra tờ đơn nhìn.

Hai chữ ‘ mang thai ’ giống như là ngàn vạn thanh kiếm vô hình, đồng loạt xuyên qua tim của anh, vạn tên xuyên tim đau đến mức anh gần như hít thở không thông, nước mắt nhanh chóng làm tầm mắt mờ hồ, tay cầm hóa đơn, không tự chủ được mà run rẩy

~“A ~” Đầu của Vô Song đụng ở trên kính, đã làm cô tỉnh lại, thấy trong tay Kiều Lệ Vũ cầm tờ kiểm nghiệm của cô, cô lập tức phản xạ có điều kiện từ trong tay anh đoạt về, trong lòng không yên, giống như là làm ăn trộm bị người ta phát hiện bí mật vậy, cô bất an, cả thân thể đều lui về phía sau co rúm lại.

“Em mang thai?” Thật lâu, Kiều Lệ Vũ mới gượng gạo hỏi, ánh mắt nhìn cô thật mông lung.

Vô Song cúi đầu cắn cắn môi dưới, rồi nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, anh cũng đã nhìn thấy, muốn lừa gạt cũng không gạt được.

“Anh ta biết chưa?” Anh rất muốn giả vờ mỉm cười hào phóng, nhưng mà anh thật sự cười không nổi.

“Còn chưa biết, tôi cũng là mới biết hôm nay.” Nhìn ánh mắt bi thương của Kiều Lệ Vũ, Vô Song nảy sinh áy náy.

Tại sao cô phải cảm thấy áy náy với anh ta, ban đầu là anh ta không cần cô, anh như bây giờ lại coi là cái gì, hối hận à, a

~“Vô Song ~ em thật sự rất thích anh ta sao?” Kiều Lệ Vũ có chút không khống chế được tâm tình của mình, nên đã nắm chặt cánh tay của Vô Song, nghiêm túc chất vấn.

“Lệ Vũ, anh làm tôi đau.” Vô Song quấy người một cái, chân mày chau chặt.

“Trả lời anh.” Anh không những không có buông tay, mà còn siết chặt hơn chút nữa, thần sắc nghiêm túc có chút dọa người.

Vô Song cũng buông tha giấy giữa, mà bình tĩnh nhìn thẳng anh, “Đúng vậy, tôi rất thương anh ấy, hiện tại anh có thể nói lòng tay rồi!”

“Yêu nhiều không?”

Anh vẫn chưa kết thúc, điểm này cũng không giống Kiều Lệ Vũ mà cô từng biết, cô biết Kiều Lệ Vũ chính là dịu dàng thân thiện, mà người này có chút vô lại.

“Kiều Lệ Vũ, đến cùng là anh muốn làm cái gì, giữa chúng ta từ lâu đã không còn bất kỳ quan hệ gì rồi, tôi thích ai đó là việc của tôi, vì sao tôi phải báo cho anh biết, mời buông tay ~ nêu anh không buông tay, tôi trở về nói với Chủ tịch, anh quấy nhiễu tình dục.”

Thật ra thì tính khí của Vô Song không được tốt lắm, rất là nóng nảy, nhất là bức cô nóng nảy, có thể sẽ rộng cho người sống sờ sờ suốt luôn.

Buông tay cô ra, Kiều Lệ Vũ mở trừng hai mắt, chính là mang kính sát tròng thì không thể dìm nước mắt, nên hơi dìm mắt thì chất chất thấy đau.

Thấy mắt anh đỏ, Vô Song áy náy nên âm thầm cắn môi dưới, cô thật sự không cố ý nói lời khó nghe như vậy, cô chỉ là muốn cho anh bình tĩnh đối mặt với thực tế, bọn họ đã không còn quan hệ, cho nên chuyện của cô, tội gì anh phải quan tâm giúp cô.

Nhưng Kiều Lệ Vũ không cho là như vậy, cho dù cô không thương anh, tim của anh cũng chỉ có chứa được một mình cô, không phải là anh si tình, mà là anh đã thử qua vô số phong cảnh, lại duy chỉ có yêu thích một người như cô ——

Đây có lẽ chính là khách qua đường khác nhau với tình yêu, trong cuộc đời con người có thể trải qua rất nhiều khách qua đường, lại duy chỉ có một loại là tình yêu!

Nắm chặt, thì cả đời này hạnh phúc!

Nắm bắt không được, thì cả đời này tiếc nuối!

Hiển nhiên chính là anh đã bỏ lỡ, cho nên nhất định cả đời này đều tiếc nuối.

“Thật xin lỗi, Vô Song, anh ~ anh chỉ là muốn quan tâm em.” Lý trí trở về, anh có chút xấu hổ mà nói.

“Cám ơn ~ Kiều tổng bận rộn như vậy, chuyện của tôi sao còn dám làm cho ngài lo lắng chứ!” Ngụ ý, bảo anh hãy đem phần quan tâm này lên trên công việc.

Kiều Lệ Vũ gương cười, rồi lái xe đi

Vô Song đưa khuỷu tay lên trên cửa sổ, lần này buồn ngủ đã biến mất, hồi tưởng lại những ngày đã qua, 25 năm tuổi khá dài này, giống như là một bộ phim, có ngọt bùi cay đắng mặn, mọi thứ cô đều đã thưởng thức qua

~~Kiều Lệ Vũ thỉnh thoảng liếc cô một cái, bộ dáng đặc biệt boăn khoăn cứ như đang muốn nói lại thôi, anh biết lần này nói gì cũng đều sai, có đứa nhỏ, Vô Song sẽ càng không rời khỏi Đông Bác Hải.

Đi tới khách sạn của làng du lịch, Vô Song thu xếp đồ đạc lại một chút, rồi đi vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, từ phòng tắm đi ra cô vừa lau chùi tóc ướt sũng, vừa gọi điện thoại cho Đông Bác Hải, lần này điện thoại của anh thông, nhưng vẫn không có ai nhận, thật vất vả chờ mới có người nhận thời điểm, Vô Song kinh hãi ——

“A lô, bạn tìm Đông Bác Hải à, anh ấy đang tắm.”

Là một giọng của phụ nữ.

Lập tức điện thoại của Vô Song rơi xuống mặt đất, đầu óc của cô trống rỗng, cô gái vẫn còn đang ‘ a lô a lô ’ hỏi, thân thể của cô mềm nhũn rồi ngồi xuống, bụng, thật là đau.

109. Chương 109: Hữu Kinh Vô Hiểm (gần Bỏ Lỡ)

110. Chương 110: Tiệc Sinh Nhật Kinh Hoàng

Hôm nay là của ngày sinh Đông lão gia, trong nhà tân khách đã đến đủ, quan lớn và đám thương gia đều mang theo con gái chưa xuất giá của mình tới, các thiếu gia tới ~ đáp cầu dất mỗi, Đông lão gia cũng rất hào phóng mở tiệc chiêu đãi truyền thông, toàn bộ bữa tiệc đều đắm chìm trong một mảnh tốt lành cùng vui vẻ cười nói, có thể nói là cực kỳ náo nhiệt ——

Anh cả, Đông Hải Sinh cố ý ngồi máy bay riêng chạy về mừng thọ cha, anh ta tặng ông cụ chính là nhân sâm ngàn năm, ngụ ý chúc ông cụ Trường Sinh Bất Lão.

Anh hai, Đông Đông Hải đã về trước một ngày rồi, anh ta tặng ông cụ chính là năm chữ, ‘ cha con không có tiền ’.

Mặc dù Đông Đông Hải vô năng, nhưng mà có thân phận địa vị hiển hách nha, hơn nữa diện mạo của anh ta quả thực rất đẹp trai, thực có thể hù dọa người, cho nên trên bữa tiệc rất nhiều cô gái giống như là con thiêu thân lao đầu vào lửa phẫn đấu quên mình mà đánh về phía anh ta, Đông Đông Hải là kẻ tới không cự tuyệt, năm sáu cô gái vây quanh tán tỉnh anh ta

~~“Cha, sao không thấy chú ba vậy?” Đông Hải Sinh anh cả cầm một ly rượu đứng ở bên cạnh Đông lão hỏi.

“Nó sắp tới rồi.” Đông lão thần nhiên nói, có thù thì cũng là cha con, cho dù Đông Bác Hải hận ông, trường hợp quan trọng như vậy nó vẫn sẽ nể mặt.

“Lão gia, Tam Thiếu Gia tới.” Quản gia vội vội vàng vàng chạy tới nói.

Ông cụ rất bình tĩnh “Ừ” một tiếng, có chút không để ý.

“Lão gia, thiếu gia mang về một cô gái.” Con mắt sắc của quản gia lóe lên, bộ dạng có vẻ chưa tỉnh hồn.

“A!” Đông Hải Sinh cười nhạo một tiếng, có người cải tà quy chánh rồi, sau này anh nhất định phải chúc mừng anh ta.

Con mắt sắc của Đông lão hơi lạnh nhìn lão quản gia, giọng nói cũng rất lạnh, “Lão Hà, rốt cuộc là ông muốn nói cái gì?”

Quản gia lại gần lỗ tai của ông cụ, cẩn thận nói ra, chỉ thấy hai mắt của ông cụ trừng lớn, mãnh liệt hít một hơi lạnh khí, dấu hiệu trúng gió, cái ly trong tay trượt xuống, một tiếng ‘loảng xoảng’ chia năm xẻ bảy, rượu vung đầy đất.

Ánh mắt xung quanh đồng loạt nhìn về nơi này, động tác uống rượu của Đông Hải Sinh cũng cứng đờ, vội vàng đỡ thân thể phát run, mãnh liệt hít thở của ông cụ, hỏi quản gia, “Chú Hà, ông nói gì với cha tôi rồi, sao ông lại kích động thành ra như vậy?”

“Đại thiếu gia, tôi. . . .” Lão quản gia muốn nói lại không nói ra miệng được.

Lúc này, Đông Bác Hải kéo tay Vương Lôi Lôi đang nhát gan rũ đầu nghênh ngang bước đi vào, đám người vây xem đều nhường lối cho anh, anh đi tới trước mặt ông cụ, thấy sắc mặt ông cụ tái xanh, thì anh liếc mắt nhìn lão quản gia, chỉ thấy quản gia bình tĩnh cúi đầu.

Xem ra, ông cụ đã biết!

Môi mỏng kéo ra, anh như tư tà mị nhìn về phía Vương Lôi Lôi, bàn tay nâng cằm của cô ta lên, để cho ông cụ nhìn thấy rõ gương mặt này

~~“Lôi Lôi, đây là cha tôi, mau gọi cha ~”

Đông Hải Sinh đã khiếp sợ không thôi rồi trừng lớn con ngươi, mặt của ông cụ hoàn toàn từ xanh đến đen ~ giận đến mức máu trong người giống như đang di chuyển ngược lại

~“Cha ~” Vương Lôi Lôi rụt rè kêu một tiếng, kéo chặt cánh tay của Đông Bác Hải, cô không ngờ tới là Đông Bác Hải sẽ mang cô tới gặp người nhà của anh, cho nên một chút tâm lý chuẩn bị cũng không có, cô vô cùng lo lắng.

“Đông Bác Hải ——”

Đông Hải Sinh giao Đông lão cho quản gia, sau đó lập tức xông lên nắm lấy cổ áo của Đông Bác Hải, mặt đen lại rồi cắn răng nghiêng lợi, nếu không phải là giận đến mức tận cùng, anh ta cũng sẽ không dễ dàng tức giận .

So với anh ta đang trợn mắt, thì Đông Bác Hải có vẻ nhẹ nhàng, anh bước lui ra sau nửa bước, nhẹ nhàng cầm tay của Đông Hải Sinh, ánh mắt sáng chói, sâu không thấy đáy, “Anh cả, là muốn đánh với tôi một trận trên bữa tiệc mừng thọ của cha.”

“Đông Bác Hải, mục đích mày làm như vậy là vì cái gì, làm nhục cha sao? Hay là làm nhục hai anh em chúng tao?” Đông Hải Sinh tức giận đến mức gân xanh nổi lên, hận không thể cắn chết anh.

Đông Bác Hải thản nhiên cười một tiếng, vẻ mặt giả bộ vô hại, “Anh hai, tôi không hiểu anh đang nói gì, chẳng lẽ người tôi thích thì không thể có bộ dáng giống bà lớn như đức sao?”

“Đông Bác Hải, con mẹ mày, ít giả vờ đi.”

Đông Hải Sinh liếc mắt nhìn Vương Lôi Lôi bên cạnh, bộ dáng cô ta lo lắng cho Đông Bác Hải giống như là dao cắt lên trên thịt của anh ta vậy, khuất nhục a

~“A ——”

Đông Hải Sinh cái tên ngu ngốc đi tới, nhìn thấy Vương Lôi Lôi thì giống như nhìn thấy quỷ, theo bản năng mà bật thốt lên, “Mẹ ~” nhưng lại nhớ là mẹ anh ta đã sớm chết rồi, sau đó lại thét lên chất vấn, “Cô là ai? Là người hay là quỷ?”

“Tôi ~” Vương Lôi Lôi không hiểu ra sao mà nhìn về phía Đông Bác Hải, anh đẩy Đông Hải Sinh đang kéo quần áo của anh ra, kéo Vương Lôi Lôi, vuốt đầu của cô dịu dàng nói: “Bảo bối ~ không sao, không cần để ý anh ta.”

“Anh hai, đây, đây là chuyện gì xảy ra?” Ngón tay của Đông Hải Sinh run rẩy chỉ vào Vương Lôi Lôi, ngớ ngẩn, hoàn toàn làm không rõ tình huống lắm, là anh nhìn lầm rồi, hay là cái thế giới này huyền bí.

Mọi người bắt đầu mở miệng bàn tán.

“Không cho quấy rồi nữa, tiếp tục yến tiệc. Khụ khụ.” Đông lão bực bội ho khan, giữ tất cả mọi người ở lại, Đông Hải Sinh kiềm chế lại tâm tình kích động của em trai, oán hận nhìn chằm chằm Đông Bác Hải đắc ý kiêu ngạo

~“Không phải, anh ~ cô gái kia là ai a, sao lại có dáng dấp giống mẹ như đúc, không phải mẹ mình đã chết hơn hai mươi năm sao, chẳng lẽ đã sống lại?” Trong đầu anh thật là loạn.

“Đầu óc mày đầy phân à.” Đông Hải Sinh không nhịn được giận dữ mà mắng anh ta một câu, nó thật sự ngu ngốc! Hay là thật sự thật sự ngu ngốc! Này mà cũng không nhìn ra được, Đông Bác Hải là cố ý tìm cô gái dáng dấp giống mẹ bọn họ như đúc làm tình nhân, làm nhục cha, làm cho bọn họ nhục nhã.

Đông Hải Sinh cũng sắp tức điên rồi, cái tên ngu xuẩn này vẫn còn đang rối rắm trong loại vấn đề ngu ngốc này

~“Anh, anh đi đâu vậy?” Thấy anh đi, thì Đông Hải Sinh cũng đuổi theo hỏi.

“Lão Hà, đỡ tôi đi vào nghỉ ngơi ~” ông cụ tức giận đến mức huyết áp tăng cao, sắc môi trắng bệch, thẳng thừ ba thật là con trai tốt của ông ~ cho ông một phần vui mừng lớn như vậy.

“Dạ, lão gia.” Lão quản gia trừu thờ dài vẫn là thờ dài, tiểu thiếu gia này đùa giỡn thật sự là quá lớn, coi như không niệm tình thân, thì cũng đừng phá quan hệ thành mảnh nhỏ như vậy, hận lẫn nhau thấu xương thôi.

“Bảo bối, mệt mỗi không?” Đông Bác Hải vuốt ve mặt của Vương Lôi Lôi, dịu dàng khẽ cười nói.

“Có chút.” Cô không phải là mệt mỗi, mà là cô sợ tới mức chân có chút mềm nhũn, đây là lần đầu tiên cô tham dự trường hợp này, khẩn trương đến mức mệt lả.

“Vậy tôi đưa em đi vào nghỉ ngơi ——”

Đông Bác Hải ôm cô như ôm công chúa, ôm ngang Vương Lôi Lôi lên, nghênh ngang đi vào trong nhà, đi lướt qua ông cụ ở phía trước và cùng ông gấp thoảng qua.

Thấy bọn họ như vậy, sắc mặt ông cụ nhất thời khuất nhục, quả đấm siết chặt, giọng run rẩy gọi anh lại, “Lập tức chia tay với cô ta.”

Bước chân của Đông Bác Hải dừng lại, cũng không quay đầu lại, cười nhạt nói: “Tại sao?”

“Chỉ bằng ta là cha con. Khụ khụ khụ.”

Ông cụ tâm tình kích động nên ho khan một trận dữ dội, quản gia vuốt lưng giúp ông.

Lúc này Đông Bác Hải mới xoay người, hơi nheo mắt lại rồi đưa mắt nhìn ông, nụ cười cong cong giương lên ở khóe miệng, môi mỏng khẽ mở.

111. Chương 111: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (1)

“Cha, tôi cũng đã lớn rồi, làm việc đều có chủ trương của mình, không cần cha quan tâm thay tôi.” “Mày.” Ông cụ bị ghen đến mức cả người phát run, chỉ còn thiếu hộc máu ra thôi. “Bảo bối, chúng ta lên lầu —— nghỉ ngơi.” Anh quay đầu cười tà mị với Vương Lôi Lôi, cố ý đem hai chữ ‘ nghỉ ngơi ’ gần thật nặng, chỉ sợ tai của Đông lão không nghe được. “Nghiệt tử mà!” Đông lão giận đến mức liên tục vỗ ngực, khóc không ra nước mắt ~ “Lão gia, xin ngài bớt giận, xin bớt giận.” Quản gia ở bên cạnh vỗ về an ủi ông. Đông Bác Hải ôm Vương Lôi Lôi trở về gian phòng thả xuống giường, sau đó anh kéo kéo cà vạt, rồi cởi xuống áo khoác, tiện tay lấy một điều thuốc ra đốt, hút thuốc rồi nhả khói ra. Vương Lôi Lôi cuộn chân ngồi dậy, lo lắng nhìn anh và hỏi: “Có phải là em không được người thích?” “Hử?” Đông Bác Hải nhíu mày, rồi nghiêng đầu liếc cô. Bị anh nhìn như vậy, trong lòng Vương Lôi Lôi như có một đoàn nai nhỏ chạy loạn, khuôn mặt như đang sôi hơi cắn cắn môi, rồi nhỏ giọng nói: “Người nhà của anh, hình như rất không yêu thích em?” “Em rất để ý đến ý nghĩ của bọn họ?” Đông Bác Hải cười nhạo một tiếng, ánh mắt híp lại nguy hiểm. Đáy lòng của Vương Lôi Lôi chợt lạnh, lắp bắp mà giải thích: “Không ~ không phải

vậy, em chỉ là cảm thấy.” “Nhớ, thân phận của em chỉ là tình nhân của tôi, người khác có thích hay không đều không quan trọng.” Đông Bác Hải có chút phiền não, đột nhiên anh có chút hoài nghi mình làm như vậy có đúng không, mặc dù thành công kích thích được ông cụ cùng hai anh em Đông Hải Sinh và Đông Đông Hải, nhưng anh cũng không còn vui vẻ nhiều. Bởi vì Vô Song vẫn không nhận điện thoại của anh, gọi vào nhà cũng không có người nhận ~ Lòng anh có chút không yên, lại lấy điện thoại ra bấm đi, lần này lại tắt máy. “Shit” anh phiền não mà khẽ nguyên rửa một tiếng, dọa Vương Lôi Lôi giật mình, cô vội hỏi, “Sao vậy?” Đông Bác Hải không để ý tới cô, cầm Tây phục đứng dậy, Vương Lôi Lôi nắm lại cánh tay của anh, đầu đón nhìn anh hỏi: “Anh phải đi đâu?” “Tôi ——” “Đông Bác Hải, con mẹ mày, mày đi ra cho tao.” Ngoài cửa truyền đến tiếng kêu gào của tên đại ngu ngốc Đông Đông Hải, Đông Bác Hải liếc mắt nhìn cửa, lại quay đầu nhìn về phía Vương Lôi Lôi, trò chơi đã chơi, thì phải chơi tới cùng, khai cung không quay đầu mũi tên —— “Ừm ~” anh cúi người, giữ đầu Vương Lôi Lôi lại, hôn lên môi của cô ấy, đầu tiên là Vương Lôi Lôi chấn động, sau đó thì nhắm mắt lại hứng lấy nụ hôn mạnh mẽ của anh, cô nhẹ nhàng ‘ừm’ một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng hơi ngượng ngùng, Đông Bác Hải vỗ nhẹ thân thể của cô ấy, một bàn tay linh hoạt tháo dây lưng trên eo cô ấy, sau đó cởi ra váy lễ phục của cô ấy, nội y của cô ấy cũng lộ ra rơi trên mặt đất ~ lần người đè lên trên người cô ấy ~ Chuyển nụ hôn lên tới cổ, Vương Lôi Lôi không kìm hãm được mà rên lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ rất mất hồn, rất hưởng thụ ~ “Oa, quá bạo lực nha.” Trên ban công, đang có một ký giả tuần san giải trí lén lút chụp một màn này, rắc rắc, rắc rắc, lượng tiêu thụ tuần san tuần này bọn họ nhất định đứng thứ nhất cầm cả nước, suy nghĩ một chút đã sướng đến mức tỏa bong bóng lên ~ “Phanh ——” Đợi đã lâu cũng không thấy Đông Bác Hải mở cửa, nên dưới cơn nóng giận Đông Đông Hải, đã một cước đạp cửa ra, hùng hùng hổ hổ đi tới, thì nhìn thấy một màn kia ở trên giường, sau đó cả người cũng cứng lại. “A ——” thấy có người xông tới, Vương Lôi Lôi sợ tới mức hét rầm lên. Đông Bác Hải chỉ rất là bình tĩnh mà quay đầu nhìn về phía anh ta, bộ dạng ra vẻ chuyện tốt bị quấy nhiễu ~ rất không nhịn được, Đông Đông Hải lấy lại tinh thần, trên mặt đen lại một lúc rồi nín cổ áo của anh lại, một quyền đánh lên trên mặt anh tuấn của anh. Đông Bác Hải bị một quyền đương nhiên không chịu thua, cũng đánh trả lại anh ta một quyền, đến lúc này thì hai người quay lại đánh nhau, Vương Lôi Lôi kéo chân qua đắp lên trên người, không dám tiến lên khuyên can, cô chỉ có thể hét lớn lạnh lạnh. “Dừng tay.” Tiếng hét chói tai của cô dẫn tới Đông Hải Sinh, thấy hai người bọn họ đang vật lộn, thì anh ta lập tức tiến lên khuyên can. Ông cụ và quản gia cũng nghe thấy tiếng mà đến, thấy thế ông lớn tiếng quát lên, “Tất cả dừng tay!” Đông Hải Sinh thật sự rất vất vả mới kéo hai người ra, khóe miệng Đông Bác Hải xuất ra chút máu, còn mặt Đông Đông Hải thì sưng phù giống như đầu heo, đánh nhau ~ anh ta làm sao có thể là đối thủ của Đông Bác Hải. “Đến thư phòng ta.” Ông cụ quát một tiếng, rồi xoay người thở hổn hển vài hơi, đi đến thư phòng. Đông Đông Hải hung ác trừng mắt liếc Đông Bác Hải, rồi dẫn đầu đi thư phòng cáo trạng trước, Đông Bác Hải thở hổn hển cười một tiếng, liếc mắt nhìn Vương Lôi Lôi, lại nhíu mày khiêu khích với Đông Hải Sinh, tựa như muốn nhìn thấy anh ta giận quá thành cười với anh ~ “Bác hải ~” thấy anh đi, thì Vương Lôi Lôi muốn hỏi cô làm sao bây giờ, nhưng Đông Bác Hải cũng không để ý tới cô, sải bước biến mất, khóe miệng Đông Hải Sinh nhếch lên, con ngươi âm trầm, cười lạnh nói với cô: “Cô thật sự cho rằng nó thích cô sao?” Vương Lôi Lôi rụt rè nhìn anh ta, không dám lên tiếng ~ “Chắc chắc ~ thật là một cô gái đáng thương, thật sự đáng buồn.” Anh ta chắc lưỡi, nâng cằm của cô lên vẻ mặt chán ghét, gương mặt này anh ta hận không thể kéo xuống lập tức, thấy cô ta hạ tiện như vậy, cũng xứng đáng giống mẹ của anh ta như đức sao. “Anh ~ anh muốn làm ~ làm gì?” Vương Lôi Lôi nhìn khuôn mặt của anh ta nảy sinh ác độc, thì sợ tới mức run lấy lấy. “Ồ ào ~” đột nhiên ban công truyền đến một trận tiếng động, đầu anh ta nghiêng qua, lạnh lùng nói: “Ra ngoài.” Vương Lôi Lôi không hiểu mà theo ánh mắt của anh ta nhìn về phía ban công ~ “Tôi đến đến ba, nếu như cậu không ra, thì từ nơi này nhảy xuống cho tôi ——” Ký giả núp ở ban công vừa nghe đã khiếp đảm, cả người như nhũn ra, đi ra ngoài là chết, không ra cũng chết, ông trời, anh nên làm cái gì bây giờ? “Ba. Hai.” “Đại đại đại đại thiếu gia, tôi ~ tôi không phải cố ý trốn ở bên trong, tôi tôi tôi tôi là đi lên chụp ~ chụp phong cảnh.” Đi ra, anh ta lắp bắp mà khuôn mặt tươi cười so với khóc còn thảm hơn. “Lấy ra.” Bàn tay to của anh ta chìa ra, lạnh lùng nói. Anh chàng ký giả nhìn tay của anh ta một chút, bị hù dọa nên hồ đồ hỏi, “Cái... cái gì?” “Máy chụp hình.” Anh ta không nhịn được nhắc nhở, anh chàng ký giả lúc này mới như ở trong mộng tỉnh lại, lập tức cung kính đưa lên máy chụp hình. Đông Hải Sinh mở xem hình ở bên trong, khóe môi dâng lên nụ cười nhạt ~ “Hình lấy được rất tốt.” Anh chàng ký giả chỉ cho rằng anh ta đang chế giễu mình, thì lập tức giải thích: “Đại thiếu gia, những hình này tôi sẽ xóa lập tức, lập tức xóa liền, cái gì tôi cũng không nhìn thấy.” “Tôi có bảo cậu xóa sao?” Tính khí của mỗi thiếu gia đều rất cổ quái, Đông lão đại, mặt ngoài dịu dàng giống như người quân tử, nhưng

thật ra thì lòng dạ thâm sâu. Đông lão nhị, phong lưu nhưng tính khí bốc lửa. Đông lão tam, điển hình là nham hiểm, có quyền lực hiểm thấy. “Những tấm hình này lấy được rất tốt, thích hợp làm tít trang đầu!” Ánh mắt của anh ta ác độc nhìn anh chàng ký giả đang không hiểu ý, con mắt sắc độc ác tỏa sáng lên ~ nó sẽ bị gây ông đập lưng ông, Đông Bác Hải làm cho bọn họ nhục nhã, thì cũng đang tự đào hố chôn mình.

112. Chương 112: Yêu Ở Sự Thực Trước Mặt (2)

“Gâu gâu. . . .” Trong phòng bệnh vang lên một trận tiếng chó sủa, đã đánh thức Vô Song, Kiều Lệ Vũ ôm một con chó sư tử nhỏ đi tới, ngồi ở bên mép giường cô, thấy cô mở mắt, thì dịu dàng mà nói: “Đã đánh thức em?” “Thật đáng yêu nha.” Vô Song không nhìn anh mà nhìn sư tử nhỏ lông xù cười cười, trước kia cô mơ ước nuôi một con chó lông xù làm bạn, nhưng điều kiện trong nhà không cho phép. “Thích, thì anh tặng cho em.” Kiều Lệ Vũ nói rất rộng lượng hào phóng, vốn là cố ý mua con chó này cho cô giải sầu. “Thật, vậy tôi liền cung kính không bằng tuân mệnh, ha ha.” Vô Song đưa tay ôm lấy sư tử nhỏ từ trong ngực anh, vẻ mặt cười hồn nhiên. Khó được cô có thể dứt bỏ không vui, Kiều Lệ Vũ cũng cười thỏa mãn, có thể làm cái gì đó cho cô, anh đều rất vui vẻ! “Đói bụng không, muốn ăn cái gì thì anh đi mua cho em.” Vô Song nhìn anh rồi nghĩ nghĩ, “Tôi muốn ăn cháo.” “Được, em chờ anh một chút, anh sẽ trở lại lập tức.” Kiều Lệ Vũ vốn định sờ sờ đầu của cô, nhưng sợ cô sẽ để ý, nên bàn tay vươn ra rơi lên trên đầu sư tử nhỏ, anh đứng dậy, quay đầu đi ra ngoài — Nhìn bóng lưng anh có chút cô đơn, Vô Song dề nén nước mắt đang bùng lên, tim giống như là bị một tảng đá lớn đè ép, khó chịu thở không nổi. Kiều Lệ Vũ à Kiều Lệ Vũ, rốt cuộc mặt nào mới thật sự là anh ~ Lúc đầu làm chuyện tuyệt tình như thế, tại sao bây giờ lại đổi với cô tốt như vậy? Là quan tâm thật sự không phải giả vờ, mà còn là phát ra từ trong lòng, Vô Song thấy được, sự quan tâm của anh là thật sự phát ra từ trong lòng. Lau nước mắt, cô cầm lấy điện thoại đặt ở bên giường, mở điện thoại ra, bên trong có vài chục cuộc điện thoại Đông Bác Hải gọi tới, không nhìn còn đỡ, vừa nhìn thì nước mắt đã nhịn không được mà vỡ òa rồi, cô để điện thoại xuống rồi ôm sư tử nhỏ xuống giường, muốn đi toilet. “Uông Uông ~” Cô vừa để sư tử nhỏ xuống, thì nó liền sủa rồi chạy ra ngoài, Vô Song mang dép vào đuổi theo, “Tiểu đáng yêu, dừng lại, dừng có chạy lung tung.” Sư tử nhỏ chạy tới đại sảnh bệnh viện, dựa vào cái ghế mà dái, Vô Song không nhìn được mà nín khóc rồi mỉm cười, thì ra là nó mắc dái, cô nhẹ nhàng đi tới ngồi chồm hổm ở bên cạnh ôm lấy nó, “Tiểu đáng yêu, đại tiểu tiện tùy chỗ là sẽ bị tiền phạt đó, ha ha.” “Ô ô ~” Sư tử nhỏ hình như nghe hiểu, nên kéo lỗ tai lên, rồi ngoan ngoãn rúc vào trong ngực cô không ầm ĩ không quậy phá. Vô Song đứng dậy, liếc mắt nhìn đại sảnh này, có bảy tám lối đi, cô mới vừa chạy quá nhanh nên quên là mình chạy từ đường nào tới, không tìm được đường trở về nên cô có chút bối rối, ôm con sư tử nhỏ đi tới trước quầy bệnh viện hỏi thăm. “Wase, trời ạ, đây cũng quá bạo lực đi.” “Đúng vậy, cô gái này cũng không biết vận cứt chó gì, mà có thể rơi vào đàn ông cực phẩm như Đông Tam Thiếu vậy, mình hâm mộ, ghen tỵ, hận ~” “Ai ~ mình cũng thế.” “Thật không ngờ, Đông Bác Hải luôn luôn không dính xì căng đan, lại có thể truyền ra hình khiêu dâm bạo lực như vậy, xem ra tin đồn về công tử nhà giàu của xã hội thượng lưu, sau lưng đều là cầm thú một chút cũng không sai.” “Ai ~ xem cái tin tức này, tôi lại nghĩ khoảng mấy ngày không được ăn.” Hai cô hộ sĩ ở trước quầy bệnh viện, hướng về phía tờ báo bàn luận ầm ĩ, mặc dù mặt cô gái trên báo đã đánh gạch đen, nhưng nửa người trên của cô ta căn bản đã lộ ra ngoài trọn vẹn, khuôn mặt người đàn ông mặc dù không có chụp được, nhưng bên cạnh có một hình nhỏ, không phải là hình cái đầu của người khác, mà chính là Đông Bác Hải, Đông Tam Thiếu. “Ai ~ cô làm gì đấy?” Tay Vô Song run run cầm tờ báo đặt ở trên bàn của bọn họ lên, cẩn thận đọc, hai cô hộ sĩ ngẩng đầu nhìn cô, chỉ thấy mặt cô đầy nước mắt, mi tâm run rẩy, con sư tử nhỏ trong ngực bị cô làm đau nên ‘Uông Uông’ kháng nghị. “Cô ấy sao thế?” Cô hộ sĩ này hỏi cô hộ sĩ kia. “Mình làm sao biết, đoán chừng là người ái mộ Đông Tam Thiếu, thấy anh ta có tin vui mới, nên không chịu nổi dả kích chứ sao.” Cô hộ sĩ kia suy đoán. “Ừ, có lý.” “Ô ô. . . .” Tay cô buông lỏng, nên sư tử nhỏ rơi trên mặt đất, ngã đau ô ô gào thét. Dem tờ báo vò thành một cục, Vô Song hung hăng ném nó ra ngoài, vùi mặt rồi từ từ ngồi xổm người xuống, vùi đầu vào đầu gối khóc đến ruột gan đứt từng khúc. Tại sao anh lại đối với cô như vậy, tại sao, tại sao. . . . “Vô Song ~ Vô Song ~” ở trong phòng không tìm được người nên Kiều Lệ Vũ đang hốt hoảng tìm cô khắp nơi, anh lộn trở lại đại sảnh thì thấy người ngồi chồm hổm trên mặt đất rất giống Vô Song, anh đi tới nhẹ nhàng kêu một tiếng, “Vô Song.” “Ai ai ai, tiền

sinh, anh là thân nhân của vị bệnh nhân này.” Một cô hộ sĩ kéo anh hỏi. “Đúng, là tôi.” Kiều Lệ Vũ gật đầu nói, cơ bản anh có thể xác định cô chính là Vô Song, bởi vì trên tay cô có mang một chiếc nhẫn kim cương rất to. “Cô ấy chắc là người ái mộ Đông Tam Thiếu, Đông Bác Hải đi, mới vừa rồi cô ấy nhìn thấy hình khiêu dâm của Đông Tam Thiếu, thì sau đó bộ dạng giống như điên, khóc đến mức dọa người nha.” “Cô ấy không phải là người ái mộ Đông Bác Hải, cô ấy là.” Kiều Lệ Vũ vừa định thay Vô Song giải thích, nhưng lại nghĩ làm gì phải giải thích với các cô này, anh thật là giận đến hồ đồ rồi. Anh ngồi xổm người xuống ôm lấy Vô Song, an ủi: “Vô Song, bác sĩ nói em không thể tức giận, như vậy đối với thai nhi thật sự không tốt, ngoan, đừng khóc.” “Ồ ô.” Nói tới hài tử cô càng hơn thương tâm, đứa bé này tới thật không đúng lúc, thật không đúng thời điểm. “Được rồi, đừng khóc.” Kiều Lệ Vũ vuốt tóc của cô, không biết nói gì mới có thể an ủi cô, tờ báo buổi sáng anh đã thấy. “Lệ Vũ, em đau quá.” Hồi lâu, Vô Song mới nâng hai mắt nhắm lệ lên nhìn anh, mắt đã sưng đỏ giống như con thỏ. “Chỗ nào đau, bụng sao?” Kiều Lệ Vũ lo lắng hỏi. “Nơi nào cũng đau, Lệ Vũ em thật là loạn, em thật sự không biết nên làm sao đây.” Cô khóc đến mức không biết làm sao, yếu ớt giống như thủy tinh nhỏ dễ vỡ, giống như đứa trẻ bị lạc ở trong rừng rậm, không biết thuộc về nơi nào. “Vô Song, anh mang em rời khỏi anh ta có được hay không, cho dù em không còn yêu anh cũng không sao, cả đời chúng ta đều chỉ làm bạn, để cho anh chăm sóc em cả đời.” Kiều Lệ Vũ ôm cô, nghiêm túc cam kết. “Lệ Vũ ~” đầu óc của cô thật loạn ~ rất loạn. “Vô Song, anh ta không thích hợp với em.” “.” Ngực của Vô Song bị tắc nghẽn nói không ra lời, chỉ có run rẩy, cô thật sự cần thời gian suy tính ~ “Chúng ta trở về phòng thôi.” Kiều Lệ Vũ ôm lấy cô, mới một đêm, mà cô đã nhẹ đi rất nhiều. Trở về phòng, Kiều Lệ Vũ đặt cô lên giường bệnh, Vô Song lên tiếng nói: “Lệ Vũ, để cho em yên lặng một mình một chút được chứ?” Anh chờ. “Anh yên tâm, tôi sẽ không làm việc gì ngốc đâu, tôi không có yếu ớt như vậy.” Vô Song kéo ra nụ cười nhạt. “Được, đôi bụng thì gọi anh.” Kiều Lệ Vũ gật đầu một cái, rồi lui ra khỏi gian phòng. Vô Song ngồi dậy ôm hai chân, cảm thấy cả người đều lạnh lẽo, cô không muốn khóc nhưng nước mắt cũng không chịu khống chế mà chảy xuống, cô không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào một chỗ, nhớ lại từng ly từng tý thân mật với Tam Thiếu ~ Nhìn chiếc nhẫn trong tay, cô mới chợt nhớ anh chưa bao giờ nói qua một câu với mình: anh yêu em.

113. Chương 113: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (3)

“Người tòa soạn báo nào làm?” Sáng sớm, Đông Bác Hải mới vừa ăn mặc chỉnh tề, thì An Sâm đã cầm tờ báo hấp tấp đi tới, xem xong tờ báo thì nguyên gương mặt tuần tú của anh đều tối lại, cắn răng nghiêng lợi hỏi. An Sâm nín thở một hơi, rồi trầm giọng nói: “Tòa soạn báo kia sáng nay đã bị ông cụ kêu ngừng.” Xảy ra tin đồn lớn như vậy, Đông lão có thể không ra mặt can thiệp sao! “Tra được vị trí của Vô Song chưa?” Xoa xoa sống mũi một mẻ, Đông Bác Hải bức bối hận không thể giết hai người tới cho hả giận, con mẹ nó, thậm chí có người còn dám đâm sau lưng anh, chờ anh tra được thì nhất định sẽ khiến cho đối phương chết không được tử tế. “Dạ, tổng giám đốc muốn đi tới lập tức sao?” “Ừ, còn có phải lập tức đi các đại lý báo mua hết tờ báo cho tôi rồi đốt đi. Một phần cũng không lưu.” “Được!” An Sâm ở trong lòng phỉ báng: hiện tại đi gặp có phải chậm quá không, đã sớm nhắc nhở anh ta rồi, chuyện như vậy làm tổn thương người cũng là tổn thương mình. ***** Từ bệnh viện trở lại khách sạn, Vô Song bắt đầu thu dọn hành lý chuẩn bị đi trở về nhà, cô cũng đã báo với Đông lão là cơ thể khó chịu, và Đông lão đã cho phép cô nghỉ. Dọn dẹp đồ đến một nửa, thì đột nhiên gian phòng lắc lư, hình như là động đất. “Vô Song, em đang ở đâu?” Kiều Lệ Vũ đẩy cửa phòng vọt vào, anh còn chưa kịp đeo kính sát tròng lên, cho nên cái gì cũng không thấy rõ, ở trước mắt chỉ là một mảnh trắng mờ mờ. Vô Song ngồi ở trên giường, thấy anh giống như người mù dùng tay chạm, thì chân mày chau chặt, Kiều Lệ Vũ vẫn còn đang lo lắng bất an nên gọi: “Vô Song, em đang ở đâu, đừng sợ anh tới cứu em đây.” “Lệ Vũ.” Gian phòng lắc lư mười mấy giây thì ngừng lại, cô nhẹ nhàng đáp một tiếng với anh, Kiều Lệ Vũ ngừng lại hỏi: “Vô Song em đang ở đâu?” “Em ở ngay trước mặt anh, anh không nhìn thấy em sao?” Cổ họng của cô có chút nghẹn ngào, nước mắt làm tầm mắt mờ mờ. “Anh nhìn thấy em rồi, ha ha, em đừng sợ anh lập tức tới bảo vệ em ngay.” Anh theo giọng của cô đi tới, Vô Song đứng dậy lui ra khỏi giường, Kiều Lệ Vũ ngây ngốc đi tới, và bị vấp ngã xuống giường, anh sờ loạn một lúc, “Vô Song em đang ở đâu? Vô Song.” Vô Song đi tới, đỡ anh từ trên giường ngồi dậy, lấy tay quơ quơ trước

mắt anh, anh cầm tay của cô và dịu dàng cười nói, “Đừng lắc lư, anh nhìn thấy.” “Lệ Vũ, con mắt của anh sao thế?” Tại sao cô luôn không biết ánh mắt của anh có vấn đề. “Còn không phải là do mấy năm nay ở nước ngoài cố gắng học sao, nên mới không bảo vệ nó tốt.” Kiều Lệ Vũ nhẹ nhàng cười nói. “Tại sao không giải phẫu, tiếp tục như vậy nữa thì sớm muộn gì anh cũng sẽ mù.” Tế bào mắt của anh đã hoại tử rất nghiêm trọng, dựa vào mắt kiếng là không chống đỡ được bao nhiêu năm. “Không nghiêm trọng như vậy đâu, chỉ là cận thị thôi.” Anh cười có chút cứng ngắc, anh chính là cận thị bẩm sinh, cộng thêm mấy năm nay anh dùng mắt quá độ, không có bảo vệ mắt tốt, nên võng mạc đã bắt đầu từ từ hoại tử, bác sĩ cũng đã sớm nhắc nhở anh, phải nhanh chóng làm giải phẫu, nhưng tỷ lệ thành công giải phẫu rất thấp, tỷ lệ chỉ có 20%, một khi giải phẫu thất bại, rất có thể anh cũng không còn nhìn thấy đồ nữa. Anh nhất quyết cự tuyệt đề nghị của bác sĩ, bởi vì anh còn chưa tìm được Vô Song, bây giờ anh tìm được, thì anh càng sợ không nhìn thấy cô. Cận thị? Anh xem cô như đứa trẻ ba tuổi sao? Cận thị sao lại nghiêm trọng như thế, “Lệ Vũ, anh hãy thành thật nói cho em biết, con mắt của anh rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” “Vô Song, thật sự không sao.” Kiều Lệ Vũ vẫn còn tiếp tục giả bộ. Vô Song hít mũi một cái, lau nước mắt cho khô, kéo anh đứng lên rồi nói: “Anh thế nhưng kiên quyết nói không sao, vậy thì bây giờ chúng ta phải đi bệnh viện kiểm tra một chút, em có vẻ tin tưởng khoa học.” “Vô Song ——” Kiều Lệ Vũ biết tánh cô bướng bỉnh, anh nắm cánh tay của cô thật chặt nói: “Anh chính là cận thị bẩm sinh, bác sĩ nói đời này đều chỉ có thể dựa vào mắt kiếng mới có thể thấy đồ rõ.” Cận thị bẩm sinh? “Tại sao em không biết?” Bọn họ lui tới khoảng một năm rưỡi, mà cô lại không phát hiện bạn trai của mình bị cận thị, là anh giấu diếm quá tốt, hay là cô không đủ chu đáo với anh, hẳn là đều có đi. “Bởi vì anh vẫn mang kính sát trùng mà!” Anh cười giống như một cậu bé mới lớn thuần khiết, lại như có một loại đắc ý lừa cô lâu như vậy mà không có bị phát hiện. “Lệ Vũ, đến cùng anh có bao nhiêu chuyện gạt em?” Vô Song nhịn nước mắt muốn vỡ òa một lần nữa, cô thật sự không hiểu rõ anh ~ “Vô Song ~ em đang khóc sao?” Anh nghe thấy cô đang nức nở. Vô Song lau khô nước mắt, và phủ nhận: “Em không có.” “Không có là được rồi, loại người thói giống như anh, một chút cũng không đáng để em khóc vì anh.” Nụ cười của anh tràn ngập chua xót. “Lệ Vũ ~” Vô Song ôm lấy anh, nói không cảm động là giả, cho dù chín năm trước anh làm chuyện quá đáng như vậy, giờ khắc này cô vẫn bị anh làm cho cảm động đến rối tinh rối mù. Vô Song không biết, Kiều Lệ Vũ vì cô mà ngay cả mạng cũng có thể không cần, từ đầu chí cuối cũng không có thay đổi. “Các người đang làm gì?” Đột nhiên, ở cửa truyền đến một giọng nói lạnh thấu xương tủy, tựa như lưỡi dao bay vút đến, Vô Song cũng không có hoảng sợ, mà là bình tĩnh ung dung buông tay đang ôm Kiều Lệ Vũ ra, lau khô nước mắt rồi mới quay đầu đối mặt với khuôn mặt gần như đang giận đến tái xanh ở trước mắt. “Chúc Vô Song, em thật sự rất giỏi, sau lưng tôi cùng với tình nhân cũ ở chỗ này quần lấy nhau.” Anh chưa chát mà chầm chọc, rồi sau đó một quyền đánh lên trên tường thật mạnh, giận quá thành cười, làm cho người ta cực kỳ sợ hãi. Vô Song cũng không có giải thích cái gì, chỉ là rất bình tĩnh nhìn anh, cô còn chưa hỏi tội anh, mà anh lại còn làm kẻ ác cáo trạng trước, mặc dù Kiều Lệ Vũ không nhìn thấy anh, nhưng theo giọng nói và thanh âm anh ấy nghe được, thì bất bình thay Vô Song mà nói: “Đông Bác Hải, anh còn là một người đàn ông sao?” Lời này không thể nghi ngờ chính là thêm dầu vào lửa, Đông Bác Hải giận đến mức hận không thể một quyền mà đánh chết anh ấy, cả bộ mặt đều nổi gân xanh lên, anh đi tới rồi xốc cổ áo của Kiều Lệ Vũ lên, cắn răng nghiêng lợi, “Con mẹ nó, mày muốn chết.” Phanh! Một quyền quật ngã Kiều Lệ Vũ, còn chưa hết giận, anh lại xách anh ta lên rồi ột quyền nữa, anh đánh đến đỏ mắt rồi cười lên trên người anh ta, đánh cho Kiều Lệ Vũ hoàn toàn không có sức đánh trả. “Đông Bác Hải, anh dừng tay lại!” Thấy thế, Vô Song lập tức tiến lên kéo tay của Đông Bác Hải, muốn anh dừng lại. Đông Bác Hải quay đầu cặp mắt ửng hồng ác độc nhìn cô, và hung ác chất vấn: “Cô nói cho hắn biết tôi không phải là đàn ông, chưa làm cô thỏa mãn, muốn hắn tới thỏa mãn cô sao?” “Anh vô sỉ ——” Vô Song giận đến phát run, và rơi nước mắt. “Tôi vô sỉ, Chúc Vô Song, con mẹ nó, cô làm được mà còn sợ tôi nói ra sao?” Anh thật sự giận điên lên, nín lấy cổ áo của cô dùng sức đẩy, và đẩy Vô Song ngã lên trên mặt đất. “A ~” Vô Song té xuống đất, và theo bản năng che bụng. Kiều Lệ Vũ sợ tới mức kinh hãi mà hô một tiếng, “Vô Song”, sau đó sức lực tiềm tàng của anh bùng nổ, lập tức đẩy Đông Bác Hải đang cười ở trên người mình ra, lật người bỏ dậy, và đi xem Vô Song, máu từ chân của cô chảy xuống, Vô Song nắm chặt tay của anh yếu ớt nói: “Đứa bé.” Đông Bác Hải ngồi dưới đất thấy thế thì bối rối, Kiều Lệ Vũ quát anh, “Còn không mau đưa cô ấy đi bệnh viện.” Lúc này anh mới như ở trong mộng tỉnh lại mà ôm lấy Vô Song, và chạy ra ngoài.

114. Chương 114: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (4)

Vô Song tỉnh lại đã là buổi chiều, Đông Bác Hải vẫn luôn canh giữ ở trước giường bệnh của cô, cầm tay của cô, và cảm thấy tay của cô động, anh hưng phấn hỏi: “Vô Song, em đã tỉnh?” Cô mở mắt chỉ là lạnh nhạt liếc anh một cái, rồi rút tay của mình về, chống tay muốn ngồi dậy, Đông Bác Hải lại bảo cô, “Em đừng động, để anh.” Anh điều chỉnh thay đổi cái giường một chút, rồi giường tự động nâng lên. “Em mang thai, tại sao không nói cho anh biết?” Trong tiếng nói dịu dàng còn có hưng phấn chưa rút đi. Khoảng khắc biết cô mang thai, Đông Bác Hải thật sự rất kích động, lại sắp làm cha rồi. “Chúng ta chia tay thôi.” Giọng của Vô Song rất nhẹ, giống như là cánh hoa rơi chậm chậm, nhìn trong ánh mắt của cô thấy giấu đau đớn cùng với xa lạ, cô không phải người phụ nữ hẹp hòi, nhưng cô cũng giống như tất cả phụ nữ, hi vọng ở chung một chỗ với người đàn ông của mình, bọn họ còn chưa kết hôn thì sau lưng cô anh đã nuôi tình nhân, còn muốn kết hôn, cuối cùng bị thương sâu nhất còn không phải là cô sao. Có câu nói : giải quyết dứt khoát, thà đau một lần còn hơn đau mãi mãi — “Vô Song em phải tin tưởng anh, sự thật không phải như báo chí viết.” Đông Bác Hải nóng nảy giải thích. “Vậy anh trả lời tôi, người đàn ông kia có phải là anh hay không?” Vô Song hai mắt đầm lệ nhìn anh, cô cho anh cơ hội lần này. Đông Bác Hải cứng họng, người đàn ông kia đích thực là anh, anh không muốn lừa dối cô, có lẽ nói căn bản là không lừa được, anh nắm cánh tay của cô, trầm giọng nói: “Vô Song, chuyện này về sau anh sẽ giải thích với em, bác sĩ nói thai nhi hiện tại rất yếu, em không thể xúc động nữa, nghe lời hãy dưỡng thai thật tốt, chuyện không vui chúng ta hãy để nó sang một bên, sau này hãy nói ~” “Chúng ta không có sau này, Đông Bác Hải anh đừng để tôi cảm thấy anh không phải là đàn ông, đã dám làm thì phải dám chịu trách nhiệm, cái trách nhiệm ấy mà anh cũng không có, tôi thật sự xem thường anh.” Vô Song nói rất bình tĩnh, tâm tình không có nửa điểm xúc động, nhưng nước mắt không ngừng chảy. Đông Bác Hải mấp máy môi, đau lòng giống như là bị máy trộn bê-tông khuấy vậy, quần lấy đau đớn, anh đưa mắt nhìn ánh mắt của cô dâng lên hơi nước lẫn lẫn, nắm cánh tay của cô thật chặt, “Anh thừa nhận thật sự ở bên ngoài anh có nuôi một tình nhân, nhưng Vô Song à, anh thật sự không có làm ra nửa điểm có lỗi với em.” Nuôi một tình nhân, cái này mà gọi là không có lỗi với cô. Cô càng khóc càng dữ dội hơn, cõi lòng tan nát thành từng mảnh từng mảnh, gỡ chiếc nhẫn đeo ở trên ngón tay xuống, trả lại cho anh, “Từ nay về sau, hai chúng ta kết thúc rồi.” “Vô Song, anh cầu xin em tin tưởng anh có được hay không.” Đông Bác Hải hoảng sợ, rối loạn, và không biết nên làm thế nào đây ~ “Tin tưởng anh?” Cô hít mũi một cái, rồi kéo cánh tay của anh xuống, hai mắt đầm lệ nói: “Xin lỗi, tôi không làm được.” Đông Bác Hải lúc này mới thật sự lĩnh ngộ được, cái gì gọi là tự làm tự chịu. “Vô Song, cho dù em không tin anh, cũng xin nể mặt con mà tha thứ cho anh một lần, được không?” Đông Bác Hải ôm lấy cô, anh chỉ một lòng muốn dùng con để giữ cô lại. Vốn anh vẫn cho rằng, anh đối với cô chỉ là thích thôi, thích thân thể cô, thích thỉnh thoảng mình và cô tranh cãi, nhưng mà giờ khắc này khi cô muốn rời đi, thì anh mới phát hiện mình đối với cô là không nỡ bỏ cỡ nào, lúc này trái tim sẽ chua, sẽ khó chịu, sẽ đau mãi. Đây chính là yêu đi — “Đứa nhỏ này, tôi sẽ không cần” đứa bé này và nhóc con không giống nhau, giữ lại sẽ chỉ đau mà thôi. “Em dám!” Đông Bác Hải buông cô ra, đứng dậy cặp mắt ửng hồng tức giận nhìn cô, đứa nhỏ này chính là kết tinh tình yêu của bọn họ, cô thể nhưng lại muốn phá hủy, không thể, anh tuyệt đối không cho phép. “Tôi cái gì mà không dám, chẳng lẽ anh muốn đứa nhỏ sanh ra rồi bị người chỉ vào mắng là con hoang sao?” Vô Song lạnh lùng nhìn anh, anh không có làm qua người mẹ đơn thân nên không hiểu mờ côi cha đối với đứa nhỏ tạo thành áp lực ở trong lòng bao nhiêu, cô đã phải xin lỗi một đứa nhỏ rồi, cô không muốn có lỗi với đứa bé trong bụng này nữa. “Ai dám nói con của Đông Bác Hải anh là con hoang?” Anh cất cao giọng, khuôn mặt anh tuần đã giận đến mức vặn vẹo biến hình rồi. “Anh sẽ không để cho em rời khỏi anh, càng sẽ không để cho em phá đứa bé này!” Bỏ xuống một câu, anh tức giận xoay người rời khỏi phòng, gặp An Sâm canh chừng ở ngoài cửa, anh giao phó, “Trông coi cô ấy cho tốt, xảy ra một chút sai lầm, tôi sẽ hỏi tội cô.” “Dạ, tổng giám đốc.” An Sâm gật đầu, đưa mắt nhìn bóng lưng giận dữ của anh rời đi, nặng nề thở dài một cái. Cô đẩy cửa phòng ra, thấy Vô Song chôn ở trong chăn khóc thút thít, không nhin được mà đi tới an ủi: “Vô Song tiểu thư, ngài có khỏe không.” Cô tuy là con gái, nhưng giọng nói lại có chút cứng rắn như người đàn ông. “Không sao.” Ở trước mặt người khác, Vô Song lập tức lau sạch sẽ nước mắt ở trên mặt, nhưng lại không che giấu được đau đớn trong lòng. “Vô Song tiểu thư, tôi đây chỉ là người đứng giữa nên thật sự không dễ nói chuyện, tôi nghĩ nói chuyện thay tổng giám đốc, thì ngài nhất định cảm thấy tôi đang giúp anh ta, nhưng mà Vô Song tiểu thư, An Sâm tôi có thể lấy nhân cách bảo đảm với cô, tổng giám đốc và cô gái kia thật sự không phải như cô đã nghĩ.” “Chính anh ấy cũng thừa nhận.” Ngay cả lừa gạt anh cũng không muốn lừa gạt cô mà hào phóng thừa nhận, cô có thể không đau lòng sao. “Nếu như mà tôi nói với

ngài, anh ta cho cô gái kia chỉ là một hư danh, ngài tin không?” Vô Song nhìn An Sâm, ánh mắt của cô ấy rất chân thành không giống như là nói dối, cô nên tin tưởng cô ấy không? “Vô Song, em đã tỉnh?” Kiều Lệ Vũ mang một đôi mắt kính gọng đen kéo valy hành lý đi tới, trên mặt là mặt mũi bầm dập. Thấy thế Vô Song hỏi: “Lệ Vũ, anh phải đi về sao?” “Ừ, công ty xảy ra chút chuyện chờ anh trở về xử lý.” Nụ cười của anh thêm một chút sâu nảo, ủ rũ một chút rồi anh hỏi: “Em muốn đi theo anh không?” Chỉ cần cô nguyện ý, chân trời góc biển anh cũng nguyện ý mang cô đi. Ánh mắt của Vô Song nhìn chăm chăm vào anh, vừa liếc nhìn An Sâm muốn nói lại thôi, rồi cúi đầu lắc lắc. An Sâm muốn nói: Vô Song tiểu thư muốn đi theo Kiều tổng, tổng giám đốc nhất định sẽ không bỏ qua anh ta, cũng sẽ bắt cô trở về. Nhưng Kiều Lệ Vũ không sợ, anh quan tâm chính là đáp án của Vô Song! Vô Song rối rắm một chút, rồi kéo ra một nụ cười nhàn nhạt, “Lệ Vũ, cảm ơn hai ngày nay anh đã chăm sóc, lên đường bình an.” Cô vẫn là không muốn đi cùng với anh. Mặc dù là đã sớm dự liệu được kết quả, nhưng tim vẫn là không bị khổng chế mà khó chịu, anh cũng mạnh mẽ nở nụ cười, “Số điện thoại của anh vẫn không thay đổi, chờ ngày nào đó em thay đổi tâm ý, thì gọi cho anh.” “Cô ấy vĩnh viễn sẽ không đi theo anh ——” Tay của Đông Bác Hải giơ chao lên, bộ dạng điên cuồng ngạo mạn đi tới nói, thật rầm thú. Kiều Lệ Vũ cười một tiếng, “Tôi nhìn không thấy.” “An Sâm, tôi mệt rồi, cô đi ra ngoài đi.” Sợ hai người đàn ông lại đánh nhau, Vô Song tức thì lên tiếng. “Được, Vô Song tiểu thư ngài hãy nghỉ ngơi cho khỏe.” An Sâm liếc mắt nhìn hai người đàn ông, ánh mắt truyền lại tin tức thay Vô Song, muốn đánh thì đi ra ngoài đánh, đừng ảnh hưởng phụ nữ có thai nghỉ ngơi. “Vô Song, hẹn gặp lại.” Kiều Lệ Vũ mỉm cười rồi cùng An Sâm rời đi. Đông Bác Hải rất đắc ý mà ‘xích’ nở nụ cười, đó chính là nói trong lòng cô ấy vẫn còn yêu mình, anh đi tới để cháo xuống, vừa mới chuẩn bị mở miệng gọi cô dậy ăn, thì Vô Song nằm nghiêng thân thể qua, không để ý tới anh.

115. Chương 115: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (5)

Đông Bác Hải lái xe của An Sâm tới cửa nhà dừng lại, anh xuống xe đi mở cửa xe cho Vô Song, anh mới vừa mở cửa xe chỗ ngồi cạnh tài xế ra, thì Vô Song từ cửa xe ghé lái đi xuống, ăn phải một cái lạnh lùng nên sắc mặt của anh có chút không được tốt. “Mẹ” Nghe tiếng còi ô tô, cậu nhóc mặc tạp dề vui mừng chạy ra, buổi sáng nhận được điện thoại của mẹ nói muốn về nhà, cậu cao hứng cả nửa ngày, rời khỏi mẹ một ngày thì tạm được, rời hai ngày thì cậu nhớ mẹ vô cùng, nhận điện thoại xong thì cậu lôi thầy bánh bao đi chợ mua thức ăn, để làm ẹ nhiều món ăn ngon, thầy bánh bao cùng cậu mua thức ăn xong thì sau đó đưa cậu trở về, cậu nhóc mỉm cười bye bye với thầy. Không phải cậu không có tình người, mà là cậu sợ hình tượng của thầy ảnh hưởng đến khẩu vị của mẹ! “Con trai.” Vô Song ôm con trai hôn vài cái, hai ngày không gặp cô cũng rất nhớ con. “Mẹ, con ở nhà thầy rất ngoan nha.” Cậu bé báo cáo với cô. “Ừ, biết con là ngoan nhất.” Nhìn thấy con trai nên việc phiền lòng gì cô cũng không còn, sờ sờ khuôn mặt nhỏ bé của con, rồi dặt tay của con đi vào trong nhà, một mùi thơm của thức ăn nhanh chóng xộc đến, “Con trai, để mẹ đoán một chút xem con làm món ngon gì.” Cậu bé rất phối hợp với Vô Song, từ đầu đến cuối cũng không có thêm quan tâm đến người đàn ông đi theo ở phía sau móng, hai mẹ con đi vào vừa nói vừa cười—— “Làm thịt kho con thích ăn? !” “Mẹ, không phải mẹ cũng rất thích ăn sao, đoán nữa đi.” “Măng gà.” “Dạ, đoán nữa.” “Còn có?” “Vô Song, em không thể ăn những thứ nhiều dầu mỡ, dạ dày sẽ chịu không nổi.” Người đàn ông sau lưng vẫn bị lạnh nhạt, lại đứng lúc xen vào nói. Hai mẹ con vẫn coi anh như tảng hình, cậu bé cười thật đáng yêu với mẹ, “Mẹ con còn xào rau rất thanh đạm, con nghĩ mẹ say máy bay chắc cũng ăn thịt không vô đâu.” “Con trai, con là áo bông nhỏ thân thiết nhất của mẹ.” Không nhìn được, Vô Song lại hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai hai cái. Ách. áo bông nhỏ không phải là chỉ con gái sao? ? ? Cậu bé giương mắt nhìn cô, nghĩ: thôi, mẹ vui vẻ là được rồi. Đông! Đông Bác Hải xách theo valy hành lý đi xuống đất thật mạnh, mẹ con hai rung một chút, nhưng cũng không có ai quay đầu lại liếc anh một cái, xoay người đi đến toilet rửa tay. “Shit!” Đông Bác Hải mắng một câu, rồi tay nắm thành quyền đập lên trên ghế sa lon thật mạnh, sắc mặt của anh khó coi tới cực điểm. Hai mẹ con họ nói chuyện trao đổi tốt lắm, muốn gạt bỏ anh sao? ! ! ! “Chú, làm phiền chú kiểm chế một chút, ghế sa lon nhập từ Italy rất quý.” Cậu nhóc đi ra, giọng nói rất lạnh. Đông Bác Hải nhìn con trai chằm chọc mình, mắt cũng giận đến phát sáng, bước một bước dài đi tới ôm lấy cậu, đi vào gian phòng đóng cửa lại, rồi ôm cậu ngồi ở mép giường hỏi: “Con trai, ta là cha con.” Cho

nên nó không thể lạnh lùng với anh như vậy. “Ừ” cậu bé gật đầu một cái, khẽ nhún chân mày nhỏ lại, “Nếu cha không phải là cha của con, cửa nhà con cũng đã không cho cha vào rồi.” Một cước đạp anh đi sao Hoả làm người ngoài hành tinh. “Con trai, con cũng không tin tưởng cha con sao?” Đông Bác Hải lóe lên tia sáng tử thân đưa mắt nhìn cậu. Mắt cậu nhóc tròn trắng, từ dưới mông lấy ra một phần tờ báo rồi mở ra trước mặt anh, “Tin tưởng là phải nói chứng cứ, cha có thể chứng minh người đàn ông này không phải là cha, vậy thì con tin tưởng cha.” Trong lòng của Đông Bác Hải cũng gặp trở ngại, nhưng anh vẫn là nhắm mắt giải thích: “Con trai, cha bảo đảm với con, cha với cô gái trên tờ báo này, thật sự cái gì cũng không có.” “Cha cũng nói như vậy với mẹ đi ~ mẹ tin cha thì con tin cha, mẹ không tin cha, rất xin lỗi, con cũng không tin.” Nhảy xuống giường, cậu bé mở cửa phòng, lại thấy mẹ đứng ở cửa nghe lén —

116. Chương 116: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (6)

Cậu bé nhìn mẹ, thấy bộ dạng mẹ đau lòng nước mắt doanh trông, há mồm nhưng lại không biết nói cái gì cho đúng, cậu vẫn chỉ là một đứa bé, mặc dù thông minh nhưng cũng không biết an ủi người ta thế nào. Vô Song hít mũi một cái, gượng cười rồi vuốt đầu con trai, “Bảo bối chúng ta ăn cơm đi.” “Dạ.” Q Tử mỉm cười gật đầu một cái, hai mẹ con ngồi trên bàn ăn, Q Tử rất hiểu chuyện xới cơm ẹ, sau đó lại gấp mấy cây rau cải đặt ở trong chén mẹ. Vô Song cũng cho gấp con trai một cái đùi gà, hai mẹ con ẩm áp vui vẻ hòa thuận, làm cho người ta nhìn thấy rất hâm mộ. Đông Bác Hải thấy trong lòng đau đớn đến mức không có mùi vị gì, anh tức giận đi đến cửa, vốn định hung hăng đạp cửa, nhưng lại sợ làm Vô Song kinh sợ mà ảnh hưởng đến thai nhi, tức thì nhẹ nhàng khép cửa lại rồi đi — “Nôn ~” Vô Song thấy anh đi, cũng nhin không được những thứ cuộn cuộn lẫn lộn trong dạ dày nữa, nên đứng dậy chạy đến toilet. “Mẹ ~” Cậu nhóc cũng để đầu xuống, thu lại nụ cười tốt đẹp, đôi tay cầm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, cùi chỏ chống ở trên bàn, suy ngẫm trong chốc lát rồi cậu điện thoại cho Bạch Dạ. Ban đêm, gió lạnh như dao, tầng mây dày cộm nặng nề, nhưng thứ này tuyệt không ảnh hưởng đến không khí náo nhiệt trong quán bar, dưới ánh đèn neon, các cô gái uốn éo cái mông vẩy đuôi ở trong sàn nhảy, cực kỳ lả lơi, nhưng điều này cũng không có liên quan đến khách uống rượu giải sầu ở khu cao cấp. Mặc Phi Tước nghiêng người dựa lên trên ghế sa lon, cùi chỏ bám lấy đệm dựa, hiển thị rõ là đàn ông lả lơi. Gặp bạn tốt uống rượu một ly lại một ly, nhưng anh không nói không rằng cũng không ngăn cản, cứ như vậy nhìn chăm chú vào anh ấy, có vẻ như đang đợi anh ấy mở miệng trước — “Nắc.” Khi trên bàn bày đầy hơn hai mươi chai rượu, thì Đông Bác Hải đánh nắp rượu một cái. Mặc Phi Tước nhếch môi cười, tuần mỵ như vậy, lúc này mới lười biếng ngồi dậy, sửa lại Tây phục một chút, nghiêm trang mà nhìn anh ấy cau mày, “Muốn tôi nói cái gì với anh hả?” “Câm miệng!” Anh đã đủ phiền rồi, cái tên bạn xấu này tốt nhất cũng đừng có chen vào, mà mắng anh một chút nhé. Mặc Phi Tước không những không giận, còn rất đồng tình với anh ấy, anh ấy đi một quân cờ này thật sự quá thú vị, căn bản là đang tự đào hố chôn mình. Phương pháp trả thù nhà họ Đông rất nhiều, thế nhưng anh ấy lại chọn cái cửa hại người hại mình, nếu không phải Mặc Phi Tước anh và anh ấy là bạn bè, thì nhất định cũng sẽ chế nhạo anh ấy một chút — đáng đời! Nhún nhún vai, rồi đoạt lấy chai rượu từ trong tay anh, anh quào loạn một cái, nhưng lại bị Mặc Phi Tước siết chặt cổ tay, “Anh say chết thì có thể giải quyết chuyện sao, tôi không ngại nhặt xác giúp anh.” “Vô Song không tha thứ cho tôi, con trai cũng không để ý đến tôi, con mẹ nó, tôi còn làm được những gì?” Giãy cổ tay bị anh ta bóp chặt, Đông Bác Hải phiền não mà cào tóc, dựa lên đệm ghế sa lon, một cước đạp rớt chai rượu trên bàn. “Bác Hải, tôi bắt đầu hoài nghi là anh thật sự không thể ẹ con bọn họ hạnh phúc?” Mặc Phi Tước giọng điệu nhàn nhạt, chữ chữ đều là châu ngọc, ‘hận’ trên người Đông Bác Hải quá nặng, nếu mà cả nhà ba người bọn họ thật sự tiếp tục nữa, hai mẹ con họ sẽ chịu nhiều áp lực, và đả kích càng trầm trọng hơn. “Cậu có ý gì, ngay cả cậu cũng hoài nghi tôi có phải hay không?” Anh ‘bỗng nhiên’ theo phản xạ lập tức đứng dậy, níu lấy quần áo của Mặc Phi Tước, ánh mắt hung ác mà nhìn chăm chăm vào anh ta, rượu mạnh hun đỏ mắt của anh. Thần sắc của Mặc Phi Tước kiên định nhìn lại anh ấy, giọng nói vẫn bình tĩnh gọn sóng như cũ, “Bác Hải không phải là tôi không tin anh, mà là anh giữ hai mẹ con họ ở bên người, là có thể vứt bỏ thù hận sao?” “Không thể.” Đông Bác Hải hơi thở bắt đầu dồn dập. “Vậy anh muốn bọn họ bởi vì thù hận của anh mà bị thương sao?” “Không muốn.” “Vậy sao anh lại khổ sở giữ bọn họ ở bên người?” “.” Buông quần áo của Mặc Phi Tước ra, Đông Bác Hải nặng nề ngã ngồi ở trên ghế sofa, không phản bác được.

117. Chương 117: Yêu Ở Sự Thật Trước Mặt (7)

Ba ngày sau, Vô Song vẫn giống như thường ngày, rời giường thật sớm thay đồng phục đi làm xong, rồi chuẩn bị đi làm. “Mẹ, thân thể của mẹ không thoải mái thì đừng đi làm.” Cậu bé mặc đồ ngủ đi ra, ôm tay nhỏ bé dựa vào ở bên cạnh mép cửa, nhàn nhạt nhíu mày nhỏ một cái. Chải tóc xong, thì Vô Song quay đầu cười nhẹ với cậu, “Con trai, mẹ không đi làm, thì chúng ta ăn cái gì?” “Con nuôi mẹ.” Q Tử nhất thời nhanh miệng mà bật thốt lên. Vô Song “Xi” cười một tiếng, trong lòng là cực kỳ cảm động, đi tới hơi nghiêng người, vuốt đầu con trai và cô nói: “Con trai, có cái câu này của con, mẹ bây giờ là tràn đầy sức sống, và nhiệt tình mười phần.” “Mẹ, mẹ cho rằng con đang nói đùa?” Cậu bé có chút bị thương mà nhìn mẹ, cậu nói thật, lấy giá trị con người của cậu mà nuôi một trăm vạn người mẹ cũng không có vấn đề gì. “Không có, mẹ tin tưởng là con có thực lực.” Vô Song lắc đầu một cái, “Nhưng phải nuôi mẹ, thì con còn phải cao thêm một chút nữa, tốt hơn là lớn lên giống như.” Tại sao lại nghĩ đến anh ấy? ! Vô Song thu lại nụ cười rồi đứng dậy, Q Tử cầm tay của cô, chuẩn bị ngã bài với cô: “Mẹ, thật ra thì con.” “Cốc cốc cốc ——” Một tiếng gõ cửa không nhanh không chậm, cắt đứt lời nói của cậu bé. “Ai đó?” Vô Song theo bản năng hỏi một câu, rồi đi tới nhìn qua mắt cửa thấy một người bên ngoài, có chút ngoài ý muốn là tài xế của Chủ tịch, cô nhẹ nhàng mở cửa ra —— “Vô Song tiểu thư, lão gia gọi tôi tới đón ngài.” Tài xế cười nói. “Dạ.” Cô có vẻ hơi luống cuống, Chủ tịch đối với cô cũng quá tốt đi. “Ông là ai?” Cậu bé đi tới, gương mặt nhìn tài xế, thần sắc có cảnh giác. Tài xế cũng quan sát cậu mấy lần, cười có chút lúng túng, và đang suy nghĩ: cậu nhóc chắc không phải là con của Vô Song tiểu thư chứ. “Con trai, gọi bác Trương.” Vô Song rất rộng rãi mà cười cười giới thiệu: “Chú Trương, đây là con trai của tôi Chúc Sử.” “Chú bé đáng đáng thật là tuần lã.” Tài xế lại ha ha cười nói, cậu bé cũng nghe lời mà gọi ông ta một tiếng bác. “Chú Trương, chúng ta đi thôi.” Cô cũng đang chuẩn bị phải ra khỏi cửa, nên thuận tiện mang túi lên vai, Vô Song nói, “Con trai, hôm nay mẹ không thể đưa con đi học, tự con cẩn thận một chút.” “Dạ, mẹ yên tâm đi ạ.” Cậu nhóc cười cười, hai mẹ con đều tự hôn lên mặt lẫn nhau một cái, rồi Vô Song mới đi theo tài xế. Tài xế lái xe nhàn rỗi không có gì làm nên hỏi một câu, “Chắc Vô Song tiểu thư cũng chưa tới ba mươi tuổi đâu nhỉ?” “Vẫn chưa.” Những sợi tóc mái rút ở trên trán, Vô Song cười nhẹ có chút không nhìn được, nhìn qua cô già như vậy sao? “Ngài còn trẻ như vậy mà đã có con trai lớn như vậy rồi, thật là có phúc.” Tài xế nói rất là sâu sắc, trong đó có hàm mộ lại ghen tỵ, từ trong giọng nói đổ kỵ hàm mộ của ông có thể đoán được, ông vẫn còn là một người độc thân ~ cho dù không phải là độc thân thì dưới gối cũng không có con cái. Lần này, Vô Song chỉ đơn giản cười một tiếng, rồi xoay đầu ra phía ngoài cửa sổ thưởng thức kiến trúc cảnh vật của thành phố SHI, bởi vì cô thật sự nghe không ra tài xế là đang hàm mộ cô ~ hay là đang cười nhạo cô ~~ Lái xe đến một quán cà phê thì ngừng lại, nếu không phải là tài xế hô một tiếng, “Vô Song tiểu thư, đến rồi.” , thì cô còn tưởng rằng là tài xế cố ý dừng xe để đi xuống mua cà phê. “Đến, đến đâu hả ?” Cô có chút mờ mịt nên hỏi. “Lão gia ở bên trong chờ ngài.” Tài xế mở cửa xe giúp cô rồi giải thích. “Chủ tịch ở bên trong chờ tôi?” Cô càng hôn mê hơn, đây là tình huống gì. “Đúng vậy.” “A!” Cô lúng túng cười, rồi bước chân thon dài đi xuống, động tác nhẹ nhàng đóng cửa xe của tài xế, cũng làm cô kinh ngạc một chút, thấy cô quay đầu lại, thì tài xế cười nói: “Vô Song tiểu thư vào đi.” “Dạ.” Cô bất an nắm dây túi hít sâu một hơi, rồi quay đầu đi vào. Quán cà phê rất lớn rất xa hoa, bên trong tràn ngập mùi thơm của cà phê, cô vừa đi vào thì có nhân viên phục vụ đi tới, mỉm cười hỏi thăm: “Xin hỏi là Chúc Vô Song tiểu thư ạ?” “Ừ, là tôi.” Cô khẽ gật đầu, cũng lễ phép đáp lại. “Chúc tiểu thư, mời đi theo tôi.” Nhân viên phục vụ làm một tư thế ‘ mời ’, rồi dẫn cô đi tới phòng VIP, cửa phòng VIP mở rộng ra, Đông lão ở bên trong đang mỉm cười với cô. “Chủ tịch.” Đi vào cô khẽ gọi một tiếng, còn nhân viên phục vụ thì lui ra, cô bất an đứng ở trước mặt Đông lão. “Vô Song,ngồi đi!” Trừ ngày đầu tiên phỏng vấn, vừa gặp mặt thì Đông lão và cô nói chuyện biểu hiện rất nghiêm túc, nhưng về sau thì luôn là khuôn mặt hiền hòa thân thiện. Nhưng ông càng thân thiện với cô, thì cô càng cảm thấy mất tự nhiên bất an, cứ có cảm giác người của công ty ở sau lưng đâm vào cột sống của cô, hoài nghi cô là ‘ tình nhân ’ của Chủ tịch. Vô Song sau khi sợ hãi ngồi xuống, thì vội mở miệng trước: “Chủ tịch có lời gì muốn nói với tôi?” “Ha ha, Vô Song cô là người thông minh, thì tôi cũng không vòng vo với cô.” Đông lão vốn là muốn hỏi cô có uống chút gì không, nhưng thấy cô lo lắng như vậy, nên ông cũng không kéo dài, treo ngược khẩu vị của cô, “Nghe nói cô cùng Đông Bác Hải nhà tôi rất thân mật.” Biểu tình của Vô Song cực kỳ bình tĩnh, giống như gia đình có tiền có thế như Đông gia, thì làm sao có thể ngay cả tin tức này cũng không biết, nhưng cô vẫn

còn có chút bất ngờ, ngoài ý muốn Đông lão thể nhưng lại tâm bình khí hòa mà tới nói chuyện này với cô, cô còn tưởng rằng ông sẽ cực kỳ tức giận bỏ ra một tờ chi phiếu cho cô, ra lệnh cô rút đi xa. A ~ cô mấp máy môi, rối rắm phức tạp ở trong lòng không biết là nên may mắn hay là nên cảm giác mình bất hạnh, tình tiết máu chó trong phim truyền hình lại không có xảy ra ở trên người cô, thật ra thì giờ khắc này, cô thật muốn cầu huyết một phen, lấy tiền rồi đi thì Đông Bác Hải sẽ cảm thấy cô là người phụ nữ tham tiền, từ đó về sau, cả hai cùng oán hận không nhớ đến nhau. Biết không thể gạt được, nên Vô Song cũng không giấu giếm, “Xác thực tôi và Tam Thiếu Gia có lui tới một thời gian, nhưng mà Chủ tịch, bây giờ tôi và anh ta đã chia tay.” Nói ra lời nói này, thì cô theo bản năng sờ soạng xuống bụng, đứa nhỏ hình như không vui vì mẹ và cha phải sạch quan hệ, giầy vò với cô một chút. Mặc dù đây chỉ là một động tác lơ đãng, nhưng lại không tránh được mắt thần của Đông lão ~ “Vô Song, tôi cũng không phản đối cô và con trai tôi lui tới.” Đông lão cười ha ha, thâm minh đại nghĩa mà nói: “Ta là rất lão già rất cởi mở, không coi trọng môn đăng hộ đối gì đó, chỉ cần người trẻ tuổi các con là thật tâm yêu nhau, thì ta đều giúp đỡ, Tiểu Hải tuổi cũng không còn nhỏ, nhớ năm đó ta giống cái tuổi của nó, thì cũng đã là cha của ba đứa nhỏ rồi, ha ha ha.” Vì để cho Vô Song cảm thấy lời nói này của ông là có thành ý, ông cố ý cười to mấy tiếng để hòa hoãn không khí, nhưng sắc mặt của Vô Song lại vẫn là mặt ủ mày chau liếc nhìn ông — “Chủ tịch, rất cảm tạ ông thâm minh đại nghĩa, nhưng mà tôi với lệnh công tử thật sự không thể nào hợp lại nữa.” “Là bởi vì tin đồn trên báo chí sao?” Ông cụ thu nụ cười lại, con mắt sắc hơi thay đổi nói. “Đó không phải là tin đồn.” Cái này, bọn họ đều biết rất rõ. Đông lão trầm ngâm một lúc, một bàn tay to đặt ở trên bàn ăn nắm thành quyền, đôi mắt già sâu thẳm chợt ngẩn lẹ, “Ai ~ mỗi nhà đều có một khó khăn phải trải qua!” “Vô Song, rất nhiều chuyện mắt thấy cũng không phải là sự thật, Tiểu Hải trời sanh tính bướng bỉnh, mấy năm nay phụ nữ ở bên cạnh nó nhiều không đếm xuể, nhưng chưa bao giờ nó dám lấy một người nào đó tự cho là bạn gái của mình, nó có thể thừa nhận con là bạn gái của nó, có thể thấy được nó đối với con là thật sự rung động, chuyện cho tới bây giờ ta cũng không đối gạt con, quan hệ giữa hai cha con chúng ta vẫn không tốt, tình nhân mà nó tìm về, chỉ là vì dáng dấp của cô ta và phu nhân đã chết của ta giống nhau như đúc, nó chính là muốn kích thích ta nên mới làm như thế, đó cũng không phải là không hài lòng với con.” Trong giọng của Đông lão rất là bất đắc dĩ, oan oan tương báo khi nào mới dứt chứ? Vô Song có chút giật mình rồi ấp a ấp úng hỏi lại: “Dáng dấp giống phu nhân đã chết của ngài?” “Ừ.” Đông lão xúc động mà gật đầu một cái, “Tiểu Hải vẫn đem chuyện mẹ nó chết, trách lên trên người ta và phu nhân của ta, cho rằng chính là chúng ta đã hại chết mẹ nó.” Mà ông vẫn trách nó tham ăn mà hại chết người đàn bà ông yêu mến nhất. “Ách ~” Vô Song không biết nên nói cái gì cho đúng, chuyện này cô đã từng nghe Ngã Mễ đề cập tới, vốn cho rằng chỉ là một chuyện rất đơn giản, nhưng hôm nay bị Đông lão nói ra, thì cô cảm thấy phức tạp. “Vô Song, nếu như con thật sự yêu Tiểu Hải, thì hãy ở bên người nó, ngăn cản hành động điên cuồng của nó, nó đây không phải là đang trả thù ta, mà là nó tự hại mình!” Lấy hạnh phúc của mình để giận đối với lão già như ông thì không đáng, thật sự không đáng giá. “Tôi. . . .” Cô thật sự không biết nên làm thế nào rồi đây. Thấy cô do dự, Đông lão lại cho thêm một mối lửa, “Nghe nói con đã mang thai?” “Chủ tịch.” tiếu rồi, chuyện như vậy mà Chủ tịch cũng biết, hai gò má của Vô Song lập tức nóng lên, mười ngón tay luống cuống đan vào nhau. “Ha ha, xem ra rất nhanh ta sẽ làm ông nội.” Đông lão cười vui vẻ, “Con nghĩ sanh ta đã phê chuẩn, mấy tháng nay con hãy ở nhà dưỡng thai cho khoẻ đi, cần gì thì gọi điện thoại cho ta, ta kêu người chuẩn bị cho con.” “Chủ tịch.” Vô Song càng bất an hơn, nóng lòng muốn đứng dậy giống như đang ngồi trong đồng than vậy, người của nhà họ Đông sao ai cũng bá đạo như vậy, cũng không trưng cầu kiến của người trong cuộc một cái, thì đã tự tiện làm chủ cho cô rồi. Nhìn đồng hồ đeo tay một chút, Đông lão đứng lên nói: “Ta có hội nghị phải lập tức trở về dự họp, cũng không ngồi với con nữa, mấy tháng tới lão Trương sẽ là tài xế riêng của con, muốn đi đâu thì con gọi ông ta chở con đi là được, Vô Song, hãy bảo trọng thân thể.” “Ai, Chủ tịch. . . .” Nhấn nút xong rồi, thì Đông lão vội vã rời đi như sấm rền gió cuốn, hoàn toàn không cho cô có cơ hội cự tuyệt, Vô Song thất bại mà chau chặt chân mày, phái tài xế cho cô, trên danh nghĩa là phục vụ cho cô, nhưng trên thực tế là giám thị hành tung của cô. “Bé cưng, mạng con thật là tốt.” Vô Song vuốt bụng, rồi tự lẩm bẩm, đứa nhỏ này còn chưa ra đời, thì đã hưởng thụ đãi ngộ của hoàng đế trước rồi. Vô Song đứng dậy, đang chuẩn bị rời đi, thì chuông điện thoại đột nhiên vang lên, cô bắt máy, thanh âm của đối phương từ tính hấp dẫn làm sao ấy — “Chị dâu nhỏ, chị có thể tới đây một chút không?” Anh ta gọi cô là chị dâu nhỏ? ! Vô Song sững sốt một chút, cho là điện thoại gọi nhầm, liếc mắt nhìn số điện thoại, lại là của Đông Bác Hải, cô hôn mê, và để thấp giọng nói, “Xin hỏi anh là?”

118. Chương 118: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (8)

“Tôi là bạn của Bác Hải, anh ấy. . . anh ấy xảy ra chút chuyện, muốn cô tới đây một chuyến.” Vừa nghe mấy chữ ‘ gặp chuyện không may ’, thì Vô Song sợ đến mức ân oán gì cũng tan, vội vàng vàng hỏi: “Bác Hải anh ấy thế nào?” Tay nắm điện thoại đang mơ hồ run rẩy. “Chị dâu nhỏ chị đừng lo lắng, cũng không có chuyện gì lớn, tóm lại chị qua tới đây thì biết.” “Được, ở nơi nào, tôi lập tức tới ngay.” Sau khi đối phương nói địa chỉ, thì lòng của Vô Song như lửa đốt vội đi ra khỏi quán cà phê, thấy cô vội vã đi ra, thì tài xế hỏi: “Vô Song tiểu thư, muốn về nhà sao?” “Chú Trương tôi có việc gấp phải làm, chú không cần đưa tôi, tôi tự gọi xe đi.” Lúc nói chuyện cô nhú nhú mồm, vội tay gọi một chiếc taxi. “Vô Song tiểu thư. . . .” Tài xế còn muốn nói gì đó, nhưng cô đã ngồi lên xe taxi. Xe chạy đến địa điểm, Vô Song đưa tiền xe rồi xuống xe, chỉ thấy một người đàn ông mặc tây trang vóc dáng thon dài cao ngất đứng ở trên cầu bờ biển biệt thự, xa xa ngóng nhìn cô, anh ta không phải là Đông Bác Hải, nhưng cũng không phải là lần đầu tiên Vô Song thấy anh ta, Mặc Phi Tước — “Bác Hải anh ấy ở đâu?” Vô Song đi tới hỏi. “Chị dâu nhỏ, nơi này gió lớn chúng ta đi vào rồi nói đi!” Thanh âm vẫn như cũ hấp dẫn, từ tính. Từng sợi tóc mái bị gió biển thổi loạn, Vô Song đi theo bước chân của anh vào phòng, biệt thự này là lần thứ hai cô đến, tâm tình hoàn toàn khác nhau, hai mắt nhìn trong phòng một lần, cô lại không kịp chờ đợi đã hỏi: “Anh ấy ở đâu?” “Chị dâu nhỏ, Bác Hải bảo chị ở nơi này chờ anh ấy, anh ấy rất nhanh sẽ tới.” Sau khi dẫn cô vào trong nhà, thì Mặc Phi Tước cũng coi như là hoàn thành nhiệm vụ, chuẩn bị rời đi. “Ai. . . Rốt cuộc là anh ấy xảy ra chuyện gì hả?” Thấy anh ta muốn đi, Vô Song có chút lo lắng, anh ta còn chưa nói mà. Mặc Phi Tước nhếch môi cười cười, lộ ra mấy cái răng trắng tinh, đẹp trai đến rối tinh rối mù. “Anh ấy sẽ đích thân nói cho chị biết.” Anh xoay người khép cửa và rời đi. “Ai.” Nhẹ nhàng thở dài một hơi, cô cảm thấy buồn chán nên chỉ có thể thưởng thức trang trí phòng này để đuổi thời gian lo lắng chờ đợi, thưởng thức xong phòng khách, rồi cô di chuyển tới phòng ngủ, phòng ngủ vẫn không thay đổi, cô đi tới ngồi xuống bên mép giường, lấy tay sờ sờ mềm tơ vải mềm mại, mấp máy khóe môi. Vẫn nhớ rõ lần trước tới nơi này, anh là Đại Hôi Lang ~ mà cô là Tiểu Bạch Thỏ, quan hệ của bọn họ không đội trời chung. Nhưng hôm nay, bọn họ lại thành người yêu của nhau, còn cùng chung sinh ra một sinh mệnh nhỏ, duyên phận đó kỳ diệu không thôi. Đợi một lúc lâu mà cũng không thấy anh, Vô Song càng lo lắng bất an, cô lấy điện thoại ra gọi cho Đông Bác Hải, điện thoại kết nối, nhưng mà không có ai nhận — Mỗi một tiếng “Đô.” thì lòng của Vô Song sẽ dừng lại một chút, sao không nhận điện thoại? Rốt cuộc điện thoại cũng được bắt máy. “A lô, Đông Bác Hải anh xảy ra chuyện gì, có nghiêm trọng không?” Đôi tay nắm chặt điện thoại, Vô Song không thể chờ đợi nên run rẩy hỏi thăm. Đối phương không nói gì, chỉ có tiếng hít thở nhẹ truyền đến. “A lô, Bác Hải là anh sao? Em đã không còn tức giận anh nữa, anh nói gì đi có được hay không?” Anh trầm mặc làm cho cô khóc, trong lòng lo lắng muốn chết, mà anh lại không nói câu nào. Đối phương vẫn không nói chuyện, nhưng lần này ngoại trừ tiếng hít thở còn kèm theo một tia cười khê. “. A lô. Tút TUT.” Điện thoại bị đối phương chặt đứt rồi, cả người Vô Song cũng mềm nhũn, gấp đến độ giống như là kiến bò trên chảo nóng, cả đầu đều loạn, cô không muốn ngồi chờ chết, cô muốn đi tìm anh. Đang lúc cô đứng dậy, chuẩn bị ra cửa, thì một tin nhắn truyền đến: ở nhà chờ anh, anh trở lại cho em đáp án. Đợi đợi đợi lại là đợi. Có biết đau khổ chờ đợi vô vọng là tương đương với tính tự sát hay không! Vô Song để điện thoại xuống, vội vàng vào chần, dùng sức đánh giường mấy cái! Cô nằm ở trên giường suy nghĩ lung tung, rồi bất tri bất giác ngủ thiếp đi, mà ngủ thì ngủ thẳng đến trời tối — Một tiếng ‘ rắc rắc ’, tay cầm cửa được người vặn mở ra, ngay sau đó thanh âm giày da của đàn ông nhẹ nhàng tiến vào, anh đi tới trước giường liếc mắt nhìn cô gái nhỏ co rúc ngủ say, anh ngồi xuống giường, rồi nghiêng người nằm xuống từ phía sau ôm lấy cô. “A ~” cảm thấy eo bị siết chặt, Vô Song buồn bực thì thềm một tiếng, nhưng lại vẫn là ngủ say. Thấy cô chưa tỉnh, anh càng ôm chặt cô hơn, vội vàng vào vai cổ thơm ngát của cô, thấp giọng nói nói: “Bé mèo lười, còn ngủ à?” “A ~” Vô Song giật giật thân thể, cảm giác bên tai tê tê dại dại mà còn có một chút nhột. Anh chuyển thân thể của cô qua, để cho cô đối mặt với anh, cô vẫn như cũ nhắm mắt lại, lông mi thật dài cong vênh lên chột quạt chột quạt, má lúm đồng tiền xinh đẹp làn da trắng như tuyết không xoa phấn, cánh môi đỏ hồng nhẹ nhàng mấp máy, hâu kết của Đông Bác Hải lên xuống một chút, nhin không được, nên môi mỏng lạnh như băng của anh bao trùm lên môi mềm của cô, khi lưỡi linh hoạt kia, mang theo chất lỏng ấm áp tiến vào cái miệng nhỏ nhắn của Vô Song, thì cô giật mình bừng tỉnh, không thấy rõ người đàn ông ở trước mắt, nhưng lại cảm giác rõ ràng mình đang bị người ta hôn. “A. . .” Cô theo bản năng muốn chạy trốn nhưng trốn chỗ nào được, chỉ có thể ép buộc chịu đựng cái hôn này, mặc cho anh ta, ở trong miệng cô muốn làm gì thì làm, Đông Bác Hải bắt được hai cái tay lộn xộn của cô. Vô Song nghĩ thấy được mùi

thơm cơ thể quen thuộc, thì từ từ bình tĩnh lại, định thần nhìn lại khuôn mặt tuần tú phóng lớn của người đàn ông này, không phải là Đông Bác Hải thì là ai? Vô Song không biến sắc, động tình mà hôn trả lại anh, sau đó khi anh tập trung đi vào, thì hàm răng nắm đúng thời cơ kinh ngạc nhất, mà hung hăng cắn xuống, cắn chính là đầu lưỡi của anh, tránh không khỏi, đầu lưỡi đau nhói một trận, trong nháy mắt liền nếm thấy mùi máu tanh. Rồi khỏi môi của cô, Đông Bác Hải bị đau nên cau lông mày lại, nhìn lại Vô Song, cô lại không nhin được mà bật cười, “Dâm tặc.” Khóe miệng của Đông Bác Hải hơi cong, nâng cằm của cô lên, giận quá hóa cười, giọng điệu từ tính lọt vào màng nhĩ của Vô Song, mang theo cực kỳ bá đạo mập mờ: “Anh hôn mẹ của con anh, là chuyện đương nhiên.” “Đi ~” đẩy anh ra, cô còn chưa có đáp ứng giúp anh sanh con đâu. “Cùng anh ra ngoài một chút đi.” Thu hồi lại đùa giỡn, Đông Bác Hải dịu dờ cô lên. Hai người đứng dậy, Đông Bác Hải lại từ phía sau che kín ánh mắt của cô, Vô Song càng thêm mơ màng hỏi: “Tại sao anh che đôi mắt của em, còn nữa bạn anh nói anh đã xảy ra chuyện, rốt cuộc anh xảy ra chuyện gì?” Hại cô ở chỗ này chờ cả ngày. “Sau đó em sẽ biết.” Anh không nói, cố ý thừa nước đục thả câu. Hai người từ từ đi ra khỏi gian phòng, đi tới cây cầu, đi tới chính giữa Đông Bác Hải hỏi: “Em chuẩn bị xong chưa?” “Cái gì?” Chuẩn bị cái gì? Cô thật sự là không có chuẩn bị gì cả. Anh cười nhẹ một tiếng, “Ba, hai, một.” Thành thạch bùm. Anh để tay che kín ánh mắt của cô xuống, thoáng chốc, bầu trời nở rộ nhiều màu sắc khác nhau thành một mảnh, cả bầu trời bị pháo hoa bao phủ thành một mảnh, pháo hoa ở trên trời nở rộ thành nhiều bó hoa, một vài bức vẽ, cực kỳ rực rỡ. Vô Song bị sợ ngây người. “Thích không?” Trong tiếng nói dịu dàng của Đông Bác Hải, có một tia xấu hổ, lại có vẻ mong đợi, vì là lần đầu tiên anh làm cho con gái vui lòng, cũng không biết cái phương pháp này có được hay không.

119. Chương 119: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (9)

“Thích không?” Tiếng nói của Đông Bác Hải dịu dàng, có một tia xấu hổ, có vẻ mong đợi, đây là lần đầu tiên anh làm cho phụ nữ vui, cũng không biết cái phương pháp này có được hay không. “Rất đẹp.” Cô cũng không quay đầu lại, chỉ là nhàn nhạt đáp một tiếng. Thật ra thì ở trong lòng Vô Song đang xúc động, Wase, trường hợp này có phải hoành tráng quá hay không, cô lớn như vậy rồi, vẫn là lần đầu tiên thấy trăm ‘hoa’ cùng phóng có khí thế hào hùng như vậy. Có tiền đúng là tốt. “Đúng rồi, anh còn chưa nói anh đã xảy ra chuyện gì đó?” Hưng phấn qua đi, cô mới quay đầu nhìn về phía Đông Bác Hải, anh ở phía sau ôm lấy cô, nhẹ nhàng nói: “Anh. Không có sao.” “Anh không có sao?” Ôi mẹ nó, cô lại bị chơi rồi. “A!” Anh cười một tiếng thật thấp, “Anh cùng với Phi Tước đánh cuộc, cậu ấy nói phụ nữ đều là hẹp hòi, anh cá em không phải vậy, em nhất định còn quan tâm anh, sự thật chứng minh là anh thắng.” Mặc Phi Tước đang lái xe về nhà hát xì. “Cái gì, lấy em làm tiền đánh cược, Đông Bác Hải anh cũng quá đáng rồi đấy, tránh ra.” Làm nửa ngày là trêu chọc cô, Vô Song tức giận, hận không thể một cước đạp anh xuống biển, cô bắt đầu cạy tay anh đang vòng ngang hông của mình. “Vô Song, em hãy nghe anh nói.” Chọc giận cô, Đông Bác Hải vội vàng chịu tội, “Anh không có trêu chọc em, là Phi Tước cậu ấy có thành kiến với phụ nữ, anh chỉ là muốn dùng sự thực để chứng minh cho cậu ấy xem, thành kiến của cậu ấy là sai lầm.” Mặc Phi Tước liên tục nhảy mũi, anh bắt đầu hoài nghi có phải là mình bị cảm hay không! ! “Còn nữa..., anh gọi em tới nơi này chờ anh, cũng là muốn cho em niềm vui này.” Nụ cười tuần nhĩ của anh rất mê hoặc lòng người, Vô Song yên tĩnh một lúc, pháo hoa vẫn còn đang nở rộ, nhìn phần pháo hoa xinh đẹp ở đây, cô tha thứ cho anh lần này, thấy cô không tức giận nữa, Đông Bác Hải nghiêng người ở trên trán cô ấn xuống một nụ hôn, lúc hôn xuống chóp mũi cô, thì Vô Song mở miệng, “Bác Hải, có phải Mặc Phi Tước còn có một em gọi là Mặc Noãn hay không?” Động tác của Đông Bác Hải hơi chậm lại, thoáng lảng tránh câu hỏi của cô, “Làm sao em biết?” “Em biết Noãn.” Đã nói sao bộ dáng người này nhìn quen mắt như vậy, “Giữa bọn họ là anh em ruột sao?” Nếu như vậy, không phải là bọn họ loạn luân sao. Đông Bác Hải cười nhạt, “Cô bé con kia chạy đến Italy rồi hả?” “Không có, chín năm trước thì bọn em biết nhau, khi đó Noãn cũng mang thai, cô ấy nghi ngờ hình như là con của Mặc Phi Tước.” Vô Song có chút xấu hổ mà nói. “Cô ấy nói với em hay sao?” Đông Bác Hải hơi nhíu mày. “Không phải, là em đoán, Noãn rất thích đứa nhỏ của cô ấy, nhưng cuối cùng vẫn không có giữ được, nếu thật sự chính là con của Mặc Phi Tước, anh nói nếu anh ấy biết mình tự tay giết con mình, anh ấy sẽ áy náy không?” “Sẽ không!” Thái độ của Đông Bác Hải rất kiên định. “Tại sao, anh ấy thật sự máu lạnh như vậy?” Vô Song không khỏi trờng lớn mắt hạt châu, hổ

dữ cũng không ăn thịt con. “Bởi vì đứa nhỏ kia không phải là của Phi Tước.” Giọng nói của Đông Bác Hải ngoại trừ kiên định còn có một tia lạnh như băng. Vô Song chớp đôi mắt vụt sáng nhìn anh, chẳng lẽ cho tới nay đều là cô nghĩ lầm sao. Đột nhiên, bụng của cô vang lên một tiếng “ùng ục”. Đông Bác Hải liếc mắt nhìn xuống bụng của cô hỏi, “Đói bụng.” “Anh muốn cho hai mẹ con đói chết à?” Vô Song lúc này mới nhớ tới bản thân cô cả ngày nay, thứ gì cũng chưa ăn, một cái đấm nện lên trên ngực của anh, cho hả giận. Lúc này Đông Bác Hải mới ảo não vỗ ót một cái, vội vàng ôm cô như ôm một công chúa, ôm cô lên xe, sau đó lái ô-tô đi đến khu thành thị — Trên xe, anh hỏi: “Muốn ăn cái gì?” “Muốn ăn bánh trôi.” “Được, không thành vấn đề.” Anh cười cứng chùi. “Em muốn ăn, quán bánh trôi bà Vương ở phố đối diện nhà em trước kia.” Đông Bác Hải nhú mày, lãnh đạm nói: “Cửa hàng nhỏ đó không vệ sinh, ăn rất dễ ngã bệnh ~” “Xì, từ nhỏ đến lớn em đều ăn ở cửa hàng nhỏ đó lớn lên, sao không có gì? Muốn sạch sẽ. . . Mất không thấy mới sạch sẽ, những Phú Nhị Đại như bọn anh, cho rằng nhà hàng hạng sang thì nhất định rất vệ sinh, nói không chừng bọn họ sử dụng đều là dầu cống ngầm.” Vô Song hét lên bất mãn. Nghĩ đến dầu cống ngầm đầy mỡ kia, dạ dày cô cũng có chút không chịu nổi, ghê tởm muốn ói. Đông Bác Hải dừng xe, vuốt lưng cô và quan tâm nói: “Sao thế, không thoải mái à?” “Không sao, chính là nghĩ đến dầu cống ngầm mà muốn ói.” Hít thở sâu mấy cái, cô cảm thấy tốt hơn nhiều. Đông Bác Hải ngắt cái mũi của cô, cười khi khi nói: “Được rồi, không chọc em buồn ói nữa, em nói đi đâu thì đi đó.” “Ừ.” Vô Song như đứa trẻ chiếm được kẹo ăn, cười vui vẻ. Quay đầu, nụ cười của Đông Bác Hải lặng lẽ ảm đạm, khởi động xe lần nữa, anh lái xe tới địa chỉ Vô Song nói, thời gian này chính là chợ đêm Cao Phong Kỳ náo nhiệt nhất, chiếc xe không lái vào được, chỉ có thể dừng ở bãi đậu xe ven đường. Xuống xe, Đông Bác Hải ôm bả vai của cô, giống như sợ cô bị người đoạt đi vậy, nhìn quầy ăn vật rực rỡ muôn màu, quầy đồ trang sức, Vô Song rất hưng phấn nắm cánh tay anh lại, “Bác Hải, nơi này náo nhiệt hơn so với trước kia.” Chín năm rồi chưa tới nơi này đi dạo chợ đêm. “Phải không.” Anh ngắm nhìn xung quanh một vòng, sau đó tuôn ra một câu rất lạnh, “Nơi này có người giữ trật tự không?” “Ách. . . .” Vô Song cứng ngắc và nụ cười có chút lúng túng, dần chuyển chỉ làm chút buồn bán nhỏ thôi mà. “Bánh trôi bà Vương ở phía trước.” Vô Song kéo tay của anh, rồi đi chen qua đám người. Hai người được ngoảnh đầu lại nhìn là trăm phần trăm, nam nhìn Vô Song, nữ nhìn Đông Bác Hải, trai tài gái sắc quá rõ ràng rồi. “Chậm một chút đi.” Bộ dạng của Vô Song như đứa trẻ vội vàng kéo anh đi loạn khắp nơi, thân thể cao lớn khôi ngô của Đông Bác Hải chen chúc ở trong đám người nên có chút khó chịu, tâm tình phiền não leo lên đuôi lông mày rồi, nhớ đại thiếu gia như anh quen đường đi rộng rãi, hiện tại bị người đi chen lấn nên đương nhiên tìm người đều không thoải mái. “Chậm một chút là không còn đó, bánh trôi bà Vương bán chạy lắm.” Vô Song chẳng những không thả chậm bước, mà ngược lại còn tăng nhanh hơn một chút. Không lay chuyển được cô, Đông Bác Hải mặc dù khó chịu cũng phải nhin — “Đến rồi.” Đi tới quán bánh trôi bà Vương, Vô Song hưng phấn tuyên bố. Đông Bác Hải lại có loại cảm giác bị sét đánh, này cũng gọi là quán ăn? Toàn bộ mặt bằng của cửa hàng lớn nhất cũng chỉ mười ba mươi bốn mét vuông, bên trong có hai cái bàn, hơn nữa đều không phải là dùng để ăn, trên bàn trải lên một lớp màng, để bột bánh trôi, còn có đủ loại nhân bánh trôi. Bên ngoài để mấy cái bàn, người vây quanh cái bàn ăn bánh trôi toàn bộ đều là có đôi có cặp. “Chính là chỗ này?” Thật lâu Đông Bác Hải mới tìm về thần trí, chỉ vào nơi này hỏi. “Ừ.” Về hưng phấn trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Vô Song không rút đi chút nào, cô nắm tay Đông Bác Hải đi tới trước vòi nước, nói: “Rửa sạch tay, sau đó phải bao bánh trôi.” “ Bao bánh trôi?” Cô là nói bọn họ phải tự mình ra tay sao. “Ừ.” Vừa đáp lời, Vô Song vừa dùng xà bông thơm xoa tay cho anh, ngẩng đầu thấy anh cau mày như rơi vào trong sương mù, cô cười nhạt nói: “Không phải là anh ghét nhà hàng nhỏ không vệ sinh sao, vậy tự mình làm đi, tự mình làm thì anh sẽ không ghét!”

120. Chương 120: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (10)

Hai người rửa tay xong, thì đi tới trước bàn bao bánh trôi, nơi đó đã có mấy đôi tình nhân sớm bao vây rồi, vừa bao bánh trôi vừa nói lời ngon tiếng ngọt, chơi rất vui vẻ. Nhìn thấy bột nhào ở trong tay bọn họ nặn qua nặn lại, thì Đông Bác Hải nhú chặt chân mày, có loại cảm giác ghê tởm muốn ói. “Chúng ta đổi chỗ khác ăn đi.” Anh kéo tay nhỏ bé của Vô Song lại, giọng nói có chút lạnh. “Sao thế?” Vô Song nhìn anh, không rõ nội tình mà hỏi. “Bẩn.” Anh thật sự là không thể nhìn nữa, nhìn đã muốn ói rồi, sao có thể ăn chứ. Ánh mắt của Vô Song lập tức ảm đạm thất sắc, thu tay của mình lại, giọng nói của cô cũng hơi lạnh, “Ngại bẩn, thì đừng đụng!” Cô xoay người, tự mình gom vào, nắm lên một cục bột mì, trộn đều tiếp theo lấy bột nước xoa lên — Đông Bác Hải biết cô hiểu lầm, nhưng mà dưới con mắt của mọi người anh lại không thể nói chuyện quá trực tiếp, tức thì cũng xông tới, cởi áo khoác xuống để ở một bên, cuộn tay áo lên

rồi cũng tiện tay nắm một cục bột mì, học trộn đều giống Vô Song. “Không phải là anh ngại bẩn sao?” Rõ ràng đang giận nên không muốn để ý đến anh, lại thấy bộ dáng anh nghiêm túc, cô vẫn là nhìn không được mở miệng hỏi. “Trêu em chơi thôi.” Anh cười ha ha, tay dính đầy bột mì nhẹ nhàng phết lên trên sống mũi thanh tú của cô, tức thì lưu lại một dấu bột trắng. “Anh làm gì thế?” Đập anh một cái, Vô Song không khỏi nũng nịu một tiếng, lấy cánh tay lau lau. Anh chận lại nói: “Đừng lau, thật đáng yêu.” Cảm giác được ánh mắt chung quanh đều rơi lên trên người mình, gò má của Vô Song từ từ ửng hồng rồi, mới vừa lau sạch bột trên mũi, thì Đông Bác Hải lại ở bên má cô in hai bàn tay to, lần này là cô thật sự bất mãn, quát lớn một tiếng: “Đông Bác Hải, anh chơi đủ chưa!” Nơi này là trấn nhỏ, dân làng chất phác không có mấy người gặp qua diện mạo thật của Đông Tam Thiệu, cho nên đối với anh cũng không quen thuộc. “Ha ha.” Rất nhiều cô gái đều nhìn Vô Song thấp giọng bật cười, cô chỉ cảm thấy rất xấu hổ, rất lúng túng, nên cũng không để ý đến vẻ mặt hâm mộ, đổ kỵ của họ. “Ha ha ha ha ha” Tâm tình của Đông Bác Hải đột nhiên từ u ám chuyển sang trong, rất cô ~ Thấy cô bị giễu cợt, anh còn cười được? Hơn nữa còn cười đến mức không có tim không có phổi như vậy? ? ? Dựa vào gì chứ! Tay nhào nặn bánh trôi của Vô Song dừng lại, lạnh lẽo nắm lên một cục bột mì ném qua anh, trong nháy mắt, gương mặt tuấn tú của Đông Bác Hải, trắng phau —— “Xi” Lần này đổi lại là Vô Song không có tim không có phổi mà ôm bụng cười lăn lộn, quá buồn cười mà, đoán chừng đời này Đông Tam gia anh cũng sẽ không phá tướng như vậy! “Phốc ——” Đông Bác Hải phun bột mì từ trong miệng ra, lắc lắc mặt, dùng sức mở trừng hai mắt, mới nhìn rõ cô bé trêu anh, đang cười đến gãy lưng rồi. “Anh yêu anh xem, bọn họ rất ân ái nha.” “Thật hâm mộ bọn họ.” “Anh yêu em cũng muốn chơi” “.” Các cô gái hướng về phía ông xã, bạn trai của mình, bảy miệng tám lưỡi mở cuộc bàn luận, đám đàn ông để chứng minh bọn họ cũng yêu họ, kết quả là chiến tranh bột mì khai chiến —— Vừa mới bắt đầu thì còn là đơn P, một chọi một, nhưng sau khi chiến tranh càng ngày càng nghiêm trọng, thì dần dần chia ra bang phái, Vô Đang đối với Nga Mi, cuộc chiến sống mái! “Cẩn thận.” Đông Bác Hải đi lên phía trước đỡ Vô Song, hai nhân vật chính khơi lên sự việc này, lui sang một bên xem cuộc chiến, cũng không phải là Đông Bác Hải không muốn cùng chơi đùa với bọn họ, mà là anh sợ Vô Song sẽ bị ngộ thương, bởi vì cuộc chiến càng ngày càng kịch liệt. Cuộc chiến trước mắt đã từ đơn thuần là ném bột mì, đã diễn biến thành ném bột nhào rồi, có lẽ chơi điên rồi, con trai / con gái đều đem bột mì trộn với nước, tựa như ném tuyết mà đánh tới phía đối phương, cũng đập vào đối tượng của người khác, dù sao đập đau, đập bị thương, cũng quan hệ anh (cô) đánh rắm, đó là ông xã / bà xã (bạn trai / bạn gái) của người khác. “Đều là anh.” Nhìn cảnh rối một nùi, Vô Song oán giận mà liếc mắt Đông Bác Hải. Anh ôm cô nhẹ nhàng cười một tiếng, khuôn mặt tươi cười dính bột mì như chàng trai của ánh mặt trời, “Anh lại không bảo bọn họ học anh, hơn nữa, anh mới không nỡ dùng bột nhào đập em.” Anh cúi người, đem đầu đặt lên trên vai thơm của cô, nhìn đám tình nhân trước mắt cuối cùng cũng ngừng lại, mọi người cả người chặt vật, thậm chí trên mặt còn sưng đỏ, trong lòng anh nhìn việc ấy có chút hả hê a ~ “Có chút đạo đức công cộng được chứ, đừng cười.” Mặc dù anh nén không cười, nhưng thân thể tựa vào người Vô Song lại run dữ dội hơn. Một lúc lâu, anh mới thật sự ngừng cười, ngẩng đầu lên, chuyển qua người Vô Song nói: “Lần này không ăn.” “Ai nói?” Vô Song nắm lấy bàn tay anh đang ôm bả vai của mình, đem một cục bột mì đặt vào trong lòng bàn tay anh, khẽ mỉm cười, “Mới vừa rồi lúc bọn họ đang đùa, em trộn đều rồi.” “A, vậy anh tới bao bánh trôi cho em.” Lần này, Đông Bác Hải rất vui vẻ, cũng hiểu được ý nghĩa niềm vui ở trong đó, mặc dù bánh trôi bình thường nhưng là phát ra từ tình yêu ở trong đáy lòng. Nói động liền động, lúc hai người trở lại trước bàn lần nữa, thì phía trên đã thê thảm không nỡ nhìn, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng tâm tình của hai người, ngược lại trở thành vui cười đối với tình nhân biến thái, bởi vì thấy trường hợp hoàn toàn thay đổi này, cũng rất dễ dàng gợi lên tình tiết cuộc chiến bột mì mà bọn họ vừa mới nhìn thấy trước mắt —— Đặc sắc, đặc sắc, thật sự là quá đặc sắc! ! “Trước se thành một vòng tròn, sau đó nhấn dẹp bỏ nhân bánh vào.” Vô Song ở bên cạnh chỉ đạo anh, theo sự chỉ đạo của cô Đông Bác Hải trước tiên se tròn bánh trôi, sau đó nhấn dẹp, lúc bỏ nhân bánh vào thì anh hỏi: “Muốn ăn nhân bánh gì.” “Hoa hồng.” Vừa thơm vừa ngọt. Đông Bác Hải đem bánh trôi bỏ nhân bánh hoa hồng vào, bánh trôi thứ nhất hoàn thành. “Ông xã, anh xem người ta thật hạnh phúc.” “Em yêu, nếu có thể ăn được bánh trôi tự tay em bao cho anh, anh nhất định sẽ hạnh phúc chết.” Những cô gái này thấy thế lại không nhìn được phát ra cảm xúc bức tức. “Em yêu, lần sau đi, không có bột mì.” “Bà xã, em không sao chứ!” Một người con trai bị nện mặt xưng phù hồi bà xã. Người phụ nữ đột nhiên nói một câu thô tục, “Mie nó, mới vừa rồi tên nhóc bốn mắt đó chăm chăm đập vào em, tránh cũng tránh không khỏi. Ai yêu, chớ có sờ, đau .” “Bà xã, là cái tên nhóc bốn mắt kia sao?” Người đàn ông chỉ vào một anh chàng đeo mắt kiếng nơi xa nói. “Đúng đúng đúng đúng đúng, chính là hắn.” Người phụ nữ gật đầu liên tục. Người đàn ông vỗ nhẹ vuốt tay của người phụ nữ, u ám mà cười nói: “Bà xã, đừng nóng giận, ông xã giúp em báo thù, bởi

vì anh vẫn luôn chăm chăm đập vào bã xã hân.” Người phụ nữ nhàn nhạt ‘ờ’ một tiếng, đột nhiên cảm thấy không đúng, nín thở của người đàn ông một lúc, “Thì ra là ông hại lão nương bị công kích.” “Ha ha ha ha ha. . . .” Nhìn vợ chồng dở hơi này, mọi người đều cười ầm lên — Bên này mấy bánh trôi của Đông Bác Hải cũng đưa xuống nước rồi, công việc nấu bánh trôi không cần bọn họ làm, bọn họ chỉ cần ở bên cạnh chờ ăn bánh trôi là được, ôm vai của Vô Song, Đông Bác Hải phát ra xúc động từ trong lòng nói: “Vô Song, ở chung một chỗ với em, anh thật sự cảm thấy rất vui vẻ.” “Anh không phải là ghét. . . . nơi này bẩn sao?” “Anh sai rồi, anh thu hồi thành kiến đối với cửa hàng nhỏ trước kia.” “Biết sai có thể sửa mấy hồi, lần này thì tha thứ cho anh.” Cô cười ha ha, anh cúi đầu hôn lên môi cô.

121. Chương 121: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (11)

Nụ hôn này khiến gò má của Vô Song càng đỏ thắm hơn, không khỏi cười trách, “Nơi này chính là nơi đông người, anh không sợ người ta chê cười?” “Anh hôn bã xã của mình, sợ cái gì?” Lời nói của Đông Bác Hải khiến Vô Song cảm thấy ấm áp, gương mặt càng đỏ ửng hơn, tim nhảy thình thịch không ngừng, cô gái nhỏ không khỏi đánh một cái vào lồng ngực cứng rắn của anh. “Ghét.” Lời này vốn là nghe kiểu cách, mà từ trong miệng Vô Song ra, thì càng làm cho Đông Bác Hải có loại cảm giác xương cốt tê dại, đang muốn cúi đầu hôn trộm cái nữa, thì lúc này chủ quán hô một tiếng: “Bánh trôi xong rồi.” “Cẩn thận nóng.” Đông Bác Hải đưa tay bưng, thì Vô Song nhắc nhở. Đông Bác Hải cười cười, sau đó đặt chén lên trên bàn, hai tay anh nắm lỗ tai của Vô Song ngồi ở đối diện, để giải nhiệt. Vô Song nhìn anh một cái, nhưng cũng không có cự tuyệt, mà cầm thìa lên thổi tan hơi nóng của một viên bánh trôi, Đông Bác Hải tính tình đùa giỡn nổi lên, kéo lỗ tai của cô, bật cười — “Cười cái gì mà cười, anh mới giống heo đó?” Trùng mắt nhìn anh, cô tiếp tục thổi bánh trôi. Anh vẫn cười, và giải thích: “Anh không cười em giống heo, anh cảm thấy đáng dập em càng giống như là nữ phiên bản Avatar.” Vậy càng yêu nghiêm! Khóe miệng co giật một chút, Vô Song ngẩng đầu nhìn anh cười đến mức cực kỳ sáng rỡ, đưa bánh trôi đã thổi nguội lên, nịnh hót mà nói: “Tam Thiếu Gia cực khổ, đây là phần thưởng cho anh.” Đông Bác Hải ngẩn ra, thần sắc hơi kinh hãi rõ ràng có thụ sủng nhược kinh, hưng phấn quá mức chính anh cũng không nhận thấy trong ánh mắt của Vô Song hiện tia sáng đùa bỡn, anh nghiêng người đem đầu tiến tới, hơi hé miệng, mắt thấy bánh trôi sắp trượt vào trong miệng của anh, Vô Song chợt đem thìa bánh trôi vòng về hướng của mình rồi ăn — “Ừ, ăn ngon thật!” Cô vẫn không quên đặc ý. Ăn không khí, Đông Bác Hải cắn chặt răng một chút, xung quanh truyền tới tiếng cười nhạo, càng làm sắc mặt anh biến đổi, ~ Vô Song đồng tình nhìn hai mắt của anh, xem anh còn dám cười nhạo cô là nữ phiên bản Avatar hay không! Liếc mắt nhìn thấy những ánh mắt chung quanh đều dừng lại ở trên người bọn họ, Đông Bác Hải rất nhanh khôi phục tác phong tao nhã nhất, ngồi gần bên cạnh Vô Song, ôm vai thơm của cô nói: “Bà xã, khi còn bé thầy giáo cũng đã dạy, ăn một mình là không được, nên chia cho anh một chút!” “Rất không vệ sinh, rất dơ .” Cô nhân tiện tính món nợ với anh. “Anh đã xin thứ lỗi rồi.” Hơn nữa cô cũng đã tha thứ cho anh rồi mà. “Anh thật sự muốn ăn?” Liếc anh, cô ý vị sâu xa hỏi. “Ừ.” “Được rồi.” Cô lại múc một viên bánh trôi cho anh ăn, lần này phòng ngừa cô lại gạt nên Đông Bác Hải đã rất cảnh giác, nhưng mắt thấy bánh trôi ăn vào miệng lại bay, lại còn là rơi vào trong miệng Vô Song. Vô Song buồn cười, cũng không đợi cô bật cười, thì môi liền bị người phong bế — Ba ba! “Hay. . . .” Trong lúc nhất thời, đám đàn ông xem cuộc vui đều vỗ tay bảo hay, các cô gái cũng bật cười mềm mại, thật là bá đạo, người đàn ông này thật MAN, thật là khóc muốn chết! “Ừm ~” Vô Song bị anh kiềm chế, anh mạnh mẽ cạy hàm răng của cô ra, may mắn bánh trôi ngậm ở trong miệng của cô vẫn không có hao tổn, anh nhẹ nhàng cắn, nước toát ra, nhất thời trong miệng hai người đều có một hương vị ngọt ngào, thành công ăn được một nửa bánh trôi, Đông Bác Hải mới hài lòng rời khỏi môi của cô. “Ừ, ăn ngon thật.” Liếm liếm nước ngọt trên môi, hai mắt anh mỉm cười liếc nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Vô Song. Xoa xoa môi, Vô Song hận không thể lập tức tìm một cái lỗ chui vào, cô đứng dậy cúi đầu rời đi — “Bà xã, chờ anh một chút —” Đông Bác Hải cầm lấy áo khoác Tây phục bên cạnh, từ trong ví tiền lấy ra giấy lớn 100 nguyên đặt lên bàn, sai bước đuổi theo. Trong phòng tắm, hai thân thể trần truồng đang ngâm trong bồn tắm to, Vô Song nằm ở ven bồn tắm, Đông Bác Hải ở sau lưng dịu dàng xoa xoa lưng giúp cô, làn da tuyết trắng của cô lộ ra màu hồng nhạt, cực kỳ mê người, anh chịu đựng ở phía dưới sưng lên, rất kiên nhẫn rửa sạch mỗi một tác da thịt của cô. . . . Vô Song thỉnh thoảng sẽ

quay đầu lại, luôn muốn nhìn anh nhưng lại không dám, cô sợ. . . sợ cái gì cô cũng không biết, cứ có cảm giác Đông Bác Hải thay đổi quá nhanh, nhanh đến mức cô cũng cảm thấy không giống như là Đông Bác Hải mà cô biết. Cô không phải là không thấy qua anh dịu dàng, nhưng mà dịu dàng của anh luôn mang theo bá đạo bẩm sinh, cùng duy ngã độc tôn, vậy mà hôm nay anh lại đem mạnh mẽ này thu lại, cho dù có ngàn vạn lần không muốn, anh cũng nhịn ~ mà toàn lực phối hợp với cô. “Bác Hải ——” Tâm tình bất an đè nén ở tim cô, không nhịn được cô khẽ gọi. “Sao thế?” Anh dừng lại, ngẩng đầu đưa mắt nhìn cô. Bốn mắt đụng vào nhau, nhịp tim của Vô Song không khỏi tăng nhanh, bắt đầu thấp thỏm không yên, cô muốn hỏi tại sao anh lại hận chủ tịch như vậy, mẹ của anh chết đi chỉ là trường hợp ngoài ý muốn, cho dù anh oán hận chủ tịch có lỗi với mẹ con anh, cũng không thể đem chuyện ngoài ý muốn trách tội lên trên đầu ông ấy! “Muốn nói cái gì?” Anh đưa tay vén sợi tóc mai rối xuống giúp cô, nhẹ nhàng cười nói. “Hôm nay chủ tịch tìm em nói chuyện.” Lời này vừa nói ra, nụ cười của Đông Bác Hải lập tức cứng lại, con mắt sắc khẽ biến. “Ông nói ông cũng không phản đối bọn mình lui tới.” Cô nói không được nữa, bởi vì gân xanh trên trán Đông Bác Hải nổi lên, ở trong nước, Vô Song mò tới tay nắm chặt thành quyền của anh, hai tay cô bao quanh tay anh, có chút ảo não vì đã nói chuyện như vậy, biết rõ anh không thích Đông lão, ai. Bỗng nhiên, anh buông quả đấm ra, nắm eo thon ở trong nước của cô, đổi giận thành cười: “Chuyện tốt a.” “À?” Chuyện tốt? Có ý gì. “Không nhìn ra, em lại rất được lão già ấy thích.” Giọng của anh lưu manh, nghe không ra là tùy ý hay là cố ý. “Cái gì lão già, ông ấy là ba anh.” Cho dù không thích cũng không thể không có lớn nhỏ như vậy. “Ồ ~” anh không để ý mà thờ ơ đáp ứng một tiếng, nhếch môi cười nói: “Bà xã, anh đã rửa sạch giúp em.” “Wey wey Wey, ai là bà xã của anh, đừng gọi loạn, em với anh không quen.” Ở bên ngoài cô đã không vạch trần anh, mặc cho anh kêu như vậy, ở nhà còn vô sỉ mà sàm sỡ cô, có cho cô hôn lễ sao? ? ? “Không quen mà nơi này có con trai của anh.” Bàn tay to của anh trực tiếp xoa bụng cô. “Đó, anh trọng nam khinh nữ?” Một đầu ngón tay của Vô Song chấm lên trên ngực cường tráng của anh một cái, đứa bé mới bảy lớn, mà anh biết là con trai, rõ ràng là trọng nam khinh nữ. “Anh không có.” Anh cầm ngón tay của cô, phủ nhận nói. “Không có, vậy sao anh biết nhất định là con trai?” Anh đem đầu lại gần bên tai của cô, nhẹ nhàng nói rì rầm mấy câu gì đó. . . , mặt của Vô Song hồng đến mức như là tôm luộc chín, xấu hổ và giận dữ cùng đến làm cho cô không nhịn được mà đánh anh một cái, gắt giọng: “Lưu manh.” “Ha ha.” Anh giận quá hóa cười, tay ôm eo cô chậm rãi đi xuống, anh ôm và nâng hông của cô ngồi lên trên chân mình, tách hai chân của cô ra, cổ họng khàn khàn cười nói: “Muốn sinh Long Phượng Thai, bây giờ còn kịp.” Dứt lời, anh chen thân vào thân thể cô ——

122. Chương 122: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (12)

“Anh Q Tử, cái này tặng cho anh.” Sau khi tan học, một vài cô bé đẩy thên thùng cầm một hộp sôcôla đi tới trước mặt Q Tử đang dọn dẹp sách vở, cười một tiếng, và nhân tiện thiếu một vài cái răng. “Ách. . . Cảm ơn.” Cậu nhóc tuyệt đối là một thân sĩ, mà định nghĩa của thân sĩ chính là ai đến cũng không cự tuyệt, cho nên cậu đưa tay nhận lấy sôcôla. Cô bé vui mừng, hai mắt toả ra trái tim bong bóng hồng nũng nịu mà nói: “Anh Q Tử, em chào anh.” Chú ý không phải là sai chữ, là do cô bé thiếu răng nên đọc nhấn rõ từng chữ không rõ ràng. Cậu bé nhìn cũng chưa từng nhìn cô bé một cái, bộ dạng vội vã mở cái hộp sôcôla ra, nếm một miếng là vị tinh khiết, cậu thất vọng đem sôcôla trả lại cho cô bé, “Lần sau đưa vị hạnh nhân, mẹ tớ thích ăn.” Cậu lấy điện thoại di động ở trong túi trên lưng tới, “A lô?” “Con trai, cha đã tới cửa trường học đón con.” “A ~” Cậu nhóc ngẩn ra, rồi trả lời lại: “Dạ, cha chờ con một chút, con lập tức đi ra.” Cúp điện thoại, cậu liền hóa thân thành một cơn lốc xoáy chạy như bay ra ngoài. Mép váy của cô bé hỗn độn ở trong gió một phen, lại cảm thấy tư thế chạy trốn của Q Tử, “Rất đẹp trai nha!” “Tiểu QQ.” Cậu ra cửa, vừa đúng lúc đụng vào thầy bánh bao đang chặn cậu lại, hôm nay thầy bánh bao so với quá khứ càng lẳng lơ hơn, quần da màu đen ôm sát, mặc tây trang đuôi cá, ánh mắt ngời sáng cũng không mở ra được, một đầu hoa bắp nổ tung, còn có một dây cột tóc cột lại, khi giơ tay nhắc chân đều là âm dương đan vào. Dùng hai chữ tổng kết: nhân yêu! (gay) Cho là mình nhìn lầm rồi, cậu bé nhăn nhó mí mắt, định thần nhìn lại, “Thầy bánh bao?” “Có phải cảm thấy thầy càng ngày càng sành điệu, càng ngày càng đẹp trai hay không?” Đôi tay ông thầy bánh bao ôm lấy cái ót, thân thể nghiêng về phía trước lồi, bày ra tạo dáng tự nhận rất có model thật ra thì vô cùng lẳng lơ, thiếu chút nữa cậu nhóc muốn ói. “Nôn ~” Cậu cong người làm ra

hình dáng muốn nôn mửa. “Có sao?” Ông thầy bảnh bao thu lại hình dáng khêu gợi, trêu chọc nói. “Thầy à, có cũng là thầy!” Cậu nhóc cũng không ngần ngại cười giỡn với anh. “Yên tâm đi, thầy sẽ chịu trách nhiệm cho.” Anh cười hai tiếng ha ha, cậu nhóc lại vội vã đi không dây dưa với anh nữa, cậu mới vừa bước chân, thì bị ông thầy bảnh bao bắt trở về, “Tiểu QQ hôm nay thầy muốn mời con đến nhà chơi.” “Hôm nay à, không được, cha con muốn đón con đi ăn cơm, hôm nào đi thầy, a ~ hôm nào thầy không mời con cũng tự đến.” “Ai ~” Nhìn bóng lưng Q Tử đi xa, ông thầy bảnh bao thở dài một cái, hôm nay là sinh nhật của anh, anh thật sự rất muốn rất muốn cậu ấy có thể cùng với anh trải qua. Lúc sắp chạy ra cửa trường, cậu dừng chân ngẩn nhìn xe của cha một chút, Đông Bác Hải thấy con trai đi ra, anh nhấn cửa sổ xe xuống, phất phất tay với cậu bé, cậu nhóc hưng phấn quá mức, chạy quá nhanh mà không có nhìn đường, nên đụng phải thầy giáo thể dục, hai người ôm vào lòng — “Ồ, là Chúc Sữ a, trẻ con chạy nhanh như vậy, không nhìn đường là rất nguy hiểm đó.” Nói lý ra ông thầy này và ông thầy bảnh bao coi như là bạn bè thân thiết, cho nên đối với Q Tử cũng là đặc biệt chú ý, rất quen thuộc. “Thật xin lỗi thầy, con không có thời gian.” Cậu lễ phép nói câu xin lỗi. “Vội vàng đi mua quà tặng cho thầy Tiểu Kỳ à? Nhóc con ngoan, không nhìn ra con lại còn rất hiểu chuyện!” Thật sự là không uống phí Chúc Kỳ thương cậu nhóc như vậy, nhất thời hưng phấn, ông thầy thể dục không nhịn được mà dùng sức xoa loạn lên hai cái gò má của cậu nhóc. “Quà. . . Quà tặng. Cái gì. Quà tặng gì?” Bị anh ta xoa, Q Tử đọc nhần từng chữ đều không rõ ràng, sinh nhật thầy bảnh bao đến nhanh thế sao? “Tiểu Kỳ không có nói cho con biết, hôm nay cậu ấy muốn mời con đi tham gia sinh nhật sao?” Thả tay xuống, thân thể của ông thầy thể dục nửa ngồi, nghi ngờ theo dõi cậu bé nhú nhú mày, không đúng nha, cái tên kia thích tên nhóc xấu xa này như thế, sao lại không gọi nó tới ăn mừng sinh nhật với cậu ấy chứ. “Hôm nay sinh nhật thầy bảnh bao?” Q Tử giật mình trờng lớn hai con mắt sáng ngời, nháy mấy cái mới giật mình, khó trách mới vừa rồi thầy thầy ăn mặc bảnh bao như vậy, thì ra hôm nay là sinh nhật của thầy! Ách. Cậu bé lại khó khăn rồi, cha vẫn chờ cậu cơm nước xong, thì một nhà ba người lãng mạn dạo phố đùa bỡn ! ! “Bạn học Chúc Sữ, thầy hỏi con nha, con cảm thấy thầy Tiểu Kỳ này như thế nào?” Thầy thể dục đứng dậy cong người, chống hông lên đem tay khoác lên trên bả vai của cậu, cười đến cực kỳ quyến rũ. “Trừ ăn mặc chưa ra hình dáng gì, tính khí tốt giống như mấy người giả gái, thật ra thì người rất tốt.” Cậu nói thật. “Xinh đẹp, bạn học Chúc Sữ con đánh giá quá chính xác rồi.” Nịnh bợ một câu, thầy lại nói: “Vậy con thích cậu ấy sao?” “.” Cậu bé không rõ mà nhìn anh ta, bộ dạng giống như nhìn người ngoài hình tỉnh, ôm thân thể nhỏ của mình nói, “Thầy, con vẫn là mầm non tương lai, hơn nữa hướng giới tính của con tuyệt đối bình thường.” “Thầy có nói con không bình thường sao?” Thật mờ mịt nha, hình như anh không có nói cậu bé như vậy mà! “Thầy vô duyên vô cớ hỏi con có thích thầy bảnh bao hay không, chẳng lẽ không phải muốn nói cho con biết, thầy bảnh bao có sở thích quái gở, thích đứa trẻ mầm non giống như con sao?” Đã nói không có chuyện mà ân cần, thì không phải gian xảo tức là đạo chích, thầy bảnh bao đối với cậu tốt như vậy, thì ra là đối với cậu không hề có ý tưởng thuần khiết? ! Nôn mửa, nôn mửa, nôn mửa. “Ách!” Thầy thể dục còn bị cậu làm cho hôn mê, một hồi tiếng còi ô tô thúc giục vang lên, lúc này anh mới lấy lại tinh thần, giải thích: “NO/NO/NO/NO/NO. Bạn học Chúc Sữ, con hiểu lầm ý của thầy, ý của thầy là. là.” Hình như là con gái bình thường đều chương mắt đàn ông bảnh bao như vậy! “Là cái gì thầy?” Hai con mắt của cậu bé tròn lên nhìn anh, chờ giải thích. “Ách. A, đúng rồi, thầy Tiểu Kỳ muốn thầy nói cho con biết, tối nay cậu ấy muốn mời con. Với mẹ con cùng nhau tham gia tiệc sinh nhật của cậu ấy, Tiểu QQ, thầy Tiểu kỳ thích con như vậy, con không thể không nể mặt của cậu ấy nha!” “A ~” Q Tử đáp một tiếng thật khó khăn, ánh mắt sắc bén kia của thầy thể dục liếc nhìn cho cậu thấy, cậu dám nói ‘ không đi ’ đoán chừng có thể thầy sẽ cắt đứt cổ của cậu. “Vậy buổi tối gặp, bái bai, ha ha.” Thầy thể dục phất tay bye bye với cậu, nhưng nụ cười u ám kia của cậu bé lại bay vào lỗ tai anh, thật lâu không thể tản đi ~ “Lạnh quá!” Lạnh run một cái, cậu bé ngẩng đầu liếc nhìn cha từ trong xe xuống, xoay cổ qua, chỉ thấy ở đó quốc kỳ bay bay ở trên đài, thầy bảnh bao đứng yên giống như tượng điêu khắc, mặc cho ngổn ngang trong gió. “Ai, thật thê lương ~” không nhịn được, cậu bé cảm khái một tiếng. Quay cổ về, cậu dứt khoát bước về phía cha, đi tới đi tới cậu bắt đầu chạy chậm, giang hai cánh tay hô to một tiếng: “Cha.” Tay của Đông Bác Hải đang chuẩn bị đốt thuốc dừng lại, thả thuốc lá vào trong túi, cũng giang hai cánh tay chuẩn bị tiếp đón con trai ở phía trước chạy đến. Mắt thấy sắp ôm, thì đột nhiên bay ngang tới một vỏ chuối, cậu bé dẫm lên một cước và một tiếng ‘ phù phù ’, té nhào vào trước giày da của Đông Bác Hải.

123. Chương 123: Tình Đầu Của Cậu Nhóc

“Xích ——” Tiếng thắng xe vang lên, một chiếc xe BMW màu đen lóe sáng dừng lại, tài xế mặc âu phục màu đen, mang găng tay trắng xuống xe cẩn thận cung kính mà kéo cửa sau xe ra —— “Con trai” Đông Bác Hải tiến lên trước, ôm lấy cậu bé, rồi kiểm tra thân thể của cậu bé một chút nói: “Có sao không?” “Ai mà không có đạo đức công cộng như vậy, không có tư cách, không có mắt à?” Cậu nhóc bị ngã đau khạc ra bụi bặm, xoay người nhìn chiếc xe BMW kia, lớn tiếng kêu la, xì, lái BMW túm cọng lông, hôm nào cậu lái máy bay trực thăng hù chết nó. Bên trong xe, một cậu nhóc mập mạp mặc tây trang màu đen mang mắt kính gọng đen chậm rãi bước ra ngoài, số tuổi cũng xấp xỉ Q Tử, nhưng vòng eo ước chừng hơn cậu một vòng, trong miệng vẫn còn đang không ngừng nhóp nhép, hình như vẫn còn chưa nuốt chuối vào bụng, cậu ấy khinh miệt liếc nhìn Q Tử một cái, rồi dùng sức nuốt chuối xuống. “Tốt nhất là ghen chết nhà người!” Cậu bé nói thầm một câu, không biết là miệng cậu độc, hay là cậu nhóc mập mạp kia xui xẻo, cậu ấy thật sự là ghen. “Tam thái tử, cậu làm sao vậy?” Tài xế thấy thế, thì sợ tới mức sắc mặt tái xanh, nếu mà cậu ấy có một cái gì ngoài ý muốn, thì ông có cả một trăm mạng cũng không đủ để chôn theo. “Tam thái tử, phun ra, mau phun ra.” Tài xế nhẹ nhàng vuốt lưng giúp cậu ấy. “Cha, sao ông bác kia ngốc vậy, dùng sức mà vỗ xuống cho nó chứ.” Thấy bộ mặt của cậu nhóc mập mạp bị ghen đến đỏ bừng, cậu lại không đành lòng mà lo lắng thay cho cậu ấy, tài xế kia cũng quá ngốc mà, điểm thông thường này mà cũng không hiểu, còn không bằng đứa nhỏ như cậu đây. Đông Bác Hải cười cười, nhưng là với cách nhìn khác, không phải là ông ta không hiểu, mà là không dám —— “Con trai, đi qua giúp một tay.” “Vì sao con phải giúp nó?” Cậu ấy mới vừa làm hại cậu vấp ngã, cậu mới không muốn giúp cậu ấy. “Muốn báo thù, phải giúp cậu bé ấy.” Ánh mắt hai cha con đan vào nhau, Q Tử đã hiểu ý của cha, gật đầu một cái, rồi cậu hưng phấn chạy tới, nói với ông bác tài xế: “Ông tránh ra.” Ông bác tài xế không còn cách nào nên chỉ có thể tránh ra —— Cậu nhóc lui về phía sau ~ lui về phía sau ~ lui về phía sau nữa ~ sau đó chạy tới, từ phía sau dùng sức đập một cước vào nhóc mập mạp, cả người cậu ấy nghiêng tới trước, và trong khoảnh khắc một miếng chuối chưa cắn nát đã từ trong miệng cậu ấy bay phun ra, cậu ấy cũng té nhào xuống đất, ngã chổng vó. “A ~” Tài xế thất kinh, sắc mặt lúc này đã từ trắng biến thành đen, vội vàng chạy tới đỡ cậu ấy dậy, “Tam thái tử, Tam thái tử. . . . Có sao không?” Thù này đã được báo thoải mái quá! Không nhịn được cậu nhóc che miệng khom người bật cười ‘hì hì’ ‘hì hì’. “Đau quá. . . Là ai mất chó đui mù dám đá bản thái tử?” Cậu nhóc ngã đau bò dậy tức giận hỏi tài xế. “Tao.” Q Tử không những không sợ cậu ấy, kiêu ngạo mà nâng cằm lên khiêu khích. “Rể hành, cây tỏi như mày mà dám đá bản thái tử, đồ dân đen.” Cậu ấy đẩy tay tài xế ra, sải bước đi tới phía Q Tử, chống eo thùng nước hai đứa đứng mặt đối mặt, trừ chênh lệch hình thể ra, thì chiều cao gần như ngang nhau. “A xí, mày mới chính là đồ hèn hạ!” Cậu nhóc cũng không phải là ăn chay, cũng hung hăng mà chống nạnh, và còn ưỡn bộ ngực nhỏ lên. Đông Bác Hải thấy hai đứa nhỏ cãi nhau không những không giúp một tay, không khuyên giải gì cả, mà còn ôm đôi tay, khước miệng hơi cong thần thái ra vẻ xem cuộc vui, thật ra thì đứa bé này anh biết —— “Mày mắng tao hèn hạ?” Nhóc mập mạp khó tin mà chỉ vào mũi mình, hiển nhiên là chưa từng có người nào dám mắng cậu ấy, a. “Đúng ~ chính là mắng mày đồ hèn hạ.” Sợ cậu ấy không tin cậu dám mắng cậu ấy, nên Q Tử lại mắng: “Mày không phải chỉ là đồ hèn hạ, mà mày chính là người thối, cứ chó thối.” “Mày ~” Vẻ mặt của cậu nhóc mập mạp cũng tức tối, đưa ra một ngón tay mập mạp chỉ chỉ vào cậu bé, mắng: “Mày mới chính là đứa chuột nát, trái cà chua thối, cây khoai tây dị dạng, cải trắng nát không ruột. . . .” Một câu tất cả đều là tên tuổi rau dưa. Chờ cậu ấy mắng xong, thì cậu nhóc cũng hóa đá! “Ha ha, thế nào mày chịu thua chưa?” Cậu nhóc mập mạp đó đang đắc ý, giống như là được trúng giải thưởng lớn năm trăm vạn vậy, nhưng Thái Tử Gia giống như cậu ấy thì không biết tiền là vật gì, coi như có trúng năm mươi tỷ chắc cũng không có cao hứng như thế. Tài xế ở bên cạnh, đã nói không ra lời nữa, chuyện cười của Tam thái tử này ầm ĩ lớn rồi. Quả nhiên, một lát sau —— “Ha ha ha ha ha ha ha ha ha. . . .” Cậu nhóc cười đến thắt lưng cũng không đứng thẳng lên được rồi, đây là lời ngu ngốc nhất mà lớn như vậy rồi cậu mới nghe qua, rất rất rất rất buồn cười. “Ái Tuyết tiểu thư.” Bỗng chốc, bên trong xe lại có một cô bé đi ra, cô bé mặc váy nầm màu lam nhạt, tóc thật dài được cột thành một búi tóc thật cao, trên búi tóc gắn một cái vương miện, làn da của cô bé trắng hồng như trứng gà bóc vỏ, trông rất mịn màng, ngũ quan càng hoàn mỹ đến không thể chê được, lông mi đen dày vừa dài vừa cong, đôi mắt giống như quả nho tròn mọng nước, sống mũi nhỏ thanh tú, môi anh đào trắng mịn tỏa ra ánh sáng nhạt, là vì có thoa lên một lớp son nước, giống như là cây đào mật ươm ươm tươi đẹp, làm cho người ta không nhìn được mà muốn cắn một cái. Nhìn thấy cô bé thì cậu nhóc cũng không nhìn được mà “Oa” một tiếng, có loại cảm giác hai mắt tỏa sáng, tâm thần sáng khoái, không phải là cậu chưa từng gặp qua mỹ nữ, ngược lại cậu đã gặp qua vô

số mỹ nữ, nhưng cậu vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, dáng dấp của cô bé xinh đẹp tiêu chuẩn như vậy, so với Laury còn hơn Laury. “Thật là không hiểu nổi, Doãn Bách Đồng sao tôi lại quen biết với cái tên ngu ngốc như cậu.” Cô bé đi tới, thay đổi bộ dáng xinh xắn mới vừa rồi, chán ghét mà giễu cợt nhóc mập mập. “Lâm Ái Tuyết, mình biết cậu sao?” Nhóc mập mập không phục mà trả lời. “Ngu ngốc!” Cô bé trợn trắng mắt lên, không biết thì sao cậu ấy lại có thể gọi lên tên của cô, nói chuyện với cậu ấy quả thực là sỉ nhục chỉ số thông minh của mình, gây gổ cùng với cậu ấy chỉ càng làm năng lực kém đi, quay ngoắt một cái, cô bé không để ý đến cậu ấy nữa, đi tới trước mặt Q Tử, vẻ mặt rất lạnh lùng mà hỏi: “Phòng hiệu trưởng đi như thế nào?” “Ách. Từ nơi này đi thẳng sau đó quẹo cua sau đó đi qua hành lang rồi lại quẹo cua, lại.” “OK, tôi biết rồi!” Lời này làm như là cô bé đang lăm bằm lằm bầu, bởi vì căn bản cô bé không có nhìn cậu bé một cái, mà trực tiếp bỏ đi. “Ái Tuyết tiểu thư, ngài đợi chút.” Tài xế sao dám yên tâm để cô bé đi một mình, ông lập tức trong khuyen nhóc mập mập, “Tam Thiếu Gia, chúng ta nhanh đi trình diện đi, nếu mà báo danh trễ, thì không chừng phu nhân sẽ đưa ngài đi chỗ xa hơn đấy.” Ông thật sự là không còn cách nào, nên mới lên tiếng đe dọa. Tính khí tiểu thư thiếu gia đều là do nhà có tiền, nên thật khó phục vụ! Cậu nhóc mập mập vừa nghe thì trong bụng chợt lạnh, cho dù có ngàn vạn cái không muốn thì cũng phải gật đầu mà đuổi theo bước chân của Lâm Ái Tuyết, bởi vì cậu thật sợ cộp mẹ ở trong nhà, nếu không sợ mẹ, thì hẳn là cậu đang ở Học Viện Hoàng Gia thành phố F chứ sao có thể tới cái trường học rách này thụ huấn chứ. “Nhóc con, vừa ý cô bé nhà người ta à?” Thấy con trai cứ mãi nhìn bóng lưng cô bé kia, nên Đông Bác Hải cười cười ha ha nói. Quay đầu trở về, cậu bé đỏ mặt có chút ngượng ngùng, mà lên tiếng phủ nhận: “Không có.” Cúi đầu ngồi lên xe, lúc khoảnh khắc đóng cửa xe, cậu còn liếc một cái.

124. Chương 124: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (13)

“Con trai, bây giờ chúng ta đi đón mẹ, sau đó muốn ăn cái gì?” Đông Bác Hải cũng leo lên ngồi vào xe, đóng cửa xe rồi anh quay đầu nhẹ nhàng cười một tiếng, sờ sờ đầu con trai. Cậu nhóc trầm tư một chút, nâng đôi mắt sáng ngời lên ngắm nhìn anh, “Cha, chúng ta có thể đi chơi hôm khác hay không?” “Tại sao phải hôm khác, hôm nay không được sao?” Anh đã bảo người đặt bao toàn bộ nhà hàng, rạp chiếu phim, khu vui chơi hết rồi. “Hôm nay con có việc.” Suy nghĩ một chút, cậu bé vẫn cảm thấy nên cùng dự sinh nhật với ông thầy bánh bao, ba người nhà bọn họ mỗi ngày đều ở chung một chỗ nên lúc nào cũng có thể đi chơi, mà sinh nhật của thầy thì một năm chỉ có một lần, về tình về lý cậu cũng nên ở cùng với thầy. “Con trai, có thể nói cho cha biết, con có chuyện gì không?” Anh cười ý vị sâu xa, con người sáng chói tỏa ra ánh sáng vô cùng tà ác. Cậu bé xấu hổ đến mướt mồ hôi, ở trong lòng nói thầm anh: lằng lờ! Ai nha nha, cậu bắt đầu hoài nghi có phải mình được cha sinh ra hay không, đứa bé thuần khiết giống như cậu vậy, sao lại có người cha lằng lờ như vậy chứ? “Hôm nay là sinh nhật của thầy bánh bao, thầy mời con.” “À.” Đông Bác Hải lãnh đạm đáp một tiếng, lúc quay đầu xe lại thì cười một tiếng. “Cha, cha cười cái gì, con nói thật đó.” Cậu bé cho rằng anh không tin. “Cha có nói không tin con sao?” Quay đầu qua liếc mắt nhìn về phía con trai, cậu bé có tật giật mình rồi, khuôn mặt nhỏ bé hơi ửng hồng, cậu cho rằng cha không tin, cho rằng cậu nói dối để đi gặp cô bé xinh đẹp mới vừa rồi. “. Không có” Giọng nói của cậu buồn bực mà đáp một câu, rồi lúng túng xoay đầu hướng ra cửa sổ, nhấn xuống cửa sổ xe để thổi gió lạnh vào. Chờ sau khi tắt cả khôi phục bình thường, thì cậu quay đầu lại hỏi: “Cha, chúng ta đang đi chỗ nào?” “Muốn đi tham dự tiệc của thầy giáo, mà con lại đi hai tay trống không sao.” Anh lái xe chở con đi mua quà tặng. “Cha, cha đồng ý con đến nhà thầy à?” Nhất thời hưng phấn, nên cậu nhóc nhảy dựng lên nắm lấy cánh tay của anh, và vẻ mặt vui mừng. “Ừ” Anh cười nhạo rồi nhẹ nhàng gật đầu. “Oa, cha, con yêu cha!” Cậu bé quá hưng phấn mà ôm lấy cổ của anh, ở trên mặt anh ‘nhé’ một cái, khóe môi của Đông Bác Hải cười cứng ngắc, ánh mắt dần dần dâng lên một chút mát mẻ của mùa thu. “Mẹ” Vô Song nghe tiếng chuông cửa nên đi ra mở cửa, một màn ở cửa làm cô sợ tới mức hết hồn hết vía, thiếu chút nữa hồn cũng bị hù dọa bay mất rồi. Chỉ thấy ở cửa có một con rối gấu ngựa cực lớn đứng thẳng, mới đầu nhìn thì lại giống như thật, cô còn tưởng rằng bị kịch của lịch sử lại tái hiện một lần nữa, liên tục bước lui vào, lúc này đầu của cậu nhóc mới từ sau lưng con gấu nghiêng ra ngoài, thấy sắc mặt mẹ trắng bệch, bộ dạng có vẻ còn chưa tỉnh hồn, nên ảo não mà nhíu mày nhỏ lại — “Xin lỗi mẹ, không phải là con cố ý hù dọa mẹ, mẹ không sao chứ?” “Không sao.” Vô Song vượt ngục bị hoảng sợ, và cười nhẹ, “Con mua con gấu

lớn như vậy làm gì?” “Đây là quà mà con tặng thầy bánh bao.” Nhóc con cười hắc hắc. “Ách.” Nụ cười của Vô Song lại cứng đờ, “Con tặng món đồ chơi lông nhung cho thầy có phải quá ngây thơ hay không?” Thầy giáo là một người lớn, còn là một người đàn ông tinh khiết, tỷ lệ thích món đồ chơi lông nhung hẳn là rất nhỏ. “Mẹ cũng cảm thấy ngây thơ?” Ánh mắt cậu nhóc sáng lên, nhìn chằm chằm vào cô, tri âm a. “Mẹ chuyện là như vậy, vốn là con muốn tặng thầy bánh bao một con búp bê thổi khí, để cho thầy giải sầu, nhưng mà cha lại không cho con mua, cha nói ở đây không phải là Italy, học sinh tiểu học mà tặng đồ chơi mở như vậy cho thầy thì sẽ bị thầy cô giáo và bạn học giễu cợt, cho nên mới mua con gấu lớn này, còn nói là giống nhau, nếu thầy thấy cô đơn thì có thể ôm nó sưởi ấm.” “Mẹ à, thật sự gấu lớn và búp bê thổi khí giống nhau sao?” Nâng đầu nhỏ lên nhìn trần nhà, cậu bé gãi đầu rất nghiêm túc mà suy nghĩ vấn đề này, nếu đều là giống nhau, sao cha không cho cậu mua búp bê thổi khí —— Vô Song hóa đá! Cá tính cởi mở của con trai, người làm mẹ như cô đã sớm biết rõ, vốn cho rằng con trai là chịu ảnh hưởng của người phương Tây, nên chờ sau khi về nước tiếp xúc những người không giống vậy, thì sẽ thu lại mà trở nên kín đáo hơn, nhưng sự tình đã chứng minh, trở về nước mấy tháng nay mà chẳng những con không có thu lại, mà còn nghiêm trọng hơn, xem ra cái cây trưởng thành đã sớm đâm vào trong đầu óc của con, không thể tản đi được. “Ách. Là giống nhau.” Cô cứng ngắc mà nặn ra nụ cười, rồi ôm gấu lớn từ trong tay con trai qua, và đặt lên trên ghế sa lon. “Lại là giống nhau, vậy sao cha không cho con mua búp bê thổi khí.” Cậu bé đi vào, rồi nhảy lên trên ghế sa lon, buồn bực nằm lên trên người con gấu nói: “Búp bê thổi khí đó rất đẹp, còn có thể phát ra âm thanh nữa.” Cha? Vô Song rót ly nước đi tới, rồi ngồi ở bên cạnh con trai, mi tâm trầm xuống, thấy không vui mà hỏi: “Con trai, chú ấy bảo con gọi như vậy hay sao?” “Két?” Cậu bé biết mình nói lỡ miệng, nên lập tức che lại môi, và chớp đôi mắt to nhìn ánh mắt chất vấn của mẹ. “Con thích chú ấy sao?” Vô Song cúi đầu, và lại gần con một chút. “Dạ.” Cậu bé gật đầu, cha ruột mà cậu có thể không thích sao. “Thích nhiều không?” “Mẹ thứ nhất, chú ấy thứ hai.” “Con thật sự thích chú ấy như vậy?” Tay đang cầm cái ly của Vô Song mơ hồ có chút run rẩy, ánh mắt sáng ngời cũng lấp lánh, cô rất xúc động, và cũng rất cảm động! Đây là lần đầu tiên con trai chấp nhận người đàn ông theo đuổi cô, có lẽ đây chính là duyên phận, mẫu tử liên tâm, con trai cự tuyệt tất cả những người bên cạnh cô, lại chỉ có chấp nhận người mà kiếp này cô nhận định —— “Dạ.” Cậu bé gật đầu một cái, và Vô Song cũng kích động mà ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của con bẹp vài cái, rất ngoan. “A, đúng rồi, buổi tối mẹ phải cùng đi tham dự sinh nhật của thầy bánh bao với con nhé.” Buông con trai ra, cô hơi kinh hãi mà hỏi: “Hôm nay là sinh nhật của thầy?” “Dạ, thầy mời mẹ với con đến.” “Trùng hợp như vậy.” “Cái gì trùng hợp như vậy, hôm nay còn có ai sinh nhật sao?” Cậu bé suy nghĩ một chút, hôm nay không phải là sinh nhật của mình, không phải của cha, cũng không phải của mẹ. Vuốt đầu con trai, cô cười có chút khổ sở và nói: “Hôm nay cũng là sinh nhật của cậu con.” Không biết cuộc sống của mẹ và cậu ấy thế nào. “À.” Thì ra hôm nay cũng là sinh nhật của cậu à. “Mẹ, mau đi thay quần áo đẹp đi, chúng ta lên đường đến nhà thầy.” Cậu nhóc đứng dậy nắm tay của mẹ vui vẻ nói. “Con đi là được rồi, mẹ đi không tiện.” “Cái này thì có gì mà không tiện chứ, mẹ, thầy muốn mời mẹ, hơn nữa nếu mẹ gặp thầy bánh bao thì sẽ rõ vì sao con lại gọi thầy như vậy, ha ha ha.” Nhớ tới tạo hình kia của thầy bánh bao, cậu lại nhin cười không được. “Con trai, đừng có không biết lớn nhỏ như vậy, phải có lễ phép với thầy giáo biết không?” Đứa nhỏ này cũng không biết là cá tính giống ai, luôn thích bắt nạt người hiền lành. “Biết rồi ạ, mẹ mau đi thay quần áo đi.” Không lay chuyển được con, nên Vô Song không thể làm gì khác hơn là đành phải đứng dậy đi vào gian phòng.

125. Chương 125: Bí Mật Không Thể Nói (1)

Hôm nay, nhà của ông thầy bánh bao cực kỳ náo nhiệt, phòng khách lớn chùng bàn tay đã bị các cô giáo trang hoàng thành ngôi nhà giáng sinh, khắp nơi treo đầy bong bóng màu hồng, giấy màu, các thầy giáo thì sắm vai nhân vật đầu bếp, ở trong phòng bếp đi ra đi vào bưng chén, cầm đĩa, mang thức ăn lên, bận rộn cực kỳ cao hứng —— “Ồi chào, Chúc Kỳ, người hầu nhỏ của anh, bạn học Chúc Sử sao còn chưa tới?” Nói chuyện là cô giáo chủ nhiệm lớp của cậu nhóc, cô đang phòng bếp giúp rửa rau. “Đúng vậy, ngày thường cậu và bạn học Chúc Sử làm cho người ta thấy giống như là đồng tính vậy, hôm nay sinh nhật cậu, ngày quan trọng như vậy tại sao không gọi cậu bé tới, ha ha.” Chọc ghẹo anh chính là thầy giáo dạy toán đeo mắt kiếng Giả Tư Văn. “Đi, anh mới đồng tính đó.” Thầy bánh bao lấy một cây hành tây cắm vào lỗ mũi

anh ta, cúi đầu tiếp tục cắt hành nói: “Hôm nay tôi không thấy cậu ấy, cho nên không có nói với cậu ấy.” “Hiện tại gọi điện thoại bảo cậu bé tới cũng không muộn à!” Trong lúc nói chuyện, thầy toán đã móc điện thoại ra, đưa cho anh, “Nè.” “Không cần, đoán chừng vào lúc này thì cậu ấy đã ăn cơm tối xong rồi!” Liếc mắt điện thoại một cái, ông thầy bảnh bao cũng không có dừng lại động tác xắc thức ăn trong tay, trong giọng nói nhàn nhạt có một chút không thể che giấu, gọi điện thoại cũng vô ích. “Thầy bảnh bao ——” Đột nhiên, giọng nói non nớt trẻ con vang lên xen lẫn vui mừng, ông thầy bảnh bao quá mức kinh ngạc, chợt ngẩng đầu lên xoay người qua chỗ khác nhìn, tay cầm dao nâng lên chém xuống cắt vào ngón tay. “Tiểu QQ.” Anh vui mừng đến mức mắt cũng sáng lên, cười khúc khích nhìn cậu bé. “Thầy, con cũng mang mẹ đến đó!” Cậu bé xoay người nhìn Vô Song ôm gấu lớn đi ở phía sau, sao còn chưa đi vào. Cậu xoay người, nên cũng không có nhìn thấy sắc mặt của ông thầy bảnh bao khi cậu nói lời kia ra, sau đó thì trở nên khiếp sợ, rất sợ, cả con người cũng khóa chặt, anh vẫn còn chưa có chuẩn bị. “A. . . thầy Tiểu Kỳ, tay của anh chảy máu.” Phát hiện tay anh bị thương là chủ nhiệm lớp của Q Tử, cô ấy kinh hãi la lên một tiếng. “Tiểu Kỳ, cậu như là nhìn thấy người yêu vậy, hưng phấn như vậy sao, ha ha.” Thầy toán Giả Tư Văn nhìn tay của anh chảy máu mà trêu chọc. Chúc Kỳ liếc anh ta một cái, nắm ngón tay bị thương, cúi đầu bước nhanh ra khỏi phòng bếp —— “Mẹ, thầy ấy chính là thầy bảnh bao.” Anh đi sát qua bên cạnh của cậu nhóc thì không ngờ bị cậu nhóc kéo vạt áo lại, cậu bé cao hứng giới thiệu Vô Song đang ôm gấu lớn tiến vào. Gấu ở trong tay quá lớn lại quá nặng, nên cô ôm có chút không vững, nhắc tới một chút mới miễn cưỡng ôm lấy, Vô Song cảm giác mình có chút quá mức lúng túng, giọng điệu của cô cũng có chút hơi run: “Chào thầy, tôi là mẹ Chúc Sử, tôi tên là Chúc Vô Song, sinh nhật vui vẻ, đây là quà sinh nhật con trai tôi tặng cho ngài.” Chúc Kỳ không có dừng khí ngẩng đầu nhìn cô, nhưng giọng nói hơi run của cô lại làm cho vành mắt của anh hồng, anh không nói lời nào mà từ trong tay cô ôm lấy gấu lớn, lúc này Vô Song mới có thể thở dốc, và trong lòng ca thán: cuối cùng cũng đem phông tay này đưa ra ngoài rồi, hô ~ mệt quá. Anh ôm lấy gấu lớn, rồi nhanh chóng xoay người trở về phòng, và khép cửa lại —— Ách. Vô Song hoàn toàn ngây người! Cậu ấy nhận lấy gấu lớn mà không nói cái gì, là có ý gì? Rốt cuộc là hoan nghênh cô? Hay là không hoan nghênh cô đây? “Mẹ, có phải thầy trúng tà rồi hay không hả ?” Cậu bé nháy mắt to mấy cái, cũng cảm thấy thật kỳ quái, sao hôm nay thầy bảnh bao lãnh đạm như vậy. “.” Cô cũng muốn hỏi. “Bạn học Chúc Sử, vị này chính là mẹ con à, xin chào, tôi là thầy thể dục của bạn học Chúc Sử, tôi tên là Ông Dương.” Thầy thể dục đi tới, ân cần giới thiệu mình, và vươn tay quan sát Vô Song cẩn thận một lúc, hôm nay cô ấy xoa mái tóc, mặc váy màu trắng, có xinh đẹp thanh tân thoát tục, giống như là hoa sen ra khỏi bùn, xinh đẹp mà không diêm dúa. Bởi vì nguyên nhân mang thai, nên Đông Bác Hải bá đạo không cho phép cô mặc quần jean nữa, nói là sẽ ảnh hưởng phát triển của thai nhi. Shit! Rõ ràng là một người đàn ông ích kỷ. “Xin chào, tôi tên là Chúc Vô Song.” Vô Song lễ phép bắt tay với anh ta. Thầy thể dục đó có trái tim nhỏ a, chực nhảy phù phù, phù phù. . . Khuôn mặt cũng gần như cười thú, anh thật là không nghĩ đến a, bộ dạng của mẹ Chúc Sử lại xinh đẹp như vậy, khó trách tên nhóc Chúc Kỳ kia. Đợi chút, Chúc Kỳ, Chúc Vô Song. “Cô cũng họ Chúc?” Lúc này anh mới chợt hiểu ra, hai người bọn họ có một họ. “Đúng vậy.” Sao thế, cái họ Chúc này không làm người ta thích, nếu không sao anh ta kinh ngạc lớn như vậy. “Ách. Ha ha, cái họ này được, người trong tộc Chúc Anh Đài.” Thầy thể dục cười khan ha ha hai tiếng, mới xoa dịu được lúng túng giữa hai người. Thấy Vô Song cười, anh ta lại cũng rất tùy ý mà cười giỡn tới: “Dáng dấp Chúc tiểu thư xinh đẹp như vậy, nói vậy bác gái nhất định cũng là đại mỹ nhân, lại chỉ sinh có mỗi một mình Chúc tiểu thư, thật đúng là đáng tiếc.” “Tôi còn có một em trai.” “A, em trai tên gọi là gì? Sao không cùng đi với các người?” “Em trai tôi tên Chúc Kỳ, cậu ấy. . . cậu ấy đi đến thành phố khác, tôi cũng đang tìm cậu ấy.” Nỗi đau trong lòng dâng lên, nụ cười của Vô Song liền dừng lại, khoanh khắc nước mắt trào ra hốc mắt. “A.” Trong lòng thầy thể dục đã có khẳng định bảy tám phần, anh ta chuyển mắt qua hướng cậu bé, “Bạn học Chúc Sử, lo lắng cái gì, mang mẹ đi làm quen với các thầy cô khác đi!” “A.” Cậu bé bị anh ta nhắc nhở mới nhớ tới, rồi nắm tay mẹ nói, “Mẹ, ở đây toàn là giáo viên của con, con giới thiệu ẹ biết.” “Ừ, thầy Ông không quấy rầy thầy bạn rợn.” Sau khi chào thầy thể dục, cô được con trai dắt đi, mà thầy thể dục thu lại nụ cười, xoay người đi vào gian phòng của Chúc Kỳ. Anh ta đẩy cửa một cái, cửa đã bị khóa lại, và anh ta dùng sức gõ một cái, “Mở cửa đi là tôi.” Không ai lên tiếng, cũng không có người mở cửa, anh ta lại gõ xuống, uy hiếp: “Không cần dấu, tôi đã biết, nếu cậu không mở cửa thì tôi kêu cô ấy đi vào.” “Rắc rắc” cửa mở ra, Chúc Kỳ một tay kéo anh ta vào phòng, rồi sau đó lại khép cửa lại! “Cậu ở đây khóc?” Thấy nước mắt trên mặt anh ấy vẫn còn chưa lau khô, Ông Dương hỏi. “Tôi không có.” Anh ấy lại lau nữa, lên tiếng phủ nhận. “Chúc Sử là cháu của cậu!” Con mắt của Chúc Kỳ lóe sáng và nhìn thẳng anh ta, có khiếp sợ còn có những nguyên nhân khác, anh ta (Ông Dương) nhẹ nhàng kéo

cổ tay áo mà anh (Chúc Kỳ) nắm anh ta, kéo môi cười nhạt: “Mới vừa rồi tôi hỏi mẹ của Chúc Sửu, cô ấy nói cho tôi biết cô ấy còn có một em trai, cũng gọi là Chúc Kỳ, hơn nữa đã mất liên lạc, kết hợp với cậu cũng chịu Chúc Sửu, làm cho tôi không thể không phỏng đoán cậu chính là em trai của cô ấy, không sai chứ!” Chúc Kỳ nhắm mắt lại, rồi thật sâu thở ra, phiền não mà cào cào đuôi tóc. “Tiểu Kỳ, tại sao cậu trốn chị cậu?” Ông Dương hỏi tới. “Tôi không có mặt mũi gặp chị ấy.” Anh đau lòng mà hít mũi một cái, đem nước mắt tràn mi bức cho trở về, lưỡi biếng dựa lưng lên trên cửa, vung tay lên, “Cho tôi một liều thuốc.”

126. Chương 126: Bí Mật Không Thể Nói (2)

Ông Dương liếc mắt nhìn anh ấy chán chường, thở dài một hơi, từ trong ví lấy ra một liều thuốc đưa cho anh ấy, rồi lại đốt lửa cho anh ấy, sương khói lượn lờ trong lúc này con người của Chúc Kỳ chợt lóe chợt lóe, sáng chói như sao. “Chị cậu rất nhớ cậu.” Ông Dương cũng đốt một liều thuốc, cũng giống như anh ấy mà tựa lên trên tường, nghiêng đầu liếc nhìn anh ấy, chỉ thấy tay của anh ấy run rẩy. Bọn họ biết nhau gần ba năm, nhưng sự hiểu biết của anh đối với anh ấy cũng như là một tờ giấy trắng, chưa từng nghe Chúc Kỳ nói qua chuyện quá khứ của mình, nếu không phải hôm nay biết anh ấy có một người chị, anh còn tưởng rằng anh ấy là cô nhi. Anh ấy run rẩy hút xong thuốc, sau đó ném tàn thuốc xuống đất, cúi đầu hung hăng đập lên nó, vẫn đập, vẫn đập. “Đã tắt rồi.” Ông Dương ở bên cạnh không nhìn nổi, đem anh ấy nhấn lên trên cửa, ánh mắt nhấp nháy mà nhìn thẳng mặt của anh ấy, chỉ thấy trên mặt anh ấy có hai vệt nước mắt mới xuất hiện, hiển nhiên anh ấy vừa mới khóc. “Tiểu Kỳ, tại sao cậu không dám gặp cô ấy, cô ấy thật sự rất nhớ cậu, mới vừa rồi cô ấy nói với tôi về cậu mà mắt liền ứa ra nước mắt, chị cậu quan tâm cậu như vậy, tôi nghĩ mặc kệ cậu phạm vào lỗi gì, cô ấy đều tha thứ cho cậu.” “Nhưng mà tôi sẽ không tha thứ cho chính mình ——” Chúc Kỳ a lớn một tiếng, hù dọa Ông Dương đến sững sờ sững sốt, anh (CK) đẩy anh ta (UD) ra, ngồi sụp xuống đất, không chút cố kỵ mà ở trước mặt anh ta rơi lệ, “Anh không phải là tôi, sẽ không hiểu được cảm thụ của tôi.” Anh ta cho rằng anh thật sự tuyệt tình như vậy, tuyệt đối không nhớ chị gái sao, sai lầm rồi, anh rất nhớ rất nhớ Vô Song, nhưng mà anh không có mặt mũi gặp chị, bây giờ anh đã không còn là bánh bao đơn thuần của chín năm trước nữa, anh là kẻ xấu xa bại hoại, tay đầy máu tươi, tội ác tày trời, nếu chị biết nhất định sẽ không tha thứ cho anh, nhất định sẽ không Cho nên, anh không có mặt mũi gặp chị! “Tiểu Kỳ.” Ông Dương bị bộ dạng của anh ấy mà kinh hãi, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì để an ủi anh ấy, chỉ có thể ngồi xổm người xuống đưa tay khoắc lên trên bả vai của anh ấy, yên lặng cùng với anh ấy. “Cốc cốc cốc ——” Một trận tiếng gõ cửa truyền đến, sau đó chính là giọng nói non nớt mềm ngọt của cậu bé, “Thầy bánh bao, thầy Ông Dương các thầy ở bên trong làm gì, sao còn không ra ăn cơm.” “Lập tức ra liền.” Trả lời cậu bé là thầy thể dục, Chúc Kỳ vội vàng lau khô nước mắt, lo lắng không biết làm sao, làm sao bây giờ? Anh đi ra ngoài thì nhất định Vô Song sẽ nhận ra anh. “Ông Dương tôi không muốn bị chị tôi nhận ra.” Anh sợ hãi nhìn anh ta, hi vọng anh ta có thể nghĩ biện pháp giúp anh. Yên lặng một chút, Ông Dương nặng nề mà mở miệng: “Cậu thật không muốn gặp mặt cô ấy?” “Ừ.” Không phải là anh không muốn, mà là không có mặt mũi. “Tôi có thể giúp cậu, nhưng.” “Nhưng cái gì?” “Da thịt của cậu phải chịu đau một chút.” “Không thành vấn đề.” Chúc Kỳ rất sáng khoái mà đáp ứng, Ông Dương lại âm thầm thở dài một cái, đột nhiên thật tò mò giữa chị em bọn họ là có ngàn vạn sợi tơ như thế nào, rõ ràng là rất nhớ nhau, mà lại không chịu gặp. Nắm chặt quả đấm, Ông Dương đánh một quyền thật nặng lên nửa bên mặt trái của Chúc Kỳ, hai dòng máu mũi cũng phún ra, anh ấy ngã sấp trên mặt đất, chảy máu như điên, “Mẹ kiếp, anh đánh mặt.” “Không đánh mặt chẳng lẽ đánh đòn?” Thấy máu mũi của anh ấy tuôn ra, Ông Dương đứng lên nói: “Cậu chờ đó, tôi đi lấy túi băng gác cho cậu.” “Mẹ nó!” Nhổ một búng máu, Chúc Kỳ chống tay, lưng chống đỡ lên tường chậm rãi bò dậy, vừa lau máu mũi vừa nói lảm nhảm ở trong lòng: cái tên này nhất định là đồ kị đáng ghét của anh đẹp trai hơn anh ta, nên mới lợi dụng việc công để báo thù, nếu không sao ra tay ác như vậy, đánh cho hàm răng của anh cũng lung lay một cái. “Con trai, sao các thầy giáo còn không ra?” Cậu bé mới vừa ngồi lên bàn, thì Vô Song hỏi tới. Cậu bé uống một ngụm thức uống xuống bụng, mới chậm rãi nói: “Bọn họ nói lập tức ra liền.” “Bạn học Chúc Sửu, con đói bụng thì ăn trước đi.” Chủ nhiệm lớp cười ha hả nói, kể từ sau khi phát hiện cậu nhóc là một thiếu niên xinh đẹp, thì cô thích cậu bé vô cùng, tên nhóc này đẹp trai làm cho lớp bọn họ và cô có không ít mặt mũi. “Cô giáo, con không đói

bụng.” Nghe con trai nói như vậy, Vô Song rất vui mừng mà sờ sờ đầu của con. Chủ nhiệm lớp lại cùng với Vô Song nói chuyện mấy câu, sau đó truyền đến giọng của Ương Dương, “Người sinh nhật tới đây.” Trong tiếng nói chế nhạo rõ ràng thấy có chút hả hê. Mọi người quay đầu nở nụ cười đầy mặt nhìn, chỉ thấy cả đầu của thầy bảnh bao bao bọc giống như là một Xác Ướp, chỉ lộ ra hai con mắt linh lợi, ánh mắt sáng trông suốt cùng với hai lỗ mũi, và miệng, trong đó một lỗ mũi còn nhét đồ —— “Thầy Tiểu Kỳ, thầy làm sao vậy?” Tiếng của chủ nhiệm lớp. “Đây là tạo hình mới của cậu à, rất khốc, ha ha ha. . . .” Thầy toán. “Thầy bảnh bao, mọi người đều là người hết mà, đừng xấu hổ khi gặp người.” Giọng của cậu nhóc. Chúc Kỳ liếc Ương Dương một cái, chỉ thấy anh ta nén cười như con ba ba mặt đỏ, rõ ràng là anh ta cố ý! Xác thực, vốn là không cần bao bọc nghiêm trọng như thế, nhưng anh ta vì bảo đảm đạt được mục đích, nên quấn thêm mấy vòng, ách ~ được rồi là mấy chục vòng, kết quả hiệu quả chính là như vậy! “Tôi giải thích với mọi người một chút, đây không phải là tạo hình mới của thầy Tiểu Kỳ, là mới vừa rồi tôi so quả đấm với thầy Tiểu Kỳ, không cẩn thận làm cho thầy ấy bị ngộ thương.” Anh ta lấy tư thái của người lãnh đạo đọc diễn văn giải thích với mọi người, nhìn bộ dạng có chút hả hê kia, Chúc Kỳ thật muốn ở sau lưng đập anh ta một cước, hoặc là đánh một gậy cho anh ta ngất xỉu rồi lôi ra cho chó ăn cũng được, thật đáng đánh đòn mà. “Thầy Tiểu Kỳ, hôm nay là sinh nhật của thầy, thầy là lớn nhất, vị trí này chúng tôi cố ý giữ cho thầy.” Thầy toán chỉ sợ thiên hạ không loạn mà đứng dậy, xem Chúc Kỳ như người mù mà nâng lên vị trí phía trên, sau đó cúi đầu bật cười khi khi. Chúc Kỳ dùng sức lườm anh ta một cái rồi sau khi anh ta xoay người, mà dùng sức hung hăng đập anh ta một cước, anh ta đau đến muốn la nhưng cắn tay nhịn xuống. “Ha ha.” Ương Dương thấy thế thì cười to một tiếng, ngồi xuống ở bên cạnh Chúc Kỳ, thầy toán lần này không cười được, khắp khệnh trở về vị trí của mình. “Thầy bảnh bao, đây là đùi gà thầy thích ăn.” Cậu nhóc lấy một cái đùi gà để vào trong chén của anh, hơn nữa cười hì hì với anh. Đôi mắt đắm ánh sao của Chúc Kỳ nhìn cậu nhóc, cảm động mà nói câu: “Cám ơn.” “Đông ——” Tay cầm đũa của Vô Song run lên, không cẩn thận đưa tay đụng thìa bên cạnh rơi xuống đất, cô lại không để ý, mà ánh mắt nhìn chăm chăm vào Chúc Kỳ, giọng nói này vì sao giống em trai cô vậy. Chúc Kỳ không dám nhìn thẳng vào mắt cô, anh cúi thấp đầu xuống, và dùng chiếc đũa gấp lên đùi gà mà cậu nhóc gấp cho anh, bắt đầu chậm rãi ăn. “Mẹ.” Cậu bé thấy mẹ nhìn chăm chăm vào thầy bảnh bao, thì đụng tay của cô một cái, ý bảo cô, thất lễ, thất lễ. “Vô Song tiểu thư, thìa của cô rớt, tôi đi đổi cho cô cái khác.” Ương Dương lên tiếng, gọi suy nghĩ của cô về, cô chuyển ánh mắt qua nhìn về phía anh ta bối rối nói: “Không cần, tự tôi làm là được rồi.” Ngồi xổm người xuống, cô nhặt thìa rơi trên mặt đất lên, đứng dậy đi vào phòng bếp. Ương Dương nhỏ giọng nói ở bên tai Chúc Kỳ: “Đoán chừng là cô ấy nghe ra giọng của cậu rồi, đừng nói nữa, hãy giao cho tôi.” Dừng lại động tác ăn đùi gà, Chúc Kỳ cảm kích nhìn anh ta một cái, và gật đầu!

127. Chương 127: Bí Mật Không Thể Nói (3)

Mở vòi nước ra, nước cứ như vậy mà rửa sạch thìa, hai mắt của Vô Song vô hồn mà nhìn về phía trước, đang suy nghĩ có lẽ cô quá nhớ em trai và mẹ, nên mới có thể nghe lầm thanh tuyến của em trai thành của thầy giáo, nếu Chúc Kỳ thực sự ở bên cạnh cô, sao có thể không nhận cô, cô lắc đầu một cái, rồi hít sâu một hơi, lấy tâm tình kích động xông tới ở trong lòng ép nó xuống, đóng vòi nước lại rồi trở về bàn cơm. Mặc dù cô biết rõ thầy bảnh bao không thể là Chúc Kỳ em trai của cô, nhưng con người đều có bệnh đa nghi, vì xác định trăm phần trăm, Vô Song quyết định muốn nghe thanh âm của anh ta một lần nữa, cô cầm ly rượu lên, và chủ động kính một ly bia, “Thầy Tiểu Kỳ, ly rượu này là tôi cảm ơn thầy mấy ngày nay đã chăm sóc cho con tôi.” Cô cũng không biết họ của anh ta, nhưng nghe các thầy cô khác gọi anh ta là Tiểu Kỳ, vậy cô cũng sẽ theo họ gọi như thế đi! Chúc Kỳ lập tức cầm một ly rượu lên, ánh mắt né tránh nhìn cô, nhẹ nhàng đụng ly với cô một cái, rồi bối rối uống rượu xuống bụng. “Ai ai ai ai. . . .” , Tiểu Kỳ sao cậu cũng không nói cái gì vậy?” Lại Thầy toán chỉ sợ thiên hạ không loạn. Vô Song lúng túng giật mình, tay nắm chặt cái ly cứng ngắc dừng lại ở trong không khí, có chút không xuống đài được. Ương Dương lập tức tìm cho cô bậc thang xuống, lấy phương thức nhạo báng đáp lại thầy toán đang quấy rối: “Lão Lương, không thấy Tiểu Kỳ là xấu hổ đến mức nói không ra lời sao.” “Đúng, ha ha ha ha. . . .” . .” Hiểu ý, thầy toán cười lên ha hả, các thầy cô giáo khác ở chỗ này cũng đều cho là đùa giỡn, nên cười nhẹ mấy cái. Chúc Kỳ lại cúi đầu làm người ngoài cuộc, buồn bực cào vài miếng cơm. Không có thử thanh

âm của Chúc Kỳ, Vô Song có chút thất vọng không nói ra được, nhưng rượu đã kính đi rồi, nên không thể không uống, lúc cô lấy ly rượu về đang muốn uống cho xong thì, Q Tử lên tiếng, “Mẹ, phụ nữ có thai là không thể uống rượu.” “Ách, con trai mẹ chỉ uống một chút rượu thôi, không quan trọng!” Cô thử thỏa thuận với con trai. Nhưng cậu nhóc không thêm nể mặt, “Không được, cha đã nói rồi, phải nghiêm khắc cấm mẹ uống rượu, hút thuốc, hút thuốc phiện.” Lời này vừa ra khỏi miệng, ánh mắt mọi người đồng loạt phóng tới, một nhóm người thật nhiều chuyện — Vô Song đỏ mặt, cảm giác có lửa đang đốt cháy mặt của mình vậy, thật muốn đem cái miệng của thằng nhỏ này vá lên, nó nói những thứ lung tung này, vĩnh viễn cũng không chút dính dáng với cô có được hay không, nhưng mà cô là một công dân tốt tuân thủ kỷ luật, nhiều lắm chỉ là dính chút ít rượu, chắc không phạm pháp chứ! “Con trai, nói thật hay!” Đột nhiên ở cửa truyền đến một giọng nói tràn đầy từ tính, tầm mắt mọi người lại dời đi lần nữa, chỉ thấy một anh chàng phóng khoáng ngọc thụ lâm phong, sải bước chân đi tới, mọi người xuyt xuyt. “Tam thiếu gia!” Gương mặt của mấy thầy cô trong nháy mắt cứng ngắc, lại gượng cười nhìn thẳng anh, ở trong lòng nói thầm: ôn thần này sao lại tới đây. Ở trong mắt phụ nữ tự nhận xinh đẹp, anh ta là thần tài. Nhưng ở trong mắt người bình thường cùng với người đàn ông nhan sắc bình thường, anh ta chính là ôn thần, nếu không chú ý mà đắc tội với anh ta, vậy nắm mốc sẽ bắt đầu lớn! Chúc Kỳ chỉ là nhân nhật liếc anh ấy một cái, rồi đem tầm mắt chuyển về phía Vô Song, hiện tại ánh mắt của cô cùng với ánh mắt của mọi người đều dừng ở trên người Đông Bác Hải, anh có thể không cố kỵ gì mà nhìn cô, chính anh nhìn thấy cũng có chút mê mẩn, chỉ cảm thấy nhìn chị thế nào cũng đều không đủ. “Cha.” Cậu bé hưng phấn gọi anh một tiếng. Anh cười nhẹ với con trai, sau đó đi tới bên cạnh Vô Song, anh đoạt lấy ly rượu từ trong tay cô, nhẹ nhàng ngửa đầu, và toàn bộ rượu đều chảy vào bụng của anh, để ly rượu xuống, anh đưa tay vuốt đầu Vô Song, cưng chiều cười một tiếng, “Con trai có kiến thức hơn so với người phụ nữ có thai như em.”

128. Chương 128: Bí Mật Không Thể Nói (4)

Sao anh lại tới đây?” Vô Song cũng rất ngoài ý muốn, không phải là anh có chuyện vội phải đi sao. Đông Bác Hải cười nhạt, đuôi mắt quét mắt bốn phía một chút, vừa đúng lúc nhìn thấy Chúc Kỳ bao bọc như xác ướp không hề chớp mắt mà theo dõi anh và nhìn Vô Song, điều này làm cho anh cảm thấy rất không thoải mái, nên thu lại nụ cười, mi tâm của anh nhăn lại, và bàn tay chuyển qua mặt của cô, giọng nói hơi lạnh: “Anh tới đón em và con trai về nhà.” Vô Song sững sốt một chút, bọn họ vừa mới ăn, mà cô cũng chưa ăn no. “Cha, mọi người vừa mới động đũa cũng còn chưa ăn cơm nữa.” Cậu bé không thuận theo rồi, làm thế nào thì cũng phải cơm nước xong mới đi chứ. “Tam thiếu gia, ngài ăn cơm chưa, chưa ăn thì ngồi xuống cùng nhau ăn đi!” Uông Dương ở bên cạnh, đứng dậy cười nói lấy lòng, lại bị mắt lạnh của Đông Bác Hải làm cho đứng yên, anh ta lúng túng ngồi xuống, các thầy cô ở chỗ này thấy thế cũng không khỏi hít một hơi thở lạnh thật sâu, không khí trong lúc nhất thời lạnh lẽo. “Con trai, chưa ăn no thì chúng ta về nhà ăn.” Anh đưa tay ôm con trai ở dưới cái ghế, dịu dàng cười nói. Cậu bé bĩu môi với anh, hiển nhiên đối với cách làm này của anh không hài lòng, cậu nhìn về phía mẹ, chỉ thấy sắc mặt của mẹ cũng không được tốt. “Bác Hải. . .” Cô kéo tay của anh, ánh mắt nhấp nháy và có chứa cầu xin, “Ở lại ăn một bữa cơm đi!” “Anh đã ăn rồi.” Anh cười nhạt, vẻ mặt không biến sắc lại hết sức uy nghiêm. “Vậy anh để cho em và con trai ăn cơm xong đã, nếu không thì quá thất lễ rồi.” Vô Song nhỏ giọng nói, nhưng Đông Bác Hải không những không thêm nể mặt mũi, mà còn hơi nâng cao âm lượng: “Cái này thì có cái gì mà ăn, về nhà anh chuẩn bị cho em.” Lời này vừa nói ra, toàn bộ lại một trận lạnh quất tới. Uông Dương nhẹ nhàng chạm đến một cánh tay của Chúc Kỳ, anh ấy không có coi là quan trọng, vẫn cúi đầu ăn cơm của mình, người anh rể này đúng là bá đạo đáng ghét một chút, nhưng nhìn ra được là anh thật lòng che chở cho chị, đối với chị là thật tâm, cho nên anh miễn cưỡng tha thứ vô lễ của anh ấy. “Không cần, anh đi đi!” Bình thường anh bá đạo vô lễ còn chưa tính, hôm nay anh lại ở tiệc sinh nhật thầy giáo người ta, mà trong mắt không có người, Vô Song thật sự rất tức giận. “Em kêu anh đi?” Trong nháy mắt, Đông Bác Hải liền thay đổi cả mặt, nguyên khuôn mặt tuần tú đen giống như khối than, ánh mắt sắc bén giống như tên, khó có thể tin cô lại giúp người ngoài bảo vệ anh đi. (ai biểu anh quá đáng chi, sinh nhật em trai người ta mà) Vô Song không có đáp ứng, mà xoay người cầm đũa lên, bới hai miếng cơm. “Ai.” Cậu bé thở dài một hơi, tán thưởng mẹ đồng thời cũng mặc niệm cho cha. Anh nắm chặt thành nắm đấm, thể diện mất sạch làm

trong lòng có thể tưởng tượng có bao nhiêu khó chịu, anh nghiêng rằng tức giận bước đi — “Cha.” “Để cho anh ta đi.” Vô Song quay đầu nhìn con trai rồi thản nhiên nói: “Con trai ăn cơm!” “Dạ” Cậu nhóc gật đầu một cái, rồi ngồi trở lại ghế lần nữa. Các thầy cô khác cũng len lén liếc Vô Song, không nhìn ra, bên ngoài cô ấy dịu dàng nhưng lại có kiên quyết như vậy, thần tượng a! “Chị cậu rất có cá tính.” Ông Dương không nhìn được mà khen ngợi. Chúc Kỳ mấp máy khóe môi, hai mắt nhìn Vô Song, chị mạnh mẽ hơn so với trước kia! “Tiểu Kỳ, sinh nhật vui vẻ!” Thầy toán đứng lên, dùng sức mà lắc lư sâm banh mấy cái, lúc mở ra thì bọt nước văng khắp nơi, trong lúc nhất thời một tiếng âm vang lên, vốn là trong cảnh trầm mặc giờ lại náo nhiệt lên. “Con cũng muốn một ly.” Thấy thầy tự rót rượu ọi người, nên cậu nhóc cũng đưa cái ly lên, cười hi hi đòi một ly. Vô Song liếc mắt nhìn con trai, vốn định ngăn cản con uống rượu bởi vì con còn quá nhỏ, nhưng thấy con vui vẻ như vậy, cô lại không đành lòng làm con mất hứng, hãy để cho con uống một ly đi! Bởi vì Vô Song là phụ nữ có thai, thầy toán liền không rót rượu cho cô, Ông Dương rót cho cô một ly sữa đậu, mọi người đứng dậy, và giờ ly rượu lên chúc mừng ông thầy bánh bao — “Tiểu Kỳ, chúc cậu càng lớn càng đẹp trai, mỹ nữ nhiều hơn, ha ha.” “Thầy Tiểu Kỳ, chúc tâm tư của anh được thành, Vạn Sự Như Ý.” “Thầy bánh bao, chúc thầy lắng lo đại đại truyền, hi hi.” “Ha ha ha.” Cậu nhóc thật đúng là bất minh tắc dĩ nhất minh kinh nhân (không lên tiếng thì thôi, mà lên tiếng thì kinh người), tích cực đẩy không khí tới cao trào! Mọi người nâng ly cùng uống, sau khi một ly rượu lớn uống xuống bụng, cậu nhóc cảm thấy mùi vị rượu sâm banh cũng không tệ lắm, lại tự rót ỉnh một ly, ừng ực ừng ực uống vào bụng, đợi Vô Song ngồi xuống chú ý đến cậu, thì mặt của cậu ấy đã hun đỏ rồi. “Mẹ, đầu con thật choáng váng nha.” Còn rượu tạo nên tác dụng, cậu nhóc cảm giác trước mắt một mảnh rồi mất, trời đất quay cuồng. “Một ly đã say rồi hả?” Tử lượng của con trai cũng không khỏi quá kém. “Hô ~zZ” Cậu chóng mặt rồi gục xuống bàn, thở to ngủ. “Ha ha.” Ông Dương vuốt vuốt đầu của cậu, “Nhóc con, tử lượng này cũng không tệ đâu.” Về sau không cho thằng nhóc uống nữa. Ông Dương ngẩng đầu về phía Vô Song, ánh mắt từ từ tỏa sáng có chứa một tia nóng rực, Vô Song theo bản năng tránh ánh mắt của anh ta, cúi đầu bối ra cơm lên. Cơm tối ăn gần hai giờ, các thầy giáo từng người một uống đến choáng váng đầu óc cũng không phân rõ Đông Tây Nam Bắc, thầy toán chỉ sợ thiên hạ không loạn coi như là thăm nhất, say đến nỗi họ gì cũng không biết. Chúc Kỳ và Ông Dương chỉ dính một ly rượu, cho nên không có gì, thấy các thầy giáo cũng đã uống say, Ông Dương nói: “Tiểu Kỳ, cậu lái xe đưa bọn họ trở về, tôi đưa Vô Song và tiểu QQ.” Chúc Kỳ gật đầu một cái và đi đến nhà để xe. Vô Song đứng dậy, từ chối khéo: “Không cần làm phiền thầy Ông rồi, tôi và con trai mình thuê xe trở về là được rồi.” “Đã trễ thế này, một mình cô l phụ nữ có thai lại còn mang theo một đứa bé say là không an toàn.” Ông Dương cười cười, thuận tay bế cậu nhóc lên. “Vây cảm ơn ngài.” Vô Song cảm kích cười cười với anh ta, hai người một trước một sau đi ra khỏi phòng. Ngồi ở sau xe, cậu bé ôm eo của cô ngủ rất ngon, vừa mới bắt đầu thì bên trong xe im lặng một chút, hai người cũng không có nói chuyện, một lúc lâu, thì Ông Dương mới đánh vỡ im lặng, mở miệng dò hỏi: “Vô Song, cô và Đông Tam thiếu gia biết đã lâu rồi!” “Ách. . .” Vô Song ngẩn ra, nhưng cũng không ngắc đầu, “Cũng không phải là quá lâu.” “Ừ?” Ông Dương nhíu mày, thông qua kiếng chiếu hậu nhìn cô một cái, chỉ thấy mặt của cô ửng đỏ không giống như là nói láo. Chỉ là câu này không phải quá lâu là có ý gì. Chẳng lẽ Chúc Kỳ không phải là con trai ruột của Đông Bắc Hải? ! “Thầy Ông, tôi muốn hỏi một chút, thầy Tiểu Kỳ họ gì?” Cái vấn đề này ở trên bàn cơm cô đã muốn hỏi, nhưng vẫn không tìm được cơ hội thích hợp để mở miệng. “. Tiểu Kỳ họ Chu.” “Họ Chu.” Không phải họ Chúc, hiển nhiên là Vô Song có chút thất vọng. “Thế nào, bộ dáng thầy Tiểu Kỳ rất giống như người cô quen biết sao?” Anh ta liếc mắt nhìn biểu tình mặt mày của Vô Song nên nói giỡn. “Không phải, là do thầy ấy chăm sóc con tôi thời gian dài như vậy, tôi thật xấu hổ ngay cả họ của thầy ấy cũng không biết, nên muốn hỏi một chút thôi.” “À.” Kể tiếp lại im lặng nữa, Vô Song ngáp một cái, cô có chút mệt mỏi muốn ngủ rồi. “Mệt mỏi thì nằm ngủ đi, đến nơi tôi gọi cô.” “Ừ, cảm ơn thầy, thầy Ông.” Cô thật sự mệt mỏi, nên vừa dựa vào con trai đã rất nhanh ngủ mất. Sau khi thấy cô ngủ, Ông Dương tháo xuống khuôn mặt tươi cười ngụy trang, ánh mắt phản chiếu ở trong kiếng chiếu hậu từ từ lóe lên, tản ra thần thái không đoán được.

129. Chương 129: Bí Mật Không Thể Nói (5)

Xe khu tới cửa biệt thự thì dừng lại, Ôn Dương xuyên thấu qua kiếng chiếu hậu, liếc mắt nhìn Vô Song ngủ say ở chỗ ngồi phía sau, anh ta nhắm mắt lại, xảy ra một cảm xúc phiền não, nện cho tay lái một cái, anh ta lấy ra một gói thuốc lá ở trong ví, lấy một cây ra đốt, rồi hít mạnh một hơi, nặng nề mà phun ra vòng khói lớn. Càng rút ra thì trong lòng càng phiền não, hút được một nửa thì anh ta hung hăng ném thuốc ra ngoài cửa sổ, quay đầu ánh mắt tàn ác của anh ta hung ác nhìn mẹ con Vô Song, ánh mắt sắc bén kia giống như là con báo nhỏ phát hiện con mồi bình thường! Anh ta từ từ nâng tay lên đến gần Vô Song, chẳng biết lúc nào thì trong tay anh ta thêm một thanh dao găm bén nhọn. “Ừm ~” Cậu nhóc cọ xát ở trong ngực mẹ, Vô Song ngửi thấy được một mùi thuốc lá gay mũi, nên vuốt vuốt lỗ mũi, nhưng lại không mở mắt mà tiếp tục ngủ. Khi dao găm đến gần hai mẹ con họ, thì tay của Ôn Dương cũng đang mơ hồ run rẩy — Anh ta thật sự không thể xuống tay rồi, bỏ ra cô ấy là chị ruột của bạn tốt không nói, anh ta còn phát hiện cô ấy thật sự là một cô gái tốt, cô ấy không sai, sai chính là cô theo sai người, yêu sai người rồi. Nhưng cuối cùng là cô ấy vô tội. Vào giờ phút này trong lòng của Ôn Dương chưa từng có rối rắm như từ trước tới nay. Cái dao sáng loáng liền nhắm ngay vào trái tim của Vô Song, anh ta chỉ cần một cái đưa tay, là có thể lấy mạng của cô. Dao găm đang run rẩy, trong lòng anh ta đang đung đưa không chừng! “Tí tách tí tách tí tách —” Đột nhiên từ sau lưng truyền đến một trận tiếng kêu của xe hơi, Ôn Dương kinh sợ nên lập tức đem dao giấu ở sau lưng, Vô Song cũng bị trận tiếng kêu ồn ào này làm cho thức tỉnh, nhẩn nhẩn ánh mắt mông lung, cô định thần nhìn lại chỗ này, trước mặt chính là cửa nhà rồi, cô cảm kích nói một câu với Ôn Dương: “Thầy Ôn, cảm ơn thầy đã đưa chúng tôi trở về.” “Không. . . Không cần khách khí.” Ôn Dương cười không tự nhiên, mi tâm nhíu chặt lại, thật giống như đang chịu đựng cái gì đó. Vô Song đẩy cửa xe ra, đỡ con trai ngồi dậy, đang chuẩn bị đứng lên thì phát hiện chân đã tê rần, Ôn Dương vẫn nhìn cô, khi thấy thế thì anh ta xuống xe ôm lấy cậu bé, Vô Song nện mấy cái vào chân đã ngồi tê, sau đó cũng đi theo xuống xe. “Thầy Ôn, thật là rất cảm tạ thầy.” Vô Song mở cửa chính ra, lần nữa lại cảm kích nói. “Không sao.” Anh ta ôm cậu bé vào phòng, Vô Song chỉ đường cho anh ta, anh ta để cậu bé lên giường rồi đắp kín mền giúp con trai, lúc đưa anh ta ra cửa, thì Vô Song mới phát hiện trên mu bàn tay của anh ta chảy rất nhiều máu, cô kêu lên: “Thầy Ôn, tay của ngài bị thương.” Không sai, mới vừa rồi lúc Ôn Dương giấu dao, lại vì quá khẩn trương, nên mu bàn tay đã con dao cắt một đường. “Một chút thương nhỏ không có gì đáng ngại.” Anh ta vội vã đi, nhưng đã bị Vô Song ngăn lại, “Thầy Ôn, tôi băng bó giúp thầy một chút thôi.” “Quá phiền toái.” Anh ta không còn mặt mũi nha, thương thế kia hoàn toàn là do anh ta gieo gió gặt bão. “Thầy Ôn quá khách khí rồi, là tôi áy náy mới phải, nếu không phải thầy đưa chúng tôi trở về, thì cũng sẽ không bị thương.” Vô Song rất xin lỗi, mặc dù nói không biết vì sao mà mu bàn tay của anh ta bị thương, nhưng có thể xác định là đưa bọn họ về mới làm bị thương, bởi vì lúc trước tay của anh ta vẫn còn rất tốt. Ôn Dương ngồi ở trên ghế sa lon nhìn cô đang ở trong phòng khách lục tung tìm hòm thuốc ỉn, thì càng không đành lòng giết cô hơn. “Tôi nhớ rõ là để chỗ này nha, tại sao không có chứ?” Tìm nửa ngày cũng không tìm được cái hòm thuốc, Vô Song có chút nóng nảy mà tự nhủ. “Ồ phòng ngủ.” Đột nhiên, bên tai truyền tới giọng nói quen thuộc, dọa cho cô giật mình, nghiêng đầu nhìn thì chỉ thấy vẻ mặt người đàn ông đang cười đến mức vui sướng khi người gặp họa. “Anh.” “Anh là người đàn ông dễ giận như vậy sao?” Anh cầm ngón tay cô chỉ vào anh, Vô Song rút về rồi đứng dậy liếc mắt nhìn ghế sa lon sau lưng, à, sao không có ai vậy. “Em đang tìm người đàn ông mới vừa ngồi ở chỗ đó sao? Anh ta đi rồi.” Đông Bác Hải cũng đứng dậy, thấy vẻ mặt cô kinh ngạc nên mới lạnh lạnh nói. “Đi? Đi lúc nào.” Cô càng kinh ngạc tròng lớn mắt hạt châu hơn, đi thế nào mà im hơi lặng tiếng vậy, một chút cảnh giác cô cũng không có. “Anh mới vừa tiến vào thì thấy anh ta đi ra ngoài.” “Làm sao anh không giữ anh ta ở lại?” “Anh giữ anh ta lại làm gì?” Đông Bác Hải tức giận nên hỏi ngược lại. “Tay anh ta bị thương anh không nhìn thấy sao?” “Chuyện đó liên quan gì tới anh?” Anh lại phiền não, cũng không phải là anh làm cho anh ta bị thương mà. Ách ~ Tam Thiếu hiển nhiên là không biết, chính là anh làm người ta bị thương. “Phải, là không liên quan tới anh, nhưng anh ta đưa em và con về nhà nên mới bị thương, thay anh ta băng bó một chút vết thương, cũng không quá đáng chứ.” Vô Song nói xong lại cảm thấy hối hận, tại sao phải cùng cái tên đàn ông nhỏ mọn này giải thích chứ. Cô xoay người muốn trở về phòng ngủ, Đông Bác Hải từ phía sau ôm lấy cô, tà mị mà cười nói: “Như vậy à!” Không phải như vậy, thì còn có thể như thế nào. “Anh buông tay.” Hôm nay vì chuyện kia nên Vô Song vẫn còn đang giận, anh thật sự là quá vô lễ, trong mắt không có ai cả, anh không phải tốt số sanh ở nhà “đế vương”, giá trị con người cao hơn người thường chút, thì xem thường người khác chứ, “Vẫn còn đang giận anh à, anh cũng không có tức giận mà.” Anh

vùi đầu vào cổ của cô, giọng nói dịu dàng mê hoặc. “Anh tức giận?” Vô Song buồn cười, “Tại sao anh tức giận? Là do anh quá đáng mà.” “Được được được, là anh hơi quá đáng, anh xin lỗi.” Anh chuyển thân thể của cô qua, lưu manh mà nhếch miệng, cúi đầu nhìn thẳng vào cô, con ngươi mỉm cười trêu chọc một điểm cũng không nghiêm túc. “Nghiêm túc một chút đi.” Đây là một vấn đề rất nghiêm túc, về mặt Vô Song nghiêm nghị trừng mắt liếc anh một cái, anh không những không nghiêm túc, mà ngược lại còn hì hì nở nụ cười. Cô tức giận đỏ mặt, cô nói với anh chuyện nghiêm chỉnh, anh thể nhưng cho rằng cô đang kể chuyện cười, cô đẩy ra anh, rồi xoay người sai bước đi về gian phòng, Đông Bác Hải chạy đuổi theo ở phía trước cô, dùng thân hình cao lớn chặn cửa lại, tay anh khoắc lên trên tường bày ra bộ dáng rất khêu gợi, thu hút khuôn mặt đùa cợt, nghiêm trang nói: “Bà xã anh sai rồi, để tỏ lòng thành ý xin lỗi của anh, tối nay anh tùy em xử trí.” “Thật tùy em xử trí?” Vô Song nhún mày, dấu vết cười nhàn nhạt lộ ra mấy phần tà ác. “Ừ.” “Không cho đối ý, xấu chính là tiểu Cầu.” Vô Song đi tới, nấp lấy áo khoác Tây phục của anh, nói mập mờ. “OK.” Đông Bác Hải nghiêng cổ gật gật đầu. Vô Song kéo cổ của anh xuống, nhón chân ghé vào lỗ tai anh nói: “Tối nay ngủ trên sofa cho em, không cho phép vào phòng của em.” “Cái gì?” Anh không nghe rõ. “Tối nay anh ngủ trên sofa, không cho phép vào phòng của em.” Vô Song thật sự cho rằng anh không có nghe rõ, nên lặp lại một lần nữa. Anh liếc nhìn cô, xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tà mị cười một tiếng, “Tuân lệnh.” Vô Song cho rằng anh thật sự làm theo, ai biết người này đột nhiên cúi người hôn lên môi của cô, siết chặt eo thon nhỏ của cô, một đường hôn lên tới giường, đè cô ở dưới thân thể rồi mới buông ra. “Anh. . . Anh xấu xa.” Vô Song thở hổn hển trách. Anh cười nhẹ, “Chỉ cần không phải là vương bát (rùa), thì không sao cả.” Vương bát đáng thương có nhiều người ghét bỏ a. Vô Song phát điên, a a a a a tại sao lại có người đàn ông xấu xa như vậy! ! ! “Không. . . .” Câu nói kế tiếp đã bị người đàn ông nuốt sống.

130. Chương 130: Bí Mật Không Thể Nói (6)

Chúc Kỳ lái xe về đến nhà, thì thấy Uông Dương ngồi ở cửa nhà mình, đang ôm bình rượu uống rượu giải sầu, không khỏi tò mò hỏi: “Làm sao anh vẫn chưa về nhà, đừng nói với tôi là cố ý giữ cửa cho tôi nha.” Uông Dương tự giễu cười khổ hai tiếng ‘ha ha’, lại hộp một ngụm rượu, nghiêng tựa vào vách tường. “Người anh em, gặp chuyện gì không vui rồi, nói ra cho tôi nghe đi.” Chúc Kỳ ngồi xuống bên cạnh, sau đó một tay khoắc lên trên bả vai của anh, nhìn có chút hả hê nói. “Không có chuyện gì.” Uông Dương lại uống một ngụm rượu. “Không có chuyện gì, thì chính là rượu này có thù oán với anh rồi.” Một chai rượu trắng đã bị anh ta uống hết một nửa xuống bụng rồi, còn nói không có chuyện gì, Chúc Kỳ đoạt lấy bình rượu từ trong tay anh ta để sang một bên, ngăn cản tay quào loạn của anh ta, Uông Dương không bắt được rượu, nên ngồi thẳng người từ trong túi móc ra một gói thuốc lá, còn chưa có rút ra, thì đã bị Chúc Kỳ đoạt đi. “Uông Dương, nếu anh xem tôi là bạn thì nói cho tôi biết, đến cùng là anh xảy ra chuyện gì? Mới vừa rồi không phải rất tốt sao, chắc trên đường đưa chị của tôi trở về thì bị cái gì kích thích à.” Chúc Kỳ đột nhiên cảnh giác, có phải chị có rắc rối hay không. “A, cậu nằm mơ đi, cậu mới chịu kích thích đó!” Uông Dương đẩy anh ấy ra rồi đứng dậy, chân đứng không vững lại ngã xuống, Chúc Kỳ vội cẩn thận anh ta lại nắm đúng tay anh ta bị thương, anh ta đau đến “Ss” một tiếng. “Tay của anh bị thương” Nháy mắt Chúc Kỳ thấy mu bàn tay của anh ta đang chảy máu, nên quan tâm: “Làm sao vậy?” “Vấp ngã, bị tảng đá cắt.” “Này không giống như là bị thương, giống như là vết dao.” Rõ ràng là Chúc Kỳ không tin anh ta nói dối. “Ha ha, không phải cậu hoài nghi tôi cắt cổ tay tự sát chứ!” Anh không lộ nét mặt mà cười giỡn có lệ với anh ấy. Nhưng Chúc Kỳ lại đào bới vấn đề, yêu cầu anh ta nói thật: “Làm sao bị như vậy?” “Thật sự là ngã xuống bị đá cắt, không tin tôi dẫn cậu đi xem chỗ tôi bị ngã, nắc ~” Anh ta ợ một hơi rượu, là mùi rượu Huân Thiên. “Trước tiên anh dựa vào tường một lát, tôi đi lấy thuốc cho anh.” Biết anh ta sẽ không nói lời thật, Chúc Kỳ cũng không hỏi tới nữa, đỡ anh ta tựa vào vách tường, rồi anh đứng dậy đi vào gian phòng. “Thật xin lỗi. . . .” Uông Dương đưa mắt nhìn anh ấy vào phòng rồi, mới dám dùng ánh mắt thanh tỉnh nhìn anh ấy, hơn nữa còn nói câu xin lỗi với anh ấy. Khi Chúc Kỳ cầm hòm thuốc trở lại thì, anh ta đã dựa vào tường ngủ rồi, tiếng ngáy hơi nhỏ tràn ra. Anh nâng tay của anh ta, dùng cồn rửa sạch vết thương cho anh ta. “Ss. . .” Trong cái xót của cồn, anh ta mở mắt. Thấy bộ dạng anh ta nháy mắt đặc biệt tức cười, Chúc Kỳ nhin cười không được mà cười, “Xin lỗi, làm cho anh đau mà tỉnh rồi.” “Nhóc con, cậu xúc a- xít sun-phu-rit lên vết thương của tôi!” Đau chết anh mà. Chúc Kỳ chỉ là cười nhẹ mấy

cái, cũng không để ý tới anh ta, sau khi khử trùng anh lại cho thuốc trị thương lên trên vết thương của anh ta, và cuối cùng là băng bó, kỹ thuật của anh rất thuần thực, cũng sắp vượt qua kinh nghiệm của bác sĩ ngoại khoa lâu năm rồi. “Tiểu Kỳ, đến tột cùng cậu và chị cậu có đụng chạm cái gì à?” Ông Dương vẫn là nhin không được tò mò nên nhiều chuyện. “Không có đụng chạm.” Đầu anh cũng không nâng lên mà trả lời. “Vậy tại sao cậu không chịu gặp chị ấy?” “Muốn biết?” Băng bó kỹ tay giúp anh ta xong, thì anh ngẩng đầu đưa mắt nhìn anh ta nói. “Nói nhảm.” Không muốn biết, vậy anh bà tám làm chi. “A ~!” Anh cười nhạo một tiếng, rồi quay đầu thu dọn hòm thuốc, đứng lên xách theo cái hòm thuốc rồi nói: “Bí mật không thể nói.” “Tên nhóc chết tiệt, về sau cậu cũng đừng mơ tưởng dựa dẫm vào tôi mà biết bí mật.” Ông Dương giận đến mức cởi giày da xuống, ném tới bóng lưng của anh ấy, Chúc Kỳ đem cái mông ngoắc một cái ở phía bên cạnh rồi trốn. “Tên nhóc xấu xa.” Ông Dương cũng không chịu phục, lại một chiếc khác bay qua, lần này anh cúi đầu thấp, giày bay lên trên tường. Chúc Kỳ quay đầu lại, đồng tình mà nhìn thấy Ông Dương then quá thành giận, cười lạnh nói: “Làm ơn đi đại ca, nếu những thứ anh nói với tôi gọi là bí mật, thì cũng là anh tự nguyện nói đúng hay không.” Anh cũng không muốn nghe đâu, lần đó nếu không phải là anh ta nhất định ép buộc anh nghe. . . anh mới nghe! “Đi chết đi, thằng nhóc xấu xa.” Một chút thể diện cũng không để cho anh ta, lần này Ông Dương giận đến mức cởi tất thối xuống, ném tới anh, và Chúc Kỳ đã nhanh nhẹn tránh thoát, còn anh ta thì dựa vào tường uể oải tuột xuống, anh ta là tửu bất túy nhân nhân tự túy (rượu không say mà do người tự say), không ai hiểu rõ giờ phút này trong lòng anh có bao nhiêu đau khổ rối rắm, có bao nhiêu mệt mỏi, hiện tại cái gì anh cũng không muốn nghĩ, chỉ muốn ngủ một giấc bình thản. Chúc kỳ cất xong cái hòm thuốc, rồi đỡ anh ta vào phòng, cho nằm ở trên giường, sau đó bưng nước nóng tới rửa chân cho anh ta, giống như là mẹ phục vụ cho anh ta, nước ấm áp rửa sạch chân, Ông Dương mở mắt, ngược nhìn trần nhà và lẩm bẩm lên tiếng: “Tiểu Kỳ nếu là tôi làm chuyện có lỗi với cậu, cậu sẽ tha thứ cho tôi chứ?” “Nếu chỉ là có lỗi với tôi, tôi sẽ.” Anh không chút nghĩ ngợi trả lời. Ông Dương liếc nhìn anh ấy cười nhạt, “Nếu có lỗi với chị cậu thì sao?” Tay rửa chân cho anh ta dừng lại, anh ngẩng đầu, tròn mắt đen nhấp nháy nhìn anh ta, chém kim cất thiết mà nói: “Sẽ không.” “Ha ha, cậu quan tâm chị cậu như thế, tại sao lại không chịu gặp cô ấy, Tiểu Kỳ, rốt cuộc cậu cất giấu bí mật gì mà không để cho tôi biết chứ.” Anh ta cười chế giễu một tiếng, rồi nhắm mắt lại ngủ. Chúc Kỳ thu hồi tầm mắt, tiếp tục rửa sạch chân cho anh ta, dùng khăn lau khô, rồi sau đó thả lên trên giường đắp chăn lên cho anh ta, anh trực tiếp quan sát mặt say rượu của anh ta, lẩm bẩm nói nhỏ: “Ông Dương, điều bí mật này tôi hi vọng vĩnh viễn anh cũng không cần biết.” Anh cúi người xuống, bưng chậu rửa chân đi ra ngoài, sau đó tắt đèn, rồi đóng cửa lại — “Tiểu Kỳ, thật xin lỗi, thật sự rất xin lỗi.” Trong bóng tối, anh ta mở ánh mắt thật to, con mắt không có tiêu cự mà nhìn chằm chằm trần nhà, lặng yên không tiếng động mà khóc thút thít. Bọn họ đều có bí mật không thể nói.

Hôm sau, Vô Song eo mỗi lưng đau từ trên giường bò dậy, cầm lấy áo ngủ bên giường mặc vào, sau đó đi xuống giường, che cái eo thon nhỏ rồi mở cửa, chỉ thấy con trai cũng vừa từ trong phòng ra ngoài, một tay cậu nhấc lên cổ, đầu mi nhỏ nhú chặt, cô không nhìn được buồn cười nói: “Con trai, tư vị uống rượu có dễ chịu không?” “Không dễ chịu, mẹ, cổ con mỏi quá nha.” Quả nhiên rượu không phải là đồ tốt, cậu nhóc khó chịu mà khuôn mặt nhỏ nhăn nhó lại, cái bộ dáng kia, ta thấy càng thương a ~ “Lại đây bảo bố, mẹ xoa bóp cho con.” Ngoắc ngoắc tay, cậu bé đi tới phía cô, Vô Song xoa bóp cho con. “Ha ha ha, nhột quá, mẹ ơi, nhột quá.” Mới nắm lại, cậu đã chịu không được nhột, nên nở nụ cười. “Được rồi mẹ, đã hết đau.” Ngửi thấy được mùi thơm bánh mì nướng, cậu bé kinh ngạc nói: “Mẹ, sớm như vậy mẹ đã dậy làm bữa ăn sáng?” “Không phải là của mẹ, mẹ cũng vừa mới rời giường.” “Đó là. Cha.” Lúc hai mẹ con nói chuyện, thì Đông Bác Hải mặc tạp dề xuất hiện ở bên cạnh bọn họ, cậu nghiêng đầu một chút thì đã thấy anh rồi. “Con trai sớm.” Anh liếc mắt nhìn con trai, cậu nhóc cười hi hi với anh, đã nói cha không dễ giận như vậy chứ sao. “Bà xã sớm.” Anh vừa nhìn về phía Vô Song, vừa cột nhả. Vô Song nhớ tới tối hôm qua anh lại xấu xa cùng với thú tính, cô cảm thấy không thể cho anh tiện nghi như vậy, nếu không như vậy có vẻ cô thật sự không có cá tính, về sau nhất định sẽ bị anh ăn sạch, thế là cô làm ra vẻ cho anh biết cô còn tức giận. Nghĩ đến đây, cô liền giả vờ không nhìn thấy anh, đi lướt qua vai anh đến phòng tắm, thấy thế, cậu nhóc đi tới đưa mắt nhìn mẹ đi vào phòng tắm, cậu liền hỏi: “Cha, mẹ còn đang giận cha đấy.” “Chúng ta.” Đông Bác Hải mở miệng đang muốn nói tối hôm qua bọn họ đã tốt lắm rồi, cậu nhóc lại liền thoảng không ngừng nói: “Cũng khó trách mẹ không tha thứ cho cha, ngày hôm qua cha thật là quá đáng, một chút cũng không cho các thầy giáo mặt mũi, mẹ không tha thứ cho cha, cục cưng cũng không tha thứ cho cha.” Nhăn nhăn mũi, cậu bé cũng xoay người đi đến phòng tắm. “A!” Đông Bác Hải lãnh xích, nhú nhú mày, hai mẹ con bọn họ lại thương lượng tốt muốn trừng phạt anh. “Mẹ, mẹ thật sự không tha thứ cho cha.” Nặn kem đánh răng xong, cậu nhóc ngửa đầu nhìn mẹ súc miệng mà nói,

thật muốn chiến tranh lạnh với cha, cậu vẫn là không đành lòng, dù sao ngày hôm qua uy nghiêm của cha cũng đã bị mẹ cho quét sạch rồi, coi như là huề nhau đi. “Ừ.” “Ách. . . Mẹ à, con nghĩ cha cũng biết được sai lầm của mình rồi, mẹ xem sớm như vậy mà cha đã thức dậy làm bữa ăn sáng cho chúng ta, dựa vào phần đó mà tha thứ cho cha đi!” Vô Song súc súc miệng, rồi dùng khăn lông lau khô bọt ở góc miệng, hơi người xuống nhìn cậu nhóc, và nháy mắt to mấy cái: “Con trai, hình như lúc này mẹ nghe con nói, mẹ không tha thứ cho cha, con cũng sẽ không tha thứ đúng không?” “Đúng vậy a.” Cậu bé rất thành thật mà gật đầu, thật sự là cậu có nói như vậy. “Vậy làm gì con lại nói chuyện giúp anh ta?” Gió chiều nào theo chiều đó, người xấu người tốt đều là nó. “.” Cậu nhóc trầm mặc một chút, chu cái miệng nhỏ nói: “Bởi vì con đã tha thứ cho cha nha, nhưng mà mẹ còn chưa tha thứ cho cha, mẹ không tha thứ cho cha thì con không thể tha thứ cho cha, cho nên con muốn khuyên mẹ cũng tha thứ cho cha, như vậy con mới có thể tha thứ cho cha.” Mấy tha thứ lượn quanh làm cho cô hồ đồ, phân tích nửa ngày mới hiểu lời của con, đôi tay khoắc lên trên bả vai của cậu nhóc, cô nhẹ giọng hỏi: “Con trai, mẹ có phải rất không có cá tính hay không?” “Tại sao nói như vậy?” Nghe xong lời này, cậu bé đã cảm thấy mẹ nhất định là bị người đả kích, nếu không sao vô duyên vô cớ mẹ lại hỏi cái vấn đề không đâu này. “Con nói ẹ biết, có phải hay không?” “Ách. . . Muốn nghe nói thật hay nói dối?” “Nói nhảm.” Cậu bé xấu hổ, mẹ hung hãn như vậy còn nói mình không có cá tính, hít sâu một hơi, cậu nghiêm trang nói: “Mẹ, mẹ rất có cá tính.” “Thật? Không phải là con dụ dỗ mẹ làm ẹ vui vẻ chứ!” Không tự tin lắm nha. “Con nói thật.” “Mẹ không tin.” “Ai.” Cậu bé thở dài lắc đầu một cái, đầu năm nay người tốt khó làm a, phụ nữ quả nhiên cũng thích lừa gạt và lời nói dối, cậu vốn vẫn cho rằng mẹ ngoại lệ, nhưng mà hôm nay xem ra, mẹ cũng không tránh được tầm thường a. “Mẹ, mẹ lại không tin con, thì cần gì phải làm điều thừa mà hỏi con, chọc ghẹo con a, thật đau lòng.” Cậu nhóc nhíu lại khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận kia thật đúng là đau lòng mà. Bàn chải đánh răng nhét vào trong cái miệng nhỏ nhắn, cậu quyết định không để ý tới mẹ, mở chốt chạy bằng điện ừ, bàn chải đánh răng vang lên tút tút tút đồ. “Con trai, không phải mẹ chọc ghẹo con, là mẹ thật sự cảm thấy mình không có cá tính, mới bị cha con ăn đến chết như vậy.” Vô Song nỉ non. “Ha ha ha.” Đông Bác Hải tựa ở viền cửa thám thính mẹ con họ nói chuyện, nghe Vô Song nói như vậy, thì cười nghiêng ngửa.v

131. Chương 131: Chân Giò Hun Khói Gây Họa

“Đông Bác Hải!” Tại sao anh có thể nghe lén cô và con trai nói chuyện, quá hèn hạ mà, Vô Song nhất thời biến thành một con nhím nhỏ giương cung bạt kiếm, kêu gào một tiếng với anh. Đông Bác Hải mới mặc kệ cô biến thành nhím nhỏ hay là cọp mẹ, vẫn bộ dáng lẳng lơ như cũ mà cười cười, đi về phía cô, bàn tay to vây cô vào trong ngực, mập mờ nói không rõ: “Tối hôm qua không phải anh để cho em ăn sao.” Hơi thở ấm áp phun lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn của cô, lập tức tràn ra hai đóa hoa hồng, Vô Song nổi dóa, người này cả ngày đều tinh trùng lên óc rồi, đầy trong đầu đều nha nha mà cũng không sợ thận hư chết, cô cắn răng, “Ồ trước mặt con trai có thể nghiêm chỉnh được hay không, cũng không sợ dạy hư trẻ con à.” Cậu bé ngậm bọt khí nhìn bọn họ rất vô tội, “Làm như con không tồn tại, hai người chậm rãi tán gẫu.” Thấy bộ dáng con trai thất vọng, Đông Bác Hải cười nhạo một tiếng, rồi sờ sờ cái đầu nhỏ của con, “Con trai muốn đi đâu chơi?” “Cha, cha muốn dẫn con đi đâu chơi, thì con đi chỗ đó chơi.” Cha là người sinh trưởng ở nơi này, chỗ nào chơi vui khăng định cha rõ hơn cậu. “Vậy chúng ta cùng nướng thịt ngoài trời thì thế nào?” “Cơm đã ngoại sao?” “Ừ.” “Dạ !” Trẻ con chính là trẻ con, cậu nhóc hưng phấn đến mức nhảy lên, bọt trong miệng bay loạn khắp nơi. Rửa sạch bọt trong miệng, cậu lại dùng khăn lông lau lau mặt, rồi cười hì hì nói: “Con đi thay quần áo.” Cậu xoay người vui vẻ chạy đi. Đông Bác Hải thu hồi tầm mắt dừng ở trên người con trai, rồi chuyển sang Vô Song, chỉ thấy sắc mặt cô vẫn còn buồn bực, bàn tay của anh ôm chặt bả vai cô, mấp máy khóe môi, nâng cằm của cô lên, chạm khê một cái: “Em là cô gái anh thấy cực kỳ có cá tính.” “Thật?” Cô vẫn với thái độ hoài nghi. “Đương nhiên là thật, chẳng lẽ em còn hoài nghi ánh mắt của anh.” Chân mày cau lại, Đông Bác Hải nói rất tự hào, có thể gặp được cô, là may mắn lớn nhất đời này của anh. “Miễn cưỡng tin tưởng.” Cuối cùng là làm cho Vô Song cười ầm lên. Anh dẫn nhẹ một hơi, bàn tay xoa bụng của cô, và trầm giọng nói: “Vô Song, mặc kệ xảy ra chuyện gì, em cũng sẽ sinh hạ con của chúng ta, đúng không?” Vô Song ngẩn ra, nhưng vẫn gật đầu “Ừ” một tiếng, lại cảm thấy không yên lòng nên hỏi: “Sao đột nhiên hỏi như thế?” “Anh tùy tiện hỏi thôi.” Anh ngừng đầu lên,

ánh mắt của anh từ từ thay đổi, rồi anh lại vây cô ở trong lòng mình một lần nữa, nghiêng người hôn lên đôi môi mềm mại của cô, Vô Song co rúm lại một chút nhưng cũng không có cự tuyệt, ở giữa môi lưỡi triền miên, giống như dòng nước chảy róc rách, dịu dàng ướt át từ từ hoà hợp, lại khó phân biệt anh em. Ngọt trong lành, mật nhu tình, làm cho người ta ham muốn triền miên tới quên trời đất. Nhưng Đông Bác Hải lại rất nhanh kết thúc nụ hôn này — “Ăn điểm tâm đi!” Đôi mắt đen như mực kia ẩn chứa quá nhiều bí mật mà cô không biết, anh đem tất cả những thứ không bình tĩnh này, chôn ở dưới nụ cười của anh! Anh ôm eo thon nhỏ của cô đi tới trước bàn ăn, kéo cái ghế ra giúp cô, đợi sau khi cô ngồi xuống, thì anh đem bánh bao, sữa nóng, chân giò hun khói, trứng gà chiên bày ở trước mặt cô, lúc Vô Song uống sữa tươi thì anh cắt ra một miếng chân giò hun khói, đưa tới trước mặt cô, “Nếm thử một chút xem tài nấu nướng của chồng em thế nào?” “A” Vô Song nhẹ nhàng cười một tiếng, cắn một phần nhỏ rồi nhai kỹ. “Thế nào?” Anh vội vàng hỏi. “. Tạm được đi!” Lời nói này tuyệt đối là che giấu lương tâm, sau khi dùng sức nuốt chân giò hun khói vào thì cô vội vàng uống vài ngụm sữa tươi súc miệng, thầm nói: trong chân giò hun khói này chắc anh rắc thêm muối đi, mặn chết cô rồi. Đông Bác Hải cười cười không biến sắc, thật ra thì anh cố ý rắc thêm muối, không nhớ ra được là ai đã từng nói qua một câu như vậy: người thật sự yêu bạn, sẽ mặc kệ bạn làm thức ăn có khó ăn thế nào, cô ấy cũng sẽ không ghét bỏ bạn, sự thật chứng minh chính xác là như thế. “Cha mẹ, con tới đây.” Q Tử mặc một bộ đồ thoải mái đội nón đi ra, tác phong kia mười phần như kiểu minh tinh, khi giơ tay nhắc chân đều là khóc muốn chết. Cậu ngồi lên bàn ăn, đầu tiên vẫn là uống một ngụm sữa tươi, sau đó cắt chân giò hun khói ra, bỏ vào trong miệng nhai kỹ rồi nuốt xuống, mặn đến mức cậu không tiếp nhận được muốn ới. “Khụ khụ. . .” Vô Song ho khan, cậu bé ngậm chân giò hun khói mặn chết người mà muốn khóc, nhưng giữa hai mẹ con vẫn có ăn ý, cậu biết mẹ là cố ý nhắc nhở cậu, nuốt chân giò hun khói xuống đi — Cậu bé khóc không ra nước mắt mà sụt sùi mấy cái, sau cố gắng nuốt chân giò hun khói xuống, uống nửa ly sữa tươi, cuối cùng mới không còn mặn nữa. “Con trai, chân giò hun khói ăn ngon không?” Đông Bác Hải nhẹ nhàng cười nói. Liếc mắt nhìn mẹ đỏ mặt hời, cậu nhóc lúng túng cười nói: “Ăn ngon ạ!” “Vậy cha đem phần của cha cho con.” Nói xong, Đông Bác Hải liền đem chân giò hun khói trong đĩa của mình xiên cho con, cậu nhóc cũng hít một hơi lãnh khí. Ánh mắt cầu cứu mẹ, ai ngờ Vô Song lại cho cậu một chậu nước lạnh dập tắt hi vọng, “Con trai, ăn đi!” “.” Trong nháy mắt, hốc mắt cậu nhóc liền chứa đầy lệ nóng, đau thương mà nhìn cô, hai người bọn họ có phải bàn bạc muốn chinh cậu hay không đây, không chơi ngược đãi trẻ em như vậy, ô ô ô ô. “Con trai nhanh ăn đi, lạnh thì ăn không tốt đâu.” Đông Bác Hải ở bên cạnh lại thúc giục. Vô Song cũng bắt đầu dĩ, chỉ có thể ở trên tinh thần mà đồng tình với con trai! Quyết cái miệng nhỏ nhắn, cậu bé chuyển ánh mắt ngán lệ, nhìn vào chân giò hun khói trong đĩa, cầm dao nĩa lên cắt một phần nhỏ bỏ vào trong miệng, cậu vốn định nuốt cả, nhưng lại phát hiện miếng chân giò hun khói này tuyệt không mặn, cậu thử cắn một miếng, vị nước dầu tràn ra, thật sự không mặn vị rất ngon. Cậu vui vẻ nhai, lại cắt một miếng bỏ vào trong miệng. “Con trai, ăn không vô chừng miễn cưỡng.” Thấy con trai ăn ngon lành, Vô Song cảm thấy quá khổ cho con. “Mẹ, con không có miễn cưỡng, đúng là ăn rất ngon, không tin mẹ nếm thử một chút đi.” Nói xong, cậu nhóc cắt một miếng bỏ vào miệng cô. Vì nghiệm chứng lời con nói có thật hay không, Vô Song ăn một miếng nhỏ chân giò hun khói, nhai kỹ mấy cái, thật đúng là như con trai nói, vị rất ngon. Lộ tẩy rồi, Đông Bác Hải biết đại họa lâm đầu nên muốn chạy trốn, anh đẩy cái ghế ra rồi đứng dậy, “Anh ăn no rồi, hai mẹ con từ từ ăn.” “Đứng lại.” Anh mới vừa bước ra một bước, liền bị Vô Song gọi đứng lại, anh quay đầu trở lại, vẻ mặt đùa giỡn, “Bà xã, có chuyện gì sau này hăng nói có được hay không, bây giờ anh phải mở một cuộc họp điện thoại.” Vì diễn giống như thật, anh làm bộ nhìn đồng hồ tay một chút, sau đó gào to nói: “A, cũng đã trễ năm phút đồng hồ rồi, mau tới kéo không kịp.” “Không kịp, vậy thì hủy bỏ đi!” Vô Song ôm quyền, mắt lạnh nhìn anh. “Bà xã, cuộc họp hôm nay rất quan trọng, liên quan đến tiền sữa bột sau này của cục cưng chúng ta!” “Vậy anh đi đi.” “Được.” Đông Bác Hải lại bước một bước, đột nhiên cảm thấy có cái gì đó không đúng, hình như là lời nói của cô có chứa đầy hàm ý, không yên lòng anh quay đầu lại hỏi một lần nữa, “Anh đi thật đó.” “Anh đi đi.” Vô Song cười nhạt, cũng là nham hiểm.

132. Chương 132: Hứa Hẹn Vĩnh Viễn Sẽ Không Phản Bội Cô

Đông Bác Hải biết cô tức giận, nên xoay người lộn trở về, kéo cái ghế qua ngồi xuống gần cô, lẳng lặng đợi cô mở miệng khiển trách. “Anh có ý gì?” Hồi lâu, Vô Song chau mày lại mắt lạnh liếc anh. “Cái gì có ý gì?” Anh vẫn còn đang giả bộ. “Đừng đánh trống lảng.” Vô Song không nhịn được cất cao giọng, “Rốt cuộc là anh muốn thử dò xét bọn em cái gì?” Cô có loại cảm giác bị đùa bỡn. “Anh đánh cuộc với Phi Tước, anh nói mặc kệ anh làm đồ khó ăn cỡ nào, em và con trai cũng nhất định sẽ không chán ghét, sự thật chứng minh anh lại thắng.” Anh nói với vẻ mặt tự hào, ánh mắt của Vô Song lại chán nản biến sắc, anh đưa tay cầm tay của cô, lại bị cô đẩy ra. Đánh cuộc, đánh cuộc, lại đánh cuộc, rốt cuộc anh có để ý qua cảm thụ của cô hay không —— “Em không phải tiền đánh cuộc của anh, nếu như anh chỉ là muốn tìm phụ nữ giải sầu, chơi với anh, như vậy rất xin lỗi anh tìm lộn người rồi.” Xoay người, Vô Song tức giận rời đi, trở về phòng khóa trái cửa lại! Đông Bác Hải mệt mỏi vuốt vuốt sống mũi thẳng, anh thật sự cảm thấy mệt quá, tìm mọi cách cho cô vui, chung quy lại là ngược lại hoàn toàn! “Cha, cha có khỏe không!” Cậu nhóc đồng tình nhìn anh. Quay đầu lại, anh liếc con trai một cái, cười nói qua loa: “Không sao, con mau ăn đi.” “. Vậy chúng ta còn đi chơi không?” Cậu nhóc cũng biết hiện tại hỏi cái vấn đề này có chút không thích hợp, nhưng cậu vẫn là nhịn không được mà hỏi. Nụ cười cứng lại một chút, rồi anh gật đầu, “Đi.” “Dạ. a.” Cậu vốn định hoan hô nhảy nhót, nhưng lại nghĩ đến mẹ đang nổi nóng, nên không dám lớn tiếng ồn ào, lặng lẽ làm cái tư thế ‘V’ với cha, rồi vui vẻ ăn xong bữa ăn sáng. Trong phòng, Vô Song co rúc ở đầu giường, buồn bực tựa đầu lên trên đầu gối, cảm thấy cả người không còn chút sức lực nào, trong lòng bị thương lại không khóc nổi, lúc đầu mỗi một ngày của cô luôn rất nghiêm túc, mặc dù cũng thường hay gặp phải việc phiền lòng, nhưng chưa bao giờ cô thương xuân buồn thu, mỗi ngày trôi qua đều rất chân thực. Mà cô bây giờ, mỗi một ngày đều trôi qua rất cẩn thận, cảm giác hạnh phúc luôn là lo được lo mất, giống như là đi ở trên cầu thủy tinh trong suốt, sợ ý một chút là té xuống, rất có thể sẽ tan xương nát thịt. Tuy cô là một cô gái, nhưng cô cũng không đặc biệt kiêu cách, cũng không ưa thích phát giận lung tung, nhưng kể từ lúc xảy ra sự kiện hình khiêu dâm kia, thì đối mặt với Đông Bác Hải cô lại không nhịn được hẹp hòi, mặc dù cô cũng rất sợ anh ghét mình như vậy, nhưng cô chính là không khống chế được tâm tình của mình. Huống chi nói thật ra, sẽ không có phụ nữ nào thích người đàn ông của mình xem cô ấy như tiền đánh cuộc! “Cốc cốc cốc ——” Một tràng tiếng gõ cửa truyền đến, ngay sau đó chính là giọng nói tràn đầy từ tính của Đông Bác Hải: “Vô Song, anh có thể đi vào giải thích với em không?” Vô Song liếc cửa một cái, không những không lên tiếng mà còn nghiêng người nằm xuống. “Em không nói thì anh xem như là em đáp ứng nhé.” Nhìn một chút người này không chỉ da mặt dày, mà năng lực lý giải còn có vấn đề. Nghe tiếng vặn mở khóa cửa, Vô Song dùng chăn che kín đầu, cậu bé lộ đầu vào, liếc mắt nhìn trên đất, không có máu và thở ra, “Làm con sợ muốn chết, con còn tưởng rằng mẹ đang ở trong phòng cắt cổ tay.” Cậu nói tiếp đã bị một bàn tay to che kín. “Con trai, ở bên ngoài chờ cha mẹ một lát.” Anh nhún đầu cậu nhóc trở ra, đang chuẩn bị đóng cửa, thì cậu nhóc lại đưa cổ vào và hỏi: “Một lát là bao lâu? Nếu là quá lâu, thì con muốn đi ngủ tiếp.” “Con đi ngủ đi.” Đông Bác Hải xấu xa cười, cậu bé ‘a’ một tiếng, quay đầu anh lại bổ sung: “Ngủ thiếp đi, sẽ không có ai gọi con nha.” Quay đầu lại, cậu nhóc nhìn chằm chằm anh, trên mặt viết một chữ ‘giận’. “Đi xem TV một lát đi, cha sẽ rất mau dụ dỗ mẹ ra ngoài.” Gật đầu một cái, cậu bé tuân lệnh. Đóng cửa lại, Đông Bác Hải đầu tiên là cười cười, sau đó đi tới ngồi ở bên mép giường, kéo chăn đang đắp đầu cô xuống, “Thời tiết nóng như vậy, đắp kín như vậy không sợ mọc sảy à?” “Ai cần anh lo.” Nói anh một câu, rồi Vô Song đoạt lấy chăn lại đắp lên trên đầu một lần nữa. Đông Bác Hải lại kéo chăn xuống cho cô, “Anh lo lắng con anh sẽ nóng đến không chịu nổi, mà mọc sảy a.” Không chịu nổi anh đáng ghét, Vô Song dứt khoát vùi đầu vào trong gối nằm, anh mạnh mẽ chuyển đầu của cô qua, vốn là mặt đang mỉm cười nhưng khi thấy nước mắt của cô, thì mặt đen lại, “Sao thế, đang êm đẹp tại sao lại khóc?” Anh sợ đến mức không biết làm sao, dùng bàn tay lau lau nước mắt cho cô, làm thế nào cũng không lau khô. “Thật xin lỗi.” Cuối cùng anh cũng chỉ có thể nói xin lỗi, “Vô Song thật sự xin lỗi, là anh sai rồi, thật sự xin lỗi.” Cô lắc đầu, nước mắt cũng không khống chế được mà chảy xuống, cô không trách anh, chỉ là nghe thanh âm của anh, thì cô yếu ớt muốn được khóc, rất kỳ quái, cô cũng không biết mình khóc cái gì, có lẽ là bị đè nén cảm xúc quá lâu, nên bộc phát thôi. “Chuyện không liên quan đến anh.” Hít mũi một cái, cô nghẹn ngào nói: “Em là đang giận chính mình.” “Làm sao vậy, hối hận yêu anh.” Anh nén tức giận xuống, hai bàn tay to ôm lấy cô vào trong ngực, thật ra thì anh rất buồn ngủ, tối hôm qua gần như cả đêm không ngủ. Cô lắc đầu, không, một chút cô cũng không hối hận vì yêu anh, cô chỉ là giận chính mình, đột nhiên trở nên rất keo kiệt, rất yếu ớt, rất nhạy cảm. “Bác Hải, vĩnh viễn anh sẽ không phản bội em có đúng hay không?” Ánh mắt của cô nhấp nháy ngắm nhìn anh. “Sao đột nhiên hỏi vấn đề này?” Mày

kiếm nhú chặt lại, thần sắc anh hơi thay đổi. “Em muốn biết đáp án của anh.” Anh cực kỳ mất tự nhiên mà mấp máy khóe môi, thanh âm trả lời rất nhẹ: “Ừ, vĩnh viễn anh sẽ không phản bội em.” “Mặc kệ là linh hồn, hay là. thân thể.” Sắc mặt cô ửng đỏ. Anh cười nhạt, trong con mắt sắc lại hoàn toàn không có nụ cười, mà lặp lại: “Mặc kệ là linh hồn hay là thân thể, anh chỉ thuộc về một mình Chúc Vô Song em, được chưa?” “Được.” Rốt cuộc cô cũng nín khóc mà mỉm cười, “Tối kéo cái móc.” “Ngoéo tay? Bà xã em bao nhiêu tuổi rồi, mà còn ngây thơ như vậy.” Anh buồn cười mà cười nhạo một tiếng. “Đây không phải là vấn đề ngây thơ hay không ngây thơ, mà đây là hứa hẹn, con dấu hữu hiệu, nhanh lên đi!” Cô không nhịn được mà thúc giục một tiếng, Đông Bác Hải lại chậm rãi nâng tay lên, nụ cười đã sớm thu lại! “Ngoéo tay treo ngược một trăm năm không được thay đổi ——” Ngón út hai bên cùng móc vào, sau đó ngón tay cái hai bên lại nhấn vào với nhau, “Con dấu hữu hiệu, OK, hoàn thành.” Đông Bác Hải thu hồi tay của mình, nhìn mặt cô cười đầy lúm đồng tiền, làm bộ như không chút để ý hỏi: “Nếu như anh đổi ý có phải lại làm chó nhỏ hay không?” “Sai, nếu như anh dám phản bội em, vậy vĩnh viễn anh sẽ mất em!” Thần sắc của cô bình tĩnh mà nghiêm trang nói. Tim của Đông Bác Hải run lên một cái, theo bản năng khẩn trương và dùng lời nói bá đạo tuyên bố: “Vĩnh viễn anh sẽ không buông tay em ra.” Hai tay anh siết chặt, đem cô nhét vào trong ngực, nghe mùi thơm cơ thể trên người cô, anh quỳ chân mà nhắm hai mắt lại, cơn buồn ngủ rất nhanh đánh tới, bất tri bất giác anh ngủ thiếp đi. Vô Song bỗng nhúc nhích, không biết làm sao bị anh siết chặt, cảm thấy anh đã ngủ thiếp đi, cô cũng ngáp một cái, rồi dựa vào anh cũng rất nhanh chóng ngủ thiếp đi. Sao còn không ra, không phải nói là lập tức ra ngoài sao? Cậu bé đợi hồi lâu cũng không thấy bọn họ đi ra, cậu cực kỳ nhàm chán quyết định đi xem một cái, vừa nhìn thì đầu lông mày cũng nhíu chặt, bọn họ lại ngủ thiếp đi, hại một mình cậu ngồi ngốc ở bên ngoài, a a a a. Cha là một tên lường gạt!

133. Chương 133: Phong Phạm Vương Giả (1)

Ban đêm, bờ biển tiếng gió thổi vù vù, một chiếc du thuyền to lớn ngừng ở bên bờ biển, ở dưới ánh đèn lồng lánh đến chói mắt, có vẻ rất là tráng lệ giống như một ngôi Nhà Trắng trên biển. Phía trên đỉnh du thuyền, có một lá cờ Anh quốc Great Britain đang đón gió tung bay ào ào. Trên hành lang rộng rãi của du thuyền, có hàng trăm tên của quân đội Anh quốc được trang bị đầy đủ đứng phòng thủ. Đứng ở bên bờ biển phóng tầm mắt nhìn, bạn nhất định sẽ cho rằng đây là du thuyền của quân sự, uy phong lẫm liệt, thật ra thì không phải vậy. Bên trong, đám tỷ nữ mặc đồng phục bikini sexy hấp dẫn, bưng cái khay đi tới đi lui, đi xuyên qua giữa sòng bạc. Không khí ở bên trong hoàn toàn có thể dùng bốn chữ để hình dung: bẩn thỉu xấu xa! Tùy ý nghe được tiếng xúc xắc, mặt chược, cùng với tiếng thét mua lớn mua nhỏ. Dĩ nhiên, nhóm khách đánh bạc có thể lên được du thuyền này, đều là các nhà giàu có số một số hai của tất cả thành phố các quốc gia, giá trị con người không chỉ có vài tỷ, dù cho cạnh bên du thuyền cũng sẽ không cho đến gần, cái thế giới này chính là thực tế như vậy. Sòng bạc có quy định của nó: đánh bài phải đánh với số tiền lớn. Tổ đánh bài giá thấp nhất là một vạn! Một chiếc xe chậm rãi lái tới phía du thuyền, xe mới vừa ngừng lại, thì quân Anh đứng canh giữ ở hai bên du thuyền liền dùng súng chỉ vào xe và hỏi: “Có thư mời không?” Bạch Dạ lái xe không thèm liếc bọn họ một cái, liền chuyển đầu sang chỗ cậu nhóc nằm ngủ ở phía sau, cậu ấy không dám tùy tiện đánh thức cậu nhóc, ánh mắt nhìn sang Ảnh Tử ngồi ở vị trí kế bên tài xế, Ảnh Tử nói thẳng: “Chủ tử, đến rồi.” “Tên lường gạt.” Cậu nhóc nói thầm một tiếng, làm cho cả hai đều ngáy ngẩn cả người, nhìn nhau một cái sau đó Bạch Dạ nhếch môi cười: “Ảnh Tử, lá gan cậu lớn rồi nha, chủ tử mà cũng dám lừa gạt.” “.” Ảnh Tử cảm thấy khó chịu, dù cho cậu ta mượn một trăm cái lá gan, cậu ta cũng không dám. “Các người có thư mời không?” Trong đó có một tên quân Anh đi tới, dùng súng chỉ vào đầu của Bạch Dạ, nghiêm túc hỏi. “F**k! Ông đây hận nhất là có người dám cầm súng chĩa vào đầu của ông.” Hiển nhiên động tác này của gã kia đã chọc giận Bạch Dạ, cậu ấy phun ra ngoài cửa sổ một ngụm nước miếng, và nắm chặt quả đấm, sau đó dùng ánh mắt hung ác trừng liếc tên quân Anh đó. Ảnh Tử tương đối lạnh lùng, so với hành động của Bạch Dạ thì khiêm tốn hơn rất nhiều, cậu ta lấy thư mời ở trong ví ra, đưa cho tên quân Anh đó, tên đó kiểm tra một chút rồi thu hồi súng lại, nhưng cũng không có lui ra mà là quay đầu phất phất tay với phía sau, lúc này có một người con trai trẻ tuổi mặc trang phục sứ giả tiếp khách đi tới, cúi người xuống nhìn về phía bọn họ và nét mặt mỉm cười nói: “Khách quý thân mến, xin mời xuống xe.” “Chủ tử thì làm thế nào?” Bạch Dạ lại liếc nhìn cậu nhóc đang ngáy to ngủ ở sau

lưng. “Trước tiên ôm cậu ấy xuống xe đã!” Đẩy cửa xe ra, rồi Ảnh Tử xuống xe trước, và ôm Q Tử từ ghế sau ra. Sứ giả đang muốn ngồi lên xe của bọn họ, để lái xe của bọn họ qua một bên, thì Bạch Dạ đột nhiên vượt qua đưa một cánh tay ngăn cản hắn ta và nói: “Xe dừng ở nơi này, đi xuống đi.” “Các vị khách quý, để xe ở đây sẽ cản đường.” Sứ giả vẫn là vẻ mặt mỉm cười, nói lời khuyên nhủ. “Nói, là cản ai, hử?” Bạch Dạ khê nghiêng người xuống, tà ác mà nhưu mày lại, hung ác lạnh lùng quét mắt một chút về phía đám quân Anh ở chung quanh, chỉ thấy ánh mắt của bọn họ đều tập trung ở trên người mình, dừng động tác của tay lại, và cũng không dám tùy tiện mà cầm súng chỉ vào hắn ta. “Ưm ~” Gió lạnh trên biển thổi vào cổ của cậu bé, cậu rung mình một cái, và buồn bực cục cu một tiếng sau đó mơ mơ màng màng mở mắt ra, và sau lưng vang lên giọng nói của người xa lạ, cậu quay đầu lại — “Các vị khách quý, xe của ngài thật sự là cản mọi người, để tôi giúp ngài chuyển qua một bên, được chứ?” Lần này sứ giả thay đổi dùng giọng thỉnh cầu, vừa nhún nhường lại lễ phép. “Tôi càng muốn dừng ở đây đây?” Nhưng Bạch Dạ rất chảnh cực kỳ không phối hợp, khiến nụ cười của sứ giả không nén được. Lúc này, mấy tên quân Anh đi tới, súng ở trong tay đang giơ lên, nhưng không phải là hướng về phía đầu của Bạch Dạ, mà chính là hướng về phía bụng của cậu ấy. “Ảnh Tử, thả tôi xuống.” Cậu bé lên tiếng, Ảnh Tử nghe lệnh nên buông cậu xuống, và đứng trên mặt đất, chiều cao của cậu bé xem ra thấp hơn bọn họ đến gần một nửa, cậu đi tới đứng ở bên cạnh bọn họ và lạnh lùng mở miệng: “Bạch Dạ, chuyện gì xảy ra?” “Chủ tử, ngài đã tỉnh rồi, là như vậy, hắn muốn chuyển xe của chúng ta đi, mà tôi cảm thấy cái này không cần thiết, chúng ta dừng xe ở nơi này và sau đó khi chúng ta đi ra thì có thể dễ dàng lái đi.” Thì ra là có chuyện như vậy, cậu hiểu rồi. “Chúng ta đi vào thôi!” So với Bạch Dạ, trong mắt của cậu bé càng không có người, giống như cậu cũng lười nói dài dòng một câu với bọn họ, và cậu xoay người đi, sau đó sứ giả tiến lên ngăn cậu lại, Bạch Dạ nhanh chóng rút súng lục ra với tốc độ không kịp che tai mà chỉ vào đầu của sứ giả, chỉ chờ một câu nói của chủ tử, cậu ấy sẽ bắn nát óc của hắn ta. Sứ giả cũng không phải là thứ hèn nhát, thấy Bạch Dạ dùng súng chỉ mình mà anh ta cũng không có chút khiếp đảm nào, mà bình tĩnh tự nhiên nói với cậu bé: “Khách quý, xin ngài phối hợp một chút.” “F**K!” Bạch Dạ khê nguyên rủa một tiếng, cậu bé giơ một tay lên ngăn cản cậu ấy, và bẻ bẻ cổ, như là hoạt động gân cốt một chút, bởi vì vấn đề chiều cao nên cậu bé không có biện pháp mặt đối mặt nói chuyện với nhau giống như với đám Bạch Dạ, cậu bé giơ ngón giữa ngoắc ngoắc sứ giả, ý bảo hắn ta cúi đầu xuống, sứ giả xem hiểu động tác của cậu bé, nên cung kính cúi người xuống — Bỗng cậu bé thay đổi khuôn mặt tuấn tú nhẹ nhàng mới vừa rồi, mà cau mày mắt lạnh, rồi nâng bàn tay nhỏ bé lên tát cho hắn ta một cái thật nặng, sau đó lên tiếng mắng: “F**k!, con mẹ nó, thẳng giặc tây mày chết đi, dám ở địa bàn của ông mà quơ tay múa chân ra lệnh với ông, muốn chết hả!” “Ken két” tiếng bốp cò súng. Mười mấy tên quân Anh đồng loạt đem họng súng hướng về phía ba người bọn họ, Ảnh Tử cũng rút súng ra, và đi tới bên người cậu bé, để bảo vệ cậu bé. “A ~” Cậu bé ngáp một cái rồi vờn vờn cái lưng mỗi cơn buồn ngủ này đã hoàn toàn bị bọn họ quấy nhiễu mà tỉnh rồi. “Cất khẩu súng đi.” Cậu thản nhiên liếc mắt Bạch Dạ, Ảnh Tử một cái, rồi phân phó. Hai người nhìn cậu bé một cái, trong lòng tuy có chút không muốn, nhưng mà không thể làm gì nên thu súng về. Cậu bé neho mắt nguy hiểm lại, cười lạnh với những tên quân Anh này, cực kỳ không kiên nhẫn mà từ trong Tây phục nhỏ lấy điện thoại di động ra, vừa gẩy đi, và điện thoại của đối phương vừa được tiếp nối, thì cậu bé bực bội mà rít gào lên: ” Bá tước William, toàn bộ thuộc hạ của ông dùng súng chĩa vào người của tôi, con mẹ nó, đây chính là cách ông tiếp khách đấy hả, nếu như đây chính là ‘thành ý’ của ông, được, về sau cũng đừng liên lạc nữa.” Hoàn toàn không cho đối phương có cơ hội nói chuyện, cậu bé cúp điện thoại, rồi sau đó ném điện thoại chìm xuống biển. “Kết thúc công việc rồi, về nhà ngủ!” Ba người vừa mới quay người chuẩn bị lên xe, thì bên trên du thuyền truyền đến tiếng Bá tước William giận dữ chửi mắng: “Chết tiệt, một đám vô dụng mất chó đui mù, buông toàn bộ khẩu súng xuống cho tôi!” “Chủ tử.” Thấy đám quân Anh buông toàn bộ súng xuống, Ảnh Tử gọi cậu bé một tiếng, cậu bé nhưu mày cười cười, đúng như trong dự liệu, rồi cậu bé quay đầu lại với vẻ mặt lạnh lùng.

134. Chương 134: Phong Phạm Vương Giả (2)

” Bá tước William, ông đến để nhắc xác tôi sao?” Được tiện nghi rồi, cậu bé còn không chịu ngoan ngoãn. A! Cái này là muốn giết chết Bá tước William rồi. Thấy thế Bạch Dạ nở nụ cười ‘khì khì’. “Hiểu lắm, hiểu lắm thôi, đã có nhiều mạo phạm kính xin Hắc thủ lĩnh thông cảm cho, bọn này là thứ mất chó đui mù, sau

này tôi sẽ thay ngài dạy dỗ bọn họ một trận, Hắc thủ lĩnh mời vào bên trong.” Bá tước William hơn 40 tuổi, ở một đầu Địa Trung Hải lập tức nâng lên khuôn mặt tươi cười chào đón đầy vẻ nịnh nọt, và một mực cung kính mời bọn họ lên du thuyền. Ông ta đối với đứa bé này có thể nói là kính ba phần, sợ ba phần bảy a! Đây không phải là lần đầu tiên bọn họ tiếp xúc với nhau, lúc mới gặp thì cậu bé chỉ có sáu tuổi, năm ấy đúng là ông ta được nâng lên vị trí cao, ông ta cũng đã từng chất vấn năng lực của cậu bé chỉ vì là một đứa trẻ hơi lớn, mà đối với ông cũng chẳng thêm ngó tới, thậm chí có một lần tuyên bố muốn ngưng hẳn hợp tác. Để chứng minh là mình có thực lực, cậu bé đã khiến cho ông ta mở rộng tầm mắt một chút! Cảnh tượng máu tanh kia đoán chừng đời này ông có muốn quên cũng không quên được! Mắt nhìn thấy mà tâm kinh hãi, lo sợ vỡ mật! “Bạch Dạ, lược.” Lúc lên tới một nửa Du thuyền, thì cậu bé đưa tay nói với Bạch Dạ, bây giờ cậu luôn luôn ghi khắc danh ngôn của thầy bánh bao, ra ngoài cửa thì nhất định phải đem mình ăn mặc thật đẹp, đầu có thể rơi, nhưng kiểu tóc không thể loạn. “Chủ tử, đây!” Bạch Dạ đưa cho cậu bé một cái lược nhỏ, cậu bé nhận lấy chải mấy cái, sau đó đặt lược vào trong túi Tây trang nhỏ của mình. Lên du thuyền bọn họ muốn đi tới phòng khách thì phải đi qua một con đường, cậu bé vừa vào cửa thì nhận đủ ánh mắt, nam nam nữ nữ đang đánh bạc cũng tò mò mà ngừng lại quan sát cậu bé, đứa nhỏ này là ai? Uy phong lẫm liệt như vậy, Bá tước William đi cùng một chỗ với cậu bé ấy mà cũng phải đứng sang bên. Ra sân khí thế như vậy, chẳng trách được mọi người tò mò, nhiều chuyện! “Đứa bé này là ai vậy? Bộ đáng thật tuần tú, là một người Châu Á sao, còn có hơi giống như là con lai.” “Chưa từng thấy qua. Cậu thấy qua chưa?” ” Bá tước William cũng phải kính sợ cậu bé ấy, các người đoán cậu bé ấy có phải là con riêng của nữ hoàng hay không?” Trong lúc nhất thời, đủ mọi cách nói, sự thực nói trằng giang đại hải lại càng đoán càng thái quá, nhưng rất nhanh đoàn người hùng dũng bọn họ biến mất khỏi sòng bạc, quẹo vào phòng họp bên trong cabin. “Hắc thủ lĩnh, mời ngồi!” Trong phòng họp, Bá tước William mời cậu bé ngồi lên ghế sa lon, sau đó ông ta cầm lên hộp điều khiển ti vi để ở bên cạnh, mở lên màn hình tinh thể lỏng cực lớn ở trên tường, bên trong xuất hiện cảnh tượng chém giết, hỏa lực của hai đội quân đụng nhau, súng ống đạn dược bắn mãnh liệt , thế lực của quân Anh rõ ràng hơi kém một bậc, kết quả cũng có thể nghĩ, toàn quân bị tiêu diệt —— Xem xong băng ghi hình, Bá tước William đi về phía cậu nhóc và rót một ly nước trái cây cho cậu, đưa xong thì ông ta cũng ngồi xuống rồi nặng nề mở miệng nói: “Tháng trước chính phủ phát cho quân đội đóng quân ở biên giới Anh Mỹ một đồng súng ống đạn dược, kết quả thì trên đường bị người ta cướp đi, qua video thì cậu cũng nhìn thấy rồi đó, đám trộm rất kiêu ngạo.” “Frankie làm.” Khẽ nhấp một hớp nước trái cây, cậu bé ăn nói mạnh mẽ. “Cậu biết?” Bá tước William kinh hãi, vụ án này ông đã hao phí nhiều nhân lực vật lực như vậy, toàn lực truy xét hơn một tháng mới tra ra được sự việc, lại bị một câu của cậu bé ấy nói toạc ra . Cậu bé đem nước trái cây cầm trong tay đưa cho Ảnh Tử, lười biếng ngã dựa vào trên ghế sa lon, liếc mắt nói với ông ta: “Nên nói xem ra ông không may, hay là nên nói ông xui xẻo đây?” “Hắc thủ lĩnh, ngài cũng đừng giấu cợt tôi nữa, nói một chút coi nào, làm sao mà ngài biết?” Bá tước William nằm xuống theo cậu bé, không kịp chờ đợi mà hỏi. Cậu bé khẽ liếc mắt Bạch Dạ một cái và nói: “Bạch Dạ, nói cho ông ta biết.” “Ồ mấy tháng trước kia, chúng tôi đã từng giao chiến chính diện với Frankie một lần, nhưng đáng tiếc hắn ta đã chạy mất, gần hai năm qua, giao dịch súng ống đạn dược đều không ngừng phải Liên Bang Mĩ quốc cùng với nghiêm khắc phá vỡ của các cảnh sát quốc gia, có thể nói là bị vây trong nước sôi lửa bỏng, hàng có thể mua trên thị trường là ít lại càng ít, nếu không phải là chó gấp nhảy tường, thì sẽ không có ai ngu xuẩn mà đối nghịch với chính phủ đâu.” Trả lời xong, Bạch Dạ liếc mắt nhìn chủ tử, cậu bé giơ ngón tay cái lên với cậu ấy, ý là cậu ấy nói rất đúng! Cậu cũng nghĩ như vậy, hiện nay trên đời ngoại trừ cậu là kẻ đối đầu với Frankie, thì cũng sẽ hận cậu hận đến bí quá hoá liều, cậu thật không nghĩ ra ai còn liều mạng không muốn sống như vậy, ân oán giữa bọn họ là vĩnh viễn không thể hóa giải, chỉ có thể dùng hai hồ đánh nhau, đánh đến chết mới giải quyết được. Bá tước William lại tròn mắt một lần nữa, nói nửa ngày thì ra là cửa thành bốc lửa ông ta vô tội bị chết oan. “Hắc thủ lĩnh, chỉ cần ngài có thể báo thù giúp thuộc hạ đã chết của tôi, để cho tôi có lời giải thích đối với quần chúng nhân dân, muốn bao nhiêu tiền tôi đều cấp, bao nhiêu súng ống đạn dược ngài cứ mở miệng.” Lại là cùng chung kẻ địch, Bá tước William nghĩ cậu bé càng không có lý do gì mà không thể giúp. “Trừng trị hắn, đó là việc nhà, ông phải đối phó hắn thì là chuyện của ông, đây là hai chuyện khác nhau, hiểu chưa?” Ngụ ý: Frankie thì cậu sẽ đối phó, nhưng không phải là giúp ông ta, mà là thanh lý môn hộ, hoàn toàn không liên quan với ông ta. “Hiểu hiểu hiểu!” Bá tước William gật đầu liên tục, mặc dù nghe có chút choáng váng, nhưng vẫn nghe được ý quan trọng, cậu bé ấy sẽ đối phó Frankie. “Hắc thủ lĩnh ngày sau nếu có muốn dùng chỗ của tôi, ngài cứ mở miệng, tôi nhất định sẽ đem hết khả năng mà giúp ngài một tay.” Cậu bé nhếch môi cười, rồi đứng dậy, ” Bá tước William còn có chuyện gì khác sao?” “Lại không dám làm phiền hắc thủ lĩnh rồi.” William Bá tước nói cực kỳ nịnh nọt. “Vậy có

chuyện thì điện thoại liên lạc.” Cậu bé nhấc chân đang chuẩn bị cất bước rời đi, thì đột nhiên phát lên, “A. . . Xin lỗi, tính khí tôi không được tốt lắm, mới vừa rồi bị quân đội của ông quây đến nhất thời tức giận nên ném điện thoại đi rồi.” Sắc mặt Bá tước William lập tức cứng đờ! Nhưng dù sao cũng ra giang hồ lâu rồi, nên rất nhanh đã phản ứng kịp ý từ trong lời của cậu bé, vội vàng gọi thuộc hạ tới, “Đi vào trong phòng tôi lấy một cái máy mới ra.” “Tuân lệnh, Bá tước.” Thuộc hạ nghe lệnh đi làm, cậu bé bóp lỗ mũi cười cười, cũng là ngày hôm qua lúc cậu xem truyền hình không cẩn thận bị chói mắt, vì Bá tước William vừa mua điện thoại di động mới, mà vỏ ngoài điện thoại di động kia là vàng ròng, quanh thân được khảm 42 viên kim cương cộng thêm một viên kim cương màu lam cực lớn, chức năng trong điện thoại di động lại tiên tiến, với hệ thống phòng ngự mà nói, cho dù là hacker cao cấp nhất thế giới, muốn phá hệ thống điện thoại di động đào trộm tài liệu, cũng phải tốn trên năm ba tháng, khi đó hệ thống điện thoại di động cũng sẽ tự động cập nhật, như vậy có thể thấy được hệ thống bảo vệ của nó siêu mạnh! Đồ tốt như vậy, bảo cậu có thể nào mà không động lòng chứ! Rất nhanh thuộc hạ đã đem tới điện thoại di động mà Bá tước mới mua, Bá tước William nhịn đau bỏ những thứ yêu thích nói: “Hắc thủ lĩnh, xin vui lòng nhận.” ” Bá tước William rộng rãi như thế, tôi cũng không khách khí.” Cậu là một đứa bé muốn đồ của người ta, cũng không coi như là hối lộ, cho nên cậu cũng không cần thiết nói lễ, lần nữa lưu số điện thoại của ông ta, sau đó cậu nói: “Vậy thì không quấy rầy, Bá tước William hẹn gặp lại.” “Hắc thủ lĩnh đi thông thả.” Cậu bé cất điện thoại mới xong, thì hài lòng mang Bạch Dạ Ảnh Tử đi ra ngoài, khi ba người đi qua sông bạc lần nữa, thì thấy mọi người đều vây quanh một bàn đánh bạc, cậu bé cảm thấy rất tò mò, liền đi tới.

135. Chương 135: Phong Phạm Vương Giả (3)

Đám người vây quanh bàn đánh bạc tầng tầng lớp lớp, chiều cao của cậu nhóc so ra thấp hơn người ta một nửa, phải rất là cố hết sức mới có thể chen vào, lúc này Bạch Dạ và Ảnh Tử đi tới gạt những người cản đường để cho cậu bé đi vào, Ảnh Tử còn thuận tay kéo một cái ghế tới cho cậu bé ngồi xuống. Bàn đánh bạc là hình chữ nhật, mà lúc này cậu bé lại đứng lúc ở vị trí chính giữa, cậu bé nghiêng về phía bên trái nhìn, một người đàn ông mặc quần áo chỉnh tề đang đánh bài, khoảng chừng ba mươi tuổi, để một mái tóc húi cua, trong miệng ngậm một điếu thuốc lớn, gã ta trông giống như một tên thủ lĩnh thổ phỉ, trái ôm phải ấp, vừa nhìn thì biết không phải là thứ tốt. Cậu bé nhún nhún vai hiển nhiên là không có hứng thú với gã ta! Cậu bé nhìn lại bên phải, thì con người bỗng trở to, và kinh ngạc đến không thể tưởng tượng nổi — Dĩ nhiên là cô bé này xấp xỉ tuổi cậu bé! Cô bé có một mái tóc đen đẹp như rong biển, khuôn mặt hình trái xoan, làn da trắng như tuyết, đôi mắt hạnh to hiện lên ánh sáng sắc bén đang nhìn thẳng vào người đàn ông đối diện, dưới sống mũi thanh tú là cái miệng anh đào nhỏ nhắn đang nhẹ nhàng mấp máy, đôi bàn tay trắng như phấn đặt ở trên bàn đánh bạc đang siết chặt. Khóe môi cậu bé hơi nhếch, thần sắc của cậu bé có chứa tán thưởng, và bội phục dũng khí của cô bé này! “Đánh cuộc gì?” Một lúc sau, cô bé lên tiếng hỏi, giọng nói kia mỏng manh rả rích, róc rách như nước, rất là dễ nghe. “Bé biết cái gì thì tôi sẽ đánh cuộc với bé cái đó, bằng không lúc thắng được bé thì người ta lại nói tôi bắt nạt trẻ con, ha ha ha.” Người đàn ông kiêu ngạo mà cười lớn, bộ dạng có vẻ nắm chắc tất thắng. “Vậy tôi với ông đánh bài.” “Được.” Người đàn ông đẩy cô gái ở hai bên ra, sửa cà vạt lại một chút, sau đó đặt tay lên trên bàn, giọng cười âm trầm quỷ mị: “Muốn chơi thế nào?” “Chơi poker.” “Poker, ha ha ha, được, lên bài.” Người đàn ông vung tay lên, thì người hầu bàn cầm một bộ bài chưa mở đưa tới trước mặt mọi người rồi mở cái hộp ra, và xóc bài ở trước mặt hai người, sau đó đặt lên bàn, mở rộng thành hình quạt. “Hai vị, xin kiểm bài.” Người hầu bàn đưa tay ra làm tư thế mời. “Không cần!” Cô bé cũng không thèm nhìn bài một cái, nhìn thẳng người đàn ông với ánh mắt bình tĩnh, và lạnh lùng nói. Người hầu bàn cũng đưa mắt nhìn sang gã ta, ánh mắt của người đàn ông nhìn cô bé sáng rực, độc ác từ trong mắt tràn ra, gã ta cười lạnh, “Chia bài.” Hai người cũng đã không có ý kiến, thì sử giả bắt đầu xào bài, những lá bài ở trong tay anh ta giống như là đang khiêu vũ, làm người ta nhìn thấy nó thật tuyệt vời! Sau khi xào bài xong, thì người hầu bàn phát lá thứ nhất xem như lá bài tẩy để giữ bí mật — Ngay sau đó mở lá bài thứ hai, mặt chữ trên đó, lá bài của người đàn ông là ách rô, còn cô bé thì là một lá J bích. “Tiêu tiên sinh, phiền ngài tổ.” Bài lớn thì được kêu bài (theo). “Một trăm ngàn.” Người đàn ông lười biếng dựa vào ghế tựa, một cái phát tay, thì thuộc hạ bên cạnh liền đẩy ra một trăm ngàn chip (thẻ đánh bạc). “Tội theo!” Cô bé cũng sáng khoái đẩy

ra một trăm ngàn chip (thẻ đánh bạc) ở trước mặt. “Có cá tính, tôi thích!” Cậu bé thì càng ngày càng bội phục có can đảm có mưu của cô bé này, không nhịn được mà vỗ tay một cái cho cô bé. Người hầu bàn chia bài lần nữa — Lần này người đàn ông vẫn là một lá A(A cơ), còn cô bé thì lại là một lá K(K bích) vẫn là người đàn ông gọi bài. “Năm trăm ngàn!” Không biết người đàn ông lấy từ đâu ra một cái dao cắt móng tay, cũng không thèm để ý đây là đâu mà cắt sửa móng tay, cũng không thèm liếc mắt nhìn bài mà tăng thêm tiền đánh cược. Tiêu điểm của toàn trường lại một lần nữa rơi lên trên người cô bé, tất cả mọi người đều đoán chắc chắn là cô bé sẽ không kêu bài nữa, bởi vì đối phương đã có hai lá A rồi, nếu thêm lá A nữa, cô bé sẽ thua! “Tôi theo —” Đang lúc ai cũng cho rằng cô bé sẽ đóng bài thì giọng nói oai phong dễ nghe của cô bé lại nâng lên, “Tôi lại thêm năm trăm ngàn tiền cược.” Tiền đánh cuộc đã tăng đến một tỷ! Toàn trường hít vào một hơi lạnh, trong khí trong này nhất thời lạnh lẽo, yên tĩnh đến quỷ dị! Một tỷ, đối với những người ở đây mà nói, thì không coi là con số lớn, nhưng một tỷ mà từ trong miệng một cô bé phun ra nhẹ nhàng, hơn nữa còn ném vào đánh bài thì biến lòng mi cũng không nháy mắt một cái, thật sự cũng làm cho người ta thay đổi cách nhìn, cho dù tiền được đổi ra giá rẻ, cũng không nên tiêu xài như vậy nha! Trong lúc nhất thời, lại đủ cách nói, suy đoán không ngừng, thậm chí có người còn hoài nghi, cô bé này đang cố ý khoe của! Về phần có phải hay không, thì xem tiếp — “Con gái của Thiên vương, quả nhiên có khí phách!” Lúc này người đàn ông mới thu hồi thờ ơ lại, sau đó ngồi thẳng người và nhìn thẳng vào cô, con người sâu thẳm cực kỳ âm u lạnh lẽo, khóe môi hơi nhếch, trò chơi bắt đầu! Người hầu bàn chia bài lần nữa, lần này người đàn ông vẫn là con A(A chuẩn), cô bé thì lại là con 10 (10 bích) “Ha ha ha ha, xem ra hôm nay ông trời cũng đang giúp tôi, ha ha ha!” Người đàn ông hình như đã thấy thắng lợi đang vẫy tay về mình rồi, nên cười như điên. “Bạch Dạ, Ảnh Tử, hai cậu nói xem bài của cô ấy còn có thể xoay chuyển không?” Cậu bé cũng bắt đầu lau mồ hôi lạnh giúp cô bé, cậu bé hi vọng cô bé thắng, mặc kệ là từ cái gì, cậu đều ủng hộ cô bé. “Có, chỉ là xoay chuyển rất nhỏ, trừ phi cô bé ấy có thể bắt được con A bích cuối cùng, tạo thành đồng màu, nhưng xem ra rất nguy hiểm.” Bạch Dạ kéo quai hàm, rừ rừ nói. “Tôi không thấy vậy.” Ít thấy Ảnh Tử phản bác Bạch Dạ một lần. “A ~ Ảnh Tử, cậu thấy thế nào?” Cậu bé vội vàng hỏi. “Tôi cảm thấy nhất định là cô bé ấy đồng hoa.” Ảnh Tử nói có vẻ chắc chắn, Bạch Dạ không dám gạt bừa mà hừ lạnh một tiếng: “Ồ, sao cậu khẳng định, vậy tôi và cậu cùng đánh cuộc là cô bé ấy không được.” “Tính tôi nữa!” Cậu bé thích nhất là tham gia náo nhiệt. “Chủ tử, cậu cũng đánh cuộc cô bé kia thất bại?” Bạch Dạ hơi có chút hưng phấn, ai thua ai thắng cậu ấy không quan tâm, cậu ấy để ý chính là ý nghĩ của chủ tử và cậu ấy nhất trí. “Ách. . .” Cậu chớp mắt mấy cái rất xin lỗi với cậu ấy, rồi nhìn về phía Ảnh Tử, “Tôi đứng ở bên cậu.” Bạch Dạ bị tổn thương, rất thất vọng! “Còn lá bài cuối cùng, chúng ta tăng tiền cược đến tối đa, thế nào?” Người đàn ông lên tiếng. Ánh mắt của cô bé chợt lóe, hình như vẫn luôn chờ gã ta nói câu này, cô bé hít một hơi thật sâu, để tình tĩnh táo lại, rồi môi anh đào khẽ mở: “Được.” “Nếu như cương thắng thì tôi sẽ thả cha với hai anh trai của cương.” Người đàn ông cười tà ác, “Nếu như cương thua, đảo Thiên Hi với cương tất cả đều thuộc về tôi, như thế nào?” Đảo Thiên Hi, là một hòn đảo riêng của nhà họ Thiên bọn họ, phía trên non xanh nước biếc, cảnh sắc hấp dẫn người, Tiêu Hùng ~ chính là cái tên đàn ông này, gã ta muốn bán đảo Thiên Hi để chế độc, nhưng Thiên Vương chết sống cũng không đồng ý, thì bị bọn họ bắt đi, cô bé là vì hàng năm thăm người thân định cư ở nước ngoài nên mới may mắn thoát nạn, lần này cô bé trở về, chính là muốn cứu người nhà của cô bé. “Được!” Cô bé lên tiếng như trăm đĩnh tiệt tiệt.* “GOOD.” Người đàn ông vì dùng khí của cô bé mà vỗ tay một cái, nhìn về phía người hầu bàn, và ra lệnh: “Chia bài!”

136. Chương 136: Phong Phạm Vương Giả (4)

Lá bài cuối cùng, tất cả mọi người đang nín thở nhìn, tay phát bài của người hầu bàn cũng cực kỳ cẩn thận, cũng không dám run một chút, lúc chia cho Tiêu Hùng thì hỏi: “Tiêu tiên sinh, muốn lật bài mình không?” Con người đen sâu khinh thường nhìn anh ta, rồi nhìn chằm chằm thẳng vào đĩa nhỏ miệng còn hơi sữa đang khiêu khích gã ở đối diện, và lạnh lùng mở miệng: “Lật.” Một chữ, lòng của đám đông treo lơ lửng tới giữa không trung, bất cứ lúc nào cũng có thể thay đổi. “Ai. . .” Lá bài mở ra, không phải là A bích mọi người mong đợi, mà là K cơ, thế là mọi người thở dài. “Ha ha ha ha ha!” Cậu bé hưng phấn quá mức, nên cười to lên, và mắt lạnh của Tiêu Hùng bay vụt đến, thế là cậu bé nhăn mũi, “Trừng cái gì

mà tròng, chưa từng thấy qua bộ dạng trai đẹp đẹp trai hơn ông sao?” Trán của gã ta nổi lên gân xanh, tên nhóc con này từ chỗ nào nhô ra! “Thiên tiểu thư, muốn lật bài không?” Bên kia, giọng nói của người hầu bàn vang lên, Tiêu Hùng thu hồi ánh mắt, hôm nay tạm thời không chấp nhận với tên nhóc này. “Lật.” Lời của cô bé, lại làm cho lòng của đám đông hiếu kỳ treo lên ột lần nữa. “Ồ. . .” Lá bài mở ra, tất cả mọi người thốt thức một chút, là con Q bích, nối liền với 10, J, K, trước của cô thì cơ hội đồng màu rất lớn, thế cục lập tức được xoay ngược lại, bây giờ tỷ lệ chuyển bại thành thắng của cô bé rất lớn rồi, cho dù không lấy được đồng màu, nhưng chỉ cần đối phương không phải là bốn con A, thì có thể cô bé thắng. “Bạch Dạ, cậu nhất định thua.” Cậu bé đẩy một cánh tay của Bạch Dạ, hưng phấn cười nói. “Không nhất định, chủ tử cũng đừng quên, hai bên đều còn có một lá bài tẩy chưa mở, nói không chừng lá bài tẩy của gã kia chính là A bích.” “Mở quạ đen!” Cậu bé dùng sức mà liếc cậu ấy một cái, cậu bé mới không hy vọng tên đàn ông kia thắng. “Bây giờ xin hai bên lộ bài ra.” Giọng nói của người hầu bàn lại nâng lên, mọi người lại ngừng thở một lần nữa, nhìn đến mức ngay cả rắm cũng không dám đánh. Cô bé cúi đầu nhìn qua lá bài tẩy của mình, 3 cơ, ách. . . nhỏ nhất! Tiêu Hùng cúi đầu nhìn qua lá bài tẩy của mình, A bích. “Ha ha ha ha ha ha. . . .” Thật là ông trời cũng đang giúp gã, không nhìn được gã lại kiêu ngạo mà cười lớn một lần nữa. “Câm miệng, âm ỉ muốn chết...!” Cậu bé bực mình mà vỗ bàn rồi quát lớn, sau đó móc móc lỗ tai. “Mie nó, tiêu diệt nó.” Người đàn ông vỗ lên bàn gương súng sẵn sàng, vài tên thuộc hạ ở bên cạnh nghe lệnh, cùng đưa tay rút súng, nhưng súng cũng chưa có rút ra, thì đã có vô số nòng súng hướng ngay bọn họ. “Tất cả đều để súng xuống cho tôi.” Bá tước William đi ra bực mình chất vấn. Gã đàn ông cau chân mày lại một chút, gã cũng không kiêng nể sợ hãi Bá tước William, nhưng dù sao chỗ này cũng là ở trên địa bàn của người ta, muốn cứng đối cứng thì hiển nhiên là gã lấy trứng chọi với đá, tìm chết. Gã cắn răng mà hận, cái tên nhóc chết tiệt này rốt cuộc là có lai lịch gì mà ngông cuồng như vậy! “Mọi người đều là người một nhà, cần gì phải gây chiến, bảo người của anh bỏ súng xuống.” Bá tước William vỗ vỗ bờ vai của gã, ngữ điệu không cao nhưng lại có ý uy hiếp. Hai mắt của Tiêu Hùng phồng hỏa, nhìn chăm chăm vào cậu bé, gân xanh ở trên trán nổi lên như là máu nóng đang sôi trào, thật giống như là muốn nổ tung bất kỳ lúc nào, cực kỳ kinh người. Cậu bé thấy thế, thì nhếch miệng cười, ngón tay út giơ lên với gã ta, ngụ ý: Đồ khốn kiếp, người muốn chết! Tiêu Hùng tức giận đến mức hàm răng ma sát đến nhỏ, hai tay nắm chặt thành hai quả đấm, hận ý nho nhỏ ở trong con ngươi tràn ra — “Này. . . Không phải muốn đánh nhau chứ?” “Tên nhóc này lai lịch là gì hả? Địa Đầu Xà mà cũng không để vào mắt.” “Chúng ta nên đi thôi, nếu mà thật sự đánh nhau, tránh cũng tránh không khỏi!” “.” Mọi người lại bàn tán xôn xao, người nhất gan sợ phiền phức thì như chim bay tản đi, sau mấy phút giằng co, thì nhóm khách đánh bài chung quanh bàn đánh bạc đã tản đi một nửa, còn lại đều là người không sợ chết. Tiêu Hùng nén hơi thở một chút, rồi chuyển người qua tiếp tục đánh bài vẫn còn chưa đánh xong, tên nhóc kiêu căng này về sau gã sẽ trừng trị nó. Gã sửa sang ỉnh chỉnh tề lại một chút, cho dù tâm tình bị phá hoại, nhưng vẫn cười điên cuồng, mắt sáng như đuốc mà ngưng mắt nhìn cô bé đối diện, lời nói ngông cuồng: “Cưng thua, tôi bốn con A, ha ha ha” Đôi mắt sắc của cô bé tối lại, nhưng cũng không biến sắc nhìn gã mở bài ra — “Ồ. . .” Toàn trường lại thốt thức một hồi, ánh mắt kinh ngạc nhìn gã, rõ ràng là — đồ chứ sao. Cảm thấy không khí quanh mình không đúng, gã cúi đầu xem xét, “Tại sao có thể như vậy?” A bích của gã đâu rồi, sao lại biến thành đồ. . . “A bích, ở chỗ này của tôi.” Cô bé cầm bài lên mở ra, A bích. “Mày chơi bắn, mày đã đổi bài của tao.” Gã đưa tay chỉ vào cô bé, vẻ mặt cực kỳ tức giận. “Chắc chắc chắc, tôi thật sự cảm thấy xấu hổ dùm ông nha!” Cậu bé chắc lưỡi lên tiếng: “Thua thì chịu thua đi, người lớn như vậy, chẳng lẽ còn không thua nổi a, hử?” “Mày —” Gã nắm quyền. “Tôi thì sao, chẳng lẽ ông dám đánh tôi?” Cậu bé hơi liếc mắt về phía một quả đấm của gã, khóe miệng nhếch lên. “Hô ~” Gã đàn ông giận đến mức hít thở mãnh liệt, quả đấm cũng đỏ lên, khuôn mặt hé ra có vẻ rất miễn cưỡng, vắn vẹo đến mức không giống người. “Ông đã thua, xin mời ông tuân thủ cam kết mà thả cha cùng hai anh trai của tôi.” Cô bé đi tới lạnh lùng nói. “Tao không có thua, là do mày chơi bắn, đáng ghét!” Gã tức giận nên giơ quả đấm lên, đang muốn đập vào cô bé, nhưng Ảnh Tử đã một cước đánh đòn phủ đầu đập gã ngã. Tay nhỏ của cậu bé vung lên, kéo cánh tay của cô bé lại và ôm vào trong ngực cậu bé, đây cũng là anh hùng cứu mỹ nhân! “Mẹ kiếp, ông không chỉ không có vật đánh cuộc, mà nhân phẩm cơ bản nhất ông cũng không có.” Đánh trẻ con thì coi là đàn ông gì! “Cám ơn cậu.” Cô bé thoáng lui ra khỏi ngực của cậu bé và nhẹ nhàng nói câu cảm tạ. Thu hồi ánh mắt đặt ở trên người tên cận bã, sau đó cậu bé đưa mắt nhìn cô bé, con ngươi đảo một vòng rồi hỏi: “Cho cái gì?” Là cảm tạ cậu mới vừa rồi bảo Ảnh Tử giúp cô bé đổi bài này. “Cũng rất cảm ơn.” Giọng cô bé rất nhẹ nhưng cũng rất lạnh, giống như cự người ngoài ngàn dặm. “Vậy cũng không khách khí.” Cậu bé buông cô bé ra. Cô bé xoay người, đi tới chỗ Tiêu Hùng ngã ở dưới đất, “Nếu như ông muốn cho người của toàn thế giới đều biết ông thua không dậy nổi, vậy chúng ta hãy chờ xem.” Cô bé ném xuống một câu cảnh cáo, rồi xoay

người đi, Tiêu Hùng gọi cô bé lại — “Đợi chút. . . Mie nó, ông đây sẽ không cứ như vậy mà từ bỏ ý đồ, hừ!” Gã che ngực bị đá thương, bò dậy rồi nói với thuộc hạ: “Thả người đi.” “Đi thôi!” Cậu bé xem trò xong rồi, và chuẩn bị lên đường trở về nhà, lúc gần đi thì cậu liếc mắt nhìn cô bé, ánh mắt của hai người vừa đúng lúc không hẹn mà gặp, giống như tia lửa điện làm cho trái tim nhỏ hơi khê run. Cô bé hình như cũng có cảm giác giống cậu bé, nên vội tránh ánh mắt đi, cậu bé không tự chủ được mà chau chân mày lại, cậu có loại cảm giác mất mát khó hiểu. Cậu bé thở ra rồi xoay người bước đi mang theo Bạch Dạ, Ảnh Tử rời khỏi du thuyền, gần tới lúc lên xe, thì đột nhiên cậu bé gào to một tiếng: “A!” “Sao thế?” Bạch Dạ và Ảnh Tử khản trương hỏi. Cậu bé sờ soạng túi không một lúc rồi nói: “Lược của tôi rớt!” Đồ mờ mờ! !@, @!

137. Chương 137: Quà Tặng Trí Mạng

rong siêu thị, Chúc Kỳ đang đẩy xe mua sắm, thờ ơ chọn mua thực phẩm đông lạnh, anh mang khẩu trang, lại thỉnh thoảng ho khan mấy tiếng, hai ngày trước anh soạn bài quá muộn, nên mệt mỗi lúc đi ngủ lại quên đắp chăn, vì thế mà bị cảm lạnh, bị cảm ngày thứ hai thì cổ họng lại bắt đầu nhiễm trùng, thật đúng là họa vô đơn chí! “Khụ khụ khụ.” Xe đẩy tới khu mỳ ăn liền, anh đưa tay lấy mỳ ăn liền đồng thời cũng ho khan một trận kịch liệt. “Thầy Tiểu Kỳ? !” Nghe có người gọi mình, anh theo bản năng đảo mắt nhìn, này vừa thấy không quan trọng, nhưng quan trọng là anh đã vung mỳ ăn liền của người ta xuống đất hết, anh lập tức ngồi xổm người xuống nhặt lên. “Cậu là thầy Tiểu Kỳ đúng không?” Vô Song cũng ngồi xổm người xuống giúp anh nhặt mỳ ăn liền lên, đồng thời xác định hỏi một lần nữa, cô thấy kiểu tóc, dáng người của anh rất giống với thầy bánh bao á. Chúc Kỳ không dám nhìn cô, cúi đầu nhàn nhạt “Dạ” một tiếng. “Hô ~ tôi còn tưởng rằng tôi nhận lầm người.” Vô Song buông lỏng dây cung căng thẳng ở trong lòng rồi cười cười, sau đó thấy anh mang khẩu trang thì thu lại nụ cười, hỏi: “Thầy Tiểu Kỳ, ngài ngã bệnh sao?” Anh lại “Ừ” một tiếng đơn giản. “Nghiêm trọng không?” Cô khản trương hỏi, còn anh lắc đầu. “A ~” Vô Song có chút xấu hổ, cứ có cảm giác anh rất lạnh nhạt với mình, hình như rất không nguyên ý để ý tới cô, cô có trêu chọc làm người ta không thích sao! Liếc mắt nhìn xe mua sắm của anh, tất cả đều là thực phẩm đông lạnh, thì cô lại nói: “Thầy Tiểu Kỳ, sao ngài đều ăn thực phẩm ăn nhanh?” Anh mãi miết nhặt mỳ ăn liền nên hình như không nghe thấy câu hỏi của cô, hoặc có lẽ là nghe thấy nhưng ngoảnh mặt làm ngơ, Vô Song cũng rất lúng túng mà cẩn cẩn cánh môi, xem ra anh chàng thật sự không chào đón cô. Cô đứng dậy, thả mỳ ăn liền đang cầm ở trong tay lên lại trên kệ, đột nhiên ở bên cạnh xông ra mấy đứa trẻ đụng vào cô, cô vẫn còn không kịp kinh hãi, thì thân thể cũng đã nghiêng xuống ngã sang bên cạnh — “Cẩn thận.” Khi anh thấy Vô Song ngã xuống, thì muốn vịn cô cũng đã không được, anh đứng dậy một tay nắm cái giá, một tay nín cánh tay của cô lại, dùng sức kéo một chút, thì Vô Song mới từ nguy hiểm mà được anh kéo lại, và nhào vào trong ngực của anh, cái giá cũng bị lúc lắc một cái, mỳ ăn liền đặt ở phía trên rơi xuống ‘ bá bá bá ’, Chúc Kỳ hơi nghiêng người che chở cô ở trong ngực, không để ý ăn liền nện vào cô. Đột tất cả gió êm sóng lặng, sau đó anh mới buông lỏng tay đang ôm chặt cô ra, cúi đầu thấy sắc mặt Vô Song trắng bệch, anh khản trương mở miệng: “Chị không sao chứ?” Bởi vì cổ họng nhiễm trùng, nên thanh âm rất ồm ồm, hoàn toàn khác với thanh âm bình thường, sau khi phát giác thì trong lòng Chúc Kỳ dâng trào một chút, anh có thể nói chuyện với chị rồi. Nói không bị hù là giả, mới vừa rồi cô thật sự bị sợ đến choáng váng, đứa bé trong bụng vốn rất yếu, nếu như mới vừa rồi cô thật sự té xuống, hậu quả thật không dám tưởng tượng. “Cảm ơn.” Một lúc lâu, Vô Song mới tìm thần trí về, liền lau nước mắt đang dâng lên muốn khóc, là do quá mức sợ hãi hay là vui vẻ mà muốn khóc, cô cũng không phân rõ. “Trẻ con nhà ai mà lỗ mãng như vậy?” Chúc Kỳ gằm thét, giọng nói khàn khàn kia giống như tiếng kêu cạc cạc của con vịt vậy. “Ai ~ thôi đi, trẻ con không hiểu chuyện.” Vô Song khuyên anh, thấy kiểu tóc của anh rồi thì hỏi: “Ngài không có bị thương chứ?” “Không sao, cũng may là đồ hộp không rớt xuống.” Hiếm khi anh còn có tâm tình nói đùa, Vô Song mấp máy môi, coi như là bị anh chọc cười rồi. Liếc mắt nhìn xe mua sắm của mình, Chúc Kỳ giải thích: “Tôi ở một mình, nên mua chút thực phẩm đông lạnh đặt ở trong nhà, nếu mà về nhà trễ, hoặc là bận việc về trễ, thì chỉ cần hâm nóng lên là có thể ăn, rất dễ dàng, khụ khụ.” “A ~ như vậy à!” Mặc dù không hiểu rõ tại sao đột nhiên anh lại giải thích với mình, nhưng anh cũng đã nguyên ý mở miệng nói về bản thân rồi, nên trong lòng Vô Song vẫn thật sự cao hứng. “Hôm nay Ngài không cần đi làm sao?” “Hôm nay không có lớp, nên được nghỉ ngơi.” “Vậy đến

nhà tôi ăn cơm trưa đi!” “A, không cần, như vậy quá phiền toái.” “Thầy Tiểu Kỳ, thật ra thì tôi vẫn luôn muốn đáp tạ ngài đã chăm sóc cho con tôi, muốn mời ngài về nhà ăn bữa cơm, nhưng vẫn không tìm được cơ hội thích hợp, hôm nay vừa đúng lúc, lựa ngày không bằng đụng người, nếu mà ngài không đi, thì chính là xem thường tôi.” Lời nói của Vô Song cũng đã nói đến phần này rồi, thì Chúc Kỳ còn có thể nói gì, nên chỉ có thể gắng gượng mà gật đầu, “Được rồi!” Nhận được đáp ứng của anh, Vô Song bắt đầu mua điên cuồng, mua một đồng đồ lớn, cuối cùng toàn bộ lại làm khổ Chúc Kỳ rồi, thấy anh mang túi lớn túi nhỏ cũng sắp nói không được, cô thấy ngại quá nên nói: “Thầy Tiểu Kỳ, để tôi cầm một chút đi.” “Không sao, chị chú ý mình cho kỹ là được rồi.” Nghe anh nói như vậy, thì Vô Song càng cực kỳ xấu hổ hơn, nhìn mặt bên của anh, thì trong lòng không khỏi dâng lên một cổ chua xót. “Sao không đi?” Thấy cô đang sững sờ nhìn mình, Chúc Kỳ thấp thỏm sợ bị cô nhận ra. “A, cậu nói cái gì?” Cô nhìn quá nhập thần nên không có nghe rõ. “Không có gì, đi thôi!” Anh cúi đầu xuống, đi về phía trước. Nhìn bóng lưng của anh, Vô Song hít hít vị chua ở mũi, rồi tự lẩm bẩm: “Tiểu Kỳ chắc cũng cao cỡ như vậy đi!” Thanh âm của cô rất nhẹ, nhưng Chúc Kỳ đi ở phía trước vẫn nghe rất rõ, anh thả chậm bước chân, và trong nháy mắt đôi mắt đỏ lên, anh rất muốn có nhiều dũng cảm để gọi cô một tiếng chị, nói cho cô biết, anh chính là Chúc Kỳ, nói cho cô biết, anh cũng rất nhớ rất nhớ cô. Nhưng mà anh không có cái dũng khí đó. Về đến nhà, Vô Song phát hiện ở cửa có một cái hộp, cô ôm cái hộp lên, nghĩ rằng có lẽ Đông Bác Hải quên mang chìa khóa trong nhà, nên mới đặt quà tặng ở cửa. “Vào đi!” Mở cửa nhà ra, cô cười nói với thầy bảnh bao ở sau lưng. “Nhà chị thật đẹp.” Chúc Kỳ bước vào nhà, và khen ngợi tự đáy lòng, anh cởi giày xuống, rồi đổi một đôi dép đem món ăn vào phòng bếp. Vô Song thả túi xách tay xuống, rồi ngồi ở trên ghế sa lon, và mở cái hộp đóng gói tuyệt đẹp ra, lúc mở cái nắp kia ra nhìn, thì cả người cô cũng choáng váng, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, còn cả người thì cứng ngắc, ngay cả dũng khí kêu lên cũng không có — Trong hộp được đóng gói lại là bom! Chúc Kỳ từ trong phòng bếp đi ra thấy thế thì sắc mặt cũng trắng bệch, cả người phát lạnh, anh không dám kêu lên vì sợ hù cô, anh đi đến gần cô, rồi chậm rãi ngồi xổm người xuống và run rẩy mở miệng: “Đừng động ~ đừng sợ.” Bom là một cái hộp hình vuông. Bên trong ngoại trừ có một bảng thời gian, thì còn có bốn cửa động, ngay chính giữa để một quả bóng tròn nhỏ tương tự như loại bóng bàn, không thể đụng đưa cái hộp, bởi vì quả bóng nhỏ này tùy tiện chạy vào cái cửa động nào, thì cũng sẽ dẫn đến phát nổ. “Thầy Tiểu Kỳ, thầy đi mau đi!” Vô Song lấy lại tinh thần, rồi ngẩng đầu lên, nước mắt rùng rùng nhìn anh, và thúc giục anh mau rời đi. Nhưng Chúc Kỳ lại ngoảnh mặt làm ngơ với lời của cô, và còn trấn an cô: “Đừng sợ, tôi lập tức tìm người tới tháo nó ra.” Cái trấn cũng đã bắt đầu toát mồ hôi lạnh, lòng anh nóng như lửa tay cầm điện thoại cũng đang run rẩy. Bỗng nhiên, Vô Song khóc rồi lại nâng lên nụ cười khổ sở, “Thầy Tiểu Kỳ, thật ra thì dáng dấp của thầy rất giống em trai đã thất lạc của tôi.” “Mie nó, sao không nhận điện thoại.” Điện thoại không gọi được, nên anh gấp đến độ phun ra từ thò tục. “Thầy Tiểu Kỳ, đừng phí hơi sức nữa, người ta mà tới đây thì thuốc nổ cũng đã nổ tung rồi, thầy đi nhanh đi!”

138. Chương 138: Hoạn Nạn Thấy Chân Tình

“Delmm!” Điện thoại sao lại không gọi được, anh gấp gấp đến mức nộ hỏa công tâm mà ném điện thoại ở trong tay đi, lúc này mới xoay người thần sắc căng thẳng nhìn Vô Song, và run giọng nói: “Có cây kéo hay không?” “Cậu muốn làm gì? Thầy Tiểu Kỳ cậu đi mau đi!” Cô không nói, Chúc Kỳ xoay người đi vào trong phòng tìm kiếm toàn bộ, nhìn dáng dấp bóng lưng nghiêng kia, nước mắt của Vô Song càng rơi như mưa, ở trong lòng nói: “Tiểu Kỳ ~” “Ừ” Chúc Kỳ cho rằng chị đang gọi anh, nên động tác hơi chậm lại, sau lại thấy chị khóc đến mặt mũi ướt đẫm, trái tim như có vô số con dao nhọn đang đâm đau đớn, vành mắt đã đỏ lên, anh không thể thấy chị khổ sở vì anh, anh khẽ cắn răng và quyết định, vừa đưa tay cởi khẩu trang ra, vừa nói: “Em sẽ không bỏ chị mà đi, cho dù chết, em cũng muốn cùng chị chết một chỗ, chị ơi.” Cuối cùng một chữ của anh tràn ra, cùng với khuôn mặt tuần tú hào hoa của anh lộ ra ở trước mắt Vô Song. Một khắc kia, hô hấp của cô cũng ngưng lại! Hai mắt nhắm lệ kinh sợ đến mức khó tin, cô không phải là đang nằm mơ chứ! Cậu ấy thật sự là em trai của cô, Chúc Kỳ. Cậu ấy dĩ nhiên luôn ở bên người cô, tại sao không xuất hiện, mà muốn trốn cô? Vui mừng đi qua thì cô lọt vào một mảnh mê mang! Chín năm nay, đến tột cùng là cô bỏ lỡ cái gì, Yên nhi thay đổi, em trai ruột thịt cũng thay đổi, tại sao lại như vậy. “Chị, em thật sự xin lỗi!” Thấy cô cứ khóc mãi, thì Chúc Kỳ càng sợ hãi hơn đến mức

tâm loạn như ma. “Thật sự xin lỗi? A!” Vô Song cười lạnh, “Cậu đi đi, tôi không muốn nhìn thấy cậu, cút đi. . . .” “Lần này em sẽ không rời khỏi chị.” Chúc Kỳ kiên cường nói, làm sao mà anh không biết, là Vô Song cố ý dùng phép khích tướng để đuổi anh đi. Nhưng anh đã quyết tâm nếu không cứu được chị, anh sẽ cùng chết với chị, không tìm được cây kéo, anh lại xoay người chạy đến phòng bếp cầm lên một cái dao thái, đi tới trước mặt Vô Song, nhìn kíp nổ rậm rạp chẳng chịt, mồ hôi lạnh của anh chảy ròng ròng. “Tôi bảo cậu đi, không muốn gặp lại cậu, cậu không có nghe thấy sao?” Vô Song khàn cả giọng mà gầm thét với anh, cũng vì quá kích động, nên quả bóng tròn lúc lắc một cái. “Chị, đừng kích động.” Chúc Kỳ nhắc nhở cô. “Tiểu Kỳ, nếu em còn coi chị là chị em, thì nghe lời của chị, đi mau đi.” Cuối cùng thì cô vẫn không thể làm người ác. Lúc này, điện thoại của Chúc Kỳ reo lên, anh sợ lỡ nên tiến lên nhặt điện thoại, không đợi đối phương mở miệng, thì anh gầm thét trước: “Con mẹ nó, anh chết đi chỗ nào vậy, tôi đang chờ anh cứu mạng đây. Mau nói cho tôi biết làm thế nào phá hủy thuốc nổ, phải cắt sợi dây nào?” “Phá hủy thuốc nổ?” Đối phương hiển nhiên là vẫn chưa lấy lại tinh thần. “Đúng, mau nói cho tôi biết, trước tiên phải cắt bỏ sợi dây nào?” Không nhận được, anh lại gầm thét. “Tiểu Kỳ trước tiên cậu đừng nóng vội, nói cho tôi biết là bom dạng gì?” “Bom là hình vuông plastic trong suốt, bên trong có bốn lỗ tròn, ở giữa trung tâm có một quả bóng nhỏ, bên cạnh còn có một bảng tính giờ, chỉ còn lại năm phút đồng hồ.” “Dây màu gì ít nhất?” “Màu đỏ.” “Vậy thì cậu cắt bỏ màu đỏ, nhớ là ngay cả dây bảng tính giờ cũng phải màu đỏ.” “Anh xác định?” Mồ hôi lạnh lớn chùng hạt đậu từ trên chóp mũi Chúc Kỳ rớt xuống. “Hắn là vậy!” “Uông Dương, bây giờ mạng của tôi và chị tôi đang ở trong tay anh, con mẹ nó, anh có thể cho tôi câu trả lời chính xác được hay không, nếu không tôi thành quỷ cũng không bỏ qua cho anh.” “Tôi chắc chắn mà, nếu như sai lầm, tôi sẽ rạch bụng tự sát chết theo các cậu được chưa!” “Được.” Chúc Kỳ để điện thoại xuống, rồi lộn trở lại, sau đó lau mồ hôi lạnh trên đầu, nâng lên khuôn mặt tươi cười nhìn cô: “Chị, mấy năm nay em vẫn rất nhớ chị.” “Chị cũng thế.” Cô lại không nhận được mà khóc, “Mẹ đâu rồi, sao mẹ không có ở cùng với em?” Nụ cười của Chúc Kỳ ngưng lại một chút, rồi áp úng ngập ngừng : “Mẹ. . . Rất ớn.” Vô Song khóc đến mức không thành tiếng rồi, cô hít mũi một cái, rồi lại hỏi: “Tại sao, em lại muốn trốn chị?” Là cô làm sai chỗ nào sao? “Chị, thật xin lỗi.” Chúc Kỳ cúi đầu, và một giọt lệ lặng lẽ chảy xuống. “Tiểu Kỳ, là chị có lỗi với mọi người, nếu như năm đó không phải là chị tùy hứng, thì em và mẹ hẳn là có cuộc sống tốt hơn.” Nhớ ngày đó nếu không phải là cô cố ý sinh hạ nhi tử, bỏ đi xa tha hương, thì bọn họ cũng sẽ không nhận uất ức từ người đàn ông kia nhiều năm như vậy. “Chị, chị không sai, là em không có mặt mũi gặp chị.” Chúc Kỳ lau nước mắt, rồi hít sâu một hơi, “Được rồi chị, có lỗi gì thì sau này chúng ta hãy nói.” Anh sợ nói thêm gì nữa, thì anh sẽ nói lỡ lời. Anh cúi đầu tìm dây màu đỏ, Vô Song cũng cho nước mắt ngừng lại, không hề chớp mắt mà quan sát gò má của anh, sinh thời có thể được nghe anh gọi mình một tiếng chị, thì cô đã rất thỏa mãn rồi, nếu như nói còn có tiếc nuối, đó chính là chưa gặp được mặt mẹ. “Tí tách tí tách. . . .” Chúc Kỳ cắt dây màu đỏ, bằng thời gian sau khi vang lên hai tiếng tích tích thì ngưng. “Hô ~” Anh thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, bắt lấy cái hộp thuốc nổ từ trên người của Vô Song, không ngờ vừa mới bắt lấy, thì bằng thời gian lại vang lên tí tách tí tách. “Chị, đi mau!” Liếc mắt nhìn thời gian còn dư lại một phút, Chúc Kỳ lập tức kéo tay của cô, túm lấy cô từ trên ghế salon rồi hỏa tốc phóng ra ngoài cửa, lao ra cửa chưa được bao xa, thì Chúc Kỳ lại hô lớn tiếng: “Chị mau nằm xuống.” Vô Song đã sớm bị làm cho sợ tới mức hồn vía lên mây rồi, chỉ có thể để cho anh định đoạt, anh nói làm sao thì làm như thế. Hai người mới vừa nằm xuống, thì sau lưng truyền đến một tiếng vang thật lớn. Bành. Cả biệt thự bị chia năm xẻ bảy, lửa cháy bùng bùng, khói xanh cuộn cuộn, xông thẳng lên trời. “Ồ ~” Một lúc sau, Vô Song khôi phục lại được tri giác và giật giật thân thể, không biết sao trên người lại bị đè nặng, cô chống tay, rồi dùng sức chống giữ một chút, thì đồ đè ở trên người cô mới ngã xuống bên cạnh. Đè ở trên người cô chính là Chúc Kỳ, tại vì trong thời gian ngắn mà muốn chạy trốn, thì hiển nhiên là không kịp rồi, vào thời khắc nguy cấp, thì Chúc Kỳ cái khó ló cái khôn đã dùng thân thể che chở cho Vô Song. “Tiểu Kỳ.” Cô lay gọi Chúc Kỳ đang lâm vào hôn mê bất tỉnh. Trong lòng cô run sợ và thận trọng đưa tay thử cánh mũi của anh một chút, vẫn còn thở. “Tiểu Kỳ, em cố chống đỡ, chị lập tức đưa em đi bệnh viện.” Cô cực vui mà khóc và lau nước mắt đi, kéo cánh tay của em trai khoác lên trên vai mình, nghiêng ngả giữ nhiều lần mới nâng được em trai dậy. “Tiểu Kỳ, em sẽ không có chuyện gì, chị không cho phép em có chuyện.” Cô vừa khóc, vừa đỡ em trai bước đi tới phía trước. “Khụ khụ.” Bỗng nhiên, Chúc Kỳ ho khan ra tiếng. “Tiểu Kỳ, em đã tỉnh.” Vô Song hưng phấn hỏi. Sau lưng bị vết phỏng nghiêm trọng, đau đớn đau đến toàn tâm kia khiến anh không mở mắt ra được, chỉ có thể mơ mơ màng màng mà hí mắt mở ra, anh yếu ớt hỏi: “Chị, chị không sao chứ?” “Chị không sao.” Vô Song lắc đầu. Anh lại hỏi: “Cục cứng thế nào, cục cứng cũng không sao chứ!” Vô Song theo bản năng sờ soạn vừa xuống bụng, bụng không có cảm giác khó chịu, “Không sao.” “Vậy thì tốt.” Anh nhàn nhạt mở đôi môi, rồi sau

đó lại hôn mê.

139. Chương 139: Hận Đến Chết Không Rời

“Mẹ, thầy bánh bao thật sự là cậu của con?” Trong phòng bệnh của bệnh viện, cậu bé mở to mắt không thể tưởng tượng nổi, vẻ mặt khiếp sợ nhìn mẹ đang gọt trái táo ỳnh, có lắm hay không, cái thế giới này cũng quá nhỏ đi! “Ừ.” Vô Song gạt đầu một cái, rồi cắt ra gần một nửa quả táo đưa cho con, hơn nữa sờ sờ đầu của con, nhẹ nhàng cười nói: “Con trai, về sau không được kêu cậu là thầy bánh bao nữa, phải đổi giọng gọi cậu, biết không?” “Dạ!” Cậu bé cắn quả táo một cái, buồn bực mà ừng ực gạt đầu, quay đầu nhìn về phía Chúc Kỳ đang nằm ở trên giường, chân mày chau chặt, bánh bao là cậu, cậu là sát thủ, ai, thật phức tạp. Đột nhiên, một giọng sợ hãi truyền đến làm hai mẹ con giật mình. “Vô Song.” Đông Bác Hải lòng như lửa đốt xông tới, tận mắt thấy Vô Song bình yên vô sự đang ngồi ở trước giường bệnh, thì anh mới thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, tiến lên ôm cô vào trong ngực của mình. Vốn là anh đang họp ở Anh quốc, nhưng một khắc kia khi nghe người ta nói trong nhà đã nổ tung, thì anh cảm thấy trời cũng sập rồi, thật sự có một loại cảm giác bồng tối sầm ở trước mặt, lúc này liền vọt ra khỏi phòng họp, nhanh chóng bay về nước, dọc đường đi tìm của anh đều treo ở trên mũi dao, mặc dù nghe nói Vô Song không sao, nhưng mà anh vẫn không yên lòng, anh muốn tận mắt thấy cô không sao anh mới tin. “Đừng lo lắng, em và con đều không sao.” Vô Song ôm lại anh, cũng có thể cảm thấy nhịp tim của anh sục sôi, hẳn là anh bị dọa sợ rồi. “Mẹ, bánh bao. . . , không đúng, cậu đã tỉnh.” Thấy thân thể thầy bánh bao giật giật, thì cậu bé hưng phấn nói. “Tỉnh rồi.” Vô Song nói lỏng vòng tay ôm anh, quay đầu nhìn về phía em trai, chỉ thấy anh chàng ấy ngo ngoay hình như muốn bò dậy, cô muốn đưa tay dịu. Nhưng không ngờ, bị anh ấy chặn lại nói: “A ~ chị đừng chạm vào em, đau, đau, đau.” Dược hiệu của thuốc tê qua, bây giờ cả người anh ấy đều đau đớn nằm ở trên giường, anh ấy động cũng không dám động. “Ha ha ha ha. . .” Thấy anh ấy nằm giống như con rùa, cậu bé rất không hợp thời mà mở miệng cười thật to. “Nhóc con, có chút lương tâm được hay không hả.” Thấy anh như vậy mà nó còn cười được, thật là không có lương tâm. “Thầy bánh bao. . . Không đúng, cậu à con cảm thấy cái tư thế này của cậu, khóc muốn chết.” Nhất thời kích động, bàn tay nhỏ mềm đánh lên lưng của anh ấy một chút, Chúc Kỳ đau đến mức như sôi tru một tiếng, “Ngao ~” “A, Sorry.” Cậu bé hít một hơi lạnh, và bày tỏ xin lỗi. “Cậu ấy là?” Đông Bác Hải im lặng đứng ở một bên không lên tiếng một lúc giờ mới mở miệng. “Em trai em, Chúc Kỳ.” Vô Song giới thiệu: “Cậu ấy cũng là thầy của con.” “A.” Kiểu tóc của cậu ấy khiến Đông Bác Hải có chút ấn tượng, hình như ngày đó đã gặp qua trên tiệc sinh của Mỗ sư phụ con trai, cậu ấy vẫn nhìn chằm chằm vào Vô Song, nên anh còn tưởng rằng cậu ấy không có ý tưởng thuần khiết với cô, thì ra là. anh đa tâm. “Tiểu Kỳ, đây là bạn trai chị, Đông Bác Hải, chắc em đã gặp.” Vô Song lại kéo Đông Bác Hải giới thiệu cho Chúc Kỳ biết. “Ừ, xin chào Đông tống.” Chúc Kỳ liếc mắt nhìn Đông Bác Hải, và lên tiếng. Đông Bác Hải cười nhạt, “Gọi như vậy quá xa lạ rồi, kêu anh rể đi, cậu là em trai của Vô Song, đương nhiên cũng là em trai của anh, đúng không, Vô Song.” Vô Song nũng nịu mà nhẹ nhàng đánh anh một cái, nhưng cũng không phủ nhận, bởi vì ở trong lòng cô đã sớm cho rằng kiếp này ngoài anh ra thì sẽ không lấy chồng. Đông Bác Hải cười ha ha, ôm bờ vai của cô, Vô Song tựa vào trên người của anh rồi mới chậm rãi nói ra nghi ngờ ở trong lòng: “Bác Hải, có phải anh chọc tới người nào hay không?” Anh ngăn ra rồi chợt cười nói: “Thương trường như chiến trường, nếu muốn đặt chân ở trên xã hội, đắc tội với người ta hẳn là không thể tránh được, yên tâm đi, chuyện như vậy anh sẽ xử lý, anh bảo đảm những nguy hiểm như vậy, về sau cũng sẽ không xảy ra nữa, tin tưởng anh.” Anh cúi đầu in một cái hôn ở trên đỉnh đầu của cô. “Em tin tưởng anh.” Cô ôm chặt lấy anh và nói: “Oan gia nên cời không nên buộc, nếu có thể hoà giải, thì hãy sắp xếp hài hoà đi!” “Ừ.” Anh lạnh lùng đáp ứng, con người ác độc lại tỏa sáng, thù hận lâu nay, nhất định là đến chết không rời. Vỗ nhẹ nhẹ lưng của cô, anh nói: “Mới vừa rồi anh từ trên đường chạy tới đây, ông lão gọi điện thoại cho anh, bảo em và con trai dọn qua chỗ ông ấy ở.” “À?” Vô Song kinh ngạc đến há hốc mồm cứng lưỡi, cô còn chưa có xuất giá thì đã đến nhà cha chồng ở, hơn nữa còn mang theo một con riêng đến, ách ~ không tốt lắm đâu! “Anh nghĩ ở chỗ đó cũng tốt, lúc anh không có ở bên cạnh em, thì cũng có người chăm sóc cho em.” Hiện tại chỗ an toàn nhất hẳn là biệt thự nhà họ Đông của bọn họ. “Bác Hải, không tốt lắm đâu.” Vô Song bối rối nhìn anh, không danh không phận mà vào ở thì người

khác sẽ nhìn cô thế nào. “Sớm muộn gì em cũng sẽ là con dâu của nhà họ Đông, ở nhà họ Đông thì có sao đâu, anh đáp ứng em, chờ anh xử lý công việc trong tay xong, thì chúng ta lập tức đám cưới.” “Được đó ạ. . . Con muốn làm hoa đồng.” Lời này là cậu bé thích nghe nhất, nên cậu bé hưng phấn mà xen vào nói. “Em làm phù rể.” Chúc Kỳ cũng tham gia náo nhiệt. “Đừng á, cậu mà làm phù rể thì sẽ không có ai nguyện ý làm dâu phụ đâu.” Cậu bé không cho phép, hình tượng của cậu quá thô tục, sẽ dọa dâu phụ chạy. “Chết tiệt, cậu mà làm phù rể, thì sẽ không biết có bao nhiêu mỹ nữ tranh giành làm dâu phụ đó, không tin, hãy đợi đây!” Chúc Kỳ rầm thúì mà hừ một tiếng. Cậu bé lạnh run, “Đừng á, cậu ~~ cậu sẽ làm ảnh hưởng cảnh đẹp của cả hôn lễ.” Thấy hai người bọn họ đùa giỡn, Vô Song không nhịn được cười rồi “Xì” một tiếng, gương mặt ửng hồng, nhìn về phía ánh mắt sâu thẳm của Đông Bác Hải, gật đầu một cái rồi ngã vào trong ngực của anh. “Chúc tiểu thư, phiền ngài đến phòng phụ khoa để khám thai.” Một cô y tá đi vào phòng bệnh nói với Vô Song, Vô Song ngồi thẳng người, nhìn cô ấy rồi nhú mày một cái, không phải sáng sớm đã kiểm tra rồi sao, sao còn phải kiểm tra nữa. Tuy có nghi vấn nhưng cô vẫn đứng lên, Đông Bác Hải nói: “Muốn anh đi cùng em không?” (Đi đi anh ơi, anh không đi là hối hận đó) “Không cần, lập tức xong thôi.” Cô cười nhẹ, rồi xoay người đi theo cô y tá. “Cha, ra ngoài với con một chút.” Cậu bé nhảy xuống giường, nắm bàn tay to của anh ra khỏi phòng bệnh, đi tới cuối hành lang, rồi cậu dừng bước chân lại, “Cha, cha có phiền toái sao?” “Thế nào, con muốn giúp cha giải quyết?” Đông Bác Hải nhú mày cười một tiếng, sờ sờ đầu của con, trêu chọc. “Nếu như cha cần con, thì cứ mở miệng.” Khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm trang lạnh lùng. “Con trai, con mạnh như thế.” Đông Bác Hải nhú nhú mày, đôi tay cầm gương mặt của con, “Làm cho cha con có áp lực lớn đó.” “Cha, cha cũng không tệ nha!” Như nhau thôi. Anh cười “Ha ha”, dẫn lông mi ra, “Thay cha chăm sóc mẹ tốt là được.” Đột nhiên, điện thoại của anh vang lên tiếng tin nhắn, anh lấy điện thoại ra mở ra vừa nhìn vào, thì khuôn mặt đẹp trai trong nháy mắt thất sắc —

140. Chương 140: Xuất Huyết Nhiều

Trên màn hình đột nhiên hiện lên một hàng chữ: Đông Bác Hải, trò chơi còn chưa kết thúc. Trong bụng chợt lạnh, anh nhất thời tỉnh ngộ cô y tá mới vừa đi vào có vấn đề, anh lập tức xoay người chạy đi tìm Vô Song. “Cha, chờ con một chút.” Cậu bé đuổi theo ở phía sau, mặc dù không rõ là xảy ra chuyện gì, nhưng thấy cha đột nhiên trở nên hoảng sợ như vậy, thì cậu nghĩ nhất định là mẹ xảy ra chuyện — “Tiểu thư, con đường này hình như không phải đi đến phòng phụ khoa?” Cô y tá dẫn cô đi tới một hành lang không người, thì Vô Song rùng mình nên cảnh giác hỏi. “Tiểu thư, trước mặt chính là phòng phụ khoa mà.” Cô y tá cười âm trầm với cô, một đôi mắt đẹp chớp động tia sáng ác độc. Nhận thấy được trong nụ cười của cô ta là không có ý tốt, Vô Song hít vào một hơi lạnh khí, dừng bước chân lại, nhưng cũng không biến sắc, mà thuận miệng nói dối: “Ách ~ cô y tá chỗ này có toilet không, tôi muốn đi toilet.” “Phòng phụ khoa phía trước có toilet.” “Nhưng mà tôi sắp nhịn không được rồi, hình như mới vừa rồi trên đường chúng ta đi có toilet, cô ở chỗ này chờ tôi một chút nha, tôi đi một chút sẽ về liền.” Cô vừa mới xoay người, thì cô y tá cũng nhanh chóng bước lên trước chặn cô lại, lời nói vội vàng, “Phòng phụ khoa ở phía trước, đi chín bước thì đã tới rồi.” “Nhưng mà tôi không nhịn được.” Cô ta vội vã ngăn cô như vậy, thì lần này Vô Song xác định trăm phần trăm cô y tá này có vấn đề. “Nhịn không được, vậy thì bây giờ tôi tiễn đưa cô lên đường.” Cô y tá đột nhiên trở mặt, lộ ra khuôn mặt dữ tợn hung ác, từ trong váy y tá rút ra một cây ống tiêm lớn, Vô Song thấy thế thì đẩy cô ta ngã ở trên tường, cô nhanh chóng chạy về, vừa chạy vừa la: “Cứu mạng a ~ cứu mạng ~” Thay vào đó đường hành lang sớm đã bị bọn họ thanh không nhí, ngăn cản nhi người đi đường thông hành, cho nên hẳn chính là dữ dội nát cổ họng cũng sẽ không có người cứu nàng. “Cứu mạng. Cứu mạng a.” Cô vừa chạy, vừa quay đầu lại nhìn cô y tá đuổi theo cô, và cô không ngừng tăng nhanh tốc độ chạy trốn, bụng của cô có chút khó chịu, bắt đầu cảm thấy đau lâm râm, mồ hôi lạnh ướt nhẹp ở trên trán, mới chạy được một nửa hành lang, thì cô đã mệt không chịu nổi rồi. Rốt cuộc mệt mỏi không còn sức để chạy nữa, tay cô đỡ tường dừng một chút rồi xoay người, nhìn y tá thở hổn hển gơ ống kim, bước tới gần cô, và dứt quãng hỏi: “Cò. . . Cò. Tại sao. Muốn giết tôi.” “Bởi vì cô là người đàn bà của Đông Bác Hải.” “Bác Hải với các người đến tột cùng là có thâm thù đại hận gì.” “Cái này cô không cần biết.” “Dù thế nào tôi cũng chạy không khỏi, ngại gì mà không nói cho tôi biết?” “Muốn biết đáp án, thì đi xuống Địa ngục đi hỏi mẹ của Đông

Bác Hải đi!” “A ~” Mắt thấy ống kim của y tá sẽ xông qua mình, thì Vô Song kinh hãi, và theo bản năng nghiêng người lui về phía sau, chân vừa trượt thì cả người ngã xuống phía sau — Bành! Hai tay nắm ống kim của y tá đang chuẩn bị cắm xuống Vô Song, thì đột nhiên một viên đạn bay tới, bắn thủng hai bên huyết Thái Dương của cô ta, cô ta còn chưa kịp liếc mắt nhìn xem là ai nổ súng, thì đã gục xuống, té ở trên người của Vô Song, ống kim nguy hiểm cắm ở bên cạnh bên tai của cô. “Mẹ.” Cậu bé kêu lên một tiếng, chạy tới đông đông đông, đẩy y tá ngã ở trên người mẹ ra. “Kỷ tử.” Nhìn cậu bé, cô đã khóc đến không thành tiếng, cả người đã lượn quanh một vòng ở Quỷ Môn quan, nên giờ phút thể xác và tinh thần của cô đều mệt mỏi. “Không có chuyện gì, không có chuyện gì rồi!” Đông Bác Hải cất súng xong, đi tới ngồi xổm người xuống ôm cô vào lòng, an ủi cô, cũng là an ủi mình. “. Đứa bé.” Một lúc lâu, cô run rẩy yếu ớt lên tiếng. “Mẹ, mẹ chảy máu rồi.” Thấy máu từ chỗ đùi của mẹ chảy xuống, làm cậu bé sợ tới mức kêu lên. Đông Bác Hải liếc một cái, thì sợ tới mức lập tức ôm cô đi, bước chân vội vã chạy tới phòng cấp cứu. “Bác Hải. đứa bé. đứa bé.” Cô đau đến mức cả người đều đổ mồ hôi lạnh, ý nói đứa nhỏ, ngàn vạn lần đứa nhỏ không thể có chuyện. “Không có chuyện gì đâu Vô Song, đứa nhỏ không có sao, em yên tâm đi, cố chống đỡ chút nha, sẽ lập tức tới ngay phòng cấp cứu cấp.” Anh giận đến mức cặp mắt đỏ lên, cắn răng nghiêng lợi, trong lòng lo lắng cho Vô Song giống như là con kiến đang bò, tâm ~ đau đến mức tận cùng. Cậu bé theo ở phía sau cũng sắp bị hù dọa khóc rồi, bởi vì dọc trên đường đi mẹ đều đang rỉ máu, không biết làm sao ngay cả cậu cũng chỉ có thể nói lảm nhảm lảm bầm cầu nguyện: “Mẹ ngàn vạn lần người không thể có chuyện a, em trai cũng không thể có chuyện. Thượng Đế phù hộ, Bồ Tát phù hộ, Ultraman phù hộ.” “Ồ. Đau quá.” Bụng co rút một trận tựa như đau bụng sinh khiến Vô Song không nhìn được mà cau chặt lông mày kẻ đen lại, nắm chặt ống tay áo của Đông Bác Hải, từng giọt mồ hôi lạnh đã biến thành lớn cỡ viên hạt đậu. “Bác sĩ, bác sĩ.” Đi tới ngoài cửa phòng cấp cứu, Đông Bác Hải điên cuồng rít gào. Đèn của phòng giải phẫu vẫn sáng, hiển nhiên là bên trong vẫn còn người đang làm giải phẫu, nhưng mà anh mặc kệ, anh dùng sức đập cửa kiếng, nghe tiếng gầm gừ, thì có bác sĩ lòng như lửa đốt chạy tới, một nhóm y tá đẩy xe phẫu thuật tới, thấy bộ dạng của Vô Song, trong lòng bác sĩ trung niên run sợ nói: “Tam thiếu gia, trước tiên ngài đặt vị tiểu thư này xuống, lập tức chuẩn bị làm giải phẫu.” Đông Bác Hải đang nổi giận giống như một con sư tử phát cuồng, mọi người đều biết khi anh xù lông lên thì tùy thời anh sẽ ‘cắn người’, nhưng bác sĩ trung niên cả gan nói chuyện thì tuyệt đối là đã nguy hiểm đến tánh mạng. Anh thở hổn hển mà đặt Vô Song lên xe phẫu thuật, Vô Song lại kéo ống tay áo của anh thật chặt không chịu buông tay, khuôn mặt trắng trong thuần khiết giống như là bị ngâm ở trong nước trắng bệch không có một chút huyết sắc. “Em và con sẽ không có chuyện gì.” Đông Bác Hải nắm chặt một tay của cô trầm giọng nói, sau đó kéo xuống bàn tay mà cô cầm chặt ống tay áo của anh, nói với bác sĩ: “Mang cô ấy vào đi!” “Vâng” Bác sĩ không dám chần chờ, ra lệnh y tá đẩy cô vào một gian phòng giải phẫu khác. Vô Song lệ rơi đầy mặt và đôi mắt nhìn chăm chăm vào Đông Bác Hải, hình như có lời muốn nói, anh đưa mắt nhìn cô tiến vào trong phòng giải phẫu, sau đó mới dám tháo xuống ngực trang kiên cường, thể xác và tinh thần mệt mỏi từ tường ngồi xuống, cởi áo khoác xuống, áo sơ mi trắng bên trong của anh đã bị máu tươi nhuộm đỏ một nửa. “Cha, em trai có thể giữ được không?” Thấy cả người cha đều là máu, cậu bé sợ đến mức khóc ra tiếng, ngực giống như là bị một đoàn bông bết tắc, trái tim nhỏ ~ đau đớn! “Kỷ tử.” Đông Bác Hải hít hít mũi, ngồi thẳng người ôm cậu bé vào trong ngực, tiếng khàn khàn nói: “Cha cũng không biết.” “Ồ ô. Con không hy vọng em trai có chuyện.” Cha cũng không biết, cậu còn lo sợ hơn. “Thật xin lỗi.” Ôm chặt kỷ tử, nước mắt không hề báo trước mà nhỏ giọt xuống, đây tất cả đều là lỗi của anh, là anh có lỗi với Vô Song, có lỗi với đứa trẻ không ra đời của bọn họ. Hai cha con cứ như vậy mà lặng lẽ ôm nhau khóc, thỉnh thoảng cậu bé co quắp một chút, nhưng mà Đông Bác Hải lại như hóa đá, yên lặng rơi lệ, về mặt đỡ đỡ!

141. Chương 141: Chúng Ta Kết Hôn Đi

Hai giờ sau đó, bác sĩ trung niên mặc trang phục của phòng giải phẫu đi ra ngoài, Đông Bác Hải cùng cậu bé vội vàng chạy qua, anh lo lắng nắm chặt hai cánh tay của bác sĩ và dò hỏi: “Mẹ con đều bình an chứ?” Bác sĩ chậm rãi lấy khẩu trang xuống, và đáp ứng nói: “Tam. . . Tam thiếu gia, chúng tôi hết sức rồi. . . .” Trước khi nói ra những lời này, dường như ông cũng đã nghĩ đến hậu quả, cho nên tự giác co cổ lại,

chờ đợi bão táp tới. Vậy mà, Đông Bác Hải cũng không giận dữ như trong tưởng tượng của ông, khó mà tiếp nhận sự thật như vậy. Anh hít một hơi thật sâu, bàn tay nắm cánh tay của bác sĩ run một chút, rồi sau đó đẩy ông ta qua một bên, rồi vọt vào phòng giải phẫu. “Bác sĩ, hết sức là có ý gì, em trai vẫn còn ở trong bụng mẹ chứ?” Cậu bé kéo áo khoác trắng của bác sĩ, nước mắt rùng rùng nhìn ông ta, đôi môi nhỏ nhắn run cầm cập. “Ai.” Thấy bộ dáng đau đớn này của cậu bé, bác sĩ sờ sờ đầu của cậu bé, rồi thở dài một tiếng và lắc đầu: “Cháu ngoan thật xin lỗi, bác không thể giữ được em của cháu.” “Oa. . . Ô ô. . . .” Em trai không còn, đột nhiên cậu bé khóc lớn tiếng, ngồi xuống đất khóc đến ruột gan đứt từng khúc. Cậu muốn có em trai đến cỡ nào, như vậy về sau cậu sẽ không còn cô đơn nữa! Đông Bác Hải vội vã vọt vào phòng giải phẫu, thiếu chút nữa đã đụng vào cô y tá bưng bàn máu ra ngoài, cô y tá làm sợ tới mức lui một bước, Đông Bác Hải nhìn máu phôi thai ở trên khay, thì che miệng lại, lệ nóng cuồn cuộn ở trong cặp mắt đỏ. Kỷ tử của anh! Đã không trở thành là hình dáng con người nữa. Thậm chí anh cũng đã làm xong kế hoạch tương lai cho nó, đợi đến khi nó được sinh hạ bình an, nhưng nó đã không còn rồi! Anh hận, thật sự rất hận. Cô y tá bưng cuống rốn thấy anh khổ sở như vậy, cũng muốn nói gì đó, nhưng lúc này một vị y tá lớn tuổi đi ra, nhẹ nhàng đẩy cô một chút và lặng lẽ nói: “Mau mang đi.” “Dạ.” Cô y tá đáp một tiếng, rồi không dám chần chờ mà cúi đầu thấp chuẩn bị mang đi ra ngoài, không ngờ đột nhiên Đông Bác Hải ngăn cô ấy lại, hơn nữa còn lớn tiếng chất vấn: “Các người muốn mang kỷ tử của tôi đi đâu? Vứt bỏ giống như đồ bỏ đi sao?” Cô y tá bị rống đến mức co rúm lại, tay bưng cuống rốn run giống như là bị rút gân. “Tam thiếu gia bớt giận, chúng tôi mang thi thể của tiểu thiếu gia đi hỏa táng.” Y tá lớn tuổi lập tức tiếp lời. Đông Bác Hải hít một hơi thật sâu, cuối cùng mới đề xuống tức giận đang bốc lửa, trầm giọng nói: “Sau đó tôi tới lấy.” “Dạ!” Y tá lớn tuổi lên tiếng đáp ứng, rồi vội vã mang cô y tá trẻ rời đi. Đợi sau khi họ rời đi, thì anh lau khô những giọt nước mắt ở trên mặt, nhìn trời hít một hơi thật sâu, quả đấm siết chặt đến mức vang lên tiếng rắc rắc, thù này không báo, anh thề không làm người! Đi vào phòng giải phẫu, thấy Vô Song đã tỉnh, hai mắt của cô nhìn ngơ ngác ở phía trên, coi trời bằng vung, thật giống như một thân thể không có linh hồn, Đông Bác Hải thấy thế thì cái mũi cũng chua xót một lúc, nhưng anh không thể khóc ở trước mặt cô, anh âm thầm cắn răng, rồi đi đến phía cô dịu dàng nói: “Em tỉnh rồi.” Vô Song làm như không nghe thấy anh nói chuyện, vẫn ngơ ngác như cũ nhìn đèn phẫu thuật đã tắt ở trên nóc. “Có cảm thấy đau chỗ nào, hoặc là khó chịu chỗ nào hay không?” Người nào đó hỏi. Vô Song vẫn không có phản ứng gì với anh, chỉ là hai hàng nước mắt trong suốt nóng hổi chảy liên tục. “Vô Song, anh cầu xin em nói một câu có được hay không, hoặc là mắng anh cũng được.” Anh thật sự là sắp không ngượng trang được nữa, anh nắm tay của cô, cảm thấy lạnh như băng. “Thật sự xin lỗi!” Hồi lâu, cô nhẹ nhàng mở miệng, nhưng không nhìn được mà lên tiếng khóc. “Vô Song, đứa nhỏ không giữ được không phải là lỗi của em, là anh thật sự xin lỗi em, thật sự xin lỗi con của chúng ta.” Đông Bác Hải quỳ gối ở bên cạnh và nắm tay của cô thật chặt, than thở khóc lóc, năm tuổi năm đó anh đã không thể giữ được mẹ, thì hôm nay anh cũng không thể bảo vệ con của bọn họ, anh thật sự cảm thấy mình bất lực, vô dụng! “Bác Hải. . . đến tận cùng là anh có thâm thù đại hận sâu như vậy với ai?” Vô Song nghiêng đầu và đưa mắt nhìn anh, nước mắt lập lờ, cô không hận anh, bởi vì cô biết đứa bé không giữ được, khổ sở nhất, đau đớn nhất không phải là mình, mà là anh. Cô muốn biết, tất cả đều là vì đau lòng cho anh, không muốn anh yên lặng chịu đựng đau khổ thù hận một mình. “Vô Song, anh có thể không nói không?” Anh quen chịu đựng một mình, có đau đớn thì cũng chỉ có thể một mình chấp nhận. Vô Song hít hít lỗ mũi mà gạt đầu, rồi nuốt xuống một ngụm nước miếng, cô cầm ngược tay của anh, khẩn cầu: “Nhất định phải còn sống bình an, mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh cũng không được có chuyện.” Anh không nói thì nhất định là có lý do của anh, cô không hỏi nhưng mà yêu cầu duy nhất của cô chính là, anh phải còn sống bình an. “Ừ, anh đáp ứng em!” Anh gạt đầu thề, đặt tay lạnh như băng của cô lên bên môi rồi hôn hít lấy, nước mắt đã khô, anh ngẩng đầu nhìn cô, thần sắc kiên định nói: “Vô Song, chúng ta kết hôn đi!” Kết hôn? Vô Song kinh ngạc một lúc rồi trợn to hai mắt, giống như là không thể tưởng tượng nổi. Anh đứng lên một chân, còn một chân quỳ xuống đất từ trong túi tây phục lấy ra một hộp nhẫn màu đỏ, mở ra bên trong là chiếc nhẫn kim cương mà lần đó Vô Song đã trả lại cho anh, anh vẫn luôn mang theo bên người, chờ đợi có một ngày để cầu hôn với cô, cuối cùng hôm nay cũng để cho anh đợi được. “Chúc Vô Song tiểu thư xinh đẹp, em nguyện ý gả cho anh không?” Anh nở một nụ cười xinh đẹp, tìm niềm vui trong đau khổ mà nói. Vô Song liếm liếm cánh môi khô ráp, rồi cũng nín khóc và mỉm cười gạt đầu: “Em nguyện ý.” “Đáp ứng rồi nhé, cả đời này em cũng đừng mơ tưởng đối ý!” Anh bá đạo đeo chiếc nhẫn vào ngón tay của cô, chỉ sợ cô do dự đối ý, mang chiếc nhẫn vào xong, thì anh cúi đầu hôn lên cánh môi khô ráp của cô, nước mắt cùng nước mắt giao hoà với nhau chính là vui mừng. “Mẹ.” Cậu bé đi tới, một đôi mắt đỏ hồng giống như là thổ, thấy bộ dáng mẹ yếu ớt, thì cậu nhìn không được mà lỗ mũi chua xót. “Bảo bối, thật xin lỗi, đứa

em mà con chờ đợi đã không còn.” Vô Song kéo tay nhỏ bé của kỷ tử, thật xin lỗi mà nhìn con. Cậu bé lắc đầu, ôm lấy cổ của cô, “Mẹ không có việc gì là tốt rồi, em trai hay em gái sau này sẽ có lại!” “Kỷ tử ngoan, về sau cha sẽ khiến ẹ sinh một đội bóng rổ.” Đông Bác Hải vuốt đầu kỷ tử, cười nói. Cậu bé nức nở một chút, buông cổ của Vô Song ra, rồi quay đầu nhìn Đông Bác Hải nói: “Cha, đội bóng rổ có thể quá ít hay không, ít nhất cũng phải sinh một đội banh.” “Được, thế thì đội banh!” Nghĩ một chút, Đông Bác Hải cảm thấy đề nghị của kỷ tử rất tốt. Có thể có người không bị lừa gạt nên oa oa kháng nghị: “Wey wey Wey, hai người xem em là cái gì?” Ách. Một lớn một nhỏ nhìn cô, sau đó nhìn thẳng vào mắt nhau một cái, và cả hai rất có ăn ý, ai cũng không dám vạch trần, nhưng còn người trong cuộc thì kêu la: “Các người làm như em là heo mẹ à!” “Anh không có nghĩ như vậy, kỷ tử con nghĩ sao?” “Con không có, là tự mẹ nói.” “Hi hi.” Vốn là không khí nặng nề đột nhiên trở nên ấm áp, một nhà ba người ẩm ỉ một lúc, nhưng trong lòng bọn họ đều rất rõ ràng, đây cũng chỉ là cười gượng.

142. Chương 142: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (13)

Một tuần lễ sau, Vô Song bình an mà xuất viện, ngày xuất viện cậu bé vẫn cùng với cô, nhìn cô dọn dẹp hành lý, cậu bé nằm ở trên giường ăn đồ ăn vặt. Đồ mới vừa dọn dẹp đóng gói xong, thì có khách quý giá lắm, động tác của cô hơi chậm lại và kinh ngạc nói: “Chủ tịch.” Sao ông ấy lại tới nhỉ? “Vô Song, ta tới đón con về nhà!” Ông cụ cười híp mắt nói với cô, quần gia đi theo thấy tay của Vô Song xách valy hành lý thì rất thích thời nhận lấy từ trong tay cô. “Về nhà?” Trợn to hai mắt, hiển nhiên là cô quên mấy lời nói ngày đó của Đông Bác Hải. “Bác Hải không có nói cho con biết sao?” Ông cụ hơi nhăn mặt cau mày, rõ ràng là không vui. Vô Song chợt hiểu ra, “Có ~ anh ấy có nói cho con biết, là con quên mất à.” “Mẹ, ông ấy là ai vậy?” Cậu bé cầm khoai tây chiên đi tới, nhìn Đông lão không rõ chân tướng mà hỏi. “Cấp trên của mẹ, cũng là. . . cha của cha!” Hai chữ Cha, cô nói rất nhẹ, và gương mặt hơi ửng hồng, bọn họ còn chưa kết hôn mà cô đã cho kỷ tử bạo như vậy, thật là thất lễ. “A ~ vậy chính là ông nội?” Cậu bé phản ứng kịp, rất lễ phép mà lên tiếng kêu: “Ông nội ngài khỏe chứ.” “Ha ha, cháu nội ngoan.” Một tiếng ông nội chưa đủ nặng nhẹ, lại dụ dỗ làm cho ông cụ vui vẻ cười to, ông đưa tay sờ sờ đầu cậu bé, từ trong túi lấy ra một phong bao tiền lì xì đưa cho cậu bé, “Cháu nội ngoan, đây là ông nội tặng cho con làm lễ ra mắt.” “Chủ tịch, ngài quá khách khí rồi, chúng con không thể nhận.” Vô Song đẩy trả về cho ông, ôm bả vai nhỏ của kỷ tử. “Sao có thể gọi là khách khí, đây là quà gặp mặt cho cháu trai của ta.” Đông lão cố ý, và cứng rắn nhét bao tiền lì xì vào trong tay Q Tử. Nghĩ đến quan hệ của ông và Bác Hải, nên Vô Song cũng không từ chối nữa, nếu cô từ chối nhất định ông cụ sẽ cảm thấy là cô không muốn đồ của ông, cậu bé cầm bao tiền lì xì mà buồn bã, sau đó ngẩng đầu nhìn cô hỏi: “Mẹ, con nhận hay không nhận đây?” “Ha ha ha.” Nghe cậu bé nói như vậy, Đông lão cười sang sảng một trận, đứa bé này hiểu chuyện như vậy, làm cho ông thích. “Cầm đi!” Ấn bả vai nhỏ của kỷ tử, Vô Song cũng mỉm môi cười, cô biết kỷ tử chỉ là quái lạ, cũng không phải là rất muốn nhận lấy bao tiền lì xì này. “Dạ, nghe mẹ, hi hi.” Cậu bé đem bao tiền lì xì để vào trong túi áo của mình, rồi ngẩng đầu lên hỏi: “Mẹ, thật sự chúng ta phải dọn đến nhà ông nội ở sao?” “Ách. . . Cái này?” Vô Song có chút xấu hổ nhìn Đông lão, cô cũng hơi rối rắm, Bác Hải đúng là muốn cô và kỷ tử đến nhà họ Đông ở, nhưng cô cảm thấy không được tốt lắm, dù sao cô vẫn là con dâu chưa có xuất giá, đã vậy còn mang theo đứa bé, vào ở thì nhất định sẽ có rất nhiều chuyện linh tinh. “Vô Song, con có băn khoăn gì thì hãy nói ra đi.” Nhìn thấu vấn đề ở trong lòng cô, thì ánh mắt của Đông lão hiển lạnh nói. Do dự một chút, thì cô cũng ấp úng thốt ra: “Ách. . . Chủ tịch, con cảm thấy bây giờ con mang kỷ tử vào ở nhà các người, có thể sẽ khiến cho các người thêm nhiều phiền toái không cần thiết.” “Cái này con cần lo ngại, các con vào ở có thể giúp cho lão già như ta đây giải buồn, ta cầu còn không được đó chứ, ha ha, quyết định như vậy đi.” “Chủ tịch.” “Ừ ~ đều là người một nhà, nên thay đổi gọi cha đi.” Ông cụ không vui nói. Ách. Lúc nào thì thành người một nhà, sao cô không biết nhỉ. Thấy cô mờ mịt, Đông lão cười ha ha “Không phải người một nhà, không vào nhà người, thế nhưng tiền vào cửa nhà họ Đông, thì sau này sẽ là người của nhà họ Đông.” “A ~ còn có quy tắc này?” Cậu bé thất kinh, cậu lớn như vậy đã tiến vào vô số cửa, vậy cậu coi như là người của nhà ai đây? ? “Bác Hải.” Lúc này, Đông Bác Hải tới đón Vô Song xuất viện đang đi vào, nhìn thấy ông cụ, thì chân mày của anh hơi nhăn một chút, nhưng ở trước mặt kỷ tử và Vô Song anh vẫn ngụy trang cười nói: “Cha, sao ngài lại tới?” “Ta thuận đường đi

ngang qua, nghe nói hôm nay Vô Song sẽ xuất viện nên tới đón con bé về nhà.” Nhìn thấy anh thì vẻ mặt của ông cụ chính là nghiêm túc, thay đổi gương mặt thân thiện mới vừa rồi. Đông Bác Hải chau chau mày, vén từng sợi tóc rối xuống của Vô Song, cười nói dịu dàng: “Vô Song, em xem cha quan tâm đến em rất nhiều đó, phải biết, ông cũng không tốt với anh như vậy.” Nghe lời này của anh, mặt của ông cụ rõ ràng thoáng qua chút lúng túng, nhưng cũng không biến sắc nói: “Đi thôi!” Ông xoay người, và quần gia xách hành lý đi theo. “Đi thôi!” Đông Bác Hải ôm vai của Vô Song, nhẹ nhàng cười nói. Kéo cánh tay của anh, Vô Song ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng rực nhìn anh và nói: “Bác Hải, thật ra thì chủ tịch vẫn rất quan tâm đến anh.” “A ~” Anh kinh ngạc một chút, nhìn chăm chăm thần sắc của cô, bị anh nhìn lâu thì Vô Song có chút không chịu nổi, ánh mắt lấp lánh một chút. Anh cười lạnh một tiếng, sau đó bóp bóp cái mũi của cô, “Không biết nói dối, thì cũng đừng học người ta nói dối.” “Bác Hải.” Cô cũng chỉ là muốn cho anh vui vẻ một chút nha, ai biết anh lại thông minh như vậy, cái gì cũng chạy không khỏi ánh mắt của anh. “Muốn anh vui vẻ thì có rất nhiều phương pháp, tỷ như ~ hôn anh một cái, hử?” Tay của anh ôm chặt lấy bả vai cô, lông mày tuấn tú héch lên nói. “Không muốn.” Vô Song đẩy anh ra, rồi quay mặt đi. “Ách, con lên xe chiếm chỗ ngồi trước đây.” Thấy cha mẹ anh em em thì cậu bé rất thức thời không làm kỳ đà cản mũi của hai người, tìm cơ chuẩn mất. . . “Anh xem anh đi cả ngày đều là tình trùng lên não, không có nghiêm chỉnh gì cả, sớm muộn gì kỷ tử cũng sẽ bị anh dạy hư đấy!” Vô Song nũng nịu trách anh một tiếng. “Kỷ tử của anh, đương nhiên là phải giống anh.” Anh không lấy làm hổ thẹn, mà ngược lại còn cho là quang vinh, đắc chí a! Đây vốn là một câu nói rất uất ức, lại làm dấy lên nỗi đau sâu nhất trong lòng Vô Song, thần sắc của cô ảm đạm, rồi vội ôm chặt eo của Đông Bác Hải, rúc vào trong ngực anh, tự đáy lòng cô nói: “Bác Hải, cảm ơn anh tiếp nhận em, tiếp nhận kỷ tử, tiếp nhận tất cả của em.” “Bé ngốc.” Đông Bác Hải nhẹ nhàng cười nhạo, chỉ có anh biết, anh mới là người nên cảm tạ cô nhất, có thể thiên tân vạn khổ mà sinh hạ kỷ tử cho anh. “Có thể gặp được em, thật sự là may mắn lớn nhất của cuộc đời anh.” Vô Song ngẩng đầu lên, cười với anh vô cùng sáng rỡ, khi anh còn chưa kịp có phản ứng, thì cô đã nhón chân lên, ở trên mặt anh hôn một cái, mặc dù chỉ như chuồn chuồn lướt nước, nhưng nụ hôn này lại kích thích cảm xúc menh mông trong lòng anh, cái rung động này đã thả phanh, bàn tay của anh kéo cô trở về, cúi đầu bá đạo hôn lên môi anh đào mềm mại của cô, giống như là lữ khách đói khát, đang khao khát tìm kiếm nguồn nước vậy, tình cảm khó tự kiềm chế đã liên tục làm cho nụ hôn này sâu hơn — Mãi cho đến khi hơi thở của cả hai không được thông, thì anh mới nhả ra! Vô Song mệt mỏi thở hồng hộc, mà anh chỉ là hít sâu chín lần, thì người xem như không có chuyện gì, thân thể nam nữ chênh lệch nhau không thể không nói là rất lớn. Bỗng chốc, điện thoại của anh reo lên, vừa nhìn số điện thoại anh liền nhú chân mày, nhận nhặt liếc về Vô Song một cái, thấy cô đang thở dốc, thì anh cầm điện thoại lên đi tới bên kia nhận.

143. Chương 143: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (14)

Một giờ sau, Đông Bác Hải lái xe tới một ngôi biệt thự, anh không dừng xe vào nhà để xe, mà chạy thẳng vào sân. Trong phòng khách biệt thự, một cô gái xách valy hành lý đang làm tiết mục bỏ đi, An Sâm ngăn cản cô ta, những lời tốt đẹp gì cũng đã nói hết rồi, mà cô ta vẫn cố ý muốn đi, bất đắc dĩ cô mới phải bấm điện thoại cho Đông Bác Hải. “Cô tránh ra —” Cô ta lớn tiếng quát An Sâm đang ngăn cản cô ta, nhưng An Sâm lại không nghe cô ta. “Xảy ra chuyện gì?” Đông Bác Hải vội vã rảo bước đi tới, vẻ mặt không vui hỏi. “Tổng giám đốc, Vương tiểu thư cô ta.” “Đông tổng, nghe nói ngài phải kết hôn mà, chúc mừng anh!” Cô ta cười lạnh nhìn anh, đầu đón nói, một đôi mắt đẹp đầy nước mắt, bộ dáng tủi thân thật sự làm đau lòng người. Nhưng, bộ dáng này của cô ta ở trong mắt Đông Bác Hải thì chỉ có bức bối, không có đau lòng, thương tiếc! Cô gái này ở trong mắt , trong lòng của anh cũng chỉ là một con cờ trả thù, con cờ chính là con cờ, vĩnh viễn không thể trở thành vợ. “Cô xách valy theo là muốn làm gì?” Anh nện bước mạnh mẽ bước tới trước mặt của Vương Lôi Lôi, nhìn valy hành lý trong tay cô ta, nhất thời con người sâu thẳm xoắn tới như loại cuồng phong sóng lớn kinh khủng. Vương Lôi Lôi hình như cũng không phát hiện được cơn tức giận của anh, hoặc là cô ta cố ý bưng bình ở trước mặt anh một lần, thử xem anh có dụ dỗ giữ mình lại hay không. Hít sâu một hơi, ánh mắt của cô ta bưng bình nhìn anh, “Tôi muốn rời khỏi nơi này?” “Lý do.” Anh hơi nheo mắt lại nhìn thẳng vào cô ta. “Không phải ngài sắp kết hôn sao, tôi còn ở lại làm gì? Chẳng lẽ anh không sợ vợ anh biết sự tồn tại của tôi à!” Cô

ta cười giễu cợt, không ngờ lại chọc giận một con sư tử mạnh mẽ. Bàn tay to của anh kẹp cổ của cô ta, hai mắt âm u kinh khủng sắc bén như lửa, cắn răng nghiêng lợi cảnh cáo: “Nếu cô dám để cho vợ tôi biết sự tồn tại của cô, tôi nhất định sẽ giết cô!” Tay nắm cổ cô ta càng ngày càng chặt, khuôn mặt đẹp trai của Đông Bác Hải cũng càng ngày càng như mây mù, hai mắt hung ác đến tỏa sáng, mới vừa mất đi một đứa con, tâm tình của anh vốn đã xuống đến đáy cốc, mà cô gái này còn dám nổi giận với anh, quả thực là tìm chết! Cô ta thật đúng là quá coi trọng mình rồi. Đôi tay của Vương Lôi Lôi nắm chặt bàn tay to của anh, sắc mặt thay đổi lớn, hô hấp dần dần không thoải mái. An Sâm thấy thế cũng không có ngăn cản, không phải cô không dám, mà là cô căn bản không muốn, nói tà ác một chút, thì cô còn ước gì tổng giám đốc bóp chết cô ta đi! Vừa mới bắt đầu cô gái này còn làm cho cô nhìn với cặp mắt khác, cảm thấy cô ta rất thông minh, không hề giống những cô gái tầm thường thích quần đàn ông, hoặc là tìm mọi cách khiến cho người đàn ông làm mình vui lòng. Vậy mà mới được mấy tháng, thì cô gái này đã mất kiên nhẫn, bắt đầu chú trọng đến bề ngoài, thỉnh thoảng còn lên cơn động kinh, phát điên, đối với đám người hầu thì hô hô quát quát, đối với cô cũng ra vẻ lạnh lùng, bộ dạng nhìn cô không quen. Thôi đi, cô còn nhìn cô ta không quen ! “Cô hãy thu hồi kiểu cách làm bộ của cô lại, khuyên cô ngàn vạn lần đừng chọc giận tôi, nếu không hậu quả cô — đảm đương không nổi đâu!” Anh buông tay đẩy cô ta ra, trông mắt sâu thẳm biến thành vô số tia lạnh lùng bén nhọn, nhần tâm mà bay vút qua Vương Lôi Lôi, cô ta hận đến mức cắn chặt hàm răng, khuôn mặt xinh đẹp biến đổi với nhiều màu sắc khác nhau, có bối rối, cũng có nhếch nhác. Đông Bác Hải xoa xoa sống mũi mệt mỏi, khó có được tâm tình tốt thì lại bị cô ta phá hư, cô gái này thật đúng là không để cho anh tỉnh tâm được, càng làm cho anh không tỉnh tâm vẫn còn ở phía sau. ***** Nửa đêm chính là lúc thành phố xinh đẹp, mây ngũ sắc nhảy lên, muôn màu muôn vẻ giống như tia sáng dâng lên mãnh liệt, tràn ra sự cô đơn tối nay của bầu trời sao, khiến cho bầu trời cũng say rượu mê đắm trong ánh đèn. Lúc này chính là cao trào của quán bar, trong sàn nhảy oanh oanh yến yến, nam nam nữ nữ, mặc kệ không khiêu vũ, hay không biết khiêu vũ đều vẫn bước ra sàn nhảy, uốn éo theo ca khúc! Vậy mà, ở trong góc quán bar, có một bóng dáng cô đơn của cô gái có vẻ không phù hợp với hoàn cảnh náo nhiệt nơi này. Chỉ thấy cô ta uống một ly lại một ly, cố gắng làm mình say, ở chung quanh cô ta đã có rất nhiều ly thủy tinh trống không. Quán bar là một nơi ngư long hỗn tạp, cho dù bạn không muốn gây chuyện, cũng không dám đảm bảo không có người tới cửa gây chuyện. “Tiểu thư, một mình uống rượu giải sầu rất nhàm chán, tôi uống chung với em!” Một người đàn ông dáng dấp cực kỳ bí ố đi tới chỗ cô gái, sau đó hắn ta ngồi xuống bên cạnh rồi cười đều. “Cút ngay!” Cô gái không thèm liếc hắn ta một cái, vẫn uống rượu của mình. Dáng dấp của cô ta rất đẹp, đôi mắt mê ly lóe ra tia sáng mê người, đọng ở trên làn da trắng cùng với tư thái kiêu ngạo, đều làm cho đàn ông mơ mộng cùng dục vọng vô tận, báu vật ở trước mặt, sao đàn ông lại dễ dàng bỏ qua! “Tiểu thư, tâm tình không tốt, hay là thất tình vậy?” Người đàn ông lại nhả lung tung ở bên cạnh, đáng ghét giống như là con ruồi vậy, Vương Lôi Lôi nâng lên khuôn mặt tươi cười tuyệt đẹp, say khướt mà nhìn hắn ta, “Bảo ông biến, lỗi tai ông có điếc không?” Người đàn ông không giận, vẫn nói: “Tiểu thư, kết giao bạn bè đi, tôi. . .” “Cút ——” Vương Lôi Lôi nhặt chai bia ở trên bàn lên chỉ vào hắn ta, lớn tiếng mắng, nhưng người đàn ông lại cảm thấy lời của cô ta cũng không có chút uy nghiêm nào, ngược lại khiến hắn ta lộ ra sắc mặt xấu xí, hắn ta ngồi gần cô ta, một tay ép cô ta lên trên ghế sa lon, muốn áp dụng bạo hành. “Ông làm gì đấy, tránh ra, tránh ra ——” Cô gái la dữ dội, người đàn ông dè ở trên người cô ta, dùng sức hôn lên môi của cô ta, chặn lời nói của cô ta lại, cô gái ghê tởm muốn ói, tức giận vì đánh không lại người đàn ông, dùng sức giãy giụa mấy cái nhưng cũng không có kết quả, sau đó cô ta cuộn cong chân lên, húc vào sinh mạng của người đàn ông một cái, chiêu phòng sói này chính là đứa em trai làm cảnh sát dạy cô ta, lúc này người đàn ông mới đau đớn bò dậy từ trên người cô ta, gia tăng thêm hai chân, gặp người. “Thối tha, mày dám đá tao.” Vương Lôi Lôi đứng lên dự định chạy trốn, không ngờ bị người đàn ông bóp chặt cổ tay, người đàn ông tức giận mà vung tay lên, cho cô ta một cái tát thật mạnh. “A ——” Cô ta đau đớn đến mức kêu lên một tiếng. “Chị.” Chính là một tiếng đau đớn này, khiến cho em trai của cô ta đang đi tìm nghe tiếng chạy tới, thấy cô ta đang bị một người đàn ông xa lạ bắt nạt, Vương Hạo tức sùi bọt mép mà xông tới, đoạt lấy cô ta từ trong tay người đàn ông, sau đó đập một cước làm cho người đàn ông ngã trên mặt đất. Người đàn ông há là đối thủ của anh ấy, bị đập ngã ở trên đất cũng không bò dậy nổi, sau khi anh ấy tay đầm chân đập người đàn ông một trận, thì Vương Lôi Lôi hai mắt đầm lệ mà giữ chặt cánh tay của anh ấy nói: “Được rồi, Hạo Hạo chúng ta đi mau.” “Chị, chị không sao chứ!” Thấy cô ta lệ rơi đầy mặt, Vương Hạo lo lắng hỏi. “Không sao.” Cô ta lắc đầu, “Đi nhanh đi.” Cái chỗ này một khắc cô ta cũng không muốn nán lại. Vương Hạo gật đầu một cái, trước khi đi còn đập người đàn ông một cước cho hả giận! “Nôn.” Mới vừa ra khỏi quán

bar, Vương Lôi Lôi liền ghé tởm mà nôn mửa liên tục, Vương Hạo vừa vỗ lưng giúp cô ta, vừa nói: “Chị, trong khoảng thời gian này chị ở đâu vậy, ba mẹ đều rất nhớ chị, còn có.” “Nôn.” Cô ta ói nữa.

144. Chương 144: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (15)

“Chị, chị không sao chứ?” Vương Hạo thấy cô nôn mửa đến mức như thế, thì không yên tâm mà hỏi một lần nữa. “Không sao. Không sao đâu.” Cô dùng sức lau lau môi mấy cái, nghĩ đến mới vừa rồi bị tên đó cưỡng hôn, cô liền cảm thấy ghê tởm muốn ói, nước mắt rơi xuống tí tách, trong lòng khó chịu giống như là bị đổ 90 lọ dấm lâu năm, trong chua có khổ, có đổ kị có hận, chưa từng nghĩ qua, yêu một người đàn ông lại vất vả, đau khổ như vậy. Cô nghĩ không ra, anh dĩ nhiên không thương cô, tại sao lại muốn trêu chọc cô, không đụng đến cô, tại sao lại muốn cô làm tình nhân của anh! Cũng đã muốn kết hôn rồi, tại sao đối với cô còn không buông tay! Anh ấy —— đến tốt cùng là người đàn ông như thế nào? “Nôn.” Cô càng ói càng mãnh liệt, Vương Hạo nhìn thấy mà đau lòng, cậu cầm điện thoại lên gọi qua một dãy số, chỉ nói đơn giản đôi câu rồi cúp máy, sau khi cất điện thoại cậu vuốt lưng giúp cô: “Chị, nếu thật sự khó chịu, vậy chúng ta đi bệnh viện đi.” “Không, chị không muốn đi bệnh viện, không muốn đi ——” Cô hình như là rất sợ đi bệnh viện, sợ tới mức mà nắm chặt ống tay áo của Vương Hạo, vì bị giật mình quá mức mà tay đều run rẩy. “Bọn họ còn chưa đi xa đâu ——” Đột nhiên từ sau lưng truyền đến một giọng cao, giọng nói này nghe có chút quen tai, hai chị em xoay đầu lại, thì thấy năm sáu tên đàn ông béo gầy khác nhau và trong tay đang nắm gậy gỗ, tên đàn ông bị đánh đang dùng tay chỉ cậu. Vương Hạo đỡ Vương Lôi Lôi dậy, ánh mắt sắc bén nhìn đám người trước mắt đang di chuyển tới phía bọn họ, cậu bình tĩnh nói: “Chị, chị đứng sang một bên đi.” “Hạo Hạo, đối phương rất nhiều người, em đánh không lại bọn chúng đâu, chúng ta mau chạy đi!” Vương Lôi Lôi lo sợ hốt hoảng mà nắm chặt cánh tay của cậu đề nghị. Nhưng Vương Hạo lại không nghe, kéo tay của chị xuống, rồi nghênh đón bọn họ đi qua —— “Hạo Hạo.” Cô lo lắng kêu lên, trong lòng sợ đến mất bình tĩnh, làm sao đâu? Làm thế nào đây? “Nhóc con chết tiệt, mày rất mạnh nha!” Tên đại ca cầm đầu lãnh xịch một tiếng, phun qua bên cạnh một ngụm nước miếng, “Đxm mày chứ, anh em của tao mà mày cũng dám động.” Cây gậy của tên đại ca cầm đầu vung lên, ba bốn tên còn lại liền quơ múa cây gậy xông lên, tuy cậu chỉ là một cảnh sát giao thông quen, nhưng mà cũng đã tiếp nhận đặc huấn qua, nên thân thủ cũng không tồi, rất dễ dàng tránh được cây gậy bọn họ vung tới, hơn nữa chỉ hai ba cước liền quật ngã hai tên. “Mẹ kiếp.” Tên đại ca cầm đầu phun ra một ngụm nước miếng, rồi tự mình ra trận. Đại ca chính là đại ca, một chọi hai, hấn ta ở phía sau đánh lén, Vương Hạo không có lưu ý nên bị hấn ta đánh trúng một gậy, thân thể lão đạo lao về phía trước, đạp mạnh chín bước mà ổn định bước chân. “A. Hạo Hạo cẩn thận!” Vương Lôi Lôi sợ tới mức kinh hãi mà la một tiếng, nước mắt chảy ròng ròng. Vương Hạo nhìn tên đàn ông bị đánh ngã đang rên rỉ nằm trên mặt đất, ngồi xổm người xuống rồi nhặt cây gậy trong tay hấn ta lên, xông qua tên đại ca kia, sau chín chiêu thức thì tên đại ca đó rõ ràng bị thua, mặt cũng bị đánh một gậy, một cái răng bay ra ngoài, phun máu mũi. Hai tên thuộc hạ thấy đại ca bị đánh như thế, thì lập tức gác lại mà ngồi xổm người xuống đỡ hấn ta lên, dò hỏi: “Anh Phi, anh làm sao vậy? Anh Phi. . . Anh Phi, em là a cầu, anh còn nhận ra em không?” “F**k.” Tên đàn ông gọi là anh Phi mơ mơ màng màng mở mắt ra, lắc lắc đầu bị đánh choáng váng, đẩy cái tên gọi là a cầu ra. “Hạo Hạo” Vương Lôi Lôi thấy em trai thắng thì nín khóc mà mỉm cười, hưng phấn vọt tới phía cậu, tiếp đó còn chưa đến gần cậu, thì đã bị người ta ghim chặt từ phía sau, hơn nữa còn siết cổ của cô. “Chị.” Vương Hạo thấy thế thì sợ hãi lo lắng và gầm thét lên: “Buông chị tao ra.” “Muốn cứu chị mày, thì để cây gậy xuống.” Cái tên kẹ Vương Lôi Lôi không phải là ai khác mà chính là cái tên đàn ông có ý đồ bỉ ổi với cô. “Hạo Hạo.” Trong nháy mắt, hai mắt của Vương Lôi Lôi nhắm lại, bộ dáng đau lòng. Cậu mới vừa để cây gậy xuống, thì đã có người xông lên trước cho chân của cậu một cái đòn thật nặng, cậu đứng không vững, nên quỳ một gối xuống, đau đến mức tê tâm liệt phế mà tru lên một tiếng như sói. “Hạo Hạo.” Vương Lôi Lôi sợ tới mức mặt mày không còn chút máu, do cô căng thẳng quá mức nên dùng sức động thân thể mấy cái, không cẩn thận liền cắt đứt cổ của cô, máu tươi tràn ra. “Chị ——” Vương Hạo đau đến mức cổ cũng ồm ồm, nhưng vẫn còn lo lắng cho sự an nguy của cô. “A ~ thật đúng là chị em tình thâm.” Bên đường bên trong một chiếc xe thương vụ, người đàn ông cười nhẹ tự đắc, khuôn mặt thần bí chôn ở trong buồng xe tối tăm, xuyên thấu qua cửa sổ

xe, gã vừa nhấp nhẹ rượu ngon, vừa thưởng thức kịch hay. “A. A. A.” Một cây gậy to, từng gậy một đánh vào trên người của Vương Hạo, một tiếng đau đớn đến tê tâm liệt phế kia, làm cho Vương Lôi Lôi nghe thấy mà kinh hãi, cô ta khóc đến đau đớn và quát: “Dừng tay, mau dừng tay. Van cầu các người dừng tay.” “Chị.” Vương Hạo bị đánh đến mức chỉ còn một hơi thoi thóp, nhưng vẫn lo lắng cho an nguy của cô. “Tên nhóc chết toi, nếu cầu xin tha thứ, thì hôm nay ông sẽ tạm tha ày, phì.” Anh Phi phun ra một búng máu, đá lên thân thể chồng chất vết thương của cậu và nói. Quạt cường như cậu, cho dù chết Vương Hạo cũng sẽ không cúi đầu với những tên cặn bã tạp chủng này! “Đánh cho đến chết cho tap.” Có lẽ chưa từng thấy qua một tên không biết điều như vậy, nên anh Phi cực kỳ tức giận mà hô quát một tiếng với đám thuộc hạ. Mọi người lần nữa dồn sức lên, lại một trận gậy gộc quạt vào người cậu, cho dù là Vương Hạo mình đồng da sắt cũng không thể chịu đựng được bọn họ đánh liều mạng như vậy a! “Nôn.” Rất nhanh đã có một ngụm máu tươi từ trong miệng cậu phun ra, ngay cả sức để tránh né cậu cũng không còn, chỉ có thể chịu đựng mà thôi. “Dừng... Hạo Hạo. dừng đánh nữa, em.” Cổ họng của Vương Lôi Lôi cũng sắp hết đến khản, nhưng bọn ác ôn này vẫn còn không chịu bỏ qua. “Đủ rồi!” Anh Phi rút cuộc cũng hết giận mà kêu lên một tiếng, lấy một điều thuốc ra đốt, thật ra thì hẳn ta rất bội phục dũng khí của tên nhóc này. Thấy cuối cùng bọn họ cũng dừng tay, Vương Lôi Lôi cũng khóc đến khan cổ họng, tên đàn ông kẹp cô cuối cùng cũng buông tay thả cô ra, cả người cô xụi lơ ngồi xuống, giống như tất cả sức lực bị rút cạn, chỉ có thể dựa vào bờ để mà bò từng bước một đến chỗ em trai. “Chị.” Vương Hạo nằm ở trên mặt đất, không nhúc nhích, bề đầu chảy máu mà ánh mắt của cậu cũng không mở ra được, chỉ có thể hơi hé ra nhìn cô. “Hạo Hạo. . . Hạo.” Thấy bộ dáng này của em trai, tâm của cô ~ đau đến cùng cực, nước mắt cũng sắp chảy khô rồi. “A!” Đột nhiên, một tên đàn ông bị đánh không cam lòng đã cầm gậy lên, đánh vào trên đầu của Vương Hạo, nhất thời, máu tươi chảy xuống làm mờ nhạt khuôn mặt của cậu. “Không ——” Vương Lôi Lôi tê tâm liệt phế đến mức gào thét một tiếng, sau đó trợn to hai mắt, cứ như vậy im lặng nhìn cậu, hô hấp cũng giống như bất động, nhìn cậu nhắm mắt lại, và trút ra hơi thở cuối cùng, cô cảm giác trời đều sập xuống, thế giới tối sầm lại! “Lôi Lôi.” Trước khi hôn mê, hình như cô nghe thấy có người đang gọi tên của cô.

145. Chương 145: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (16)

Đợi đến khi cô mở mắt lần nữa, thì đã là sáng sớm ngày hôm sau, ở trong bệnh viện. “Lôi Lôi, em tỉnh rồi?” Có người đang nắm chặt tay của cô, cô chậm lại quay đầu nhìn về phía đó, chỉ thấy vẻ mặt người con trai nặng nề đang chau mày, cô nói chuyện, mới phát giác tiếng nói của mình đã khàn khàn khó nghe, nhưng không quan trọng, quan trọng là, “Hạo Hạo, Hạo Hạo như thế nào rồi, em muốn gặp Hạo Hạo, Uông Dương dẫn em đi gặp Hạo Hạo.” Cô chống tay bò dậy. “Lôi Lôi, em bình tĩnh một chút.” Uông Dương kiềm lại cô đang kích động không thôi. Bình tĩnh, sao muốn cô bình tĩnh? “Hạo Hạo, em muốn gặp Hạo Hạo, dẫn em đi gặp Hạo Hạo.” Cô giãy giụa giống như người điên, giọng khàn khàn rống với Uông Dương. “Anh có thể dẫn em đi gặp cậu ấy, nhưng em đáp ứng với anh là em phải bình tĩnh, không được kích động.” Ánh mắt của Uông Dương nhìn cô đau đớn, nắm chặt hai cánh tay của cô. Làm như có dự cảm xấu, cả người cô lắc lư một chút, ánh mắt kinh ngạc nhìn Uông Dương, nước mắt rơi xuống rào rào, ngơ ngác như khúc gỗ! Uông Dương nâng cô dậy, mang dép cho cô xong, rồi đỡ cô xuống giường, cô lảo đảo đi trên đường, nước mắt cũng không có ngừng rơi! “Ô ô ô. con ơi, trả con cho tôi.” Còn chưa đi vào nhà xác thì đã nghe được tiếng la khóc đau đớn của mẹ, Vương Lôi Lôi bỗng nhiên không có dũng khí đi về phía trước, cô dừng lại bước chân, thân thể phẫn chấn lại một chút, cô nắm thật chặt ống tay áo của Uông Dương, giống như là bắt được cây cỏ cứu mạng. Uông Dương ôm cô vào lòng, lên tiếng an ủi: “Lôi Lôi, đây không phải là lỗi của em.” Nghe anh nói như vậy, nước mắt của cô càng giống như là hạt châu bị đứt dây, ngừng cũng không ngừng được. Đây chính là lỗi của cô, nếu như không phải là cô bốc đồng một mình chạy đến quán bar uống rượu, cũng sẽ không trêu chọc tới ác ôn, em trai cũng sẽ không bị người đánh đến chết. Là cô, cô là tên đầu sỏ đã hại chết em trai, cô là hung thủ giết người. “Ô ô!” Tựa vào trong ngực của Uông Dương, cô ghen ngào khóc. Uông Dương cũng không có khuyên cô, cứ để cho cô khóc, bởi vì càng giấu ở trong lòng thì càng khó chịu! Không lâu sau, thi thể của Vương Hạo được đẩy ra ngoài, ông bà Vương cũng đi theo ra ngoài và khóc, bà Vương tinh mắt thoáng thấy Vương Lôi Lôi, nên bà tức giận

đi tới, nín cánh tay của cô lại, và vung tay lên cho cô một cái tát thật mạnh. “Tiện nhân, sao mày không chết luôn đi, mày đền con trai cho tao, đền con trai cho tao!” Vương Lôi Lôi giống như tượng gỗ mặc cho bà đánh mấy cái, Ông Dương che chở cho cô, “Bác gái, chuyện này không liên quan đến Lôi Lôi.” “Sao chuyện lại không liên quan đến nó, nếu không phải là nó không tự trọng, thì con của tôi lại vô duyên vô cớ mà đánh nhau với người ta, rồi bị người ta đánh chết sao?” Trong miệng bà Vương chính là coi thường và nói cô chỉ là một cô gái không lo học, học người ta đi đến chỗ ngư long hỗn tạp uống rượu. “Ồ ô, con ơi. . . con chết thật oan uổng.” Ông Vương đi tới, lôi bà Vương đang đau đớn cầm hận đi, ông không có trách mắng Vương Lôi Lôi một câu, chỉ là đau xót hạ xuống một câu: “Từ nay về sau, cô và nhà họ Vương chúng tôi không có quan hệ.” Ông đơn giản mà cắt đứt quan hệ giữa cha con bọn họ, điều này so với bất kỳ đánh chửi nào cũng muốn đau đến tận tâm liệt phế. Nhìn bóng lưng đau buồn của hai ông bà, cô khàn khàn kêu: “Cha, mẹ.” Thế nhưng hai ông bà cũng không muốn nhìn cô ta lâu một chút, chỉ lảo đảo bước đi mà cũng không quay đầu lại. “Cha. Mẹ.” Cô đau lòng muốn đuổi theo, nhưng đã bị Ông Dương ôm lại, anh biết cho dù là cô đuổi theo, thì cũng không thay đổi được gì, chỉ có thể tìm đánh, tìm mắng. “Lôi Lôi, em còn có anh, đời này anh sẽ không xa không rời mẹ con em.” Đúng, đứa bé trong bụng cô là của anh. Vương Lôi Lôi quay đầu hai mắt đầm lệ mơ hồ nhìn anh, đột nhiên cô rất muốn cười, anh đối với cô không xa không rời là có ý gì, cô không lạ gì, không lạ gì. Bọn họ là hàng xóm từ nhỏ cùng nhau lớn lên, trước khi chưa có gặp Đông Bác Hải, thì bọn họ là một đôi khiến cho người ta hâm mộ, cô không biết yêu nên ngây thơ cho rằng lệ thuộc vào chính là yêu, còn từng ảo tưởng qua tương lai của bọn họ. Nhưng khi cô gặp gỡ và yêu Đông Bác Hải, thì sau đó mới phát hiện yêu cũng không phải là lệ thuộc vào, thì ra cô cũng không có yêu Ông Dương, cho nên cô mới nói chia tay với anh. Nhưng nói gì Ông Dương cũng không đồng ý, nên trong lòng của Vương Lôi Lôi hung ác, nói lên một điều kiện với anh, nếu anh có thể giết Chúc Vô Song cho cô, thì cô sẽ đồng ý không chia tay với anh, hơn nữa còn sinh hạ đứa nhỏ của bọn họ! Do dự thật lâu, và Ông Dương bị tình yêu làm cho hôn mê đầu óc nên đã đáp ứng, chỉ là sau đó, anh phát hiện cuối cùng mình cũng không xuống tay được, cho nên anh vẫn không có dũng khí tới gặp cô. Trước khi chết Vương Hạo nhắn điện thoại chính là gọi cho anh đấy! “Chúng ta trở về đi!” Ông Dương đỡ cô lảo đảo muốn ngã đi trở về, lúc đi ngang qua một cửa phòng bệnh thì Vương Lôi Lôi dừng một chút, ánh mắt lóe lên nhìn người trong phòng bệnh — “Cậu, ngày mai con theo mẹ đi thử lễ phục nhé, không có phần cậu đâu, ha ha ha.” Cậu bé cố ý nói cho anh thêm chết. “Nhóc con thói tha, con đã lấy cậu con làm trò cười rồi, mà con rắc muối lên trên vết thương của cậu nữa hả.” Chúc Kỳ làm bộ tức giận nói. Cậu bé cúi đầu nhìn anh, thấy bộ dáng anh hình như là thật sự tức giận rồi, nên vội vàng nói an ủi anh: “Ai nha nha, cậu ơi, đùa giỡn với cậu đấy, cha đã sớm bảo người làm trang phục phù rể cho cậu rồi, cậu yên tâm đi, không thiếu phần của cậu đâu.” “Này cũng không tệ lắm.” Lúc này Chúc Kỳ mới cười cười. Cậu bé vênh môi lên: “Quý hẹp hòi.” Vô Song bưng trái cây đã rửa sạch đi tới, thấy con trai cong cái miệng nhỏ nhắn, bộ dạng khác hẳn vẻ âm ỉ, buồn cười mà hỏi: “Tiểu Kỳ, em bắt nạt con trai của chị à?” “Chị, nó không bắt nạt em thì em đã cảm ơn trời đất lắm rồi!” Chúc Kỳ phản bác, sau đó hỏi lại: “Chị, nghe nói ngày mai anh chị muốn đi thử lễ phục?” “Vốn là muốn đi, nhưng Bác Hải nói đường xá xa xôi, sợ chị ngồi xe lâu không được thoải mái, nên bảo bọn họ mang quần áo tới nhà thử.” Trong nụ cười của Vô Song không che giấu được hạnh phúc. “Chị, chị có thể gả cho anh rể yêu chị như vậy, em cũng rất yên tâm.” Ánh mắt của Chúc Kỳ lóe lên nhìn cô, vẻ mặt cười vui vẻ. “Đĩ nhiên yên tâm rồi, cha là đàn ông tốt nhất toàn thiên hạ, mẹ là người phụ nữ tốt nhất toàn thiên hạ, trời sanh tuyệt phối!” Cậu bé nói rất là kiêu ngạo. “Ha ha.” Vô Song bị lời nói này của con làm cho cười. “Lôi Lôi.” Ông Dương nhẹ nhàng kêu Vương Lôi Lôi đang thất thần, cô nắm chắc quả đu đủ rồi nhàn nhạt buông ra, cúi đầu cái gì cũng không nói mà bước đi! Ông Dương cho rằng cô đã buông xuôi rồi, nhưng lại không biết mầm móng tà ác mới vừa manh nha. Đưa cô trở về phòng, sau khi thấy cô ngủ, thì anh mới rời khỏi về nhà mua đồ nấu cháo gà cho cô. Anh mới vừa đi chưa được bao lâu, thì cửa phòng bệnh của Vương Lôi Lôi lại bị người ta đẩy ra một lần nữa, bước chân của người tới thả rất nhẹ, anh lặng yên đi vào không tiếng động, sau khi đóng lại cửa, thì đi tới trước giường bệnh của cô.

146. Chương 146: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (17)

“An Sâm, sao cô ở chỗ này?” Vô Song đưa con trai ra ngoài ngồi xe đến trường, thì đúng lúc gặp phải An Sâm đang canh giữ ở ngoài cửa, cô chủ động lên tiếng gọi cô ấy. An Sâm nhìn thấy cô thì làm như có tật giật mình mà kinh hãi nhảy dựng lên, rồi tức thì cung kính kêu một tiếng: “Tổng giám đốc phu nhân, tiểu thiếu gia.” “Bác Hải đã trở về sao?” Vô Song vui mừng hỏi, bởi vì An Sâm là thân tín bên cạnh Đông Bác Hải, trừ phi Đông Bác Hải mang cô trở về nước, nếu không thì cô ấy đều ở nước ngoài giúp anh xử lý chuyện lớn nhỏ trong công ty. “Dạ.” Biết không thể gạt được, nên An Sâm cười cứng ngắc, cô căng thẳng đến mức nắm chặt quả đấm. “Vậy anh ấy đâu?” Vô Song nhìn chung quanh một chút. “À ~ mới vừa đi vào đó mà.” “Không có nha, lúc tôi đi ra cũng không nhìn thấy anh ấy.” “Vậy có thể là anh ấy đi toilet rồi.” “A.” Cũng được đúng không. Không muốn tiếp tục cái đề tài này, An Sâm lập tức nói tránh đi: “Tổng giám đốc phu nhân, ngài và tiểu thiếu gia muốn về nhà?” “À ~ không, tôi đưa nhóc tì ra ngoài ngồi xe đến trường.” “Chú An Sâm, coi chừng lỗ mũi dài nha!” Cậu bé ở bên cạnh luôn chú ý đến vẻ mặt biến hóa của cô, nên lạnh lùng mở miệng nói. An Sâm giật mình một chút, không hiểu ý này của cậu bé. “Vô Song tiểu thư, tiểu thiếu gia.” Tài xế đi tới, nhận lấy túi xách của cậu bé từ trong tay Vô Song. “Tạm biệt Mẹ, tạm biệt chú An Sâm!” Cậu bé vẫy vẫy tay với bọn họ, rồi xoay người đi theo ông bác tài xế. Vô Song quay đầu lại cười nhẹ với An Sâm, hỏi: “Muốn đi cùng tôi vào tìm anh ấy không?” “Không cần đâu tổng giám đốc phu nhân, tôi ở chỗ này chờ tổng giám đốc đi ra!” Cô mà đi vào thì ai mật báo với Đông Bác Hải chứ! “Vậy tôi đi vào đây, tạm biệt. . .” Vô Song xoay người và thu lại nụ cười, con trai cũng nhìn ra được cô ấy đang nói dối, cô làm thế nào mà không biết chứ? Chỉ là cô không biết, tại sao Đông Bác Hải tới bệnh viện gặp người lại phải gạt cô, đến tốt cùng anh có bao nhiêu bí mật mà cô không biết. ***** Đông Bác Hải nhìn Vương Lôi Lôi mắt khép chặt sắc mặt tái nhợt, sau khi thở dài một hơi, thì đặt mông ngồi ở bên giường, chờ đợi cô ta tỉnh lại, lúc anh cúi đầu thoáng nhìn tay của cô ta, thì thấy rất gầy, trên mu bàn tay còn cảm ứng tiêm lạnh như băng, trong phòng bệnh có mùi vị của nước sát trùng, có chút gay mũi. Anh lấy điện thoại di động ra, gọi qua cho An Sâm, bảo cô ấy đưa bó hoa vào. An Sâm mua bó hoa hồng hương thơm ở gần đây rồi vội vàng vàng đi vào, đóng cửa lại, và đi tới trước mặt của Đông Bác Hải vội vàng nói: “Tổng giám đốc, mới vừa rồi phu nhân nhìn thấy tôi, cô ấy đang tìm anh đó?” “Ừ, tôi biết rồi.” Anh nhàn nhạt đáp ứng một tiếng, “Đem hoa để xuống, rồi cô đi ra ngoài đi.” “Tổng giám đốc, phu nhân đã đem lòng sinh nghi rồi.” Anh thật sự không biết hay là giả vờ không biết đây, lửa đốt tới cửa thành rồi, An Sâm cũng lo lắng thay cho anh. “Tôi biết rồi, đến lúc tôi sẽ giải thích với cô ấy, cô đi ra ngoài đi.” Rõ ràng anh đã không còn kiên nhẫn. “Dạ!” Sau khi lộ vẻ tức giận đáp ứng một tiếng, thì An Sâm xoay người lui xuống, thật là hoảng hốt không kịp thái giám gấp, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện đến lúc ấy anh mới biết tính nghiêm trọng của hậu quả. Nghe được tiếng nói chuyện, Vương Lôi Lôi mơ mơ màng màng tỉnh lại, mở mắt nhìn thấy Đông Bác Hải ngồi ở bên cạnh giường cô, cô còn tưởng rằng mình đang nằm mơ, mí mắt nháy lại — “Cô tỉnh rồi?” Anh lên tiếng, coi như là nhắc nhở cô ta không phải đang nằm mơ. Cô không lên tiếng mà cúi đầu xuống, sau đó chống tay ngồi dậy, cô nửa ngồi rồi mới ngẩng đầu lên nhìn thẳng anh, đôi mắt lấp lánh lệ quang sắc bén tựa như tên, hai bàn tay gầy nắm chặt cái mền. Cô rất hận. Nhưng mà đối với anh, cô không hận nổi. “Chuyện của em trai cô, tôi đã nghe nói rồi.” Anh giương nhẹ đuôi lông mày, ánh mắt không hề chớp mà rơi vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn thiếu máu của cô ta. Anh tiện tay đặt một tờ chi phiếu ở trên bàn bên cạnh giường bệnh, còn chưa mở miệng, thì cô đau đớn mà cười lạnh, nước mắt cũng theo đó rơi xuống, “Đây coi là cái gì, bồi thường sao?” “Đây là cô nên được.” Tiền này là cho cô ta, cũng không phải cho em trai cô ta! “Anh có ý gì?” Cô đột nhiên căng thẳng, tiền này là cho cô, anh muốn lấy tiền đuổi cô đi sao? “Không phải là cô muốn tự do sao? Hiện tại tôi cho cô.” Anh nhẹ giọng nói, không có một chút ý lưu luyến cùng với không đành lòng. Bởi vì anh đã nghĩ thông suốt rồi, muốn trả thù nhà họ Đông có rất nhiều phương pháp, anh thật sự không nên cố chấp phương thức cực đoan này nữa, vì phần thù lâu năm này, mà anh đã mất đi một đứa con, anh không thể mất vợ cùng một đứa con khác nữa. Lời muốn nói chính là những thứ này, nói xong rồi, anh đương nhiên cũng không thấy cần thiết phải lưu lại, nên anh đứng dậy, không ngờ Vương Lôi Lôi lại đột nhiên nhào tới ôm chặt tấm lưng cường tráng của anh, thút thít nỉ non nói: “Đừng đi, cái gì em cũng không muốn, em chỉ muốn anh, Bác Hải cầu xin anh đừng bỏ rơi em.” Đây là lần đầu tiên cô gọi tên của anh, bây giờ cô đã là hai bàn tay trắng, còn phải lo lắng, ngụy trang làm gì nữa, bỏ đi những thứ này, thì cô cũng chỉ là một cô gái bình thường một khúc hai âm ỉ ba treo cổ, không có gì khác biệt! Ai. Đây chính là phụ nữ. “Buông tay!” Biết là cô ta chịu đả kích quá lớn nên tâm tình mới có thể mất khống chế như thế, anh nói lời tốt. Nhưng không ngờ, cô ta

không những không buông tay, mà còn ôm càng chặt hơn, nước mắt rất nhanh liền ướt nhẹp áo sơ mi trắng ở trước ngực anh. “Bác Hải, em yêu anh, cầu xin anh để cho em ở bên cạnh của anh được chứ, cho dù làm tình nhân không danh không phận em cũng không ngại, chỉ cầu anh đừng vứt bỏ em.” Yêu đến sâu đậm là hèn mọn, là chiều một cách miễn cưỡng a ~ “Xin lỗi, tôi chỉ yêu vợ của tôi.” Anh mở miệng lạnh lùng cự tuyệt, cô không ngừng dẩy dụa, khiến cho anh cảm thấy chán ghét. “Nếu thật sự anh chỉ yêu cô ấy, vậy tại sao anh muốn trêu chọc em, muốn em làm tình nhân của anh?” Cô ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ mà chất vấn. Anh lạnh lùng nghiêng rằng, cúi đầu đôi mắt sâu thẳm tối tăm, mây đen giăng đầy, “Cô gái, tôi đã sớm nói với cô, cô chỉ là công cụ của tôi, chỉ là công cụ thôi hiểu không?” “Không biết, em chỉ biết em yêu anh, vì anh mà em trai em không còn, cha cũng đoạn tuyệt quan hệ cha con với em, em đã hai bàn tay trắng rồi, Bác Hải, em cầu xin anh, cầu xin anh đừng rời khỏi em.” Cô đau khổ đến mức lệ rơi đầy mặt mà cầu khẩn anh. Vậy mà người đàn ông lạnh lùng này lại cảm thấy tất cả chuyện này rất hoang đường, nâng cằm của cô ta lên, anh lạnh lùng cười: “Em trai cô chết đi thì có liên quan gì tới tôi, tôi không có tìm người hại chết hần.” “Nhưng mà em bởi vì anh mới đi đến quán bar uống rượu.” Nếu như lời nói của anh đem đó không phải tuyệt tình như vậy, thì sao cô lại đau lòng mà đi đến cái loại địa phương đó uống rượu. “Tiểu thư, đó là cô tự mình đa tình, không liên quan tới tôi, OK.” Đông Bác Hải anh đời này hận nhất, chính là người khác xem anh là người coi tiền như rác. Hiển nhiên, cô ta đã lỡ giẫm đạp vào ranh giới cuối cùng của anh, cho nên không trách được anh tuyệt tình như vậy! “Đông Bác Hải.” Vương Lôi Lôi đột nhiên rống lên một tiếng. Một tiếng rống này đã khiến cho Vô Song đứng ở ngoài cửa nghe lén mà kinh hãi giật mình. “Anh không thể đối với em như vậy, em đều đem tất cả của mình cho anh, anh không thể đối với em như vậy, anh không thể.!” Cô hoảng hốt mà quỳ gối trên giường, nắm thật chặt áo khoác Tây phục của anh, giọng nói khàn khàn mà kêu gào, bộ dáng lê hoa đái vũ giống như là người phụ nữ điên dại oán hận. Môi mỏng mím lại thật chặt, con mắt sắc bén nhọn trầm xuống vô cùng lạnh lùng, anh không chút thương tiếc mà gạt đi bàn tay cô đang níu lấy Tây phục của anh, lời nói tuyệt tình từ trong môi mỏng tràn ra: “Cô gái, giữa chúng ta luôn luôn là giao dịch, cô ra ngoài, tôi ra tiền, hiện tại giao dịch đã kết thúc, thì cô cũng nhận được thứ cô nên được, về sau chúng ta không liên quan với nhau.” Sau khi nói ra lời này, anh bực tức xoay người, một giây cũng không muốn chờ, cô gái này thật sự không biết, anh rất cảm hận gương mặt này của cô ta, cô ta còn dám nói tình yêu với anh? Hừ ~ chuyện cười! “Đừng đi, Bác Hải, đừng đi đừng rời khỏi em, đừng.” Cô gái này liều mạng nhào về phía anh, từ phía sau ôm chặt lấy anh, vốn là nước mắt đã ngừng, nhưng lại một lần nữa xuất ra, còn có xu thế trầm trọng thêm. Bộ dáng này của cô ta, sẽ chỉ làm cho Đông Bác Hải càng chán ghét cô ta hơn, giờ khắc này anh hồi hận đến nỗi ruột trong bụng xanh lè luôn, lúc đầu anh thật sự không nên hồ đồ mà chạm đến người phụ nữ này! Con bà nó, thật phiền! Anh tàn nhẫn mà thoát khỏi tay của cô gái này, đẩy cô ta ngã xuống giường, cũng không quay đầu lại mà bước nhanh rời đi, cũng không để ý cô gái kêu đến tê tâm liệt phế. Chờ lúc anh nổi giận đi ra khỏi phòng, thì Vô Song đã tìm được chỗ trốn, sau khi thấy bóng lưng anh hoàn toàn biến mất, thì cô mới đi ra và đứng ở góc tường khóc Thì ra anh vẫn luôn lừa gạt cô. Tuyệt vọng giống như là một chậu nước lạnh trong trời đông, dội từ đầu đến chân, cơn lạnh kia thấm vào xương tuỷ từng chút một, đem trái tim ấm áp làm lạnh đi, cuối cùng kết băng và nghẹt thở “Ồ ô.” Không nhận được nên cô khóc ra một tiếng, nước mắt giống như là giọt nước bình thường rơi tí tách trên mặt đất, rất nhanh nước mắt liền tụ một vũng ở trên đất. “Vô Song.” Đông Bác Hải tìm cô khắp nơi cuối cùng thì cũng phát hiện ra cô, thấy cô ngồi chồm hổm ở trên mặt đất, anh cũng ngồi xổm người xuống nhẹ nhàng kêu cô một tiếng. Nhưng không ngờ Vô Song đột nhiên đưa tay đẩy anh ra, hơn nữa còn giận dữ mắng anh: “Anh tránh ra!” Cô đứng dậy bỏ chạy. Loạng choạng từ dưới đất đứng dậy, sau đó Đông Bác Hải sợ đánh mất mà đuổi theo, rất nhanh đã bắt được cổ tay của cô, kéo cô vào trong lòng, rồi nắm hai cánh tay của cô, anh gầm nhẹ: “Vô Song, em nghe anh giải thích.” “Anh còn có cái gì để mà giải thích, tôi không muốn tin anh nữa.” Cô bịt lấy lỗ tai, không nghe. “Vô Song, chuyện không phải như em nghĩ đâu.” Đông Bác Hải kéo tay của cô xuống, muốn cô nghe anh giải thích: “Anh thật sự không có gì với cô ta, mới vừa rồi bọn anh nói chuyện em cũng đã nghe thấy rồi, anh đã nói với cô ta rất rõ ràng, về sau bọn anh sẽ không còn đây.” Pằng! Vô Song tức giận đến không thể dừng lại, vung tay lên cho anh một cái tát thật mạnh, thanh âm, nước mắt đều rơi xuống — “Đông Bác Hải, cuối cùng ở trong lòng anh coi phụ nữ như là cái gì, là món đồ chơi sao? Lúc thích thì lấy ra chơi, không thích thì một cước đá văng, cuối cùng còn tới chết cũng không nhận, anh như vậy thật sự làm cho tôi cảm thấy thật thất vọng đau khổ, tôi tình nguyện anh thừa nhận mình là một người phụ tình, ít nhất như vậy tôi cũng sẽ cảm thấy anh là người đàn ông có trách nhiệm, dám làm dám chịu!”

147. Chương 147: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (18)

Bị đánh một cái tát, nên sắc mặt của Đông Bác Hải trong nháy mắt đã thay đổi đến mức cực kỳ khó coi. Anh năm lần bảy lượt cúi thấp người đi theo cô, cho cô che chở cùng thương yêu tốt nhất, nhưng quay đầu lại thì cô hoàn toàn không tin tưởng anh. Trong lòng vô cùng phiền não cộng thêm buồn khổ của anh, thế là tính xấu của đại thiếu gia đã bộc phát vào một khắc này — “Em muốn anh thừa nhận đúng không, OK, anh thừa nhận. . . Đông Bác Hải chính là kẻ bạc tình, lần này em hải lòng rồi chứ!” Thanh âm của anh liền lập tức thay đổi đến mức lạnh lùng vô tình, nó tựa như mảnh băng bay vút đến phía Vô Song, cắt toàn bộ cơ thể cô đến đau đớn, chỉ có nước mắt từ lỗ hổng phát tiết ra. Tức quá mà, thấy cô khóc đến bi thương, cả người Đông Bác Hải cũng cảm thấy đau lòng hối hận, muốn đưa tay lau nước mắt của cô, nhưng không ngờ, Vô Song đẩy tay của anh ra, sải bước đi lướt qua bên người anh. Đông Bác Hải giận đến mức nắm chặt quả đấm, gân xanh ở trên trán cũng nổi lên, hận đến nỗi cắn răng nghiêng lợi, chỉ có cô mới phát câu sao, anh cũng có mà! Anh phiền não nén giận rồi từ trong túi áo lấy ra một điều thuốc, vừa mới cúi đầu đang chuẩn bị đốt thuốc, thì liếc thấy Vương Lôi Lôi đứng ở cửa nghe lén bọn họ nói chuyện, đốm lửa kia lại từ từ tăng lên, hai ngón tay cầm điều thuốc, anh nhìn chăm chăm vào cô ta, sau đó cúi kính mà gầm nhẹ: “Lần này thì cô hải lòng rồi chứ.” Đồ đàn bà xui xẻo! Anh gầm xong, rồi cũng bực tức mà ném thuốc lá lên trên đất, giày da đen bóng ra sức đạp lên điều thuốc kia, cho đến khi điều thuốc bị anh hủy đến thay đổi hoàn toàn, thì anh mới dừng tay! Anh ngẩng đầu lần nữa hung ác mà trừng Vương Lôi Lôi một cái, ngụ ý rõ ràng là cảnh cáo: nếu mà Vô Song có chuyện gì, gốc cây thuốc lá chính là kết quả của cô! Hiểu được cảnh cáo ở trong mắt anh, Vương Lôi Lôi hít vào một hơi lạnh. Đông Bác Hải xoay người, ngay cả đầu cũng không quay lại mà sải bước rời đi, để lại cô gái cả người mềm nhũn chỉ có thể dựa vào tường thì mới có thể đứng vững, đang ở đó buồn bã khóc thút thít. Vô Song một mình lao ra khỏi bệnh viện, rồi chạy đi rất xa, cô mới dừng lại, một mình đi dạo phố chẳng có mục đích. “A ~ vị hôn thê thần bí của Đông Tam Thiếu cuối cùng cũng hiện thân rồi, tháng sau là hôn lễ của bọn họ, oa, vậy nhất định sẽ là hôn lễ thế kỷ.” “Cho mình nhìn một chút, oa, cô gái này nhìn qua thật thanh thuần nha!” “Ừ, mình thật hâm mộ cô ấy nha, có thể gả cho người đàn ông ưu tú như Tam thiếu gia.” “Ai ~ mình lại rất đồng tình với cô ấy, đều nói nhà giàu có là nước rất sâu, thê không bằng thiếp.” “Có ý gì?” “Chính là vợ của nhà giàu chỉ dùng để giữ thể diện, người chân chính được cưng chiều chính là tình nhân mà đám công tử bao nuôi ở bên ngoài.” “A ~ thiệt hay giả?” “Không rõ ràng lắm, mình cũng chỉ nghe đồn.” Ở phía trước có hai cô bé đang tay nắm tay cầm tờ báo thảo luận rồi sau đó đi lướt qua bên người cô, nghe các cô bé ấy nói chuyện, cô cười khổ sở, mọi người đều hiểu đạo lý này, là cô quá cố chấp, là cô đánh giá mình quá cao? Hay là do cô quá tin tưởng anh? Mới có thể làm mình thương tích khắp người như vậy! Cô vừa đi vừa khóc, yêu sự thật ở trước mặt, cô thật sự không biết nên đi con đường nào! Đi bao lâu, cô cũng không có chú ý, nhưng đến lúc mệt mỏi thì cô dừng lại ngồi xuống ở trên ghế hành lang đường đi, mãi miết khóc ~ cô khóc được một hồi, thì đột nhiên có người đưa tới cho cô một cái khăn tay, cô ngẩng đầu lên — Kinh ngạc giật mình, không chỉ là người không quen biết, mà còn là một người ngoại quốc, a ~ không, chính xác mà nói phải là một người con lai, người đàn ông tuy có một đôi mắt hẹp dài màu xanh đậm, nhưng lại có một mái tóc đen nhánh. Cảm giác đầu tiên của Vô Song với hắn ta chính là vô cùng lạnh lùng sắc sảo, mặc dù khuôn mặt của hắn ta mỉm cười, và cười rất thân thiện, thế nhưng lại che dấu loại sát khí cùng phách khí vương giả bẩm sinh. Tựa như ~ là vàng sẽ có lúc phát sáng. “Ai bắt nạt em vậy?” Mày kiếm nhủ lại, giọng điệu này của hắn ta, giống như bọn họ rất quen vậy. Hình như bọn họ không biết nhau mà! Vô Song nghĩ như vậy. Cô không quen bắt chuyện với người xa lạ, lại càng không thích đàn ông to gan tự đến bắt chuyện làm quen như vậy, cho nên theo bản năng cô muốn tránh hắn ta, cô rũ rèm mắt xuống, rồi đứng dậy chuẩn bị đi, không ngờ người đàn ông nhẹ nhàng cầm cánh tay của cô, nở nụ cười yêu nghiệt mỉa mai mọi người. Không thể phủ nhận, dáng dấp của tên yêu nghiệt này thật sự rất cực phẩm, một khuôn mặt đẹp trai được toàn thế giới công nhận! Cho dù dáng dấp của hắn đẹp trai đến mức nào thì cũng không có liên quan tới cô, cô và hắn cũng không quen! “Tiểu thư, nhanh như vậy đã quên mất tôi rồi?” Hắn ta cúi đầu cười nói. “Chúng ta từng gặp qua sao?” Ở trong đầu Vô Song nhanh chóng lọc một chút, gương mặt này dường như không có trong ký ức của cô. “Đô-la.” Hắn ta tốt bụng nhắc nhở cô một chút. Đô-la? “Cái gì Đô-la?” Vô Song nhướng mày không hiểu, cô thích nhất chính là hình cái đầu của Mao gia gia, OK. Người đàn ông thật sự cảm thấy đáng điệu thơ ngây này của cô đáng yêu không chịu được, tâm tình tốt tựa như mặt trời

của mùa xuân tháng ba, ẩm áp dễ chịu. “A ~ anh chính là người bị trọng thương đêm đó?” Vô Song kinh ngạc đến mức con ngươi cũng sắp rớt xuống, không nhìn được mà nhìn lên nhìn xuống đánh giá hần ta một chút, hoàn hảo không tổn hao gì, “Anh còn chưa chết?” Bị thương nặng như vậy, cô còn tưởng rằng không chết thì cũng tàn phế, không ngờ tới hần ta lại hoàn hảo không tổn hao gì, thật là kỳ tích! Thấy hần không giận mà ngược lại cười, nụ cười đó rất u ám, đột nhiên Vô Song liền cảnh giác, hần là người của xã hội đen, cô lại lừa gạt tiền của hần, hôm nay người ta xuất hiện ở trước mặt cô, rất có thể —— “Không phải là anh đến báo thù tôi chứ?” “Trả thù em?” Người đàn ông bỗng cười, và hỏi ngược lại: “Tôi vì sao muốn trả thù em?” “. Tôi vợ vết tiền của anh.” Vô Song thực sự nghĩ không ra, người đàn ông này lại hẹp hòi như vậy, mặc dù hần bỏ tiền ra, nhưng cô cũng có giúp đỡ hần mà! Hiện tại hần qua sông rồi, sẽ tới hủy cầu, thật không có lương tâm mà, không có lương tâm. Đàn ông quả nhiên không phải đồ tốt, khinh bỉ! Người đàn ông cười ‘hì hì’, “Em hiểu lắm rồi, hôm nay là tôi tới đáp tạ em.” Ba ba. Hần ta vỗ tay hai cái, thì lúc này một người con trai mặc áo phục màu đen mang theo một valy da màu đen đi tới, y cung kính đưa valy da cho người đàn ông rồi sau đó lui xuống, người đàn ông mở valy ra và bên trong toàn là nhân dân tệ. Oa \$ _ \$ ~ rất nhiều hình cái đầu Mao gia gia nha! Nếu đổi lại trước kia, thì nhất định cô sẽ thất kinh, sau đó sẽ nuốt nước miếng mãnh liệt, nhưng mà bây giờ cô thật bình tĩnh, bình tĩnh đến mức hai mắt như sóng nước không xao, tiền nhiều thì có thể mua được tình yêu thật lòng sao? “Đây là đáp tạ ân cứu mạng của em.” Sau một lúc, người đàn ông thu hồi valy da rồi đưa cho cô. “Không cần đâu, anh đã trả rồi.” Cô không phải là phụ nữ thấy tiền sáng mắt, cho nên cự tuyệt nhận tiền của hần. Hình như không ngờ tới cô sẽ cự tuyệt, người đàn ông nhún chân mày một chút, rồi chợt cười vui vẻ, cô gái này quả nhiên không giống người khác “Vậy tôi có thể làm gì để giúp em không?” Tỷ như giúp cô dạy dỗ người hại cô chảy nước mắt. Vô Song lắc lắc đầu, “Không có ~ cảm ơn.” Thấy cô xoay người muốn đi, người đàn ông cầm cánh tay của cô lần nữa, “Có thể nói cho tôi biết, tên của em là gì không?” “Tôi.” “Buông mẹ tôi ra.”

148. Chương 148: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (19)

“Buông mẹ tôi ra.” Giọng của cậu bé vang lên ở ngoài trăm thước, hai người nhất thời nghiêng đầu nhìn, thấy khuôn mặt cực kỳ tức giận của con trai, Vô Song không khỏi trợn to con mắt, đây là lần đầu tiên cô thấy con trai phát hỏa lớn như vậy ~ “Con trai của em?” Gương mặt của người đàn ông lạnh lùng và nhỏ giọng hỏi. Hiển nhiên chính hần cũng không nghĩ đến thế giới này sẽ nhỏ như vậy, thật đúng là không phải oan gia thì không đụng đầu, đây chính là ^^ duyên trong truyền thuyết! “Ừ.” Vô Song gật đầu một cái, rồi ánh mắt nhìn về phía con trai hỏi: “Con trai, sao con lại ở chỗ này, hôm nay không lên lớp sao?” “Mẹ, mẹ đừng sợ, con sẽ cứu mẹ ——” Đến lúc nào rồi mà mẹ còn có tâm tình quan tâm cậu có lên lớp hay không, cậu bé đeo túi sách nhỏ nắm chặt nắm tay nhỏ, con ngươi như sao sáng hơi nheo lại, cắn răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm người ở trước mặt đang ‘bắt cóc’ mẹ cậu —— Frankie. Sợ? Vì sao cô phải sợ? Còn có ~ cứu cô? Đây là chuyện gì vậy, Vô Song muốn choáng! “Chủ tử.” Lúc này, Bạch Dạ và Ảnh Tử cấp tốc chạy tới, rồi đi tới bên cạnh cậu bé, hai người cùng nhìn chằm chằm vào Frankie, và tay phải đặt ở súng lục bên hông. Thấy bọn họ mắt to trừng mắt nhỏ, Vô Song chen vào hỏi: “Các người biết nhau?” “Không phải, là rất quen thuộc.” Mồm mồm vừa mở ra, thì lúc này Frankie lại càng to gan hơn tay đang nắm bả vai của cô, đổi thành ôm cô, cố ý khiêu khích cậu nhóc. “Này, tiền sinh anh đang làm gì đấy.” Vô Song đẩy hần ta ra, đáng tiếc tức còn chưa đủ, nên cô hơi tăng thêm mức độ tức giận, “Này, mau buông tay!” Hần ta không những không nghe, mà tay còn vòng chặt bả vai cô hơn, chặt đến mức làm cô đau! “F**k!, này ~ nếu anh không buông tay tôi sẽ không khách khí với anh đâu đấy!” Vô Song không thoát được nên tức giận đến mức nói tục, phát ra cảnh cáo cuối cùng, cô ghét nhất là loại đàn ông không quen biết mà táy máy tay chân. Mà hình như hần cũng không nghe cảnh cáo của cô, hoặc là có nghe nhưng ngoảnh mặt làm ngơ. “Mẹ.” Cậu bé không dám manh động mà tiến lên, chỉ có thể lo lắng gọi cô. “Nhóc con, tao phải rất cảm tạ mày có một người mẹ tâm địa thiện lương như vậy, nếu không tao cũng sẽ không sống được đến bây giờ.” Frankie nhìn cậu giễu cợt, sau đó thành công khi thấy sắc mặt cậu bé thay đổi, trong lòng hần sung sướng nói không nên lời. Mà lúc hần đang đắc ý, thì hiển nhiên là xem thường cô gái trong ngực —— Vô Song hít một hơi thật sâu, sau đó giẫm một cước lên trên giày da của hần, đến lúc tay buông người ra thì cô lại giơ chân lên, ột cước lên trên bụng của hần, rồi đập hần ngã ở trên mặt đất. “Hí.” Cậu bé, Bạch

Dạ, Ảnh Tử cả ba người thấy thế, thì cũng không khỏi hít một hơi lạnh mạnh liệt, thật dữ dội mãnh nha! Nhìn thấy hần ngã xuống đất, Vô Song cau mày rầm rì một tiếng, mẹ kiếp, thật sự cho rằng phụ nữ đều dễ bắt nạt à. “Hô ~” Con tức giận không có phát ra ở trên người Đông Bắc Hải, nên lúc phát ở trên người của hần, thì Vô Song cũng cảm thấy đã ghiền rồi, trong lòng cô cũng dễ chịu hơn nhiều. “Thủ lĩnh.” Hai tên thuộc hạ của Frankie đi tới, đỡ hần từ trên mặt đất dậy, đám thuộc hạ ở phía sau hần đều dùng súng chỉ vào Vô Song, hần đứng dậy rồi quay đầu lại lên tiếng, “Bỏ xuống!” “Mẹ.” Lần này cậu bé mới chạy tới, nhìn Frankie một cái rồi nói: “Bạch Dạ, dẫn mẹ tôi lên xe trước.” Bạch Dạ gật đầu một cái, nắm cánh tay Vô Song mạnh mẽ kéo cô đi, Vô Song cũng không cam tâm mà quay cổ lại chất vấn con trai — “Này ~ con trai, đừng nói với mẹ con là xã hội đen nha.” “Nhóc con xấu xa, nếu con là xã hội đen, về sau đi ra ngoài thì đừng nói là con trai của mẹ, đừng liên lụy mẹ, có nghe hay không?” Mồ hôi. Cậu bé lau đi mồ hôi lạnh, mẹ cũng quá thực tế mà, cho dù mẹ lẫn vào cái bang, cũng không phải là mẹ sanh! Trở lại chuyện chính, cậu quay đầu lại nhìn về phía Frankie, lông mày nhỏ tuổi tú giương lên, lấy bộ dạng ra vẻ người lớn, hài hước mà mở miệng nói: “Hi, Frankie, đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ? Ổn chứ? Buổi tối có gặp ác mộng hay không?” Cậu liên tiếp hỏi nhiều câu châm chích, Frankie chỉ cười trừ. “Nhóc con, có thể ngông cuồng thì mày hãy tận lực ngông cuồng đi, đợi đến lúc mày mất mạng, thì tao xem mày còn phách lối thế nào.” “A, Frankie à Frankie, tôi đột nhiên có chút đồng tình với ông đó, chỗ ngồi bố già Mafia thật sự hấp dẫn ông đến thế sao, chỉ vì chỗ ngồi đó, mà ông đã ngu đến mức tự đào mồ chôn mình?” Cậu bé vòng chặt hai cánh tay, nói như ông cụ non: “Ông cho rằng ông cướp chút súng ống đạn dược kia là có thể chống lại tôi sao? Làm ơn đi, đây đã là thế kỷ hai mươi mốt là thời đại của công nghệ thông tin, ông còn tưởng rằng đó là thời đại thổ phỉ liên minh quốc gia sao, hừ ~” đồ cổ hủ cứng nhắc. Cậu bé lạnh lùng nén hơi thở rồi nói: “Làm người — vẫn là nói thật làm đến nơi đến chốn . . . Đáng tin!” Sắc mặt của Frankie trở nên rất khó coi, tên nhóc này là đang dạy dỗ hần sao? F**k!, nó coi hần là rẽ hành cây tôi sao. Cậu bé hình như vẫn còn nhiệt tình, nên không ngừng làm nhảm, “Nói đến làm người, ông thật sự là nên học tôi, tôi cũng không sợ mà nói cho ông biết, chỉ cần tôi mở miệng, thì phương diện đạn dược súng ống kia quân Anh có thể cung ứng cho tôi vô điều kiện, ngay cả chút súng ống đạn dược kia của ông, cũng chỉ là.” Cậu bé bồng giắt một sợi tóc từ trên đầu xuống, nhẹ nhàng thổi, “Tám con gia súc chỉ kéo bằng một sợi tóc” (câu này ý chỉ sự keo kiệt, không thể tin tưởng, hoặc lời nói không có giá trị ^^) Lần này thì mặt của Frankie là hoàn toàn đen thui, quả đấm siết chặt đến mức vang lên tiếng rắc rắc, hai mắt phóng hỏa, thấy thế cậu bé nhưng mày đắc ý, đấu với miệng lưỡi sắc bén của cậu, quả thực là tìm cứt, cũng không hỏi lời nói ác độc thiên phú của cậu chính là di truyền! “Vậy chúng ta hãy chờ xem.” Frankie hung ác bỏ lại một câu, rồi tức giận xoay người đi. “Chờ xem thì chờ xem.” Cậu bé rì rầm một tiếng với bóng lưng của hần, bộ dáng rầm thú, kéo đến chết. Thành thành Bạch Dạ đợi cho cậu một chậu nước lạnh, “Chủ tử, cậu trở về giải thích thế nào với phu nhân?” Ách. Cậu bé giương mắt nhìn cậu ấy, cái vấn đề này, thật đúng là hao tổn tâm trí, cậu phải suy nghĩ cẩn thận một chút, suy nghĩ một chút. “Chủ tử, nếu không thì cậu trở về Italy trốn đi, chờ phu nhân hết giận, thì cậu lại trở về.” Ảnh Tử này khá cẩn thận, không giống như Bạch Dạ, sẽ cho cậu rất nhiều ý tưởng sai lệch. “Ai, nếu cả đời mẹ không hết giận, chẳng lẽ cả đời tôi đều phải trốn ở Italy?” Thở dài, tránh cũng không phải là biện pháp tốt, phải suy nghĩ lại. “Vậy làm sao bây giờ, phu nhân mạnh mẽ như vậy, nói muốn đoạn tuyệt quan hệ mẹ con với cậu, không phải là không có khả năng.” Hôm nay rốt cuộc cậu cũng thấy được sự dữ dội mãnh của Vô Song phu nhân. Mà cậu bé cũng đã sớm biết mẹ mạnh mẽ, thân là con cái nên cũng không thể không biết tính khí của mẹ, vả lại cậu ăn cơm chùa nhiều năm như vậy, thế nhưng tránh cũng không phải là biện pháp, vậy thì dùng cảm một chút, “Tôi vẫn là nên về nhà, chịu đòn nhận tội có lợi hơn!” “Chủ tử, nếu mà phu nhân muốn đánh cậu, Ảnh Tử sẽ chịu đựng thay cậu.” Ảnh Tử này như khúc gỗ, không có bản lĩnh nói năng ngọt xớt, nịnh hót, nhưng đặc biệt trung thành. “Cám ơn cậu Ảnh Tử.” Cậu bé nhìn cậu ấy nói cảm kích. Ảnh Tử then thùng cười cười, “Vì chủ tử nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, cũng sẽ không tiếc.” “Lời này tôi thích nghe, hì hì, đi thôi!” Có lời hứa của Ảnh Tử, thì trong lòng cậu bé kiên định hơn, có người chịu đòn thay cậu, cậu còn sợ gì.

149. Chương 149: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (20)

Trở lại nhà họ Đông, thấy mẹ đứng ở bên ngoài cửa phòng, thì cậu bé thở một hơi thật sâu, và sau đó bày ra sắc mặt có vẻ ‘con sai rồi’ rồi nhẹ nhàng đẩy cửa ra. “Mẹ.” Không thấy ai, nên cậu gọi trước một tiếng. “Trở về rồi.” Vô Song bắt chéo hai chân, nghiêng người dựa vào ghế sa lon, một tay vịn lên tay ghế, nhếch lông mày rồi lạnh lùng liếc nhìn cậu, bộ dáng tà khí kia, ngang ngược giống như nữ thổ phi! Cậu bé bị bộ dáng này của mẹ mà giật mình một chút, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Bạch Dạ đứng bên cạnh, Bạch Dạ khe khẽ lắc lắc đầu với cậu bé, bày tỏ cậu ta không nói gì. Vô Song không biến sắc mà nhìn cậu bé, rồi ngẩng đầu dặn dò Bạch Dạ ở bên cạnh: “Đi đến trên tủ đầu giường lấy kèm cắt móng tay ra cho tôi.” “Dạ!” Bạch Dạ nghe lệnh đi làm. Cậu bé không biết trong hồ lô của mẹ bán thuốc gì, mà cũng không dám hỏi, nên chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi mẹ khiển trách. Rất nhanh Bạch Dạ cầm dao cắt móng tay quay trở lại, cung kính đưa cho Vô Song, lúc ở trong tay cậu ấy nhận lấy, thì cô cố ý không cầm chắc để thử thân thủ của Bạch Dạ một chút. Quả nhiên, Bạch Dạ thấy thế thì giống như là phản ứng của bản năng, nhanh chóng tiếp nhận kèm cắt móng mà cô làm rơi. Cậu bé thấy thế thì đổ “Mồ hôi”, tay nhỏ bé chụp lên trên cái trán, nên nói Bạch Dạ ngốc? Hay là nên nói mẹ phúc hắc đây? Thử thân phận của cậu như vậy! “Thân thủ thật khá.” Vô Song cười lạnh với Bạch Dạ, ánh mắt nhìn về phía cậu bé khóc không ra nước mắt, “Con trai, con thật là có bản lĩnh, có thuộc hạ tài giỏi như vậy nha!” “.” Mẹ, mẹ đừng xảo quyết như vậy. Bạch Dạ kịp phản ứng xảy ra chuyện gì, thật muốn phết tay của mình, chết tiệt, cậu trúng kế rồi! “Mẹ không cần thử đâu, mẹ muốn biết cái gì, thì con sẽ nói tất cả ẹ biết.” Biết không thể gạt được mẹ, cậu bé quyết định thẳng thắn được khoan hồng. Vô Song buông chân gấp xuống, ngồi thẳng người, vẻ mặt nghiêm nghị lạnh lùng nói: “Con gia nhập Mafia bao lâu rồi?” “Mẹ, không nói gạt mẹ, từ lúc ba tuổi thì con đã tiếp nhận đặc huấn rồi, sáu tuổi thì được bà nội nâng lên vị trí.” “Tại sao mẹ vẫn không biết?” Vô Song giận đến mức đập bàn, hai mắt khó tin tròn to, chuyện cô vẫn lo lắng, không ngờ vẫn đang phát sinh ở sau lưng cô. Lừa gạt này đối với cô mà nói giống như sét đánh ngang tai, ngũ lôi oanh đỉnh! “Mẹ, bà nội nói bà đã đề cập qua với mẹ là muốn huấn luyện con, nhưng mẹ không đồng ý, bà mới không để cho con nói ẹ biết.” Cậu bé phản bác. Ba! Lên án của cậu, chọc giận tới Vô Song, nên cô cho cậu bé một cái tát tai. Bạch Dạ và Ảnh Tử cũng kinh ngạc giật mình, nhất là Ảnh Tử, cậu ấy đã đáp ứng với chủ tử, nếu mà phu nhân đánh cậu bé, thì cậu ấy sẽ chịu thay cậu bé. Cậu ấy muốn lên tiếng, nhưng Bạch Dạ đã đi tới kéo cậu ấy ra, bây giờ bọn họ là người ngoài nên không thể nói chen vào. “Con biết cái gì?” Vô Song giận đến nổi dóa, nước mắt vừa cọ một cái liền trào ra ngoài, cô không đồng ý là vì muốn tốt cho ai? Nó lại còn trách cô, thật là buồn cười, thử hỏi cha mẹ ở trên đời này, có ai nguyện ý mình chịu khổ cực mà hoài thai đứa nhỏ mười tháng sinh hạ, lại trở thành công cụ báo thù của người khác. Nó thật sự đã thương tim của cô mà, nó sao biết được cô vì muốn sinh hạ nó, đã bỏ ra giá cao bao nhiêu không! Nếu như không phải vì nó. cô cũng sẽ không rời khỏi người thân chín năm! Nếu như không phải vì nó. cô cũng sẽ không bỏ qua biến cố của chín năm này! Nếu như không phải vì nó. Có lẽ cuộc sống hôm nay của cô đã viên mãn rồi! Cô mất đi người thân, bạn bè, tuổi thanh xuân, tất cả đều là vì nó, cô không cần nó cảm kích, nhưng ngay cả cảm ơn cơ bản nhất nó cũng không có, bảo sao cô không đau lòng. “Mẹ.” Thấy mẹ khóc, cậu bé hơi sợ. “Đừng gọi tôi!” Vô Song hét lớn, “Cậu có xem tôi là mẹ cậu không?” “Mẹ” Cậu bé nước mắt lập loè nhìn mẹ, cậu đương nhiên xem mẹ là mẹ mà, hơn nữa còn là người mà cậu yêu nhất thích nhất. Chỉ là mẹ mình không biết, mẹ đã sinh ra một đứa con thiên tài. Một tuổi, Q Tử đã có trí nhớ kinh người, có con mắt không quên, còn có thể phân biệt đúng hoặc sai. Hai tuổi, thì cậu hiểu đối nhân xử thế, phân biệt thiện ác! Ba tuổi, thì cậu đặc biệt sùng bái đại anh hùng, hơn nữa còn hướng tới cuộc sống như thế, hi vọng có một ngày mình có thể trở thành đại anh hùng trừ ác trừ gian. Bà nội đã phát hiện thiên phú của cậu, hơn nữa còn phát hiện bí mật nhỏ ở trong lòng cậu, bà hứa sẽ giúp cậu thực hiện mơ ước trở thành một đại anh hùng, khi đó cậu bé rất hưng phấn, nhưng nghĩ tới đầu tiên chính là muốn đi nói ẹ biết, nhưng mà bà nội nói, không thể nói ẹ biết, nếu để ẹ biết, thì cậu không được làm đại anh hùng, mà còn rất có thể lập tức dọn nhà. Cậu bé không muốn dọn nhà, không muốn rời khỏi bà nội, cũng không muốn bỏ qua cơ hội thực hiện mơ ước, nên cuối cùng cậu lựa chọn giữ kín miệng. Bí mật tiếp nhận đặc huấn ba năm, ngày mà cậu được nâng lên vị trí, thì cậu mới biết thân phận bà nội thật sự bối cảnh của bà nội. Thì ra bà từng là phu nhân của boss Mafia! Mafia từ lúc hai mươi năm trước, đã bị dã tâm của đám thuộc hạ, chia cắt thiên hạ thành ba phần, mặc dù chồng của bà là boss Mafia bị đám phản bội hại chết, nhưng khi ông còn sống cũng còn có người trung thành thần phục ở dưới cờ của bà, nghe lệnh của bà, bà huấn luyện Q Tử, không chỉ là vì báo thù cho người chồng đã chết của bà, mà còn hi vọng cậu có thể nhất thống Mafia lần nữa. “Nếu cậu còn biết tôi là mẹ cậu, thì lập tức rời khỏi Mafia.” Vô Song hít hít mũi, và ngừng nước mắt.

Cậu bé do dự, nhiệm vụ của cậu vẫn chưa xong mà! “Không muốn?” Thấy con trai không lên tiếng, thì cô đột nhiên tức giận, “Con thật sự là cánh cứng cáp rồi, lời của mẹ cũng không nghe phải không?” Tay của cô không ngừng đánh ở trên người của cậu bé, đây là lần đầu tiên cô xuống nặng tay đánh con như vậy, mỗi lần đánh xuống, chính là lòng của cô đau! Cậu bé nén nước mắt, mặc ẹ đánh, cậu nhất định không khóc cũng không lên tiếng. “Bạch Dạ cậu buông tay ra.” Ánh Tử thấy chủ tử bị đánh, thì cũng muốn đi chịu thay cậu bé, thế nhưng Bạch Dạ lại siết chặt cậu không để cho cậu đi qua, đây là chuyện nhà của chủ tử, hai người bọn họ là người ngoài nên không thể nhúng tay vào. “Mẹ bảo con rời khỏi Mafia, rời khỏi.” Tay của Vô Song đánh cũng đã đau rồi, nhưng cậu bé vẫn không lên tiếng không khóc âm ỉ, cũng không né tránh, cuối cùng cô thật sự là không còn hơi thở nên mới dừng tay. Cô chống nạnh rồi thở hổn hển, hai mắt nhắm lệ nhìn con nén nước mắt, cuối cùng hỏi một lần nữa: “Có có rời khỏi hay không.” “Mẹ.” “Trả lời mẹ.” Cô nổi dóa mà rống. Cậu bé cuối cùng cũng không nén nước mắt được nữa mà rơi xuống, cậu cúi đầu xuống yên lặng rơi lệ, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, thể hiện lập trường của cậu bé. “Được ~ rất tốt, cậu không rời khỏi đúng không, vậy tôi rời khỏi, loại nhân vật lớn như cậu, tôi không chạm nổi.” Cô cười lạnh trào phúng. “Mẹ” Cậu bé đi tới muốn cầm tay của mẹ, nhưng không ngờ mới vừa chạm đến thì đã bị mẹ hất ra. “Tôi không phải là mẹ cậu, tôi không có đứa con không thể trêu chọc giống như cậu, tôi không có, tôi không có.” Tinh thần của Vô Song dường như có chút bất thường, lui về phía sau lảo đảo. “Mẹ.” Cậu bé quỳ xuống lôi kéo ống quần của mẹ và khóc lóc, “Cầu xin mẹ tha thứ cho con.” “Tôi không phải mẹ cậu, tôi không phải, không phải.” Cô tê tâm liệt phế mà rống to một trận rồi chạy ra ngoài. “Phu nhân.” Bạch Dạ buông Ánh Tử ra rồi đuổi theo ra ngoài. “Mẹ.” Cậu bé bò ở trên mặt đất, lại không còn sức để mà đứng lên, chỉ có thể nhìn mẹ chạy ra ngoài. Cậu không thể rời khỏi, khai cung rồi không thể quay đầu mũi tên, lui ra ngoài chỉ có một con đường chết, bây giờ cậu không thể chết được! “Chủ tử.” Ánh Tử đi tới, nhất thời cũng không biết nói cái gì để an ủi cậu bé, chỉ có thể cùng yên lặng với cậu bé. Loảng xoảng! Bên ngoài đột nhiên truyền đến một thanh âm đánh vỡ đồ, Ánh Tử tâm rét lạnh, kịp phản ứng có người ở bên ngoài nghe lén, nên cậu lập tức chạy ra ngoài, chỉ thấy một người giúp việc nữ đang nhận lỗi với một người đàn ông: “Nhị thiếu gia, thật xin lỗi, thật xin lỗi.” “Cút ngay.” Đông Đông Hải quay đầu thấy Ánh Tử đuổi theo ra ngoài, thì anh ta bị dọa không nhẹ, nên anh ta đứng phải người giúp việc nữ và làm đổ nước trà. Ánh Tử rất nhanh đã đuổi theo ngăn anh ta lại. “Mày muốn làm gì, tao cảnh cáo mày đó, nơi này là nhà tao, không phải nơi mà người giương oai đâu.” Anh ta đứng là có tật giật mình, không đánh đã khai là anh ta nghe lén rồi. Ánh Tử từng bước một tiến tới gần anh ta, còn anh ta lui về phía sau từng bước một, thấy cậu ấy đưa tay rút súng, thì Đông Đông Hải sợ tới mức hai chân mềm nhũn, dẫm lên nước đọng trên đất, rồi lảo đảo người ngã ngồi ở trên đất. Mặt cũng bị hù dọa đến tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Đối phương chính là Mafia giết người như ngóe, nói không sợ là không đúng, huống chi Đông Đông Hải còn là một cây củi mục sợ chết như vậy. “Àm ỉ gì đó?” Đột nhiên, giọng nói bén nhọn của ông cụ bay tới, ánh mắt của Đông Đông Hải sáng lên, có loại xu thế khơi động tro tàn, anh ta nhanh chóng bò dậy từ dưới đất, trốn ra sau lưng ông cụ, chỉ vào Ánh Tử giọng the thé nói: “Cha, hần là Mafia, còn cái tên nhóc mà cha đưa về nhà, nó lại là thủ lĩnh của Mafia, quá kinh khủng mà, cha, chúng ta mau báo cảnh bắt bọn họ đi.” Tên củi mục này hiển nhiên là vết sẹo lành thì quên đau, lần này tựa như đồ ngốc mà kéo người. “Câm miệng!” Ông cụ hung ác mà trừng mắt nhìn anh ta, “Chạy về phòng của mày đi.” “Cha, ngài cũng đã lớn tuổi rồi, nếu như cha một mình đối phó với hần, thì khẳng định không phải là đối thủ của hần, chúng ta vẫn là báo cảnh sát đi!” Đông Đông Hải càng kinh ngạc hơn. “Tao lại nói một lần nữa, chạy về phòng của mày đi!” Giờ khắc này, ông cụ cũng kích động muốn quát chết anh ta, anh ta thật sự quá ngu, cũng không sợ chết sao, người ta chưa lập tức bắn anh ta, thì anh ta nên cảm động đến rơi nước mắt mà im miệng lại, đã vậy anh ta còn liều mạng mà kêu la vớ vẩn. Đông Đông Hải rất sợ ông cụ, biết là ông cụ đang giận, nên anh ta cũng không dám lơ mãng, lộ vẻ tức giận mà im miệng lại, sau đó xoay người chuẩn bị trở về phòng, thì lại gặp Đông Đông Hải đứng ở phía sau anh ta, anh ta lập tức xông tới, nín cổ áo của anh kêu la âm ỉ, “Đông Đông Hải, con mẹ nó, mày thật là có bản lĩnh nha, không chỉ cười hàng đã xài rồi, mà còn là Mafia, mày muốn hại cả nhà tao đều chôn theo tụi mày sao?” Bùm! Đông Đông Hải đánh một quyền lên khuôn mặt dữ tợn của anh ta, anh ta lảo đảo rồi ngã lên trên tường bên cạnh, và mắt nổ đom đóm. Ông cụ chỉ là thờ ơ lạnh nhạt nhìn anh ta một cái, lần này ông chẳng những không có ý trách Đông Đông Hải, mà ngược lại còn cảm thấy anh ta đáng đánh, cái tên ngu xuẩn này nên chịu chút dạy dỗ!

150. Chương 150: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (21)

“Cha, nó ——” “Cút đi.” Lần này không đợi Đông Đông Hải tố cáo vị trí bị thương, thì ông cụ đã gào lên với anh ta, anh ta nhìn Đông Bắc Hải đang cười lạnh, thì uất nghẹn thở hỗn hển, lại cũng chỉ có thể trừng mắt nhìn anh, sau đó xoay người bước đi. Thấy anh ta đã hoàn toàn biến mất rồi, thì Đông Bắc Hải mới lạnh lùng mở miệng, “Nếu như ông và anh ta đều sợ gặp phải phiền toái, thì có thể cùng tôi đoạn tuyệt quan hệ cha con, tôi không sao cả.” Ông cụ lạnh lùng nhìn anh, ông thừa nhận cả đời này điểm nhớ lớn nhất của ông chính là sinh ra Đông Đông Hải đứa con củi mục rất sợ chết này. Nhưng Đông Đông Hải nhất gan sợ phiền phức, thì không có nghĩa là Đông lão ông cũng giống như nó, ngược lại, có đứa cháu trai là thủ lĩnh của Mafia, thì ông cảm thấy cực kỳ vinh dự và kiêu ngạo. Nhớ năm đó ông đã lớn như vậy, mà vẫn chỉ là một tên nhóc vô công rồi nghề, làm chuyện dửng dưng nhất, chính là dùng pháo đốt nổ cái mông của một tên mập. Ánh mắt của hai cha con nhìn nhau căng thẳng ở giữa không trung, giống như có dòng điện đang đụng nhau, ánh lửa bắn ra bốn phía, ông cụ hơi giận, còn Đông Bắc Hải thì yên lặng cười, không khí lại đủ mạnh mẽ, lạnh lẽo! “Cha.” Lúc này, cậu bé khóc đi ra ngoài, thấy con khóc giống như con mèo hoa nhỏ, Đông Bắc Hải đau lòng, rồi nghiêng người xuống nắm cánh tay nhỏ của con, vội vàng hỏi: “Nhóc con, đã xảy ra chuyện gì vậy, có người bắt nạt con sao?” “Mẹ không cần con.” Cậu bé đau lòng mà khóc thút thít. “Tại sao mẹ không cần con.” Hỏi xong thì Đông Bắc Hải cũng lập tức kịp phản ứng, “Mẹ đã biết thân phận của con rồi?” “Dạ.” Cậu bé gật đầu, nước mắt cũng không ngừng chảy. Đông Bắc Hải cũng không biết nên làm sao an ủi con, anh cũng không đành lòng thấy con khóc đến thương tâm như vậy, cuối cùng anh cố làm ra vẻ nghiêm nghị nói: “Được rồi, đừng khóc nữa, con trai không dễ dàng rơi lệ, đừng quên con là nam tử hán, đổ máu không đổ lệ biết không?” “Ồ ô.” Cậu khổ sở đến mức không ngừng nước mắt được, hướng chi, “Mẹ nói, con không phải là nam tử hán chân chính, bởi vì con vẫn còn là một tiểu xử nam.” Nghĩ tới cậu đã từng nói với mẹ; mẹ con đã là nam tử hán rồi, con muốn bảo vệ mẹ. Kết quả đổi lấy mẹ hỏi ngược lại một câu rất khiếp sợ: con trai, con phá thân rồi hả? Ai làm vậy, nói đi mẹ sẽ đi làm thịt nó, tại sao có thể làm bắn tiểu xử nam mà mẹ chịu nhiều đau khổ để nuôi chứ, này nếu cho vợ tương lai của con biết, thì con sẽ bị ghét bỏ. Khi đó thì cậu hiểu, cái gì mà gọi nam tử hán, cũng hiểu tầm quan trọng của trinh tiết, cho nên cậu âm thầm thề, phải để trinh tiết lại cho vợ tương lai, bởi vì cậu cũng không muốn bị vợ ghét bỏ. Ách. Lời này làm Đông Bắc Hải bị nghẹn đến dở khóc dở cười, không nghĩ tới cô bé này lại giáo dục con của anh như vậy, ha ha ha. “Không phải nam tử hán, vậy con chính là nam. sinh, khóc suốt mướt, không có một chút khí phách của đại anh hùng.” Vẫn là lời này có hiệu quả, cậu bé lập tức lau nước mũi, nước mắt, rồi ngừng khóc. “Lúc này mới ngoan chứ” Anh bóp bóp khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của con, rồi hỏi: “Mẹ đâu?” “Mẹ chạy đi rồi.” “Mẹ chạy đi một mình sao?” Đông Bắc Hải khấn trương hỏi, hôm nay Vô Song đã chịu rất nhiều đả kích rồi, anh thật sự sợ cô sẽ làm ra việc ngốc. “Không phải, có Bạch Dạ đuổi theo nữa ạ.” “A ~” Anh thả lỏng hơi thở, nhưng vẫn không yên lòng, buông ra bả vai nhỏ của con ra rồi anh đứng dậy muốn đi, cậu bé gọi anh, “Cha, con cùng đi với cha.” “Ừ.” Hiện tại để con ở nhà này một mình anh cũng không yên tâm, không phải là không yên tâm ông cụ, mà là tên củi mục Đông Đông Hải! “Cần cha phái người đi tìm không?” Hai cha con vừa xoay người, thì ông cụ mở miệng nói. Không ngờ tới ông cụ sẽ nói ra lời có lương tâm như vậy, Đông Bắc Hải giật mình một chút, nhưng tức thì lạnh lùng cự tuyệt: “Không cần đâu.” “Cháu ngoan trở về sớm chút, buổi trưa ông nội bảo người làm thịt kho cháu thích ăn nhất.” Cậu bé ngẩng đầu nhìn cha một cái, Đông Bắc Hải cũng nhìn cậu, nhẹ nhàng chuyển động khóe môi, anh sao lại không hiểu lời này của ông cụ chứ, ông đang ngấm ngầm nói cho anh biết, ông không ngại thân phận của mẹ con cô. ***** “Phu nhân, ngài chậm một chút.” Vô Song chạy trốn rất nhanh, nên Bạch Dạ chỉ có thể theo đuôi ở phía sau, thân là thuộc hạ nhưng không có lệnh của chủ tử, thì cậu cũng không dám ngăn cô, hoặc là mạnh mẽ túm cô trở về. Vô Song đang lâm vào đau đớn nên làm sao mà nghe anh, vẫn liều mạng xông về phía trước, Bạch Dạ không có biện pháp nên chỉ có thể cầu nguyện cô sớm mỗi gần một người một chút, như vậy cô sẽ không còn sức chạy nữa. Trong lòng Vô Song thật sự có một loại tuyệt vọng, hôm nay cô đã đánh hai người đàn ông mà cô yêu nhất, cũng coi như là tự tay chặt đứt tình thân và tình yêu. Đông Bắc Hải phản bội cô, con trai cũng phản bội cô, đột nhiên cô cảm thấy mình sống vốn là dư thừa. Bọn họ đều không cần cô! “Phu nhân, ngài còn chưa mệt sao?” Bạch Dạ chạy đuổi theo cô cũng cảm thấy có chút thở không nổi, cô cũng không thở một chút, mà chỉ một mình yên lặng chạy trốn, yên lặng rơi lệ. “Phu nhân, tôi hiểu ngài là vì lo lắng cho an nguy của chủ tử, mới có thể giận cậu ấy như vậy.” Cái này gọi là yêu quá sâu nên khó cắt nha, “Nhưng mà chủ tử không có yếu ớt như ngài nghĩ đâu, chủ tử rất mạnh mẽ.” Hai người bất tri bất giác đã chạy lên đường

nhựa, nghe cậu ấy nói như vậy, Vô Song dừng bước chân lại một chút, Bạch Dạ cũng tới sát, thở một chút, cuối cùng thì cô cũng dừng lại rồi! “Tôi không có giận nó, tôi chỉ là nhất thời không chấp nhận nổi thôi.” Vô Song thở hồng hộc mấy cái, rồi nói. “Phu nhân, tôi bảo đảm với ngài, tôi sẽ dùng toàn bộ sinh mạng của tôi để bảo vệ an toàn cho chủ tử, không để cho cậu ấy chịu một chút tổn thương nào.” “Cám ơn cậu.” Vô Song cười lạnh lẽo, “Nó có các người chăm sóc, thì tôi cũng yên tâm rồi.” Bạch Dạ giật mình một chút, lời này của phu nhân là có ý gì, sao nghe như trần trời vậy Vô Song xoay người, rồi thả chậm bước chân, “Con trai đã lớn rồi, nó có chủ kiến của mình, căn bản cũng không cần người mẹ như tôi nữa.” “Phu nhân, ngài đừng nói như vậy, chủ tử rất yêu ngài, cậu ấy không nói cho ngài biết, chính là sợ ngài không chấp nhận được sự thật này, mà lo lắng cho cậu ấy.” “A!” Vô Song cười khổ sở, nếu nó thật sự quan tâm đến cảm thụ của cô, thì nó cũng sẽ không có không nghe lời như vậy, nó có biết nó gạt cô như vậy, thì cô rất khổ sở hay không! Ngậm đắng nuốt cay mà sinh hạ nuôi lớn một đứa con, nếu gả cho người khác thì có ai có thể tiếp nhận nó đây! Lúc này, khúc quanh trước mặt truyền đến tiếng xe hơi. “Mẹ.” Ở sau lưng cậu bé và Đông Bác Hải cũng đã đuổi theo rồi. Bạch Dạ quay đầu nhìn về phía cậu bé rồi gọi, “Chủ tử, cậu tới rồi.” “Mẹ.” “Vô Song.” Nhìn phía trước mặt có một chiếc xe đang lái vùn vụt tới, Vô Song lại liều mạng mà chạy đến giữa đường, hai cha con cũng kinh ngạc đến ngây người, hít một hơi lạnh mãnh liệt Kinh thật, Vô Song vậy mà lại. tìm chết!

151. Chương 151: Tẩy Não Cho Củi Mực

“Dích dích dích ——” Tiếng kèn xe hơi kinh hãi vang lên, nhưng Vô Song không sợ hãi mà đứng lại, chờ đợi, cô nhắm mắt lại rồi nghĩ, thật ra chết thì cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là sống mà không thể yêu! Mắt thấy xe hơi chắc sẽ tông mạnh tới, nên Bạch Dạ phản ứng nhanh nhẹn, cậu xông tới phía Vô Song, rồi ôm cô lăn mấy vòng trên mặt đất. Xe hơi cũng tới rồi đột nhiên thay đổi, thắng gấp. “Mẹ.” “Vô Song.” Hai cha con vội vã từ trên xe bước xuống, rồi chạy tới, lúc này tài xế bị dọa nên thò đầu ra, rồi cực kỳ tức giận mắng: “Mie nó, muốn tìm chết thì cũng đừng đổ thừa lên ông đây nhé, thật xui xẻo” Đối lại là bình thường thì hai cha con nhà này sao có thể để người bắt nạt mắng như vậy chứ, đã sớm đánh cho hắn trở về rồi, nhưng bây giờ bọn họ mới không quan tâm tới hắn, mà tập trung toàn bộ tinh thần lên trên người của Vô Song. Mắng mấy câu mà không ai để ý đến hắn, vì thế tài xế tức giận lái xe đi! “Vô Song.” Đông Bác Hải sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, tiếng gọi của anh đều run rẩy, anh đỡ cô ngồi dậy rồi sau đó ôm cô vào trong ngực thật chặt, trái tim muốn nghẹt thở, lần này cảm thấy hoàn toàn không còn nhịp đập. “Mẹ, thật xin lỗi. Thật xin lỗi, con biết sai rồi, mẹ tha thứ cho con đi.” Cậu nhóc lại sợ hãi khóc một lần nữa, trong quá khứ cậu đã gặp biết bao nhiêu trường hợp kinh khủng nguy hiểm, kích thích, máu tanh hơn nhiều, cũng không có lần nào cậu luống cuống, nhưng chỉ có lần này, thấy khoảnh khắc mẹ tìm chết, thì cậu cảm giác cả người đều trống rỗng, hồn vĩa lên mây, hô hấp cũng muốn nghẹt thở! Ý thức mãnh liệt ~ cậu không thể không có mẹ, không thể, tuyệt đối không thể! “Vô Song, sao em lại ngốc như vậy.” Sau khi kinh hãi qua đi, thì Đông Bác Hải chất vấn. Vô Song không nói chỉ có khóc thôi, cô đây không phải là ngốc, mà lúc này cô biết trái tim đã tan vỡ. . . và tuyệt vọng. “Lời thề mà anh đã nói với em, anh vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, anh không có phản bội em, mặc kệ là trái tim, hay là thân thể ——” Chuyện cho tới bây giờ, Đông Bác Hải cảm thấy anh nhất định phải giải thích ình, anh không muốn cô hiểu lầm anh nữa, anh rất sợ, hơn nữa còn là sợ muốn chết. Anh luôn cho rằng không ai bì nổi mình, rất dễ dàng có thể nắm cuộc sống người khác ở trong tay, thao túng ý nghĩ của người khác. Nhưng, cô là ngoại lệ của anh, luôn khiến cho anh khó lòng phòng bị, bắt đầu từ tuổi ngây thơ cô đã xông vào cuộc sống của anh. Vô Song nức nở mấy cái, rồi sau đó ngẩng đầu đôi mắt dăm lệ nhìn anh —— “Em nhất định phải tin tưởng anh, em có thể hỏi An Sâm, nếu như ngay cả An Sâm mà em cũng không tin tưởng, vậy anh có thể dẫn em đi tìm cô gái kia, để chính miệng cô ta nói cho em biết.” “Không cần.” Vô Song hít mũi một cái, rồi từ chối và có ý đứng dậy. Đông Bác Hải chau chặt chân mày, bộ dạng có vẻ rất bị thương, cô ‘không cần’ là có ý gì, cô vẫn không tin anh, muốn chia tay với anh sao? Không, anh sẽ không chia tay với cô! “Vô Song, anh nói là.” “Em tin tưởng anh.” Cô đứng dậy, rồi nhẹ nhàng ngắt lời anh định giải thích, lau khô nước mắt. Cô nói cô tin tưởng anh, nhưng Đông Bác Hải nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn u buồn của cô, thì đây cung giương căng ở trong lòng chẳng những không có buông lỏng,

mà ngược lại càng quẩn chặt hơn. Trước kia khi cô nói cô tin tưởng anh thì sẽ luôn lộ ra một khuôn mặt tươi cười chân thành, để cho anh yên tâm, nhưng mà bây giờ anh chỉ nhìn thấy u buồn ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, không thấy được hai chữ chân thành. Chung quy là do tổn thương của cô quá sâu, nên khiến cho sự tin tưởng của cô đối với anh giảm xuống! “Me.” Cậu bé nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, lệ quang lấp lánh nhìn chăm chăm vào mẹ, cô thấy bộ dáng này của con mà nói không đau lòng là giả. “Me, con đáp ứng với mẹ sẽ rời khỏi Mafia.” “Chủ tử, quy tắc của rút khỏi chỉ có một con đường chết.” Bạch Dạ khiếp sợ mà nói. Vô Song kinh hãi giật mình, ánh mắt sắc bén nhìn vào Bạch Dạ, đây là cái quy tắc rách nát gì, chỉ cho phép gia nhập mà không cho phép người ta rút khỏi? ! Bạch Dạ bồng co lại, phu nhân nhìn cậu sắc bén thế này để làm gì? Quy tắc này cũng không phải là do cậu lập, từ lúc Mafia thành lập thì đã có rồi, tính ra cái quy tắc này còn già hơn cậu nữa! “Là thật sao?” Một lúc sau, ánh mắt của cô chuyển sang cậu nhóc, và hỏi. Cậu bé nức nở mấy cái, rồi gật đầu. “F**k! bà già chết tiệt.” Tức giận vào đầu nên cô không nhìn được mà nói lời thô tục, thật sự là biết người biết mặt mà không biết lòng, còn tưởng rằng bà già kia là một người tốt, không nghĩ tới lại ác như vậy, NND, đáng đời cho làm quả phụ! “Thôi, dù sao con trai cũng là do bà ấy nuôi lớn, được rồi ~ đừng khóc nữa, con xem đi cái hình dạng này của con mà gọi là thủ lĩnh sao, thật là kém muốn chết, đã vậy còn khóc ở trước mặt thuộc hạ, con không thấy xấu hổ sao.” Vô Song ra vẻ dạy dỗ người, thật là có vẻ của nữ bá vương. Ách. Cô đột nhiên thay đổi, khiến ba tên con trai cũng không khỏi mở rộng tầm mắt nha! “. Mẹ, mẹ không còn giận con?” Cậu bé không xác định mà hỏi lại. “Giận cái gì mà giận, dù sao tên nhóc như con trước sau gì cũng đã vô tình vô nghĩa rồi, mẹ nhận rõ sự thật sớm một chút, thì có thể làm tính toán khác sớm một chút.” Giống như là cô đã thật sự nghĩ thông suốt, nên nghiêm trang nói. Cậu bé tủi thân, “Me, bảo đảm sau này con sẽ nghe lời mẹ nói.” “A!” Vô Song cười lạnh một chút, nó mới bây lớn đã xem lời của cô như cái rắm, cô còn dám trông cậy sau này nó sẽ nghe lời nói của cô sao. “Về nhà đi!” Đông Bác Hải thấy hai mẹ con cũng đã hoà hảo rồi, thì mỉm cười đi tới, ôm vai thơm của cô, nhưng Vô Song né tránh tay của anh, rồi đi thẳng đường trở về nhà. “Mẹ chờ con một chút.” Cậu bé chạy đuổi theo cô, Bạch Dạ cũng đuổi theo, chỉ để lại một mình Đông Bác Hải đứng ngẩn ngang trong gió. Đã nói, cô không thật sự tin tưởng anh!

***** Ban đêm, gió lạnh thổi tới cửa sổ thủy tinh của gian phòng Đông Đông Hải, gió lạnh nhẹ nhàng lay động màn cửa sổ mềm mại bằng lụa mỏng, phát ra tiếng vang ào ào “Hắc xì.” Đông Đông Hải hắt hơi một cái, bị gió lạnh làm cho tỉnh, anh ta co rúc lại ôm lấy thân thể, mơ mơ hồ hồ mà mở mắt ra, vừa đúng lúc nhìn thấy có hai bóng người đi tới phía anh ta, anh ta kinh hãi mà hô to một tiếng: “Quý” Một tiếng này la lên khàn cả giọng và vang dội cả tòa biệt thự, ông cụ nghe tiếng kêu thảm thiết của con trai, thì lập tức từ trên giường bật dậy, trong tích tắc kia khi ông mở cửa phòng, thì Đông Bác Hải mặc áo ngủ, dựa vào cạnh cửa hút thuốc cười lạnh nói với ông: “Cha, đã trễ thế này rồi mà ngài còn chưa ngủ sao?” “Tụi bây làm cái gì với Đông Hải?” Về mặt ông cụ lạnh lùng chất vấn. “Hô ~” Anh hít một hơi thuốc rồi nhả khói, sau đó ném tàn thuốc xuống đất, bước lên vòng chặc cánh tay, và nhẹ nhàng thốt ra: “Chỉ là giúp anh ta dọn dẹp một chút trí nhớ rác rưởi thôi, yên tâm đi, không có làm tổn thương tới anh ta.” Ông cụ thở một hơi nặng trĩu, thấy Đông Bác Hải muốn đi, thì ông chợt nói: “Mấy năm nay, thật sự cha đã thiếu nợ con, cha không nên đem cái chết của Mỹ Lệ, trút lên trên đầu con, Tiểu Hải, mọi người chúng ta hãy để xuống tất cả thành kiến và thù hận được không?” “Không thể ——” Đông Bác Hải cũng không quay đầu lại mà lạnh lùng nói. “Bác Hải, mọi người đều là người một nhà, cần gì phải đấu đến lười rách cá chết như vậy, cha già rồi chắc không sống được mấy năm nữa, nhưng tâm nguyện duy nhất trước khi cha chết chính là hi vọng ba anh em con có thể hòa thuận với nhau.” Khi nói chuyện trong mắt của Đông lão chứa đầy lệ nóng, anh không quay đầu lại, cho nên không nhìn thấy được sự thành khẩn, cùng với buồn phiền bất lực của ông. Đông Bác Hải cười lạnh, quả đấm siết đến mức vang lên rắc rắc, “Từ ngày mà ông vượt quá tình cảm, thì đã chắc chắn có cục diện ngày hôm nay, cũng không thể thay đổi được kết cục sau đó, cho nên tôi có thể đáp ứng với ông là sẽ không động đến Đông Đông Hải.” “Tiểu Hải.” Đông lão vội vàng kêu anh. Lúc này anh mới quay đầu lại, và đôi mắt tỏa sáng hung ác, “Tôi bỏ qua cho anh ta, vậy anh ta có bỏ qua cho vợ con của tôi hay không?” Đông lão im lặng. Đông Bác Hải hít một hơi thật sâu, lần đầu tiên đối mặt với ông cụ mà mềm yếu, nói không có thương hại là giả, cho dù là hận ông ấy, anh cũng không quên được, ông ấy cũng từng yêu anh! Xoay người, Đông Bác Hải trở về thư phòng, bởi vì Vô Song không cho anh vào phòng ngủ ~ “Ai.” Ông cụ đưa tay vịn tường và thở dài, đây đều là vì hồi đó ông gieo xuống, nên mới có thể gây ra kết cục ngày hôm nay. Tiếng kêu thê lương kia của Đông Đông Hải, cũng đã đánh thức Vô Song, cô mở cửa thì thấy Đông Bác Hải đứng ở ngoài cửa phòng ông cụ, thì cô lui người về, im lặng nghe bọn họ nói chuyện. Thì ra chân tướng mà anh không muốn nói là như vậy, người muốn mạng của cô lại là đại thiếu gia vẫn chưa lộ diện.

Mọi người đều là anh em, mặc dù không phải do một mẹ sanh ra, nhưng cũng đều là cũng một người cha sinh ra, sao quan hệ lại hổng bết đến như vậy, đã vậy còn tàn sát lẫn nhau! Giữa bọn họ đến tột cùng là có thù hận như thế nào? Đột nhiên, cô rất muốn hiểu rõ, không muốn đứa con bị chết không minh bạch như vậy. *** Trong phòng, Bạch Dạ và Ảnh Tử đều buộc chặt Đông Đông Hải lại, trong miệng anh ta phát ra thanh âm “ưm ưm”, kêu không được bởi vì miệng của anh ta đã bị bịt lại, hơn nữa cái đồ bịt miệng của anh ta lại cực kỳ. ghê tởm, vì đó chính là quần lót của anh ta. Đông Đông Hải cúi mặt này lại thích ngủ trần truồng, nên toàn thân đều cởi sạch. Sợ anh ta âm ỉ đến sự nghỉ ngơi của mọi người, nên Bạch Dạ thuận tay lấy quần áo anh ta để ở bên cạnh mà đút vào trong miệng của anh ta, ai ngờ người này lại xấu xa như vậy, cậu lại bắt phải quần lót của anh ta có chết không chứ. “Ảnh Tử, trước tiên tôi cho hần uống chai kia?” Bạch Dạ cầm hai chai thuốc nước không lớn không nhỏ ở trong tay, ngẩng đầu thấy Ảnh Tử thì sợ hết hồn, “Ôi mẹ nó, từ chỗ nào mà cậu lấy ra một ống kim lớn như vậy, cậu cho rằng chích heo sao?” “Đưa thuốc nước cho tôi.” Đối với cậu ấy quái lạ, thì Ảnh Tử rất bình tĩnh. “Không phải chứ, tôi nghĩ rằng là đút cho hần ăn đấy?” Thì ra là tiêm vào. Bạch Dạ đưa thuốc nước cho cậu ta, Ảnh Tử hút hai chai thuốc nước vào ống kim, sau đó Bạch Dạ lại tà khí hỏi: “Tiêm vào chỗ nào của hần?” “Đầu.” Bạch Dạ liền cười hi hi, Ảnh Tử nhú mày một cái, nhưng cũng không cảm thấy chuyện này có cái gì mà buồn cười. “Tôi lại cho rằng tiêm vào nơi đó. Ha ha.” Bạch Dạ không có nghiêm chỉnh mà cọ xát cậu ta một chút. Ảnh Tử không thèm nghĩa đến cậu ấy ~ “Ưm ưm ưm.” Đông Đông Hải rất sợ chết nên nhìn ống kim to lớn ở trong tay của Ảnh Tử, thì sợ tới mức mồ hôi rơi như mưa, liều mạng giãy dụa, anh ta còn chưa muốn chết, không muốn chết. “Bạch Dạ, dè hần lại dìm tôi.” Ảnh Tử nói khi thấy anh ta kích động như thế. “Được rồi.” Bạch Dạ tiến lên dè bả vai của Đông Đông Hải xuống, anh ta nghe nói muốn đánh vào đầu của mình, nên anh ta liều mạng lắc lắc đầu của mình. Anh ta lắc lắc đầu, nên Ảnh Tử không tìm được huyết vị chính xác, rất khó xuống tay, Bạch Dạ không nhìn được nữa, và mở miệng nói: “Thuốc này cũng không làm anh chết được đâu, chỉ là giúp anh tẩy rửa một chút trí nhớ không nên có thôi, nếu anh mà còn lộn xộn nữa, thì nước thuốc sẽ tiêm vào đầu óc của anh, vậy anh sẽ chết rất khó xem đó. Đông Đông Hải vừa nghe lời này thì sợ nên ngừng lại, đúng lúc ấy thì Ảnh Tử tìm đúng huyết vị của anh ta và cắm xuống!

152. Chương 152: Phát Hiện Khiếp Sợ

Trong đêm khuya, Vô Song len lén vào thư phòng của ông cụ, cầm đèn pin cầm tay, nhẹ nhàng kiểm tra tìm toàn bộ manh mối. Cô đã từng nghe Ngã Mễ nói qua, dáng dấp của mẹ Bác Hải rất đẹp, khuynh quốc khuynh thành, là người phụ nữ ông cụ yêu nhất, cho nên trong thư phòng của ông ấy chắc sẽ có cất dấu hình của bà ấy. Đợi cô lấy được tấm hình, thì tin tưởng tất cả sự thật cũng sẽ xuất hiện. Tìm một hồi lâu mà cũng không có kết quả, nhưng Vô Song cũng không bỏ cuộc, cô tin tưởng chắc chắn sẽ có kỳ tích xuất hiện! Lại tiếp tục tìm một lúc, đột nhiên cô phát hiện được một cái tủ sắt, Vô Song vui mừng đến mức mắt cũng phát sáng, giống như là phát hiện ra Đại Lục mới, vội vã kiểm tra cái tủ sắt này, không phải là quá lớn, chắc chắn là không phải dùng để đựng tiền, vậy chắc là dùng để dấu bí mật! Liếc mắt nhìn khóa của tủ sắt này, là khóa mật mã điện tử, hơn nữa còn là khóa điện tử lâu năm, đối với điểm cao học thuật điện tử của cô mà nói, muốn phá mật mã của nó không khó, thật, tuyệt đối không khó khăn. Cô ngậm đèn pin cầm tay ở trong miệng, một tay đặt ấn lên phím, một tay vặn khóa mật mã, ngừng thở nghe thanh âm của bánh răng, nếu như đúng thì thanh âm của bánh răng sẽ không như vậy, mấy phút sau, cô nghe được con số mật mã mở khóa tủ bảo hiểm. “Hò ~” lấy đèn pin cầm tay ra, đầu tiên là cô thở mạnh mấy hơi, ngộp chết cô rồi, thở dốc cũng đủ rồi, và cô bắt đầu tìm kiếm đồ vật ở bên trong. Cô lấy tập văn kiện đầu tiên phủ ở phía trên ra nhìn, phía trên viết rõ ràng hai chữ di thư, khóa miệng của Vô Song co quắp lại một chút, đặt nó trở về rồi lại từ phía dưới móc ra một sấp văn kiện, trên đó viết giám định DNA, cô nhú mày suy nghĩ, đây không phải là của ông cụ và Đông Bác Hải chứ! Xuất phát từ tò mò, cô mở tập văn kiện ra, rút tờ đơn từ bên trong ra, vừa nhìn thì hai con mắt cũng tròn tròn, và sắc mặt nhanh chóng biến đổi. Đông! Đèn pin cầm tay từ trong tay cô rơi xuống, cô rũ đôi tay xuống, cả người cũng ngồi liệt ở trên đất, vẻ mặt khó tin! Phần giám định DNA này, không phải là của ông cụ và Đông Bác Hải, mà là, Đông Bác Hải với con trai, trên đó viết độ tương tự huyết thống của hai người là 99. 99% Không thể nào, cái này không có khả năng, tuyệt đối tuyệt đối là không có khả năng! Vô Song không tin, cô che môi và

cuộn tròn người khóc lên. Khuôn mặt hai cha con tương tự, không phải là Vô Song chưa từng hoài nghi tới, chính là không bằng không có nên cô cảm thấy rất hoang đường khi hoài nghi anh, nhưng hôm nay chứng cứ đã đặt ở trước mặt cô, cô không muốn tin cũng không được. Tại sao lại có thể như vậy? Đây không phải là sự thật, nhất định là không, cô không tin. Ở trong kinh hoảng luống cuống, thì Vô Song nghĩ tới Thư Yên, cảm thấy hình như Thư Yên có biết cái gì đó, bởi vì ở thời điểm có Đông Bác Hải, thì ánh mắt của Thư Yên nhìn cô sẽ trở nên trốn tránh, hình như giấu bí mật gì đó mà không thể cho ai biết, và không dám nói cho cô biết. Yên nhi nhất định biết nội tình chuyện này, cô phải gọi điện thoại hỏi cô ấy. ***** Trong phòng ngủ, tình dục nồng nặc đến điên loạn đảo phượng, tiếng thở hổn hển điên cuồng, âm âm tựa như tiếng gào thét, thì thầm như tiếng nước chảy, tất cả bị bóng đêm chôn vùi. Cửa sổ mở phân nửa có chút ánh trăng chiếu vào, không chút kiêng kỵ mà vùng vẫy ở trên thân thể khoẻ đẹp, một tiếng gầm nhẹ nặng nề như sấm đi qua, đã kết thúc loại triển miên kịch liệt nguyên thủy của loài người và cùng xóc xếch ở trong tiếng thở hổn hển. Người đàn ông thoả mãn nằm rạp ở trên người cô gái, thở hồng hộc, mà cô gái ở phía dưới giống như là tượng gỗ không có linh hồn, mắt mở to nước mắt rùng rùng, lẳng lặng ngắm nhìn trần nhà, trút giận. “Bảo bối, hơn một tháng nay nhốt em ở nhà, chắc ngộp chết rồi nhỉ!” Bàn tay to của người đàn ông lau khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, rồi cười nhẹ nói. Cô gái không thèm liếc gã một cái, lại càng không thèm nói chuyện với gã. “Niệm tình tới nay em phục vụ tôi tận tâm như vậy, tôi quyết định bán cho em một đặc ân.” Nghĩ ngợi đủ rồi, nên người đàn ông từ trên người cô bò, và chuẩn bị đi đến phòng tắm rửa. “Đặc ân gì?” Gã xoay người, lúc này Thư Yên mới đem ánh mắt chứa hận nhìn về phía gã. Đông Hải Sinh chống nạnh, rồi ngoái đầu lại nhìn cười cười, thật sự là yêu nghiệt mị hoặc chúng sanh, một giọt mồ hôi tình dục từ trên gương mặt tuần tú của gã nhỏ xuống. Khuôn mặt tuần tú tao nhã như thế, cho dù là ai nhìn thấy cũng sẽ không đem hai chữ ác ma gắn ở trên người của gã! Nhưng, gã lại chính là một con sói khoác da người không hơn không kém! “Em có thể làm cho chị em tốt của em chia tay với Đông Bác Hải, thì tôi sẽ đáp ứng em cho cô ta một con đường sống, nhớ, em chỉ có một ngày!” Nụ cười của gã âm u lạnh lẽo, quay đầu lại đi tới phòng tắm. “Đông Hải Sinh, anh không phải là người!” Thư Yên tức giận đến phát điên nên cầm lấy một cái gối đầu ném tới chỗ gã, và đập trúng phía sau lưng của gã, nhưng gã một chút cũng không quan tâm, đầu cũng không quay lại mà bước vào phòng tắm. Bùm! Tay cầm cửa mang theo nặng nề, như là một loại cảnh cáo đối với Thư Yên, đừng cố gắng chọc giận gã, hậu quả cô sẽ đảm đương không nổi. “Ồ ồ.” Lâm vào thống khổ nên Thư Yên lựa chọn kéo chăn lên khóc ở trong đó, cô không hy vọng Vô Song không hạnh phúc, nhưng cô càng không muốn Vô Song gặp chuyện không may. Mặc dù hơn một tháng nay cô đều bị nhốt ở chỗ này, nhưng cô vẫn nghe nói Vô Song bị sảy thai, cô biết là tên ác ma này làm, nhưng cô không thể ra sức, ngay cả vận mạng của mình cô còn không nắm trong tay được, thì làm sao cô có thể thay đổi vận mệnh của người khác. Cô không phải là chưa từng nghĩ tới sẽ giết ác ma này, nhưng mà cô không xuống tay được, thật sự không xuống tay! Bởi vì cô phát hiện mình hận gã đồng thời cũng rất yêu gã. Bỗng chốc, điện thoại của Thư Yên reo lên, vang lên một lúc lâu thì cô mới nghe thấy, cô lau khô nước mắt rồi lấy điện thoại bắt máy, là giọng của Vô Song, cô ấy nói: “Yên nhi, ngày mai lúc nào có thời gian vậy, mình muốn mời cậu uống cà phê.” Nghe giọng của Vô Song, vốn là Thư Yên đã dừng nước mắt nhưng lại vỡ òa một lần nữa, cô lấy tay che miệng thật chặt, không để lộ ra tiếng khóc, nhưng Vô Song ở bên đầu điện thoại kia, vẫn mơ hồ nghe được cô nức nở, hỏi: “Yên nhi, cậu đang khóc sao?” Che điện thoại, cô hít một hơi thật sâu, rồi hắng giọng nói: “Không có, bị cảm thôi.” “A ~” Hai người đều lâm vào trầm mặc một lần nữa, trò chuyện lần này, các cô trước nay chưa từng có xa lạ như vậy, thường ngày điện thoại vừa được thôi thì hai người đều nói rất nhiều, và nói không hết đề tài, nhưng, giờ phút này họ lại không tìm được đề tài để tán gẫu. Một lúc sau, Vô Song nhắc lại câu hỏi: “Ngày mai lúc nào cậu có thời gian vậy? Có một số việc mình muốn hỏi cậu.” “Có, vừa đúng lúc mình cũng có chút chuyện muốn nói cho cậu biết.” “Vậy ngày mai gặp.” “Ừ, ngày mai gặp.” “.” Lại trầm mặc một lúc, hai người cũng không có cúp điện thoại, nhưng cũng không có ai nói với nhau lời nào, chỉ lẳng lặng nghe tiếng hít thở của nhau. Họ đều rất rõ ràng, có vài thứ mất đi chính là mất đi, dù cho hai bên có làm gì đi nữa thì cũng không thể trở về như ngày trước được. Nhưng, có một số tình cảm giao ra, cũng là nước đổ khó hồi. Cuối cùng vẫn còn Vô Song cúp điện thoại trước, khoanh khắc để điện thoại xuống, thì trong lòng Thư Yên cũng đã có quyết định!

153. Chương 153: Chân Tướng Chín Năm Trước

Quán cà phê yên tĩnh. Thảm len lông cừu vàng nhạt phủ lên đám bụi, nó tạo ra cảm xúc mềm mại thoải mái và kéo thẳng dài đến bên cửa sổ sát đất, cùng màu với dây buộc nhũ vàng hoa văn tối của lụa mỏng, thậm chí tách khỏi phần hoa đồng nghị ở ngoài cửa sổ cùng với ánh mặt trời rộn ràng bị từ chối nhả nhận ở bên ngoài Thư Yên dựa vào ghế sa lon đen mềm, mím môi không nói lời nào và trong nháy mắt ánh mắt không chớp mà rơi lên trên người của Vô Song. Lúc này cô ấy đang cúi đầu ra vẻ thản nhiên nhấp cà phê, làn da trắng nõn của cô lộ ra giống như là đang uống cà phê hơi đắng, ánh mắt của cô ấy híp lại và khóe miệng còn mang theo nụ cười nhẹ nhẽ, trong nháy mắt cùng với nụ cười kia hiện lên ở trong trí nhớ của cô, giống như họ đã trở lại tuổi mà không buồn không lo của trước kia. Lúc cô mời cô ấy uống cà phê thì khóe miệng cô ấy luôn là mang theo nụ cười nhẹ như vậy. Nhưng khi Vô Song ngẩng đầu lên, thì cảm giác ánh mắt của cô ấy lạnh nhạt như thể không tồn tại, khiến cho Thư Yên cảm thấy rất xa lạ, giống như cảm dưới căng chặt hàm chứa tức giận mơ hồ. Vô Song để ly cà phê xuống rồi chấp tay đặt ở trên đùi, lẳng lẳng nhìn chăm chăm vào cô ấy, rồi thản nhiên mở miệng: “Gần đây vẫn khỏe chứ?” Vốn là cô muốn đi thẳng vào vấn đề, nhưng khi thấy vẻ mặt cô ấy không tốt, thì cô nhin không được mà quan tâm. “Mình rất khỏe, còn cậu?” Thư Yên dường như là cũng không ngờ tới, dưới sự kích động nho nhỏ mà tay nắm ly cà phê càng chặt hơn. “Mình.” Bỗng nhiên cô dừng lại rồi miễn cưỡng cười nhẹ “Thì cứ như vậy thôi” Thư Yên cúi đầu, và trong lòng có nỗi khổ không nói ra được, cô biết cô ấy thật sự không được tốt, ba chữ “thật xin lỗi” cứ nghẹn ở trong cổ họng cô ~ nói không ra được! “Yên.” “Vô Song.” Đột nhiên cả hai rất có ăn ý mà kêu lẫn nhau, rồi bỗng nhiên cả hai lại không nói chuyện nữa, mà làm như chờ đối phương nói, nhưng đối phương cũng không nói, cuối cùng vẫn còn Thư Yên nhượng bộ nói: “Vô Song, vậy thì cậu nói trước đi” Vô Song gật đầu một cái, từ khăn trương trong lòng mà cô nắm chặt ly cà phê đến mức có thể nhìn ra: “Yên, hôm nay mình tìm cậu chính là muốn hỏi cậu về năm đó. chuyện ngoài ý muốn kia của mình cậu biết được bao nhiêu.” Thư Yên lẳng lẳng nhìn chăm chăm vào đôi mắt đẹp mở to của cô ấy, chợt âm thầm xoay tròn ly cà phê, cô làm như là trút được gánh nặng, nên tới thì sẽ tới “Cậu cũng biết” Một câu thản nhiên như là loại băng vô tình đâm vào trái tim của Vô Song, cô vốn là ôm lấy tâm thái thử một chút, nhưng không nghĩ tới cô ấy thật sự biết người ta lừa gạt cô! “Năm đó Lệ Vũ cũng không có bán cậu, mà chính là cậu đi nhầm gian phòng, sau khi cậu đi thì Đông Bác Hải đã tới chỗ mình tìm cậu, và mình nói cho anh ta biết là cậu đã lấy chồng.” “Mình đi nhầm gian phòng” Làm sao có thể chứ, hai mắt cô tròn to không tin, thể mở cửa phòng kia rõ ràng là tự tay Kiều Lệ Vũ đưa cho cô, sao cô lại đi nhầm. Vô Song nhíu chặt lông mày kẻ đen, và bắt đầu nhớ lại năm đó, chuyện ngày đó đã có chỗ nào phạm sai lầm mà khiến cho cô đi nhầm gian phòng Cô cẩn thận suy nghĩ, đột nhiên có một cảnh thoáng qua ở trong đầu cô, cô mãnh liệt hít hơi lạnh. Cô nhớ tới sau khi cô tiễn Thư Yên ra khỏi khách sạn, thì lúc xoay người đụng vào một cô gái, và cả hai đều đánh rơi thẻ ra vào, bởi vì cô không có lưu ý mã số của thẻ ra vào, cho nên có sai hay không cô cũng không biết được, cô chỉ nhặt thẻ ra vào lên rồi bước đi! Chẳng lẽ là trời xui đất khiến trong nháy mắt ấy gây nên cục diện ngày hôm nay. Không —— Đông! Giọt lệ nóng rơi vào trong cà phê hơi lạnh, khiến cho bọt nước văng khắp nơi. “Vô Song” thấy cô khóc, Thư Yên rút ra cái khăn giấy đưa cho cô, cô lại nắm chặt cổ tay của cô ấy và hỏi: “Lệ Vũ biết rõ chân tướng không?” “Biết” “Biết lúc nào “ Thư Yên ngừng lại thở nhẹ: “Là ngày gặp mặt bạn học, sau khi cậu được Đông Bác Hải đưa đi, thì mình nói cho anh ấy biết.” “Yên, đến tận cùng cậu có coi mình như em gái của cậu hay không?” Trái tim của cô rất cuộc là vỡ nát, yếu ớt đến mức không chịu nổi bọn họ đánh, mọi người đều coi cô như đứa ngốc, ngu ngốc che đi chân tướng hiện tại đặt ở trước mắt, cô làm sao mà chịu nổi “Vô Song, thật xin lỗi” Rốt cuộc thì Thư Yên cũng đã nói ra được lời xin lỗi đã thiếu nợ cô ấy, cô cũng không muốn gạt cô ấy, nếu như lúc đó nói cho cô ấy biết chân tướng, Vô Song lại không chịu chấp nhận, mà nói không chừng cô ấy ở dưới cơn giận có thể phá thai “Thật xin lỗi.” Vô Song khóc cười thê lương “Tất cả các người đều nói thật xin lỗi, nhưng mà thật xin lỗi có tác dụng sao.” Vô dụng thôi, trái tim của cô đã bị lời nói dối có thiện ý của bọn họ giầy xéo thành từng mảnh, cho dù là ngàn vạn câu thật xin lỗi cũng đã không khâu lại được. “Vô Song, cậu đừng như vậy mà, thấy cậu khóc mình thật sự rất khó chịu” Bất tri bất giác Thư Yên cũng khóc theo cô ấy, cô là thật lòng yêu thương cô ấy, cô ấy yếu ớt giống như là đứa con nít như thủy tinh, muốn bảo vệ cô ấy còn không kịp, sao lại nhẫn tâm làm tổn thương cô ấy Nhưng những người cực kỳ quan tâm cô ấy đều đang tổn thương cô ấy. . .

154. Chương 154: Yêu Sự Thật Ở Trước Mặt (22)

“Cậu, thương thể của cậu tháng sau có thể tốt chứ?” Cậu nhóc nằm sấp ở trên giường giống như Chúc Kỳ và nghiêng đầu nhìn anh ấy hỏi. “Dĩ nhiên có thể tốt.” “Khoác lác.” Cậu bé chép miệng, “Mới vừa rồi con có hỏi bác sĩ, ông ấy nói vết thương của cậu ít nhất phải điều dưỡng hai tháng, thì mới có thể xuống giường.” “Ông ta cố ý nói lung tung để lừa gạt con đó.” Chúc Kỳ cười lạnh. “Ông ấy gạt con?” Trợn mắt hạt châu nhìn, cậu bé không hiểu mà hỏi: “Tại sao ông ấy muốn gạt một đứa bé như con?” “Ông ta không phải gạt con, mà là lừa gạt tiền thuốc thang.” Bộ dáng của Chúc Kỳ ra vẻ như rất hiểu giá thị trường, thật sự là hù dọa cậu bé đến sững sờ. Theo ý của anh thì bệnh viện là con đường phát tài, chính là không có bệnh mà kiểm tra thì ra được vài bệnh tật, chỉ cần an dưỡng một tháng, cũng muốn nói thành năm ba tháng. Vậy nói thì chỉ tin một nửa, bác sĩ nói hai tháng, thì giảm xuống chỉ còn một tháng! “Mẹ.” Cậu bé thấy mẹ mang canh tới, thì nói với mẹ: “Cậu nói tháng sau là cậu ấy có thể xuất viện.” “Tháng sau? Mới vừa rồi bác sĩ chủ trị của cậu con còn nói chuyện với mẹ, nói cậu con tối thiểu phải ở đây hai tháng.” Vô Song vừa đổ canh, vừa nói. “Cậu nói là ông bác sĩ đang dối gạt người, lừa tiền.” Nghe con trai nói như vậy, thì Vô Song khinh bỉ nhìn Chúc Kỳ một cái, rồi châm chọc: “Ồ, em có bao nhiêu tiền mà khiến người ta lừa gạt, nói cho chị nghe một chút, để xem người ta có đủ mở chi nhánh bệnh viện hay không.” “Chị, ông ta lại không chỉ gạt một mình em, chưa từng nghe qua tích tiểu thành đại à, em đoán chừng bệnh viện này là lừa gạt tiền, cũng đủ để mở ra mấy chi nhánh bệnh viện.” Chúc Kỳ nói xong, thì suy nghĩ giống như là được người kính ngưỡng, là người siêng năng vì nhân dân phục vụ, tại sao giáo viên và thầy thuốc lại có chênh lệch lớn như vậy chứ? Mỗi tháng giáo viên chỉ nhận được chút tiền lương ít ỏi như vậy, nghèo đến vang lách cách. Mà bác sĩ tiền lương thì cao, đã vậy còn cộng thêm khoản thu nhập bên ngoài nữa, thật là ân hận trước kia đã không nhìn rõ việc này! Ba! Một hạt dẻ đánh vào trên đầu của anh, anh đau đến mức kêu ngoa ngoa ngoa ~, cậu nhóc cười khi khi, nhìn cậu thật sự không có đồng tình, ánh mắt kia nhìn có chút hả hê dường như đang nói: đáng đời cậu, ha ha. “Nhóc con thối tha.” Chúc Kỳ nhìn chằm chằm vào cậu bé, nhỏ giọng thầm nói, cậu bé le lưỡi với anh một cái, khiêu khích anh, có bản lãnh thì nhảy dựng lên đánh con đi, tới nha, tới nha. “Bác sĩ là nghề nghiệp cao quý, mới không có thấp kém giống như em nghĩ đâu.” Vô Song nói. Chúc Kỳ bĩu môi, vào tai trái, ra lỗ tai phải. “Mẹ, cậu đối với lời nói của mẹ không phục , mới vừa rồi con nhìn thấy cậu bĩu môi đó.” Cậu bé làm một cái báo cáo nhỏ. Ba! Lại một hạt dẻ đánh lên trên đầu của anh, lần này thì cậu nhóc cười rút, còn Chúc Kỳ thì khóc không ra nước mắt, cái tên tiểu ác ma này, chờ anh khoẻ hẳn thì nhất định sẽ dạy dỗ nó một phen. “Không được kỳ thị bác sĩ.” Vô Song lạnh giọng mà cảnh cáo, cô bảo vệ hình tượng bác sĩ như vậy là có nguyên nhân, khi còn bé giấc mộng của cô chính là làm một bác sĩ cứu giúp người bị thương, vậy mà giấc mộng này cuối cùng cũng chỉ là mơ ước, mặc dù không thể thực hiện được, nhưng cô đã mặc nhiên xem nó như là một phần nghề nghiệp thiêng liêng, cần phải tôn trọng! Tay của Vô Song mới vừa bưng lên một chén canh gà cho Chúc Kỳ, thì Đông Bác Hải đã vội vã vọt vào kéo tay của cô, canh gà nóng văng ra ngoài, làm nóng đỏ tay của Vô Song, và chén canh thì rơi trên mặt đất bể nát. A! Cô đau đến cau mày kêu một tiếng, ngẩng đầu lên rồi giận dữ nhìn chằm chằm vào Đông Bác Hải. “Mẹ ——” “Chị ——” “Thật xin lỗi, anh không phải cố ý, anh dẫn em đi.” “Không cần.” Vô Song rất xa lạ mà mở bàn tay bóp chặt cổ tay của cô, rồi nhẹ nhàng thổi tay bị phỏng đỏ. Chúc Kỳ và cậu nhóc đều rất đồng tình nhìn vẻ mặt bị thương của Đông Bác Hải, sự lạnh nhạt của Vô Song, thật sự là sắp ép anh đến điên rồi, nộ hỏa công tâm nên anh đột nhiên đã man túm lấy tay của cô, không nói lời nào, mà sải bước đi ra ngoài.

155. Chương 155: Làm Chuyện Cho Anh

Nhóc con, bọn họ đang cãi nhau sao?” “Không biết.” Cậu bé mân mê cái miệng nhỏ nhắn, buồn bực mà nằm sấp ở trên giường. “Con lại không biết?” Chúc Kỳ nhú nhú mày, nghiêng đầu thấy nước mắt lấp lánh, bộ dáng của cậu bé có vẻ khóc thầm, anh ngỡ ngàng luống cuống hỏi: “Tiểu QQ, con sao thế?” “Cậu à, con chọc mẹ không vui.” “A ~” Anh sờ sờ đầu của cậu bé, “Chọc làm sao mà khiến mẹ không vui.” “Chính là chọc mẹ không vui.” Cậu bé nhú chặt chân mày, mặc dù ngoài mặt là mẹ tha thứ cho cậu, nhưng lại không thích cười với cậu, điều này nói rõ là trong lòng của mẹ cũng không thật sự tha thứ cho cậu, cho

nên cậu rất rối rắm, khó chịu. “Tiểu QQ, chắc con nghĩ quá nhiều rồi, hai mẹ con sao có thể tức giận lâu được chứ, yên tâm đi, mẹ con sẽ không giận con đâu.” Chúc Kỳ cười hai tiếng ha ha, càng ngày càng cảm thấy đứa nhỏ này tuy là người nhỏ nhưng lại có tâm hồn của người lớn, tâm tư cũng quá nhạy cảm. “Ai ~” Cậu sẽ không hiểu nỗi buồn của mình lúc này, thở dài thở ngắn một lúc, rồi cậu bé vui đầu vào trong gối nằm. Ở chỗ khác, Đông Bác Hải túm lấy cổ tay của Vô Song, sải bước đi ở trong hành lang dài, cô giãy dụa kêu gào, “Đông Bác Hải, buông tay!” Cô tức giận đến nỗi ngay cả tên họ cô cũng mang ra kêu lên, cô xa lạ như vậy, bảo sao Đông Bác Hải không giận, anh giận đến tức sùi bọt mép, gân xanh trên trán cũng nổi lên luôn, anh mím môi khóe môi thật chặt, cắn răng nghiêng lợi nhưng mà cũng không chịu buông tay. “Đông Bác Hải, rốt cuộc là anh muốn mang tôi đi đâu?” Không thoát ra được, nên Vô Song bắt đầu lấy tay cạy tay của anh ra, nhưng, tay của anh nắm quá chặt, mặc kệ cô cạy thế nào cũng cạy không được, cô bị nóng nảy công tâm, nên cuối cùng lựa chọn dùng miệng, rồi hung hăng cắn mu bàn tay của anh một cái. Rất nhanh một mùi máu tươi lấp đầy ở trong miệng của Vô Song, máu theo cổ tay của anh rơi xuống, anh dừng bước chân lại, nhưng vẫn ương ngạnh nắm chặt cổ tay của cô, lẳng lặng nhìn chăm chăm vào cô, đôi mắt sâu thẳm như bị đâm đau đến đỏ lên, anh thật sự không ngờ tới là cô phải dùng đến miệng để cắn anh, mu bàn tay không đau, nhưng trái tim lại đau đến mưng mủ. Cô hạ miệng nặng như vậy, là cô chán ghét mình đến thế sao, anh thật sự không đáng được tha thứ sao ~ “Là anh ép tôi đấy!” Vô Song ngẩng đầu lên, nhưng không dám nhìn tới ánh mắt đau đớn của anh, mà lau đi vết máu dính ở trên môi. “A!” Anh giận quá thành cười, “Em định chiến tranh lạnh với anh như vậy sao?” “Không muốn.” “Vậy vừa rồi em coi là cái gì?” Không muốn chiến tranh lạnh với anh, vậy thì tại sao lạnh nhạt với anh? “Bác Hải, tôi nghĩ đã lâu rồi.” Lúc này cô mới ngẩng đầu lên, hai mắt bình tĩnh không chút sợ hãi mà nhìn thẳng vào đôi mắt giá lạnh giăng đầy mây đen của anh. “Chúng ta chia tay đi.” Trái tim giống như là bị vật nhọn đâm mạnh xuống, đau đến khó tin! “Em nói cái gì?” Anh không nghe lầm chứ, cô lại muốn chia tay với anh. “Chúng ta chia tay đi.” Lòng mi vậy vậy, cô dùng cảm lặp lại lần nữa, “Chúng ta không thích hợp.” “Tại sao không thích hợp.” Anh hít một hơi thật sâu, đem tức giận nắm chặt ở trong lòng bàn tay, ánh mắt lập loè, giọng nói chất vấn như hàn băng phủ lên, lạnh đến run rẩy. “Không thích hợp, chính là không thích hợp.” Hai người bọn họ đều quá tự ái, ở trong tình yêu, hai người đều chỉ để ý đến bản thân mình, cảm thụ của mình, đều cho rằng mình đã vì đối phương mà bỏ ra rất nhiều, nhưng khi nghĩ lại, thì cả hai đều chưa từng làm bất cứ điều gì cho nhau. Có lẽ tình yêu giữa bọn họ, cũng không có sâu đậm như trong tưởng tượng, nên mới không chịu được tình cảnh như vậy, mới có một bên phải rời khỏi. Bùm! Một quyền đánh lên trên tường sát qua bên tai của Vô Song, sức mạnh này rót vào màng nhĩ trong của cô vang lên một tiếng ‘ông’, có thể thấy được sức lực lớn đến cỡ nào, anh đến gần đem người cô chấn ở trên tường, Vô Song nghiêng đầu liếc mắt nhìn tay của anh, chỉ thấy mảng tường màu trắng tinh nhiễm đỏ, hai hàng máu tươi chảy xuống. Cô chấn kinh đến độ hít vào một hơi lạnh! Sao anh tức giận đến thế? “Tại sao không thích hợp, cho anh lý do.” Anh điên cuồng mà ôm vòng eo mảnh khảnh của cô, tiếng giận dữ gào thét giống như là một tiếng sấm vang đột nhiên nổ tung ở bên tai của Vô Song, bị kinh sợ không chỉ là mỗi mình cô, mà ngay cả người qua đường cũng không nhận được mà dừng lòng, lấy lại tinh thần rồi nhanh chóng chuyển mắt. “Bác Hải, đừng như vậy mà, mọi người đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay không được sao?” Anh như vậy khiến cho Vô Song cảm thấy rất bất lực, và cũng rất đau lòng, ngực tràn lạnh lùng và kiên cường cũng sắp không chống đỡ nổi. Đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay? A, cô nói thật là nhẹ nhàng! “Nếu như anh không đồng ý thì sao?” Anh nhướng đỉnh lông mày lên, đột nhiên vô lại mà đùa bỡn cô, lạnh lùng cười giễu cợt, đáng vẻ đùa giỡn đã phát huy hình tượng công tử bất cần đời đến mức vô cùng nhuần nhuyễn. “Bác Hải, anh cần gì phải như vậy chứ, tiếp tục như vậy thì chúng ta sẽ chỉ chán ghét lẫn nhau thôi, không bằng đã gặp nhau thì.” Nụ hôn bất ngờ không kịp chuẩn bị, đã ngăn chặn câu nói sau của cô, anh hôn kịch liệt, hôn bá đạo, càng hôn sâu hơn, lưỡi dài mạnh mẽ cạy hàm răng của cô ra, cưỡng ép cô chịu đựng hành động hôn của mình, răng trắng tinh giống như mang theo tính trừng phạt mà gặm cắn môi của cô, lưỡi của cô, Vô Song đau đến nhú lông mày, lại rên không ra đau đớn. “Ừm.” Hai bàn tay nhỏ chống đỡ bộ ngực của anh, dùng sức mà chống đẩy anh ra, nhưng, sức lực quá chênh lệch, cuối cùng cô cũng không phải là đối thủ của anh, Vô Song bất an đến độ uốn éo, cô vốn là giãy giụa nhưng không nghĩ tới mỗi một lần động đậy, thì cũng dán chặt ma sát hạ thân của anh, và cọ sát mấy lần, cọ sát đến độ xuất ra tia lửa luôn. Anh đột nhiên rên lên một tiếng, và nặng nề mà cắn môi dưới của cô, Vô Song đau đến độ cũng cùng với anh rên một tiếng. Anh thở hỗn hển rồi rời khỏi môi của cô, chịu đựng hạ thân sưng đau, mà bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của cô, vội vàng nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, anh không phải cố ý!” Vô Song cúi đầu cắn thật chặt môi dưới sưng đỏ chảy máu, vươn tay đẩy anh ra muốn đi, nhưng đã bị anh túm trở về, và ôm vào trong ngực “Cho anh thêm một

cơ hội, một lần cuối cùng thôi.” Anh căng thẳng mà ôm lấy cô, cho rằng cô đang để ý chuyện của Vương Lôi Lôi, Đáng tiếc ~ không phải! Vô Song hít mũi một cái, và ghen ngào hỏi: “Anh có chuyện gì gạt em hay không?” “Không có.” Anh trả lời không chút nghĩ ngợi. “Thật sự không có?” Vô Song lại hỏi một lần nữa. Câu trả lời của anh như cũ là: “Trừ chuyện mà ngày đó ở trong bệnh viện anh không nói cho em biết, thì anh không còn giấu giếm bất kỳ bí mật nào với em.” Xem ra là anh định giấu cô điều bí mật này cả đời, anh có biết, nếu như bọn họ thật sự kết hôn, thì cả đời cô cũng sẽ thấy anh có nợ với cô! Giữa bọn họ, anh luôn luôn không thẳng thắn! Vốn là cô còn có một tia hi vọng, nhưng lần này đã hoàn toàn bị anh tiêu diệt ~ “Vô Song, hiện tại tất cả mọi người đều biết em sắp là tam thiếu phu nhân của nhà họ Đông, nếu như bây giờ em thoát hôn, thì người khác sẽ nhìn em thế nào, nhìn anh như thế nào.” Anh nói lời này vốn là hy vọng cô có thể lấy đại cục làm trọng, cho anh một cơ hội, nhưng, ý tưởng của Vô Song lại là, anh đang quan tâm đến thể diện của Tam thiếu gia anh. Cô không phải một người phụ nữ không biết đạo lý, cho nên cô hiểu nên làm như thế nào, coi như là làm một chuyện duy nhất cuối cùng cho anh.

156. Chương 156: Quỷ Kế Được Như Ý

Ban đêm, tẩy rửa đi thân thể mệt mỏi, tháo nguy trang xuống, lộ ra hình ảnh yếu ớt mà sâu não nhất của mình ở trong kính của phòng tắm đầy sương mù. Hai mắt thật to không còn tươi sáng nữa, giống như dòng nước bị bụi bặm che mờ, khóe môi luôn là hơi cong nhẹ, giống như cánh liễu bất lực lại hết sức mềm mại, làm cho người ta không khỏi muốn nhẹ nhàng kéo cho cô, chỉ hy vọng có thể nhìn thấy cô cười. Đang ở trong phòng hơi nước sương mù đó, đột nhiên bóng dáng cao lớn xông vào, nhìn không xót một chút đau buồn của cô, anh dừng bước chân lại, rồi nhả đầu lông mày, lẳng lặng nhìn cô. Rõ ràng là gần trong gang tấc, nhưng lại có một loại cảm giác cách xa tận chân trời. Cuối cùng bọn họ cũng không trở về được như lúc ban đầu sao? Anh phải làm sao thì mới có thể nhận được sự tha thứ của cô. Khi Vô Song phát hiện sự tồn tại của anh thì giật mình kinh hãi, theo bản năng mà cô cầm lấy cái khăn tắm bao lấy thân thể mềm mại trần trụi của mình, áp úng : “. Em tắm xong rồi, anh tắm đi!” “Vô Song” khi cô vội vã lướt qua bên cạnh anh, thì Đông Bác Hải mệt mỏi mà thở dài, “Anh thật sự không được tha thứ sao?” Vô Song lặng yên một chút, rồi cúi đầu xuống nói, “Em đã tha thứ cho anh.” “Anh muốn tha thứ không phải là tha thứ ở trên miệng em, mà là tim của em.” Anh xoay người, ánh mắt nhìn cô đau đớn, bộ dạng có vẻ rất đau thương, quả thực, anh đang bị tổn thương, không chiếm được sự tha thứ thật lòng của cô, thì cuộc hôn nhân này có ý nghĩa gì. Vô Song ngẩng đầu kinh ngạc nhìn anh, nước mắt lập lòe, từ trong lòng cô cũng rất muốn tha thứ cho anh, nhưng mà cô không làm được, thật sự không làm được! Là anh phá hủy mọi tình đầu của cô! Là anh đảo lộn cuộc sống vốn là yên bình của cô! Là anh khiến cho cô sống ở trong lừa gạt nói dối, lo được lo mất. Là anh hại cô mất đi tất cả, cô phải tha thứ thế nào đây? Cô xoay người nhanh chóng đi trở về phòng, và nước mắt lặng lẽ rơi xuống, Đông Bác Hải cũng không có đưa tay giữ lại, mà là cào cào tóc phiền não, bất lực thất bại dề ở lồng ngực, cảm thấy muốn nghẹt thở giống như là một tảng đá lớn đang ngăn chặn hơi thở. “Shit” Anh không nhịn được mà nói tục, nếu không trút giận anh sẽ chết ngột. *** Rất nhanh, Đông Bác Hải cũng tẩy rửa cả người mệt mỏi và quần khăn tắm đi ra, liếc mắt nhìn kiểu giường cung đình khổng lồ cho hai người, Vô Song đã nghiêng người ngủ thiếp đi, quần chăn bông vải thật chặt, anh khẽ cau mày, ở trong đầu thật nhanh hiện lên một quỷ kế, anh kéo môi, khóe miệng cong lên lộ ra một nụ cười xấu xa tà ác. Anh đi về phía ghế sa lon, rồi chỉnh nhiệt độ máy điều hòa không khí đến mức cao nhất, sau đó ngồi ở trên ghế sa lon nhàn nhã tự đắc, mở ti vi, trong miệng ngậm một điều thuốc. “Hô ~” Sau mấy lượt hút thuốc, thì gian phòng bắt đầu ấm lên, anh quay đầu nằm ở trên ghế sa lon, con mắt chăm chú nhìn quá trình biến hoá của thân thể mềm mại kia. Vô Song vừa mới bắt đầu cảm thấy hơi nóng, thì buông lỏng chân một chút, nhưng sau đó thì càng ngày càng nóng, và cô bắt đầu đá chân, cuối cùng nóng đến mức không chịu nổi, cô đã kéo kéo cổ áo. Đông Bác Hải thấy thời cơ chín muồi rồi, thì dập tắt đầu thuốc lá trong tay, và đi tới nằm xuống ở bên cạnh cô! Khi bàn tay của anh khoác lên phía trên eo thon của cô thì Vô Song nhạy cảm mà tỉnh giấc, đột nhiên mở mắt một chút, trên trán còn rịn ra mồ hôi nóng, Đông Bác Hải thấy thế, thì không biến sắc mà cười cười: “Ầm ỉ đến giấc ngủ của em sao?” “Không có. Không có.” Vô Song liếc mắt nhìn cánh tay dài của anh, muốn đẩy ra. “Trời nóng như vậy mà em còn mặc quần áo, cởi ra đi, em xem trán em cũng đã đổ đầy mồ hôi rồi.” Anh

vừa nói, vừa đưa ma trảo tới, cởi nút quần áo của cô ra. “Không ~ không, em không nóng.” Vô Song giữ quần áo của mình thật chặt, không để cho anh cởi. “Em thật sự không nóng?” Anh lại đến gần cô một tấc, hai tay của Vô Song ôm mình thật chặt, mặt đỏ tim đập mà lắc đầu. “Vây ngủ đi!” Đông Bác Hải cũng không làm khó, mà kéo chân qua đắp lên trên người của hai người, Vô Song rất nhanh đã nóng đến không chịu nổi, sợ quấy nhiễu đến anh nên không dám nhúc nhích trở mình, chỉ có thể thỉnh thoảng ngo ngoáy thân thể, nhưng cho dù là như vậy, thì cũng làm ảnh hưởng đến nghỉ ngơi của anh. “Không ngủ được?” Anh mở mắt, nhìn thấy cô quần bách, biết rõ mà còn cố hỏi. “Anh phải mở điều hòa hay không hả?” Nếu không sao nhiệt độ lại đột ngột tăng cao như vậy. “Đúng vậy, anh bị cảm.” Đông Bác Hải nói không chút giấu giếm. “.” Vô Song tức giận. “Mấy điều hòa không khí hình như mở quá lớn, em hơi nóng, còn anh thì sao?” Cô kéo chân bông ra, lộ ra lồng ngực trắng của anh, Vô Song theo ánh mắt nhìn xuống, không nhìn được mà nuốt nước miếng một cái, cô hồi hộp đến mặt đỏ tim đập. “Bà xã, không phải em nóng sao?” Về mặt anh tươi tỉnh mà nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng của cô, dịu dàng cười nói: “Nóng thì cởi quần áo ngủ ra đi, anh giúp em.” “.” Vô Song còn chưa kịp phản đối, thì đột nhiên cảm thấy trên người có con vật khổng lồ đè xuống, cô sợ hết hồn, không còn kịp kêu lên nữa, môi của anh đã mạnh mẽ bao phủ xuống, đôi tay ôm hông của cô thật chặt, hung hăng mút môi của cô vào, Vô Song sợ hãi than một tiếng, người này luôn thô lỗ như thế. Mặc dù anh bá đạo, nhưng hôn lại hết sức cẩn thận, nụ hôn làm như có thuật đầu độc đã kích động đốt lửa lên, Vô Song rất nhanh mà chìm đắm trong nụ hôn đầy ý loạn tình mê của anh, đôi tay bắt tri bắt giác ôm cổ của anh, nghênh hợp nhiệt tình của anh, hiển nhiên loại khác thường này của cô khiến cho Đông Bác Hải cố chấp bất an sợ hãi, mừng rỡ như điên, còn tưởng rằng cô sẽ cự tuyệt cầu hoan của anh. Anh ngừng lại, đôi môi hơi rời khỏi đôi môi đang dán lên, ánh mắt sáng sâu lóe lên hi vọng, ánh mắt kia mang theo cảm xúc sâu không thấy đáy, anh nhìn cô chăm chú, Vô Song bị anh nhìn nên rất ngượng ngùng, cô né tránh ánh mắt nóng bỏng của anh, và có chút mất tự nhiên. Nhưng, nghĩ đến sau khi đám cưới thì hai người sẽ mỗi người đi một ngả, cô lại lấy hết dũng khí nhìn về phía Đông Bác Hải, chỉ thấy anh đang dắt nụ cười thản nhiên nhìn mình, giống như một cảnh quan đẹp không sao tả xiết, làm cho người ta không thể dời mắt được. Vô Song hít sâu một hơi, cô quyết định sẽ chủ động một lần, nghĩ đến việc này nên cô cúi cổ của anh xuống, rồi hôn lên, cái này gọi là phong thủy luân chuyển, lúc này Đông Bác Hải đã bị chấn động đến sợ ngây người, anh bỗng nhiên mở to hai mắt, nhìn Vô Song khép mắt chặt. Khó tin là cô sẽ chủ động! Vô Song học giống anh, dùng cái lưỡi thơm dầy đưa với lưỡi linh hoạt của anh, mặc dù kỹ thuật hôn không được lưu loát, nhưng cô vẫn thành công trêu đùa đến dục vọng nguyên thủy nhất của anh, nhiệt tình của cô hoàn toàn là ‘nóng’ với người đàn ông ở trước mắt, một đôi tay nóng bỏng ma sát sống lưng của Vô Song, mặc dù cách lớp vải, nhưng Vô Song vẫn có thể cảm thấy nóng rực của anh, cơ thể của Đông Bác Hải là thuộc về đông ẩm hè mát, với nhiệt độ ở trong phòng này, làn da của anh vẫn như cũ có thể giữ được lạnh như băng, nhưng lúc này không biết nhiệt độ bàn tay của anh nóng rực hơn làn da của cô gấp mấy lần, Vô Song gần như là theo phản xạ mà rút người, né tránh bàn tay ở trên sống lưng của mình. “Bà xã, anh thích em chủ động.” Đông Bác Hải đột nhiên hơi tăng sức lực ôm cô vào lòng, trông mắt đen nhánh kia lóe lên một tia sáng sắc bén, có loại cảm giác như sói như hổ.

157. Chương 157: Để Em Chiều Anh

Vô Song có loại dự cảm không tốt, cô thăm rồi, quả nhiên, Đông Bác Hải đột nhiên phát lực, xé áo sơ mi của cô rách thành hai mảnh, Vô Song cũng theo thói quen không có mặc nội y, khi thấy ánh mắt đục ngầu mơ hồ của anh đang nhìn chăm chăm vào nụ hoa trắng như tuyết của mình mà mắt cũng không nhắm, thì theo bản năng Vô Song rút người lại che thân —— “Muộn rồi.” Anh nâng lên nụ cười tuần tú như đạt được ý muốn, và để hai tay của cô xuống, sau đó anh nghiêng người hôn lên vành tai mềm cảm của cô, rồi tiến xuống phía dưới cổ trắng nõn, rồi đến ngực mềm trắng như tuyết, cuối cùng dừng lại ở trên nụ hoa hồng mai thả rông, lại như đứa bé sơ sinh mút vào, rồi nhẹ nhàng gặm cắn. “Ừ ~” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng lên rồi thẹn thùng mở miệng nói: “Bác Hải, để cho em làm được chứ?” Động tác của anh dừng lại, anh không thể tin mà ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào cô, anh không nghe lầm chứ? ! “Để cho em chiều anh.” Ánh mắt của cô bình tĩnh, vững như bàn thạch, gò má đẹp hồng lại đỏ bừng như máu, giống như một đoá hồng máu nở rộ, xinh đẹp đến độ câu hồn động phách, không giống như yêu tinh. “Được.” Chuyển

tốt như vậy, anh cầu còn không được dó chứ, và thái độ của anh hoàn toàn phối hợp! Nhận được sự đồng ý của anh, Vô Song lật người kéo anh ngã, xoay người đặt anh ở phía dưới, rồi chân dài vắt ngang qua, bỗng chốc tiếp nhận nóng rực của anh. Về mặt của anh kinh ngạc mấy giây, rồi sau đó cười thật thấp, “Chiêu này học ở đâu?” “AV Nhật Bản.” Vô Song không chút giấu giếm mà nói thẳng. Cô không phải cái loại phụ nữ giả vờ rụt rè, mà ngược lại cô rất táo bạo. Điện ảnh Nhật Bản? Đông Bác Hải hơi chau lông mi lại, người xem qua AV Nhật Bản, ý niệm đầu tiên loé lên trong đầu khi nghe đến AV Nhật Bản nhất định là SM. Một dự cảm xấu lan tràn ở trong lòng Đông Bác Hải, thân thể của anh bỗng ớn lạnh một chút! Anh cười ha hả rồi gương cười nói: “Bà xã, không phải là em muốn làm nữ vương chứ?” Biến thái! “Đúng là có ý này.” Trả lời của Vô Song khiến cho anh muốn rơi lệ ~ Quả nhiên, không có chuyện gì mà ân cần, thì không phải gian xảo tức là đạo chích! Bây giờ hối hận còn kịp không? Dĩ nhiên. Không còn kịp rồi! Đột nhiên Vô Song kẹp chặt hai chân, chỉ là một hướng tiếp nhận rất sâu, anh hừ nhẹ, mất thể diện mà rên ra tiếng. A ~ đáng chết, quả thực là cô rất thích hợp làm nữ vương! Ngược đãi anh, rất sáng khoái! Anh mới vừa phát tiếng ra ngoài, thì bị hung hăng cắn nát môi, không cho anh hưởng lạc. “Vô Song, nữ vương SM không thích hợp với em, chúng ta bình thường một chút, được không?” Mặc dù ngược đãi rất thoải mái, nhưng anh vẫn không biến thái đến mức thích người ta ngược đãi như vậy. Sau khi liếc cô một cái, thì ngay sau đó tần suất sâu lắng càng chặt chẽ hơn, anh tiếp tục bị xem như vật thể phát tiết cảm xúc. Cô hận anh, nhưng cũng không thể phủ nhận cô rất yêu anh! Cả phòng thở dốc đứt quãng, có của anh, mà cũng có của cô. Kích tình ngừng lại, thì hai người cũng đã hao hết sức lực cuối cùng. Cô nằm ở trên lồng ngực bằng phẳng của anh, hơi thở bình ổn, mà anh cũng nhẹ nhàng ôm lấy eo của cô. Nghỉ ngơi một lát, cô lật người cầm áo sơ mi ở trên đất khoác lên người, lúc đi đến phòng tắm tắm rửa, nói với anh một câu: “Anh nên trở về thư phòng ngủ đi!” “Tại sao?” Không phải lúc này bọn họ đã cùng nhau tốt lắm sao, tại sao anh còn phải ngủ ở thư phòng? “Tâm tình em không tốt!” Vẫn còn muốn đập bẹp anh, cho nên, bọn họ vẫn là giữ một khoảng cách tương đối đi.

158. Chương 158: Cha Con Có Yêu

Anh sưng sốt một chút! Anh chột ngồi dậy, ở phía sau gọi cô, cào tóc lung tung mấy cái, rồi giọng nói bắt đầu: “Đồng phu nhân, có bất mãn gì với anh, thì em cứ việc nói ra đi, chúng ta lại cùng nhau nghiên cứu.” Vô Song quay đầu lại, nhìn thấy bộ dáng anh bất cần, thì lửa giận nhen ở trong lòng cô tăng lên từ từ, nếu giờ phút này anh đứng ở trước mặt mình, quả thật là cô sẽ khó bảo toàn mình không khong chế được tâm tình mà cho anh một cái tát, chín năm trước, chính là bộ dạng gầy nhẹ giọng này của anh, coi cô như gái điếm mà hung hăng tàn sát cả đêm, cũng chính là một đêm đó, đã hoàn toàn thay đổi cuộc đời sau này của cô. Cô hối dấy lòng của mình một lần lại một lần, rốt cuộc có nên hận anh hay không? Nhưng, lựa chọn cuối cùng là — Cô nên hận anh, hận mạnh mẽ cường đoạt cùng với ích kỷ của anh! Hít một hơi thật sâu, cô xoay người không thêm để ý tới anh mà bước vào phòng tắm. “Vô. . .” Anh gọi cô không được, sau khi thấy cô bước vào phòng tắm, thì mới tháo xuống tất cả quần trang, lộ ra vẻ mặt mệt mỏi. Mấy ngày nay, anh thật sự là quá mệt mỏi, anh là người ~ chứ không phải thần thánh, không thể phân thân được, mà cũng không có ba đầu sáu tay, nhưng anh lại không thể không ép buộc mình, chú ý tới toàn bộ, mỗi ngày đều bay lên bay xuống, để có thể sắp xếp được chút thời gian mà dâng hiến cho hai mẹ con bọn họ, nhưng cho dù như vậy, anh vẫn là không nhận được sự tha thứ của Vô Song. Tại sao cô không chịu tin tưởng, anh và cô gái kia thật sự không có gì? “Ai.” Thở dài một hơi, rồi anh rút khăn giấy ra lau phía dưới sạch sẽ, thân thể trần truồng đứng dậy đi tới trước tủ kính, lấy quần lót ra, áo ngủ khoác lên người, rồi đi ra khỏi phòng. “Cha, cha lại bị mẹ đuổi ra ngoài?” Nửa đêm cậu bé thức dậy đi tiểu thì thấy cha từ trong phòng đi ra, rất đồng tình mà cau chân mày nhỏ. “Con trai, con còn chưa ngủ sao, đã mấy giờ rồi?” Anh theo thói quen cúi đầu nhìn đồng hồ vàng, nhưng, lúc này mới phát hiện anh đã gỡ đồng hồ đặt ở trên tủ giường rồi, quên mất phải cầm đi. Suy nghĩ một chút ~ thôi, ngày mai hãy đi lấy. Cậu nhóc lên tiếng: “Cha, con thức dậy đi tiểu.” “VẬY mau đi đi, coi chừng nín mà hỏng đó.” Anh có ý xấu mà kéo kéo môi. Cậu bé xấu hổ một chút, rồi theo bản năng mà kẹp chặt đáy quần, lần này, Đông Bác Hải cũng không nhin nữa, mà cười nghiêng ngửa! “Cha, cha thật là hư mà!” Lần đầu tiên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé ở trước mặt cha đỏ ửng, nhưng không có phản bác, vì cậu cố ý làm cho cha vui vẻ một chút, những

ngày này khổ cực của cha cậu đều nhìn thấy ở trong mắt, thương ở trong lòng, mặc dù cậu biết mẹ cũng không giống như lúc ban đầu, nhưng thái độ của mẹ đối với cậu lại giống nhau trước kia, còn thái độ đối với cha, lại xa lạ giống như là người xa lạ. Cậu cũng rất khó chịu, chứ nói chỉ là cha! “Con trai, cha yêu con!” Đột nhiên, Đông Bác Hải cúi người xuống, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai lên rồi hôn mạnh xuống trán của con một cái. Anh biết con trai hiểu anh, thương anh! “Ai nha nha, cha, cầu xin cha hôn thì hôn đi, đừng làm cho cả đầu con đầy nước miếng chứ, bản muốn chết!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu nhóc nhúu lại làm ra vẻ ghét bỏ, lau nước miếng của cha, thật ra thì cậu nghĩ cha không muốn hôn cậu. Tính khí của cha cậu hiểu rất rõ, thích làm trái với người khác! Nhưng, lần này Đông Bác Hải lại không có dùng sức mạnh, mà là cười nhạt rồi sờ sờ đầu của con, “Con trai, ghen lâu như vậy mà con không khó chịu à.” Cái gì ghen lâu như vậy? Động tác lau nước miếng của cậu bé hơi chậm lại, Đông Bác Hải đưa một ngón tay ra vẽ vòng tròn xuống phía dưới của cậu nhóc, lúc này nhóc con mới chợt hiểu ra, rồi chạy vào toilet thật nhanh! “Ha ha ha ha.” Đông Bác Hải ở sau lưng, lại cười đến thở không ra hơi một lần nữa, con trai đùa giỡn anh, và náo loạn với anh như vậy, tâm tình của anh vui vẻ không ít. Vô Song từ phòng tắm đi ra, nghe tiếng nói cười của hai cha con ở ngoài cửa, thì động tác lau tóc dừng lại, ánh mắt nhìn về phía trước xa xôi, không có tiêu cự. Cô nghĩ, để con trai lại cho anh có lẽ là bồi thường tốt nhất!

***** “Cha, con có dự cảm chẳng lành.”

“Cái gì dự cảm chẳng lành.” Anh vỗ nhẹ rồi xoa xoa lưng của con trai và hỏi. “Cha, đến cùng thì cha có phản bội mẹ hay không?” Một đôi mắt vốn nên chất đầy ngây thơ hồn nhiên và hạnh phúc, nhưng bởi vì trưởng thành quá sớm mà dính vào thâm trầm cùng bén nhọn không thuộc về số tuổi. Cậu đồng tình với cha không phải là giả, nhưng mà tuyệt đối không cho phép mẹ bị một chút tổn thương nào, người thứ ba cũng đừng mơ tưởng chen chân vào gia đình của cậu. “Không có.” Đông Bác Hải nói hai chữ này ra tràn đầy sức mạnh, xác thực là anh không có ngoại tình. “Vậy ~ giải quyết sao?” Cậu lặng lẽ thở ra , rồi lại ôm cha chặt hơn. “Ừ” Anh lạnh đậm hừ, con mắt nghĩ đến không có tiêu cự, nghĩ phải làm như thế nào thì mới có thể hoàn toàn dọn dẹp sạch sẽ thù hận, để ẹ con họ một tương lai an bình. “Vậy thì tốt!” Bị mỗi một đánh tới, nhưng cậu bé lại không muốn ngủ, cọ xát ở trong lòng cha, “Cha, cần con giúp một tay không?” Đây là lần thứ hai cậu nói lên muốn giúp cha, không phải là cậu hoài nghi thực lực của cha, mà là cậu muốn báo thù cho đứa em đã chết đi! “Con trai, đây là ân oán giữa người lớn với nhau, con không cần phải nhúng tay.” “Vậy sao?” Cậu bé ngẩng đầu lên, nước mắt lấp lánh mà nhìn chăm chăm vào anh, “Lại là ân oán giữa người lớn với nhau, tại sao phải liên lụy đến đứa em còn chưa ra đời?” Một câu nói, đã khiến cho Đông Bác Hải á khẩu mà không trả lời được. Anh cũng không lường trước được, Đông Hải Sinh hận anh hận đến mức không từ mọi thủ đoạn. Mối thù của bọn họ lắng đọng theo thời gian, càng ngày càng vụn vụn, cũng hận không thể làm cho đối phương mỗi thời mỗi khắc đều phải sống ở trong nước sôi lửa bỏng, không thể cho đối phương được hạnh phúc. Nếu như, anh là Đông Hải Sinh, có lẽ anh cũng sẽ làm như vậy để tổn thương tới người phụ nữ bên cạnh anh ta! Bọn họ đã từng không thương hại được đối phương, là bởi vì bọn họ đều không có nhược điểm. Nhưng, hiện tại đã khác rồi, Đông Bác Hải anh đã có vợ có con, bọn họ chính là quan trọng nhất của anh, mà cũng là khuyết điểm trí mạng nhất. Trận chiến này sớm muộn gì cũng phải đấu, không thể kéo dài nữa, anh phải tốc chiến tốc thắng! “Con trai, tin tưởng cha, không bao lâu nữa, cuộc sống của chúng ta sẽ yên bình thôi.” Anh ôm con thật chặt, và trong lòng đã có quyết định. “Cha, con tin tưởng cha.” Chuyện này, cha không cần cậu nhúng tay, cậu có thể mặc kệ, nhưng một chuyện khác, vì lý do an toàn cậu cảm thấy nên dọn dẹp sạch sẽ thay cha. “Ngủ đi!” Anh trở tay tắt đèn bàn. Mới vừa nhắm mắt lại, cậu bé đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Cha, cha định cả đời gạt mẹ, con là con ruột của cha sao?” “Không, nếu gạt mẹ, thì cả đời mẹ sẽ hổ thẹn với cha, chờ thời cơ chín muồi, cha sẽ nói thẳng với mẹ!” Thật ra thì, anh cũng chưa từng nghĩ sẽ lừa gạt cô cả đời, nhưng bây giờ trong giờ phút quan trọng này, thật sự không thích hợp xảy ra phong ba khác, chờ sau khi tắt cả gió êm sóng lặng, anh sẽ cầu xin tha thứ.

159. Chương 159: Khiêu Khích Ly Giác

Sáng sớm, cửa phòng bệnh mới vừa bị đẩy ra, thì cái gối màu trắng bay tới, kèm theo là tiếng thét chói tai của cô gái: “Anh rút đi, chuyện của tôi, không cần anh.” Chữ quần ghen lại, Vương Lôi Lôi cảnh giác nhìn người tới, có chút khiếp đảm và hỏi: “Là anh? !” Kể từ khi xảy ra chuyện của em trai, cô

đều rất sợ người lạ, nhất là người đàn ông xa lạ áo mũ chỉnh tề. “Cô rất sợ tôi?” Đông Hải Sinh trở tay khóa cửa lại rồi đi tới, khuôn mặt tao nhã mang theo nụ cười thần nhiên, nhìn qua chính là tao nhã lịch sự như vậy, nhưng lại có một loại làm cho người ta trông thấy mà phát rét, sinh ra sợ hãi. Vương Lôi Lôi nín chặt cái mền, lắc đầu một cái cố giả bộ bình tĩnh, thân thể lại không tự chủ được mà co lại lui về phía sau. “Không hiểu kỳ vì sao tôi lại tới đây tìm cô?” Gã tiện tay kéo cái ghế qua, ngồi xuống ở trước mặt cô. Ánh mắt của Vương Lôi Lôi bình tĩnh nhìn chăm chăm vào gã, muốn biết, nhưng lại không dám nói, mà chỉ cắn cắn môi. Thấy cô ta thận trọng như vậy, thì Đông Hải Sinh cười ra vẻ thoải mái và nói: “Mọi người đều là người một nhà, đừng khách khí như vậy. em dâu!” Gã cố ý kéo dài hai chữ cuối, để cho cô ta tin chắc rằng mình không có nghe lầm. Em dâu? Hai chữ này bỗng chốc làm cho Vương Lôi Lôi trờn lớn đôi mắt, hần, hần sao lại gọi cô như vậy? “Sao thế, không phải cô yêu thích chú ba nhà tôi à?” Thấy cô ta có vẻ xa lạ, thì gã lộ vẻ lúng túng một chút. “Không. Không phải. Tôi.” Cô ta càng vội vàng giải thích, thì đầu lưỡi càng thất lại. “Chuyện cô mang thai, chắc chú ba nhà tôi vẫn không biết?” Gã lại nở nụ cười xấu xa một lần nữa, khiến cho cô ta bị dọa đến mặt trắng bệch, trong lòng căng thẳng mà xoắn xoắn vạt áo, làm sao cô dám để cho Đông Hải Sinh biết! “Chuyện quan trọng như vậy, tại sao lại không nói cho cha của đứa nhỏ biết chứ, ngay bây giờ tôi sẽ gọi điện thoại nói cho hắn biết, để cho hắn cao hứng một chút.” Động tác móc điện thoại của gã làm cho Vương Lôi Lôi sợ hãi, thiếu chút nữa thì cô ta đã nhào tới giành điện thoại của gã, cô quỳ lên rồi kéo ống tay áo của gã lại, cầu xin gã, “Đừng, cầu xin anh đừng nói cho anh ấy biết!” Đông Hải Sinh nhíu nhíu mày làm ra vẻ không hiểu, “Tại sao lại không dám nói cho hắn biết? Chẳng lẽ đứa nhỏ này không phải.” “Tôi cầu xin anh đừng có nói cho anh ấy biết, đừng mà!” Vương Lôi Lôi khóc và cắt đứt lời của gã, cầu xin gã, cô không muốn mình ở trong lòng anh cũng không có chút hình tượng nào. “Không được khóc.” Thấy bộ dáng cô ta khóc đến đáng thương, thì Đông Hải Sinh phiền lòng có chút không thích ứng, rút khăn giấy qua đưa cho cô ta lau nước mắt. Hắn biết và cũng đang không ngừng cảnh báo mình, cô gái này chỉ là vừa vặn có khuôn mặt giống mẹ gã mà thôi, đừng để tâm tình bị cô ta ảnh hưởng, nhưng hiển nhiên là gã đánh giá cao lực ý chí của mình! Mẹ! Càng nhìn càng phiền lòng, thật muốn tự mình hạ tấm da này của cô ta xuống! Giống ai không phải là sai, sai chính sai ở chỗ giống như mẹ gã, mẹ nó! “Tôi tới giúp cho cô.” Thấy cô ta khóc đủ rồi, gã cũng nói gọn gàng dứt khoát, hiển nhiên là không chờ đợi được. “Giúp, giúp tôi?” Vương Lôi Lôi giắt một giọt lệ ở trên lông mi, bởi vì quá mức kích động mà run lên, cô không nghe lắm chứ, lúc này, cô cho rằng ngoại trừ Ông Dương cái anh chàng đại ngốc đó bất chấp tất cả để giúp cô, thì không ai sẽ để ý đến cô. “Không sai.” Đông Hải Sinh nhướng nhướng đầu mày, khoe môi lộ ra một tia cười gian. “Sao anh lại giúp tôi?” Vương Lôi Lôi giống như là bắt được một cây cây cỏ cứu mạng mà nhìn chăm chú vào gã. “Chỉ cần đẩy Chúc Vô Song đi, thì vị trí tam thiếu phu nhân nhà họ Đông không phải là cô thì còn ai chứ.” Gã lạnh lùng mỉm cười. Vương Lôi Lôi hít một hơi lạnh, đẩy cô ta đi? Nói dễ vậy sao, không có khả năng, huống chi cô còn không muốn chết, ngày đó với ánh mắt cảnh cáo của Đông Hải Sinh, bây giờ suy nghĩ một chút, lòng của cô vẫn còn run rẩy sợ hãi. “Tôi không có khả năng đẩy cô ta đi.” “Là không thể, hay là chưa từng nghĩ hoặc là. Không dám?” Đông Hải Sinh làm như biết thuật đọc tâm, dễ dàng nhìn thấy lo lắng sợ hãi trong lòng cô ta, Vương Lôi Lôi e sợ, rồi nhẹ nhàng rũ đầu xuống. “Trả lời tôi?” Gã cố ý hỏi kết quả, mặc dù trong lòng biết rõ đáp án này. “.” Vương Lôi Lôi cắn môi không trả lời được, cảm thấy không có khả năng, cho nên không dám thử tùy tiện, bởi vì hậu quả cô biết, mình đảm đương không nổi! “Quên là em trai cô đã chết thế nào rồi sao.” Đông Hải Sinh nhất giở chính là chiến thuật tâm lý, vòng vèo mà đầu độc lòng người, không thể nghi ngờ, những lời này như là trái bomb phát nổ trong lòng Vương Lôi Lôi, cô ta ngẩng đầu lên nghiêm nghị, sắc mặt trắng bệch, đôi môi vẫn còn đang run run, dùng sức xé quần áo. “Em trai cô chết thảm như vậy, chẳng lẽ cô không muốn cậu ta nhắm mắt ở dưới cửu tuyền, nhưng cậu ta là vì cô mà chết.” Ngày đó, chính là gã nhìn thấy một màn kịch chị em tình thâm. Cả người cô run rẩy, nói không ra lời! “Ta không giết Bá Nhân, nhưng Bá Nhân lại bởi vì ta mà chết, Đông Hải Sinh hần có không thể trốn tránh trách nhiệm, nếu không phải vì hắn, thì một cô gái như cô sao có thể chạy đến cái nơi vàng thau lẫn lộn đó mà uống rượu?” Nước mắt đã không khống chế được mà chảy xuống! “Sau khi em trai cô chết, Đông Hải Sinh hần có nói một câu an ủi cô sao?” Không có, anh chẳng những không an ủi cô, mà còn ở trong lúc quan trọng này mà nhả tâm vút bỏ cô. “Em trai cô bị chết oan uống như vậy, mà hần lại ân ân ái ái, cùng ở cùng bay với một cô gái khác, cô cam tâm sao?” “Không cam lòng!” Rốt cuộc con cá cũng mắc câu, nước mắt của cô ta rơi đầy mặt, ánh mắt hung ác nhìn gã, cắn răng nghiêng lợi mà nói. Đông Hải Sinh nhếch môi, lộ ra một nụ cười âm hiểm vì gian kế đã được thực hiện, thấy bộ dáng cô ta nước mắt đầy mặt, vốn là tâm tình đang tốt thì lại phiền não, lại một lần nữa rút khăn giấy ra đưa cho cô ta. Vương Lôi Lôi lại nhận lấy, rồi lau khô nước mắt, và vội vàng

hỏi: “Tôi phải làm sao anh dạy cho tôi đi.” Cô lại nắm chặt ống tay áo của gã. Về mặt Đông Hải Sinh nghiêm nghị liếc nhìn tay của cô ta một cái, cô lập tức hiểu ý mà buông ra, và nói xin lỗi: “Thật xin lỗi?” “Ừ?” Gã nâng cằm của cô ta lên, nhú nhú mày mảnh lại. “Tôi, tôi quá kích động, thật xin lỗi.” Cô bị sợ tới mức lắp ba lắp bắp. Hiển nhiên là mềm yếu của cô ta làm cho gã không hài lòng, gã nhú chặt chân mày, và siết chặt cằm của cô ta, hơn nữa cường ép cô ta nhìn hai mắt của mình “Với chút can đảm này của cô, thì lấy cái gì mà tranh với người ta, đấu với người ta.” Gã thất vọng hất cằm của cô ta ra. “Anh dạy cho tôi, anh dạy cho tôi làm thế nào, thì tôi sẽ làm như thế.” Cô lại kích động và nắm lấy cánh tay của gã. “Tôi có thể dạy cô, nhưng cô phải lấy ra tất cả dũng khí của cô học với tôi.” “Được, không thành vấn đề.” Cô gật đầu như bầm tỏi, dù sao cô cũng đã không còn gì nữa rồi. Hắn nói không sai, em trai của cô bị chết thảm như vậy, tại sao cô bị vứt bỏ, mà anh ta thì hạnh phúc, nếu không hạnh phúc thì tất cả mọi người cũng không hạnh phúc, cùng lắm thì ngọc nát đá tan, sống mà không thể yêu, thì chết có gì đáng sợ!

160. Chương 160: Vợ Cả Cùng Vợ Bé

Mới sáng sớm, thì cậu bé đã gõ cửa phòng của Vô Song, “Mẹ, thức dậy ăn điểm tâm.” Vô Song ăn mặc chỉnh tề đi ra, mang túi xách rồi nói với con: “Mẹ có việc, không ăn.” “Muốn đi đâu, anh đưa em đi.” Đông Bác Hải đi tới ân cần nói. “Không cần, anh đưa con trai đến trường học đi!” Cô cúi đầu nói chuyện, ánh mắt cũng không chạm đến anh một giây, cô nói xong rồi xoay người đi. Mất mát, đau lòng, là tâm tình giờ khắc này của anh! “Cha, ẹ một chút thời gian đi.” Cậu bé kéo kéo chéo áo của cha, và lộ ra một nụ cười khích lệ với cha. “Ừ.” Anh lãnh đạm trả lời và gật đầu, sờ sờ đầu của con trai, về mặt có chút xin lỗi, “Con trai, cha phải vội bay về Anh quốc mở cuộc họp khẩn cấp, có lẽ không thể đưa cho con đến trường học.” “Công việc quan trọng hơn, con hiểu mà.” Cha không đưa cậu đi, vừa đúng dịp! “Cám ơn con.” Anh nghiêng người hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con một cái. “Cha, lên đường bình an.” Có qua có lại, nên cậu cũng hôn trả lại một cái lên mặt cha. Vô Song vội vã ra cửa nên thiếu chút nữa đã đụng phải người giúp việc nữ từ bên ngoài trở về, hai người cũng kinh sợ một chút, người giúp việc nữ lui nửa bước, rồi vội vàng tạ lỗi: “Tam thiếu phu nhân, thật xin lỗi.” “Không sao, là do tôi.” Cô quá lỗ mãng. “Trong tay cô cầm là?” Thấy khung hình poster trong tay người giúp việc nữ khiến cho cô có một chút hiếu kỳ. “A, đây là ảnh chụp chung của lão gia và các thiếu gia, lão gia nói muốn dùng trong hôn lễ.” Người giúp việc nữ đem ảnh gia đình được máy tính ghép đưa cho Vô Song, cô nhận lấy nhìn một chút. Ảnh mất dính lại ở trên khuôn mặt tuần tú của đại thiếu gia, chân mày không khỏi nhíu lên, đại thiếu gia nhìn qua là một người lịch sự nho nhã như thế, sao lòng dạ lại ác độc như vậy. “Tiểu Thúy, đại thiếu gia là người như thế nào?” Cô hỏi dò. “Đại thiếu gia rất nho nhã, rất quân tử, rất thân thiết, cũng rất thân thiện, chưa từng phát giận với chúng tôi!” Nói đến bạch mã hoàng tử trong suy nghĩ, trong mắt người giúp việc nữ có ánh sáng không che giấu được. “Vậy quan hệ của anh ta và Tam thiếu gia thì thế nào?” Cô giúp việc lộ ra một chút lúng túng, liếc nhìn bốn phía thấy không có ai mới dám ấp úng nói: “Quan hệ của bọn họ. không tốt chút nào!” “Vì sao?” “Tam thiếu phu nhân, tôi chỉ là một người giúp việc nhỏ bé, chuyện cũng không biết nhiều.” Ngụ ý đừng làm khó cô ta, cô ta vẫn không muốn chết. “À, cảm ơn cô, Tiểu Thúy.” Sau khi cô trả lại khung hình cho cô ta, thì người giúp việc nữ khom người, và đi vào. Liếc mắt nhìn ngôi biệt thự giống như tòa thành này, Vô Song chợt cảm thấy nơi này trống rỗng giống như là một ngôi mộ, ở nơi này đều có mùi vị của người chết, không giải được ân oán, thì ai cũng đừng nghĩ vui vẻ! ***** Đi tới quán cà phê đã hẹn với Vương Lôi Lôi, sau khi cô ngồi xuống, thì tao nhã bùng ly cà phê ở trước mặt lên, và uống một hớp, “Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?” Đối mặt với kẻ thứ ba, giọng nói lãnh đạm của cô như trước áp đảo tinh thần của đối phương. Hôm nay Vương Lôi Lôi dịu dàng xinh đẹp mềm mại, lại dày công mà chải chuốt trang điểm inh, váy dài đơn giản nhưng thanh lịch và sang trọng, trang điểm đậm xinh đẹp, đôi môi xinh xắn bôi thành hai cây ớt, muốn dùng loại phương thức ngây thơ nông cạn, có một cảm giác tự tin có thể xuất hiện ở trước mặt Vô Song. Nhưng mà, khi Vô Song gờ tay nhắc chân, khí chất nữ vương hồn nhiên trời sinh, vô hình trung đã đánh bại cô ta, hơn nữa từ đầu đến cuối cô ấy chưa bao giờ thật sự nhìn qua cô ta một cái, ai mà đi chú ý đến những thứ này của cô ta. Vương Lôi Lôi sợ rồi, cô ta e sợ rồi, hèn nhát rồi, cô ta đã bị bình tĩnh của Vô Song đánh bại, nên cô ta khó chịu, và ánh mắt nhìn ra phía sau lưng của Vô Song một chút,

sau khi nhận được một cái mắt lạnh cảnh cáo, thì cô ta âm thầm hít vào một hơi lạnh, nhắm mắt lại, rồi giả vờ tỉnh táo nhìn cô ấy, và đi thẳng vào vấn đề: “Tôi mang thai đứa con của Bác Hải.” Những lời này, đối với bất kỳ một người con gái nào sắp bước vào điện đường hôn lễ mà nói, thì cũng sẽ là một quả bom đánh nát hạnh phúc. Cô ta cho rằng cô ấy sẽ rất khiếp sợ, tâm tình sẽ mất khống chế. Nhưng, tay cầm tách cà phê của Vô Song dừng lại, lông mày nhướng lên nhàn nhạt, vẻ mặt không quá ngoài ý muốn lại quá mức bình tĩnh, khiến cho Vương Lôi Lôi phải trợn tròn mắt. Cô ta mang thai đứa nhỏ của chồng sắp cưới của cô ấy, mà cô ấy còn có thể bình tĩnh như vậy? “Cô tìm tôi, chính là muốn tôi tặng anh ấy cho cô, đúng không?” Để tách cà phê xuống, giọng của Vô Song ôn hoà, giống như là nói về khí trời hiền hoà vậy. “Không sai.” Vương Lôi Lôi siết chặt ngón tay, dùng hết sức để trả lời. Vô Song nở nụ cười giễu cợt, “Cô nghi ngờ chính là con của anh ấy, thì cô nên tìm anh ấy chịu trách nhiệm, mà không phải tìm tôi.” Lại một lần nữa, Vương Lôi Lôi bị cô ấy nói đến nghẹn họng, và sắc mặt trắng bệch! “Muốn tôi gọi điện thoại cho anh ấy, bảo anh ấy ngay lập tức tới xử lý không?” Một câu giễu cợt nữa, đâm vào gò má tái nhợt của cô ta. Ba! Đột nhiên Vương Lôi Lôi đứng dậy cho Vô Song một cái tát, sức lực kia khiến cho tiếng bàn tay vang lên cả quán cà phê. “Chúc Vô Song, tại sao cô không từ bỏ, đứa nhỏ của tôi mới chính là con ruột của Bác Hải, tôi yêu anh ấy, tôi và đứa nhỏ đều không thể rời khỏi anh ấy.” Vương Lôi Lôi căng cổ họng lên, vì yêu, vì báo thù, mà quyết tâm hung ác. Vô Song giận quá hóa cười, cười cô ngây thơ, cười cô ngu ngốc, cái gì gọi là con trai của cô ta mới chính là con ruột của Bác Hải, con trai của cô cũng vậy mà. Tôi và đứa nhỏ đều không thể rời khỏi anh ấy? Những lời này càng làm cho cô cười đến vành mắt đều đỏ hồng, lúc trẻ tuổi nói yêu thương, cô cho rằng đời này mình cũng không thể rời khỏi Kiều Lệ Vũ, nhưng không phải cô rời khỏi cuộc sống của anh ấy chín năm sao? Cảm giác cũng giống như từng có trên người Đông Bác Hải, ở trong lửa gạt và nói dối, cuối cùng cô cũng thấy rõ nhạt nhẽo của tình yêu. “Trên thế giới này, không có ai rời khỏi người nào đó thì không thể sống, xin lỗi, tôi sẽ không làm khó chính mình, để xoắn xuýt cái vấn đề có yêu hay không, thời gian lâu dài, yêu nồng sâu hơn cũng sẽ biến đổi, tôi chỉ muốn giờ khắc này, người anh ấy nguyện ý cưới là tôi, vậy thì tôi nguyện ý gả cho anh ấy.” Vương Lôi Lôi bị cô phản kích đến mức cả người phát run, cô ta cho rằng những lời này có thể đánh tới cô? Lại không biết rằng, cô đã sớm mặc áo giáp lì lợm, ắt phải hoàn thành hôn lễ lần này, vài ba lời của người khác, sao có thể tổn thương đến cô? Vương Lôi Lôi nhất thời im lặng, đôi tay nín chặt tấm trải bàn. Bởi vì, cô ta không nghĩ tới Vô Song sẽ bình tĩnh như vậy, cho dù mức độ kiêu ngạo của phụ nữ lớn hơn nữa, một khi lâm vào tình yêu, thì không phải đều sẽ sinh ra ghen tỵ mà ngay cả mình cũng không thể khống chế sao? “Cô rất tò mò, vì sao tôi không tức giận?” Vô Song cười hỏi. Vương Lôi Lôi do dự một chút rồi gật đầu. Cô ta tò mò, là rất tò mò, là cô ấy yêu quá sâu, nên lựa chọn bao dung, hay là căn bản không yêu, cho nên hời hợt. Vô Song dựa vào thành ghế, nói gần từng chữ: “Bởi vì, cô và tôi đều không phải là phụ nữ đầu tiên của anh ấy, tin rằng cũng sẽ không phải là người cuối cùng Vương Lôi Lôi trợn to hai mắt ngây ngẩn cả người, cô thua rồi, thua hoàn toàn, cô ấy nhìn thấu như thế, sao cô lại là đối thủ của Vô Song! Bởi vì quá mức khấn trương, nên Vương Lôi Lôi đổ tách cà phê của Vô Song, chất lỏng màu nâu sẫm chảy đến trên y phục màu trắng của Vô Song, bỗng nhiên cô đứng dậy — “Thật xin lỗi.” Vương Lôi Lôi lộ ra bản tính hèn nhát. Vô Song ngẩng đầu lên, nhàn nhạt liếc nhìn cô ta một cái, khóe môi cong lên như có như không, xoay người đi, thì ánh mắt vừa đúng lúc đối diện cùng với một đôi mắt ưng, theo bản năng cô siết chặt ngón tay, nhưng cũng không dừng lại ở trên người gã thêm một giây, quay tầm mắt đi rồi sải bước đi tới toilet, rửa sạch vết bẩn trên người! “Thật xin lỗi. Tôi, tôi không ngờ cô ta.” Vương Lôi Lôi run run rẩy rẩy đứng ở sau lưng Đông Hải Sinh nói xin lỗi, cô không nghĩ tới Vô Song lại sâu không lường được như vậy. Đông Hải Sinh giơ tay lên, chặn câu nói sau của cô ta, hiển nhiên là gã cũng không ngờ tới, cô em dâu này lại không đơn giản như thế, là gã đánh giá cô ấy quá thấp! “Lần này, nên làm cái gì?” Cô ta rụt rè hỏi. “Chuyện kể tiếp giao cho tôi, cô đi đi!” Gã nhàn nhạt đuổi cô ta đi, nhưng Vương Lôi Lôi có chút không cam tâm, muốn biết gã sẽ làm thế nào mà đối phó với Vô Song. “Còn không đi?” Gã nhún đầu lông mày không vui. “Tôi.” “Nhiệm vụ của cô đã hoàn thành rồi.” Âm lượng khẽ cất cao lộ ra vẻ giận dữ. Vương Lôi Lôi không thể trêu chọc gã, mà cũng không dám chọc giận gã, nên yên lặng gật đầu một cái, rồi xoay người rời đi. Trong toilet, Vô Song mở khóa vòi nước, dùng nước lạnh rửa sạch mặt của mình, rửa thật lâu, mặt của cô cũng chà xát đến trắng, rồi cô ngẩng đầu nhìn mình ở trong kính, cô nghẹn ngào cười, cười đến cặp mắt sưng đỏ. Thật ra thì cô cũng không có nguy trang kiên cường như vậy! Nắm lấy áo trước ngực thật chặt, lòng của cô đau đến độ giống như thổi rửa, giống như có ngàn vạn con kiến đang leo vào gặm cắn, cô đau đến mức thiếu chút nữa là không nhịn được mà rơi lệ. Chỉ là cô cảnh báo mình, không được khóc, không được mềm yếu, không được để cho gian kế của tên hung thủ sát hại cục cưng được như ý. Từ lúc cô đi vào quán cà phê, thì cô đã chú ý tới người giống như đại thiếu gia ở trong hình nhà họ Đông, Đông Hải Sinh!

Cho nên, rất nhanh cô đã phản ứng kịp, đây là một ván cờ, mà Vương Lôi Lôi chính là con cờ trong ván này, cô không biến sắc mà yên lặng theo dõi biến hóa, chơi cùng với gã gặp chiêu phá chiêu! Điều chỉnh lại cảm xúc của mình xong, Vô Song xoay người tinh thần ngẩn ngơ đi ra ngoài, cô mới vừa đi ra quán cà phê không xa, thì một chiếc xe hơi màu đen lái tới chỗ cô, rồi xe dừng ở trước mặt cô, ngay sau đó từ trong xe nhảy ra hai người con trai áo đen, mạnh mẽ bắt cô lên xe, hơn nữa sau khi cô lên xe, thì dùng thuốc mê làm cho cô hôn mê! Vương Lôi Lôi vẫn lo sợ bất an mà bước đi ở trên đường phố, cô không phải lo lắng cho Vô Song, mà cô đang lo lắng ỉn, lo lắng nếu là cô ấy nói chuyện này cho Đông Bác Hải biết, vậy nhất định cô phải chết! Hiện tại cô chỉ mong, Đông Hải Sinh có thể giúp cô giải quyết phiền toái này, gã đã nói qua gã sẽ giúp cô mà! “A. . . .” Đột nhiên bụng của cô đau, cũng không biết là do đứa nhỏ trong bụng đang ghét mình có người mẹ ác độc như vậy, mà cố ý giày vò cô hay không. Từng trận quặn đau co rút, đau đến độ cô cắn chặt môi dưới và ôm bụng, cô gọi một chiếc xe taxi, rồi ngồi lên. “Bạch Dạ, đuổi theo bà ta.” Cậu bé ở sau lưng theo dõi cô ta và nói. Xe taxi mới chạy được một nửa, thì ở trên xa lộ yên tĩnh, đột nhiên vang lên một tiếng “Chi”, dừng ngay, một tiếng “Phanh” va chạm, xe bị đụng, Vương Lôi Lôi ôm bụng, bị sợ tới mức không nhẹ. “Bác tài, xảy ra chuyện gì?” Bụng không còn đau buốt nữa, cô hỏi mà nắm chặt đệm dựa. Nhưng mà tài xế đang bận, căn bản không rảnh quan tâm tới cô, hắn đang bận cãi lộn.

161. Chương 161: Bắt Cóc Và Lãng Nhục

“Này, mẹ mày, có biết lái xe hay không? Chạy đi đâu thai sao?” Đầu xe đã bị đụng nên hơi móp một chút, tài xế tức giận đang muốn mở cửa xe bước xuống để tiếp tục cãi. Cửa xe phía bên kia cũng đi xuống hai người đàn ông vạm vỡ, ở thời tiết đầu thu này mà còn mặc áo thun sáng cánh tay, con rồng xăm trên cánh tay của hai vị đó còn to hơn bắp chân tài xế. Thấy thế thì tài xế trợn mắt lú lưởi, cảm thấy không ổn, hai người này vừa nhìn thì đã biết không phải là người lương thiện, thật sự muốn ra tay, người ta ra một quyền là có thể đánh hất bay, hấn lập tức nổi lên khuôn mặt tươi cười. “Hiểu lầm, hiểu lầm, hai vị đại ca thật xin lỗi.” “Con mẹ nó, đến cùng là mày có biết lái xe hay không hả?” Một trong hai người đàn ông vạm vỡ đi tới xách hấn lên, nhìn qua hoàn toàn không cần tốn nhiều sức lực. “Đại đại đại ca, có lời gì thì nói được rồi.” Tài xế đã sợ đến mức đổ mồ hôi lạnh, cà lăm. Thấy tài xế chọc tới ác ôn, Vương Lôi Lôi sợ bị dính lú, nên lặng lẽ đẩy cửa xe ra, đang chuẩn bị xuống xe, đột nhiên bị tường thịt cản lại. “Đại ca, trong xe còn có mỹ nữ ngồi!” Tên vạm vỡ cản cô ta lại, quay đầu, giống như thu được bảo vật mà hưng phấn nói với tên vạm vỡ đang xách tài xế lên. “A, tránh ra, ông muốn làm gì? Cứu mạng, cứu mạng a. . . .” Thấy tên đàn ông kia chặn cửa xông tới đe mình, thì Vương Lôi Lôi rúc vào đuôi xe bị sợ tới mức chân run, tay run, môi còn run hơn, cả người cô đều đang phát run, bị sợ tới mức run rẩy giống như lá rụng trong gió. “Mỹ nữ, cô thật xinh đẹp, tôi muốn chơi cô!” Người đàn ông nhìn cô ta dâm dục, xoa tay, lời nói ra giống như thổ phỉ. “Cứu, cứu mạng!” Cô lên tiếng kêu cứu. “Tránh ra!” Tên đàn ông cường tráng kia xách tài xế lên rồi vút qua một bên, đi tới, đẩy tiểu đệ ra, bắt đầu thô lỗ hơn mở thất lưng ra. “A, cứu mạng a, cứu mạng. . . .” Vương Lôi Lôi bị sợ tới mức rơi lệ, sợ muốn chết mà thét chói tai như bệnh tâm thần. Ở trên làn đường yên tĩnh này, tác dụng duy nhất của tiếng thét chói tai, chỉ khiến cho người ta phiền lòng thôi. Ba! “Không được ồn ào! Âm ỉ nữa thì ông sẽ làm ày chết, con mẹ nó.” Người đàn ông ném cho cô ta một cái tát, rồi sau đó quát khê. Vương Lôi Lôi sợ tới mức co rúm lại, dùng sức ôm chặt thân thể lệ rơi đầy mặt, sợ hãi mà nhìn gã ta, hàm răng cắn chặt đều đang run rẩy, trời ơi, ai tới cứu cô, cứu mạng, cứu mạng a. . . . “Chủ tử, chúng ta có cần giúp một tay hay không?” Ánh Tử hỏi, lấy mệnh hiếp yếu nên cậu có phần nhìn không được. Nếu như đổi lại là người khác, thì cậu bé nhất định sẽ hành hiệp trượng nghĩa, chỉ đáng tiếc là, đối phương là người thứ ba muốn phá hư gia đình cậu bé, cậu hoàn toàn không có lý do gì để giúp cô ta, “Liên quan gì tới chúng ta.” Lời của cậu lãnh đạm biểu lộ lập trường của cậu, là cậu không giúp cô ta. “Chủ tử. . .” Ánh Tử còn muốn nói điều gì, nhưng Bạch Dạ đã nắm bờ vai của cậu ta, ý bảo cậu ta đừng nói, nói nữa thì chủ tử sẽ nổi giận Người đàn ông cởi quần xuống, ép cô ta xuống —— “A. . . .” Vương Lôi Lôi bị dọa đến mức liên tục thét chói tai, ở trong thất kinh, cô ta còn dùng sức đá hai chân của người đàn ông. “Ông bỏ qua, bỏ qua cho tôi đi!” Cô ta vừa khóc vừa giãy giụa. Hiển nhiên là cô ta không biết, đối với nhiều người đàn ông, phụ nữ càng giãy giụa, thì hứng thú của đàn ông càng cao. Người đàn ông nắm đùi đẹp đang giãy giụa của cô ta, kéo cô ta về phía mình, mạnh mẽ đem tay dò vào bên trong cổ

áo của cô ta, rồi dùng sức vuốt ve. “Ô, ô. . . . Cứu, cứu mạng ——” Vương Lôi Lôi khóc lớn, cô ta càng khóc càng lợi hại, bàn tay của người đàn ông mạnh mẽ hơn, ở bên trong hèn hạ dâm loạn, cô ta hận mình không thể khoanh khắc này chết ngay đi, bởi vì cô ta cảm thấy người đàn ông ở trên người mình quá ghê tởm, thật là ghê tởm, ghê tởm đến mức cô ta muốn ói. “Mie nó, vóc người tốt như vậy, mà vú nhỏ như thế!” Người đàn ông vừa vô tình xoa nắn, vừa ghét bỏ. “Cút ngay, cút ngay. . . .” Vương Lôi Lôi khóc đến mức lệ rơi đầy mặt, dùng đến hơi sức cuối cùng để vùng vẫy, hai tay không ngừng cào ở trên cơ thể người đàn ông, cào rách khuôn mặt người đàn ông, người đàn ông cũng tàn nhẫn mà cho cô ta một cái tát, đánh đến mức khóe miệng cô ta ứa máu. “Chủ tử, chúng ta thật sự không giúp một tay?” Nghe tiếng kêu thê lương của cô gái phía trước, Ảnh Tử đầy tức giận, thật sự muốn đi lên giết mấy tên cặn bã, bại hoại này. Cậu bé mím môi, mi tâm hơi run, cũng có chút không đành lòng, nhưng mà cậu lại không phá bỏ được liên quan tới mình, bởi vì cô ta mà khiến cho quan hệ của cha mẹ trở nên bế tắc như vậy, cô ta đáng bị ức hiếp! “Ừ?” Bạch Dạ đưa cho Ảnh Tử một điều thuốc đã đốt, ý bảo lòng cậu ta phiền thì hút thuốc lá đi, nói thật ra, nghe tiếng kêu thê lương của cô gái như vậy, cậu cũng cảm thấy không dễ chịu. “Đi.” Ảnh Tử phiền não mà đẩy tay cậu ấy ra. “Cầu xin ông, cầu xin ông bỏ qua cho ta, bỏ qua cho tôi đi mà!” Cô ta khóc gần như đứt hơi, hai chân liều mạng kẹp chặt lại, bị đánh hai cái tát nên không dám quào loạn. Bộ dáng của cô ta lúc này đau đớn đáng thương, chẳng những không có khiêu khích được một chút đồng tình nào của người đàn ông, mà ngược lại khiến cho gã ta kích động hơn, trực tiếp kéo quần lót của mình xuống. Khi cô ta nhìn thấy vật kia, thì liền nôn mửa. Bộ phận nam tính đen sẫm, xung quanh đều là lông, ghê tởm muốn chết. Nhưng mà, cô ta còn chưa kịp nôn mửa xong, thì quần lót của cô ta đã bị lột xuống, một đôi tay bẩn bẩn đi vào thăm dò giữa chân của cô ta. “A. . . .” Cô ta liều mạng lắc đầu, liều mạng thét chói tai, tinh thần của cô ta đã kích động đến cực hạn, thiếu chút nữa là nổi điên. Ở trong cơ thể cô ta quấy đảo một phen, sau đó người đàn ông rút tay ra, lấn người đè xuống, động thân một cái, hoàn toàn xuyên qua cô ta! “. . . .” Vương Lôi Lôi tuyệt vọng đến nỗi ngay cả hơi sức kêu gào cũng không có, chỉ có thể mặc cho người đàn ông cười ở trên người cô ta, chạy nước rút, bụng bị lay động đến mức co rút từng trận, từ phía dưới máu tuôn ra từng giọt từng giọt. Cô ta như tượng gỗ không có tức giận, ngơ ngác ngẩn nhìn mui xe, lẳng lặng rơi lệ, cõi lòng tan nát rồi, trời sập rồi, đột nhiên cô ta ngây ngốc cười ~ “Chị, Hạo Hạo và chị đi bắt bướm bướm có được hay không?” “Đồ quỷ sứ chán ghét, đừng đi theo tao!” “Chị, đây là tiền tiêu vật cha mẹ cho em, em cho chị.” “Thôi đi, ai mà thèm.” “Chị, chị cùng đi với Hạo Hạo chứ, Hạo Hạo muốn cùng chị đi ăn cơm dã ngoại, em muốn bảo vệ chị.” “Mày có thấy phiền hay không vậy, thật là một yêu tinh lồi thoi mà.” “Hạo Hạo, chị dẫn em đi bắt bướm, cảm ơn em cho chị tiền mua kẹo ăn, em thật là dũng cảm, có em bảo vệ chị, cái gì chị cũng không sợ.” Cô cười nói như điên như dại. Tư tưởng quan niệm trọng nam khinh nữ của cha mẹ rất nghiêm trọng, bọn họ coi em trai như là báu vật, coi cô như một cây cỏ dại, cho tới bây giờ đối với cô đều là không quan tâm, khi còn bé, cô lấy tất cả bất mãn trong lòng trách tội lên trên người em trai, luôn thừa lúc cha mẹ không có ở đây, thì cho em trai đẹp mắt, nhưng Vương Hạo cũng rất yêu thương dựa vào cô, có cái gì tốt cũng sẽ lặng lẽ kín đáo đưa cho cô, cũng từng vì cô mà trả giá không ít, cũng bởi vì muốn bảo vệ cô nên mới đi học ở trường cảnh sát quân sự, đáng tiếc không có thi đậu, mới làm một cảnh sát giao thông nhỏ. “Hạo Hạo, chị sẽ không oán giận em nữa, chị sai rồi, em tha thứ cho chị có được hay không?” Cô lầm bầm lầu bầu, một lát cười, một lát khóc, hoàn toàn không đem người đàn ông cười ở trên người mình để vào trong mắt. “Mie nó, là một con điên.” Leo lên người một bà điên, làm cho người đàn ông cảm thấy mất hứng, chán ghét từ trên người cô ta bò dậy. “Lão đại, anh đã xong chưa?” Tên đàn em xếp hàng sau lưng hỏi. “Là một con điên, mụ nội nó, thật là mất hứng!” Người đàn ông vừa mặc quần, vừa giận dữ nói. “Con điên?” Tên đàn em mang theo ánh mắt hoài nghi liếc nhìn, ở đó Vương Lôi Lôi đang như điên như dại, lầm bầm lầu bầu, nhíu mày một cái, mẹ nó, đúng là một bà điên. “Mày muốn leo lên nó, thì nhanh lên đi, đừng chậm trễ thời gian giao hàng.” Người đàn ông vỗ bả vai tên đàn em một cái. “Thôi, đại ca, chúng ta vẫn là đừng làm trễ nãi thời gian.” Tên đàn em sợ rui ro, không dám lên, nên hai người lên xe, mới vừa khởi động xe. Bành bành! Đuôi xe truyền đến một tiếng sùng, làm hai người sợ không ít, sợ gặp phải tập kích ở phía sau, ngay lập tức thấp đầu xuống, xe ở trên đường cái lắc trái lắc phải loạn quạng mấy cái, sau đó lái tới vách đá, không kịp thắng xe, nên xông thẳng xuống dưới —— Khi khoanh khắc bọn họ chuẩn bị lái xe rời đi, thì cậu bé mềm lòng, hai người nhận được lệnh đặc xá của chủ tử, nên nổ sùng. “Bạch Dạ, cậu đi xem cô ta thế nào?” Cậu bé nhìn về phía Bạch Dạ, cậu ấy lộ ra vẻ thẹn thùng, nhưng vẫn nhắm mắt bước xuống xe, đi tới. “Chủ tử, hình như cô ta bị sợ đến điên rồi.” Bạch Dạ cởi áo khoác trên người xuống, đắp trần trường phía dưới cho cô ta, thấy bộ dáng điên loạn của cô ta, cậu nghiêng đầu nói với cậu bé đang bước xuống xe. Điên loạn? Cậu bé đi tới, ánh mắt nhấp nháy nhìn về phía cô ta, chỉ thấy Vương Lôi Lôi đang nói điên nói khùng một mình, cậu cảm

thán một lúc, đồng tình với cô ta, nhưng tuyệt đối không có đau lòng, “Đưa cô ta đi bệnh viện đi.” “Hạo Hạo, chị biết sai rồi, Hạo Hạo đừng rời khỏi chị, Hạo Hạo. . . .” Cô ta đột nhiên nhào tới giống như điên, ôm cậu bé vào trong ngực, ôm cậu thật chặt không buông tay, “Hạo Hạo, chị sẽ không bao giờ mất em là đồ quý sứ chán ghét, yêu tinh phiền toái nữa, em đừng tức giận với chị có được hay không.” Thấy bộ dáng cô ta khóc như lê hoa đài vũ, đồng tình của cậu bé lại tràn lan lần nữa, sờ sờ đầu lộn xộn của cô ta, và nhẹ nhàng nói: “Ừ, em không tức giận với chị nữa.” “Thật sao? Hạo Hạo thật sự không giận chị.” Bộ dáng vui mừng của cô ta lộ ra bất an. “Ừ.” Cậu bé lộ ra một nụ cười nhẹ với cô ta, bộ dáng anh tuấn của cậu bé làm cho cô ta lại hoảng hốt một trận, cô ta đã gặp qua gương mặt này, gương mặt này là

“A. . . Đau quá, a. . . đau quá. . . Đau.” Máu đỏ thắm ở dưới thân thể của cô ta, đang không ngừng tuôn ra, cậu bé cúi đầu nhìn và bị dọa sợ, không phải cậu sợ máu, mà là sợ máu đang tuôn ra ở dưới người cô gái, cậu gấp đến độ hô to: “Bạch Dạ mau đưa cô ta đi bệnh viện.” “Dạ.” Bạch Dạ ngồi lên xe taxi, rời khỏi động chân ga, nhanh chóng lái xe tới! “Hạo Hạo, chị đau quá.” Cô ta ôm cậu bé vào trong ngực thật chặt. Cậu bé sợ tới mức cũng không biết mình là ai, mà trấn an cô ta, “Chị đừng sợ, lập tức tới ngay bệnh viện, chị chống đỡ một chút!” “Hạo Hạo, chị thật là muốn nghe em ca hát.” “A. Chị muốn nghe ca cái gì?” Cậu không biết ca hát, ôi, “Muốn nghe bài mà em nhận được lời khen. . . .” Cô ta đau đến mức mồ hôi làm ướt tóc mai. “Bài nào?” Thượng Đế phù hộ, cậu nhất định phải là hát ra sao. ” Vịnh Bành Hồ của Bà ngoại.” (mọi người muốn nghe bài này thì lấy cái này search là nghe được nhé) “Cái bài hát này em biết.” Cảm ơn trời đất, bài hát này là cậu quen thuộc nhất, trước kia mẹ thường hát cho cậu nghe, cậu hăng giọng, rồi triển khai cổ họng với ngũ âm không tẻ lắm — “Sóng biển rượt bờ cát, không có rừng dừa tuyết tà dương, chỉ là một phiến màu xanh biển, ngồi lên tường thấp ở trước cửa, từng lần một hoài tường, cũng là hoàng hôn trên bờ cát, có hai đôi nửa dấu chân, đó là bà ngoại chống gậy, khẽ khẽ kéo tay ta, đạp lên hoàng hôn đi về phía ánh sáng tàn, vịnh Bành Hồ ấm áp, một dấu chân là một chuỗi cười nói, tiêu tan rất nhiều thời gian, cho đến khi bóng đêm nuốt hết hai ta, trên đường về nhà, vịnh Bành Hồ, vịnh Bành Hồ, vịnh Bành Hồ của bà ngoại. . . .” Mặc dù, cậu bé hát ngũ âm không được đầy đủ, âm không cao cũng không thấp, nhưng cô ta vẫn bị cảm động đến rối tinh rối mù, nước mắt không cầm được mà rơi xuống, ở trong trí nhớ của cô ta, chỉ có bà ngoại là thật sự yêu cô ta. “Ách, xin lỗi, trời sanh em không biết ca hát.” Cậu bé đỏ bừng cả mặt, cậu cảm thấy thật là , lúc này đang hát bài hát này, thì tự mình say mê một lúc, không nghĩ tới khó nghe lại làm cho người ta khóc. Cái này bảo cậu làm sao mà chịu nổi! “Chị, chị đừng khóc nữa.” Cô ta khóc khiến cho cậu cũng muốn tìm miếng đậu hũ đựng chết. “Rất êm tai.” Từ trong tiếng nước nở cô ta nặn ra một chút sức lực nhỏ bé. “À?” Cậu bé sững sốt một chút, mới vừa rồi là cô ta khen thưởng cậu sao? “Hạo Hạo hát nghe rất khá.” Cô ta ngừng khóc thút thít, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười với cậu bé, cậu quá xấu hổ mà đỏ mặt, gãi gãi cái ót, đây là lần đầu tiên có người khen cậu hát dễ nghe, mẹ đều ghét cậu không biết hát. Đột nhiên, ngực của cậu buồn bực một chút, quay đầu không dám nhìn cô ta nữa, hỏi Bạch Dạ, “Còn bao lâu nữa mới đến bệnh viện?” “Nhanh thôi, chủ tử.” Đại khái là còn mấy phút nữa. “Hạo Hạo, có em chị thấy thật hạnh phúc.” Cô ta yếu ớt đến mức mắt cũng sắp không mở ra được, nhưng vẫn miễn cưỡng mình mỉm cười với cậu. Cậu bé không biết làm sao tiếp nhận lời của cô ta, cho nên cậu lựa chọn im lặng, cậu bắt đầu cảm thấy hối hận vì mới vừa rồi mình thấy chết mà không cứu, có một chút tự trách, cậu nghĩ có lẽ, cô ta cũng không đáng ghét như trong tưởng tượng của cậu, có lẽ, cô ta cũng là một người đáng thương! Trong bệnh viện, Ông Dương giống như điên đến nơi tìm cô ta, cả buổi sáng, anh ta gần như đem cả tòa bệnh viện lật lên, nhưng vẫn không có bóng dáng của Vương Lôi Lôi. Anh ta vẫn kiên nhẫn gọi điện thoại cho cô ta, rốt cuộc điện thoại cũng mở máy tiếp nhận, nghe thanh âm hai người ở bên kia thì cũng ngây người một lúc, sau đó cậu nhóc nói cho anh ta biết, Vương Lôi Lôi bị thương, bảo anh ta kêu bác sĩ đứng ở cửa ra vào chờ bọn họ, Ông Dương làm theo, và rất nhanh Bạch Dạ đã ôm Vương Lôi Lôi đi tới bệnh viện. Mấy giờ sau, cậu bé cầm một bó cẩm chương đứng ở cửa phòng bệnh, lúc cậu muốn đi vào, thì thấy Ông Dương đang cho Vương Lôi Lôi uống thuốc, nên cậu dừng bước chân lại, nếu cậu đi vào, chắc sẽ khiến cho cô ta kích động. Bác sĩ nói, thần kinh của Vương Lôi Lôi bị kích thích nghiêm trọng nên bất thường, thường được gọi là bệnh tâm thần. Đứa nhỏ cũng không có giữ được, thấy Ông Dương nói cho cậu biết một bí mật, đứa bé trong bụng Vương Lôi Lôi là của thầy ấy, cậu cảm thấy thật có lỗi với thầy Ông, nếu không phải là cậu thấy chết không cứu, thì cô ta cũng sẽ không bị điên, thầy Ông cũng không trách cậu, thầy ấy nói, mặc kệ Lôi Lôi biến thành hình dáng gì, thầy ấy cũng sẽ không xa không rời cô ta, cô ta như bây giờ, cũng không hẳn là chuyện xấu, ít nhất cô ta sẽ không gạt bỏ sự chăm sóc của thầy nữa. Không thể không nói Ông Dương thật sự là chủ nghĩa lạc quan! Cậu bé đóng cửa lại, rồi yên lặng rời khỏi phòng bệnh, cậu đem kia bó hoa cẩm chương đi ra, đặt ở trên thùng rác, nói thăm chúc bọn họ hạnh phúc!

162. Chương 162: Vô Song Bị Thương

“Lão đại, con nhỏ này thật sự có tiền, con mẹ nó.” Bên trong xe, mấy tên cướp lấy tiền ra xe rồi chia nửa, lấy rất nhiều cái thẻ ATM ngân hàng của cô nữa, nên đang vui mừng. “Tiền các người đã nắm tới tay rồi, bây giờ có thể thả tôi đi chưa?” Vô Song cũng đã sớm tỉnh lại ngồi ở hàng sau, bị hai người đàn ông đang ngồi kẹp lại, cố gắng giữ bình tĩnh tự nhiên. Thật ra thì sau lưng đã sớm đổ mồ hôi lạnh. Cô là người bình thường, không phải là nữ siêu nhân, cho nên cô cũng biết sợ, sợ chết. “Thả mày đi? Hiện tại thả mày đi, để mày báo cảnh sát sao?” Đám cướp xì mũi coi thường. “Số tiền này của mấy người, còn không đủ chi tiêu ột bữa cơm của chồng tôi, đáng giá đến mức tôi chuyện bé xé ra to đi báo cảnh sát sao.” Vô Song cười lạnh trả lời, buông tay đánh cược một lần, sống hay chết, cô sẵn sàng chấp nhận. “Lão đại, xem ra cô gái này có lai lịch thật ghê gớm, không bằng chúng ta lại tổng tiền chồng nó.” Đúng như cô đoán, đám cướp này quả thật là chó ăn không no. Mà giờ khắc này, cô đúng là muốn lợi dụng lòng tham của bọn họ, cô tin tưởng chỉ cần bọn họ dám đi tổng tiền Đông Bắc Hải, thì chắc chắn Bắc Hải sẽ cứu cô ra. Cô tin tưởng anh, giờ khắc này lòng tin không thể bị phá hủy. Thủ lĩnh của bọn cướp có vết dao trên mặt, diện mạo rất điên cuồng, lông mày đậm tựa như Lô Trí Thâm, gã quay đầu lại nhìn thẳng Vô Song với ánh mắt lạnh lùng, giọng nói cũng làm cho người ta sợ hãi, “Chồng mày là ai?” “Đông Bắc Hải!” Vô Song rất bình tĩnh mà nhìn lại gã. Tên cướp đàn em suy nghĩ một chút, rồi giật mình, “Chính là Tam thiếu gia nhà họ Đông, Đông Bắc Hải?” “Đúng thế.” Ba! Tên cướp thủ lĩnh cực kỳ tức giận mà cho cô một cái tát, với đầu năm ngón tay đỏ tươi, lúc này máu từ trong miệng Vô Song tuôn ra. “Mày nghĩ rằng chúng tao gốc như vậy à? Đi tổng tiền anh ta, trừ phi chúng tao không muốn sống!” Tên cướp đàn em khinh bỉ nói. Trên mặt Vô Song đau rát, nhưng cô vẫn kiên cường không rên một tiếng, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng tên cướp đàn em, giọng nói lạnh lùng: “Biết là không thể trêu chọc anh ấy, vậy các người còn không nhanh chóng thả tôi ra, nếu mà đợi đến khi anh ấy phát hiện không thấy tôi, tìm đến các người, thì có thể các người có quả ngon để ăn.” Bọn cướp đều là sợ thể lực mạnh, cho nên cô không thể yếu, cô phải lấy khí thế để áp đảo bọn họ, mới có thể có một con đường sống! “Lão đại, làm thế nào?” Tên cướp đàn em lo lắng, y cũng không muốn kiếm được tiền, mà mạng thì quá ngắn, cái phiếu này không phải là sạch bách sao. “Lái đến xưởng bị bỏ hoang.” Tên cướp thủ lĩnh ra lệnh. “Lão đại, nếu không thì chúng ta thả con nhỏ này đi.” Nghĩ tới nghĩ lui, tên cướp đàn em cảm thấy tiền đã nắm tới tay rồi, không cần thiết phải đuổi cùng giết tận, lại sinh mầm tai vạ. “Thả nó, lấy cái gì nộp cho ông chủ. . . .” Tên cướp lão đại dùng sức vỗ đầu tên đàn em một cái, nhất thời quá tức giận mà nói lộ ra. “Có người mượn mấy người bắt cóc tôi?” Vô Song kinh ngạc mà chau chặt lông mày, là ai? “Có phải đại thiếu gia nhà họ Đông bảo mấy người làm như vậy hay không?” “Mẹ nó, mày hỏi nhiều như vậy để làm gì?” Tên cướp thủ lĩnh cũng rất khó chịu mà nhìn chằm chằm vào cô, lại muốn tát cô một cái, nhưng đã bị tên đàn em cản lại. Lòng y ngứa khó chịu mà nói một câu, “Lão đại, đáng kiếp con nhỏ thật không tệ, ngài xuống tay lưu tình, đánh sưng mặt thì khó coi lắm.” “Thế nào, mày muốn leo lên nó?” Ánh mắt ác độc của tên cướp lão đại nhìn về phía đầu gối của y. “Hắc hắc.” Y cười khan hai tiếng, sắc đẹp ở trước mặt mà không động lòng, thì trừ phi y là hòa thượng. “Được, sau đó tao sẽ ày có cơ hội leo lên nó.” Gã liếc mắt nhìn Vô Song đang cắn răng nghiêng lợi, thành công khi thấy cô tức giận, sau đó gã lại nói với mấy tên anh em khác: “Tụi mày đều có cơ hội.” Xe lái đến một cửa xưởng bỏ hoang rồi ngừng lại, hai gã đàn ông này lôi cô xuống, toàn bộ hành trình cô hoàn toàn phối hợp, không cố gắng thét chói tai, cũng không cố gắng giãy giụa, cho nên bọn họ không có ý muốn thương tổn người cô. Vô Song bị áp tải đi vào, bị đẩy một cái ngã lên trên mặt đất, tóc buông ra rũ xuống, che nửa bên mặt bị sưng đỏ. “Lão đại, đáng kiếp con nhỏ này thật là xinh đẹp ——” Cô đã lọt vào mắt xanh của tên đàn em kia, con mắt nhìn chăm chú vào cô, nước miếng cũng sắp rơi xuống, Vô Song thấy vẻ mặt ghê tởm này của y thì dịch về sau một chút, ánh mắt vẫn bình tĩnh, nhưng mà không có ai phát hiện ra, hai tay của cô đang khắc chế không được run rẩy. “Lão đại, Tiểu Tam Nhi lại không thể chờ đợi như vậy, trước hết chúng ta để cho nó chơi con nhỏ này một chút, chúng ta đi đầu địa chủ (Landlords-Bà Tú Lơ Khơ).” Hai gã đàn ông khác cười dâm ô, cũng là bộ dạng có vẻ nhao nhao muốn thử. Nghe vậy, tên cướp thủ lĩnh đốt một điếu thuốc, nhìn bộ dạng Vô Song ngồi dưới đất thà chết chứ không chịu khuất phục, suy nghĩ mấy giây, “VẬY Tiểu Tam Nhi, mày nhanh lên một chút!” Đây đối với bọn họ mà nói không phải lần đầu tiên, đương nhiên là không ngoài ý muốn. Chính là không muốn để cho ông chủ nhìn thấy một màn bất nhã này, cho nên thúc giục y nhanh lên một chút. “Tạ ơn lão đại nhiều, tạ ơn lão đại nhiều!” Gã đàn ông gọi là Tiểu Tam Nhi cảm động đến rơi nước

mắt nói cảm ơn với tên cướp thủ lĩnh. Gã cười lạnh một chút, rồi mang hai tên đàn em đi ra ngoài đầu địa chủ (Landlords-Bà Tú Lơ Khơ). Chuyện làm cho tất cả phụ nữ sợ hãi nhất, sắp xảy ra. Gã đàn ông gọi là Tiểu Tam Nhi kia, đang từng bước tiến tới gần Vô Song, khẽ cười nói: “Đừng phản kháng, yên tâm đi, tao sẽ cố sức không thô bạo!” Vô Song không ngừng di chuyển về phía sau. Nơi này cho dù kêu rách cổ họng, cũng sẽ không có ai nghe thấy, cho nên cô không thể lãng phí hơi sức, làm chuyện không cần thiết vô ích. Cô từ từ thối lui đến cuối, thứ sắc bén để đâm thương ở phía sau lưng, cô đau đến mức nhú lông mày, quay đầu lại nhìn, là một thiết côn rất bén nhọn, đáng tiếc là quá lớn, lại quá dài, hơn nữa còn bị rất nhiều vật nặng đè ép, nên cô không thể nào cầm nó để đánh. Cô vừa chú ý Tiểu Tam Nhi đang đến gần, vừa cúi đầu tìm công cụ có thể phòng thân ở trên mặt đất! Bỗng chốc, mắt cô sáng lên khi nhìn thấy bên cạnh cách đó không xa có một đá cuội lớn như quả dấm, cô vui mừng thả chậm lại hô hấp, hiển nhiên là gã đó đang hưng phấn cầm dây lưng, nên cũng không có chú ý tới khác thường này của cô, cô lặng lẽ nhích đến gần bên cạnh, đến gần, gần thêm nữa, rốt cuộc cô cũng nắm tảng đá ở trong tay. Lúc này truyền tới bên tai Vô Song, là tiếng cười dâm ô của gã, còn có tiếng vang kéo thắt lưng cùng kéo khóa quần xuống. Ngay lúc gã đàn ông lộ ra phần dưới, rồi cúi xuống muốn đồng thời cởi quần của cô, nói thì chậm, nhưng lại rất nhanh, cô đưa lên tảng đá trong tay, hướng tới phần đầu yếu ớt nhất của gã đàn ông, dùng hết sức lực mà đập tới. “A ——” Đây là tiếng gào thét mà gã đàn ông không ngăn được cơn đau. Ba người đang ở bên ngoài đầu địa chủ (Landlords-Bà Tú Lơ Khơ) ngẩn ra. “Hình như là tiếng của Tiểu Tam Nhi.” Một gã đàn ông trong đó nói. “Phi!” Lão đại phun một ngụm nước miếng, đánh bài về phía trước, “Mẹ nó, quả nhiên là chó mẹ cắn người sẽ không gọi!” Gã đứng dậy, hai gã đàn ông khác cũng lập tức ném bài trong tay, đi vào theo gã. Một tiếng “Ba”. Một cái tát mạnh mẽ bay tới Vô Song. Trên mặt của cô, lại đau rất một lần nữa, nhưng mà, tay đang nắm chặt tảng đá, cũng không chút buông lỏng. Hai gã đàn ông xông tới lần nữa cầm giữ hai cánh tay của cô, tên cầm đầu đi tới, đập loạn một trận ở trên người cô, bấp chận của cô, cổ tay cũng bị giầy da dùng sức mà đè nát, đau đớn gần như là tan lòng nát dạ, cổ họng của cô lại cũng không thốt ra một tiếng. “Con đàn bà chết tiệt, gái điểm thú, tao sẽ khiến ày hung ác!” Tên cầm đầu tức sùi bọt mép cầm lấy dây lưng của Tiểu Tam Nhi ở trên đất, quất loạn ở trên người Vô Song. Cô cắn răng, vẫn như cũ nắm chặt tảng đá kia, bộ dạng cứng cỏi cũng khiến cho hai gã đàn ông kia nhìn thấy mà kinh hãi. Áo sơ mi của cô là bằng bông, cho nên cũng không đến nỗi giòn giống như vải, rút ra mấy cái liềm rách, mặc dù áo không rách, nhưng bên trong cô cũng đã trầy da sứt thịt rồi, máu đỏ thẩm dần dần nhiễm đỏ cả áo trắng. “Lão đại, em đau quá.” Tiểu Tam Nhi ngã ở bên cạnh đang che vết thương, máu trên đầu chảy một vũng, thân thể đau đớn. “Lão đại, chúng ta nhanh chóng đưa Tiểu Tam Nhi đến bệnh viện đi, nó sắp không được rồi.” Một tên đàn em lòng như lửa đốt mà nói. “Mẹ nó, tiện nhân!” Rốt cuộc, tên cầm đầu cũng dùng dây lưng trong tay lại, quay đầu nhìn về phía tên đàn em ngã xuống đất, không lập tức đỡ y dậy, mà là dùng chân nhẹ nhàng đá y một cái, “Đã sớm báo ày biết, trên đầu chữ sắc có cây đao, mẹ nó, tên nhóc như mày cũng xứng đáng bị dạy dỗ một chút.” Xem sau này nó còn dám thấy hoa liềm hái hay không. “Tiểu nhị, mày cùng với tao đưa Tiểu Tam Nhi đi bệnh viện, Tiểu Tứ, mày ở lại coi chừng con nhỏ này.” Gã phân phối công việc. “Dạ lão đại, anh yên tâm đi, nó đã bị thương thành như vậy, nên không chạy được đâu.” Tên cầm đầu nhìn lướt qua Vô Song đang ở trên đất thở hổn hển, cả người đều là máu, nhưng mà vẫn không lên tiếng, không có gì mà không an tâm nên cùng với tên tiểu nhị, đỡ Tiểu Tam Nhi dậy rồi đi. Cô không thể chết được, cô không thể chết mà không minh bạch như vậy được, Vô Song ở trong lòng cảnh báo mình từng lần một, cô phải sống sót, mặc kệ có khó khăn thế nào, cô đều phải sống sót! “Tiểu thư, cô nói đi sao cô lại khổ như thế chứ? Coi như là tình một đêm, mọi người cùng nhau chơi đùa thôi, cần gì hành động thật chứ.” Tiểu Tứ nhìn cô cả người đầy vết thương, chắc lưỡi nói. Vô Song cắn chặt răng, không để ý đến y, cô đang suy nghĩ làm thế nào mình mới có thể chạy trốn. “Tiểu thư, nói thật, có phải cô ghê tởm Tiểu Tam Nhi hay không?” Gã đàn ông lăm bắm lâu bầu, cũng không thấy phiền, cô không nói lời nào, thì gã đem sự im lặng của cô trở thành cam chịu, và cười cười bỉ ổi, “Vậy tôi chơi với cô, cô sẽ không cự tuyệt chứ, đáng dấp của tôi có thể đẹp trai hơn Tiểu Tam Nhi nhiều.” “Cút.” Vô Song cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa mà phun ra một chữ. “Mẹ nó, ông coi trọng mày nên mới để mắt tới mày, đừng thấy cho chút mặt mũi mà lên mặt nhé.” Gã đàn ông rốt cuộc cũng tiêu tan kiên nhẫn cuối cùng, mà lộ ra sắc mặt xấu xí. Gã cũng giống gã đàn ông kia, tháo dây lưng bên eo, rồi cởi quần xuống, sao đó lật người Vô Song đè lên trên người cô, vừa cởi quần của cô, vừa hôn cổ của cô. “Cút ngay ——” Cuối cùng cô cũng không nhịn được, nước mắt vẫn chịu đựng vào giờ khắc này đã vỡ òa, rơi xuống soàn soạt soàn soạt, ra sức giãy giụa đá chân, cô vẫn giãy dụa làm cho gã đàn ông không thể lột được quần của cô, sinh lòng phiền não mà ngồi dậy, mạnh mẽ cho cô một cái tát, giận dữ mà cảnh cáo —— “Mẹ mày, mày còn lộn xộn nữa, có tin là ông đây giết trước hiếp sau hay không hả!” Thật ra thì điều này cũng chưa tính là uy hiếp,

ép gã là làm được, dù thế nào đi nữa trên người gã cũng gánh mạng người rồi, không ngại giết thêm một người.

163. Chương 163: Chúng Ta Có Thể Thắng Thắn Với Nhau Hay Không

Vô Song nghe vậy lại không dám lộn xộn giữa loạn nữa, chỉ có thể yên lặng nhìn gã mà chảy nước mắt. “Thức thời, tao thích, yên tâm đi tao sẽ rất dịu dàng!” Gã đàn ông hài lòng sờ sờ mặt sưng đỏ của cô, lần nữa đề lên người của cô, lần này, Vô Song rất phối hợp hoàn toàn không giãy giụa, gã đàn ông hôn cổ của cô lần nữa, tay cởi dây lưng trên eo cô, thấy gã hoàn toàn say mê, không hề phòng bị, thì tay căng lên nắm chặt đá cuội, cô gần như là đã dùng hết hơi sức toàn thân mà đập vào đầu của gã. Máu bắn ra như bão tố phun lên mặt cô! Gã đàn ông chỉ co giật mấy cái, thì không còn phản ứng mà ngã lên trên người cô! “Ồ ô.” Khóc một lúc, rồi cô đẩy thi thể gã đàn ông ra, rồi từ từ đứng dậy, bước từng bước một đi ra ngoài, mỗi một bước đi đều lung la lung lay, lảo đảo. Mặc dù trên người cô rất đau, bước chân mệt mỏi, nhưng cô cũng phải cắn răng đi ra ngoài, chỉ có đi ra ngoài, thì mới có hi vọng. Cô vẫn không ngừng cảnh báo mình, không thể chết được, ít nhất trước khi cô còn chưa chính tay đâm hung thủ giết cục cưng, thì vẫn không thể chết! Con đau xuyên tim thấu xương, cô đau đến mức gần như là một bước một giọt nước mắt. Cô muốn hô cứu mạng, nhưng vùng hoang vu này, đừng nói là một chiếc xe đi qua, ngay cả một người đi qua cũng không có. Cô chịu đựng đau đớn, cố gắng loạng choạng đi tới, ngã xuống rồi lại bò dậy, nhưng lúc ngã xuống thì vết thương cũng lần lượt cọ sát, lần lượt lở loét. Cô đau đến mức mỗi một lần hoa mắt, thì đều dùng sức mà siết chặt quả đấm, không để ỉnh gục ngã. Không biết đi bao lâu, cuối cùng cô cũng nhìn thấy người, cô nhìn đau cắt từng bước khó khăn đi tới phía người kia, là một chàng trai trẻ tuổi, hẳn là một sinh viên, bởi vì trên lưng của cậu ấy còn đeo túi sách. “Cứu cứu tôi, tôi gặp phải cướp, có thể nhờ cậu gọi một cuộc điện thoại không?” Chàng trai thấy cô đột nhiên xông lại, thì sợ hết hồn, lại thấy cả người cô đầy vết máu, nên càng không dám chần chờ, mà lập tức lấy điện thoại ra đưa cho cô. “Cảm ơn cậu.” Cảm lấy điện thoại của người tốt bụng, cô lại rối rắm, cô chỉ nhớ dãy số điện thoại của ba người, một là Đông Bác Hải, một là con trai, hai người kia cô đều không muốn để cho bọn họ thấy dáng vẻ chật vật giờ phút này của cô trước tiên. Còn có một là của Kiều Lệ Vũ, chín năm rồi mà anh vẫn không có đổi số, mà cái số kia đã ăn sâu ở trong lòng của cô, muốn quên cũng không được. Cô nên gọi cho ai? “Tiểu thư, có muốn tôi đưa cô đi bệnh viện hay không?” Chàng trai tốt bụng hỏi. “Không, không cần.” Cô không muốn liên lụy đến cậu ấy. Sau khi nghĩ tới nghĩ lui, cô lấy điện thoại gọi cho Kiều Lệ Vũ ở nước Mỹ xa xôi, lúc điện thoại được kết nối, nếu anh đang họp, thì anh sẽ đóng điện thoại đi động công việc, nhưng điện thoại dành riêng cho Vô Song, anh đều chờ 24h, cho nên, vừa nghe chuông điện thoại vang lên, thì anh gần như là theo bản năng một khắc cũng không do dự, mà nhận điện thoại khẩn cấp hỏi: “Vô Song, em nghĩ xong rồi?” “Lệ Vũ, em cần anh giúp đỡ.” Giọng của Vô Song rất nhẹ, nghe có chút thở nhẹ. “Em nói đi.” Chỉ cần là cô mở miệng, mặc kệ gặp cái gì, anh cũng nhất định giúp đỡ. “Em gặp phải bọn cướp, thật vất vả mới trốn ra được, mà em lại bị vây ở một địa phương nhỏ.” Hình như là chảy máu quá nhiều, nên cô cảm giác thân thể càng lúc càng không còn sức lực. Chỉ là hai chữ ‘bọn cướp’, đã khiến cho anh hôn mê một trận, hô hấp không thoải mái, trái tim gần như là sắp bị nghẹt thở mà ngưng đập, anh cướp đường mà chạy ra khỏi phòng họp, vừa chạy vừa hỏi, “Em đang ở địa phương nào, anh lập tức phái người đi đón em.” Ở địa phương nào? Cô không biết, cô đưa điện thoại cho chàng trai trẻ ở bên cạnh, sau đó nói địa chỉ cho Kiều Lệ Vũ nghe. “Trước tìm một chỗ trốn, bọn họ đến thì anh điện thoại cho em.” “Được!” Sau khi cúp điện thoại, cô chỉ cảm giác trước mặt bỗng tối sầm, rồi ngất đi. ***** “Mẹ” “Vô Song” “Chị” Thấy cô từ từ mở mắt, thì ba người cậu bé, Chúc Kỳ, Kiều Lệ Vũ đồng loạt kêu, cô chớp chớp cặp mắt mơ hồ, sau khi thấy rõ bọn họ, thì cô giật giật thân thể, giống như muốn ngồi dậy. “Vô Song, đừng lộn xộn, khắp nơi trên người em đều là vết thương.” Kiều Lệ Vũ nhẹ nhàng ấn chặt vai cô, ngăn lại hành động này của cô. Cô không sao, anh cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Lúc đưa cô tới bệnh viện cấp cứu thì mặt mũi của cô đã hoàn toàn không còn huyết sắc, trên người khắp nơi đều là vết máu loang lổ, nhìn mà kinh hãi. “Lệ Vũ, cảm ơn anh.” Cô kéo tay của anh, cảm kích tự đáy lòng. “Mẹ, tại sao trên người mẹ lại có nhiều vết thương như vậy?” Cậu bé đi tới nắm mẹ tay, đau lòng không dứt. “Chị, anh Lệ Vũ nói chị bị bắt cóc, là thật sao?” Chúc Kỳ ngồi ở một bên mở miệng nói. Cậu bé kinh ngạc đến mức con người

cũng sắp rớt xuống, mẹ gặp phải bất cóc? Hai bàn tay nhỏ âm thầm nắm chặt, cậu đã không thể nhin được nữa, lần này, cậu sẽ không nhin nữa! Vô Song liếc Chúc Kỳ một cái, ý bảo anh ấy đừng nói chuyện này ở trước mặt trẻ con, lời nói làm người nghe kinh sợ, nhưng Chúc Kỳ lại không cho là đúng. “Vô Song.” Ở giữa trầm mặc, Đông Bác Hải phong trần mệt mỏi vọt vào, ánh mắt của mọi người đều đồng loạt nhìn về phía anh, mà ánh mắt của anh lại kiên định nhìn Vô Song. “Anh nói cho anh ấy biết?” Cô nhìn về phía Kiều Lệ Vũ, giọng nói nhàn nhạt rõ ràng không vui. “Ừ, anh ta có quyền biết tình huống của em.” Anh thản nhiên cười trả lời, đối với Kiều Lệ Vũ, trước khi cô còn chưa đi với anh, thì cô vẫn được coi như là của Đông Bác Hải, cho nên anh ta có quyền biết tất cả về cô. Anh nắm chặt tay của cô, thành khẩn nói: “Vô Song, mặc kệ em lựa chọn như thế nào, anh đều sẽ đứng ở bên em, mọi người trước đó có hiểu lầm gì, thì hãy thử cởi mở, anh không hy vọng em lựa chọn mà sau này phải hối hận.” “Lệ Vũ.” Mặt cô đầm nước mắt nhìn anh, anh đã đổi ý sao. “Lời hứa với em, vĩnh viễn anh đều nhớ, cũng vĩnh viễn không hối hận, chỉ cần em cần, anh vĩnh viễn đều chờ đợi em.” Anh dịu dàng cười, rồi sờ sờ đầu của cô. “Cô bé ngốc, anh là sợ em xúc động mà hối hận, thử một lần đi, coi như là cho em, cũng là cho anh ta một cơ hội.” “Ừ.” Cô ghen ngào nói không ra lời, chỉ có thể buồn bã gật đầu một cái. “Chúng ta đi ra ngoài đi!” Để không gian lại cho nhân vật chính. Anh mang theo một chút đau lòng đi ra ngoài, lúc đi sát qua vai Đông Bác Hải, thì ở bên tai anh ấy thì thầm một câu, “Thử mở lòng ra với cô ấy.” Anh đây là đang gõ chuông báo động cho anh ấy. Anh ấy cái gì cũng không nói, chỉ là yên lặng mà thở phào một hơi, rồi sau đó đi vào — “Đói bụng không?” Từ buổi sáng đến bây giờ đã 6/7 canh giờ rồi chắc là cô chưa có ăn, anh đoán hẳn là cô đã đói bụng. Nhưng Vô Song lại nhẹ nhàng lắc đầu một cái, “Em không đói bụng!” Treo truyền dịch cũng đã làm cho cô no rồi. Đột nhiên không khí của phòng bệnh yên tĩnh trở lại, Đông Bác Hải tiện tay kéo cái ghế qua ngồi xuống ở bên cạnh cô, yên lặng nhìn cô và không biết nên nói gì. Bất cóc, anh đã biết, hơn nữa người sai khiến thì trong lòng anh cũng biết rõ, vì vậy nên hỏi cái gì?

164. Chương 164: Không Thể Nhịn Được nữa, Không Cần Nhịn nữa

“Vết thương vẫn còn đau phải không?” Nhìn nhau nửa ngày, cuối cùng anh cũng tìm được đề tài, để phá vỡ trầm mặc. Vô Song nhẹ nhàng lắc đầu một cái, chuyện của Vương Lôi Lôi, cô có thể không quan tâm, nhưng ân oán giữa anh và Đông Hải Sinh, cô rất muốn biết, “Bác Hải, chúng ta có thể thẳng thắn với nhau được không?” Thẳng thắn với nhau? Anh lưỡng lự một chút, cô ám chỉ thẳng thắn với nhau là cái gì? “Anh.” “Em khát nước rồi, để anh rót ly nước cho em!” Anh vội vàng ngắt lời cô, đứng dậy cầm lấy cái ly duy nhất, rót một ly nước ấm cho cô, sau đó chuyển đến trước mặt cô, Vô Song giơ tay lên gạt rót ly giấy trong tay anh, nước vẩy đầy đất. Động tác của anh cứng lại, bất lực mà nhắm hai mắt lại, âm thầm cắn chặt hàm răng, cô không nên xé rách vết thương của anh cho cô nhìn, anh không muốn, thật sự không muốn! “Đến cùng là anh có đặt em ở trong lòng của anh hay không?” Vô Song không nhin được nữa mà khóc rống lên, chất vấn anh đến tột cùng coi cô như cái gì. “Có.” Anh trầm giọng mở miệng. “Vậy tại sao anh không thể thẳng thắn với em? Bác Hải, em đã mất đi một đứa con, em không muốn lại bị mất đi một đứa khác mà không biết, em van cầu anh, nói cho em biết có được hay không, nói cho em biết, để cho em hiểu được vì sao mà chết.” Cô nắm lấy tay của anh thật chặt, đau đớn van xin. “Vô Song, em có thể đừng ép anh được không?” Chất vấn của cô, giống như là vô số con dao nhọn mạnh mẽ xuyên qua tim của anh, anh đau đớn mà nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, anh nên nói như thế nào, thừa nhận thế nào đây, anh không thể nói, không thể thừa nhận. “Em ép anh?” Cô thật là muốn cười, cô ép anh thế nào đây, cô cũng chỉ là muốn biết được sự thật vì sao mà con chết đi thôi. “Em chỉ không muốn mình chết đi mà vẫn không hiểu được vì sao!” Đột nhiên nét mặt của cô chết lặng. “Sẽ không, từ nay về sau anh sẽ bảo vệ em một tác cũng không rời.” Anh trở tay siết chặt cô. “Không cần.” Cô cười đau đớn, cười đến mức như nước mắt vui mừng, rút tay mình về. “Vô Song, em đừng như vậy mà, anh không nói, là anh có nỗi khổ tâm!” Anh ngồi xuống giường, lo lắng buồn bã mà nhìn chằm chằm vào cô, anh hại cô chịu khổ, anh thề về sau sẽ đối tốt với cô gấp bội, bồi thường lại. Nhưng anh nhìn không thấu lòng của Vô Song, bọn họ không có sau này! “Em mệt rồi muốn nghỉ ngơi, anh đi ra ngoài đi.” Cô đè nén tâm tình sắp sụp đổ, và thản nhiên nói. “Được, anh không phiền em nghỉ ngơi, nếu em tỉnh ngủ mà đói bụng thì gọi anh, bọn anh ở bên ngoài.” Anh đắp kín mền giúp cô, rồi đứng dậy, đang chuẩn bị cất bước rời đi, thì đột nhiên không yên lòng mà

nhìn lại cô một cái, cô đang hít mũi, chống lại ánh mắt của anh, sau đó cô giống như trốn tránh mà nhắm hai mắt lại, Đông Bác Hải thu hồi ánh mắt, và hốc mắt của anh đỏ lên! Thật xin lỗi, Vô Song! Anh im lặng mà nói một câu, sau đó rời khỏi phòng bệnh, khoảnh khắc cửa đóng lại thì Vô Song mở mắt, khóc đến mức ruột gan đứt từng khúc, đau đớn trên người, không bằng một phần vạn trong lòng. Cuối cùng anh yêu nhất là chính bản thân anh! “Cha, cha và mẹ nói chuyện thế nào rồi?” Anh vừa mới bước ra, thì cậu nhóc quần lầy anh muốn biết kết quả, anh sờ sờ đầu con trai, không biết trả lời cái vấn đề này như thế nào. “Hai người cãi nhau?” “Không có.” “Vậy sao hốc mắt của cha hồng hồng.” Cậu cong cái miệng nhỏ nhắn lên, nhỏ giọng lầu bầu. “Có sao?” Anh không nhìn thấy, cho nên không biết. “Có.” Hơn nữa rất rất đỏ, giống như là mới vừa khóc. “Có thể là mắt bị nhiễm trùng rồi.” “Vậy cha đi với con lấy thuốc đi!” “Không cần, cha đã đáp ứng với mẹ ở nơi này bảo vệ mẹ một tác cũng không rời.” “Anh rể, anh đi đi, chị đã có em trông coi.” Chúc Kỳ mở miệng nói. “Tiểu Kỳ, cậu cũng là bệnh nhân mà, mau trở về phòng đi, anh sẽ ở chỗ này coi chừng cô ấy!” Kiều Lệ Vũ cũng tham gia náo nhiệt. “Đúng nha, thiếu chút nữa con đã quên rồi, cậu cũng là bệnh nhân.” Bộ dạng cậu bé bỗng nhiên hiểu ra, thật sự khiến Chúc Kỳ cảm thấy muốn cho ăn đòn. “Nhóc con, cậu nói lại một lần nữa, cậu đã khoẻ rồi.” “Vậy sao?” Cậu bé vì thử dò xét anh có thật khoẻ hay không, mà vỗ cái mông của anh một cái, anh đau đến mức kêu “Ngao” một tiếng, da trên mông anh dùng để vá trên người, cho nên còn chưa có hồi phục hoàn toàn. “Ha ha!” Cậu bé che miệng cười. “Nhóc con, không biết lớn nhỏ, món nợ này con nhớ kỹ cho cậu.” Đứa cháu nhỏ này luôn lấy anh làm trò đùa, xây dựng trên nỗi đau của anh, Chúc Kỳ mệnh khổ mà! “Được rồi con trai, đừng ồn ào với cậu con nữa, sẽ âm ỉ đến mẹ nghỉ ngơi.” Đông Bác Hải dắt con trai đi, “Đi thôi!” “Cậu cũng trở về phòng bệnh đi!” Kiều Lệ Vũ nhìn Chúc Kỳ nói. “Anh Lệ Vũ, chị em đến cùng là đắc tội với ai?” Anh dè dặt giọng và hỏi. “Cái này cậu không cần lo lắng, sẽ có người giải quyết hậu quả giúp cô ấy.” Anh cười nhạt nói. “Anh Lệ Vũ, em rất ngạc nhiên, làm sao anh lại biết em là một. . . .” Sát thủ. Ánh mắt anh ảm đạm một chút, thốt ra sâu xa: “Lộ Lộ nói cho anh biết.” “Lộ Lộ?” Chúc Kỳ ngẩn ra, rồi chợt hiểu, “Lần đó bỏ tiền. . . .” Anh diễn tả động tác cắt cổ, “Người của Lưu cục trưởng, là anh?” “Anh chỉ là hy vọng Lộ Lộ ở trên trời có linh có thể nghỉ ngơi.” Anh gạt đầu một cái, có người chôn theo cùng cô ấy, hi vọng cô ấy sẽ không cảm thấy mình bị chết oan. Về phần tại sao Tô Lộ lại biết nhiều như vậy, thật ra thì vị trí của cô ấy liên quan chặt chẽ với nơi trắng gió đó, chỗ trắng gió đó là một nơi phủ lên rất nhiều tai mắt, chỉ cần là bí mật, vào trong đó, xuống dưới gấp mấy lần cũng không có bị gió lừa tới. “Cậu yên tâm, tôi sẽ tuyệt đối giữ bí mật giúp cậu.” Anh nói. “Anh Lệ Vũ, em tin tưởng anh.” Chúc Kỳ cười nhẹ, anh ấy là người làm ăn, hiểu được chữ tín nhất. Nhưng trong lòng của Kiều lệ Vũ có nghi vấn, “Tiểu Kỳ, sao cậu lại đi lên con đường này?” “À, là trùng hợp ngẫu nhiên thôi!” Anh gãi gãi cái ót, cũng không định nói cho anh ấy nghe. Kiều Lệ Vũ cũng không hỏi tới, chuyển đề tài và hỏi: “Vậy cậu có lý tưởng sự nghiệp gì không?” Thầy giáo? Anh tin tưởng cái này chỉ là công cụ anh che giấu thân phận mà thôi, theo cách ăn mặc trào lưu của anh để phán đoán, Kiều Lệ Vũ đoán anh thích đi con đường quốc tế! “Nghe nói cậu rất có hứng thú đối với âm nhạc?” “Cũng được!” Rồi rảnh tới mức không có gì làm nên sáng tác, coi như là cho hết thời gian. “Vậy có hứng thú phát triển ở phương diện này không, tôi có thể giúp cậu liên hệ với người ta.” Tuyệt đối không dùng quy tắc ngầm tiếp nhận. “Ha ha!” Chúc Kỳ cười cười, có mong đợi, nhưng hơn nữa là bất đắc dĩ đi! Nếu anh là người bình thường thì có lẽ sẽ nắm bắt cơ hội này, nhưng anh không phải là người bình thường, anh sợ thân phận bị lộ ra. “Tiểu Kỳ, thu tay lại đi, tôi có thể cho cậu một thân phận hoàn toàn mới.” “Còn kịp sao?” Anh không tin mà hỏi lại, sao anh lại không muốn thu tay chứ, chỉ là còn kịp hay không. “Còn kịp, tin tưởng tôi!” Anh mỉm cười, cho anh ấy lòng tin. “Em có thể suy tính một chút không?” Anh rồi rầm rôi. “Có thể, nghĩ xong rồi thì cậu cho tôi câu trả lời chắc chắn.” “Ừ.” Anh ấy gạt đầu, Kiều Lệ Vũ vỗ vỗ bờ vai của anh ấy, cho dù không làm được người yêu của Vô Song, anh cũng sẽ đem hết khả năng mà giúp người bên cạnh cô. “Cha, chúng ta còn phải nhịn sao?” Trong hành lang, cậu bé nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên và hỏi. “Không!” Ánh mắt của Đông Bác Hải tối tăm, và nắm chặt quả đấm, “Con trai, cha không muốn nhịn nữa!” Đã đến lúc phản kích.

165. Chương 165: Quyết Đấu Đến Cùng (Một)

“Dạ!” Nhận được những lời này của cha, cậu bé lấy điện thoại di động ra gọi cho Bạch Dạ, “Bạch Dạ, chuẩn.” “Con trai, cha không hy vọng con nhúng tay vào!” Đông Bác Hải cầm lấy điện thoại mini của cậu rồi cúp máy. “Cha, con muốn nhúng tay.” Cậu bé nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hai mắt lấp lánh mang theo van xin, hi vọng cha có thể để cho cậu giúp cha, nhưng Đông Bác Hải không muốn chuyện này có bất luận kẻ nào nhúng tay vào, bởi vì đây là ân oán giữa anh và Đông Hải Sinh. Anh cúi người, nhấn bả vai của cậu nhóc, trầm giọng: “Con trai, thay cha chăm sóc mẹ tốt, đây chính là việc giúp cha lớn nhất.” “A.” Cậu bé cong cái môi nhỏ nhắn, rõ ràng là rất thất vọng, nhưng cậu vẫn ngoan ngoãn mà gật đầu một cái, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cha, và lấp lánh nước mắt, “Cha, nhất định cha phải trở về bình an, con và mẹ rất cần cha!” “Nhất định.” Anh gật đầu, cho con một nụ cười yên tâm. Anh nhét di động vào trong túi nhỏ của con, rồi từ từ đứng thẳng người, cậu nhóc bỗng nắm chặt một bàn tay to của anh, cậu muốn khóc nhưng ngừng lại nhìn cha, lại không biết nên nói cái gì — “Con trai chuyện xong xuôi, thì người đầu tiên cha gọi điện thoại sẽ là con.” “Nhất định, con chờ điện thoại của cha.” “Ừ, nhất định.” Anh gật đầu rồi rút tay mình về, sờ sờ đầu của con, sau đó lại ôm lấy con, cuối cùng buông con ra rồi sải bước đi. “Ồ ~” Nước mắt cậu cố nén đã chảy xuống khi khoảnh khắc cha rời đi, cậu tin tưởng cha, nhất định có thể trở về bình an, nhất định! Đông Bác Hải mới vừa ngồi lên xe, thì chuông điện thoại vang lên, anh vừa đeo tai nghe bluetooth điện thoại lên, vừa nắm vô lăng trong tay. “A lô?” Là Mặc Phi Tước gọi tới, thời gian trước sau khi anh ấy phát hiện bệnh tình của Mặc lão, thì không để ý tới phản đối của ông cụ, mà ép buộc ông cụ đi nước ngoài, tiếp nhận trị liệu tốt nhất. “Nghe An Sâm nói, anh phải hành động?” “Ừ.” “Cần tôi trở về không?” “Không cần, Phi Tước, bệnh tình của bác trai thế nào?” “Bác sĩ nói, đã là ung thư thời kì cuối rồi, không còn lại bao nhiêu thời gian.” “.” Đông Bác Hải im lặng một chút, vẫn là hỏi ra, “Tìm được cô bé kia chưa?” “Vẫn chưa.” Trong tiếng thở dài nặng nề của Mặc Phi Tước có bất đắc dĩ rất đậm, và bất lực, anh ấy cho rằng chỉ cần anh ấy đi tìm, thì nhất định có thể tìm được cô bé kia, nhưng khi hành động thì anh mới biết, cái gì gọi là biển người mênh mông! Thì ra một người cố tình muốn tránh một người, thì có thể ẩn trốn thật sâu rất sâu, không tìm được cô ấy, anh ấy thật sự lo lắng, và cũng đau lòng, đáy lòng lại có một giọng nói, đang ra sức la lên, Noãn, em trở lại đi, anh tha thứ cho em! “Cho cô bé kia một chút thời gian đi, biết bệnh tình của bác trai nguy kịch, thì nhất định cô bé ấy sẽ hiện thân.” Vốn là cậu ấy gọi điện thoại tới quan tâm anh, hiện tại ngược lại thành anh an ủi cậu ấy. “Ừ.” Mặc Phi Tước đáp một tiếng, rồi nghiêm mặt nói: “Bác Hải lần này anh cần phải thật cẩn thận, Đông Hải Sinh không phải dễ đối phó đâu.” “Tôi biết!” Anh nở nụ cười ra vẻ thoải mái. “Thật sự không cần tôi trở về?” Đột nhiên anh ấy không yên tâm mà hỏi lại một lần nữa. “Phi Tước, bây giờ nhiệm vụ của cậu chính là chăm sóc bác trai cho tốt, yên tâm đi, chờ tin tức tốt của tôi.” “Được.” “.” Đông Bác Hải lặng yên một chút, vẫn là đem không yên tâm ở trong lòng nói ra, “Phi Tước nếu mà tôi thật sự không về được, xin giúp tôi chăm sóc vợ con của tôi.”

166. Chương 166: Quyết Đấu Đến Cùng (Hai)

Đối phương cũng im lặng một chút, rồi chợt cười khì khì và nói: “Có thể, tôi không ngại thuận nước giong thuyền mà nhận lấy!” “Đại gia nhà cậu.” Anh chỉ là muốn cậu ấy giúp đỡ chăm sóc, cũng không phải là muốn cậu ấy giúp đỡ tiếp nhận. “Sợ tôi cướp bà xã và con trai của anh à, vậy thì hãy sống mà trở về, anh biết đó, tôi chưa bao giờ là thiện nam gì đó.” Anh rất cảm thú đấy! “Hừ ~” Anh hừ lạnh rồi cau mày cắt đứt điện thoại, anh biết, nếu như anh thật sự không về được, thì nhất định Mặc Phi Tước sẽ giúp anh chuyện này, cậu ấy múa mép khua môi, cũng chỉ là muốn khích tướng anh, cẩn thận, cẩn thận, và cẩn thận hơn. “A lô.” Lần này là An Sâm gọi tới. “Tổng giám đốc, Đông Hải Sinh ở biệt thự vườn cảnh biển bên này.” “Theo dõi anh ta, tôi lập tức tới ngay!” “Ừ.” Đông Bác Hải để tai nghe bluetooth xuống, quay ngược đầu xe lại, lái hết tốc độ tiến về phía trước biệt thự vườn cảnh biển, một canh giờ sau anh đã lái ô-tô tới, nơi này đã được người của đối phương vô trang đầy đủ bao vây, hơn trăm người tay cầm súng, chia về phía bốn họ. “Tổng giám đốc!” Anh xuống xe, An Sâm đi tới cung kính kêu một tiếng. “Tôi muốn gặp Đông Hải Sinh.” Anh quét mắt chung quanh một vòng, tuy là bị vây nhưng cũng không giảm chút khí phách nào, thái độ vẫn phách lối như cũ. “Tam thiếu gia mời.” Một gã áo đen đi lên trước và lạnh lùng nói. Đông Bác

Hải không lãng phí một giây ở trên người y, sải bước đi vào, còn An Sâm thì theo ở phía sau! Đi vào phòng khách, Đông Hải Sinh đang lười biếng mà tựa vào trên ghế sa lon, một tay nâng ly rượu đỏ, một tay giang ra khoác lên trên ghế sa lon, nghe tiếng bước chân, gã cũng không có vội ngẩng đầu, mà là đang nhàn nhã vênh vác thưởng thức rượu ngon. Cho đến khi, có người không kịp đợi mà vội mở miệng trước, thì gã mới chậm rãi nâng đầu lên — “Đông Hải Sinh, anh không tuân theo quy định rồi!” Đông Bác Hải đi tới từ trên cao nhìn xuống, cực kỳ tức giận mà trách mắng. “A?” Gã hơi nhíu mày, khoe miệng tràn ra một tia cười lạnh không dám gật bừa, “Là chú không tuân thủ quy tắc trò chơi trước.” “Tôi. . . .” Đông Bác Hải vừa định phản bác thì chợt hiểu ra, anh ta là chỉ Vương Lô Lô, nhất thời nghẹn lời. Gã nhẹ nhàng cười, lại nhấp một ngụm rượu ngon, chính là tướng mạo nguy quân tử này, cùng với hơi thở nhẹ nhàng, để tức chết Đông Bác Hải, mặt của anh giống như là đèn bão, biến hóa với nhiều màu sắc khác nhau. Anh giận đến mức hàm răng khê cắn, tiến lên níu lấy cổ áo của gã, một tia sáng trong mắt lóe lên như loại dao bén nhọn chạy ngang qua: “Tôi không tuân theo quy định, con mẹ nó, anh nhằm vào tôi thì được rồi, đừng đến vợ con tôi thì coi là đàn ông gì?” “Đạo đức!” Gã cười tà dữ tợn không chút giận dữ, gã giải nhất không phải là ẩn giấu tâm tình, so với dối trá, Đông Bác Hải há là đối thủ của gã. “Đùa chơi chết chú dễ dàng như thế, cuộc đời của tôi còn có niềm vui thú gì?” Đây cũng là nguyên nhân mà gã vẫn không dễ dàng ra tay với anh, gã lấy ly rượu ra, thuộc hạ rất biết điều mà tới nhận lấy ly rượu của gã, rồi gã đứng lên, chiều cao của hai người lập tức trở thành đường thẳng song song, gần như không kém bao nhiêu. “Tôi đã cảnh cáo cô ta rời khỏi chú, là chính cô ta không nghe, nhất định phải đi theo để bản thân mình chịu khổ.” Gã vừa nói, vừa kéo tay của anh xuống, “Cuộc chơi này, vừa bắt đầu tôi còn cảm thấy khô khan nhàm chán, chỉ là kể từ lúc có vợ con của chú gia nhập, tôi đột nhiên cảm thấy rất thích thú, chú yên tâm, tôi đã thay đổi dự tính ban đầu, sẽ không cần phải lấy mạng của bọn họ, mà tôi phải từ từ chơi với bọn họ.” “Anh cảm thấy anh còn có cơ hội để tổn thương bọn họ sao?” Đông Bác Hải cười lạnh. “Chú muốn đổi quy tắc trò chơi?” Gã thu lại nụ cười, con mắt sắc hơi trầm xuống “Đúng, tôi đổi ý!” Trong hàm răng anh đang cắn chặt tràn ra từng chữ, ánh mắt kiên cố. “Vây cũng tốt!” Gã nhún nhún làm như tiếc hận đang lúc mở tay ra, không đợi thuộc hạ của gã nổ súng, Đông Bác Hải bắt lấy cơ hội gã buông lỏng, cho gã một cước trước, đá gã ngã ở trên ghế sa lon — Phan phan phan! Ngay sau đó tiếng súng vang lên liên tiếp, Đông Bác Hải và An Sâm đều tự tìm một vị trí trốn đi. An Sâm lấy ra súng lục mang bên người, rất chuẩn xác mà nã một phát súng lên đèn treo thủy tinh, nhất thời, cả phòng khách sáng rõ đã tối một phần. Đông Bác Hải nổ súng yểm trợ cho cô, thừa lúc không có ai chú ý mình, thì cô nã một phát súng đánh bể công tắc an toàn, lần này, cả phòng khách đều lọt vào trong một mảnh đen tối. Mới vừa rồi An Sâm thừa lúc tình thế hai người bọn họ nói chuyện, mà nhớ kỹ toàn bộ bố cục của phòng khách, cho nên cô mới có thể làm việc theo kế hoạch bằng tốc độ nhanh nhất, hai người bọn họ một người một ngựa mà xông tới, cũng không phải muốn cứng chọi cứng với Đông Hải Sinh, mà là muốn bức gã ra ngoài biệt thự, ở nơi đó có người của bọn họ mai phục ở bên ngoài. “Tổng giám đốc, đi mau!” Ở bên trong cuộc đọ súng, mấy gã đàn ông yểm trợ cho Đông Hải Sinh rút lui. “An Sâm, rút lui!” Thông qua tai nghe bluetooth, Đông Bác Hải thu súng và ra lệnh. “Dạ!” Tiếng súng vẫn còn đang nổi lên bốn phía, Đông Hải Sinh được người yểm trợ rời đi từ cửa chính, người ở bên ngoài biệt thự nghe tiếng súng vang lên cũng rối rít vọt vào, thừa lúc bọn họ còn chưa có bao vây hết biệt thự, thì Đông Bác Hải và An Sâm vội nhảy cửa sổ chạy ra ngoài, tiếng súng dày đặc đang vang lên ở chung quanh. “Tổng giám đốc, nơi này giao cho bọn họ đi, chúng tôi yểm trợ cho anh đi!” Chạy ra khỏi biệt thự, Đông Hải Sinh vốn đã phát giác có chuyện không đúng, thấy gã dừng lại không đi, một thuộc hạ vội vàng nói. “Đưa khẩu súng cho tôi!” Theo trực giác, nếu gã trốn, thì gã sẽ bị mắc lừa! Phan! Gã hướng về phía bầu trời nã một phát súng, nhất thời cuộc chiến ngừng lại! “Đông Bác Hải, một kế diệu hồ ly sơn tốt.” Gã cười lạnh âm trầm nói, bầu trời tối đen cũng không thể che được gương mặt tuần tú của gã bởi vì cực kỳ tức giận mà đen. “Tổng giám đốc, người của chúng ta còn chừng ba phút nữa mới đến, giờ làm thế nào?” An Sâm núp ở trong vườn hoa, lo lắng bất an báo cáo với Đông Bác Hải. “An Sâm, đáp ứng tôi, mặc kệ như thế nào cũng phải lấy được mạng chó của Đông Hải Sinh cho tôi!” Anh có thể chết, nhưng Đông Hải Sinh nhất định phải chôn theo anh, anh không thể để họa này lưu lại, sẽ gieo họa lên vợ con của anh. “Tổng giám đốc, anh muốn làm gì, ngàn vạn đừng xúc động!” Đánh hơi được lời này của anh không thích hợp, nên An Sâm khuyên nhủ. Làm gì, Đông Bác Hải đã quyết tâm, ba phút, nếu anh không đi ra kéo Đông Hải Sinh để cho gã buông lỏng cảnh giác, thì người bên ngoài căn bản không tấn công vào được. Anh đứng dậy gờ súng đi ra ngoài, đèn pin cầm tay của đối phương soi sáng mặt của anh, anh theo bản năng mà nhắm lại mắt và nghiêng đầu đi. “Đông Bác Hải, tao còn tưởng cả đời này mày đều muốn làm con rùa đen rút đầu.” Đông Hải Sinh cười lạnh. “Xi.” Súng của Đông Bác Hải bị người ta tước đoạt, lại bị người ta đẩy lên, nhưng anh vẫn không sợ hãi mà cười lạnh và nói: “Chó chê mèo

lắm lòng, Đông Hải Sinh, anh có tư cách gì cười nhạo tôi, anh cảm thấy anh tốt hơn tôi sao?” Anh thừa nhận thật sự bởi vì mình tuân thủ cam kết, vẫn không làm gì anh ta, làm cháu con rùa, nhưng cũng mạnh hơn anh, mấy năm nay anh ta vẫn giả bộ làm cháu con rùa, giả vờ người tốt, thật là làm cho người ta ghê tởm.

167. Chương 167: Quyết Đấu Đến Cùng (Ba)

“Nói thế nào thì hai chúng ta cũng coi như là anh em, đừng nói tao không có tình người với mày, nói một chút xem, mày có nguyện vọng gì muốn tao giúp mày hoàn thành.” Gã lấy thái độ coi thường mà châm chọc anh. “Anh có lòng tốt giúp tôi?” Giống như nghe được chuyện lạ thế giới, Đông Bác Hải không tin mà đưa tay chỉ cái mũi của mình, bộ dạng bất cần đời, một chút cũng không giống như là đối mặt với nguy hiểm, giống như là đùa giỡn. “Có gì không thể, không phải mày cũng giúp qua tao sao?” Lời này vừa ra khỏi miệng, thì Đông Bác Hải giống như là bị một kích trí mạng vậy, hai mắt mở lớn lạnh lùng, nhìn chăm chăm vào Đông Hải Sinh, hai quả đấm nắm chặt vang lên rắc rắc. “Có dám quyết đấu với tôi một trận hay không!” Hít mạnh một hơi, anh cổ trắn áp cơn lạnh lẽo đang dậy sóng ở trong lòng và trầm giọng nói. “Được!” Đông Hải Sinh yên lặng một chút, rồi vui vẻ tiếp nhận. Anh bước lên hai bước về phía trước, hai tên đàn ông đi theo sau lưng Đông Bác Hải cũng thức thời lui xuống, hai người bắt đầu cởi áo khoác, sau khi cởi Tây phục xuống và vứt qua một bên, rồi vận động gân cốt một chút, lần này đổi lại là Đông Hải Sinh cho Đông Bác Hải một cước trước, đá anh ngã trên mặt đất, nhưng gã cũng không có thừa thắng xông lên, mà là âm trầm cười nói: “Lần này, huề nhau!” Trên người hai người đàn ông đều cùng chảy máu, mùi tanh hoà quyện vào nhau, cũng không chịu chút thiệt thòi nào từ đối phương, anh cho gã một cước, thì gã cũng phải trả lại anh một cước, mới hả giận được! Đông Bác Hải vuốt vuốt ngực bị đá đau, rồi lật người bò dậy chủ động công kích, Đông Hải Sinh linh hoạt tránh né, anh lại móc một đấm đánh lên gương mặt tuần tú của gã, nhưng một chân khác của gã đá vào bên sườn của anh, mức độ thụ thương của hai người khác nhau, nên lui về phía sau mấy bước. “Tổng giám đốc, chúng ta bị bao vây.” Lúc này một tên thuộc hạ xông tới, hoảng hốt sợ hãi nói. “Mày gian lận!” Đông Hải Sinh giận đến mức sắc mặt tái xanh, ở dưới cơn nóng giận, đã đoạt lấy súng từ trong tay thủ hạ, với tốc độ sấm sét không kịp che tai mà nã một phát súng vào Đông Bác Hải, anh buộc phải mở ra, nên bên hông bụng trúng một phát đạn, mặc dù không có tổn thương tới chỗ hiểm, nhưng đã bị lủng một lỗ nên máu chảy ra, anh che lại vết thương, bước chân loạng choạng ngã xuống đất. Phanh phanh phanh! Cuộc chiến nổ súng đã bắt đầu kịch liệt! “Tổng giám đốc, tôi thấy hay là chúng ta mau rút lui đi!” Mọi người không hẹn mà cùng chuyển người qua, nhìn tình hình cuộc chiến phía sau, hướng về tầng viện phía sau, thuộc hạ vẫn bảo vệ Đông Hải Sinh đề nghị lần nữa. “Ừ.” Gã gật đầu, xoay người lại chuẩn bị giết Đông Bác Hải, nhưng trên đất đầu còn có bóng dáng của Đông Bác Hải. “Người đâu?” Gã đột nhiên kích động mà hét lớn một tiếng. Mỗi một người đều giương mắt nhìn, mới vừa rồi thấy anh trúng đạn ngã xuống, nên mọi người cũng không có chú ý đến anh, ai sẽ nghĩ tới anh có thể chạy mất đây! “Tìm cho tôi.” “Vâng” Mọi người đáp một tiếng, rồi tán loạn như chim như thú đi tìm người, Đông Hải Sinh nắm súng thật chặt, hít một hơi thật mạnh, gã và Đông Bác Hải nhất định chỉ có thể một người sống, không phải gã chết, thì chính là nó chết, cho nên gã nhất định phải ra tay trước thì mới chiếm được lợi thế! “Tổng giám đốc, ngài thế nào rồi?” Trong bụi hoa che khuất, An Sâm dịu Đông Bác Hải đề thấp cổ họng hỏi. Mới vừa rồi cô thừa dịp lực chú ý của bọn họ đều đặt ở phía sau, nên lặng lẽ đỡ Đông Bác Hải đi, may mắn là không có bị phát hiện, đáng tiếc là tổng giám đốc bị thương. “Không sao, An Sâm đưa khẩu súng cho tôi!” Giọng nói của anh hơi yếu. “Tổng giám đốc, để cho tôi đi!” Anh đã mạo hiểm một lần rồi, cô không thể để cho anh mạo hiểm lần thứ hai nữa. “Không, An Sâm, tôi muốn tự tay giết anh ta!” Tay anh đầy chất lỏng nắm lấy cô xoay người, bướng bỉnh như anh, thù hận của anh chỉ cần anh còn có một hơi thở, anh cũng sẽ không mượn tay người khác. “Tổng giám đốc.” An Sâm còn muốn nói điều gì đó, đột nhiên lại truyền đến một tiếng hô to. “Tổng giám đốc, người của đối phương quá nhiều súng nổ quá mạnh, chúng ta không phải là đối thủ của bọn chúng, đi nhanh đi!” “Tìm được Đông Bác Hải chưa?” “Còn chưa!” “Tiếp tục tìm đi, không tìm được, thì chết tôi cũng sẽ không đi!” Không hổ là anh em, đến tính tình bướng bỉnh cũng giống nhau. Đông Bác Hải che vị trí bị thương thật chặt, đau đến mức lòng mày xiết chặt, thân thể ngoa nguẩy giống như là muốn đi ra ngoài, An Sâm đề anh lại: “Tổng giám đốc, anh không thể đi ra ngoài.” “An Sâm, tôi đã tới thì sẽ không nghĩ tới phải sống trở về, cô đừng can

trở tôi!” Anh muốn cùng với Đông Hải Sinh đến chỗ chết. “Tổng giám đốc, ngài không thể chết được, tiểu thiếu gia và Vô Song tiểu thư đều cần anh chăm sóc.” An Sâm nói gì cũng không buông mà ôm anh chặt, cô liều chết với Đông Bác Hải tuyệt đối không phải là tình yêu nam nữ, mà là trung thành giữa chủ tớ. “Nếu như không thể cho bọn họ một cuộc sống an bình, tôi sống so với chết càng khó chịu hơn!” “Tổng giám đốc.” Ánh mắt của An Sâm nhìn anh lấp lánh, đi theo anh mấy chục năm nay, hôm nay cuối cùng cô mới phát hiện, tổng giám đốc đã trưởng thành rồi, có thể đối trời đạp đất, trưởng thành làm cho người khác đau lòng! “Cám ơn cô An Sâm.” An Sâm bắt tri bắt giác buông lỏng tay thả anh ra, anh trở mình, tay nắm chặt khẩu súng đang run rẩy, và lao đảo mà bò dậy, Đông Hải Sinh vốn là đứng ở phía trước anh, bởi vì khuất sáng nên có lẽ gã cũng không nhìn thấy anh, nhưng anh vẫn thấy gã rất rõ ràng. Tay anh run rẩy cầm súng hướng ngay đầu của gã, nói thầm — Đông Hải Sinh, kết thúc, tất cả ân ân oán oán cũng kết thúc. Bóp cò, không ngờ bị kịch xảy ra, súng không có đạn! “Đcmm!” Nộ hỏa công tâm, anh yếu ớt phun một câu thô lỗ! “An.” Anh quay đầu lại, đang chuẩn bị nói An Sâm đưa đạn, thì lúc này có người từ phía sau đánh Đông Hải Sinh ngất xỉu, sau đó có mấy người cùng nhau khiêng gã đi. Vết thương chảy máu quá nhiều, nên Đông Bác Hải có chút không chống đỡ nổi mà quỵ xuống, anh miễn cưỡng dùng cái tay cầm súng chống đất, không để ỉnh ngã xuống, trơ mắt bất lực mà nhìn bọn họ mang Đông Hải Sinh đi! Anh cắn răng nghiêng lợi và cặp mắt ửng hồng, hôm nay mặc kệ như thế nào anh cũng phải giết chết Đông Hải Sinh, hôm nay nếu gã không chết, thì nhất định sau này sẽ rất tai họa! Anh nắm chặt phần áo bị thương và cố sức đứng dậy, thân thể lắc lư giống như là lá cây chập chờn ở trong gió, tung bay lắc lư không ổn định. Sau khi anh đi vài bước, thì ngồi xồm xuống, nhặt lên cây súng ở trên đất nằm bên cạnh xác chết, kiểm tra đạn thấy vẫn còn mấy viên, lắp đạn xong anh lao đảo mà đuổi theo. “Hừ —” Đến khi anh đuổi kịp tới cửa sau, thì vừa đúng lúc xe của đối phương nghênh ngang rời đi. “Chết tiệt!” Anh che vết thương rồi buông súng xuống, cả người không còn chút sức lực mà ngồi ở trên mặt đất, đau đến mức toát ra mồ hôi lạnh. “Xích —” Sau một tiếng thảng gập thì chiếc xe dừng ở trước mặt của anh, An Sâm ở trong xe bước xuống mang theo hai gã cường tráng, “Tổng giám đốc, anh chịu đựng một chút, tôi lập tức đưa anh đến bệnh viện!” Hai gã cường tráng nâng anh lên xe. “Đuổi.” Anh nắm chặt cổ tay của An Sâm, yếu ớt phun ra một chữ. “Tổng giám đốc.” An Sâm muốn nói thương thế của anh quan trọng hơn, nhưng anh lại cố chấp, “Nhất định phải đuổi theo!” “Dạ, tổng giám đốc.” Không còn cách nào khác, vì An Sâm không thể lay chuyển được anh, vốn là phải đi còn đường đến bệnh viện, đã tức tốc đổi thành, “Hết sức đuổi theo chiếc xe phía trước.”

168. Chương 168: Nguồn Gốc Của Thù Hận (Một)

Ở bên trong xe, vết thương của Đông Bác Hải không ngừng chảy máu, mặc dù không tuôn ra như lúc trúng đạn, nhưng ngay vùng vết thương máu cô đặc kết dính lại với nhau, người nhìn thấy mà kinh hãi, “Tổng giám đốc, hay là chúng ta đi bệnh viện đi.” “Không. Không được.” Anh nắm chặt cánh tay của An Sâm, lắc đầu mà mồ hôi lạnh ứa ra lớn chùng hạt đậu, “Không giết Đông Hải Sinh, thì hậu họa vô cùng.” Nhưng mà không đưa anh đến bệnh viện, thì anh cũng sẽ mất mạng đấy! An Sâm đem lời muốn nói ra nuốt xuống, hầu hạ anh nhiều năm như vậy, tính khí anh có bao nhiêu bướng bỉnh, cô lại rất rõ ràng, chỉ là! “Lái nhanh một chút.” Anh đau đến mức thanh âm cũng phát run luôn, nhưng cố không kêu một tiếng đau. Người đàn ông có thể mạnh mẽ đến nước này, An Sâm giả đàn ông cũng có chút đỡ không nổi, cô thật sự hâm mộ Vô Song, có thể được tổng giám đốc yêu bỏ qua tánh mạng như vậy, cuộc đời này có thể được người đàn ông tri kỷ như vậy, là may mắn, vô cùng may mắn! Xe chạy ở trên đường nhựa tăng tốc điên cuồng, may nhờ con đường bằng phẳng, nên vết thương của Đông Bác Hải mới không bị xóc nảy, nếu không khẳng định anh sẽ không chịu nổi Đuổi theo đến gần nửa giờ, thì cuối cùng cũng phát hiện xe của đối phương — “An Sâm, đưa thuốc nổ cho tôi!” Anh khó khăn mà nuốt xuống một ngụm nước miếng, bởi vì thiếu nước nên môi đã bị khô nứt. An Sâm từ bên trong túi hành lý lấy ra thuốc nổ giống như một quả lựu đạn cỡ nhỏ đưa cho anh, tay của anh mềm nhũn và súng rớt xuống. “Tổng tài, để tôi làm đi!” Anh đã đau đến mức không có còn lại bao nhiêu sức lực. “Cô cầm súng nhắm ngay giúp tôi, để tôi nổ súng.” Người có thể kiên cường đến nước này, Đông Tam Thiếu cũng coi là cực phẩm rồi! An Sâm cầm súng rồi gác lên trên cửa sổ xe, nhắm ngay chiếc xe phía trước giúp anh, “Tốt rồi, tổng giám đốc.” Tốc độ gió quá

mạnh thổi tóc An Sâm rối loạn, thổi tan lời cô nói, Đông Bác Hải cũng không nghe, tay anh móc sẵn cò súng không ngừng run rẩy. “Tổng giám đốc,!” An Sâm quay đầu lại, thấy bộ dạng anh mệt mỏi buồn ngủ, siết chặt mồ hôi, chỉ sợ anh sẽ cứ như vậy mà ngủ mất “Để tôi làm đi!” Dù anh mơ mơ màng màng nhưng cũng coi là nghe rõ lời nói của cô, không còn hơi sức trở lời cô, nhưng lại cố chấp mà lắc đầu. Không ép được anh, An Sâm chỉ có thể vô lực mà quay đầu trở lại tập trung vào mục tiêu, Đông Bác Hải dùng sức nắm chặt vết thương bị thương, đau, từng tế bào của cơ thể đều đang đau đớn, nhưng ý thức ở một khắc này lại đặc biệt thanh tỉnh, anh cố gắng cắn chặt hàm răng để đè lên cơn súng. Vèo! Lựu đạn cỡ nhỏ tựa như hỏa tiễn bay vụt ra ngoài, ngay sau đó —— Bùm! Chiếc xe phía trước giống như là quả cầu lửa nổ tung, tan xương nát thịt, sắt lá bay đầy trời, khói mù cuộn cuộn. “Tổng giám đốc, tổng giám đốc.” Thả súng trong tay ra, An Sâm dùng sức gọi Đông Bác Hải đã hôn mê, nhưng mặc kệ cô lo lắng gọi nhiều lần, anh vẫn bất tỉnh. “Đi bệnh viện, mau!” Chiếc xe dừng lại, rồi lập tức quẹo cua rồi lái trở về.

. . . “Tiện nhân, tao luôn coi mày là chị em tốt nhất, mà mày lại quyến rũ chồng của tao!” Ba, một cái tát thật mạnh rơi lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô gái. “Mày không phải là thích quyến rũ đàn ông sao, hôm nay tao tìm rất nhiều đàn ông tới để phục vụ mày!” Người phụ nữ kia cười, còn nham hiểm kinh khủng hơn hồ ly. Cô gái bị tát ngã xuống đất lệ rơi đầy mặt rồi bò dậy nắm mép váy của người phụ nữ kia: “Đừng, Viên Viên đâu gì chúng ta cũng là chị em, cầu xin chị bỏ qua cho tôi, tôi sẽ dẫn đứa nhỏ rời đi, vĩnh viễn cũng sẽ không xuất hiện ở trước mặt các người.” “Tiêu Mỹ Lệ, mày cảm thấy tao lại tin lời nói dối của mày lần nữa sao?” Người phụ nữ kia khinh bỉ mà cười lạnh, rồi dùng sức đẩy tay bần của cô ấy ra. “Tôi không có nói dối, Viên Viên thật sự là tôi đã quyết định mang Bác Hải rời khỏi nơi này rồi, đi đến một chỗ không ai biết chúng tôi, Viên Viên tôi cầu xin chị bỏ qua cho tôi, bỏ qua cho tôi.” Cô gái ấy tinh thần bất khuất mà bò dậy lần nữa, kéo lấy mép váy của người phụ nữ kia. “Tao rất muốn bỏ qua à, nhưng bọn họ không muốn bỏ qua cho mày!” Người phụ nữ đó dùng sức đá cô gái văng ra, tiếng cười gian của đám đàn ông cũng ở một khắc này vang lên. “Mẹ.” Đông Bác Hải đứng ở trên hành lang nhìn tình cảnh ở dưới lầu, thấy mẹ bị bắt nạt, nên chạy xuống, đông đông đông. “Tiểu nghiệt chủng?!” Ba, một cậu bé gần hai tuổi rưỡi vẫn chưa chạy được vào trong ngực mẹ, thì đã bị người phụ nữ kia tát một cái ngã xuống đất. “A ~ con trai.” Tiêu Mỹ Lệ đau lòng đến mức nước mắt chảy ròng ròng, muốn tiến lên xem thương thế của con trai một chút, thế nhưng đã bị người ta kéo lại, cô ấy chỉ có thể khổ sở cầu khẩn người phụ nữ kia, “Viên Viên tôi cầu xin chị đừng thương tổn đến con trai của tôi, nó vô tội, chị tức giận thì trút lên trên người tôi đi!” “Vô tội, nghiệt chủng này căn bản cũng không được tồn tại ở cái thế giới này.” Người phụ nữ đem toàn bộ oán khí ở trong lòng trút lên trên người một đứa nhỏ, giày cao gót đá lung tung lên trên chân của cậu bé một trận, giẫm loạn, cậu chỉ là một đứa nhỏ, đau thì sẽ khóc, sẽ ầm ĩ. “Mẹ, con đau.” Thanh âm trẻ con non nớt nghẹn ngào của đứa bé xen lẫn với đau đớn, truyền vào trong lỗ tai của Tiêu Mỹ Lệ, giống như là có vô số cây châm nhỏ đang đâm vào trái tim của cô ấy, cô ấy đau đến mức nước mắt giống như là hạt châu đứt dây, càng ra sức giãy giụa hơn, muốn đi cứu con trai, thế nhưng hơi sức của cô lại không thể đánh lại hai người đàn ông đáng người vạm vỡ. “Ồ ô, mẹ, con đau, con đau.” Tiếng gào khóc lóc của đứa nhỏ, đứt quãng, nức nở rầu rĩ. Cậu vẫn chỉ là một đứa bé trẻ người non dạ, cậu không biết, cuối cùng là mình đã phạm vào cái lỗi gì, tại sao người lớn muốn đánh cậu như vậy, đánh đến mức cả người cậu đều đau quá. “Đừng đánh nữa, van cầu chị đừng đánh nữa, chị giết tôi đi, cầu xin chị giết tôi bỏ qua cho đứa con của tôi.” Tiêu Mỹ Lệ rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, giống như bị tâm thần mà gào thét với Lưu Viên Viên, cô ấy nguyện ý dùng mạng của mình để đổi mạng của con trai. “Giết người là phạm pháp.” Rốt cuộc người phụ nữ ấy cũng dừng tay, cô ta ngồi xổm người xuống, nhìn tiểu Bác Hải nằm khóc ở trên mặt đất, một tay kẹp sau cổ của cậu bé, giống như là xách con gà con mà xách cậu lên, quỳ trên mặt đất, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của cậu đều là bụi bặm, bởi vì bị nước mắt làm ướt, nên biến thành một con mèo hoa nhỏ, trên lỗ mũi còn treo hai dòng nước mũi nhỏ, bộ dáng đau đớn cực kỳ đáng yêu, cho dù ai nhìn thấy cũng sẽ đau lòng không dứt, nhưng người phụ nữ ác độc này lại cảm thấy chói mắt đến đáng ghét, bởi vì cậu là cái đinh trong mắt cô ta, đâm vào trong thịt, là sỉ nhục của cô ta, là bằng chứng chồng của cô ta ngoại tình. “Thật xấu xí.” Cô ta chán ghét nhìn tiểu Bác Hải, lại liếc nhìn về mặt lo lắng sợ hãi của Tiêu Mỹ Lệ, bỗng chốc nhếch môi cười lạnh, “Có biết mẹ mày làm cái gì hay không?” “Hít ~” Đứa bé lạnh run nhìn người phụ nữ ác độc mà không dám khóc, sợ lại bị cô ta đánh tàn nhẫn một trận nữa, ánh mắt đầy nước mắt nhấp nháy trong suốt như tuyết, thuần khiết, hít hít hai dòng nước mũi, mới vừa hít về lại rút xuống. Thật ghê tởm! “Mẹ mày là gái điếm!” “Viên Viên, tôi cầu xin chị đừng ở trước mặt trẻ con mà nói cái này.” Như vậy sẽ dạy hư đứa trẻ “Thế nào, mày làm mà còn sợ thừa nhận ở trước mặt con trai mày sao?” Người phụ nữ chanh chua, ánh mắt sắc bén tràn đầy khinh bỉ. “Tôi không có.” Cô chỉ là cùng yêu một người đàn ông với cô ta mà thôi, cũng không có bản thù

như cô ấy tưởng tượng.

169. Chương 169: Nguồn Gốc Của Thù Hận (Hai)

“Tiêu Mỹ Lệ mày chính là gái điểm, tao không chỉ muốn ở trước mặt con mày nói như vậy, mà tao còn muốn để cho nó tận mắt nhìn thấy bộ mặt thật của mày.” Người phụ nữ càng hung ác, sức lực trong tay cũng không khỏi tăng thêm, tiểu Bác Hải lại khóc một lần nữa vì đau. “Mẹ.” Cậu lệ rơi đầy mặt nhìn mẹ, hi vọng mẹ có thể cứu cậu, đáng tiếc, mẹ cậu ngay cả bản thân cũng khó bảo toàn. Nhưng Tiêu Mỹ Lệ vẫn là giận không thể dừng lại mà gầm nhẹ một tiếng: “Lưu Viên Viên chị đừng có quá đáng.” Dù cho cô gái có dịu dàng đến mức nào đi nữa cũng sẽ có thời điểm nổi giận, thật đúng là thỏ nóng nảy còn cắn người. “Là ai quá đáng trước?” “Là tôi, là tôi thực xin lỗi chị được chưa, Viên Viên tôi cầu xin chị thả con trai tôi ra đi!” “Thả nó, cũng có thể.” Nhìn mắt to của tiểu Bác Hải trong suốt như tuyết, cô ta cười gằn, “Mắt to tinh khiết như vậy, chắc là chưa từng gặp qua hình ảnh dơ bẩn đi!” Cả người Tiêu Mỹ Lệ giống như bị điện giật mà run rẩy, đôi mắt đẹp trợn to, cái hiểu cái không ý nghĩa trong lời nói của cô ta. “Mấy người còn đứng ngốc ở đó làm gì?” Cô ta quát một tiếng với đám đàn ông. “Ha ha ha.” Đám đàn ông cười tà dâm dăng và bắt đầu cời quần. “Không, dừng. . . .” Tiêu Mỹ Lệ sợ tới mức run lấy bầy, mắt không chế mà hét rầm lên, “Buông tôi ra, buông tôi ra!” “Mẹ, mẹ!” Cậu tuổi còn nhỏ nên vội vàng gọi mẹ, mặc dù không biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng thấy mẹ sợ hãi như vậy, cậu nghĩ nhất định là rất không tốt, chuyện rất kinh khủng. “Buông cô ta ra.” Lưu Viên Viên mở miệng, nên hai gã đàn ông buông tay. Được giải thoát thì cô ấy lập tức xông tới, ôm lấy con trai và ôm cậu vào trong ngực thật chặt, “Con trai, còn đau không?” “Mẹ, không đau, chúng ta đi mau đi, đi tìm cha.” Tiểu Bác Hải ôm cổ của mẹ thật chặt, và nói. “. . . .” Ôm con trai, cô ấy chỉ có thể rơi lệ, mà không dám nói cho con trai biết, bọn họ không thể đi. “Mẹ, chúng ta đi tìm cha đi, cha sẽ giúp chúng ta.” Tiểu Bác Hải vẫn nhất quyết không tha. Ba! Lại một cái tát nữa lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của cậu. “Đồ con hoang, không cho phép mày gọi Vũ Bằng là cha, ông ta không phải là cha mày.” “Oa oa. . . .” Cậu tựa vào trong ngực mẹ lên tiếng gào khóc, khuôn mặt rất đau, và trong lòng cũng rất đau, có loại uất ức mà không giải thích được, nhưng cậu đúng là khó chịu đến muốn khóc. Tiêu Mỹ Lệ đã không muốn lãng phí nước miếng cầu xin nữa, cô ấy ôm lấy con trai, lui về phía sau nhìn cô ta khóc và nói: “Viên Viên, chị đánh cũng đánh, mắng cũng mắng rồi, bây giờ có thể đi chưa.” “Đi?” Lưu Viên Viên giống như là nghe được chuyện lạ thế giới, lạnh lùng cười chế giễu, bước tới phía cô ấy, Tiêu Mỹ Lệ theo bản năng ôm con trai lui về phía sau, cuối cùng cũng không còn đường có thể lui, nên Đông Bác Hải bị cô ta kéo qua, Tiêu Mỹ Lệ không dám giành với cô ta vì sợ lôi kéo sẽ hại đến con trai, đây chính là mạng sống của cô ấy, “Lưu Viên Viên, đến cùng là chị muốn tôi làm gì? Mối bằng lòng bỏ qua ẹ con chúng tôi, tôi cũng đã quyết định mang con trai rời đi rồi, chẳng lẽ chị muốn đuổi cùng giết tận thì mới yên lòng sao?” “Tiêu Mỹ Lệ, thật đúng là đã để ày nói đúng, tao thật sự hận không thể giết chết mày.” Cô ta đưa tiểu Bác Hải vừa khóc vừa âm ỉ cho người của mình, với âm khí bức người mà đến gần cô ấy, sau đó kẹp cổ của cô ấy, Tiêu Mỹ Lệ không dám phản kháng, cô ấy sợ cô ta tổn thương đến con trai của mình, nên chỉ có thể yên lặng tiếp nhận, hô hấp càng ngày càng mỏng. “Ha ha ha!” Đột nhiên cô ta buông lỏng ta, điên cuồng cười hai tiếng, “Tao đã nói rồi, giết người là phạm pháp, tao mới không có ngốc như vậy, giết chết mày sẽ đền mạng đó.” “Khụ khụ.” Tiêu Mỹ Lệ đỏ mặt tía tai mà cúi đầu ho khan hai tiếng, đợi đến lúc cô ấy ngẩng đầu lên lần nữa, thì trước mắt lại một cái dao sáng loáng, để ở trên cổ của con trai cô ấy. “Tiểu Hải. . . .” Cô ấy kích động muốn xông qua, nhưng đã bị Lưu Viên Viên cản lại, “Muốn cứu con trai mày?” “Viên Viên, tôi cầu xin chị đừng có làm thương tổn nó, nó vẫn chỉ là một đứa bé, bỏ qua cho nó đi.” Tiêu Mỹ Lệ quá sợ hãi mà nước mắt nhỏ xuống dưới từng giọt, đôi tay nắm chặt cánh tay của Lưu Viên Viên. “Có thể bỏ qua cho nó, vậy phải xem mày có nguyện ý cứu nó hay không.” Lưu Viên Viên liếc mắt nhìn cậu bé đang khóc, cười lạnh và nói. “Tôi nguyện ý, tôi nguyện ý. . . . Chỉ cần chị có thể thả con trai tôi, cái gì tôi cũng nguyện ý.” Cô ấy vội vàng gật đầu, vì con trai cái gì cô ấy cũng có thể làm. Lưu Viên Viên liếc mắt nhìn gã đàn ông đang đăm đuổi, mày liễu khê nhẵn, chanh chua mà chế giễu: “Không phải là mày thích hùa hạ đàn ông sao, hôm nay tao sẽ thành toàn ày.” “Không, Viên Viên, tôi cầu xin chị đừng làm nhục tôi như vậy được không?” Cô ấy cầu xin, lại đổi lấy một cái tát vô tình của cô ta. “Tiêu Mỹ Lệ, lúc mày làm tao nhục nhã, sao lại không nghĩ qua mình

cũng sẽ có ngày hôm nay?” “Tôi không có làm nhục chị. Tôi cũng không muốn đâu!” Tình yêu là không có nguyên tắc gì cả, Tiêu Mỹ Lệ thừa nhận là mình thật sự không nên yêu chồng của bạn tốt, nhưng cô cũng không muốn, cô ta không biết, chồng của cô ta chính là người yêu đầu tiên của cô, bọn họ không phải là vì tình cảm không hợp mà tách ra, mà là lạc ở trong biển người mê mông, nhưng ông trời rủ lòng thương xót, đã cho bọn họ gặp lại nhau, mặc dù anh ấy đã có vợ, nhưng anh ấy không thương vợ của mình, mà cô cũng không muốn tham gia vào cuộc sống của bọn họ, nhưng khi anh uống rượu say đã ở trong lòng cô khóc mà nói anh thật sự không vui vẻ, rất nhớ rất nhớ cô thì cô đã mềm lòng, yêu đến mức không thể ngừng lại, không cách nào tự kiềm chế, đoạn tình yêu này cô vẫn luôn tiến hành cẩn thận, nhưng cho dù cẩn thận đến mức nào, thì cái thế giới này cũng không có tường không bị gió lùa. (tức là giấy không gói được lửa) “Tiêu Mỹ Lệ tao không có kiên nhẫn dây dưa với mày, ày năm phút đồng hồ, nếu mày không ra quyết định, thì tao chỉ có thể thương tổn tiểu nghiệt chủng của mày thôi.” Lưu Viên Viên hiển nhiên là đã mất đi kiên nhẫn cuối cùng, đẩy bàn tay cô ấy cầm cánh tay của cô ta ra. Thời gian trôi qua từng phút một, mà tiểu Bác Hải lại đang khóc khổ sở. Mỗi một tiếng khóc của con trai đều giống như đang cắt thịt trên người cô ấy, từng tế bào, từng lỗ chân lông đều đang đau đớn, cô ấy thương con như vậy, sao có thể nhẫn tâm để cho con bị thương tổn. Cô thút thít mà cởi quần áo, mỗi lần cởi một cái, cô đều hận sao ngựa không đá mình chết đi, như vậy cũng không cần đối mặt với lãng nhục sống không bằng chết như vậy. Cô ấy nhắm mắt lại, cuối cùng cũng cởi hết của mình, mấy gã đàn ông chen lấn mà leo lên. Rốt cuộc cái gã ôm tiểu Bác Hải cũng không nhịn được mà ném cậu qua một bên, cậu bé bị ném trên mặt đất khóc đến nước mắt cũng khô luôn, ánh mắt của cậu sưng đỏ nhắm lại tìm mẹ, và khàn giọng kêu: “Mẹ.” Cậu thấy một đám người cười trên người mẹ, mẹ nhắm mắt lại thật chặt, giống như là đứa con nít không có tức giận, để mặc cho bọn họ bắt nạt, cậu rất muốn xông lên bảo vệ mẹ, nhưng đã bị người phụ nữ xấu bắt lại, “Thấy không, mẹ mày là gái điếm, là tiện nhân.” “Mẹ, mẹ.” Cậu không biết cái gì gọi là gái điếm, tiện nhân, nhưng cậu có thể nhìn thấy bọn họ đang ức hiếp mẹ. “Mẹ, mẹ.” Mặc kệ cậu kêu thế nào, mẹ vẫn không để ý tới cậu, cậu càng tuyệt vọng, càng đau đớn hơn mà hô to. “Mẹ.” “Tổng giám đốc, anh đã tỉnh?” Xe mới vừa chạy đến bệnh viện, thì An Sâm vui mừng vì nghe thấy anh nói chuyện, cảm ơn trời đất, tổng giám đốc còn chưa chết.

170. Chương 170: Mẹ Có Thể Chết Vì Cha Không

Các bác sĩ nhanh chóng nâng anh lên xe phẫu thuật, Đông Bác Hải nắm cánh tay của An Sâm thật chặt, nhìn cô dường như có lời muốn nói. “Tổng giám đốc, anh muốn nói gì?” “.” Vết thương rất đau, anh không còn hơi sức để mà mở miệng được. “Cha.” Cậu bé lo âu bất an, nên đã chuẩn bị chi viện ngay cho anh trước, thấy cả người anh toàn là máu, thì sợ tới mức hét to một tiếng. “Tiểu thiếu gia.” An Sâm nhìn về phía cậu bé. “Con.” Anh đem bàn tay nắm chặt An Sâm, dời về phía bàn tay non mềm của con, khẽ nhếch đôi môi khô nứt, nhẹ nhàng phun ra: “Đừng.” “Cha, cha nói cái gì?” Thanh âm quá nhỏ, cậu không nghe rõ lắm. “Đừng.” Chữ đơn giản mà anh gằn như là dùng toàn bộ sức lực. “Bệnh nhân ra máu quá nhiều, phải lập tức làm giải phẫu, kính xin thân nhân nhường một chút.” Bác sĩ trung niên nói. Cậu bé muốn tránh ra, nhưng Đông Bác Hải nắm chặt tay của cậu bé không buông, “Cha, cha làm giải phẫu trước đi, cái gì cũng đừng nói.” “Đừng. Nói cho. Nói ẹ.” Anh vội nắm chặt vết thương đã dùng chảy máu một chút, cơn đau như kim châm muối xát, lại lan khắp toàn thân của anh một lần nữa, trong khoảnh khắc ý thức thanh tỉnh, anh mạnh mẽ nện ra tiếng. Cảm động cũng chỉ có trong nháy mắt này, nước mắt ở đáy mắt cậu bé vừa cọ một cái liền tụ đầy hốc mắt, giống như muốn chảy ra, cậu bé dùng sức gạt đầu một cái, “Dạ.” “Được.” Chưa nói xong với con trai, anh lại một lần nữa ngất đi. “Cha.” “Tổng giám đốc.” “Thân nhân xin phiền nhường một chút.” Mấy y tá đi cùng với bác sĩ đẩy Đông Bác Hải vào phòng giải phẫu, khoảnh khắc cửa lớn đóng lại thì cậu bé cắn môi thật chặt, không để cho nước mắt rơi xuống. “Tiểu thiếu gia yên tâm đi, tổng giám đốc sẽ không có việc gì đâu!” An Sâm vốn là định sờ sờ đầu của cậu để an ủi, nhưng tay cô đều máu tươi. “Chú An Sâm, kết thúc chưa?” Cậu bé quay đầu lại ngược nhìn cô, tràn đầy nước mắt mà hỏi. “Ừ, kết thúc rồi.” An Sâm gạt đầu, nở một nụ cười nhạt với cậu. Liếc thấy bàn tay nhỏ của cậu bé cũng đầy máu tươi, cô đề nghị, “Tiểu thiếu gia, tôi dẫn cậu đi rửa tay nhé!” “Không cần, con muốn ở chỗ này đợi cha ra.” Hiện tại một khắc cậu cũng không muốn rời

khỏi cha. “Tiểu thiếu gia, cậu không thể chờ ở chỗ này.” “Tại sao?” Cậu bé không hiểu. “Cậu quên rồi sao, cậu đã đáp ứng với tổng giám đốc là không để cho phu nhân biết?” “. Mẹ đã ngủ rồi.” Sẽ không biết. “Nhưng nửa đêm cô ấy tỉnh lại muốn gặp cậu nhưng lại không thấy, thì sẽ như thế nào? Sẽ gấp đến độ tìm cậu khắp nơi, tiểu thiếu gia nghe lời đi, tổng giám đốc nơi này đã có tôi coi chừng, cậu trở về phòng nghỉ ngơi đi.” “Chú An Sâm, con muốn ở lại với cha, chú hãy để cho con ở lại đây đi.” Cậu bé kéo tay của An Sâm, có chút làm nũng mà nói. “Chủ tử, vẫn là cậu trở về phòng đi, cậu ở lại chẳng những không giúp được gì, ngược lại sẽ khiến phu nhân đem lòng sinh nghi đó.” Bạch Dạ nói. Cậu bé quét mắt nhìn bọn họ, bọn họ nói cũng rất đúng, cậu ở lại xác thực là không giúp đỡ được cái gì, lại còn khiến ẹ lo lắng, nhưng mà trước mắt với tình huống này của cha, làm sao cậu có thể yên ổn mà ngủ được. Cậu thở dài nặng nề rồi gật đầu, uể oải bước đi về phía phòng bệnh của mẹ. “Tiểu thiếu gia.” An Sâm nhìn bóng lưng của cậu rồi gọi lại. Cậu bé quay đầu lại không hiểu mà nhìn cô, nhưng trong đôi mắt mờ có tia sáng như được hồi sinh, đang mong đợi cô sẽ để cho cậu ở lại. Nhưng câu trả lời của An Sâm chính là, “Tôi dẫn cậu đi rửa tay trước.” Cậu cứ như vậy mà trở về phòng bệnh, không dọa Vô Song mới là lạ. “À.” Cậu quay đầu lại, đi theo An Sâm đến toilet để rửa tay. Rửa sạch tay xong rồi cậu khe khẽ đẩy cửa phòng bệnh của mẹ, đèn trong phòng sáng lên, Vô Song đang chuẩn bị đứng dậy, nhìn thấy cậu bé đẩy cửa vào thì hỏi: “Con đi đâu vậy hả?” “Con đi tiểu ạ.” Cậu xoay người đóng cửa lại, giấu đi khổ sở, rồi quay đầu cười cười với mẹ. “Mẹ, mẹ muốn làm gì?” “Mẹ không thấy con, nên đang muốn đi tìm con.” Không biết vì sao, tối nay tâm thần cô đặc biệt không yên, có hai cơn ác mộng liên tục. “À, khuya lắm rồi mẹ mau ngủ đi!” Cậu bé đi tới ngồi lên bên cạnh giường, đang chuẩn bị lên giường ngủ, thì Vô Song tỉnh mắt mà liếc thấy vết máu trên quần áo của con, cô sợ hết hồn mà hỏi, “Con trai, con bị thương?” “Không có ạ!” “Vậy sao trên áo của con lại có vết máu?” Cậu bé theo tay hướng tay mẹ chỉ mà cúi đầu nhìn, trên áo đúng là có một vết máu nhỏ, hẳn là không cẩn thận đụng đến cha rồi, “Ách. À, có thể là mới vừa rồi lúc con đi toilet, không cẩn thận mà đụng phải một người bị thương toàn thân đều là máu.” “À.” Vô Song thở phào một hơi, thật ra thì cô lo lắng con trai đi giết người. “Mẹ.” Cậu bé nằm lên giường, rồi nghiêng người ánh mắt u buồn nhìn mẹ, “Mẹ yêu cha không?” “Hử?” Vô Song cũng nằm xuống, nhưng cô không nghiêng người qua được, bởi vì hai cánh tay của cô đều có vết thương, cô nhìn nóc phòng mà cau mày rên nhẹ. “Mẹ, mẹ yêu cha không?” Cậu lại hỏi một lần nữa. Trong lòng Vô Song ngũ vị tạp trần, yêu cùng với không yêu, cô thật sự không muốn đi suy nghĩ nhiều, cô nhắm mắt một chút, rồi xoay cổ qua nhìn về phía con trai, ánh mắt có chứa một tia bén nhọn, “Con trai, thế giới người lớn rất phức tạp, không phải là đơn giản như đám trẻ con tụi con nghĩ đâu.” “Mẹ, mẹ hãy nói cho con biết, mẹ có yêu cha hay không?” Cậu bé rất cố chấp mà muốn biết cái đáp án này. “Yêu.” Ở trước mặt con, cô luôn luôn không nói dối. “Yêu nhiều không?” “Con trai, tối nay con uống lộn thuốc hả?” Sao lại đột nhiên quan tâm tới chuyện tình của người lớn bọn họ, “Cha bảo con tới hỏi mẹ sao?” Vô Song rõ ràng là có chút tức giận, quá hèn hạ mà, lại muốn một đứa nhỏ tới dò hỏi cô. “Không phải đâu, là con muốn biết, đến cùng mẹ có yêu cha nhiều không thôi?” Cậu bé vội vàng giải thích giúp cha, nhưng cậu càng giải thích, thì Vô Song càng thấy cậu đang giấu đầu hở đuôi. “Mẹ, mẹ có thể chết vì cha không?” “Không thể!” Gần như là không chút nghĩ ngợi mà chối bỏ. “Là vì con sao?” “Có thể!” Con trai là sinh mạng của cô. “Ai.” Nhận được đáp án này, cậu bé không có một chút hưng phấn nào, mà còn cảm thấy trong lòng cực kỳ buồn bực, cực kỳ khó chịu, cậu càng ngày càng cảm thấy cha vĩ đại hơn mẹ. “Mẹ, nếu như có thể, con hi vọng mẹ có thể đem tình yêu đối với con, phân một nửa cho cha.” Coi như không thể vì cha chết, nhưng cũng xin đứng ở góc độ của cha, suy tính vấn đề giúp cha. “Con trai.” Vô Song gọi con, thế nhưng con đã dùng chăn che đầu lại. Vô Song hoàn toàn không hiểu ra sao, chân mày chau chặt, cho dù là cô đã đoán sai, không phải là Đông Bác Hải gọi con tới dò hỏi cô, thì con trai cũng không nên lộ ra tức giận như vậy chứ! Cô kéo ra chăn rồi bước xuống giường, nhẹ nhàng đi tới trước mặt con trai, kéo chăn của con ra, cậu bé đang yên lặng khóc thút thít ở dưới mền. Nhìn thấy mẹ, cậu bé lập tức lau sạch nước mắt. “Con trai, con đang giận mẹ sao?” Cô đứng ở trước mặt con cứng đờ, và đau lòng hỏi.

171. Chương 171: Tương Lai Các Người Muốn Làm Gì

“Không có.” Cậu nức nở một chút rồi lắc đầu. “Vậy con khóc cái gì?” Con trai không phải người hẹp hòi, trừ phi là trái tim bị đau, thì con mới khó chịu đến mức khóc thút thít như thế. “Mẹ, thật sự là con không

có giận mẹ, con chỉ là” Chỉ là lo lắng cho cha. “Chỉ là cái gì?” “Không có gì, mẹ đi ngủ đi!” Cậu kéo chăn qua đắp lên trên người, và co rúc lại. “Ừ, ngủ ngon.” Con không muốn nói, cô cũng không có ép con, sau khi nghiêng người hôn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của con một cái, thì cô xoay người rồi đột nhiên phát lên, “Cha con đâu?” Từ lúc cô tỉnh lại lần nữa đã không nhìn thấy anh. “Cha cha có việc bận!” Cậu liền cà lăm. “À!” Đáy lòng của Vô Song lạnh một chút, nói gì mà luôn luôn chờ đợi cô, kết quả thì sao? Cái gì cũng đều quan trọng hơn cô. “Mẹ, đúng là cha có chuyện rất quan trọng, cha bảo con ở cùng với mẹ” Cậu bé vội vàng giải thích. “Mẹ biết rồi.” Cô nhếch khóe môi, làm bộ như chẳng thêm quan tâm. Mẹ không biết. Nước mắt của cậu bé lấp lánh nhìn mẹ nằm lại giường, cậu xiết chặt chăn bông rồi vùi đầu vào, mùi chua xót lại dâng lên lần nữa, cậu không thể khóc, cha đã nói rồi, khóc thì không phải là nam tử hán! ***** Bên ngoài cửa phòng giải phẫu, Bạch Dạ và Ảnh Tử tựa vào tường, tay ôm chặt mà nhìn chăm chăm vào phòng giải phẫu, An Sâm vẫn là lo lắng bất an mà đi tới đi lui. “Xuyết ~” Bạch Dạ giống như cơn đồ mà huyết sáo với An Sâm, An Sâm dừng bước chân lại, ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào cậu ấy, Bạch Dạ quan sát cô một cái, rồi nhếch khóe môi, “Này, chị gái, cô lúc ẩn lúc hiện, thoáng qua làm mắt tôi cũng muốn hoa lên.” “Xin lỗi.” An Sâm lạnh lùng trả lại cậu ấy một câu, vẻ mặt cực kỳ mất tự nhiên. Chị gái? Cậu ấy lại gọi cô là chị gái? Chết tiệt, nếu không phải là người mình, thì nhất định cô sẽ vá cái miệng thú của cậu ấy lại, cô hận nhất chính là người ta gọi cô như vậy, huống chi dáng dấp của cô điểm nào như phụ nữ chứ? Cô mặc Tây phục, khi gơ tay nhấc chân đều phát là vẻ đẹp trai của con trai, ngoại trừ không có yết hầu, cho dù là ai nhìn cũng sẽ không coi cô là con gái. Bạch Dạ rõ ràng là đang cố ý trêu chọc cô! “Bạch Dạ.” Ảnh Tử đụng cánh tay của cậu ấy một cái, ý bảo cậu ấy không nên âm ỉ, mọi người đều là người một nhà. Chính vì là người một nhà, nên Bạch Dạ mới muốn trêu ghẹo cô ấy một chút, ôm chặt tay một chút, bộ dáng của cậu ấy làm ra vẻ bất cần mà hỏi: “Anh ta cho cô bao nhiêu tiền lương, mà cô lại lo lắng cho anh ta như vậy?” An Sâm liếc cậu ấy một cái, rồi trầm giọng nói: “Cái này không liên quan tới tiền bạc.” “Ồ. . . vậy chính là cô thầm mến anh ta?” Bạch Dạ nhếch môi cười, cái bộ dáng kia mười phần là muốn ăn đòn. Ầm! Ảnh Tử vốn là muốn thay An Sâm cho cậu ấy một quyền, không ngờ, cậu ta ra quyền quá nặng nên Bạch Dạ đứng không vững, từ tường ngã xuống vang lên một tiếng. “Này, người anh em, không cần phải nghiêm túc như vậy chứ, mình chỉ là muốn đùa một chút thôi mà.” Cậu ấy bò dậy, u oán mà xoa cánh tay bị ngã đau. “Bạch Dạ, đừng làm rộn nữa!” Cậu ta liếc mắt nhìn An Sâm, lúc này người ta đâu còn tâm tư mà đùa giỡn với cậu ấy chứ. “Hừ.” Lườm cậu ta một cái, Bạch Dạ không che giấu mà hừ một tiếng, cái tên này có người khác phái thì không có nhân tính rồi. An Sâm nhìn hai người bọn họ mấy lần, rồi cười nhạt và nói: “Các cậu bảo vệ tiểu thiếu gia như vậy, vậy cậu ấy cho các cậu bao nhiêu tiền lương?” Ánh mắt của cô nhìn lại Bạch Dạ và nói. “Bảo vệ chủ tử là thiên chức của chúng tôi.” Bạch Dạ không chút do dự mà nói. Bọn họ là công cụ được huấn luyện ra để giết người, bảo vệ chủ tử là nhiệm vụ của bọn họ, cũng là tín ngưỡng duy nhất cả đời này. “Vậy nếu như có một ngày chủ tử của các cậu chết đi thì sao?” Những lời này, là An Sâm theo bản năng mà bật thốt lên, là xuất phát từ bản năng. “Chúng tôi sẽ cùng chết với chủ tử.” Bạch Dạ liếc mắt nhìn Ảnh Tử, ánh mắt của hai người rất có ăn ý mà nhất trí. “Vậy các cậu có từng nghĩ tới hay không, nếu có một ngày chủ tử của các cậu, không cần các cậu bảo vệ, và cậu ấy cho các cậu tự do, vậy các cậu sẽ làm gì?” “Không nghĩ tới, cậu thì sao?” Cậu ấy hỏi Ảnh Tử. “Tôi cũng không nghĩ tới.” Ảnh Tử lắc đầu. Người đáng thương, An Sâm nhún nhún vai và đồng tình với bọn họ, “Có thể suy nghĩ cái vấn đề này một chút.” “Không cần, chúng tôi đều là người không có ngày mai, và chỉ suy nghĩ chuyện ngày hôm nay.” Bạch Dạ cười cười, “Cô thì sao?” “Tôi?” An Sâm ngẩn ra. “Đúng vậy, không phải cô tính cả đời sẽ đi theo anh ta chứ?” Cậu nhướn cằm hướng về phía phòng giải phẫu. “Không biết.” Cô không giống như bọn họ, cô nguyện ý đi theo Đông Bác Hải vào sinh ra tử, là xuất phát từ tự nguyện, hơn nữa cuộc đời của cô là do chính cô làm chủ, mà bọn họ là do ước định mà thành, vận mạng cũng không thể giúp chính mình. “Vậy về sau cô muốn làm gì?” “Ngày mai là vấn đề lâu dài, tôi cũng còn chưa có suy nghĩ tới.” “Ha ha. . . .” Bạch Dạ cười to hai tiếng. “Cô thật khá, thú vị hơn nhiều so với người anh em cọc gỗ này của tôi.” Cậu ấy tùy ý đưa tay khoác lên trên vai của Ảnh Tử, Ảnh Tử cũng không chấp nhận với cậu ấy. Bởi vì, cậu này vốn là một câu nói đùa, tên cộng sự này, ai tới cậu ta cũng không đổi. “Đúng rồi, tôi còn chưa biết tên cô là gì?” Ngay người nửa ngày, bọn họ vẫn còn chưa biết nhau. “Tôi tên là An Sâm.” An Sâm chủ động đưa tay. “Tôi tên là Bạch Dạ.” Cậu ấy cầm tay An Sâm, liếc mắt nhìn Ảnh Tử và nói: “Cậu ta gọi là Ảnh Tử.” “Chào các cậu.” “Về sau chúng ta coi như là bạn bè.” Biểu tình của Bạch Dạ có chút hưng phấn không che giấu được, ngoại trừ người bạn là Ảnh Tử, thì cậu ấy cũng không có người bạn nào khác. “Ha ha!” An Sâm cười, cảm giác cậu ấy giống như đứa trẻ. Lúc này, cửa phòng giải phẫu bị đẩy ra, bác sĩ đi ra rồi lấy xuống khẩu trang, và lộ ra vẻ mặt không tốt, An Sâm lo lắng đi tới, cầm lấy cánh tay của ông ta hỏi: “Bác sĩ, kết

quả giải phẫu như thế nào?” “Giải phẫu rất thành công.” Bác sĩ trầm giọng nói. “Cám ơn ông bác sĩ, cám ơn!” An Sâm vui mừng đến mức nắm chặt cánh tay của bác sĩ hơn, ý muốn nói cảm tạ, nhưng bác sĩ lại nói thêm câu sau, “Vết thương của bệnh nhân vừa mới vá lại, cũng còn chưa vượt qua giai đoạn nguy hiểm, thật sự không nên di chuyển, nếu không chú ý thì rất có thể vết thương sẽ nứt ra lần nữa.” “Bác sĩ, ngài đang nói cái gì?” Sao mà một câu cô nghe cũng không hiểu. “Bệnh nhân vừa mới tỉnh lại thì đã yêu cầu chuyển viện.” “Chuyển viện? Vì.” Đột nhiên An Sâm hiểu ra, tổng giám đốc là vợ Vô Song tiểu thư nhìn thấy anh sao. Cô từ từ buông tay bác sĩ ra, Đông Bác Hải cũng được đẩy đi ra, lúc lướt qua bên người cô, thì anh đột nhiên nắm lấy tay của cô. “Tổng giám đốc.” Cô kêu một tiếng. “Chuyển viện.” Anh mở to mắt mơ mơ màng màng, nói nhưng lại không thể nghe thấy. An Sâm nghe không rõ, nhưng cô nhìn khẩu hình miệng của anh, “Được, tôi lập tức làm thủ tục chuyển viện.” Cô luôn luôn không làm trái với mệnh lệnh của anh. “Anh. quốc.” “Đi Anh quốc?” An Sâm tròn mắt nhìn, “Tổng giám đốc, bác sĩ nói vết thương của anh không nên di chuyển.” “Đi.” Anh cố chấp, nếu mà ở lại thì bị phát hiện là chuyện sớm hay muộn, anh không thể để cho Vô Song biết chuyện anh bị thương. “Được, tôi lập tức đi làm.” An Sâm cắn răng và nhẹ nhàng gạt đầu. Anh từ từ buông tay của cô ra, An Sâm đưa mắt nhìn anh được y tá đẩy vào phòng bệnh, cô lấy điện thoại ra rồi bắt đầu đặt vé, Bạch Dạ đi tới khoác lên bả vai của cô và xúc động: “Tôi thật sự hâm mộ phu nhân.” Cô ấy có hai người đàn ông yêu mình như vậy

172. Chương 172: Đông Phu Nhân, Chúng Ta Bắt Đầu Lại Đi (Một)

Thời gian hai tháng thoáng qua rồi biến mất —. Đầu thu biến thành cuối mùa thu, nóng bức từ từ trôi đi tiến đến cái giá lạnh, đúng như trái tim chờ đợi của Vô Song. . “Mẹ.” Cậu bé tan học rồi tới đón cô xuất viện, ở sau lưng cậu bé còn có Đông lão đi theo, liên quan đến khí trời đột nhiên chuyển lạnh, nên Vô Song phát hiện thân thể ông cụ hình như không còn mạnh khỏe như thời gian trước. “Mẹ có thể đi chưa ạ?” Cậu bé hỏi. “Ừ.” Cô gạt đầu một cái, rồi nhẹ nhàng sờ đầu con trai một cái, sau đó ngẩng đầu ánh mắt nhìn về phía ông cụ, ông cụ cười nói trước: “Về nhà đi!” “Chủ tịch.” Vô Song gọi ông. “Đều là người một nhà mà, còn gọi khách khí như vậy sao.” Ông cụ cười khan hai tiếng ha ha. “Chủ tịch.” Về mặt của Vô Song cũng không thay đổi mà nghiêm túc, “Có lẽ con và con trai nên về nhà mình ở!” “Vì sao?” Trong nháy mắt về mặt ông cụ thay đổi. “Con muốn thận trọng suy nghĩ một lần nữa, về hôn lễ của con và Bác Hải.” Cái vấn đề này cô đã sớm muốn nói với Đông Bác Hải rồi, đáng tiếc là vẫn không gặp được người nào đó. “Mẹ.” Cậu bé ngẩng đầu lên nhìn cô, chân mày nhíu chặt. Ông cụ thở một hơi nặng nề, suy nghĩ rồi nói: “Vô Song, con là đang trách Tiểu Hải trì hoãn hôn lễ đúng không?” “Không phải!” “Vậy là con giận nó, trong khoảng thời gian này bận rộn nên lạnh nhạt với con?” Vô Song im lặng một chút và không trả lời được, xác thực đây cũng là một nguyên nhân, nhưng quan trọng hơn là cô cảm thấy giữa bọn họ có ngăn cách, “Chủ tịch, có thể cho con suy nghĩ thận trọng một lần nữa không, dù sao chuyện này liên quan đến cả đời của con và anh ấy.” Vô Song nói rất thành khẩn, nói thật ra ông cụ là người ngoài cuộc, nên cũng không xen vào được, ông không thể cưỡng ép cô ấy, nhất định phải gả cho con của ông. “Được rồi, để ta bảo tài xế đưa bọn con đi.” “Không cần đâu ạ, em trai con sẽ đưa bọn con về.” “Vậy đi đường cẩn thận.” “Ừ, cám ơn ngài chủ tịch!” Cô nhàn nhạt mà cúi cong người. “Ta vẫn thích nghe con gọi cha!” Ông cụ mỉm cười mà sờ sờ đầu của cô, Vô Song cảm động đến mức hai mắt hiện ra chua xót, cô có thể sẽ phụ lòng ưu ái của ông cụ rồi. “Chị.” Chúc Kỳ đi tới, xách hành lý của cô ở trên giường, rồi đi tới bên người cô, “Đi thôi!” “Ừ.” Đáp một tiếng, rồi cô vẫy tay với ông cụ, “Chủ tịch, hẹn gặp lại.” “Hẹn gặp lại.” Đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, sau đó ông cụ lại thở dài, chớp chớp mí mắt và nước mắt ở trong con mắt già nua hiện ra. **** “Cậu, cha lúc nào thì trở về?” Chúc Kỳ ở phía sau đặt valy hành lý, cậu bé đuổi theo ở phía sau cái bóng của anh hỏi. “Anh ấy nói hai ngày nữa.” Anh để hành lý xuống, rồi đóng cửa xe lại. “Cụ thể là ngày kia à? Chúng ta dọn nhà cha có biết không? Cậu có nói địa chỉ nhà mới cho cha không, còn có.” “STOP!” Chúc Kỳ làm một tư thế ‘dừng’, “Tiểu QQ à, cậu càng ngày càng cảm thấy con tham gia vào nhiều quá.” “Cậu à, rốt cuộc là cậu có nói với cha hay không?” Cậu bé chống eo nhỏ ra vẻ hùng dũng oai vệ mà hỏi. Ngóay ngóay lỗ tai, Chúc Kỳ trả lời lập lờ nước đôi, “Hình như là nói, mà hình như quên nói.” “Cậu!” Cậu bé tức đến đỏ mặt, làm sao bây giờ! “Ha ha ha.” Thấy cậu bé có vẻ tức giận, Chúc Kỳ cười đến nỗi thiếu chút nữa cong lưng, cuối cùng cũng thắng cậu nhóc một lần, trong lòng anh cũng thăng bằng

hiều. “Hai cậu cháu đang nói chuyện gì mà vui vẻ như vậy?” Vô Song ở trên xe chờ bọn họ hồi lâu cũng không trông thấy hai người lên xe, nên từ trong xe bước xuống. “Cậu bị giật kinh phong.” Cậu bé chế giễu cậu một câu, Chúc Kỳ lập tức cười không nổi. “Đi thôi, mẹ đói bụng rồi!” Vô Song nói một câu, lúc chuẩn bị ngồi trở lại xe, thì đột nhiên một chiếc xe BMW dừng lại ở trước mặt cô, chủ xe đeo kính mát đẩy cửa xe ra, rồi chậm rãi lấy xuống đeo mắt kính, khuôn mặt tuấn tú anh khí bức người tản ra quyền rũ ăn sạch lớn nhỏ không có gì sánh kịp. “Cha.” Cậu bé hưng phấn gọi một tiếng, hai con mắt kích động đến mức nước mắt giàn dụa, và bổ nhào về phía cha. “Á!” Anh cau mày nhẹ giọng kêu một tiếng, nhóc con đụng vào vết thương của anh. “Anh rể.” Chúc Kỳ cũng đi tới, cười cười với anh. Duy chỉ có Vô Song biểu tình rất lãnh đạm, làm như không thấy anh mà chuẩn bị kéo cửa xe, Đông Bác Hải đưa tay kéo cánh tay của cô, cô quay đầu lại nhìn anh, lông mày kẻ đen nhíu lại. “Con trai, buổi tối cha sẽ về nhà tìm con!” Anh cúi đầu cười nói với cậu bé con ở trong ngực. “Dạ.” Cậu bé rất thức thời mà buông tay ra, và thối lui đến bên cạnh cậu của mình. “Lên xe đi, anh có lời muốn nói với em.” Anh mạnh mẽ nhét Vô Song vào trong xe thể thao, ánh mắt của anh lướt về phía hai cậu cháu một cái, rồi anh cũng ngồi lên xe thể thao, và lái xe đi! Vừa mới bắt đầu thì hai người cũng không có nói chuyện, Vô Song xoay đầu hướng ra ngoài cửa sổ, và có chút tức giận. “Nghe nói gần đây em rất không hài lòng anh?” Anh nghiêng đầu liếc cô một cái, Vô Song không trả lời anh. “Anh còn nghe nói em muốn thoát hôn?” “Đúng là có ý này.” Lúc này cô mới không mẫn không lạt mà trả lại anh một câu. “Xích ——” Anh đột nhiên thẳng gấp, thân thể hai người theo bản năng mà nghiêng tới trước, mặc dù không có bị thương, nhưng Vô Song cũng bị sợ giật mình, vốn là đang tức giận, nên cô đột nhiên rống một câu rất lớn tiếng, “Anh đang làm gì đó?” “Tại sao muốn thoát hôn?” Anh nhíu chân mày lại, nhìn chăm chăm vào cô, đáy mắt có nỗi đau khổ khó tả. “Không tìm được cảm giác đã từng có.” Cô nói rất nhẹ nhàng băng quơ, lại âm thầm siết chặt quả đấm, nỗ lực khắc chế đau đớn trong lòng, không để tâm tình của mình mất khống chế. Anh đã hứa với cô, sẽ bảo vệ cô một tác cũng không rời, nhưng kết quả thì sao? Anh biến mất không thấy bóng dáng, chỉ là thỉnh thoảng gọi điện thoại quan tâm cô một chút, vậy coi là cái gì? Vô Song rất rối rắm, cô biết mình không nên mong đợi điều gì với anh nữa, nhưng cô không khống chế được tim của mình, mặc dù cô đã quyết tâm muốn chạy trốn, nhưng trong lòng vẫn mong đợi anh có thể quan tâm cô nhiều hơn. Gần hai tháng dùng ngày tính thì không dài, chỉ có 61 ngày, nhưng nếu hóa thành giây phút thì chính là 1464 giờ 87840 phút 5270400 giây. “Em đang giận anh vì mấy ngày gần đây không có ở bên cạnh em sao?” Anh kéo tay của cô qua giữ ở trong lòng bàn tay, Vô Song muốn rút về nhưng đáng tiếc sức chưa đủ. “Bác Hải, anh tự vấn lòng mình một chút, em thật sự có quan trọng với anh như vậy không?” Trên thế giới nhiều con gái như vậy, cô thật quan trọng tới mức nếu không phải là cô anh sẽ không cưới sao. “Có.” Anh trả lời không chút do dự. “Vậy sao?” Vô Song cười tự giễu, “Tại sao em lại không cảm thấy, em cảm thấy ở trong lòng anh chuyện gì cũng quan trọng hơn em, thù hận quan trọng hơn em, công việc quan trọng hơn em, trong thế giới của anh em chỉ là một người ngoài cuộc, đứng rất xa ở ngoài cửa trái tim của anh mà ngắm nhìn, lại vĩnh viễn không vào được trong lòng của anh.” “Ai nói?” Đông Bác Hải không dám hỏi tùy tiện. “Chẳng lẽ không đúng sao?” Vô Song hỏi ngược lại

173. Chương 173: Đông Phu Nhân, Chúng Ta Bắt Đầu Lại Đi (Hai)

“Oan uổng mà!” Về mặt của Đông Bác Hải khổ sở, “Anh cho rằng tạm thời em không muốn nhìn thấy anh, muốn chiến tranh lạnh với anh, nên anh cho em thời gian, không gian, anh nghĩ chờ anh trở lại thì nhất định em sẽ không còn giận anh nữa, không phải người ta thường nói, tiểu biệt thắng tân hôn sao.” Lúc nói chuyện, anh đã lần đầu đến gần bên tai của cô, hơi thở đàn ông ấm áp phun ở trên má xinh đẹp trắng nõn của cô, dâng lên một tầng màu hồng nhạt. “Vậy sao anh không tránh cả đời luôn.” Vô Song lạnh lạnh mà giễu cợt anh một câu. Anh nhếch môi, đáy mắt quyền rũ chợt buồn bã khổ sở mà Vô Song nhìn không hiểu, nếu không phải là ý chí muốn sống của anh mạnh, chắc cả đời anh sẽ tránh cô. “Đông phu nhân, phải làm thế nào, thì em mới bằng lòng tha thứ cho anh?” Bộ dạng bắt cần đời, giống như lần đầu bọn họ biết nhau. Đôi mắt trong veo của Vô Song nhìn anh kinh ngạc, lời này làm cho cô cảm thấy rất buồn cười, rất châm chọc, cho tới bây giờ thứ anh muốn không phải là sự tha thứ của cô, mà cô có một loại cảm giác bị anh đùa giỡn ở trong lòng bàn tay, lúc cao hứng thì trêu chọc cô, lúc phiền não thì gạt cô sang một bên, cô cảm thấy mình không giống như là người yêu của anh, mà giống như là vật cưng của anh. A ~ không, là

vật, thì không mang theo cứng chiều! “Tam thiếu gia, phải làm thế nào thì anh mới bằng lòng buông tay.” Cô hỏi ngược lại “Trừ phi anh chết!” Anh thu hồi bộ dạng bất cần đời, vẻ mặt nghiêm túc cẩn thận. Vô Song thở dài một hơi, cảm giác rất trống rỗng, cô cắn cắn môi, hiểu biết giữa bọn họ có chút khó khăn, không vừa ý, cô rút về bàn tay bị anh cầm, bắt đầu tháo dây an toàn chuẩn bị xuống xe. Anh nắm lấy vai của cô, bình tĩnh mà đưa mắt nhìn cô, “Đồng phu nhân, chúng ta hãy bắt đầu một lần nữa đi.” Cô ngẩng đầu cảm thấy bất ngờ mà nhìn anh, yêu lại lần nữa? “Chúng ta bắt đầu lần nữa.” “Bác Hải, em cầu xin anh bỏ qua cho em đi, ở chung một chỗ với anh, em thật sự cảm thấy mệt mỏi.” Thề xác và tinh thần đều mệt mỏi. “Một lần nữa thôi, anh nhất định sẽ không để cho em có cảm giác như thế nữa, đồng ý với anh đi.” Bàn tay to của anh chuyển sang giữ cái ót của cô, và hôn lên đôi môi mềm mại của cô, hôn sâu từng chút một, mạnh mẽ cạy hàm răng cô ra, quần lầy đầu lưỡi của cô, triển miên giữa răng môi, có dịu dàng ảm ướt từ từ hoà hợp khó chia lìa. Vô Song vẫn ngọa nguây thân thể, cự tuyệt nụ hôn mạnh mẽ của anh, đáng tiếc chỉ là phí công giãy giụa, trốn không thoát mà ngược lại lộ ra vẻ giống như là muốn cự tuyệt nhưng lại ra vẻ mời chào. Ngọt ngào trong lành, mật ngọt dịu dàng, khiến cho Đông Bác Hải muốn say sưa triển miên đến hết thời gian. Hai tháng này anh coi như là đã ném được cái gì gọi là nhớ nhưng một ngày không gặp như cách ba năm, không có lúc nào là anh không nhớ đến cô, trong trí nhớ hỉ nộ ái ố của cô đều làm cho anh nhớ da diết, mỗi lần nói chuyện điện thoại với cô, cô đều rất lạnh nhạt, nhưng cho dù như vậy thì anh vẫn muốn nghe thanh âm của cô. Đúng là anh có nhiều may mắn, mình vẫn có thể hôn cô, ôm lấy cô như vậy, nhưng cô đã không biết, cô đã thành một phần không thể thiếu trong sinh mạng của anh. Buông cô ra, trừ phi là anh chết. Những lời này cũng không phải là uy hiếp! Nụ hôn sâu lắng giống như là đốm lửa nhỏ cháy lan ra đồng cỏ, đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát, dục vọng mãnh liệt bắt đầu đốt cháy thân thể của anh, anh chỉ có thể tiến sát đến gần cô hơn, thì mới có thể làm dịu đi nóng ran ở trong cơ thể. “Um.” Phát giác ra khác thường của anh, Vô Song bắt đầu sợ, sau đó dùng tay cổ chống đỡ lồng ngực của anh, ông trời, đây chính là ban ngày, và bọn họ đang ở trên con đường lớn, không phải anh muốn liến ngay bây giờ chứ. “Cốc cốc cốc ——” Có người đang gõ lên cửa sổ xe, Vô Song nôn nóng mà siết chặt quyền rồi đánh anh mấy cái, nhưng Đông Bác Hải lại không đau không ngứa, và cũng không chịu nhả ra. “Cốc cốc cốc ——” Người gõ cửa sổ hiển nhiên là không nhận được nữa, và lần này gõ nặng hơn một chút. “Đồng ý với anh.” Rốt cuộc anh cũng chịu buông môi cô ra, lại không thèm để ý đến người gõ cửa sổ ở bên ngoài, hai mắt nhắm đầy tình dục nhìn chằm chằm vào Vô Song. “Hô ~” Vô Song mệt mỏi thở hồng hộc. “Cốc cốc cốc!” Người gõ cửa sổ đoán chừng là lửa giận đã ghen một bụng rồi, và bực mình đến cực điểm. “Đồng ý chứ?” Anh giữ lại đầu của cô, chóp mũi của hai người cọ sát vào nhau, ý ép buộc rất rõ ràng. Vô Song tức giận nhìn anh, lưu manh! Cô giận dữ, “Không đồng ý.” “Nói lại lần nữa.” Anh giận quá hóa cười, trong con người sâu không thấy đáy lóe lên tia sáng trêu đùa. “Không.” Cô thật sự nghe lời mà lập lại, à! Chỉ là, câu nói sau đã bị một tên đàn ông phúc hắc nuốt mất rồi, lần này anh hôn càng mạnh mẽ hơn, hoàn toàn không cho cô một chút cơ hội chạy thoát, bàn tay ôm eo thon nhỏ của cô đang chạy ở trên làn da mịn màng của cô, thân thể hai người đều đang nóng rần lên. “Um ~” Vô Song trợn tròn mắt, ánh mắt kịp chạm đến người đàn ông ở phía trước xe, khuôn mặt nóng một chút, có người đang nhìn bọn họ. Cô dùng sức đánh mấy cái vào Đông Bác Hải, hi vọng anh mau dừng lại đừng hồ đồ nữa, nhưng anh không nhúc nhích. “Đồng ý chứ?” Giữa răng môi, anh nỉ non. “Bỉ.” Cô vẫn mạnh miệng như cũ, anh lại trừng phạt cô, đẩy cao áo của cô, lộ ra bụng hơi nhỏ. “Đừng làm rộn mà.” Cô nôn nóng, nôn nóng đến độ cũng sắp cắn người rồi. “Đồng phu nhân, anh không có âm ỉ, anh thật sự muốn em.” Nụ hôn của anh rơi lên trên cổ trắng nõn của cô, trong nháy mắt má lúm đồng tiền xinh đẹp của Vô Song đỏ hồng, bắt đầu đỏ mặt cùng đám người xem trò vui ở phía trước, cô mắc cỡ đến mức hận không tìm một cái lỗ để chui xuống. “Đồ đàn ông xấu xa, hèn hạ, vô sỉ, hạ lưu!” Cô hiểu rất rõ, đây là Đông Bác Hải đang cố ý muốn ép cô đi vào khuôn khổ, đàn ông xấu xa, tức chết cô mà. Mặc kệ mắng anh thế nào, Đông Bác Hải vẫn như nước đổ đầu vịt, không rảnh mà để ý đến. Chủ xe bị ngăn ở phía sau cũng rít rít xuống xe, quần chúng vây xem càng ngày càng nhiều, Vô Song thật sự sợ, anh không biết xấu hổ, nhưng cô thì có, cô không thể làm gì được nên chỉ có thể nhịn xuống mà rưng rưng gật đầu, “Em đồng ý, anh mau dừng tay.” “Đã sớm nên đồng ý, Đồng phu nhân.” Anh đã được như ý nguyện mà buông cô ra, sau đó đối với cô bày ra nụ cười xinh đẹp, chỉnh sửa lại Tây phục một chút, rồi ngồi thẳng người ẩn còi ô tô. “Ai.” Không thấy đoạn kịch tình, mọi người thất vọng mà tán loạn như chim như thú, đã nói, thiên hạ không có bữa trưa miễn phí. “Muốn đi đâu?” Đông Bác Hải lái xe rồi hỏi. “Về nhà.” Cô tức giận, nên lạnh lùng trả lời. “Đồng phu nhân, hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta quen nhau, ngày đầu tiên mà trở về nhà là không tốt lắm đâu!” Anh cười tà ác. “Em muốn về nhà.” Vô Song cắn răng nghiêng lợi, trợn mắt hung ác mà nhìn chằm chằm vào anh, không biết xấu hổ, ai muốn dẫn anh về nhà chứ. Rõng xong thì bụng của

cô cũng rất không hợp thời mà ‘ ùng ục ’ một tiếng, ! “Anh cũng đói bụng rồi, trạm hẹn hò đầu tiên của chúng ta là đi ăn cơm, có được hay không?” Anh dịu dàng nhìn cô, trông mắt đen trong suốt không chứa một chút cười nhạo. Vô Song nghiêm mặt đỏ hồng không trả lời anh, cô nghiêng đầu đi dựa vào phía sau, con mắt không tiêu cự mà nhìn cảnh tượng ngoài cửa sổ, cho anh thêm một cơ hội, thật sự có thể thắng thần với nhau sao? Cô ngầm cho phép, khiến cho tâm tình của anh rất tốt, không nhịn được mà nhếch môi cười, bắt đầu lại lần nữa, nhất định anh sẽ thắng được trái tim của cô một lần nữa.

174. Chương 174: Cãi Vả Và Tranh Chấp

Xe lái tới một khu nhà hàng Tây thì dừng lại, và hai người xuống xe, Đông Bác Hải đưa tay chèn lên vai Vô Song, cô nhìn anh nhưng cũng không có cự tuyệt, lúc sóng vai đi vào, thì đúng lúc đụng vào một đôi tình nhân ở bên cạnh đi tới, bốn người cùng chen lấn nhưng vì cửa quá nhỏ nên đều lui ra ngoài một chút. “Vô Song.” “Thầy Ưông Dương.” Hai người cũng giật mình mà nhìn đối phương, càng làm cho Vô Song kinh ngạc chính là cô gái tựa vào trong ngực anh ấy, và anh ấy ôm chặt, không phải là ai khác, chính là Vương Lôi Lôi, cô ngẩng đầu nhìn Đông Bác Hải, chỉ thấy anh bình thản, bộ dạng lạnh lùng ra vẻ việc không liên quan đến mình. “Thầy Ưông, vị này là?” Cô cũng giả bộ hồ đồ, cười ha hả nhìn về phía Vương Lôi Lôi như chim nhỏ nép vào người. “Bạn gái của tôi, tên Lôi Lôi.” Ưông Dương hào phóng mà giới thiệu, sau đó nhàn nhạt liếc mắt về phía Đông Bác Hải, rồi nhìn cô gái ở trong ngực, hình như là cô ấy thật sự không nhớ anh ta, ánh mắt chưa từng chạm đến anh ta một giây, anh chậm rãi thở dài một hơi, lần này anh không cần lo lắng nữa. “A.” Nhìn chằm chằm vào Vương Lôi Lôi khác thường, Vô Song cau chân mày, rồi đưa tay thử dò xét nói: “Xin chào, tôi tên Chúc Vô Song. Nhìn Vô Song bàn tay duỗi ra, Vương Lôi Lôi theo bản năng sợ tới mức co lại ở trong ngực Ưông Dương, cô ta cũng không biết mình đang sợ cái gì, nhưng cô ta chính là rất sợ cô. “Cô ấy sao vậy?” Vô Song không nhịn được mà hỏi thẳng. “Hai tháng trước Lôi Lôi bị tai nạn xe cộ, đầu của cô ấy bị thương, và bác sĩ nói trên tinh thần cô ấy có một chút bất thường.” Ưông Dương vẫn là nét mặt mỉm cười, không phải là anh ta cười khổ, mà là chân thành phát ra từ trong lòng. “A, xin lỗi tôi không biết.” Tha thứ vì cô ta mất trí nhớ mà. “Không sao.” Ưông Dương lắc đầu một cái, cô gái ở trong ngực kéo y phục của anh ấy, và nhỏ giọng nói: “Chúng ta đi thôi.” “Không phải em nói em muốn ăn thịt bò bít tết sao?” “Không muốn ăn nữa.” Cô ta đang sợ. “Vậy cũng được!” Ưông Dương cưng chiều mà vén sợi tóc rối xuống giúp cô ta, ôm cô ta chuẩn bị xoay người rời đi, Vô Song vội vàng mở miệng, “Đứa bé đâu?” Cô cũng là đột nhiên nhớ tới chuyện cô ta mang bầu. Ưông Dương giật mình một chút, mỉm cười và nói: “Đứa bé không giữ được.” Bỗng nhiên, anh ngẩng đầu nhìn bàn tay Đông Bác Hải đang nắm chặt bả vai của Vô Song, cùng là đàn ông, anh tự nhiên có thể hiểu rõ anh ấy quan tâm cô ấy đến mức nào. Vì vậy anh muốn chuộc tội, nên Ưông Dương mở miệng thấp giọng nói, “Vô Song, tôi thay Lôi Lôi nhận lỗi với cô, cô ấy đã làm phiền cô, còn có đứa nhỏ trong bụng cô ấy là của tôi.” “Anh?” Vô Song khiếp sợ không thôi, không nói đến Ưông Dương biết bọn họ quen biết, đã nói anh ta thừa nhận đứa nhỏ trong bụng Vương Lôi Lôi là của anh ta, thì đủ để cô khó có thể tiêu hóa rồi, tại sao có thể là anh ta chứ, không phải cô ta vẫn luôn là tình nhân của Đông Bác Hải sao. “Tôi và Lôi Lôi từ nhỏ chính là thanh mai trúc mã, lớn lên thì cũng luôn cùng nhau, mặc dù tôi không rõ vì sao cô ấy lại. ở cùng với chồng cô, nhưng đứa bé trong bụng của cô ấy đích xác là của tôi.” “Ách.” Không thể tưởng tượng nổi mà, Vô Song hóa đá đến mức không thốt nên lời. “Đi thôi!” Vương Lôi Lôi ở bên cạnh thúc giục, đứng chung một chỗ với bọn họ cả người cô ta đều không thoải mái. “Hai vị, hẹn gặp lại.” Không lay chuyển được cô ta, nên Ưông Dương chỉ có thể thuận theo ý của cô ta, xoay người mang cô ta rời đi. Cho đến khi bóng lưng của bọn họ hoàn toàn biến mất, thì Đông Bác Hải mới dụng cánh tay của Vô Song một cái, và giọng nói rất lạnh: “Cô ta đi tìm em, tại sao em không nói cho anh biết, lại còn gán cho anh tội làm loạn?” Vô Song cứng họng mà nhìn anh một cái, sau đó có chút chột dạ mà rũ rệm mắt xuống. “Trả lời anh.” Anh ôm chặt lấy cô không để cho cô đi, anh nướng đầu mày và cúi đầu lại gần cô, và cùng nghe thấy hơi thở của nhau. “Không phải kêu đói sao, đi thôi!” Cô đổi chủ đề. Nhưng anh cũng không dễ dàng buông tha cô, mà cất cao âm lượng: “Trả lời anh, cô ta tìm em nói cái gì, mà lại khiến cho em giận anh như vậy? “Không phải là anh đã biết rồi sao?” Mới vừa rồi giải thích của Ưông Dương còn chưa đủ rõ ràng sao? Cô ta tìm cô nói rằng cô ta nghĩ ngờ đứa nhỏ là của chồng cô, ép cô thoái vị. “Cô

ta nói gì em cũng tin, còn anh nói cái gì em cũng không tin, em tình nguyện tin tưởng người khác, cũng không tin tưởng chồng em?” Chiều ột mét chín giống như toà núi băng cảm giác bị áp bức cực mạnh, chặn cô, Vô Song cảm giác không khí có chút mỏng manh, ngực rất khó chịu, cô ta là tình nhân của anh, mang thai con của anh là rất bình thường, muốn cô làm thế nào mà tin tưởng anh chứ. Không phải là cô không tin tưởng anh, là anh luôn gạt cô kim ốc tàng kiều (nạp thiếp), anh còn không biết xấu hổ mà chất vấn cô tin người ngoài, cũng không tin anh. Buồn cười, thật sự là buồn cười! Vô Song muốn thoát khỏi bàn tay siết chặt của anh, nhưng mà tránh không được nên có chút nổi giận. “Em không muốn cãi nhau với anh.” Trước mặt mọi người mà gây gổ thì rất hạ thấp thân phận. “Anh ở trong lòng của em, rốt cuộc có một chút độ tin cậy nào hay không?” Anh trầm giọng, khuôn mặt tuần tú chưa xót rất bị thương. “Em không biết.” “Cái gì gọi là không biết?” Anh tức giận, trên mặt loé lên tia âm u bén nhọn. “Không biết là không biết.” Vô Song bị anh ép hỏi nên bực mình lên tiếng. Bốn mắt chạm nhau, ánh mắt của hai người đều là toé lửa, ai cũng không chịu khuất phục ai. Người đi ngang qua đều quàng tới ánh mắt tò mò.

“Ăn cơm thôi.” Cuối cùng vẫn là Đông Bác Hải nhượng bộ, ôm chặt cô bước vào nhà hàng, đã quyết định bắt đầu lần nữa, thì sẽ phải bỏ qua tất cả không vui trước kia. Mất tín nhiệm, thì phải nỗ lực tìm trở về!

“Tự em đi.” Cô không thích thân mật thăm thiết ở nơi công cộng, huống chi hiện tại cô vẫn còn đang nổi giận. “Đông phu nhân, hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta quen nhau, có thể đem chuyện không vui cũng bỏ qua được không?” “Xin lỗi, tâm tình của em cũng không tốt như anh.” Nói thật dễ dàng. “Anh không ngại đem tâm tình tốt của anh chia cho em một nửa.” Bộ dáng anh cợt nhả, khiến Vô Song không khỏi nhớ tới đêm đó con trai lệ rơi đầy mặt và lời nói của con, con nói: mẹ, nếu như có thể con hi vọng mẹ đem tình yêu đối với con chia cho cha một nửa. Yêu và vui vẻ thật sự có thể chia sao? Vô Song tự hỏi ở trong lòng mình. “Tam thiếu gia, mời vào bên trong.” Người hầu bàn đi tới, cung kính làm một tư thế ‘mời’.

“Đi thôi.” Anh ôm Vô Song đi tới phòng VIP, Vô Song lấy lại tinh thần nhìn anh, “Anh đã sớm sắp xếp?”

“Ừ.” Anh gật đầu. “Vậy tương lai anh cũng đã kế hoạch xong rồi?” Anh không phát hiện bị thương ở đáy mắt của Vô Song, mà còn rất hưng phấn giải thích cho cô: “Ừ, anh muốn trên bãi cỏ nhà của chúng ta xây một sân đá banh, chờ sau khi em gả cho anh, thì em ở nhà sanh con, sinh cho anh một đội banh.” Suy nghĩ một chút về các đứa con sau này, thì Đông Bác Hải vui vẻ đến tỏa bóng. “Thế nào, em đối với hoạch định này của anh hài lòng không?” “Hài lòng, cực kỳ hài lòng.” Vô Song cười lạnh, chợt con mắt sắc trầm xuống: “Nguyện vọng của tam thiếu gia to lớn như vậy, e rằng chỉ có heo mẹ mới có thể thỏa mãn anh.” “Đông phu nhân, chẳng lẽ em không muốn trong nhà náo nhiệt một chút sao?” Náo nhiệt? Dĩ nhiên là cô hi vọng trong nhà càng náo nhiệt càng tốt. Chỉ là anh không biết khi đứng nói chuyện cũng đau lưng, chưa kể đến đau đớn khi sinh, mang thai còn phải mất mười tháng, suy nghĩ đều thấy đây là một sự hành hạ.

175. Chương 175: Thành Thục Dững Cầm

“Được rồi, ăn cơm trước đi, cái vấn đề này về sau chúng ta sẽ thảo luận lại.” Thấy Vô Song muốn nổi giận, nên Đông Bác Hải thức thời mà dời đề tài. Hai người đi tới một phòng bao, sau khi đi cô ngồi ở bên cạnh mình, Đông Bác Hải nhận lấy thực đơn từ trong tay phục vụ, mới vừa mở ra liền hỏi: “Muốn ăn cái gì?”

“Tùy.” Anh nghiêng cổ liếc cô một cái, nhẹ nhàng cười và nói: “Nơi này cũng không có tùy.” “Anh cố tình muốn cãi nhau phải hay không?” Ăn một bữa cơm mà anh cũng muốn tranh cãi với cô, mệt! Đông Bác Hải ngồi thẳng rồi nhún vai, không rảnh để ý tới, anh chọn thức ăn xong rồi đưa thực đơn cho phục vụ, phục vụ cung kính nhận lấy, và lễ phép hỏi: “Xin hỏi Tam thiếu gia, hai vị cần rượu không?” Hai người nhìn lẫn nhau, Vô Song cũng không có ý kiến gì, dù sao cô cũng không uống rượu, Đông Bác Hải muốn nói lấy một chai, nhưng sợ gặp phải phản đối của Vô Song, phục vụ thấy đáng vẻ do dự của bọn họ thì đưa tới một quyển sách nhỏ, “Bình thường tình nhân tới nhà hàng này của chúng tôi sẽ chơi một trò chơi, lấy rượu ‘tình ái’ làm phạt, từ trong trò chơi này là ‘thành thục dững cầm’.” Đông Bác Hải có vẻ hứng thú, thành thục dững cầm? ! “Thú vị đấy.” “Là tìm bí mật, là biện pháp hiệu đối phương tốt nhất.” Phục vụ thấy Đông Bác Hải có vẻ hứng thú, thì nói thêm một câu, nó lại càng khiến cho Đông Bác Hải nảy sinh hứng thú hơn, anh nhận lấy sách nhỏ trong tay của phục vụ, mở ra nhìn mấy cái nhân, “Đây là cái gì?” “Đây là câu hỏi về thành thục.” Tiếp theo anh chàng phục vụ lấy từ trong túi ra một quyển khác đưa cho Vô Song, “Đây là câu hỏi về dững cầm. Các vị có thể lấy bất kỳ phương thức nào mà phán đoán thắng thua, bên thắng

cho bên thua chọn muốn thành thực hay là dừng cảm, sau đó cầm sách, để cho người thua lật một tờ tùy ý, sau đó trả lời hoặc là làm theo.” “Thú vị.” Đông Bác Hải nóng lòng muốn được thử ngay lập tức. “Vô Song, có dám hay không chơi?” Anh cố ý dùng ‘có dám hay không’ để khích tướng cô. “Có gì mà không dám.” Vô Song trả lại anh một ánh mắt khiêu khích, không phải giận dữ mà là cô cũng bị thuyết phục. Thành thực và dừng cảm, chính là giống như bọn họ bây giờ, cô đối với anh thiếu dừng cảm không đủ kiên định, anh đối với cô thiếu thành thực không đủ thẳng thắn. Rất nhanh phục vụ liền đưa lên rượu ‘tình ái’, sau đó lui xuống. “Muốn chơi thế nào?” Đông Bác Hải hỏi. “Anh muốn chơi như thế nào, thì chơi như thế đó.” Cô chưa có chơi qua, nên đương nhiên là không hiểu chơi như thế nào. Đông Bác Hải hơi cau mày suy nghĩ, không thích hợp sử dụng rượu ở trên người Vô Song, nhưng ngoại trừ chơi đoán số trong quán bar, đồ xúc sắc, còn có thể chơi như thế nào? Anh thoáng liếc thấy bút trên khay thức ăn, trong lòng nhất thời có chủ ý. “Chúng ta bắt thăm định thắng thua thế nào?” “Được.” Cái này lại vô cùng đơn giản rồi, Vô Song vui vẻ tiếp nhận. Đông Bác Hải xé xuống hai góc từ trên thực đơn, ở trên đó viết lên hai chữ thắng thua, sau đó gấp nó lại, nắm ở trong tay lắc lư mấy cái, vì bảo đảm trò chơi công bằng, nên anh mở ra tay để cho Vô Song bắt trước, cô bắt một cái tùy ý, trong lòng thấp thỏm căng thẳng mà mở nó ra. “Hô ~” a di đà Phật, cảm ơn trời đất là một chữ ‘thắng’. Cô có chút đắc ý, “Anh thua rồi.” “Anh lựa chọn dừng cảm.” Đông Bác Hải nhún nhún vai, tuy không cam lòng nhưng cũng không thể làm gì được, vì quy tắc trò chơi phải tuân thủ, anh mở ra sách nhỏ dừng cảm và “Phốc” một cái cười phun ra. “Là cái gì?” Vô Song thật tò mò mà hỏi. “Anh có thể đổi ý không?” Anh che sách không để cho cô xem, biểu lộ có chút mất tự nhiên, lúng túng giống như là muốn anh ở trường chạy vậy. “Sao anh có thể xấu như thế?” Vô Song khinh bỉ mà liếc anh, trò chơi là anh xúi cô chơi, hiện tại thua lại muốn đổi ý, ai kêu chứ. “Phốc” Thấy cô tức giận, anh không nhịn được mà phun một cái, “Anh đùa với em thôi.” Anh mở sách nhỏ ra, “Trên đó viết, ngâm rượu hôn lưỡi với bà xã.” “Cái gì?” Vô Song kinh hãi đến mức thiếu chút nữa đã vỗ lên bàn, anh thua tại sao phải liên lụy đến cô. “Em không tin.” Cô đoạt lấy sách nhỏ nhìn, nhất thời muốn gào một câu: oh ~ bán bánh cũng đúng. Đông Bác Hải liếc qua thấy biểu tình của cô tức giận, khiếp sợ, phát điên, dở khóc dở cười, không thể không ca ngợi nhà hàng này thật đúng là hiểu chuyện. Anh rót một ly rượu, cầm trong tay đứng đưa, tà khí nhìn Vô Song, “Chuẩn bị xong chưa?” “Em cho phép anh đổi ý.” Chỉ là hôn lưỡi thôi cũng đủ mặt cô đỏ tới mang tai rồi, còn ngâm rượu hôn lưỡi, anh còn không nuốt sống cô cho rồi. “Muộn rồi.” Anh vốn là không muốn muốn đổi ý, nói hối hận cũng chỉ là chọc cô chơi thôi. “Ách.” Lúc Vô Song lơ mơ phát giác ra, thì anh đã ngâm một ngụm rượu ôm cổ của cô, chính xác không lầm mà hôn đôi môi anh đào của cô, và cũng đem hương rượu tinh khiết, đưa vào trong miệng của cô, triền miên hôn lưỡi còn có mùi rượu quanh quẩn ở trong miệng hai người, nụ hôn này so với quá khứ say mê hơn, bởi vì có tác dụng kích thích tình dục của rượu. “Khụ.” Vô Song bị rượu cay mà sặc một chút, nên Đông Bác Hải mới buông môi cô ra. “Khụ khụ khụ!” Được tạm nghỉ nên cô ho khan. “Không sao chứ.” Anh lo lắng vuốt sau lưng cô, còn Vô Song nói không ra lời nên phát phát tay với anh, ý bảo cô không sao. “Chơi tiếp chứ?” Anh nhếch môi cười. “Chơi.” Nếu cô sợ, sẽ tỏ rõ cô là con rùa nhai. Không khí trở lại bình thường, Đông Bác Hải lại xe xuống hai góc nữa, lắc lắc một lúc, rồi để cho Vô Song chọn, lần này vận số của cô có chút đen đủi, là một chữ ‘thua’. “Em chọn thành thực.” Có kinh nghiệm ‘dừng cảm’ của Đông Bác Hải, nên cô không dám chọn, cô mở sách nhỏ ra, tức khắc cô muốn khóc. Chết tiệt, thành thực so với dừng cảm còn thảm hại hơn nữa! “Viết cái gì?” Đông Bác Hải cầm lấy sách nhỏ, sau khi nhìn một cái rồi bật cười, sau đó bộ mặt ra vẻ phớt tỉnh hỏi: “Đông phu nhân, xin hỏi em từng có cực khoái sao?” Hàm răng của Vô Song cũng sắp cắn nát rồi, hai gò má kìm nén đến đỏ bừng, không phải anh biết rõ sao mà còn cố hỏi? Cũng đã yêu nhiều lần như vậy rồi, nếu cô trả lời không có, vậy không phải đánh đồng với nói anh không có năng lực sao. Cô thành thật trả lời t: “. Có” “Từ khi có mấy lần?” Anh được một tác lại muốn tiến thêm một bước. “Này, trên đó chỉ có một câu hỏi, xin mời tuân thủ quy tắc trò chơi được chứ.” Đồ lưu manh. “OK, tiếp tục chứ?” Anh gật đầu, bộ dáng thuận theo cũng đáng đánh đòn. “Tiếp tục.” Lần này vẫn là Vô Song thua. Hai quyển sách đặt ở trên mặt bàn, cô do dự nên chọn cái nào, thành thực hay dừng cảm đều là bẫy rập, mẹ ơi, dù sao đối với phụ nữ cũng là thiệt thòi. Do dự mấy lần, nếu lựa chọn thành thực, thì nói như thế nào đây? Thành thực chỉ cần trả lời câu hỏi, mà dừng cảm là muốn mạo hiểm, cô không có tinh thần mạo hiểm đó. Hít một hơi thật sâu, cô nhanh chóng mở ra sách thành thực, còn chưa có mở ra, Đông Bác Hải đã không kịp chờ đợi mà hỏi: “Là cái gì?” Cô có chút há hê liếc nhìn anh một cái, rồi chậm rãi mở ra, và câu hỏi lần này là: “Có bao nhiêu nam hay nữ sẽ thích bạn?” Vô Song sững sờ, lâm vào tình trạng hôn mê, cô cũng quá xui xẻo mà.

176. Chương 176: Hát Cho Đông Phu Nhân Nghe

“Ha ha.” Đông Bác Hải cười hai tiếng, câu hỏi này rất được lòng anh. Vô Song mím chặt môi siết chặt quả đấm, giống như cô muốn hỏi câu hỏi này có thể bỏ qua hay không! Đáp án có vẻ dễ dàng đoán ra, không có khả năng. Cô hít sâu nhì một hơi, và ánh mắt nhìn chăm chăm vào Đông Bác Hải, “Chỉ có một, thích nhất” Cô do dự một lúc, đang suy nghĩ là nên tiếp tục thành thực hay là lừa dối. Đông Bác Hải hiển nhiên là sững sốt, chỉ có một? Cô ấy biết gì không? ! Lông mi hơi nhăn, anh vẫn như cũ không biến sắc mà chờ đợi đoạn sau của cô “Cũng chỉ thích nhất một người.” Cuối cùng thì Vô Song cũng lựa chọn thành thực, bởi vì đây không chỉ là trò chơi, cũng là chìa khoá rộng mở nội tâm của bọn họ, đã dám chơi thì phải dám chịu. “Vô Song.” Giọng của anh đột nhiên khàn khàn mà gọi cô, muốn ngả bài với cô, đáng tiếc đối với Vô Song mà nói đã không còn bất cứ ý nghĩa gì nữa, không phải là cô không cho anh cơ hội, mà là chính bản thân anh không biết quý trọng. “Tiếp tục.” Cô nhẹ nhàng cắt đứt lời của anh, lần này là do cô viết, cho anh bắt thăm, Đông Bác Hải không chớp mắt mà nhìn vào con người của cô, sau đó anh hơi né ra, rồi đưa tay tùy ý bắt một cái, vừa mở ra vừa điều chỉnh tâm tư hỗn độn của mình. Lần này là anh rút được một chữ ‘ thua ’, anh trả lời, “Anh chọn dừng cầm.” Anh cảm thấy thành thực đáng sợ hơn dừng cầm, nên anh chọn dừng cầm, Vô Song lại càng khấn trương hơn anh, nói ‘ dừng cầm ’ là trừng phạt bên thua, nhưng thật ra là thuận tiện cho bên thua biến tướng, không công bằng! Anh bình tĩnh và thoải mái mở ra sách nhỏ, Vô Song nặng nề không chịu được, mà thấp thỏm hỏi: “Là cái gì?” “Trước mặt mọi người hát tặng cho người yêu một khúc.” Anh mở sách nhỏ ra ở trước mặt cô, lần này Vô Song như giảm được căng thẳng, a di đà Phật, cảm ơn trời đất, cô không cần chịu tội. “Em rất sợ anh hôn em?” Cô cao hứng, nhưng Đông Bác Hải lại mất hứng, bọn họ là người yêu, ôm ôm ấp ấp, anh anh em em, vốn nên là một chuyện rất hạnh phúc, nhưng cô lại sợ anh. “Không có.” Vô Song cũng không có nguyên do, cô vẫn có cảm giác lúc được anh hôn, không né tránh, chỉ là không quen bị cưỡng ép. Anh hoài nghi mà nhìn chăm chăm vào ánh mắt của cô, chỉ cần là nói dối thì mắt sẽ lóe lên, cho dù không động đậy con người cũng sẽ hơi run, rất tốt, ánh mắt của cô không có run rẩy, anh cười hài lòng, “Anh tin tưởng em.” “Đi.” Anh đứng dậy nắm tay của cô. “Đi đâu?” Bọn họ còn chưa ăn cơm mà. “Trước mặt mọi người tặng cho em một ca khúc.” “Hát ở chỗ này đi!” Trước mặt mọi người, cô sẽ rất xấu hổ. “Như vậy sao được, đại trưởng phu nói được là làm được.” Anh cố chấp nắm tay của cô đi ra ngoài, lúc ra cửa thì vừa đúng lúc gặp nhân viên phục vụ đưa đồ ăn vào. “Món ăn cứ tiếp tục mang lên, chúng tôi đi rồi sẽ về.” Anh nói một câu với phục vụ, phục vụ cung kính gật đầu. Bọn họ đi tới đại sảnh, không gian phòng ăn này rất lớn, có chừng 900 mét vuông, hơn một trăm bộ bàn ghế sa lon, chính giữa đại sảnh có một sân khấu nhỏ, dùng để trình diễn đàn vi-ô-lông , một phòng ăn cao cấp như vậy, không có âm nhạc sao được. “Bác Hải, đừng càn quấy.” Chỉ cần nhìn thấy nhiều người như vậy, Vô Song cũng đã thấy xấu hổ, lại càng không cần phải nói bọn họ đều đem ánh mắt đặt ở trên người họ, cô sẽ ngượng ngùng đến mức choáng. Đông Bác Hải cười nhẹ không nói, kéo tay cô đang nắm ống tay áo của anh xuống, xoay người tảo nhả bước lên sân khấu. Tiếng đàn vi-ô-lông dừng lại. “Các bạn đi xuống đi.” Quản lý đi tới, đuổi nhạc công đàn vi-ô-lông xuống, Đông Bác Hải ghé vào lỗ tai hắn dặn dò gì đó, chỉ thấy quản lý gật đầu rồi lui xuống. “Xin chào mọi người, rất xin lỗi vì đã quấy rầy mọi người dùng cơm, hôm nay ở chỗ này, tôi muốn tặng cho phu nhân của tôi Chúc Vô Song một ca khúc, hi vọng phu nhân tôi mỗi ngày đều vui vẻ.” Ba ba! Mọi người đầu tiên là sững sờ một chút, tức thì có người hiểu chuyện liền vỗ tay. Vô Song đã sớm hóa đá mặt đỏ tới mang tai rồi, không cần nhìn chung quanh cô cũng có thể cảm nhận được ánh mắt ở quanh mình, rất là nóng giống như là đang bị ngọn lửa nấu vậy, cả người cô rất nóng muốn chạy trốn, nhưng thân thể lại cũng không phải do cô làm chủ, chân giống như là bị đóng lại không nhúc nhích được. “Phu nhân của tôi ở đó bên.” Càng đáng chết hơn là Đông Bác Hải lại chỉa về phía cô giới thiệu với mọi người. Mẹ ơi! Ông trời xin thương xót, ột tia chớp đánh chết cô đi! “Ừng ừng ——” Đột nhiên một tiếng sấm nhất thời nổ vang ở trong phòng ăn, Vô Song sợ tới mức co người một chút, thiếu chút nữa đã náo loạn rồi, không dám cầu nguyện bậy nữa. Mọi người cũng chấn động một chút, chỉ chốc lát sau thì giai điệu âm nhạc nhẹ nhàng vang lên, —— chính là yêu em David Tao (Đào Triết) (mp3.zing /bai-hat/Chinh-la-yeu-em-Dao-Triet-David-Tao/IW60DIAA.html) “Đông phu nhân nên lắng tai nghe nhé.” Anh cầm micro nhìn về phía Vô Song, vẻ mặt đều là tình nồng không tan được. Nói không cảm động là giả , nhưng Vô Song vẫn không phải cảm động đến mức ném hồn đi, giống như hao sắc mà nhìn anh cười khúc khích, cô rất lý trí, lý trí đến mức cho anh một cái xem thường, giống như là chờ anh thất

bại. Đông Bác Hải ca hát sẽ nghe được sao? Ha ha, giết chết cô cũng không tin, cô dám khẳng định anh hát chắc chắn sẽ còn khó nghe hơn heo. Con trai chính là chứng minh tốt nhất! Âm nhạc chậm rãi tới, thanh âm của Đông Bác Hải gợi cảm chọc người, theo micro vang lên du dương. Anh vẫn luôn muốn nói với em Em cho anh vui vẻ mà không ngờ tới Giống như ốc đảo cho sa mạc. Nói, em sẽ vĩnh viễn ở cùng với anh Làm cây cho anh, cánh cho anh Để cho anh bay, cũng có ổ để trở về. Anh nguyện ý, anh cũng vậy có thể bỏ ra tất cả, cũng sẽ không hối tiếc. Ở cùng nhau, nhìn thời gian trôi qua, phải nhớ được phương thức chúng ta yêu nhau Chính là yêu em yêu em Có buồn có vui Có em, bình thần cũng có ý nghĩa Chính là yêu em yêu em Ngọt ngào một cách thoải mái Loại cảm giác đó chính là em Anh vẫn luôn muốn nói với em Em cho anh vui vẻ không ngờ tới “Ồ ô.” Người hiểu chuyện thì lên tiếng reo hò, nổ vang cả màng nhĩ của Vô Song, cô đã sớm hóa đá trong gió, rất khó tin. Anh nguyện ý thật sự nguyện ý, bỏ ra tất cả cũng chỉ muốn bảo vệ em Thời gian ở chung một chỗ tiếp tục trôi qua xin nhớ anh yêu em đến cỡ nào Chính là yêu em yêu em Không bỏ không rời Không thềm để ý trên con đường có bao nhiêu mưa gió Chính là yêu em yêu em Đặt ở trong lòng bàn tay em Hạnh phúc rực rỡ cho em hết Hết ca khúc, Đông Bác Hải thả micro lên lại cái giá, liếc nhìn Vô Song nhưu mày, “Đông phu nhân, em có yêu thích bài hát anh tặng cho em không?” “Thích, thích, thích.” Vô số ‘Đông phu nhân’ đáp lại anh, Đông phu nhân chính thức đã sớm kinh ngạc đến ngây người rồi, mắt đều không nháy mà nhìn chăm chăm vào anh. Anh thế mà lại biết ca hát? Hơn nữa còn là dễ nghe muốn chết, thật là ngoài ý muốn mà, rất ngoài ý muốn, thật là khó tiêu hóa sự thật này. Sao có thể chứ? Con trai hát khó nghe như vậy, anh hẳn là ca hát cũng không tốt hơn mới đúng chứ, chẳng lẽ là gien di truyền có vấn đề, giọng của anh tốt lại không di truyền cho con? “Đông phu nhân, em có yêu thích bài hát anh tặng cho em không?” Anh từ trên sân khấu bước xuống đi tới trước mặt cô, mặt hơi hồng, ánh mắt sáng rực nhìn cô, lại có vẻ thẹn thùng của chàng trai mới lớn. Từ lần đó sau khi nghe cô hát, anh vẫn muốn tặng cô một ca khúc, hi vọng cô cũng có thể ghi khắc cả đời. Không thể nghĩ ngờ anh làm được, mặc dù Vô Song không có biểu hiện rất hưng phấn, nhưng bài hát này quả thật đã khắc thật sâu ở trong lòng của cô, từng lời ca đều khiến cho cô cảm động đến mức té bào phồng lên. “Thích.” Hồi lâu, cô mới lộ ra nụ cười ngọt ngào nhất. “KISS, KISS, KISS.” Tới nơi này ăn cơm đại đa số đều là tình nhân, tất cả mọi người gần như điên cuồng mà cao giọng la lên, Đông Bác Hải nói ra cho oai là thịnh tình của mọi người khó chối, ôm lấy Vô Song rồi hôn.

177. Chương 177: Chạy Trốn Truy Kích

“Ăn cơm đi.” Sau khi kết thúc nụ hôn say đắm, Vô Song thẹn thùng cúi đầu xuống. “Ừ.” Đông Bác Hải cười cưng chiều, rồi ngẩng đầu nhìn về phía mọi người, “Cám ơn mọi người” không có ném hột gà thú vị cho anh. Hai người ở trong tiếng thét của mọi người mà trở về phòng bao, nhiệt tình của mọi người giống như náo động phòng tân hôn vậy, cảm xúc muốn cao bao nhiêu thì có cao bấy nhiêu. Trong phòng bao, món ăn đã dọn lên đầy đủ rồi, Đông Bác Hải cắt một miếng bò bít-tết ra cho Vô Song, đưa tới bên miệng của cô, Vô Song áp ứng nhìn, hiển nhiên là cô còn chưa tiêu hóa được sự thật, “Anh thế mà lại biết hát.” “Anh hát rất kỳ quái sao?” Anh hỏi ngược lại. “Dĩ nhiên, bởi vì” “Hử?” Nghe cô không nói nữa, thì anh nhướn lông mày. “Không có gì, chỉ là cảm thấy ngoài ý muốn vì anh cũng cảm thấy hứng thú đối với ca hát.” Cô cười ha hả, đổi chủ đề. Đông Bác Hải cười nhẹ nhàng, anh không phải cảm thấy hứng thú đối với ca hát, anh chỉ là cảm thấy bài hát này rất thích hợp để tặng cho cô, nên mới học nó, thật sự chính là đã khiến cho cô cho đoán đúng, anh thật sự không biết ca hát, nếu không phải là anh có nhiều tiền, thì đoán chừng không có một giáo sư âm nhạc nào nguyện ý dạy cho anh một học sinh hoàn toàn không có ngũ âm như vậy. “Để tự em đi!” Đột nhiên anh dịu dàng săn sóc, khiến cho Vô Song trở lại trạng thái yêu đương một lần nữa, có vẻ có chút không thích ứng, vì bọn họ đã lâu không có nhu tình mật ý như vậy mà ngồi chung một chỗ ăn cơm. “Em ăn trước đi, anh đi toilet.” Anh giao nĩa vào trong tay của cô, dịu dàng cười với cô, rồi đứng dậy đi đến toilet. Đi toilet xong, anh đang chuẩn bị ra cửa, thì trong lúc vô tình nghe được sát vách có người đang nói điện thoại, anh cũng không phải là có đam mê nghe lén, mà là nội dung hẳn ta nói điện thoại, khiến cho anh có hứng thú. “Tổng giám đốc, Đông Bác Hải cùng phụ nữ của hắn đang dùng cơm ở nhà hàng XX.” “Hiện tại liên tiêu diệt bọn họ sao?” “Dạ, tôi biết rồi.” Sấm sét giữa trời quang, Đông Bác Hải giống như bị người đánh một đòn cảnh cáo, trong đầu toát ra ý nghĩ đầu

tiên chính là, Đông Hải Sinh chưa chết. Anh lập tức đẩy cửa toilet ra, đi tới sát vách đá một cửa sổ văng của nhỏ toilet, gã đàn ông còn chưa kịp cúp điện thoại nhìn thấy anh đầu tiên là sững sờ, sau đó thì rút súng, đáng tiếc tốc độ của hắn không có nhanh bằng quả đấm của anh, một quyền của Đông Bác Hải đã đánh hắn nằm ở trên tường, sau đó dùng cằm nã thủ tóm lấy súng của hắn, hơn nữa dùng cán súng đánh hắn ngất xỉu, rồi nhét vào bên cạnh, sau đó nhặt lên điện thoại hắn làm rơi ở trên mặt đất, tra xét số điện thoại một chút, không phải là Đông Hải Sinh, nhưng cũng không ảnh hưởng hoài nghi của anh đối với chuyện Đông Hải Sinh bị nổ chết. Anh xoay người rào bước vội vã đi tới phòng bao, anh phải tranh thủ từng giây mang Vô Song rời khỏi nơi này, nếu không ngoài dự đoán, thì người của đối phương sẽ rất nhanh bao vây ở đây. “An Sâm, hành động khẩn cấp.” Anh vừa đi vừa nói điện thoại. “Tôi dẫn bọn họ tới đoạn đường XX, cô dẫn người ở nơi đó chờ tôi.” Anh cúp điện thoại, rồi bắt đầu chạy bộ, trở lại phòng bao cũng không kịp thở mà đập một cái, rồi nắm lấy tay của Vô Song, bước nhanh ra ngoài. “Làm sao vậy?” Anh luôn là khó hiểu như vậy, cô cũng còn chưa có ăn no mà. “Đừng hỏi, tự nhiên một chút.” Đi ra phòng bao tay anh nắm cánh tay của cô, đổi thành ôm vai thơm của cô. “Làm sao vậy?” Vô Song bắt đầu lo lắng, trong lòng nổi lên một dự cảm xấu. “Lên xe anh sẽ nói cho em biết, mỉm cười đi.” Anh lại gần cô, rồi ở bên tai cô thì thầm, cô vô cùng mất tự nhiên mà mỉm cười còn khó coi hơn khó, Đông Bác Hải pha trò, “Thật xấu xí.” “Anh nói cái gì?” Anh chê cô xấu xí? “Anh nói thật là đẹp mắt, tiếp tục duy trì.” Có cô ở đây, cho dù tai vạ đến nơi tâm tình của anh cũng không tồi tệ. Khoảng cách 9 phút, bởi vì lo sợ bất an, Vô Song cảm giác giống như là đi chín giờ vậy, mặt cũng sắp cười đến tê liệt rồi, rốt cuộc cũng nhìn thấy ánh rạng đông — cửa chính. “Bọn họ ở đâu!” Sau lưng, ở trong phòng ăn có người bộc phát ra tiếng, “Mau đuổi theo, đừng để cho bọn họ trốn thoát.” Nói thì chậm, chính là nhanh, Đông Bác Hải bắt lấy tay của Vô Song bỏ chạy, vừa chạy còn vừa nói với cô: “Không nên quay đầu lại.” Anh sợ cô nhìn thấy nhiều người vây đuổi bọn họ như vậy, thì cô sẽ mềm chân. “Bọn họ là người của đại thiếu gia?” “Không biết.” Không biết? “Anh còn có kẻ thù khác?” “Không biết.” Không biết, không biết, sao cái gì cũng không biết chứ! “Chúng ta phải chạy trốn tới đâu?” Lại nói không biết, cô muốn khóc điên rồi. “Lên xe trước.” Hai người chạy đến chỗ đậu xe, rồi ngồi lên xe thể thao, cũng may Tam thiếu gia anh mặt mũi lớn, nên xe được dừng sát ở ven đường, và rất thuận tiện lái đi. Chân ga vừa giẫm, thì xe thể thao đã tựa như tên bay mà vụt đi ra ngoài — “Cài chặt dây an toàn.” Anh cẩn thận dặn dò. “A.” Vô Song đáp một tiếng rồi làm theo, sau khi cài dây an toàn của mình, thì cô nhìn anh, “Muốn em cài giúp anh chứ.” “Ừ.” Anh nhẹ nhàng gật đầu. Vô Song mới vừa cài chặt dây an toàn cho anh, anh lại đột nhiên thay đổi, Vô Song không hề chuẩn bị nên thân thể mất đi trọng tâm, theo quán tính mà lao về phía trước, đầu đụng lên vật cứng một cái, không có chảy máu, nhưng sưng lên một cục u, ngay sau đó từ sau lưng truyền đến một loạt tiếng súng. Bang bang bang! Thanh âm đạn bắn lên miếng sắt. “Không sao chứ!” Đông Bác Hải lo lắng hỏi. “Không sao.” Cô che cục u bị đụng, và lắc đầu. “Nắm chặt dây an toàn.” Có thể bọn họ tùy thời sẽ nghiêng ngã. “Ừ.” Vô Song quay đầu lại nhìn phía sau lưng, có chín chiếc xe đang đuổi theo bọn họ, có chín chuôi súng lục lộ ra bên ngoài cửa sổ, xe đã chạy lên xa lộ cao tốc, hai bên không có ai, lúc này không có chiếc xe nào chạy qua bên cạnh bọn họ, đối phương mới dám to gan nổ súng bậy như thế. “Bác Hải, bọn họ rốt cuộc là người thế nào, tại sao phải đuổi cùng giết tận anh?” Vô Song không ngừng tò mò mà hỏi lần nữa. “Anh cũng không chắc chắn.” Anh vừa lái xe, vừa cảnh giác xem xét kỹ lưỡng ở sau lưng, khoảng cách theo bọn họ vẫn duy trì không bị đột kích. “Kẻ thù của anh rất nhiều sao?” “Ừ.” “Có thể nói con số đại khái không?” Nếu như không nhiều có thể loại trừ, thù hận sâu nhất với anh hẳn là có. “Không nói chính xác được.” Người trong giang hồ, làm sao mà có thể không kết thù, nhưng không có ai dám ở sau lưng Đông Bác Hải anh đâm chết anh, không phải là không có ~ có! Có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà Đông Hải Sinh là tiêu biểu nhất. “A ~” Vô Song muốn khóc, sao lúc yêu anh anh không nói là đi theo anh thì đầu đều có tùy thời dọn nhà, chết tiệt! Bang bang bang ~ bùm! Một trận tiếng súng vang lên mãnh liệt, thủy tinh phía sau xe bị tấn công nát rồi, Đông Bác Hải ra lệnh cho cô, “Cúi xuống!” “A ~” Vô Song khóc không ra nước mắt mà nghiêng cổ vùi đầu xuống, sợ tới mức nước mắt rùng rùng nhìn anh, nơm nớp lo sợ mà nói: “Anh cẩn thận.” “Yên tâm đi, hãy chăm sóc chính em.” Không phải lần đầu tiên anh bị truy kích, đã có kinh nghiệm rồi mà. Vô Song hiểu ý gật đầu, gặp chuyện như vậy ai cũng sẽ sợ, nhưng mà có anh ở bên người, cô cảm thấy mình không hề sợ chết như trong tưởng tượng! “Anh muốn tăng tốc, em nắm chặt dây an toàn nhé.” “Ừ!” Dây an toàn bị cô nắm chặt ở trong tay đã không thể chặt hơn nữa, mồ hôi lạnh cũng toát ra rồi. Đông Bác Hải nhắm mắt lại, đột nhiên lái lắc lư hình chữ ‘S’, khiến cho xe đối phương đi theo cũng đành đưa mấy cái, vì vậy sự cố bị kích đã xảy ra, sau xe bọn họ, có hai chiếc xe cùng nhau lắc lư, một chiếc bị đụng lật, một chiếc bị đụng cũng ngã ở ven đường. “Oa, anh rất lợi hại.” Kỹ thuật lái xe của anh, làm Vô Song bội phục mà giờ ngón tay cái lên, so với rất nhiều tay đua xe chuyên nghiệp mà cô đã gặp còn muốn lợi hại hơn. “Chút lòng

thành.” Đông Bác Hải cũng không khiếm tốn mà cười cười. Khi hai người có phần quên nguy hiểm, vừa nói vừa cười đàm luận, thì đột nhiên phía sau xông lên một chiếc xe gắn máy chạy quá tốc độ, nếu không phải tạp âm của nó quá lớn, thì Đông Bác Hải sẽ không chú ý tới nó. “Mau tránh đến chỗ ngồi phía sau đi.” Anh vội vàng kêu lên, Vô Song ngoan ngoãn phối hợp, cô vội vàng cởi dây an toàn, nhưng nguyên nhân là vì quá nóng nảy, nên mặc kệ cô làm thế nào cũng không tháo ra được, cô sợ nên có chút mất bình tĩnh, và không biết làm sao mà nhìn về Đông Bác Hải, “Không tháo được.” “Đừng nóng vội, từ từ đi.” Anh nắm giữ tay lái, nhưng cũng không giúp cô. “A.” Vô Song cảm thấy mình rất ngốc, cô thử hít một hơi thật sâu, ở trong lòng tự nhủ không được gấp gáp, không được gấp gáp, rất nhanh cô đã bình tĩnh lại, và cởi dây an toàn ra. “Mở được rồi.” Cô vui mừng kích động muốn hoan hô. “Mau tránh ra phía đằng sau đi.” Đông Bác Hải không dám phân tâm, con mắt vẫn nhìn chăm chú ở phía trước, tính toán chỗ đã chỉ định còn khoảng cách bao nhiêu. “Anh phải cẩn thận.” Không yên lòng nhìn hai mắt anh, cô trốn được ra phía đằng sau. Rầm rầm rầm! Xe gắn máy đuổi theo, người ngồi ở phía sau cảm thấy, bắn nát thủy tinh hai bên cửa sổ xe, Vô Song sợ tới mức cuốn co vào sàn, che chặt lỗ tai, tiếng đạn đủ khiến cho người nhát gan sợ tới mức hồn bay phách tán! Đông Bác Hải nhìn qua kiếng chiếu hậu thấy khoảng cách với xe gắn máy cũng chỉ có một mét, trong lòng anh nảy sinh một kế, đột nhiên hạ tốc độ chân ga, lập tức xe gắn máy chạy tới trước mặt, anh chợt một đạp mạnh chân ga, hướng về phía xe gắn máy dừng tới, ‘rầm’ một tiếng, xe gắn máy bể chia năm xẻ bảy, mà xe BMW chỉ là chịu một chút tổn hại. Rầm rầm rầm! Ngay sau đó, sau xe lại vang lên một trận súng tấn công mãnh liệt. “A ~” Vô Song sợ tới mức thét lên, trái tim đã sớm nâng lên tới cổ họng, có thể sẽ tùy thời nhảy ra, mặc kệ người tỉnh táo thế nào, nội tâm thế nào, chỉ cần là lần đầu tiên trải qua kích thích điên cuồng, trải qua nguy hiểm như vậy, cũng sẽ sợ tới mức tâm tình mất khống chế, kẻ nghiêm trọng có khả năng sẽ bị đột tử. “Lập tức có thể thoát khỏi bọn họ rồi!” Nghe tiếng thét của cô, Đông Bác Hải lên tiếng an ủi. “Em cũng sắp mệt lả rồi.” Vô Song mệt mỏi mà trả lời anh một câu. “Đông phu nhân, em yếu ớt thế sao?” Anh có chút buồn cười, ngày đó lúc cô tìm chết, thật sự là rất bi thảm. “Anh không sợ?” Cô cũng không tin, từ nhỏ anh đã to gan như thế. “Sợ cái gì? Chết cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.” “Không sợ, anh chạy cái gì?” Thôi đi, thật là giả dối, nói một đằng làm một nẻo. “A! Khi còn bé, thầy giáo em đã không dạy em sao, chết có nhẹ tựa lông hồng, nặng như Thái Sơn sao? Chết ở trong tay đám cặn bã này, anh không mặt mũi nào mà gặp tổ tông đâu!” “Không muốn chết, thì chuyên tâm lái xe của anh đi!” Tặng anh một cái xem thường, Vô Song giữ vững im lặng, cãi vã với anh một chút cô cũng không còn sợ như vậy nữa. Vô Song nằm nghỉ ngơi vốn tưởng rằng sẽ được nghỉ một lúc, không ngờ tình hình lại phát sinh.

178. Chương 178: Cuộc Sống Tựa Như Phim Truyền Hình Cầu Huyết

“Chết tiệt!” Đông Bác Hải khẽ nguyền rủa một tiếng. “Thế nào rồi?” Vô Song run rẩy mà nhìn anh, nghe giọng điệu này của anh cũng biết lại có chuyện không tốt xảy ra rồi. “Ngồi vững nhé.” “Anh lại muốn. Ngao, đau quá!” Xe đột nhiên quẹo thật nhanh, đụng gãy rào chắn ngăn ra hai bên, tốc độ va chạm quá nặng, nên Vô Song khó lòng phòng bị, đầu lại bị thương nặng, choáng nga, nếu tiếp tục va đập như vậy nữa, cho dù là cô còn mạng sống sót cũng sẽ bị đụng thành kẻ ngu. Bùm! Đột nhiên bên cạnh truyền đến một tiếng có vẻ bị bóp nghẹt, anh thần nhiên liếc mắt một cái, rồi nhếch môi cười lạnh, đồ ngu ngốc, mấy chữ lớn như vậy mà cũng không nhìn thấy. Phía trước đang thi công, yêu cầu xe đi vòng! “Sắp tới chưa?” Cô thật sự không được rồi, trong dạ dày đang đảo lộn muốn phun. “Sắp rồi.” Anh ngắm nhìn cô, trong nháy mắt ở phía đối diện là một chiếc xe buýt đang lái tới, nên đột nhiên anh quẹo cua thật nhanh, Vô Song lại run rẩy một lần nữa đụng đưa sang trái phải, đầu liên tiếp bị va đập, và cả người cô đều đau đớn, “Anh còn lắc tới lắc lui như vậy nữa, em tình nguyện chết cho xong!” Chết cũng là xong hết mọi chuyện, không đến mức đau đớn đến khó chịu như vậy. “Không được nói lung tung.” Không biết vì sao, khi nghe cô nói chữ ‘chết’, thì trong lòng anh đột nhiên dâng lên một cơn lạnh lẽo, đặc biệt lo âu, bộ ngực giống như là có một đồng cây bông vải chận lại, đè nén rất khó chịu. Vô Song chau mày, nếu như bị đụng thành kẻ ngu, thì cô tình nguyện chết! “Nắm chặt đệm tựa, anh lại phải quẹo cua rồi.” “Ừ.” Cô rất miễn cưỡng mà hơi ngồi dậy, ôm thật chặt đệm tựa của tay lái phụ, đem đầu dính vào phía trên, cầu nguyện, đừng đụng đầu của cô nữa, thật sự muốn ngất rồi! Bùm! Rào chắn lại một lần nữa bị chặn ngang cắt đứt, xe thể thao chổng chất vết trầy lái vào đường chạy ở giữa, chiếc xe sau lưng vẫn theo sát không tha. “Hô ~”

Vô Song thở phào nhẹ nhõm, cảm ơn trời đất, lần này cô rất bình an. “Đông phu nhân.” Đông Bác Hải lại muốn trêu đùa cô một chút, lúc này tiếng súng lại mãnh liệt hơn. “Nằm xuống!” Anh vội vàng chuyển lời nói và hô, sau đó nâng tốc độ xe tới mức cao nhất, hai mắt nhìn chăm chăm ở phía trước, cũng đang tính toán lộ trình trong khi lái xe. Rất nhanh, xe đã tới đoạn đường XX mà anh đã hẹn với An Sâm, ‘rầm’ một tiếng, xe thể thao tựa như mũi tên bay tới phía trước, Vô Song chỉ cảm thấy gió mạnh từ phía sau thổi tới, thổi đến mức cả người cô đều lạnh, từ bên trong tới bên ngoài, ngón tay nắm chặt đệm tựa đã trắng bệch, không có chút huyết sắc nào! Đoạn đường phía trước rất rộng rãi, có năm sáu chiếc xe hơi màu đen dừng dàn hàng, ở giữa có để một lối đi, Đông Bác Hải lái ô-tô đi qua từ đường giữa được mở ra, ngay sau đó — Phanh – phanh – phanh! Tiếng súng mãnh liệt hướng về chiếc xe phía sau tấn công một trận, lượng xe phía sau bị buộc dừng lại và xe tới cũng không kịp tránh ra, ngược lại thành một đoàn bị tê dại, tự mình đụng vào nhau. “Xích ——” Đông Bác Hải đạp thắng gấp, vừa ổn định xe thì phản ứng đầu tiên của anh chính là quay đầu lại xem Vô Song, chỉ thấy vẻ mặt cô trắng bệch như sợi mì luộc giống như là gặp quỷ vậy, tóc rối giống như Mai Siêu Phong, anh thật không có lương tâm mà nở nụ cười. “Em còn sống sao?” Xem thường cười nhạo của anh, Vô Song uể oải mà hỏi. “Đông phu nhân, em thật dũng cảm, phần thưởng cho em là một cái hôn.” Anh nghiêng người, ở trên mặt cô rơi xuống một cái hôn phần thưởng, anh không phải là quá lời, anh thật sự cảm thấy Đông phu nhân dũng cảm, nếu đổi lại là cô gái khác cùng với anh điên cuồng chạy trốn chết, đoán chừng đã sớm bị sợ tới mức hồn bay phách tán, hôn mê rồi! Vô Song đối với khen ngợi của anh ném một cái xem thường, hi sinh quên mình để đổi lấy ca ngợi, cô mới không lạ gì! “Xuống xe thôi.” Anh cởi dây an toàn ra, đang chuẩn bị đẩy cửa xe ra bước xuống xe, nhưng lại thấy Vô Song không động dậy, nên anh nhíu mày, “Xuống xe.” “Em ~” Cô áp ứng nhìn anh, biểu lộ . “Em làm sao vậy?” Đông Bác Hải khẩn trương hỏi, sau đó lập tức đứng nửa người dậy kiểm tra phía sau của cô, không có trúng đạn, hẳn là không có sao. “Em ~” Đôi má lúm đồng tiền vốn là trắng bệch như tờ giấy, thì lập tức lại hơi ửng hồng có chút lúng túng, cô cúi đầu liếc nhìn chân của mình, “Chân đã tê rần rồi.” “Đau không?” Cô cho rằng anh sẽ cười nhạo cô, nhưng anh không có mà là rất quan tâm lo lắng cho cô. “Có chút.” Hẳn là chuột rút. “Em chờ anh một chút.” Anh đẩy cửa xe ra bước xuống xe, lại mở cửa xe rồi bế cô lên. “Bây giờ chúng ta phải đi đâu?” “Hỏi một chút, bọn họ chính là thuộc hạ của ai.” “Bọn họ sẽ nói sao?” “Sẽ.” “Sao anh khẳng định được? Em cảm thấy là không chắc chắn, trên TV diễn bình thường đàn em cũng sẽ không bán đại ca!” “Đông phu nhân, TV cùng với thực tế có một đoạn chênh lệch rất lớn!” “Vậy sao?” Sao cô không phát hiện nhỉ, theo cô cuộc sống và phim truyền hình đều cầu huyết giống nhau. “Tổng giám đốc, Vô Song tiểu thư.” An Sâm thấy bọn họ đi tới, cung kính mà kêu một tiếng. “Tổng giám đốc, bắt được một người sống.” Lúc này, hai tên thuộc hạ đè ép một gã đàn ông đi tới, tóc người đàn ông kia bù xù cấu bẩn gương mặt trắng xức, nơi bả vai bị trúng một phát đạn, máu đang không ngừng chảy ra ngoài. Nhìn máu đỏ thẫm kia đang nhiễm đỏ áo sơ mi trắng bên trong của hắn, tay của Vô Song không khỏi ôm cổ của Đông Bác Hải chặt một chút, trong dạ dày lại lặn lộn một lần nữa muốn trào tới cổ họng, cô ấn chặt ngực dời tầm mắt đi, cô dám khẳng định tối nay nhất định là mình không chợp mắt được! “Ai phái các người tới?” Trên mặt tuần tú bình tĩnh nhiễm chút giận dữ, và lạnh lùng nói. Gã đàn ông cắn chặt răng, không nói một lời. “Mày không cần nói tao cũng có thể đoán được.” Anh nâng khóe môi lên, con người lạnh lùng sâu không thấy đáy, giống như anh đã thật sự đoán được, khôn ngoan làm người ta tóc gáy dựng lên. Gã đàn ông đột nhiên trừng lớn cặp mắt, nhìn chăm chăm vào anh, thân hình cao lớn run lên một chút, chiến thuật tâm lý hiển nhiên là gã không biết! “Nếu như mày không chịu nói, vậy để mày sống sót cũng sẽ là nuôi hổ gây họa, người tới ——” “Bác Hải.” Vô Song nắm chặt cổ áo của anh, và từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, kinh hãi mà nhìn anh. “Anh không giết hắn, hắn sẽ giết anh.” Anh cúi đầu giải thích. “Thả hắn đi, giết người là phạm pháp!” “Anh đây là bị vây tự vệ, không tính là giết người.” Người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta tất sẽ phạm người, đây là tôn chỉ từ trước tới nay của Đông Bác Hải. “Thật ra thì hắn cũng rất đáng thương.” Nhìn gã đàn ông vẻ mặt sợ hãi vết thương chồng chất, nên cô không đành lòng. Cô đồng tình với gã, gã cũng chỉ là lấy tiền của người ta, mạng không phải của mình. “Đông phu nhân, tốt bụng của em dùng ở trên chiến trường, là sẽ hại em.” Anh nhíu mày, người đáng thương tất có chỗ đáng hận. “Bác Hải, anh hãy nghe em một lần đi!” Cô không thuận theo mà nắm cổ áo của anh làm nũng. Đông Bác Hải chỉ cảm thấy nhức đầu, nếu anh không nghe cô, khẳng định cô lại chiến tranh lạnh với anh, tình cảm thật vất vả mới hoà thuận, anh không muốn gây ra chuyện không vui nữa. “Được, nghe Đông phu nhân, thả hắn!” Anh cười nhẹ nhàng, mang theo cương chiêu vô tận. “Cảm ơn anh, Bác Hải!” Quá mức cảm động và cảm kích, nên cô chủ động hôn lên gương mặt tuần tú của anh một cái. Gã đàn ông nhận được giải thoát, nhìn bọn họ một cái thật sâu, sau đó gã xoay người rồi đột nhiên rút súng lục ra quay đầu lại —— Bùm! Một tiếng súng vang lên.

179. Chương 179: Đấu Địa Chủ (landlords-bà Tú Lơ Khơ)

“A. . . .” Vô Song hoảng sợ kêu một tiếng, cô trợn to hai mắt và che môi, nhìn gã đàn ông chậm rãi ngã xuống. Súng là An Sâm nổ — “Đồng phu nhân, đây chính là chiến trường, không phải anh chết thì chính là tôi chết.” Nhân từ đối với kẻ địch chính là tàn nhẫn với mình. “Quá đáng sợ, quá đáng sợ!” Lòng người thật sự là quá đáng sợ, cô giống như là một con đà điểu bị hoảng sợ, mà cúi đầu vào trong lồng ngực Đông Bác Hải, vòng cổ của anh thật chặt, cả người không ngăn được mà run lẩy bẩy. “Chúng ta về nhà đi!” Gương mặt tuần tú cọ xát ở trên đầu của cô, anh ngẩng đầu nhìn về phía An Sâm, nháy mắt với cô ấy, An Sâm hiểu ý mà gạt đầu một cái, rồi anh xoay người ôm Vô Song lên một chiếc xe khác. “Muốn đi bệnh viện kiểm tra một chút hay không?” Dọc trên đường đi cô đều yên lặng, buồn bực cúi thấp đầu không lên tiếng, điều này không khỏi làm cho Đông Bác Hải lo lắng, không phải cô bị sợ đến choáng váng chứ. “Không cần, em lại không bị thương.” Một lúc lâu, cô mới nhàn nhạt trả lời một câu. Anh cười nhạt, anh thật đúng là quá coi thường Đồng phu nhân của anh, “Vậy đang suy nghĩ gì?” “Đang suy nghĩ, bọn anh cả ngày đều treo mạng ở trên mũi dao sống qua ngày, không cảm thấy mệt mỏi sao?” Cô nghiêng cổ nhìn về phía anh, lông mày kẻ đen nhũn chặt, với cuộc sống như thế nếu đổi lại là cô, nhất định là không chịu đựng được, sớm muộn gì thần kinh sẽ hỏng mất. “Mệt mỏi.” Anh bình thản nói không kiêng kỵ, “Cuộc sống như thế bọn anh không còn lựa chọn nào khác!” “Tại sao không còn lựa chọn nào khác, vận mệnh là do mình nắm ở trong tay, muốn trải qua cuộc sống như thế nào đều là do chính anh quyết định.” “Vô Song, em nghĩ vận mệnh quá đơn giản, bình thường, hơn nữa là mạng không thuộc về mình, tựa như bọn anh không thể thay đổi cuộc đời mà mình được sinh ra, liền lấy người vừa rồi mà nói, em cho rằng hẳn không muốn sống sao, không lấy được mạng của anh, hẳn trở về cũng chỉ có một con đường chết, thậm chí có thể liên lụy đến gia quyến của hẳn.” Vô Song mệt mỏi mà gỡ gỡ tóc rối bù, nghiêng đầu ra ngoài cửa sổ, quả thực cuộc đời của cô rất đơn giản, không có nhiều thù hận cùng trả thù như bọn họ. “Đồng phu nhân, còn muốn tiếp tục hẹn hò không?” Khóe miệng của Đông Bác Hải nở nụ cười tà khí. “Em mệt quá muốn về nhà nghỉ ngơi.” Cô mệt mỏi ấn huyết Thái Dương, tâm tình sụp đến đáy cốc, nào còn có tâm tình hẹn hò. Đông Bác Hải nhìn cô một cái, chỉ thấy cô ngã lưng lên đệm dựa, uể oải mà nhắm mắt lại, lông mày kẻ đen nhũn chặt, biểu lộ có chút đau khổ, anh thở dài nặng nề, đem nụ cười ngụy trang thu lại, không có âm ỉ đến cô mà lái xe đi về nhà! “Cha, mẹ.” Nghe tiếng chuông cửa, cậu bé ra mở cửa thấy là cha mẹ, nên hưng phấn kêu. “Xuyt.” Đông Bác Hải xuyt một tiếng, ý bảo con đừng quấy rầy mẹ tỉnh, cậu bé lập tức che miệng lại, anh lại hỏi một câu, “Gian phòng của mẹ ở đâu?” “Con dẫn cha đi.” Cậu bé dẫn cha vào phòng của mẹ, Đông Bác Hải thả Vô Song lên giường, sau đó đắp kín mền cho cô, rồi cùng với con trai lui ra ngoài. “Cha, mẹ đánh cha hả?” Liếc thấy trên y phục xóc xếch nhẵn nhó của anh có vết máu, thì cậu bé xấu hổ một chút. “Không có.” Anh vừa nói, vừa cởi áo khoác Tây phục ra, rồi ngồi lên ghế salon. “Vậy tại sao trên người cha lại có máu.” Cậu bé đi tới nằm ở trên ghế sa lon, dùng gối ôm gác cằm lên, giống như gấu mèo nằm bẹp mà ngược nhìn cha, bộ dáng cực kỳ ngây thơ đáng yêu. “Không cần thận nhận được đi.” Anh liếc mắt chỗ vết máu ở trên áo sơ mi, ở giữa cổ áo và ngực, chắc là máu trên đầu gã đàn ông kia bắn lên trên quần áo anh. “Cha, chuyện không phải đã giải quyết rồi sao? Chẳng lẽ ông ta còn chưa. . . .” “Cha cũng hoài nghi.” “F**K” Cậu bé lòng đầy căm phẫn mà ngồi dậy. “Con trai, ở trước mặt cha có thể đừng nói thô tục không biết lớn nhỏ như vậy hay không?” Đông Bác Hải nhún lông mày tuần tú, dạy bảo con. “Ách. . . . Con sai rồi ạ.” Cậu bé cúi đầu thấp xuống sám hối. “Anh rể.” Lúc này, Chúc Kỳ đi tới, thấy trên người Đông Bác Hải có vết máu, đầu tiên là ngẩn ra, rồi sau đó chột cau mày, biểu lộ có chút lúng túng: “Anh rể, chị em đánh anh à?” “Ha ha ha.” Cậu bé không nhịn được mà nở nụ cười, ý tưởng của cậu lại giống mình như đúc. “Không có, máu này là không cẩn thận bị bắn vào.” Đồng phu nhân sao có thể bạo lực chứ, sao anh lại không cảm thấy. “À.” Chúc Kỳ đối với vấn đề này cũng không có tò mò quá, đi tới ghế sofa đơn đối diện cách một bàn trà bằng thủy tinh, sau khi ngồi xuống thì nói chuyện khác, “Hôm nay anh rể có bận rộn không?” “Hôm nay không có chuyện gì.” Anh lười biếng ngã xuống dựa vào ghế sa lon. “Vậy chúng ta chơi bài đi được không?” Anh ấy liếc mắt nhìn hai người ở đối diện. “Anh thì không thành vấn đề —” Đông Bác Hải đưa mắt nhìn sang cậu con trai, “Con trai, con biết chơi không?” “Biết ạ.” Cậu bé gạt đầu, “Cậu à, cậu muốn chơi cái gì?” “Con biết cái gì?” Chúc Kỳ hỏi ngược lại. “Con biết chơi đấu địa chủ, tú lơ khơ 5 lá (toa cấp), chạy trốn mau (mình nghĩ là tiến lên như ở mình), giương mắt nhìn. . . .” “Ha ha, được đó con trai, con biết nhiều hơn cha con rồi.” Anh vuốt đầu con trai tán dương. “Cha khiếm

nhường rồi, khẳng định cha biết nhiều hơn con.” Cậu bé khó có được khiêm nhường một lần. “Vậy chúng ta sẽ chơi đấu địa chủ!” Chúc Kỳ nói. “Được.” Đông Bác Hải không có ý kiến, nhưng cậu bé có vấn đề, “Đánh cuộc cái gì? Đánh bài không không có ý nghĩa.” “Ừ.” Hai người lớn ra vẻ suy nghĩ, nghĩ một lát thì Chúc Kỳ có đề nghị, “Vẽ con rùa, thế nào?” “Vẽ con rùa? Vẽ ở đâu? Trên móng?” Về mặt của cậu bé hỏi ba vấn đề, đã chọc cười Đông Bác Hải ở bên cạnh. “Vẽ trên mặt.” Chúc Kỳ thật là phục cậu bé luôn rồi, vẽ trên móng thì ai nhìn. “Ác.” Cậu bé chu cái miệng nhỏ nhắn, ra vẻ đã hiểu, “Cha, cha dám chơi không?” Cậu biết cha ghét nhất con rùa, ba ba mà. “Tại sao không dám?” Khó thấy được bọn họ hăng hái thế này, cho dù là ghét, Đông Bác Hải cũng nhịn xuống không quét hứng thú của bọn họ. “Vậy đến đây đi!” Cậu bé hưng phấn nói. Ba người ngồi vào vị trí, Chúc Kỳ lấy ra một bộ bài poker, xào bài, chia bài, hai tay của Q Tử cũng không đủ cầm bài. Vấn đề đầu tiên, Chúc Kỳ là địa chủ, anh ấy thua, bốn 2 thua một đôi quỷ thượng của Đông Bác Hải. “Con đi lấy bút lông.” Cậu bé có chút hờ hững mà để xuống bài, rồi chạy vào gian phòng lấy ra cây bút mực bình thường dùng để luyện viết chữ. Đông Bác Hải cầm lấy bút lông, rất sáng khoải mà ở trên mặt anh ấy vẽ một bút, mà cậu bé lại muốn từ từ lăng trì cậu mình, cậu bé vui vẻ ra mặt mà hỏi: “Cậu à, cậu hi vọng con vẽ ở chỗ nào của cậu đây?” “Nhóc con đừng đắc ý, lúc này chỉ mới bắt đầu.” “Con không có đắc ý nha, cậu à con đang trưng cầu ý kiến của cậu đó, có được hay không?” Cậu bé làm như bị tủi thân mà cong cái miệng nhỏ nhắn. “Vậy vẽ trên mặt đi!” Chúc Kỳ hiền lành lại dâng lên cho đứa cháu xảo quyệt. “Ha ha, con mạn phép trước.” Cậu bé cầm bút lông lên rồi từ trên trán của anh vẽ một đường sổ xuống, vẽ thẳng tới chóp mũi, cả sống mũi của anh ấy cũng đen. “Ha ha ha ha.” Cậu bé cười co rút, bộ dáng này của cậu mình chính xác là tên hề. * Đấu địa chủ: là một loại bài tứ-lơ-khơ. Trò chơi có ít nhất từ 3 người tiến hành, dùng một bộ 54 lá (ngay cả lá bài quỷ), trong đó một người làm địa chủ, còn lại hai nhà là một phương khác, song phương đấu nhau, một phương ra bài trước thì chiến thắng. Nên lúc ban đầu bài tứ-lơ-khơ lưu hành ở Trung Quốc Hồ Bắc chợ Vũ Hán khu Hán Dương, hiện đã từ từ lưu hành khắp nơi. *Toa cấp: Toa cấp, con gọi là cát giải, tên khoa học Five Card Stud, năm lá ngựa đực, cũng là một loại của bài tứ-lơ-khơ. Lấy năm lá bài sắp hàng, tổ hợp quyết định thắng bại. Lúc bắt đầu trò chơi, mỗi người chơi được phát một lá bài tẩy (lần này bài chỉ có thể vào lúc cuối cùng mới mở ra); sau khi phát lá bài tẩy thứ hai, thì tùy mặt bài so sánh tốt xấu mà người quyết định đặt cược, những người khác có quyền lựa chọn “theo”, “tăng thêm”, “bỏ bài” hoặc “qua”. Sau khi năm lá bài được phát xong, các người chơi mở ra tất cả lá bài tẩy để so sánh, toa cấp ở toàn bộ thế giới chơi bài có địa vị rất cao, rất được mọi người yêu thích. *Tiến lên: Chạy trốn mau nhân vật Vua Hải Tặc, vương quốc Alaba Stan công chúa Vi Vi cỡi ngựa, là một con vịt chạy trốn rất nhanh. Trò chơi “Chạy trốn mau” là một loại bài rất lưu hành, trò chơi có bốn người tham dự, sử dụng một bộ bài vua lớn nhỏ, mỗi người cầm 13 lá bài, mỗi lần đổi phiên trò chơi người nào ra trước hoàn bài trong tay là người thắng! * Giương mắt nhìn: Giương mắt nhìn là trò chơi bài pu-khơ một thời gian gần đây đã lưu hành, được gọi tranh đấu địa chủ kích thích gấp 10 lần. 2-4 người có thể chơi, trong quá trình đánh bài, vận mệnh vận bài của bạn biến hóa đa dạng, có thể cuối cùng có một lá bài, để từ nhà thua nghèo túng biến thành người thắng cuối cùng! Giương mắt nhìn là cách chơi mới lưu hành gần đây, nó khởi nguyên từ Tứ Xuyên, lúc ấy là một đám người chơi nhàm chán lúc đang chơi bài tình cờ phát minh ra cách chơi, sau đó nhanh chóng thịnh hành cả nước. “Giương mắt nhìn”, danh như ý nghĩa, chính là lúc tôi có thể ra bài, bạn không thể ra bài, để cho nhà đối diện lo lắng, cách đánh khác loại như thế nói vậy những người lần đầu tiên nghe nói đến, mà có cảm nhận loại cách chơi này khác lại càng là chuyện mới mẻ. Cách chơi: trò chơi giương mắt nhìn là dùng một bộ bài pu-khơ, có 54 lá bài, mỗi bàn cần 2-6 nhà chơi mới có thể trò chơi. Giới hạn giương mắt nhìn (9 lá) Sau khi trò chơi bắt đầu, theo như ngược chiều kim đồng hồ dựa theo từ nhà cái bắt đầu chia bài, nhà cái phát 6 lá, nhà nhàn phát 5 lá. Sau đó từ nhà cái bắt đầu theo như ngược chiều kim đồng hồ ra bài, ra xong một vòng bài nhà chơi cuối cùng ra bài thêm một lá bài, tiến vào vòng tiếp theo, cho đến khi có người ra hết thì trò chơi kết thúc thủ thắng. Nếu như bài bắt xong thì bài kế tiếp trên tay mỗi người bằng nhau chơi tiếp tục.

180. Chương 180: Anh Mới Là Đứa Ngốc

“Đấu lại.” Chúc Kỳ không phục lắm, cắn răng nghiêng lợi mà trừng mắt liếc cháu mình, nhóc con xấu xa đừng thua bởi tay anh, nếu không cả khuôn mặt của nó cũng sẽ bôi đen luôn. Cậu bé le lưỡi với anh ấy

một cái, đầu thì đầu, ai sợ ai. Đông Bác Hải chỉ là người đứng ngoài nhìn hai cậu cháu mà bật cười, ván thứ hai, anh địa chủ, anh được gọi bài. Mắt lớn mắt nhỏ liếc nhìn lẫn nhau, hai cậu cháu cũng không dám thắng anh, ai dám ra tay trên đầu thái tuế chứ! Đầu tiên anh đánh ra một bộ liên đối, Chúc Kỳ có thể lớn hơn anh, lại để anh qua, kế tiếp anh lại ra khỏi một bộ phi cơ, cậu bé có bom lại không nổ anh, anh đánh hơi được trong đó có gì đó không đúng, nhưng cũng không biến sắc, nhếch môi cười cười. “Nếu không ra bài, anh sẽ thắng.” Ánh mắt quét hai cậu cháu bọn họ một cái. “Anh rể, không phải là em không ra bài, mà bài của em không hơn được anh.” Bộ dáng của Chúc Kỳ giả bộ xác thực, thật đúng là có thể hù dọa người, nhưng đáng tiếc vẫn không gạt được ánh mắt của Đông Bác Hải, anh cười nhạo một tiếng, không có phơi bày em vợ, ánh mắt chuyển sang con trai, “Con thì sao? Bài của con cũng không lớn hơn?” “Dạ dạ, bài của con cũng rất nhỏ.” Cậu bé lật đặt gậy đầu. “Vậy thì cha thắng.” Cuối cùng, anh bày ra ba cái ba một cái bốn, hai cậu cháu nhìn thấy mà cứng họng. “Ai yêu!” Cậu bé đáng tiếc vì bài trong tay mình là bài tốt, tất cả bài lớn đều trong tay cậu, lãng phí rồi, lãng phí rồi. Chúc Kỳ cũng là bộ mặt rút gân, bài của anh ấy cũng rất tốt, đáng tiếc rồi, đáng tiếc~ “Để anh nhìn thử hai của hai cậu cháu, thật sự có tệ như vậy không?” Anh đề nghị muốn xem bài, hai cậu cháu lập tức hợp bài lại với nhau, không để cho anh nhìn. “Anh rể, anh vẽ em trước, hay là vẽ nó trước.” Chúc Kỳ xóc bài dời đề tài. “Vẽ con trước đi.” Cậu bé nâng bút vẽ lên đưa cho cha, Đông Bác Hải hơi nhíu lông mi, nhận lấy bút lông trong tay con, anh vẽ một × trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn, rồi xoay người lại cũng vẽ một × lên trên mặt Chúc Kỳ. Hai cậu cháu liếc mắt nhìn lẫn nhau, có chút chột dạ mà nhìn Đông Bác Hải, thế nhưng anh lại không nói gì, mà cầm lấy bài xóc một chút, “Đầu lại.” Ngồi lại tại chỗ, ván thứ ba cậu bé là địa chủ, cũng là cậu gọi bài. “Tiểu QQ, con muốn đem không may mắn của con, cắm vào trong tay cậu sao.” Ván bài này, bài của Chúc Kỳ rất tốt, còn có một đôi quý, anh ấy đã lên kế hoạch trước phải vẽ chỗ nào của cậu bé. Cậu bé cau mày nhìn bài lộ ra ngưỡng ngượng, bài của cậu bé xác thực là rất tệ! Nếu cậu bé ra bài, Chúc Kỳ sẽ dùng một đôi quý cho nổ cậu bé! Cậu bé kêu rên, thăm, thăm rồi, ván này nhất định phải thua! “A lô?” Đông Bác Hải ở bên cạnh nhận điện thoại, hình như là có chuyện rất khẩn cấp, anh để xuống bài rồi đứng dậy, “Tôi lập tức tới ngay.” “Cha, cha phải đi đâu?” Cậu bé gọi bóng lưng của cha lại. “Có chút việc gấp, phải đi xử lý một chút.” “Tôi sẽ về nhà ăn cơm tối chứ?” “Ừ.” “Vậy trở về sớm chút, mọi người chờ cha ăn cơm.” Cậu bé phất tay một cái đưa mắt nhìn cha rời đi, sau đó thả bài xuống, nhìn mặt cậu của mình mà mỉm cười, “Cậu à, ba thiếu một nên chơi không được, ván này không tính.” “Cái gì không tính, một mình cậu có thể đánh thắng con.” Chúc Kỳ gấp đến độ thiếu chút nữa đã giơ chân lên, có phải hai cha con nhà này thương lượng bắt nạt người hiền lành như anh hay không vậy. “Xin lỗi cậu nha, bài của con và cha đã lộn xộn rồi, con cũng không nhớ rõ bài của con, cho nên ván này không thể tính.” Cậu bé le lưỡi với cậu của mình một cái, rồi xoay người trở về gian phòng của mình. Để lại Chúc Kỳ một mình ở nơi này ngổn ngang trong gió, giận đến muốn nổi trận lôi đình! ***** Đông Bác Hải chạy tới khoa nghiệm chứng của cục cảnh sát gặp An Sâm, cô cầm lấy bằng nghiệm chứng đưa cho anh nhìn, “Tổng giám đốc, theo bọn họ nói, bên trong xe bị nổ cũng không có phát hiện được bất kỳ cái gì có liên quan với Đông Hải Sinh.” “Quả nhiên anh ta còn chưa chết!” Đông Bác Hải cắn răng nghiêng lợi cau chặt chân mày, trên khuôn mặt tuần tú lạnh lùng nổi lên âm trầm làm người ta nảy sinh sợ hãi, anh đưa tay nắm lấy cổ áo của cảnh sát đứng bên cạnh, trợn mắt hung ác mà nhìn chăm chăm vào anh ta và găm nhẹ: “Tại sao muốn gạt tôi, chán sống hả?” “Tam. Tam. Tam thiếu gia xin bớt giận!” Cảnh sát bị sợ tới mức lắp ba lắp bắp. “Là ai bảo các người làm như thế?” Thông minh như anh sao lại không đoán được, nếu như không có người chỉ điểm, thì ngay cả anh ta mượn một trăm lá gan, cũng không dám lừa dối anh. “Không có, không có.” Cảnh sát đã sợ đến mức cái trán cũng đổ mồ hôi lạnh, ánh mắt lắp la lắp lách không dám nhìn thẳng vào anh. “Có phải Đông Hải Sinh hay không?” Anh ta không nhìn anh chính là nói dối, nên anh suy đoán và nói. “Không, không phải!” Mồ hôi lạnh đã biến thành loại hạt đậu lớn. “Vậy là ai?” Rốt cuộc anh cũng không nhận được nữa, không hề khách khí với anh ta nữa mà găm thét một tiếng, màng nhĩ cũng sắp bị anh đánh vỡ rồi, viên cảnh sát bị sợ tới mức run lên. “Tam thiếu gia, tôi. Tôi thật sự là không ý lừa gạt ngài, lúc ấy chúng tôi cũng cho là đại thiếu gia ở trong xe bị nổ, và lập án ngay lập tức, nhưng sau đó ở trong quá trình thống kê đối với việc thi thể nổ tung, chúng tôi mới phát hiện thiếu một thi thể, sau khi đã xác định thân phận người chết, thì mới biết, đại thiếu gia cũng không có ở trong đó!” “Lúc nào thì phát hiện?” Anh dừng một chút, hai tay nín chặt cổ áo của anh ta, làm da màu đồng ửng xanh, “Đừng nói với tôi là mới phát hiện, tôi không tin.” “Nửa. Nửa tháng. Trước kia.” Đông Bác Hải hít sâu một hơi, cố gắng đè nén cảm xúc có thể tùy thời mất khống chế, “Tại sao không cho tôi biết, rốt cuộc là ai không cho phép anh nói cho tôi biết, Đông Hải Sinh, hay là. ông cụ!” “Tam thiếu gia!” Viên cảnh sát không biết nên như thế nào cho đúng, nói hay không nói anh ta cũng sẽ đắc tội với người mà không đắc tội nổi. “Nói cho tôi biết.” Giọng nói khàn

khàn của anh hơi có chút run rẩy, anh vừa mong đợi, cũng vừa sợ hãi, sợ cái gì? Sợ là ông cụ làm! A ~ anh cười nhạo mình thật là ngu, không phải đã sớm cho ông là người xa lạ sao? Tại sao sợ là ông đối nghịch với mình! “Là. . . .” “Ai?” Cả người, mỗi một giây thần kinh đều căng thẳng, nhịp tim nhanh giống như là muốn nổ tung vậy. “Là. . . . Ông cụ.” Đắc tội với anh, so đắc tội với ông cụ còn kinh khủng hơn, cuối cùng viên cảnh sát lựa chọn nói thật. Phanh! Anh nghe thấy thanh âm tan nát trong cõi lòng mình, vẻ mặt khó tin giống như là không ngờ tới sẽ bị người thân nhất thọt một đao ở sau lưng vậy, chậm rãi buông ra tay nắm chặt cổ áo viên cảnh sát, anh lảo đảo lui về phía sau nửa bước, hai quả đấm trắng bệch còn cứng rắn hơn tảng đá, giờ khắc này hơi thở giống như bị nghẹt. Ông ấy thế mà giúp đỡ Đông Hải Sinh đối phó anh? ! “A!” Anh giống như cười, hơn nữa là cười ra tiếng, cười đến bi thương, cười đến bi thương. Hình ảnh tình thương của cha đã từng giống như là phim ảnh cắt đi đã thoáng qua từng chút ở trước mặt anh, thì ra vẫn không thể quên được người có liên hệ máu mủ với anh, ông ấy cũng đã sớm không xem anh là con trai của ông ấy rồi. “Ha ha!” Anh càng cười càng lớn tiếng, cười nhạo mình ngu xuẩn, uống phí anh thông minh một đời, vậy mà lại nhìn không ra. “Tổng giám đốc.” An Sâm gọi anh. Anh rút cuộc cũng ngừng cười, ánh mắt lạnh lùng giống như là băng cứng ở Bắc Cực, anh xoay người sải bước vội vã rồi đi!

181. Chương 181: Hắc Phái Chết

Đông Bác Hải tức giận đi tới Đông Vũ hoàn cầu, đẩy cửa chính phòng làm việc của chủ tịch ra, bên trong ông cụ và Kara đang bàn công việc cũng ngừng ra, quay đầu thấy là anh, thì càng khiếp sợ không thôi — “Tam thiếu gia.” Mặc dù, vị thiếu gia này là lần đầu tiên tới nơi này, nhưng đối với diện mạo của anh Kara cũng không có xa lạ, nhìn một chút là có thể nhận ra. Anh không nói lời nào, gương mặt tuần tú xanh mét, cắn răng nghiêng lợi, và trong tròng mắt đen giận dữ nhìn ông cụ với khí thế bức người. “Cô đi xuống đi!” Ông cụ để tài liệu trong tay xuống, ánh mắt nhìn Đông Bác Hải một cái rồi nói. “Dạ!” Kara khom người lo lắng nhìn Đông Bác Hải một cái, rồi xoay người rời khỏi phòng làm việc. Cửa đóng lại, ông cụ liền ngồi trở lại cái ghế chủ tịch, đối với tràn ngập lửa giận của anh, thì làm như không thấy, giả bộ không hiểu và hỏi: “Tìm cha có chuyện gì?” “Ông đã làm chuyện tốt gì, trong lòng của ông tự hiểu?” Đông Bác Hải cười lạnh. “Láo xược!” Anh ngạo mạn vô lễ, đã chọc ông cụ giận đến mức dữ tợn mà đập bàn một cái, mặt lạnh trừng lại anh, “Hôm nay là con muốn cãi nhau với cha hay sao?” “Đông Hải Sinh ở đâu?” Anh cũng không quanh co lòng vòng với ông, và hỏi gọn gàng dứt khoát. Sự việc đã bại lộ, ông cụ hoảng sợ ngó anh một cái, nhưng dù sao cũng là lão tướng đã trải qua chiến trường nhiều năm rồi, bản lãnh lâm nguy không loạn vẫn phải có, “Khuyến người phải có lòng khoan dung, con cũng đã làm cho nó bị trọng thương, còn muốn như thế nào nữa, chẳng lẽ thật sự phải đuổi cùng giết tận mới cam tâm sao?” “Không sai, chỉ cần một ngày còn Đông Bác Hải tôi, Đông Hải Sinh hẳn nhất định phải chết.” Quả đấm vang sáo sạt, cái trán nổi gân xanh run rẩy, có thể thấy được Đông Bác Hải hận đến mức nào! “Khốn kiếp!” Rút cuộc cũng không nhịn được nữa, nên ông cụ vỗ lên bàn, sải bước chân đi tới trước mặt của anh, mặc dù chiều cao kém hơn một chút, nhưng dáng vẻ khinh người bảo đao không già, một chút cũng không thua Đông Bác Hải. “Nó là anh cả của con, con thật sự muốn nó chết như vậy sao?” Anh cả? Đông Bác Hải cau lông mày lại, ánh mắt sâu u ám có chứa cười lạnh trào phúng, từ trong khinh bỉ phun ‘xuy’ một tiếng, “Tôi chỉ có một mình, ở đâu ra anh cả?” Ba! Ông cụ tức giận nên đã cho anh một cái thật mạnh, anh chỉ là hơi nghiêng mặt một chút, và thần nhiên cười lạnh, “Chẳng lẽ tôi nói sai sao?” “Ông vẫn đem cái chết của mẹ đổ lên trên đầu của tôi, từ năm tuổi đến ba mươi tuổi, ông có một câu quan tâm tới tôi không, nếu có thì chính là cho tôi một sắc mặt tốt sao?” Ông cụ khề mở môi, anh lại tiếp tục nói: “Không sai, ông đối với tôi là có công ơn nuôi dưỡng, nhưng ông có nghĩ tới hay không, những năm này tôi sống thế nào không, năm tuổi ông nhận tôi đưa về nhà họ Đông, nhìn thấy hai anh em bọn họ bắt nạt tôi, ông cũng chưa bao giờ lên tiếng, ở trong căn nhà kia, tôi là con hoang bị người kỳ thị, ngay cả địa vị người giúp việc cũng không so được, có biết mỗi lần người khác gọi tôi là Tam thiếu gia, thì tôi cảm thấy rất châm chọc hay không? Thiếu gia chó má gì đó, cũng chỉ là một con chó Đông Vũ Bằng ông tốt bụng chứa chấp mà thôi.” Ba! Là một bàn tay, đánh mạnh lên trên gương mặt của anh, lần này ông cụ bị tức đến mức đỏ cả mắt. “Nếu ta không xem con là con trai, ta có dẫn con trở về nhà họ Đông hay không, càng sẽ không nhận con là con ruột của ta.” “Ha ha ha.” Đông Bác Hải bị lời này của ông làm cho tức cười, đây thật sự là chuyện cười anh nghe qua cực kỳ buồn cười nhất, hiện tại

anh muốn lấy mạng chó Đông Hải Sinh, thì ông liền nói anh là con trai của ông! “Đông Hải Sinh ở đâu?” Hiện tại, cho dù ông muốn nhận đứa con trai này của ông, anh cũng sẽ không nhận người cha như ông ấy nữa!

182. Chương 182

“Tiểu Hải.” “Đông Hải Sinh ở đâu?” Dáng vẻ sát khí đằng đằng của anh khiến gò má già nua của ông cụ tăng thêm rất nhiều hối hận và vô cùng đau đớn, đây đều là do ông gieo xuống, ông mới chính là tội nhân, chúng nó không nên thù hận lẫn nhau, chúng nó nên hận ông. “Tiểu Hải, nếu như con thật sự muốn giết một người thì mới có thể giải hận, thì giết cha đi!” Ông cụ từ từ đưa mắt nhìn anh, từng chữ từng câu đều giống như một con dao lạnh đến thấu xương cắm vào trái tim của Đông Hải Sinh. “Đông Hải Sinh ở đâu?” Đông Hải Sinh cố nén quần đau khó chịu ở trong lòng, vẫn như cũ hỏi tới nhất quyết không tha, Đông Hải Sinh bị giết, lòng ông ấy đau đớn. Vậy anh thì sao? Hai tháng trước, thiếu chút nữa anh đã chết ở trong tay Đông Hải Sinh, ông có từng đau lòng cho anh hay không? “Tiểu Hải —— đây tất cả lỗi lầm đều là do cha dựng nên, cha mới là người phải đáng chết nhất, con và Hải Sinh đều là vô tội, đừng tàn sát lẫn nhau nữa, coi như là cha cầu xin con.” Ông cụ luôn luôn cao cao tại thượng, lần đầu tiên cúi mặt xuống đi cầu người, đáng tiếc, đối tượng ông van cầu không những không có chút cử động, mà ngược lại ông càng hèn mọn cầu xin anh, anh càng hận đến mức tận cùng, hai tay duỗi ra, nắm chặt áo của ông cụ, khuôn mặt tuần tú giăng đầy mây đen lần đến gần ông, cặp mắt ừng hồng —— “Ông thật sự đáng chết, Đông Hải Sinh cũng đáng chết, các người đều đáng chết!” Anh hung ác làm ông cụ không khỏi dựng tóc gáy lên, không phải sợ, mà là đau lòng, bởi vì tựa như nó đã hận ông đến tẩu hỏa nhập ma, nuôi nhưng không dạy là lỗi của cha, đây đều là ông bức ra! “Ông không muốn nói, tôi cũng sẽ tìm được anh ta!” Buông áo ông cụ ra, thân hình cao lớn của anh chậm rãi đứng thẳng, ông cụ sững sờ nhìn anh, muốn nói cái gì, nhưng lại không biết nên nói gì. Anh xoay người kéo cửa chính phòng làm việc ra, lúc rời đi cũng không quay đầu lại mà để lại một câu cho ông cụ giống như thay mặt truyền cảnh cáo: “Lần này, để cho tôi tìm được anh ta, anh ta nhất định chết!” Ông cụ run rẩy người, anh đóng cửa oành một tiếng rồi bỏ chạy! ***** Đồng hồ trên tường cứ di chuyển tí tách ~ tí tách, bữa ăn tối phong phú trên bàn bốc khói và tràn đầy hương thơm ngào ngạt, cậu bé gục xuống bàn ước chừng nhìn đồng hồ nửa giờ, từ sáu giờ đến sáu giờ rưỡi, đợi đến mức thức ăn cũng lạnh luôn, người còn chưa về. “Chúng ta ăn trước đi, không đợi.” Vô Song đề nghị. “Mẹ, chờ cha một chút thôi.” Cậu bé ngẩng đầu lên nháy mắt với cậu, ý bảo cậu cũng khuyên mẹ. “Đúng đó chị à, chúng ta đợi anh rể chút đi, chắc là anh ấy đang trên đường về.” Chúc Kỳ ăn ý mười phần phối hợp nói. “Không cần chờ nữa, lúc này chắc là anh ấy đã ăn ở bên ngoài rồi!” Vô Song nói xong thì nhắc chiếc đĩa lên. “Vậy ăn cơm thôi!” Chúc Kỳ không khuyên được, nên nhìn cậu bé nói. Cái miệng nhỏ nhắn vênh lên, miễn cưỡng mà cầm đĩa lên, Vô Song gấp một cái đùi gà cho cậu bé, ánh mắt của cậu bé âm u nhìn mẹ một cái, muốn nói gì đó, Chúc Kỳ cắt đứt cậu bé, “Tiểu QQ, ăn nhanh đi.” “Con ăn không vô!” Cậu bé đưa xuống, thở ra nặng nề. Hai người lớn sững sốt một chút rồi đưa mắt nhìn cậu bé, Vô Song hỏi: “Bài tập làm xong chưa?” “Còn chưa” “Vậy đi làm bài tập đi, buổi tối mẹ chuẩn bị bữa ăn khuya cho con!” “Ăn không vô!” Lần đầu tiên cậu bé phát giận với mẹ, nhảy xuống cái ghế và xoay người trở về phòng. Cậu tức vì mẹ chẳng quan tâm tới cha, một chút cũng không quan tâm! Vô Song vốn là đang nén lửa giận ở trong lòng, bị con trai tức giận như vậy, nên nhất thời cũng mất khẩu vị, buông chén đĩa xuống và đứng dậy đang muốn xoay người, thì Chúc Kỳ gọi cô, “Chị, chị gọi điện thoại hỏi xem anh rể có trở lại không đi!” Cô liền giật mình, lòng mảy mềnh đen chau chặt, lúc này mới nhớ tới chuyện đã xảy ra hôm nay, và cô bắt đầu lo, “Tiểu Kỳ, anh ấy đi ra ngoài lúc nào?” Cô tỉnh dậy lại quên mất chuyện có người đuổi giết Đông Hải Sinh. “Đưa chị trở về thì anh ấy đi liền!” “Vậy anh ấy có nói gì hay không?” “Anh ấy nói buổi tối anh ấy sẽ trở về ăn cơm tối.” “Chỉ nói câu này thôi, không còn gì khác?” “Không.” Chúc Kỳ bị cô hỏi tới làm cho khó hiểu, “Sao thế chị?” “Không có, không có gì.” Vô Song lắc đầu, vội vàng xoay người trở về phòng thay một bộ quần áo, rồi xách túi đi ra ngoài, Chúc Kỳ cũng đứng lên nhìn cô, không hiểu gì cả mà hỏi, “Chị, chị muốn đi ra ngoài?” “Ừ, Tiểu Kỳ, thay chị chăm sóc Chúc Sử thật tốt.” Cô gật đầu. Chúc Kỳ càng khó hiểu mà nhìn cô, lời này nghe thế nào lại có cảm giác lạnh cổ tóc gáy dựng thẳng ~ “Chị, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?” Lòng mảy mềnh tuần tú nhú một cái, Chúc Kỳ đi tới. “Không có gì, chị đi một chút rồi về.” Cô ngẩng đầu liếc nhìn gương mặt tuần tú mi thanh mục tú của

em trai, nhóc con đã trưởng thành rồi, cũng rất đẹp trai, tin tưởng bả vai cũng có thể mạnh mẽ để gánh trọng trách, con trai có em ấy chăm sóc cô không còn gì mà không yên lòng. “Chị đi, sau đó em rửa đồ giúp chị nhé!” “Dạ.” Vô Song vòng qua em trai, bước chân vội vã đi ra cổng, nhìn bóng lưng chị gái đạp cửa bỏ chạy, Chúc Kỳ gãi gãi tóc đuôi gà. Vô Song lên xe taxi rồi mà vẫn gọi điện thoại, nhưng điện thoại vẫn không có ai nhận, cho dù trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc, nhưng cũng không thể làm gì, chỉ có thể kiên nhẫn gọi “Tiểu thư, cô muốn đi đâu?” Tài xế taxi xuyên qua kiếng chiếu hậu nhìn cô một cái. “Bác tài, chờ tôi gọi điện thoại được thì nói cho ngài biết được không?” “Được.” Tài xế không âm ỉ cô nữa, để cho cô gọi điện thoại tới ai đó, nhưng điện thoại lại không có ai nhận, Vô Song nản lòng mà buông điện thoại xuống, tài xế lại hỏi một lần nữa, “Tiểu thư, trước mặt chính là đường giao lộ rồi, điện thoại của cô gọi được chưa?” “Chưa.” Cô thất vọng mà lắc đầu. “Vậy chúng ta đi đâu?” “Tùy tiện đi.” Cô tựa đầu về phía cửa sổ, cũng không còn hơi sức trả lời câu hỏi, nhắm mắt lại và dẫu trong đầu đều là hình ảnh máu tanh lúc gã đàn ông bị giết chết, quá kinh khủng, quá sợ hãi khi hấn chọt mở mắt. Lúc này, điện thoại di động của cô reo lên. “A lô, Bác Hải, anh đang ở đâu?” Cô nhận điện thoại liền khẩn cấp hỏi. “Vô Song.” Là thanh âm của anh, trầm thấp như đàn vi-ô-lông-xen. “Xin lỗi, mọi người vẫn còn đang chờ anh ăn cơm sao?” “Bây giờ anh ở đâu?” Cô bỏ qua câu hỏi của anh. “Anh ở nhà Phi Tước.” Vô Song sững sốt một chút, Phi Tước — là chỉ Mặc Phi Tước sao? “Em muốn tới sao?” Anh trầm giọng nói. “Ừ, nói địa chỉ cho em biết!” Anh nói địa chỉ cho cô nghe, sau đó cô đáp lại một câu, “Em lập tức tới ngay.” Cô cúp điện thoại, rồi sau đó nói địa chỉ với tài xế taxi, lúc này cả người mới thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, cảm ơn trời đất, anh bình an vô sự! Hừ chết cô mà, cô còn tưởng rằng anh lại gặp bất trắc gì! Sau khi taxi đến nơi, Vô Song lại trợn tròn mắt lần nữa, đây là tình huống gì thế? “Em đã đến rồi.” Cô mới vừa xuống xe, thì Đông Bác Hải tiến lên đón, hiển nhiên là anh đã sớm ở đây chờ rồi.

183. Chương 183

rước ngực của Đông Bác Hải có một đóa hoa nhỏ màu đen, mà biệt thự trước mặt lại chìm trong không khí bi thương trầm lắng, nắm chặt cánh tay của Đông Bác Hải, cô thận trọng hỏi, “Đây là?” “Tang lễ của chú Mặc.” Anh nói nhẹ. Vô Song kinh ngạc đến mức trợn mắt, theo bản năng mà bật thốt lên: “Noãn đã trở về chưa?” “Chưa.” Đông Bác Hải nhẹ nhàng lắc đầu, bàn tay thô ráp lau gò má trắng ngọc của cô, nghiêng người ở trên môi cô trộm một cái môi thơm, “Phi Tước đã phái người đi tìm, nhưng mà vẫn không tìm được cô ấy.” “Đã thử thông qua truyền thông chưa?” Xã hội hiện nay, tốc độ truyền bá của truyền thông là phổ biến nhất cũng là rộng nhất, có thể nói là không có lỗ hổng, chỉ cần không phải sống ở rừng rậm nguyên thủy, đáy biển thế giới, hoặc là Sa mạc Sahara mệnh mông bát ngát, đều có thể nhìn thấy! “Không có.” Mặt của Đông Bác Hải lộ vẻ lúng túng, nhẹ nhàng ôm eo thon nhỏ của cô, ghé vào lỗ tai của cô thì thầm: “Đông phu nhân, ở trước mặt Phi Tước tốt nhất là đừng có nhắc tới chuyện liên quan với Mặc Noãn.” “Tại sao?” Đông phu nhân không hiểu. “Đừng hỏi nhiều như vậy, dù sao chồng em sẽ không hại em.” Anh cười nhẹ, dẫn cô vào biệt thự, bên trong bố trí thành linh đường, Mặc Phi Tước quỳ tể chân dung của Mặc lão ở trước mặt, tới tham gia tang lễ hôm nay đều là bạn làm ăn khi Mặc lão còn sống, làm bạn tốt của ông ấy, nên đương nhiên không thể thiếu Đông lão. “Bác Hải, sao vậy?” Vô Song muốn đi qua chào hỏi ông cụ, lại bị Đông Bác Hải ôm thật chặt, anh không để cho cô đi, cho nên cô mờ mịt mà nhìn anh, Đông Bác Hải không nói gì, cũng chỉ có ánh mắt rét lạnh nhìn, như là đang nhìn Mặc Phi Tước, nhưng thật ra thì ánh mắt bay qua ông cụ. Anh không nói lời nào, nên Vô Song cũng thức thời ngậm miệng lại, nhìn vị trí của ông cụ một cái, vừa đúng lúc bắt được trong mắt ông cụ là không vui, cô rùng mình một chút, bọn họ đang cãi nhau sao. Thu hồi ánh mắt, bàn tay nhỏ bé ầm ập của cô bọc lại bàn tay lạnh như băng của anh, Đông Bác Hải nghiêng đầu nhìn cô một cái, cô trả về cho anh một nụ cười nhẹ, tựa đầu ở trên bả vai của anh, “Mặc kệ lựa chọn của anh, quyết định của anh là cái gì, em đều ở cùng anh!” Ủng hộ anh, ở cùng với anh vĩnh viễn ~ Cô quyết định không trốn nữa, bởi vì cô hiểu rất nhiều. Lúc cô đang tự thương tiếc tự buồn bã, đúng là rất ích kỷ, chưa từng nghĩ cho anh, tình cảnh của anh nước sôi lửa bỏng như thế, lừa gạt tính là cái gì? So với anh đang đau khổ giãy giụa ở trong thù hận hơn hai mươi năm, cô bị thương một chút thì có là gì? Nếu không phải là cùng với anh trải qua trận khảo nghiệm sinh tử kia, cô nghĩ cả đời này cô sẽ không biết mình ích kỷ đến cỡ nào, một chút ngăn trở nhỏ liền xem nó như khó khăn

lớn không qua được, Chúc Vô Song à Chúc Vô Song, mày thật đúng là ngây thơ ~ Cô cười tự giễu, rồi nâng cằm lên nhìn mặt bên tuần tú của anh: “Bác Hải, thật ra thì chuyện của con trai em đã biết?” Anh theo bản năng chau chặt chân mày, có chút bối rối mà mở miệng: “Vô Song. . . .” “Em không trách anh.” Giọng nói của cô dịu dàng cắt đứt lời của anh, và nụ cười dịu dàng treo ở bên khóe môi như ánh mặt trời buổi chiều, một chút tức giận oán trách cũng không có. “Anh không phải cố ý lừa gạt em.” Giọng nói trầm thấp khêu gợi của anh hơi khàn khàn, xin lỗi viết ở trên mặt, chính là vì quá quan tâm, quá sợ mất đi, nên anh mới không dám mạo hiểm. “Em cũng nói rồi, em không trách anh.” Bàn tay trắng nhẹ nhàng vòng lên hông bên chắc của anh, cô lại tựa đầu vào trong lồng ngực rộng rãi của anh. “Cám ơn em, Đông phu nhân.” Nếu như đổi hoàn cảnh, trường hợp, nhất định anh sẽ vì hưng phấn quá mức mà không nhận được cho cô một cái ôm hôn nhiệt liệt, để diễn tả tâm tình của anh vào giờ phút này, là có hạnh phúc cùng may mắn cỡ nào, cái loại cảm giác đó như trút được gánh nặng, giống như là cục đá chặn đờ ở ngực rốt cuộc cũng đi xuống, hít thở được thoải mái, cả người cũng nhẹ nhõm đi nhiều. Anh vươn cánh tay ôm cô thật chặt, hạnh phúc có được đến không dễ, anh sẽ quý trọng mỗi một phút mỗi một giây cùng đi chung với cô! Sắc trời dần dần tối xuống, khách đến đây tham gia đưa linh cứ đi cũng từng người một đi trở về nhà, lúc này, ông cụ đi tới, ẩn bả vai Mặc Phi Tước đang quỳ trên mặt đất và nói: “Con à, người chết không thể sống lại, cũng đừng quá đau khổ, hãy đứng lên đi!” “Cám ơn chú Đông, con muốn tận hiếu đạo với cha của con một chút, không thể tiến ngài.” “Ai. . . .” Ông cụ nhìn hình bạn tốt một cái rồi lắc lắc đầu, thở một hơi nặng nề, bất chợt ông hăm mộ ông ấy, trong mắt già nua tràn đầy nước mắt, thổn thức cào khóc một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, sớm muộn gì ông cũng sẽ có một ngày như vậy, chỉ là đến lúc đó có được mấy đứa con lo ma chay, thắp thứ hai củi mục đó là ông không trông cậy được rồi, Đông Bác Hải thì ông lại cũng không dám ôm hi vọng, có thể trông cậy duy nhất cũng chỉ có thằng lớn, nhưng mà. . . . Ai! Ông xoay người, nâng con mắt già nua nhìn Đông Bác Hải một cái, cái gì cũng không nói, có chút bị thương chán nản mà rời đi, thân là cha, đau nhất chính là người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, ông bao che Đông Hải Sinh cũng không phải là thiên vị ai, chỉ là không hy vọng bọn họ tàn sát lẫn nhau thôi, đứa nào chết, người bị đả thương nhất không phải là ông sao. Thấy ông cụ cũng đi rồi, Mặc Phi Tước đứng dậy gọi quản gia, “Ổ chỗ này coi chừng lão gia thật tốt.” “Dạ thiếu gia.” Quản gia cung kính đáp. “Đi.” Anh ấy nhìn hai người bọn họ một cái, rồi xoay người dẫn đi lên lầu, Vô Song có chút không rõ cho nên nhìn Đông Bác Hải, làm gì thần thần bí bí như vậy? “Đi thôi!” Anh cũng không giải thích, mà ôm nàng đi lên lầu. Hai người tới gian phòng, thì Vô Song kinh ngạc đến ngây người — “Nhận lấy.” Mặc Phi Tước đem một cây súng thượng đẳng ném cho Đông Bác Hải, anh đưa tay nhận lấy, áp súng hơi một cái, một thanh âm vang lên rắc rắc, lạnh lạnh dễ nghe, cực phẩm! “Các anh đây là?” Trên giường của Mặc Phi Tước để một cái rương đen, đã mở nắp, bên trong trừ mấy chuỗi súng lục còn có đạn và mấy trái lựu đạn, Vô Song bị dọa sợ rồi, súng thật đạn thật, bọn họ đang chơi buồn lậu sao? “Làm sao cậu tránh thoát được kiểm an?” Đông Bác Hải tò mò hỏi. Mặc Phi Tước cầm một cây súng lục lên, cũng áp súng hơi một cái, khóe môi mỏng hơi nhếch, nhíu mày, một khuôn mặt tuần tú không thay đổi lạnh lùng tàn khốc giống hàn băng không thay đổi và nói, “Bọn họ dám xét sao?” Đông Bác Hải cười lạnh, “Nhóc con nhà cậu càng ngày càng điên cuồng nhỉ.” Mấy tháng không gặp, anh phát hiện Mặc Phi Tước chín chắn không ít, hơi thở còn đồ ở trên người của cậu ấy đã hoàn toàn lột xác thành khí phách đàn ông, có phong phạm vương giả! “Đông phu nhân, chuyện ngày hôm nay em cũng thấy rồi, anh và Đông Hải Sinh nhất định có một người phải chết, trận chiến này mới có thể vĩnh viễn kết thúc.” “Súng này từ đâu tới?” Cô tò mò là cái này. “Tôi từ mang về Mỹ!” Mặc Phi Tước thẳng thắn. “Hàng của nước Mỹ?” Vô Song cẩn thận nhìn cây súng trong tay Đông Bác Hải một chút, hơi nhíu mày, hàng của nước Mỹ cũng chẳng có gì đặc biệt, kiểu dáng khó coi như vậy, một chút bề ngoài cũng không có. “Em cũng có nghiên cứu súng?” Đông Bác Hải thấy bộ dáng cô nhìn chuyên chú, không nhận được lên tiếng hỏi cô một câu. Cô liên tục khoát tay, “Không có, là em cảm thấy súng này không tốt chút nào.” Nhìn “Chỗ nào không tốt?” Anh nhiệt tình kiểm tra lại cái súng này, nhưng không phát hiện có chỗ nào không tốt! Cạc cạc. . . . Một đám quạ bay qua đỉnh đầu! “Ách. . . .” Cô im lặng. “Chị dâu nhỏ, không nhìn ra cô cũng có nghiên cứu với súng, muốn tôi thử uy lực của nó một chút cho cô xem được không?” Thả súng trong tay ra, Mặc Phi Tước cầm lấy súng trong tay Đông Bác Hải, hướng về phía ngoài cửa sổ, Vô Song khuyên cũng không được, cô có nghiên cứu với súng cái rắm á, cô chỉ là không hài lòng với kiểu dáng mà thôi. Hừ — Viên đạn với tốc độ ánh sáng xông ra ngoài, sau đó. . . . Bùm — Một tiếng nổ tung âm vang, nổ sáng một góc trời, cả tòa biệt thự giống như là gặp một trận động đất, dùng sức mãnh liệt sáng ngời mấy cái! Vô Song giống như đà điểu, vùi đầu vào trong ngực của Đông Bác Hải, cô là tội nhân, thật sự cô không nên nhiều chuyện, lắm mồm, uy lực kia đúng tiêu chuẩn, cô thể, về sau sẽ không bao giờ nhìn bề ngoài của đồ vật! “Chị dâu nhỏ.” Mặc Phi Tước

quay đầu lại nhưng không thấy được thân ảnh của cô, người nào đó không còn cách nào khác đành bảo Đông Bác Hải đưa lưng về phía anh, Vô Song nhỏ nhắn như vậy, nên cô được che kín, đương nhiên là anh không nhìn thấy cô rồi, cho nên anh hỏi: “Chị dâu nhỏ đâu?” Không phải là hù dọa chạy chứ? “Dạ.” Anh mới nghiêng người sang, lúc này anh mới nhìn thấy Vô Song giống như là một con thỏ bị sợ cong người ở trong lòng anh ấy, anh không nhếch môi, lộ ra một nụ cười không thể nghe thấy, có hăm mộ, đồ kỵ. . . . không có hận! Trong mấy năm nay phí thời gian cùng với anh ta, hăm mộ duy nhất của anh chính là vợ con của Đông Bác Hải. “Hiện tại muốn hành động sao?” Đưa mắt nhìn anh, Mặc Phi Tước chuyển đề tài. Đông Bác Hải nhìn cô gái nhỏ trong ngực một cái, lắc đầu, “Tôi nay không được.” “OK.” Anh gật đầu, cất khẩu súng trở lại. “Bác Hải.” Nghe bọn họ nói chuyện, Vô Song ngẩng đầu lên, trên gương mặt trơn mịn còn giữ màu hồng nhạt chưa rút đi, giống như là một cây đào mật chín đúng lúc, làm cho người ta nhìn không được muốn cắn một cái, nơi này không ai ~(anh không đem Tước làm người, hắc) Đông Bác Hải không cần cực khổ ẩn nhẫn một mặt cảm thú của mình, anh cúi đầu, hôn lên cánh môi đỏ hồng của Vô Song, giống như là loại sa mạc khát khao nước ... Nóng bỏng, điên cuồng như muốn một ngụm nuốt cô xuống bụng. “Ồ ~” Vô Song kêu ưm một tiếng, cũng không phải là muốn phản kháng, mà là trong phòng còn có ‘ người thứ ba ’ nhìn, nhưng Đông Bác Hải mới mặc kệ Mặc Phi Tước có thêm nghĩa đến bọn họ không, dù sao nhìn khó chịu là cậu ấy, không phải là anh. Mặc Phi Tước thật đúng là nhìn bọn họ một cái, từ trong cánh mũi lạnh lùng xì một tiếng, thu hồi ánh mắt dọn dẹp súng đạn, miễn phí cũng không cảm thấy hứng thú, anh mới không tự tìm khó chịu! Dần dần Vô Song bị kỹ thuật hôn thuần thục của anh trêu đùa đến mức mụ mị, trong lòng không vì có người đang đứng xem mà ngược ngùng kháng nghị, mà nghênh đón nụ hôn của anh, mặc cho anh đoạt lấy, hai người cũng hôn rất say mê, tay cầm thú dừng lại ở trên eo thon nhỏ của cô dần dần có phản ứng, bắt đầu ma sát ở trên eo cô, không cần thận mà đẩy cao y phục của cô một chút xíu, lúc này bay tới một vật thể không rõ đập trúng đầu của anh —— Hôn dừng lại! Đông Bác Hải chợt ngẩng đầu lên, nhìn về phía vật thể không rõ bay tới, chỉ thấy người gây chuyện lạnh lùng ôm hai cánh tay và chau mày, anh cũng hơi nhăn mày, mà Vô Song lại then thùng, mặt đỏ bừng!

184. Chương 184: Nói Em Yêu Anh

“Sao đánh tôi?” Đông Bác Hải liếc nhìn cái gối đập trúng đầu anh một cái, nhú mày cười, “Nhìn cậu khó chịu vậy?” Khó chịu? Cái rắc a! “Bác Hải, lúc nào tôi cũng có thể khoan dung anh làm bừa, duy chỉ hôm nay ở nhà tôi. . . . không được!” Mặc Phi Tước càng vòng chặt hai cánh tay hơn, đỉnh lông mày bướng bỉnh nhú thật chặt, thú tính của người này hoàn toàn không có nhân tính. “Xin lỗi, Phi Tước.” Đông Bác Hải đập đập đầu, bày tỏ SORRY, thiếu chút nữa thì anh quên hôm nay là ngày kỵ của Mặc lão. “Không tiến!” Mặc Phi Tước lạnh lùng tặng anh hai chữ, rồi xoay người đi xuống lầu. Anh hạ lệnh đuổi khách, cũng không phải là giận bạn tốt, mà là để cho bọn họ đi đến thế giới hai người. Đông Bác Hải nhìn bóng lưng cậu ấy đi ra ngoài mà mỉm môi cười cười, Vô Song ngược ngùng mà ngẩng đầu lên, và lúng túng hỏi: “Anh ta tức giận à.” “Đi thôi!” Bỏ qua vấn đề của cô, anh nắm tay nhỏ bé của cô, vội vã đi ra ngoài ~ “Bác Hải, chúng ta cứ như vậy mà đi à, không phải anh.” “Không thì thế nào? Chẳng lẽ còn muốn anh ở lại dụ dỗ cậu ấy?” Đông Bác Hải buồn cười và hỏi. “.” Chẳng lẽ không phải sao? “Đồng phu nhân, anh phát hiện em thật đáng yêu.” Bóp bóp sống mũi thanh tú của cô, anh bật cười ra tiếng, tình bạn giữa đàn ông, không giống như tình bạn giữa phụ nữ, không có nhiều tính toán chi li như vậy. Vô Song liếc anh một cái, cười cái gì mà cười, cô là tốt cho anh thôi! Hai người rất nhanh đã tới trước xe, Đông Bác Hải mở cửa xe ngồi phía sau ra cho cô, Vô Song ngồi vào, thì ngay sau đó Đông Bác Hải cũng cùng vào, cô kinh ngạc mà nhìn anh, anh không lái xe à? “Đồng phu nhân, hai tháng nay em có nhớ anh hay không?” Hơi thở đàn ông ấm áp phun lên trên mặt của cô, có một dòng điện xẹt qua làm toàn thân tê dại, từ trong ánh mắt màu xanh của anh lộ ra giống như sài lang hổ báo vồ lấy thức ăn, cô cũng hiểu được anh muốn cái gì, không phải là cô không muốn cho, chỉ là không đúng chỗ, “Bác Hải, anh lái xe trước đi, chúng ta đổi chỗ rồi nói tới vấn đề này được không.” “Anh hiện tại muốn biết đáp án của em.” Anh đã sớm không thể chờ đợi rồi, hai tháng nay lúc nào anh cũng nhớ cô, nhớ đến phát điên rồi, cho nên một khắc anh cũng không muốn chờ! “. Nhớ.” Vô Song im lặng một chút, rồi gật đầu, anh cười nhẹ và gương mặt tuấn tú càng lúc càng rơi xuống, cô có chút sợ nên theo bản năng mà lui về phía sau. “Nhớ nhiều không?” Cô lui

anh tiến, rất nhanh anh đã ép cô không còn đường lui, bàn tay nhấn lên trên cửa kiếng cửa xe, chóp mũi hai người chạm vào nhau, hơi thở nặng nề của anh làm nóng đỏ môi của cô. “.” Vô Song khấn trương đến mức nói không ra lời, nhịp tim đập thật nhanh, giống như là muốn nhảy ra vậy. “Nhớ nhiều không, hử?” Rốt cuộc anh cũng không chịu đựng nữa, như chuồn chuồn lướt nước mà hôn môi anh đào của cô, và nhẹ nhàng gặm mút cánh môi của cô. “Rất. nhớ.” Một lúc lâu, Vô Song mới ấp úng ra hai chữ, anh hài lòng cong khóe miệng lên, không còn là lướt qua nữa mà là nụ hôn sâu nóng bỏng, Vô Song cũng nhắm mắt nhiệt tình đáp lại anh, nụ hôn say sưa giống như là đóm lửa cháy lan ra đồng cỏ, hết sức căng thẳng, hai người cũng khát vọng lấy được nhiều hơn, để xua tan nóng ran kia ở trong lòng, vừa mới bắt đầu Đông Bác Hải vẫn không nóng không vội mà cởi nút áo y phục của cô, nhưng mới cởi ra hai nút thì anh đã không còn bình tĩnh nữa, mà thô lỗ xé rách y phục của cô, mấy cái nút áo rớt ở trên sàn. “.” “Ừm, anh có thể dừng thô lỗ như vậy hay không?” Mỵ god, đang ở trong xe đó nha, không phải ở nhà của mình đâu, anh xé nát quần áo của cô thì cô mặc cái gì, đáng ghét “Về sau không cho phép mặc y phục có nút.” Mẹ nó, mở quá khó khăn, mở từng nút một không ép anh điên khùng mới là lạ. “Tại sao?” Dừng hôn, Vô Song nâng mặt của anh lên, cau mày không hiểu. “Anh không thích.” “Em thích!” “Đông phu nhân nghe lời, về sau đổi mặc váy, được chứ?” “Váy?” Vô Song nhíu mày, lại gần anh và cười nói dịu dàng, “Có phải tốt nhất là thấp ngực hay không, còn phải là cái loại kéo một cái là có thể cởi ra ...?” Anh cười và gật đầu, làm sao anh lại nghe không ra ý chế nhạo trong lời nói của Đông phu nhân, tuy là chế nhạo, nhưng một câu của cô đã nói toạc ra suy nghĩ trong lòng anh! “Bại hoại.” Vô Song mặt lạnh, khiển trách một tiếng. “Ha ha.” Anh không giận mà ngược lại cười, “Nếu không thích em cũng có thể không mặc gì cả.” “Lưu manh.” Vô Song giận đến mức ở trên cổ anh cắn một cái, vốn là kích tình lắng đọng xuống đã bị đốt cháy, Đông Bác Hải cởi quần bò của cô ra, kể cả nội y cũng lột ra, sau đó anh cởi sạch của mình, giang rộng chân cô ra rồi ôm ngồi lên trên đùi của mình, cởi ra nội y của cô, Vô Song không còn áo ngực, đuôi ngựa thật dài rơi lả tả xuống, giống như là loại rong biển rũ xuống đọng lại ở trên vai trần trơn của cô. Mặc dù có tóc che, nhưng Vô Song vẫn cảm thấy không yên lòng, sợ bị người đi đường đi ngang qua nhìn thấy, đây là lần đầu tiên cô to gan nhất, xe chấn động “Bác Hải, tắt đèn đi.” “Tại sao?” Từ trước ngực của cô truyền đến một âm thanh buồn bực. “Em sợ bị người ta nhìn thấy.” “Nhìn thấy thì nhìn thấy, chúng ta là vợ chồng hợp pháp mà.” Anh mới mặc kệ người khác nói chuyện linh tinh. “Cái gì vợ chồng hợp pháp, chúng ta còn chưa có giấy chứng nhận!” “Giấy chứng nhận thì rất đơn giản.” Anh nâng đầu lên, nụ cười gian xảo như hồ ly, “Đông phu nhân, ngày mai chúng ta sẽ đi đăng ký.” “Ách. A.” Anh đột nhiên tập kích, đem tượng trưng phái nam của mình chen vào lối nhỏ hẹp của cô, Vô Song không đề phòng mà kêu lên một tiếng, Đông Bác Hải được như ý mà cười một tiếng, này chỉ là mới bắt đầu. Tiết tấu của anh càng lúc càng nhanh, Vô Song không nhịn được mà muốn kêu lên, nhưng lại không dám kêu, chỉ có thể cắn lên bả vai trắng kiện của anh. Xe thể thao đung đưa, kích tình ở bên trong xe thăng tấp lên cao. ***** Sáng sớm hôm sau, Vô Song từ trên giường tỉnh lại, đầu cô có chút choáng váng, đây là chỗ nào? “Đông phu nhân, sớm!” Đông Bác Hải đã mặc chỉnh tề, anh thấy Vô Song từ trên giường ngồi dậy, khẽ mỉm cười và bưng điểm tâm đi tới, cúi người hôn một cái lên trên trán cô. “Sớm.” Vô Song cong môi, “Đây là đâu? Tại sao em lại ở chỗ này?” Cô nhớ bọn họ ở trong xe, sao lúc tỉnh lại thì ở chỗ khác. “Đây là tân phòng của chúng ta, về phần tại sao em phải ở chỗ này, thì đương nhiên là anh ôm em trở về.” Anh ngồi xuống mép giường, “Đây là bữa ăn sáng anh làm cho em, mau dậy ăn đi!” “Ừ.” Vô Song gật đầu một cái rồi kéo chăn ra, phát hiện mình không mặc gì nên mặt đỏ lên. “Em chờ anh chút.” Anh đứng dậy, từ trong tủ quần áo cầm lấy một cái váy màu trắng cùng với áo lót đi tới đưa cho cô, Vô Song không chần chờ mà nhận lấy, cô biết, anh biết số đo của nàng xịch mã. Cô nhìn anh một cái, anh cũng không có ý tránh, cô chần chờ một chút, rồi cũng không cố kỵ mà mặc vào ở trước mặt hắn, dù sao nên nhìn, hay không nên nhìn, anh cũng đã nhìn thấy rồi, còn có cái gì mà phải che che giấu giấu. “Sau đó anh không thể đưa em về nhà.” Anh đưa vào túi và nói. Vô Song mới vừa mặc xong áo lót, đang chuẩn bị mặc váy thì dừng tay lại, nhìn anh không hiểu, “Anh phải đi đâu sao?” “Anh muốn đi làm chút chuyện.” Anh cười nói. “Em muốn đi theo anh.” Cô sẽ không để anh một thân một mình mạo hiểm. “Đông phu nhân, em đang lo lắng cho anh sao?” Đôi mắt đào hoa hẹp dài của anh hơi híp lại, đẹp trai tự nhiên lộ ra một chút hơi thở côn đồ, trông mắt sâu thẳm tựa như sao trời gần như si mê nhìn cô, thật giống như một cái động tối đen to lớn muốn thu nạp cô vào, Vô Song có chút chống đỡ không được, nên tránh khỏi ánh mắt của anh, rũ lông mi xuống và gật đầu, “Ừ, em lo lắng.” Anh đi tới cạnh cô quỳ một gối xuống ở bên giường, một tay chống giường đến gần cô, nâng cằm của cô lên, đưa mắt nhìn loại tư thái lúng túng của cô, nheo mắt lại khẽ mỉm cười, “Đông phu nhân, anh nghĩ.” “A ~ em đói rồi.” Vô Song vốn định đổi chủ đề, nhưng không ngờ lại gãi đúng chỗ ngứa của anh. Anh siết chặt cằm của cô hôn lên, bàn tay

to chống giường lại kéo vấy ở trong tay để qua một bên, chân của Đông Bác Hải nhún về phía trước, làm cho thân thể của Vô Song nghiêng tới trước, ngón tay của Đông Bác Hải linh hoạt đỡ phía sau, vừa quần lấy môi của cô, bàn tay lại không an phận mà cởi ra dây áo lót vừa mới cài của cô, giữa răng môi, anh thì thầm quyến rũ: “Tiểu yêu tinh.” “Ừ ~” Vô Song bị anh hôn đến mức lâng lâng, dùng một chút lý trí còn sót lại để khước từ anh, mơ hồ không rõ mà nhắc nhở anh: “Anh. . . . không phải. . . . có việc bận sao?” Hình như chuyện kia rất quan trọng, nên Đông Bác Hải buông cô ra, thở mạnh một hơi, nhẹ nhàng nắm eo thon nhỏ của cô, nhưng cũng không thể cứ như vậy mà thả cô, anh mở một đôi mắt to xinh đẹp, lông mi dài cong kia nháy nháy mắt, dùng giọng cực kỳ yếu thế mà nói: “Bà xã, chờ anh xử lý xong mọi chuyện, thì chúng ta nắm chặt thời gian sinh cho con trai đứa em trai em gái.” “. Ừ.” Vô Song gật đầu, cô cũng rất là muốn có một đứa con nữa. “Đứng dậy ăn điểm tâm đi!” Anh nỗ lực khắc chế mình không nhìn xuống hai vú trần trụi của cô, sợ sẽ không khống chế được thú tính của mình. Vô Song mặc quần áo tử tế rồi đi rửa mặt, sau khi ăn xong bữa ăn sáng, thì Đông Bác Hải và cô cùng nhau đi xuống lầu, cô kéo cánh tay của anh, yêu cầu cùng đi làm việc với anh, nhưng Đông Bác Hải lại nhẹ nhàng cười rồi cự tuyệt. “Đông phu nhân em yên tâm, nhất định anh sẽ cho em một hôn lễ đẹp nhất.” “Có hôn lễ hay không cũng không quan trọng, quan trọng là em muốn cùng với anh trải qua mưa gió.” Anh cúi đầu, in lên trên trán cô một cái hôn: “Đông phu nhân, một giây anh cũng không muốn rời khỏi em, nhưng hôm nay anh có chuyện phải làm thật sự không thể dẫn em đi, nghe lời, về nhà ngủ một giấc thật ngon, cái gì cũng đừng nghĩ, cũng không cần lo lắng cho anh, anh không có việc gì.” “Bác Hải. . . .” Bảo cô làm thế nào mà yên tâm chứ. “Tổng giám đốc, xe của phu nhân đã chuẩn bị tốt rồi.” Lúc này An Sâm đi tới nói. “Ừ.” Anh gật đầu rồi nhìn về phía Vô Song, “Đi thôi, anh tiễn em lên xe.” “Em muốn đi theo anh.” Cô không đi mà kéo cánh tay của anh. “Đông phu nhân, nói một tiếng em yêu anh, có lẽ anh sẽ suy tính. . . .” “Em yêu anh.” Vô Song không chút nghĩ ngợi mà cắt đứt lời của anh. Anh bật cười, lộ ra hàm răng trắng tinh đều đặn, trông mắt đen sâu thẳm hài hước gian xảo như lão hồ ly.

185. Chương 185: Đẹp Trai Kinh Người

“Em đã nói rồi, anh có thể mang em đi chưa!” “Phốc!” Đông Bác Hải rút cuộc cũng không nhịn được mà cười phun ra, “Đông phu nhân, anh nói là em nói một tiếng em yêu anh, có lẽ anh sẽ suy tính tặng cho em một cái hôn.” Vô Song rút cuộc cũng biết, anh đang đùa bỡn cô! Lúc này cô giận đến mức mặt trắng bệch. Đông Bác Hải đem môi tiến gần tới, Vô Song đẩy mặt của anh ra, tức giận mà đi ra ngoài bỏ anh lại — “Ai ~ Đông phu nhân, anh đùa với em thôi.” Anh đuổi theo giải thích, nhưng mà Vô Song không nghe, không dừng lại, mà mở cửa xe ngồi vào, mặt tức giận đỏ lên. “Đông phu nhân, anh cũng yêu em!” Anh mở cửa xe ra, nhưng không có ngồi lên, mà là nghiêng người vào, cầm lấy mặt của cô hôn lên môi cô. Vô Song còn chưa lấy lại tinh thần, thì anh đã buông môi của cô ra, đóng cửa xe cho cô, để lại một tiếng thở dài. “Bác Hải!” Cô vỗ cửa sổ xe muốn gọi anh, nhưng anh đã chạy tới cửa sổ xe tay lái phụ ở phía trước, rồi dặn dò mấy câu, tài xế đáp ứng một tiếng, liền khởi động lái xe đi, Vô Song quay đầu lại nhìn xuyên qua cửa sổ xe phía sau nhìn anh, anh mỉm cười giống như tên lưu manh chớp lấy một cái tay, cái tay còn lại thì vẫy cô. Xe quẹo cua, sau khi cô hoàn toàn không còn nhìn thấy Đông Bác Hải nữa thì mới chán nản mà quay người lại, cúi thấp đầu, nhìn mười ngón tay nắm chặt thì mới phát hiện, chiếc nhẫn đâu? Cô cầm lấy túi xách ở bên cạnh tìm kiếm lung tung, không có, cô đổ toàn bộ đồ trong túi ra hết mà cũng vẫn không có! Cô cũng không nhớ rõ là chiếc nhẫn vẫn mang, hay là đặt ở trong túi xách, càng suy nghĩ gấp gáp thì đầu óc càng loạn giống như là rối loạn thành một đống. Lúc này, tiếng chuông điện thoại của cô vang lên, cô vội vàng cầm điện thoại lên, cũng không nhìn biểu hiện điện tới, mà oanh tạc đối phương, “Bác Hải, anh có lượm được chiếc nhẫn của em không?” Trả lại cô là tiếng hít thở nhợt nhạt, cô nói tiếp: “Không có lượm được hả, vậy anh xem trên xe có không, hay là ở trên giường?” “Vô Song!” Giọng nói quen thuộc của đối phương, cũng không phải là Đông Bác Hải, mà là Kiều Lệ Vũ. Vô Song lập tức lúnh quýnh, lúng túng đến mức thiếu chút nữa kích động mà cúp điện thoại, cô che môi không dám lên tiếng. “Em nghĩ kỹ chưa?” Thanh âm của đối phương dịu dàng như nước, không có chút cảm xúc phập phồng. “Lệ Vũ.” Thanh âm của Vô Song có chút ghen ngào. “Sao vậy?” “Thật xin lỗi.” “Vô Song, rút cuộc thế nào?” “Thật xin lỗi.” “. . . .” Kiều Lệ Vũ im lặng một chút, khéo hiểu lòng người mà cười nói: “Cô bé ngốc, anh tuyệt đối

không trách em, ngược lại anh cảm thấy em đã quyết định đúng, anh có thể mang người của em đi, nhưng anh lại không mang lòng của em đi được, Đông Bác Hải đáng để cho em phó thác, Vô Song hãy quý trọng anh ta, chúc các người hạnh phúc.” “Lệ Vũ. Anh có thể đừng khoan dung cho em như vậy hay không.” Vô Song khóc ào ra một tiếng, anh vốn là khéo hiểu lòng người như vậy, đứng ở góc độ của cô mà suy tính chuyện cho cô, mặc kệ cô làm chuyện quá đáng thế nào, anh đều bao dung tất cả, thế giới này sẽ không có ai vì ai mà bỏ ra theo lẽ thường phải làm, cô không ngoại lệ, mà cô cũng không muốn ngoại lệ, Lệ Vũ là một người đàn ông tốt, anh hẳn là xứng với một cô gái tốt, Vô Song tự nhận mình không phải, cho nên cô chắc chắn không xứng với anh. “Vô Song, đây không phải là khoan dung, mà là em đáng để cho anh bỏ ra.” Anh ở đầu điện thoại bên kia hốc mắt đã sớm đỏ, đối với Kiều Lệ Vũ, yêu một người cho dù không thể cùng với cô ấy giúp đỡ trong lúc hoạn nạn, nhưng cũng có thể đối với cô ấy quan tâm chu đáo, lúc cô ấy cần, thì cho cô ấy an ủi và ủng hộ, làm trụ cột tinh thần sau lưng cô ấy. Đây không gọi là chu đáo! “Lệ Vũ, quên em đi, đi tìm một cô gái thật sự đáng để anh yêu.” Cô lau nước mắt, rồi hít sâu mũi một cái, “Đừng để cho em thiếu nợ anh.” “Vô Song.” “Lệ Vũ, anh đã đợi em chín năm, đủ rồi, đi nhầm gian phòng có lẽ là số mệnh rồi, nhất định là chúng ta hữu duyên vô phận, cảm ơn anh đã cùng với em đi qua một đoạn thời gian tốt đẹp nhất, hiện tại đã đến lúc chúng ta nên nói tạm biệt.” Cúp điện thoại, nước mắt không thể kiềm được mà rơi xuống, Vô Song khóc là ào ào, vẫn không kịp nói gấp lại, cô rút cuộc cũng không còn lưu luyến nữa ~ ***** Cô cũng không để ý mình đã khóc bao lâu, bất tri bất giác xe đã lái đến cửa nhà cô, lúc đẩy cửa xe ra xuống xe, cô theo thói quen mà nói tiếng cảm ơn với tài xế, sau đó nâng túi lên xuống xe đi tới trước cửa nhà lấy cái chìa khóa ra mở cửa, đến khi cô tiến vào lúc chuẩn bị đóng cửa, thì nhìn thấy tài xế vẫn còn đứng ở tại chỗ cũng không có ý muốn đi, cô nói: “Anh trở về đi!” “Phu nhân, tổng giám đốc bảo tôi ở lại bảo vệ ngài.” Tài xế trả lời. “Không cần, anh đi về đi, tôi sẽ nói với anh ấy là tôi bảo anh đi, anh ấy sẽ không trách anh.” “Phu nhân, ngài hãy để cho tôi ở lại chỗ này bảo vệ ngài đi.” Giọng của tài xế có chứa một tia thỉnh cầu, Vô Song rất mệt, anh ta muốn ở lại thì ở lại đi, đầu cô hơi đau, “Được rồi, có muốn đi vào uống ly nước hay không.” “Không cần, cảm ơn phu nhân.” Tài xế cảm kích cười cười với cô, cô hạ mắt rồi nhẹ nhàng đóng cửa, xoay người đi, mệt mỏi mà vươn người, lúc đi ngang qua bên sofa, thì tiện tay ném túi lên phía trên, trở về gian phòng, nằm lên giường, ngẩng đầu lẳng lẽ ngắm nhìn trần nhà, trong đầu hỗn loạn, ngực rất khó chịu, có chút khó thở. Cô đứng dậy kéo rèm cửa sổ ra, ánh nắng bên ngoài, khí hậu này ánh mặt trời chiếu lên trên người vô cùng ấm áp thoải mái, lấy tay che khuất ánh mặt trời, trong đầu Vô Song đột nhiên hiện ra một hình ảnh, hình ảnh đó chỉ là thoáng qua một cái mà thôi, cô cũng không xác định có phải thật sự như thế hay không —— Trong tấm hình, chiếc nhẫn của cô hình như là bị người ta lột xuống, ai mà có bản lĩnh lột xuống chiếc nhẫn của cô mà thần không biết quỷ không hay? —— Đông Bác Hải! Anh tháo chiếc nhẫn của cô làm gì? Vô Song trăm mối vẫn không có cách giải! Là xác thực? Hay đây chỉ là cô nằm mơ? Cô rất cố gắng mà nhớ lại, nhưng nghĩ đến đau đầu cũng nhớ không nổi, đột nhiên Vô Song gõ đầu của mình một chút, ngốc! Gọi điện thoại hỏi anh thì chẳng phải sẽ biết ngay chiếc nhẫn có chỗ anh hay không sao? Nghĩ đến đây, cô liền trở lại phòng khách lấy điện thoại di động từ trong túi ra, gọi cho Đông Bác Hải, nhưng lấy được trả lời lại là: thật xin lỗi, số ngài gọi tạm thời không nổi được, Sorry. Để điện thoại xuống nhìn chăm chăm màn bảo vệ, cô cắn môi thật chặt, nói không lo lắng là giả, nhưng cô có thể làm được cái gì, chỉ có thể cầu nguyện cho Đông Bác Hải được bình an, cơn buồn ngủ đánh tới, cô ngáp một cái, buồn ngủ quá. Không phải là cô mới ngủ dậy à, sao lại còn thích ngủ như vậy? Cô nào biết ở trong bữa sáng Đông Bác Hải đã thêm vào thành phần thuốc ngủ, cho nên cô mới có thể mệt mỏi buồn ngủ. Liên tục ngáp không ngừng, không được rồi, cô thật sự rất muốn ngủ, cô cầm điện thoại trở về gian phòng, ngã lên trên giường, rất nhanh đã ngủ thiếp đi —— ***** Trong studio áo cưới lớn nhất của thành phố SHI, 19 tên vệ sĩ canh chừng cửa chính, khí thế này cũng đủ làm cho người ta sợ tới mức không dám bước chân vào nửa bước. Cậu bé thay xong quần áo trước tiên rồi đi ra! “Oa, tuyệt quá!” Cô nhân viên phục vụ chờ ở bên cạnh phục vụ đã không nhìn được mà kinh hô, baby quá đáng yêu, quá xinh đẹp. Áo sơ mi nhỏ màu trắng khảm viền hồng trên cổ áo, có thắt thêm nơ bướm nhỏ tinh xảo, đỉnh đầu nho nhỏ đội mũ hiệp sĩ màu đen, một bộ tây phục nhỏ màu đen cắt may vừa người, khiến gương mặt tuấn tú của cậu bé cực kỳ khốc tăng thêm mấy phần hơi thở của quý ông, cực kỳ đáng yêu. Ngay sau đó là Chúc Kỳ từ phòng thay y phục đi ra, tóc của anh ấy hình như không thay đổi, vẫn lộn xộn như cái ổ chim, mặc bộ Tây phục màu đen vừa người, làm cả người anh ấy trở nên rất cao gầy, lại không cho anh thêm phần đẹp trai nào, ngược lại khiến cho cậu bé cười ngất. “Ha ha ha, cậu ơi, cậu muốn làm con cười chết à? Ha ha ha.” Mấy cô nhân viên phục vụ ở một bên cũng đầu đầy hắc tuyến, cúi đầu nỗ lực nhắc nhở mình, không được cười, nhưng càng nhắc nhở mình thì lại càng không kìm chế được, chỉ thấy bả vai của mấy cổ run không ngừng. “Có chỗ nào buồn cười vậy?”

Đối với trang phục của mình, Chúc Kỳ cảm giác cực kỳ hài lòng, cảm thấy rất phong cách, kết hôn không phải nên mặc đồ lễ hội sao? Bên trong anh mặc một áo sơ mi màu đỏ chót thì làm sao? (khụ khụ. anh bạn này hiển nhiên là quên rồi, đây không phải là hôn lễ của anh, anh mặc cái đồ au này, cũng không sợ giành danh tiếng chú rể của người ta, à.) “Tiểu QQ, con hâm mộ, đồ kị, cậu của con à, suýt suýt ~” Tâm tình của anh ấy rất tốt nên huyết khí, còn cậu bé thì xấu hổ, thôi đi, nếu không phải là sợ cậu của mình tự ái, thì cậu thật sự muốn hỏi một câu: Cậu à ra ngoài cửa có thể coi con là người xa lạ không? Kế tiếp, chú rể đi ra ngoài. Âu phục màu đen chọn sử dụng cổ áo thấp ngực, đuôi tròn được thiết kế để phản ánh Tây phục có hơi thở quý tộc nồng đậm, áo sơ mi trắng cộng với đeo cà vạt trắng càng lộ ra cá tính hơn! Dây lưng khảm mấy viên đá quý như là vẽ mắt rồng, thể hiện đầy đủ phong thái vương giả bẩm sinh trên người Đông Bác Hải, cho nên cũng đúng lúc làm nổi bật lên nghiêm chỉnh bên trong của anh, bộ Tây phục này giắt lên trên người của anh, có thể nói là hoàn mỹ. “Cha, cha thật là đẹp trai!” Cậu bé vui vẻ vây quanh cha mà tán dương. “Anh rể.” Chúc Kỳ đi tới so sánh với anh, tự thấy xấu hổ không bằng mà gãi tóc đuôi gà. “Bộ quần áo này thế nào?” Anh vừa cái nút áo trên cổ áo, vừa dò hỏi, cô nhân viên phục vụ háo sắc ở bên cạnh lập tức đi tới, đáp lời: “Y phục này mặc lên trên người Tam thiếu gia, quả thực là kinh người ạ!” Là phụ nữ chắc chắn cũng không chống đỡ được. Đông Bác Hải chỉ là hơi hốt mà lướt qua cô gái một cái, ánh mắt cùng với con trai giao nhau, cậu bé hiểu ý mà gật đầu mấy cái, cô gái ấy không phải quá lời, cha thật là đẹp trai đến ngất người! “Ha ha!” Lộ ra một hàm răng trắng tinh, anh bị cái bộ dáng đáng yêu của con trai chọc cười. Soi gương, cậu bé kéo góc áo của cha hỏi, “Cha, chúng ta tới thử y phục, tại sao không nói ẹ biết.” “Ngốc, anh rể muốn cho chị một kinh ngạc chứ sao.” Chúc Kỳ gõ cái đầu mơ hồ của cháu mình một cái. “Không phải cha đã cầu hôn với mẹ rồi sao?” Chẳng lẽ còn muốn cầu hôn một lần nữa, vậy không phải mẹ cưới hai lần sao? ! “Lần đó không tính.” Đông Bác Hải nói. “À.” Cậu bé hiểu, “Vậy cha, lần này cha chuẩn bị cầu hôn với mẹ thế nào đây?” Cậu bé chớp mắt to, rất tò mò nha.

186. Chương 186: Điều Ngoài Ý Muốn

“Không nói cho con biết.” Ngón tay thon dài xẹt qua khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cậu con trai, cậu bé không dấu giếm mà cong môi lên, cha thật nhỏ mọn. “Tổng giám đốc, đã chuẩn bị xong rồi.” An Sâm phong trần mệt mỏi mà đi tới, nhìn thấy ba người ăn mặc chỉnh tề, thật là một nhà cực phẩm, đủ loại hâm mộ, đồ kị. “An Sâm, cô có muốn thay một bộ y phục không?” Đông Bác Hải chỉnh sửa lại cà vạt và nhìn xuyên qua gương nói với cô. “Không cần.” An Sâm mỉm cười cự tuyệt. Cậu bé nghiêng cổ, ánh mắt bắt đầu trực tiếp đánh giá trên người An Sâm, vóc người của cô cao không khác người mẫu lắm, ngũ quan đáng đáp rất đa dạng, thiếu một phần dịu dàng của con gái, mà lại quá nhiều phần kiên nghị của con trai, nếu mà khôi phục thân thể con gái, thêm chút trang phục, sẽ không biết là dạng gì đây? Cậu bé tràn đầy tò mò đột nhiên hỏi: “Cha, có phải còn thiếu một dâu phụ hay không?” Lời này vừa ra khỏi miệng, thì ba người đều giật mình nhìn cậu bé, nhất là bộ dáng hoảng sợ của An Sâm, không thua gì gặp quỷ, một dự cảm xấu từ đáy lòng lan ra, tóc gáy dựng thẳng. Đông Bác Hải thu hết vào mắt phản ứng của An Sâm nhưng chỉ cười nhẹ nhàng, và gật đầu với con: “Ừ” “Cha thấy chú An Sâm có thích hợp không?” Hứng thú ở trong đáy mắt của cậu bé, giống như là phát hiện ra Đại Lục mới. Đông Bác Hải lúc này mới nghiêm nghị nhìn chăm chú An Sâm, chỉ thấy cô liên tục lắc đầu, “Tổng giám đốc, tôi không được đâu, tiểu thiếu gia ngài cũng đừng đùa cợt với tôi mà.” Lau mồ hôi lạnh “Cháu không có nói giỡn.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngất thơ tràn ngập nghiêm túc. “Cô ~ cô là phụ nữ?” Chúc Kỳ hóa đá ở bên cạnh một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, khó tin mà nhìn An Sâm, cô ấy lại là phụ nữ, thật không thể tưởng tượng nổi mà, bộ ngực phẳng như vậy, dáng dấp lại giống như ánh mặt trời tuần láng, nhìn thế nào cũng không giống. “Ừ.” Bị người chất vấn như vậy, cô cũng không lộ ra chút ngượng ngùng nào, ngược lại vẫn còn rất hào phóng thẳng thắn. “A. A.” Chúc Kỳ động kinh rồi, ôi mẹ ơi, cái thế giới này quá nhiều lừa gạt mà! Đông Bác Hải tập trung suy nghĩ, “An Sâm, cô có muốn suy nghĩ một chút?” “Tổng giám đốc.” “Chỉ cần chúng tôi không nói, sẽ không ai biết là cô.” “Nhưng mà.” “Chú An Sâm, làm ơn á..., vì hạnh phúc của cha mẹ cháu, vì duy trì hòa bình của vũ trụ, chú hãy hy sinh cái tôi một chút, để thành toàn cho tất cả mọi người đi, làm ơn, làm ơn á!” Bộ dáng của cậu bé ra vẻ khẩn cầu, khiến An Sâm nhất thời cứng họng, thật sự là không đành lòng cự tuyệt một đứa trẻ đáng yêu như vậy, nhưng mà trong một lúc cô cũng

không qua được cửa ải của mình, cau mày suy nghĩ, “Tôi suy nghĩ một chút.” “OK, không thành vấn đề.” Cậu bé hưng phấn đến mức muốn hươ tay múa chân, ném một ánh mắt đắc ý về phía cha. Đông Bác Hải lặng lẽ giơ ngón tay cái lên với con, hai cha con cấu kết với nhau làm việc xấu mà cừơi. ***** Vô Song tỉnh dậy thì trời đã tối rồi, do là ngủ quá lâu, nên cô có hơi nhức đầu, cô gõ gõ đầu rồi kéo chăn ra từ giường bò dậy, bụng đói đến mức vang lên tiếng cô lõ, cô mang dép vào đi tới phòng bếp, từ trong tủ lạnh lấy trứng ra, lấy quả trứng làm cơm chiên điền đầy bụng. Sau khi ăn cơm no, tay cô đang cầm một ly nước, đi tới ghế sa lon ở phòng khách, lúc này cũng đã tám giờ tối rồi, em trai và con còn chưa trở về, cho dù không về nhà thì cũng nên gọi điện thoại trở về chứ, không biết cô sẽ lo lắng sao? “Thật xin lỗi, số ngài gọi đã tắt máy.” Điện thoại của Chúc Kỳ không gọi được, cô lại gọi điện thoại cho con trai, nhận được trả lời vẫn là giống nhau, tắt máy. Chuyện gì xảy ra? Sao đều tắt máy. Vô Song ngồi có chút không yên, điện thoại tắt máy, cũng đã trễ như thế mà còn chưa trở về, bọn họ không phải là xảy ra chuyện gì chứ? Cô càng nghĩ càng sợ, bỗng nhiên đứng bật dậy, quyết định đi ra ngoài tìm bọn họ, cầm túi ở trên ghế sa lon lên, bước vội vã tới cửa trước sau khi thay giày xong, thì cô kéo cửa chính ra. “A ——” Ngoài cửa, có ba bốn người đàn ông mặc áo đen đứng, dọa cô giật mình, nhưng cô cũng không có sợ hãi chạy trốn, cô cho rằng Đông Bác Hải phải tới bảo vệ cô, đang chuẩn bị mở miệng nói với bọn họ, thì đột nhiên hai gã đàn ông tiến lên bắt lấy cô. “Mấy người làm gì, cứu mạng. . . .” Bất cóc sao? Ông trời, bọn họ không phải là người Bác Hải phải tới, bọn họ là người của đại thiếu gia, nghĩ đến có thể là như vậy, Vô Song sợ tới mức la the thé, nhưng rất nhanh cô đã bị người bắt lên xe, hơn nữa còn bị người dùng vải bố bịt kín mắt. “Mấy người muốn mang tôi đi đâu, buông tôi ra, buông tôi ra.” Cô giãy giụa, thế nhưng tay bị đàn ông ngồi ở hai bên trái, cô chỉ có thể la, nhưng đáng tiếc la hét nát cổ họng cũng vô ích. “Này, mấy người là người điếc sao?” Vẫn không có ai quan tâm tới cô. “Đi chết đi.” Cô dựa vào trục giá, đá vào những người bên cạnh một cước, để giải trừ cảm phần trong lòng, không ngờ bọn họ là người của đại thiếu gia, bắt cô như vậy cô hẳn là chết không thể nghi ngờ, thế nhưng biết là một con đường chết, vậy cũng không cần phải khách khí với bọn họ, chỉ có thể thở ra một hơi, là một hơi. Hai người đó đối với cô cũng khá khách khí, mặc kệ cô mắng thế nào, hay là đá thế nào, bọn họ đều im lặng, cũng không đánh trả, chỉ là giữ cô thật chặt. Rốt cuộc cũng không còn hơi thở, Vô Song cũng ngừng nghĩ một chút, từ đầu đến cuối đều là cô một mình đương nhiên cũng không có gì vui! “Này, tôi có thể hỏi một chút không, có phải em trai tôi và con trai tôi cũng ở trong tay các người không?” Trả lời cô vẫn là im lặng. “F**K.” Cô bị tức giận công tâm, nên không nhịn được mà nói tục một câu, đồ đầu gỗ phiền phức. “Xích ——” Xe rốt cuộc cũng dừng lại, thân thể của Vô Song đi về phía trước, lúc này rốt cuộc cũng có người mở miệng nói chuyện, “Đến rồi, mang cô ấy đi xuống đi!” “Vâng” Hai người đàn ông nhích người. “Wey wey Wey, lần này có thể bỏ che mắt của tôi không!” Hai người đàn ông này vẫn như cũ không để ý tới cô, đỡ cô xuống xe. “Tổng giám đốc đã mang người đến rồi.” Hai người dẫn cô đến trước mặt Đông Bác Hải. “Này, không cần phải che đôi mắt của tôi, tôi biết ông là đại thiếu gia nhà họ Đông, đồ tiểu nhân hèn hạ, cũng chỉ biết ám sát.” Vô Song giận dữ nói, còn hừ một tiếng nặng nề, bộ dáng phỉ nhổ kia, làm như hận không thể uống máu của hắn, xé thịt của hắn ra. Đông Bác Hải không nhịn được nên cười ra tiếng. Sắc mặt của Vô Song lập tức thay đổi, tiếng cười kia rất là quen thuộc, chẳng lẽ, Đông Bác Hải cũng bị hắn bắt, “Bác Hải.” Cô thử kêu một tiếng, nhưng phát giác lại có chút không thích hợp, nếu như bị hắn bắt đi, sao anh còn có thể cười. “Đông Bác Hải là anh bắt em tới nơi này?” Vô Song không tính là ngốc, ngược lại cô rất thông minh, rất nhanh đã phản ứng kịp, là mình bị lừa bỡn rồi. Đông Bác Hải đi tới trước mặt cô, hai thuộc hạ hiểu ý tránh đi, anh tự tay lấy bịt mắt của cô xuống. “Đông phu nhân, em không ngốc chứ sao.” Khuôn mặt tươi cười của anh tuần mỹ như vậy, có thể so với đầu đầy ánh sao sáng còn chói mắt hơn, đôi mắt đẹp của Vô Song tràn đầy lệ nóng, lẳng lặng ngắm nhìn anh, rất tức giận, rất tức giận, anh lại trêu cô như vậy.

187. Chương 187: Hôn Lễ Ánh Nến

Chết tiệt.” Nước mắt không hề báo trước mà chảy xuống rào rào, Vô Song vung lên cái túi trong tay đập tới Đông Bác Hải, thế nhưng anh lại không đau không ngứa mà lẳng lặng nhìn cô, và bật cười ~ “Tránh ra!” Anh cố gắng đến gần cô, nhưng lại bị Vô Song đẩy ra, cô lau nước mắt và cảm thấy uất ức, anh thế mà lại dùng cái loại đùa giỡn cô, một chút cũng không buồn cười, bại hoại! Đông Bác Hải vẫn như cũ không giận

mà ngược lại cười, đột nhiên anh làm một chuyện khiến Vô Song trợn mắt há hốc mồm — “Vô Song, gả cho anh.” Anh quỳ một gối xuống, cầm trong tay một chiếc nhẫn nâng lên trước mặt cô, đôi mắt sâu như vực ở dưới ánh sao chớp động ánh sáng lóng lánh, so với kim cương trong tay còn chói mắt hơn, nhưng trong mắt của Vô Song chỉ có chiếc nhẫn kim cương. “Chiếc nhẫn thật sự ở chỗ anh?” “Ừ, tối hôm qua anh thừa dịp lúc em ngủ say, đã lặng lẽ lấy nó ra, chính là muốn cầu hôn em một lần nữa.” “.” Không phải cô cũng đã đáp ứng rồi sao, lại còn một lần nữa, không sợ bị cô cự tuyệt à? “Vô Song, em có nguyện ý chấp nhận lời cầu hôn của anh không?” Nụ cười bên môi bởi vì khấn trương mà có vẻ hơi căng thẳng. Nguyện ý sao? Dĩ nhiên là cô nguyện ý. Chỉ là ~ Đông tiên sinh hôm nay chơi quá đáng, lại còn bảo người giả vờ bắt cóc cô, cũng không sợ hù dọa rách mặt yếu ớt của cô. Đông tiên sinh người ta tuyệt đối là có lòng tin đối với vợ yêu, anh biết Đông phu nhân không phải người nhát gan như vậy, nên mới dám làm như vậy ~ “Em.” Cô cố ý kéo dài âm cuối, lộ ra vẻ mặt khó lựa chọn. “Nguyện ý, nguyện ý, mẹ nói nguyện ý mau đi!” Cậu bé núp ở bên trong bóng tối cũng vì cha mà lau mồ hôi, mẹ còn do dự cái gì chứ, mau gật đầu đáp ứng đi. “A ~” “Thanh âm gì?” Vô Song nghe được một tiếng kêu thê thảm của con trai, thanh âm này còn có hơi quen tai. Đông Bác Hải nhú chân mày một chút, rồi mỉm cười giải thích: “Tiếng mèo hoang kêu thôi.” “Mèo hoang?” Đây là nơi quỷ quái gì mà có mèo hoang? “Meo meo ” Chúc Kỳ bắt chước kêu lên mấy tiếng mèo, thật đúng là có thể lấy giả làm loạn. “Cậu à, cậu kêu cái gì?” Cậu bé nhỏ giọng hỏi. Chúc Kỳ sửa sang tóc giả một chút, có chút giận dữ nói: “Không biết cháu con rùa nào đập cậu một cước.” Thật sự có mèo hoang? ! “Nơi này là địa phương nào?” Sao tối như mực thế mà lại không mở đèn chứ? Một cơn gió lạnh thổi qua, Vô Song vòng hai cánh tay nhìn khắp nơi một chút, tối đến mức cái gì cũng không thấy, nghĩ thầm nơi này không phải là bãi tha ma chứ! “Vô Song, gả cho anh.” Đông Bác Hải vẫn không có thay đổi, cô lại nói sang chuyện khác, muốn anh quỳ bao lâu? “Ách.” “Gả cho anh ta, gả cho anh ấy, gả cho cha.” Những người núp ở trong bụi cỏ đều đang gào thét lặng lẽ, nhưng mà Vô Song vẫn còn do dự. Đột nhiên ở trên bầu trời, pháo hoa đầu tiên nổ rộ. Bùm! Những đốm nhỏ vỡ đầy đầu. Tất cả người cũng kinh sợ, nhất là Vô Song, sau khi pháo hoa nổ tung, trên bầu trời để lại năm chữ: bà xã, anh yêu em. “Ai làm đấy, mẹ còn không có đáp ứng mà?” Cậu bé giận đến mức không nhin được mà cất cao giọng gầm thét một câu, thời cơ còn chưa tới, sao lại bắt đầu phóng pháo hoa chứ. “Con trai.” Vô Song kêu một tiếng. Cậu bé quay đầu nhìn mẹ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn anh tuần viết hai chữ , “Mẹ.” “Chị.” Chúc Kỳ cũng đứng dậy kêu chị một tiếng, lúc này trên sân cỏ toàn bộ ánh sáng đều mở lên, hơn vạn cây nến màu đỏ bao quanh sân cỏ, chính giữa sân cỏ còn dùng cây nến màu đỏ vây quanh một mũi tên xuyên hai tim nổi lại thật to, bên cạnh được bố trí thành hội trường hôn lễ. Lẽ nóng lại một lần nữa xông lên hốc mắt của Vô Song, cả người cô cũng ngốc trệ, cảm giác giống như là đang nằm mơ vậy, hạnh phúc tới quá mau, luôn là cho người ta khó mà tiếp nhận. “Mẹ, mau đồng ý cầu hôn của cha.” Cậu bé dẫn đầu, mọi người cũng đều nhất trí phụ họa nói, “Đồng ý, đồng ý, đồng ý.” Dòng nước mắt của vui sướng lẫn xuống, cô quay đầu lại nhìn về phía Đông Bác Hải — “Nếu như mà thế giới của anh, chỉ còn lại ngày cuối cùng, anh hi vọng em cùng với anh vượt qua, đời này kiếp này có thể được lấy được em làm vợ, anh chết cũng không tiếc.” Từng chữ từng câu của anh đều là phát ra từ tận đáy lòng. “Không cho anh nói như vậy.” Vô Song đi lên trước một bước, nhẹ nhàng che cái miệng của anh lại, cúi đầu nhìn chiếc nhẫn một chút, lòng tràn đầy vui mừng và gật đầu, “Em nguyện ý, trăm lần nguyện ý, 1000 lần nguyện ý, 1000 ngàn vạn lần nguyện ý.” Nước mắt vui sướng tựa như vòi nước mở ra, làm thế nào cũng không ngừng được. “Ồ ~” Tất cả mọi người reo hò nhảy nhót, ca khúc hôn lễ vang lên, pháo hoa trên bầu trời chiếu sáng cả hôn lễ cực kỳ xinh đẹp, cuộc hôn lễ này tuyệt đối có thể nói mộng ảo! Đông Bác Hải kéo tay của cô xuống, đeo chiếc nhẫn vào trong tay cô, rồi anh đứng dậy, ngắm nhìn Vô Song thật sâu, bốn mắt truyền nhau, thay thế tất cả lời thề non hẹn biển. Anh nghiêng người, rơi xuống một cái hôn ở môi cô, chỉ là lướt qua mà không dây dưa. “Tổng giám đốc, có thể mang phu nhân đi thay quần áo gì chưa?” Cô hầu gái đi tới dò hỏi. “Ừ.” Bàn tay to thô ráp của Đông Bác Hải lau lau nước mắt cho Vô Song, “Bé ngốc, hôm nay là hôn lễ của chúng ta, chỉ có thể cười, không được khóc” “Ừ.” Cô gật đầu ngừng nước mắt, Đông Bác Hải cười hài lòng, “Đi đi, anh chờ em.” “Ừ.” Vô Song xoay người, theo cô hầu gái rời đi. “Tổng giám đốc, chúc mừng chúc mừng.” An Sâm mặc Tây phục đẹp trai đi tới nói chúc mừng. “Cha, rốt cuộc con cũng có thể đổi tên rồi.” Cậu bé nhảy tới, hưng phấn đến có chút choáng váng. “Ai yêu, chân của ta.” Chúc Kỳ nâng váy khắp khênh đi tới, ba người nhìn bộ dạng tức cười của anh chàng ấy, không hẹn mà cùng cười ồ lên, An Sâm suy tính cả nửa ngày cũng không thể qua cửa ải của mình, cuối cùng vẫn là Chúc Kỳ dùng cảm đảm đương làm nhân vật dâu phụ, An Sâm là phù rể. “Phu nhân, ngài thật sự là cô dâu xinh đẹp nhất tôi từng thấy.” Vô Song thay áo cưới xong, bộ mặt cũng trang điểm đơn giản, tuy là đơn giản nhưng cũng xinh đẹp giống như là tiên nữ trên trời, không nhiễm một tia phàm trần, cô hầu gái chờ ở bên cạnh phát ra thở dài từ trong lòng và nói.

“Cô quá khen rồi.” Vô Song có chút ngượng ngùng mà đỏ mặt, trong lòng ngọt ngào giống như là ăn mật vậy, có thể gả cho người đàn ông mình yêu, là mơ ước mà mỗi một cô bé đều tha thiết ước mơ, hôm nay mộng đẹp của cô đã trở thành sự thật, cảm giác vẫn là giống như đang nằm mơ, cả người lâng lâng thật sự không có cảm giác chân thật. “Là phu nhân quá khiêm tốn thôi.” Miệng của cô hầu gái rất ngọt, “Tin rằng sau khi tổng giám đốc nhìn thấy ngài, nhất định sẽ bị xinh đẹp của ngài làm mê đến thần hồn điên đảo, ha ha.” Vô Song nhẹ nhàng cười một tiếng, từ chối cho ý kiến. “Phu nhân tôi đi lấy khăn che mặt cho ngài.” Cô hầu gái xoay người đi ra ngoài. “A ——” Chỉ một chốc lát, ngoài cửa đã truyền đến một tiếng kêu thảm của cô hầu gái, Vô Song kinh hãi đứng dậy, nhấc làn váy áo cười xoay người đi ra bên ngoài, muốn đi xem cô hầu gái thế nào, khi cô đi tới cửa, thì thấy tình hình ở bên ngoài, một khuôn mặt trắng bệch kinh hãi ——

188. Chương 188: Nửa Đường Nhảy Ra Trình Giáo Kim

Bên ngoài, có mấy thi thể ngã xuống, trong đó có một thi thể chính là cô hầu gái, máu tươi nhuộm đỏ nền gạch màu trắng, Vô Song lẳng lặng đưa mắt nhìn gã đàn ông cao lớn đứng ở phía trước cô, gương mặt này cô không xa lạ gì, chính là đại thiếu gia nhà họ Đông —— Đông Hải Sinh! Đôi tay của cô siết áo cưới thật chặt lui về phía sau nửa bước, hơi thở dồn dập, tại sao anh ta lại ở chỗ này? “Em dâu xin chào, lần đầu tiên gặp mặt, tôi gọi là Đông Hải Sinh, là của Bác Hải anh cả.” Gã lễ độ khách khí duỗi tay qua, cố ý đem hai chữ anh cả tràn ra lạnh lẽo từ giữa răng môi. Vô Song nhìn bàn tay của gã duỗi ra một cái, nhưng cũng không có đưa tay nắm lấy, mà là e ngại lui về phía sau. “Người tới, đưa lễ ra mắt cho em dâu của tôi.” Gã vẫn như cũ không biến sắc mà duy trì hình tượng quý ông lễ độ, nhẹ nhàng động đầu ngón tay, thì đã có thuộc hạ cầm tới một gói quà lớn. Vô Song càng e ngại hơn mà trốn to mắt, nhìn chăm chăm vào hộp quà trong tay gã, sẽ không phải là dao hay bom chứ! “Đưa ——” Gã khách khí đưa lên, còn kèm theo nụ cười dịu dàng trên khuôn mặt, bộ dáng quý ông giống như là vương tử ở trong truyện tranh đi ra. “O o ~” mồ hôi lạnh đã ướt một tay của Vô Song, cô thở hổn hển giống như là tùy thời sẽ ngừng thở vậy, tim đập thình thịch giống như là đánh trống, nhìn quà tặng mà lần nữa không dám đưa tay nhận. Đông Hải Sinh thấy cô sợ như vậy, mặt cười cứng đờ, tà ác mà nhử mồi, “Thế nào, em dâu không thoải mái à?” Gã vươn tay ra muốn đụng cô, Vô Song phản xạ có điều kiện mà đẩy bàn tay bẩn thỉu của gã ra, cũng đẩy đi quà tặng ở trong tay gã. “Đừng đụng tôi, Đông Hải Sinh rốt cuộc anh muốn thế nào?” Cô không có tâm tình diễn với gã, đối mặt với gã, mặc dù sợ gã, nhưng trên hết là tức giận, tên này đã giết con của cô, lại còn không biết xấu hổ mà ở trước mặt cô giả mù sa mưa giả bộ giả nhân giả nghĩa, buồn cười, thật là buồn cười ~ “Tổng giám đốc.” Một thuộc hạ của Đông Hải Sinh cầm súng chỉ vào Vô Song, gã phóng một mắt lạnh bay vút qua, thuộc hạ lập tức bị dọa để súng xuống. “Cô thông minh hơn trong tưởng tượng của tôi rất nhiều.” Ngày đó ở quá cả phê gã cũng đã biết cô ta rất thông minh, có thể từ trong tay bọn cướp mà chạy trốn, gã thật đúng là không thể không bội phục cô ta, đáng tiếc, phụ nữ quá thông minh mà lại không dùng để tự bảo vệ mình, là thuộc loại ngu xuẩn, gã không phải là không cho cô ta cơ hội bỏ qua cho cô ta, mà là cô thiên đường có lối cô ta không đi, địa ngục không cửa thì cô ta xông vào. “Đông Hải Sinh, anh và Bác Hải rốt cuộc có thâm thù đại hận gì, nhất định phải đưa đối phương vào chỗ chết mới được?” Đối mặt với chất vấn không kiềm chế của cô, gã chỉ hừ nhẹ cười một tiếng, ném cho thuộc hạ ở bên cạnh một ánh mắt, thuộc hạ hiểu ý từ dưới lầu đưa đến một cái ghế, cung kính đặt ở trước mặt của gã, gã đặt mông ngồi xuống, nhả chân mày một cái, rồi giọng nói nghe tràn đầy chế nhạo —— “Đông Bác Hải nó không có nói cho cô biết tại sao?” Vô Song mặt không phản ứng. “Cũng đúng, chuyện mất mặt như vậy, làm sao nó nói ra được, như vậy thì do tôi tới nói cho cô biết.” Vô Song kích động một chút, gã chịu nói cho cô biết? ! “Đông Hải Sinh.” Đột nhiên, dưới lầu truyền đến một tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc, hai người cùng phóng tầm mắt nhìn, Đông Bác Hải đứng ở lầu dưới gân xanh nổi lên. “Nghe cha nói chú đang tìm tôi, lần này chú không cần tìm tôi, tôi tự mình tới rồi, chẳng qua là tôi đến hình như không phải lúc, quấy rầy hôn lễ của chú, xin lỗi.” Về mặt của gã muốn bị đánh nhưng mà một chút thành ý xin lỗi cũng không có. Đông Bác Hải nhìn Vô Song một cái, hai quả đấm siết thật chặt, anh muốn xông lên, nhưng mà phía trên có mấy chục khẩu súng chỉ vào anh, anh căn bản không đi lên được. “Đông Hải Sinh ăn oán của chúng ta nên làm thì nên kết, đã tới đây, thì chúng ta đơn độc đấu.” Đơn độc đấu? Lời này khiến cho Đông Hải Sinh nhếch miệng cười một tiếng, ngấm ngấm muốn cùng anh đùa bỡn. “Đông Bác Hải, mày cảm thấy tao

sẽ tiếp tục với mây sao?” Gã đứng dậy đi tới trước lan can, hai tay nắm lan can thật chặt, quay đầu liếc về phía Vô Song một cái, cười âm hiểm: “Người đàn bà của mây ở trong tay tao, tao một câu nói, là có thể lấy mạng của nó. . . .” “Anh dám?” Đông Bác Hải nóng đỏ mắt, anh ta cho rằng như thế sẽ uy hiếp được anh sao? Xuy, anh cũng biết: “Nếu anh dám làm tổn thương một cọng tóc của cô ấy, tôi sẽ rạch ở trên đùi Đông Đông Hải một cái.” Nụ cười của Đông Hải Sinh đọng lại một chút, tay nắm chặt lan can, nhưng rất nhanh gã liền khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt, “Đông Bác Hải mây tạm thời lấy Đông Hải tới uy hiếp tao, mây không đả thương nó được, cha sẽ bảo vệ nó.” Gã cười rất tự tin. “Biết ngày đó vì sao tao không chết không? Là cha đã cứu tao, ông ấy phái người len lén dõi tao đi, cho nên tao mới đại nạn không chết.” Ngày đó ông cụ vừa tới bệnh viện, chuẩn bị vào thăm Vô Song, thì thấy Đông Bác Hải đằng đằng sát khí từ bên trong đi ra, ông liền đoán được có chuyện không ổn, nên đã phái người lặng lẽ theo dõi Đông Bác Hải, ngày đó người đánh Đông Hải Sinh ngất xỉu mang đi, chính là ông cụ phái tới, bọn họ lặng lẽ thay thế Đông Hải Sinh từ trên chiếc xe kia như trộm long chuyển phượng, cho nên gã mới có thể may mắn tránh được một kiếp. Hai tháng nay ông cụ đem gã đến nhốt ở trong mật thất, để cho gã nghĩ lại buông thù hận xuống, nhưng Đông Hải Sinh lại quật cường giống như Đông Bác Hải, nhất định đến chết không rời, mật thất là dùng sắt lá làm, nên giam Đông Hải Sinh ở bên trong hai tháng, gã giả bộ bệnh lừa gạt tên cận vệ trông chừng gã, đánh cận vệ ngất xỉu rồi trốn ra, chuyện đầu tiên khi ra ngoài, chính là tìm Đông Bác Hải báo thù. Đông Bác Hải hận đến mức hàm răng cũng sắp cắn nát, cặp mắt đỏ hồng, quả đấm so với khối sắt còn cứng hơn, hai cha con lại liên thủ đối phó anh. A, mẹ kiếp, anh sống được thật là chật chội, ông già đó hận anh như thế, sao lại còn có lòng tốt thu dưỡng anh, là hồi hận đi, phải chính là hồi hận, nên mới muốn nhỏ cỏ tận gốc! “Bác Hải, anh đừng tin anh ta, chủ tịch ông ấy rất thương anh.” Vô Song đột nhiên kêu lên, cô muốn chạy tới, nhưng bị hai gã đàn ông chế ngự, cô vừa giùng giàng cánh tay, vừa nước mắt ròng ròng mà nhìn Đông Bác Hải nói: “Bác Hải, anh trách lầm chủ tịch rồi, ông ấy không có cảm thấy anh là sỉ nhục của ông ấy, ngược lại ông ấy rất thương anh, qua nhiều năm như vậy, mà ông ấy vẫn cất giữ hình của anh, khóa ở trong tủ bảo hiểm của ông, nếu như không phải là vì quý trọng, ông sẽ không bảo vệ nó tốt như vậy.” Ánh mắt của Đông Bác Hải sâu thẳm lộ vẻ khó tin, ông cụ thương anh? “Bác Hải, anh suy nghĩ một chút đi nếu như không phải là vì thương, ông cụ sẽ cam nguyện đeo lên lưng dư luận của xã hội và đè ép thừa nhận anh là con ông ấy sao? Nếu như ông ấy thật sự hận anh như vậy, muốn anh chết, thì ban đầu ông ấy có thể bỏ anh ở trên đường tự sinh tự diệt, tội gì phải làm nhiều chuyện như thế này, vì anh mà làm danh tiếng của mình ô uế.” Không sai! Mặc kệ là xã hội hiện nay hay là trước kia, làm người kinh doanh, có xì căng đan con riêng cũng sẽ khiến cho danh tiếng cùng với quyền uy kia mang đến rất nhiều chấn động, cùng với phiền toái. Xã hội thượng lưu có kim ốc tàng kiều, chỉ cần mọi người ngầm hiểu lẫn nhau là được, đây chỉ là chuyện bình thường, chỉ khi nào sự việc đã bại lộ còn có con riêng ra ánh sáng, thì sự kiện lớn như vậy sẽ rất chấn động, nghiêm trọng là có thể vì vậy mà thân bại danh liệt, nếu như không phải là vì thương, ông cụ sẽ mạo hiểm như vậy sao? Ai sẽ vô duyên vô cớ mà cam tâm, khổ sở 90 năm, để làm chuyện đó? Ba! Một cái tát vang lên ở trên mặt Vô Song, Đông Hải Sinh cuối cùng cũng bị cô làm cho tức giận phải lộ ra khuôn mặt chân thật, con mắt sắc đen phát ra hung ác đến tỏa sáng, cắn răng nghiêng lợi mặt xanh mét, “Chuyện nhà họ Đông chúng tao, không tới phiên người ngoài như mây ở chỗ này nhận xét.” Vô Song liếm liếm tia máu nơi khóe miệng, quay lại mặt nhìn chăm chăm vào gã, cô không sợ hãi mà cười nhạo: “Tôi không phải là người ngoài, tôi là tam thiếu phu nhân nhà họ Đông.” “Đông Hải Sinh, thả Vô Song ra, nếu không tôi nhất định sẽ làm cho anh chết không được toàn thây.” Một cái tát kia rất vang, cẩn thận nghe còn có tiếng vang, Đông Bác Hải gấp đến độ hô to một tiếng, nếu không phải là đối phương có khẩu súng chỉ vào bọn họ như vậy, anh thật sự sẽ xông lên liều mạng với anh ta. Đông Hải Sinh không hề để ý tới Đông Bác Hải ồn ào, ánh mắt sắc bén nhìn Vô Song, đột nhiên đùa giỡn nắm lấy cằm của cô, lực tay bóp Vô Song rất đau, nhưng cô lại cắn răng không kêu một tiếng, gã chắc chắn tấm tắc, “Có khí phách, tam thiếu phu nhân nhà họ Đông, cô thật là không để cho tôi bội phục cũng không được.” Cô thể mà thừa nhận với gã là tam thiếu phu nhân của nhà họ Đông, không phải tìm chết thì là gì? ! “A!” Gã đã một cước lên trên bụng cô, Vô Song đau đến mức cong người lên, cắn chặt môi dưới, nhưng cơn đau ở trên môi không bằng ở trên bụng. “Đông Hải Sinh.” Đông Bác Hải đứng không vững nữa rồi, anh đang chuẩn bị xông lên, thì Mặc Phi Tước đi tới từ phía sau ôm lấy anh, anh giận đến mặt đỏ giọng khàn, dùng sức giùng giàng muốn đi lên, nhưng Mặc Phi Tước ôm chặt lấy, ghé vào tai anh nói nhẹ nhàng — “Bác Hải bình tĩnh một chút, bây giờ anh đi lên không những không cứu được chị dâu nhỏ, còn có thể mất luôn tánh mạng của mình.” “Tôi không quản nhiều như vậy, tôi không thể trơ mắt nhìn thấy Vô Song chịu khổ, cậu buông tay ra.” “Bác Hải, chẳng lẽ anh còn không nhìn ra à, Đông Hải Sinh hấn làm như vậy, chính là muốn chọc giận anh, chỉ cần anh không tức giận thì hấn cũng sẽ không làm khó chị dâu nhỏ.” Đông Bác

Hải rốt cuộc cũng bị lời nói của anh ấy tìm về một chút lý trí, anh quay đầu lại, Mặc Phi Tước gật đầu với anh, “Suy nghĩ một chút đi nhiều năm như vậy, hẳn vẫn ần ần là vì cái gì, không phải là vì anh không có nhược điểm sao?” Đúng, mục đích của Đông Hải Sinh ức hiếp Vô Song không phải là muốn hành hạ anh, để cho anh đau đớn sao, anh không thể ở trước mặt anh ta tức giận, càng không thể kích động, không thể để cho anh ta được như ý, nghĩ đến đây, Đông Bắc Hải tỉnh táo một chút, buông quả dấm tràn đầy mồ hôi ra, khuôn mặt tuần tú bị chọc giận bằng tốc độ nhanh nhất đã khôi phục bình tĩnh, hai mắt sâu không lường được bị che đầy như gió nhẹ nước chảy, anh bình tĩnh nhìn lên phía trên, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Đông Hải Sinh. “Xem xem đi về mặt người đàn ông của cô, giống như là đáng vẻ vì cô mà nóng nảy sao?” Đông Hải Sinh nâng cằm Vô Song lên, để cho cô nhìn bộ dạng Đông Bắc Hải vào giờ phút này, như là chuyện không liên quan đến mình, thờ ơ đến mức nào Vô Song lẳng lặng ngắm nhìn anh, bỗng chốc khóc ra, nước mắt của cô nhìn ở trong mắt Đông Bắc Hải là vô cùng đau đớn, trong đáy mắt của anh nhanh chóng dâng lên một tầng hơi nước, anh hi vọng cô phải chịu đựng, cũng để cho anh chống đỡ. “Có phải rất hối hận vì đã yêu một người đàn ông bạc tình vô nghĩa như vậy hay không, hả?” Đông Hải Sinh bảo hai gã đàn ông kia đẩy Vô Song lên, gã nắm cằm của cô, đem mặt thấp xuống lại gần cô cười nói tà mị.

189. Chương 189: Nguồn Gốc Của Thù Hận (Ba)

“Nhìn.” Mặc Phi Tước kèm chế bả vai Đông Bắc Hải nói thận trọng. Mắt không chớp nhìn lên phía trên, chân mày của Đông Bắc Hải rất run rẩy, nhìn thật sự rất khổ cực, thật là đau. “Không nói lời nào, đại biểu là tôi nói đúng.” Gã cười ha ha, “Có phải rất hối hận vì đã không sớm một chút nhìn thấy rõ nó là loại đàn ông này hay không, hiện tại tôi cho cô một cơ hội, giết nó, tôi liền thả cô.” Hai mắt của Vô Song đầm lệ nhìn anh, giống như khó tin. “Đưa.” Gã buông tay nắm chặt cằm cô, từ bên hông móc khẩu súng đưa cho cô, nhìn súng gã đưa tới, Vô Song không dám đưa tay nhận, mười ngón tay quấn vào nhau thật chặt, ánh mắt nhẹ nhàng lóe lên nhìn chằm chằm vào Đông Hải Sinh, tràn đầy nghi ngờ! “Cô hoài nghi là súng rỗng?” Nhìn thấu bản khoả của cô, Đông Hải Sinh giơ súng bắn lên nóc nhà một phát. Bùm! Một tiếng súng vang lên, bốn phía khiếp sợ! Hiện trường hỗn lộn bên ngoài biệt thự, tất cả mọi người bị tiếng súng này vang lên làm cho ngơ ngẩn — “Tiếng súng từ đâu tới?” Chúc Kỳ nâng một ly rượu đỏ hỏi. “Hình như là từ trong biệt thự.” An Sâm đáp. “Me.” Phản ứng kịp mẹ đã gặp nạn, cậu bé tung ra liền chạy đi vào biệt thự. “Tiểu thiếu gia.” An Sâm đuổi theo. “Tiểu QQ chờ cậu một chút.” Chúc Kỳ ném cái ly, nhấc làn váy mang giày cao gót cùng đuổi theo, anh một người ông mang giày cao gót chạy trên đường lúc trèo lúc quẹo, anh định đem giày đá bay đi. “Lần này còn có nghi ngờ không?” Gã lại một lần nữa đưa khẩu súng cho Vô Song đã bị sợ tới mức che lỗ tai, nụ cười sâu không lường được càng sâu hơn nữa, Vô Song nhìn Đông Bắc Hải một cái, anh nhẹ nhàng gật đầu với cô, để tay bịt chặt lỗ tai xuống, dòng nước mắt yếu ớt của cô lần đầu tiên sụp đổ, thân thể lạnh rung muốn lui về sau, nhưng mà cô không đường để chạy — “Cầm lấy, nổ súng giết chết nó, thì cô được tự do.” Đông Hải Sinh đuổi chân dài một cái, đi tới phía sau lưng của cô, kiên quyết nhét súng vào trong tay của cô, bàn tay bao quanh tay nhỏ bé run rẩy cầm súng của cô thật chặt, khẩu súng hướng ngay Đông Bắc Hải. Lòng của Vô Song đang liều mạng kêu: không, cô sẽ không nổ súng, sẽ không dả thương Bắc Hải, chết cũng sẽ không. “Cô đối với nó còn có cái gì đáng để lưu luyến, cô thật sự cho rằng nó thật lòng yêu cô sao? A, cô gái ngốc ngây thơ, Đông Bắc Hải cùng mẹ nó là một loại hàng, đối với ai cũng sẽ không có tình cảm thật, chưa từng nghe qua một câu nói, con hát vô tình, kỹ nữ vô nghĩa sao? Nổ súng!” “Không, không muốn.” Vô Song liều mạng lắc đầu. Đông Bắc Hải mơ hồ hít sâu một hơi, cả người đều giận đến phát run phát cứng, nhưng anh mặc nhiên biểu hiện không hề cử động. Đông Hải Sinh thấy anh còn có thể trấn tĩnh như thế, thì trong lòng không khỏi phát sinh lửa giận, nụ cười đọng lại một chút, nghiêng đầu nhìn Vô Song lệ rơi đầy mặt, đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, đùa giỡn cười một tiếng: “Có phải cô rất muốn biết rõ, chuyện xưa xảy ra ở trên người Đông Bắc Hải hay không?” Vô Song bỗng dừng nước mắt, quay đầu nhìn lại gã, đúng vậy, cô rất muốn biết rõ. “Như vậy, hiện tại tôi sẽ nói cho cô biết.” Gã cười tuần nhả như vậy, liếc về phía Đông Bắc Hải, rốt cuộc phát hiện anh có chút không giống, giận rồi, “Nên nói từ lúc nào đây?” Gã nhìn anh một cái, lần này như ý muốn đã chọc giận được anh, chỉ thấy hai nắm tay của anh siết chặt đến trắng bệch. “Me.” Cậu bé xông vào, nhìn mẹ bị kèm hai bên thì cẩn thận, đi tới bên cạnh cha. “Tổng giám đốc.” An

Sâm cũng đi vào ngay sau đó, kế tiếp là Bạch Dạ cùng với Ảnh Tử, cuối cùng đi vào là Chúc Kỳ nâng làn váy lên. Bạch Dạ và Ảnh Tử cẩn thận quan sát trên lầu, tự hỏi làm thế nào bằng tốc độ nhanh nhất đánh bại 19 người của đối phương. “Hãy nói từ thời điểm Đông Bác Hải hơn hai tuổi đi!” “Đông Hải Sinh, mẹ kiếp, mày có bản lãnh thì giết ông đi, không có bản lãnh thì câm miệng cho ông!” Đông Bác Hi giận đến mức không thể dừng lại mà gầm thét với gã, lần đầu tiên muốn nâng họng súng lên, lần này bị Mặc Phi Tước và An Sâm cùng nhau kéo lại. Vô Song cũng sờ nhìn Đông Bác Hải, lông mi dính nước mắt nháy nháy, đoạn quá khứ kia thật sự nghĩ lại mà kinh người như vậy sao? Đông Bác Hải cắn răng thật chặt, đỏ mặt tía tai, con người dính vào tia máu giống như là muốn nổ tung, đỏ thắm đến kinh người, Đông Hải Sinh nói gì anh cũng không nghe được, ý thức lại một lần nữa bị vùi lấp vào trong quá khứ nghĩ lại mà đau lòng ————— Hồi ức của Bác Hải ————— Từ lúc Lưu Viên Viên dẫn người đến gia đình cậu náo loạn, tiểu Bác Hải liền phát hiện mẹ thay đổi, trở nên không thích cười, sau đó còn bảo cậu phải giữ bí mật với tất cả mọi người, nhất là cha, còn tắm bé nên cậu cái gì cũng không hiểu, người lớn dạy sao thì cậu làm như thế. Cuộc sống về sau cũng vẫn như thường ngày, mỗi lần cha tới đều sẽ mang quà đến cho bọn họ, tiểu Bác Hải vẫn rất thích dựa sát cha như vậy, quần lầy cha kể chuyện xưa, nhưng mẹ luôn là bộ dạng có vẻ buồn bực không vui. Một ngày của hai tháng sau, lúc nửa đêm tiểu Bác Hải thức dậy đi tiểu, lúc đi qua gian phòng của mẹ, thấy cửa mở, cậu nhú lại ánh mắt nhìn vào trong phòng, trên giường trống rỗng không có ai, lúc ấy cậu liền nghĩ, mẹ đi đâu vậy? “Mẹ, mẹ, ” Cậu kêu mấy tiếng, nhưng không ai đáp lại cậu, cậu gấp đến độ tìm người khắp nhà, nhưng mà mỗi gian phòng đều tìm khắp, cũng không có tìm được thân ảnh của mẹ, cậu gấp đến độ trong lòng lộn xộn, không biết nên làm thế nào cho đúng, ngồi dưới đất ô ô khóc rống, có phải mẹ không cần cậu hay không vậy? Cậu muốn mẹ, mẹ. Cậu không biết khóc bao lâu, chỉ biết là lúc khóc đến cơ thể mỗi mọt, thì trong phòng khách sáng đèn. “Tiểu Hải.” Là thanh âm của mẹ, cậu để tay nhỏ bé xuống, lộ ra một đôi mắt sưng đỏ nhìn mẹ đi tới chỗ cậu, và hưng phấn kêu lên một tiếng, “Mẹ.” “Con trai, sao con ngồi dưới đất khóc?” Mẹ ôm cậu từ trên mặt đất lên, mới phát hiện trên đất có nhiều vũng nước, toàn bộ đống quần của cậu đều ướt. “Mẹ, mẹ đi đâu vậy, có phải mẹ không cần con hay không?” Cậu nức nở rầu rĩ nhìn mẹ, cái môi nhỏ nhắn vẫn còn đang run rẩy sợ hãi. Đối mặt với chất vấn của con, hốc mắt của cô bỗng đỏ hồng, ôm con vào trong ngực thật chặt, “Con trai, không phải mẹ không cần con, mẹ đi ra ngoài làm chút chuyện, đi, mẹ dẫn con đi tắm, ngủ.” Ở trên người mẹ, tiểu Bác Hải nghe thấy được một mùi rượu còn, cùng với mùi nước hoa không thuộc về mẹ. Qua mấy ngày, tiểu Bác Hải phát hiện, mỗi buổi tối mẹ đều đi ra ngoài, rốt cuộc cũng có một ngày, lòng hiếu kỳ quá phá nên cậu lặng lẽ theo dõi mẹ — Tuy cậu chỉ hơn hai tuổi, nhưng cậu biết rất nhiều, cậu biết gọi điện thoại, biết phím nào gọi cho người nào, biết rõ làm sao thuê xe, cũng biết xài tiền như thế nào. Cậu theo dõi mẹ đi tới một Cầu Lạc Bộ rất xa hoa, mẹ xuống xe đi vào, cậu xuống xe cho chú tài xế tờ giấy lớn 100 nguyên, rất phóng khoáng nói không cần ông ấy thối tiền lẻ, chú tài xế mở cửa xe giúp cậu, cậu xuống xe đã không kịp chờ đợi mà chạy vào bên trong, nhưng bị bảo vệ cửa cản lại, cậu nói, cậu muốn đi vào tìm mẹ, mấy bảo vệ cười ha ha, mặc kệ cậu giải thích thế nào, cũng không cho cậu đi vào, cậu cũng gấp muốn khóc, lúc này —

190. Chương 190: Nguồn Gốc Của Thù Hận (Bốn)

Lúc này, từ phía sau cậu có một cậu bé khoảng bảy tuổi đi tới, phía sau cậu bé ấy có mấy gã cận vệ đáng người vạm vỡ đi theo, mấy bảo vệ nhìn thấy cậu ấy thì đều lộ ra khuôn mặt tươi cười cung kính, “Đại thiếu gia!” “Chú à, mẹ cháu thật sự ở bên trong, mấy chú cho cháu vào đi!” Chỉ có tiểu Bác Hải là không đem vị tiểu thiếu gia kia để vào trong mắt. “Đi đi đi đi đi, còn ầm ĩ nữa, có tin ông đây ném mày vào rãnh nước hay không.” Tên bảo vệ kia chặn cậu hung ác nói. “Mẹ, con muốn tìm mẹ mà.” Tiểu Bác Hải bị hấn ta hung ác mà lên tiếng khóc. “Thằng nhỏ này, còn không tin à.” Bảo vệ ôm cậu, làm bộ thật sự muốn ném vào cậu rãnh nước, cậu càng sợ tới mức oa oa khóc lớn hơn, vừa đá vừa uốn éo. “Dừng tay!” Vị đại thiếu gia kia nhìn như cao ngạo mở miệng nói, “Buông nó ra.” Bảo vệ giật mình một chút, chợt nâng lên khuôn mặt tươi cười lấy lòng, và giải thích: “Đại thiếu gia, là như vậy, đứa bé này cũng không biết từ đâu chạy tới, tìm mẹ tìm đến chỗ Cầu Lạc Bộ này của chúng ta, để nó ở nơi này khóc rống la lối om sòm sẽ ảnh hưởng đến việc kinh doanh của chúng ta, tôi muốn ném nó đi xa một chút.” “Buông nó ra.” Cậu ấy đột nhiên cất cao giọng lộ ra rõ ràng, NND nếu ông dám dãi dòng một câu nữa, tôi ném ông vào rãnh nước. “Dạ dạ dạ

đại, đại thiếu gia.” Bảo vệ sợ tới mức liên tục gật đầu, buông tiểu Bác Hải xuống, thế nhưng cậu lại khóc rống không ngừng, cậu bé kia đi tới từ trong túi lấy khăn tay ra đưa cho cậu, “Đừng khóc nữa, anh dẫn em đi vào tìm mẹ.” “Anh thật sự có thể dẫn em đi vào?” Tiểu Bác Hải nâng mắt to đầy nước mắt nhìn cậu ấy, nước nứa rã rĩ mà hỏi. “Ừ.” Cậu ấy gật đầu. “Cám ơn anh.” Tiểu Bác Hải lau lau mắt lung tung, đem nước mũi sắp chảy xuống hít trở về, nếu đổi lại là người khác thì vị đại thiếu gia này sẽ cảm thấy rất ghê tởm, nhưng bộ dáng đáng yêu của tiểu Bác Hải làm cho cậu ấy không ghê tởm được, cậu ấy cầm khăn lau lau nước mắt trên mặt của cậu. “Đi thôi!” Cậu ấy chủ động vươn tay, ý bảo cậu dắt tay của cậu ấy, như vậy cũng sẽ không có ai dám làm khó cậu. Tiểu Bác Hải đưa tay nhỏ bé thật thật ra, cầm lấy tay cậu ấy, đại thiếu gia dắt cậu nghênh ngang bước vào Câu Lạc Bộ, bên trong rất lớn, rất xa hoa mà tiểu Bác Hải chưa từng thấy qua, rất nhiều gian phòng, cậu không biết mẹ ở gian phòng nào, nhẩn nhẩn đầu lông mày nhỏ, cậu hơi cong cái miệng nhỏ nhắn hỏi, “Anh ơi, em không biết mẹ ở gian phòng nào, làm thế nào đây?” “Vậy thì đẩy mỗi một gian phòng ra tìm.” Đại thiếu gia nói như gió nhẹ nước chảy, làm tiểu Bác Hải có chút sợ, nhỏ giọng ngập ngừng: “Sẽ không bị đánh chứ?” “Bị đánh?” Đại thiếu gia kinh ngạc nhìn cậu một cái. Cậu gật gật đầu, “Đúng vậy đó, cha nói rành coi là không tốt, sẽ đánh cái mông nhỏ.” “Em bị đánh qua?” Đây là phản ứng trong nháy mắt của đại thiếu gia. “Dạ.” Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng một chút, có một lần cậu rình coi cha mẹ, kết quả bị cha phát hiện đánh cái mông nhỏ mấy cái, sau đó cậu cũng không dám nữa. Khuôn mặt nhỏ nhắn của đại thiếu gia căng cứng, cuối cùng bị cậu chọc cười, cậu ấy thích cậu bé này, cảm giác cậu rất thú vị, so với đứa em ngang ngược càn rỡ thú vị đáng yêu hơn nhiều, sờ sờ đầu của cậu, cậu ấy cười nói: “Anh trai sẽ bảo kê cho em, không ai dám đánh em.” Ách. Ngộ nhớ anh trai khoắc lác thì làm thế nào? Cậu mới không phải kẻ ngốc! Thấy cậu vẫn chưa yên tâm, cậu ấy hỏi, “Mẹ em hình dạng thế nào?” “Mẹ em rất xinh đẹp.” Mẹ tuyệt đối là cô gái đẹp nhất mà cậu đã gặp cho đến tận lúc này, cha cũng nói mẹ là cô gái xinh đẹp nhất trên thế giới này, không ai có thể xinh đẹp hơn mẹ. “Mẹ có một mái tóc dài đen bóng, mặt trái xoan, hai mắt rất to, lông mày cong cong, sống mũi rất cao, môi đỏ mọng nho nhỏ.” Đây là cha dạy cậu, nói mà nếu như có một ngày lạc mất mẹ, thì hình dung mẹ với người ta như vậy, người ta có thể giúp cậu tìm được mẹ. Đại thiếu gia cau cau lông mày, cô gái như vậy ở chỗ này nhiều vô số kể, căn bản không thể xác định mẹ nó là vị nào, “Còn có đặc điểm khác không?” “Anh trai, cái gì gọi là đặc điểm?” Cậu nói còn chưa đủ cặn kẽ à. “Chính là ~ mẹ em có chỗ nào khác người ta hay không?” “Có a, mẹ là người xinh đẹp nhất, rất dễ nhận biết, em có thể từ trong đám người mà nhận ra ai là mẹ em.” Đặc điểm này còn chưa đủ rõ ràng sao? Tiểu Bác Hải gãi đầu. Ách. “Trừ cái này ra còn có gì khác không?” Tiểu Bác Hải trợn trắng mắt làm ra vẻ suy nghĩ, suy nghĩ một chút, nghĩ đến, “Trên trán mẹ có một nốt ruồi đỏ nho nhỏ, cha nói này gọi là nốt ruồi mỹ nhân.” Đại thiếu gia thở một hơi dài, cuối cùng đứa nhỏ này cũng nói ra một chút có ích, tiểu Bác Hải không hiểu tại sao anh ấy lại thở dài, là cậu chọc anh ấy mất hứng sao, lúc cha mất hứng cũng thở dài — “Anh trai, đây không phải là đặc điểm sao?” Cậu thận trọng nhìn cậu ấy, có một chút sợ. “Đây là đặc điểm, đi thôi, anh giúp em tìm mẹ.” Cậu ấy lại một lần nữa dắt tay của cậu, ra lệnh cậu vệ đẩy ra từng gian phòng bao tìm kiếm, vậy mà tìm cả nửa ngày cũng không có tìm được, quyết cái miệng nhỏ nhắn, tiểu Bác Hải có chút ủ rũ, tìm khắp nơi lâu như vậy mà cũng không thấy mẹ, có phải mẹ đã rời đi hay không. Mang theo nghi ngờ, cậu nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn đại thiếu gia cao hơn cậu rất nhiều: “Anh ơi, cũng trễ như thế rồi, có phải mẹ đã trở về hay không vậy?” “Hẳn là còn chưa có.” Thời gian này chính là bắt đầu sống về đêm. “Anh, anh tới trong này làm gì?” Cậu đến tìm mẹ, như vậy anh ấy thì sao? “Anh cũng đến tìm mẹ.” Lập tức vẻ mặt của cậu ấy có chút phiền muộn. “A, mẹ của anh cũng có việc phiền lòng?” Đại thiếu gia rất kinh ngạc nhìn cậu, nó là một đứa bé hơi lớn mà đã hiểu nhiều như vậy, có phải trưởng thành quá sớm hay không. “Em đoán đúng á, mẹ em trước kia cũng không tới chỗ như thế, trước đó vài ngày có một bà đồng tới nhà của em quấy rối, về sau mẹ liền thay đổi, trở nên không thích cười, thích ra ngoài uống rượu, hôm nay là em lặng lẽ theo dõi mẹ mà tới.” Nghĩ đến xem rốt cuộc mẹ đang làm gì. “Bà đồng? Tới nhà em quấy rối?” Đại thiếu gia cho rằng đứa nhỏ này đang nói truyện cổ tích. “Dạ.” Tiểu Bác Hải liên tục gật đầu, đột nhiên từ một gian phòng bao truyền đến một tiếng kêu quen thuộc, cậu dừng bước chân lại, nâng lỗ tai lên, “Là thanh âm của mẹ.” “Mẹ.” Cậu muốn kêu, nhưng bị đại thiếu gia che miệng, “Xuyt, nghe anh, đừng kêu.” Cậu mở mắt to tròn gật đầu, đại thiếu gia buông cậu ra, cậu không rõ mà hỏi: “Anh à, em thật sự nghe tiếng mẹ kêu, tại sao em không thể gọi mẹ, mẹ nghe được thanh âm của em thì sẽ biết em đang tìm mẹ, thì mẹ sẽ ra tới á.” “Em quên à, em mới vừa nói là em theo dõi mẹ mà tới.” Tiểu Bác Hải lắc đầu, đại thiếu gia sờ sờ đầu của cậu có chút đau lòng, cậu còn quá nhỏ, thế giới người lớn cậu còn không hiểu, cậu ấy quay đầu lại nói với bọn cận vệ, “Các anh lui ra đi!” “Dạ, đại thiếu gia.” Bọn cận vệ lui xuống. Trên hành lang phòng bao thật dài, chỉ còn lại hai người bọn họ, đại thiếu gia ngồi xổm người xuống, ánh mắt

sâu kín nhìn cậu, “Em trai nhỏ, em có phải đứa bé ngoan hay không?” Cậu hiểu ý gật đầu, cậu tuyệt đối là bé ngoan. “Là bé ngoan thì nghe lời anh trai nói, sau khi tìm được mẹ, mặc kệ thấy cái gì cũng không được phép gọi mẹ.” “Tại sao?” “Anh muốn cùng em chơi một trò chơi trinh thám, quy tắc của trò chơi chính là, em chỉ có thể thấy được mẹ, không được để ẹ thấy em, nếu như em làm được, anh liền tặng cho em một phần quà chiến thắng.” “Được.” Có quà tặng để cầm, tiểu Bác Hải hình như rất hưng phấn. “Vậy bắt đầu đi, nhớ không được đẩy cửa ra, chỉ có thể nhẹ nhàng mở ra một khe hẹp, nằm ở trên khe hẹp nhìn.” “À.” Cậu xoay người bắt đầu đi tìm mẹ, rất nghe lời mà không đẩy cửa ra, chỉ là nhẹ nhàng đẩy khe cửa, gặp phải cửa chính khóa chặt, cậu liền nằm ở trên cửa nghe, nghe một hồi thì xác định người ở bên trong không phải mẹ, cậu lại đổi một đường. Mãi cho đến, rốt cuộc cậu cũng nghe thanh âm của mẹ. “Anh ơi, em tìm được mẹ rồi.” Cậu sợ bị mẹ phát hiện, dè giọng nói đến thấp nhất phát phát tay với đại thiếu gia, cậu ấy đi tới đứng ở phía sau cậu, khom người đem tay khoác lên trên bả vai nhỏ của cậu, tiểu Bác Hải nhẹ nhàng đẩy cửa ra một khe hẹp, trên đất y phục đàn ông, phụ nữ rơi rải rác, trên giường lớn có hai thân thể đang liều chết dây dưa điên loạn đảo phượng, thỉnh thoảng có một hai tiếng rên nhẹ tràn ra từ trong miệng người phụ nữ, cao triều đi qua người đàn ông nằm ngang ở trên giường, người đàn ông kia là cha — “Ừ.” Đại thiếu gia từ phía sau che miệng của tiểu Bác Hải, ôm lấy cậu xoay người rời đi, bị cậu ấy ôm vào trong ngực, cậu hỏi: “Anh, em thấy được mẹ rồi, em rất ngoan nha, không có kêu.” “Ừ, em thật ngoan.” Đại thiếu gia buồn buồn đáp lời. “Anh, mẹ em đã tìm được, bây giờ không phải nên đi tìm mẹ anh sao?” “Anh đưa em trở về trước.” “Không cần, em ở bên ngoài chờ mẹ ra, mẹ sẽ mang em trở về, anh đi tìm mẹ anh đi!” “Em trai nhỏ, nhớ, hôm nay ở chỗ này thấy tất cả, không cần nhắc tới với bất kỳ ai, lại càng không được ẹ em biết em theo dõi mẹ.” “Tại sao?” Cậu ấy nhìn cậu, miễn cưỡng cười với cậu, “Em muốn bị đánh sao?” Bị đánh? Cái gì bị đánh? Tiểu Bác Hải chau chặt chân mày suy nghĩ sâu xa một chút mới phản ứng được, che miệng lại liên tục lắc đầu, thiếu chút nữa quên nếu rình coi cái móng sẽ bị đánh. “Anh, anh thật sự không đi tìm mẹ anh à?” Đại thiếu gia ôm cậu lên xe, sau đó cậu ấy cũng ngồi vào, xem bộ dáng là thật sự muốn đích thân đưa cậu về nhà. “Đợi đưa em về nhà anh lại đi tìm mẹ, em trai nhỏ nhà em ở đâu?” Cậu ấy đóng cửa xe và hỏi. “Anh, anh thật tốt.” Tiểu Bác Hải cảm kích cười cười với cậu ấy, sau đó nói địa chỉ nhà. Khi lái xe về đến cửa nhà, thì cậu đã mệt muốn ngủ, đại thiếu gia nhẹ nhàng lắc cậu tỉnh, cậu mơ mơ màng màng bò dậy, nhíu lại ánh mắt mộng lung nhìn cậu ấy. Cậu ấy cười nói: “Mau vào đi ngủ đi, về sau không được một mình chạy loạn khắp nơi, coi chừng gặp phải tên流氓 gât.” “Dạ.” Cậu ngoan ngoãn gật đầu, tài xế mở cửa xe cho cậu, lúc xuống xe, đại thiếu gia hỏi một câu, “Em trai nhỏ, em tên là gì?” “Em gọi Tiêu Bác Hải.” Cậu cười hắc hắc, trả lễ lại, “Anh trai, anh thì sao?” “Anh gọi Đông Hải Sinh.” “Anh họ Đông?” Cậu hơi có vẻ kinh ngạc nhìn cậu ấy. “Ừ.” “Cha anh gọi là gì?” “Đông Vũ Bằng.” Tiểu Bác Hải chần động con người không khỏi trợn to kinh hãi ~ “Em biết cha anh?” Cậu liên tục lắc đầu, xoay người xuống xe, Đông Hải Sinh không để ý, sau khi đưa cậu xuống xe, liền rời đi, tiểu Bác Hải nhìn bóng lưng cậu ấy rời đi, khuôn mặt nhỏ nhắn ủ rũ, thì ra cậu thật sự là con hoang, cha thật sự không phải chỉ thuộc về cậu và mẹ.

191. Chương 191: Nguồn Gốc Của Thù Hận (Năm)

Nằm ở trên giường nhỏ, tiểu Bác Hải vẫn không ngủ, thật sự là thời điểm buồn ngủ không chịu nổi thì cậu nhéo lỗ tai nhỏ cho đau để nâng cao tinh thần, đợi đến rạng sáng rốt cuộc dưới lầu cũng có động tĩnh ~ Cậu kéo chăn ra, mang dép vào đi ra ngoài, nhón chân lên mở đèn ở lối đi nhỏ trên lầu, mẹ bị cậu làm sợ tới mức thét một tiếng, thấy cậu tức giận nhìn cô, cô lập tức nở nụ cười tươi, đi tới, “Con trai, trẻ như thế mà sao còn chưa ngủ, thức dậy đi tiểu à, sao lại mặc quần áo ngược vậy, ha ha.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu Bác Hải sa sầm, không để ý tới mẹ, chỉ là tức giận nhìn mẹ, bộ dáng tức giận thật đáng yêu! “Con trai, mẹ đi ra ngoài làm chút chuyện, đừng giận mẹ mà.” Tiêu Mỹ Lệ lấy lòng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của con. Tiểu Bác Hải hơi cong cái miệng nhỏ nhắn, một đôi mắt to đen bóng ở dưới ánh đèn nhấp nháy nhấp nháy, trong bộ dáng đáng yêu lộ ra đáng thương tùy thời sẽ khóc — “Mẹ, con là con hoang, có đúng hay không?” Tiêu Mỹ Lệ sửng sốt, khó tin con trai hơn hai tuổi tuổi sẽ chất vấn cô cái vấn đề này, hôm nay con trai làm sao vậy? “Mẹ, tại sao mẹ muốn phá hư gia đình của người khác?” Mặc dù cậu vẫn còn rất nhỏ, chuyện lớn không hiểu, nhưng loại chủ đề này lại vây quanh ở bên cạnh cậu, có lẽ cậu hiểu,

đám hàng xóm nơi này luôn thấy lúc cậu ngồi một mình chơi một mình thì mắng cậu là con hoang nhỏ, cậu tuổi nhỏ nhưng cũng không cam chịu yếu thế, luôn hùng hồn mà phản bác: ‘ Tao có cha, không phải con hoang ’ người ta luôn bị cậu chọc cho cười ha ha, giấu cột mẹ cậu là nhân tình phá hư gia đình của người ta, nhân tình là cái gì cậu không hiểu, nhưng cậu biết chắc là lời mắng người, bởi vì từ trong mồm chó đấm người kia không nhả ra rằng ngà! “Cha cũng đã sớm có một gia đình, cho nên mới không thể dời qua đây sống cùng với chúng ta, có đúng hay không?” Cậu liên tục hỏi ba vấn đề, ba vấn đề này cũng làm cho Tiêu Mỹ Lệ lú lẫm, hoảng sợ nhìn cậu, không biết trả lời như thế nào, “Con trai, mẹ mệt mỏi rồi, đi vào ngủ đi.” Cô hút hút lỗ mũi, dề xuống chưa xốt xong tới, dặt tay nhỏ bé của con chuẩn bị trở về phòng, tiểu Bác Hải tức giận mà hất tay mẹ ra. “Con chán ghét người lớn các người, tất cả đều là tên lường gạt, tên lường gạt. Ô ô ô ô ô.” Tiểu Bác Hải oa một tiếng lên tiếng khóc, cả người Tiêu Mỹ Lệ cũng cứng đờ. “Con ghét mẹ, mẹ là cô gái xấu xa, con cũng không muốn để ý tới mẹ.” Cậu oanh tạc một trận làm cả người Tiêu Mỹ Lệ giống như hóa đá, mặt xám như tro tàn. “Tiểu Hải.” Giọng cô khàn khàn kêu con một tiếng, ngồi xổm người xuống rồi đưa tay muốn ôm lấy con, muốn dụ dỗ con, nhưng. “Con hận người lớn các người, con căm ghét người lớn các người!” Tiểu Bác Hải lại đẩy mẹ ra, khóc xoay người chạy về gian phòng, phanh một tiếng, đóng cửa phòng thật chặt, Tiêu Mỹ Lệ bị đẩy ngã nhào trên đất, hoa mắt một trận. Cô bị người đời phỉ nhổ là kẻ thứ ba, nhưng mà, cô chưa bao giờ nghĩ tới làm hại tới thế giới đơn thuần của con. “Con trai, mở cửa ẹ được không, nghe lời đi.” Tiêu Mỹ Lệ lo lắng đập cửa, nước mắt nước mũi dán vào nhau nhưng gương mặt của tiểu Bác Hải dựa vào cửa không để ý tới mẹ, cậu thật sự rất khổ sở ~ thật sự rất khổ sở, nước nỡ rầu rĩ mấy cái rồi cậu ở trong túi lấy điện thoại mi-ni ra, cậu biết phím nào là của cha —— “A lô.” Điện thoại được tiếp nhận. “Cha, có phải cha cũng đã sớm có một gia đình hay không.” Cậu hỏi thẳng. Một tiếng chât vắn của con, làm cho ông cứng đờ. “Cha, con là con hoang mà cha không thể mang đi ra ngoài gặp người, có đúng hay không?” Tiếng khóc của đứa bé, đã cắn nát lòng của Đông Vũ Bằng, ông vội vàng nói, “Tiểu Hải, ai nói cho con biết điều này, không được, con bảo mẹ nghe điện thoại, cha có lời muốn nói với mẹ.” “Cha, cha là tên lường gạt, con không muốn nghe lời cha nói nữa, ô ô ô.” Tiểu Bác Hải nắm chặt điện thoại, khóc đến mức cả người mệt mỏi ngồi xuống, cắt đứt điện thoại, đầu điện thoại bên kia Đông Vũ Bằng cũng giận đến mức đập lên tay lái một cái thật mạnh, vốn là đang chuẩn bị lái xe chạy về nhà, nhưng đã quay đầu xe lại! Ông giận, Mỹ Lệ rốt cuộc đã gì với con? ! Cô ấy lại nói cho con biết, ông đã có gia đình sao? Cô ấy nói điều này với con, là muốn con không nhận ông? Hay là nghĩ muốn bức ông ly hôn? Ông càng nghĩ càng tức giận, nhanh chóng lái xe với tốc độ cao nhất. “Con trai, mẹ cầu xin con, mở cửa ra được không?” Ở ngoài cửa Tiêu Mỹ Lệ đã gấp đến độ khóc lên, mỗi một tiếng khóc của con đều giống như cắm vào tim cô, là cô đã khiến cho con khổ sở. “Con trai, mẹ dẫn con đi, dẫn con rời khỏi nơi này, có được hay không?” Một lúc lâu, Tiêu Mỹ Lệ giống như đã hạ một quyết tâm rất lớn, nói với con ở bên trong cửa. “Mẹ dẫn con đi đến một chỗ không có ai biết chúng ta, bắt đầu cuộc sống mới, có được hay không?” Tiêu Mỹ Lệ cũng sắp khóc đến không thành tiếng, con trai lớn lên từng ngày, thành thực, dần dần hiểu được thiện ác xấu xí, cô phải lo lắng cho con nhiều hơn một chút. Rồi đi, có lẽ đối với ai cũng là một loại giải thoát —— “Chi ——” cửa phòng được mở ra, tiểu Bác Hải đã khóc đến mức mặt đầy nước mắt đứng ở trước mặt của mẹ, thút tha thút thít và hỏi: “Mẹ, mẹ không có gạt con?” “Không lừa con.” Tiêu Mỹ Lệ tiến lên ôm cổ con trai, hai mẹ con khóc một trận. “Con trai, chúng ta đi ngay bây giờ.” Khóc một lúc, Tiêu Mỹ Lệ buông con ra, lau lau nước mắt trên mặt cho con. “Dạ.” Tiểu Bác Hải gật gật đầu, Tiêu Mỹ Lệ ở trên mặt con hôn một cái, sau đó kéo con đi vào gian phòng, lấy cái vali ra, bỏ vào đó vài bộ quần áo đơn giản cho con, rồi trở về phòng dọn dẹp hành lý đơn giản của mình một chút, lúc đi ra, Tiêu Mỹ Lệ một tay dắt con, một tay kéo vali đi tới trước cửa, có chút quyến luyến mà quay đầu lại nhìn, nơi này có rất nhiều hồi ức ngọt ngào của cô. “Mẹ, đi thôi!” Cậu nhẹ nhàng túm vạt áo của mẹ. “Ừ.” Cô quay đầu lại khẽ mỉm cười với con, sau đó mở cửa chính ra dắt con, kéo vali hành lý đi. Bọn họ đi chuyến này, chính là ba năm. Ngày quay trở về, mẹ đã xảy ra tai nạn xe cộ. ***** Từ trong ký ức đau đớn phục hồi tinh thần lại, Đông Bác Hải nắm chặt thành nắm đấm, thân hình cao lớn lão đảo, sắc mặt trắng bệch, tim, thật là đau, quá đau. Chỉ có anh biết, mẹ bị tai nạn xe cộ cũng không phải là ngoài ý muốn, mà là vì anh nhìn thấy rõ ràng trong chiếc xe đụng mẹ có một người đang ngồi, cùng với đại thiếu gia của nhà họ Đông anh nhìn thấy giống nhau như đúc, anh không có lộ ra, mà là đem mầm móng thù hận chôn sâu ở trong lòng, những năm nay anh vẫn chịu nhục làm việc, vì chính là muốn có một ngày có thể tự tay giết Đông Hải Sinh báo thù ẹ! “Nếu như không phải là vì người mẹ gái diêm của nó, mẹ tôi cũng sẽ không chết!” Đông Hải Sinh cắn răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm vào Đông Bác Hải, từ trong hàm răng nặn ra những chữ hung ác lạnh lẽo.

192. Chương 192: Nguồn Gốc Của Thù Hận (Năm)

“Đêm đó, nếu như mà cha tôi không có đi tìm mẹ con bọn nó, mẹ tôi cũng sẽ không giận dữ tột cùng.” Gã với giọng nói hung hăng, lộ vẻ coi thường nghe là hận vào trong xương tủy. Người ở chỗ này không biết không khỏi chấn kinh đến mức hít một hơi lạnh, nhất là Vô Song, cô kinh ngạc đến sắc mặt tái nhợt, quay đầu nhìn Đông Hải Sinh tức giận tới cực điểm, đột nhiên có chút đồng tình với gã, gã cũng là người đáng thương! “Đông Hải Sinh, thả Vô Song ra, đây là ân oán giữa tôi với anh, tôi với anh tính toán.” Ánh mắt của Đông Bắc Hải sáng rực nhìn gã, đi về phía trước một bước. “Đông Bắc Hải, biết vì sao còn để mày lại, mà không giết mày không?” Gã giận quá thành cười. Đông Bắc Hải cắn răng, con người sáng chói híp lại, “Không phải là muốn nhìn tôi sống không bằng chết sao?” Đáng tiếc mấy năm nay, gã vẫn không thể như nguyện. Giữa bọn họ có một đánh cuộc, đây là ân oán giữa hai người bọn họ, tuyệt đối không liên lụy tới ông cụ và Đông Đông Hải cùng với công ty, chờ sau khi hai người xử lý công ty thật tốt, thì trở lại giải quyết ân oán riêng. Chỉ là. Người tính không bằng trời tính, Vô Song đã tham gia, ngưng hẳn trận trò chơi này! “Không tệ!” Đông Hải Sinh lạnh lùng nhếch khóe môi. Vô Song nước mắt rùng rùng nhìn Đông Bắc Hải, lông mày kẻ đen nhũn chặt muốn bảo anh, đi mau đi, đừng đi tới, cô thật sự rất sợ sủng lục cướp cô, anh sẽ không toàn mạng! “Đông Hải Sinh, anh đã giết mẹ của Bắc Hải, chẳng lẽ còn không đủ giải thù hận sao?” Mặc Phi Tước cất cao giọng nói. “Không đủ, tao muốn cả nhà của nó tất cả đều chôn theo mẹ tao.” Gã gầm thét giống như giận dữ. Bỗng chốc! “Khốn kiếp ——” Đột nhiên, lực giọng nói bèn nhọn của ông cụ rung động mười phần truyền vào toàn trường. Mọi người đồng loạt đem tiêu điểm nhìn về phía ông cụ, chỉ thấy ông mặc âu phục tây phong trần mệt mỏi đi vào, hai mắt như ngọn lửa, xanh mặt nhìn Đông Hải Sinh trên lầu, giọng nói lạnh lùng nghiêm có một chút run rẩy, “Mày lặp lại lần nữa, tai nạn xe cộ kia là do mày chủ đạo?” Ông cụ khó tin, Đông Hải Sinh cái tuổi đó rõ ràng vẫn chỉ là đứa bé 11,12 tuổi, làm sao lại làm ra chuyện thương thiên hại lý như vậy. “Không sai, là con làm ra.” Đông Hải Sinh thẳng thắn và cười lạnh, “Cha, con hận người đàn bà kia, bà ta là đầu sỏ gây nên hại chết mẹ con, bà ta chết chưa hết tội.” “Đồ khốn kiếp.” Ông cụ giận đến mức tức sùi bọt mép, lập tức che kín ngực phát đau, thân hình cao lớn lung lay lung lay, vẫn là Mặc Phi Tước đi tới đỡ ông —— “Cha.” Đông Hải Sinh lo lắng kêu cha một tiếng. Nhất thời ông cụ đau xót đến mức nước mắt tuôn đầy mặt, chân tướng ở trước mặt ông yếu ớt đến mức không chịu nổi một kích, thật sự là không có nghĩ đến, đứa con trai mà ông vẫn lấy làm kiêu ngạo, lại có tâm địa ác độc như vậy, khó trách ông không khuyên được Đông Bắc Hải buông xuống thù hận, giờ khắc này, ông cũng muốn tự tay làm thịt cái tên khốn kiếp này. “Ông nội.” Cậu bé đi tới, ánh mắt sâu kín nhìn ông, ông cụ dừng nước mắt, sờ sờ đầu của cháu, nước mắt già nua loé lên cái gì cũng không nói, nói gì đây? Nói ông thật xin lỗi cha của nó, hay nói ông là ông nội thất bại. Đông Bắc Hải bất tri bất giác mà đi tới hàng lang, anh đang chuẩn bị bước lên bậc thang, thì Đông Hải Sinh đột nhiên nắm chặt tay Vô Song nả một phát súng, bắn về phía cầu thang anh chuẩn bị bước lên, một phát này chỉ là cảnh cáo, cảnh cáo anh còn dám đến gần một bước, thì sẽ phé chân của anh. “Bác Hải, anh đi mau đi, đừng lo cho em.” Rốt cuộc Vô Song cũng không nhìn được mà hô to với anh, lệ rơi đầy mặt, Đông Bắc Hải thấy cô như vậy thì nhũn mày một cái, nở nụ cười đẹp với cô, ý bảo cô đừng sợ, có anh đây —— Phanh! Lại một phát nữa bắn vào mũi giày da của anh, Đông Bắc Hải vẫn không sợ hãi mà đi lên trên lầu. “Đừng, đừng.” Vô Song khóc thút thút lắc đầu, ý bảo anh đừng có đi lên nữa, nhưng anh lại làm như không thấy. Mất thấy Đông Hải Sinh lại muốn nổ súng, Vô Song cái khó ló cái khôn, nghiêng đầu cắn một cái lên cánh tay của gã, Đông Hải Sinh bị đau nả một phát súng bậy, bắn lệch lên trên tường. Lúc này, Bạch Dạ và Ảnh Tử nhanh chóng rút súng, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, mấy phát liền bắn ngã mười mấy tên cận vệ còn chưa phản ứng kịp ở phía trên, Đông Bắc Hải mở bước chân lớn chạy lên, Đông Hải Sinh bóp chặt cái cổ của Vô Song, cầm súng hướng ngay đầu của cô, thét Đông Bắc Hải —— “Đứng lại, mày tiến gần thêm bước nữa, tao liền một phát bắn bể đầu của nó.” “Đông Hải Sinh buông cô ấy ra.” “Mày nguyện ý chết thay nó sao?” Gã cười tà ác. “Tôi nguyện ý.” Đông Bắc Hải không chút suy nghĩ mà trả lời. Có những lời này của anh, Vô Song nở nụ cười, cô chết cũng không tiếc ~ “Mà tao không muốn thả nó.” Nó càng quan tâm, gã càng muốn phá hủy. “Hải Sinh.” Ông cụ vội vàng kêu gã một tiếng. Đông Hải Sinh chỉ là hơi hột liếc mắt nhìn ông cụ, cũng không đáp lại. “Hải Sinh, đây tất cả đều là lỗi của cha, chuyện này không liên quan với Mỹ Lệ, lại càng không liên quan tới Bắc Hải, con muốn báo thù thì nhắm vào cha đi, mau thả con bé Vô Song ra.” Ông cụ đau xót nói. Hai mắt của Đông Hải Sinh dần dần ửng hồng ảm ảm, có chút

đau đớn mà nhìn ông cụ, rất kỳ quái, gã hận Đông Bác Hải hận đến muốn chết, nhưng gã đối với ông cụ lại không thể hận nổi, mặc dù tất cả mọi chuyện đều là vì ông ấy mà ra, nhưng gã không hận cha mình, thật sự tuyệt đối không hận. “Anh cả.” Lúc này, Đông Đông Hải bị người dùng súng chỉ vào đầu áp giải đi vào, anh ta bị sợ tới mức đầu đầy mồ hôi lạnh, sợ hãi nhìn Đông Hải Sinh muốn gã cứu mạng. “Đông Hải.” Ông cụ liếc mắt nhìn người áp giải anh ta, Mặc Phi Tước lên tiếng nói: “Chú Đông, thật xin lỗi.” “Phi Tước con.” Ông cụ khiếp sợ nhìn anh ấy, là anh ấy tìm người bắt Đông Hải làm con tin. “Anh cả, cứu em, mau cứu em.” Đông Đông Hải rất sợ chết, nên bị làm sợ tới mức chân cũng mềm nhũn. “Đông Hải Sinh, chúng ta làm trao đổi đi, anh thả Vô Song, tôi bảo Phi Tước thả Đông Đông Hải.” Đông Bác Hải đề nghị. Nhưng không ngờ, đối lấy là Đông Hải Sinh cười lạnh một tiếng, “Đông Bác Hải, mày cho rằng tao sẽ mắc mưu của mày à, a, mấy người không dám làm gì Đông Hải đâu.” Cha sẽ bảo vệ nó. “Vậy sao?” Mày kiêu dũng lên, Đông Bác Hải khẽ liếc mắt Mặc Phi Tước một cái, anh ấy hiểu ý một phát bắn vào bên cạnh Đông Đông Hải, anh ta bị sợ tới mức não loạn, gào khóc kêu. “Đông Bác Hải ——” Đông Hải Sinh giận tới mặt, thiếu chút nữa cũng vì kích động mà bóp cò súng chống ở trên đầu Vô Song, làm Đông Bác Hải sợ tới mức giật giật thân thể, rồi lại không dám tùy tiện đến gần gã. Cậu bé và Chúc Kỳ thấy thế cũng siết chặt quả đấm, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi! “Đông Hải Sinh, anh có nhớ hay không, anh còn thiếu tôi một phần quà tặng.” Đông Bác Hải nói sang chuyện khác, Đông Hải Sinh rất là kinh ngạc mà nhìn anh, chuyện đã đi qua nhiều năm như vậy, mà nó lại vẫn nhớ. “Tao không nhớ rõ.” Gã lên tiếng phủ nhận. “Anh nói dối.” Đông Bác Hải hít sâu một hơi, “Anh nhất định còn nhớ rõ.” “Nhớ thì thế nào, không nhớ thì như thế nào?” Đông Hải Sinh cười nhạo, bây giờ nói những thứ này còn có ích lợi gì.

193. Chương 193: Đại Kết Cục (Một)

“Nhớ rõ, thì làm phiền anh đưa phần quà đã thiếu nợ tôi bù lại cho tôi.” Đông Bác Hải rất nghiêm túc bình tĩnh đưa mắt nhìn gã và nói, nhưng điều này đối với Đông Hải Sinh mà nói là rất ngây thơ lại càng buồn cười. “Ha ha ha, mày thật sự cho rằng tao sẽ tặng quà ày sao, đồ ngu, tao lừa gạt mày thôi.” Gã càng chột dạ càng cười lớn tiếng, “Ít giờ trò với tao đi, mau thả Đông Hải đi, nếu không tao không dám cam đoan có thể mất kiên nhẫn mà bắn nó một phát hay không.” “Đừng làm loạn.” Mềm không được, Đông Bác Hải đỏ mồ hôi, nhìn về phía Đông Đông Hải, “Phi Tước, thả anh ta.” “Cha, thả ông ta, mẹ càng nguy hiểm hơn.” Cậu bé không đồng ý nói. “Thả người!” Mặc Phi Tước hiểu anh, bảo người buông Đông Đông Hải ra, anh ta sợ tới mức chỉ còn lại nửa cái mạng. “Yên tâm đi, anh sẽ tự có chừng mực.” Thấy cậu bé nhíu khuôn mặt nhỏ nhắn, Chúc Kỳ ẩn bờ vai của cháu, nói an ủi cháu, và gạt đầu một cái, cậu cũng chỉ có thể ký thác hi vọng lên trên người cha. Bị gã siết chặt, hơi thở của Vô Song có chút khó chịu, nghẹn đỏ mặt, ho khan một chút, Đông Bác Hải thấy thế cũng lo âu đến mức sắp mất đi một chút kiên nhẫn cuối cùng để cùng kéo dài với anh ta, và gầm nhẹ: “Đông Hải Sinh, tôi đã theo lời của anh thả Đông Đông Hải, anh cũng mau thả Vô Song đi.” “Cầu xin tao đi, mày cầu xin tao, có lẽ tao sẽ suy tính.” Gã cười gằn. “Tôi cầu xin anh, cầu xin anh mau thả Vô Song ra.” “Đông Bác Hải, có ai cầu xin như mày hay sao? Hả?” Gã tà ác nhướn lông mày, Vô Song hít một hơi thật mạnh, “Không cần, Bác Hải đừng cầu xin anh ta.” Cô tình nguyện chết, cũng không muốn anh vì cô mà chịu bất kỳ khuất nhục nào. “Cầu người, là phải quỳ xuống cầu.” Đông Hải Sinh càng siết chặt cổ của Vô Song hơn một chút, ý cảnh cáo cho thấy muốn cô câm miệng! “Không ~” Bị gã siết chặt đến không thể hít thở, Vô Song đau đớn nhắm hai mắt lại, đôi tay kéo cánh tay của gã thật chặt, cố gắng kéo tay của gã xuống, nhưng lại không được, lực trời gài của cô sao có thể địch được sức mạnh của đàn ông. “Đông Hải Sinh, mau buông cô ấy ra.” Đông Bác Hải giận đến mức sắc mặt xanh mét, gấp đến độ bước tới phía trước một bước, Đông Hải Sinh cười gằn lui về phía sau nửa bước, “Không phải muốn cầu xin tao à, nhanh lên một chút đi, tao chờ được, nhưng nó không chờ được.” Gã tà ác liếc mắt nhìn Vô Song thiếu đường khí nghiêm trọng, lại nhìn về phía Đông Bác Hải, rất tốt, cái gã muốn chính là bức nó đến về mặt đau đớn này —— “Không.” Trong miệng không phát ra được một tiếng, Vô Song chỉ có thể liều mạng gào thét ở trong lòng, Bác Hải đừng cầu xin anh ta, đừng cầu xin anh ta. “Mẹ.” “Chị.” “Hải Sinh mau thả Vô Song.” Phía dưới mỗi một người đều đỏ mồ hôi lạnh thay Vô Song, gấp đến độ giống như là đang ở trên cáp treo vậy, tim chột cao chột thấp. “Ảnh Tử, cậu có biện pháp gì có thể một phát bắn gục hắn ta không?” Bạch Dạ nắm chặt súng lục, nhỏ giọng

hỏi ở bên tai Ảnh Tử. “Không có.” Ảnh Tử bất đắc dĩ, đối phương cũng là một cao thủ dùng súng, không có nắm chắc trăm phần trăm nổ súng, cậu cũng không dám tùy tiện nổ súng, cậu sợ đánh lén không thành công, đối phương sẽ dùng Vô Song để che súng. “Tôi cầu xin anh, thả Vô Song.” Đông một tiếng, hai đầu gối của Đông Bác Hải quỳ xuống, cặp mắt đưng đầy nước mắt, không phải khuất nhục mà là sợ, nhìn Vô Song thoi thóp, anh gấp đến độ gầm thét như sói như hổ, “Mau buông cô ấy ra, cô ấy sắp không thể hít thở rồi.” “Mày gấp cái gì, nó còn chưa chết.” Gã không nhanh không chậm mà cười thoải mái, khuỷu tay buông lỏng ra một chút, khiến Vô Song có thể lấy được hơi tàn “Khụ khụ khụ ——” Một trận ho kịch liệt đi qua, Vô Song nhìn Đông Bác Hải và rơi lệ lã chã: “Anh ngốc, đại ngốc ngếch, em không đáng để anh quỳ xuống.” “Em đáng giá.” Ánh mắt của anh lập lòe cười nói với cô. Cô khóc đến khàn tiếng, lắc đầu, cô không đáng giá, thật sự không đáng giá! “Đông Hải Sinh anh rốt cuộc muốn tôi làm sao làm mới bằng lòng thả Vô Song, anh nói đi, tôi làm theo.” Thu lại nụ cười tình cảm, anh trợn mắt với Đông Hải Sinh. “Tao muốn mày. . . .” Lúc này, một hồi chuông điện thoại cắt đứt lời của gã, gã lấy điện thoại ở trong túi Tây phục ra, liếc mắt nhìn liền nhận, “A lô?” Giọng nói rất bức mình. “Tiên sinh, cô Yên nhi tự sát ở trong phòng, trong phòng chảy ra ngoài rất nhiều máu, cửa không mở ra được, O đến bây giờ cũng còn chưa có tới, tiên sinh ngài mau trở về xem một chút đi.” Giọng nói run rẩy của cô giúp việc rõ ràng là bị sợ tới mức không nhẹ, thở dốc hai cái nặng nề, lúc này, mặt của Đông Hải Sinh liền trắng bệch, đồ đàn bà đáng chết, thực có can đảm tìm chết, mẹ kiếp. Trong cơn giận dữ gã dùng sức ném điện thoại rơi bể. “Lui ra, toàn bộ tất cả đều lui qua một bên cho tôi ——” Gã cực kỳ tức giận mà rống một tiếng với người ở phía lầu dưới, trong tay gã có con tin, mọi người chỉ có thể theo lời nói của gã mà làm, ngoan ngoãn lui sang một bên, Đông Bác Hải nôn nóng muốn thử đứng dậy, nhưng bị mắt lạnh hung ác của gã làm cho yên tại chỗ —— “Mày cũng lui qua một bên, ném khẩu súng tới đây, mau ~” Nghiêng đầu gã lại nói với lầu dưới: “Tụi mày cũng thế, ném toàn bộ súng ra ngoài cửa sổ, nếu mà tao phát hiện có ai dám dấu một cây súng nào, tao sẽ lấy mạng của con nhỏ này, mau. . . .” Gã cầm súng chĩa vào đầu của Vô Song, mọi người không dám chần chờ một giây, tất cả đều ném súng ra ngoài cửa sổ, gã kèm Vô Song đi xuống lầu dưới, mỗi một bước đều đi hết sức cẩn thận, Đông Bác Hải nhiều lần muốn đứng dậy đuổi theo, đều bị gã phóng mắt lạnh đến làm cho cứng đờ, chỉ có thể trơ mắt nhìn Vô Song. “Hải Sinh thu tay lại đi, cha cầu xin con nể mặt cha người lớn nhất ở đây, đừng làm tổn thương tới người vô tội.” Lúc gã kèm Vô Song đi tới cửa chính, thì ông cụ lại một lần nữa khuyên nhủ gã, nhưng kết quả vẫn là không có kết quả, gã hoàn toàn coi như ông cụ nói tào lao, không rảnh mà để ý tới. “Anh, tốt cùng là chuyện gì xảy ra, anh hận Đông Bác Hải, thì cũng không cần thiết phải giết người ~ anh, giết người là phạm pháp đó.” Đông Bác Hải kể lể mông ở trong cuộc ân oán này, từ đầu đến cuối đều là một người ngoài cuộc, anh ta rất ngu cũng rất ích kỷ, chỉ biết suy nghĩ chuyện của mình, chuyện bất lợi đối với mình, không liên quan đến mình, cho tới bây giờ đều là ra vẻ việc không liên quan đến mình, tâm thái luôn treo thật cao, cho nên gã hoàn toàn không rõ ràng đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra. Đông Hải Sinh chỉ rất là đồng tình nhìn anh ta một cái, cũng không có nói gì, mang theo Vô Song đi ra ngoài. Tên ngốc đáng thương, ngu xuẩn như heo, đúng là người ngốc cũng coi như là có ngốc phúc, nhiều năm như vậy anh ta sống một cuộc sống thoải mái, dễ chịu. Đông Hải Sinh kèm Vô Song đi tới trước một chiếc xe thể thao, mở cửa xe, gã mạnh mẽ nhét cô vào trong xe, vừa lên xe thì gã trực tiếp khóa cửa xe lại, sau đó khởi động xe thể thao, nhanh chóng đi tới phía trước —— Phía sau, Đông Bác Hải và mọi người cũng lái ô-tô đuổi theo, Mặc Phi Tước và anh ngồi một chiếc xe, vốn là bọn họ có thể tách ra ngồi, nhưng Mặc Phi Tước đối với anh không an tâm, sợ anh kích động sẽ không cần để ý, đến lúc đó Vô Song không có cứu được, mà cũng làm mất mạng của anh luôn, vậy coi như là tiền mất tật mang. “Bạch Dạ, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút. . . .” “Chủ tử, đã là cao nhất rồi.” Bên trong một chiếc xe việt dã cải tiến khác, cậu bé ngồi ở vị trí kế bên tài xế đã thúc giục Bạch Dạ tăng tốc, tăng tốc, nhưng Bạch Dạ đã nâng tốc độ xe tới mức cao nhất rồi, không thể tăng thêm, cậu là quá lo lắng cho an nguy của mẹ, cho nên mới gấp đến độ không biết nên làm thế nào cho phải, Ảnh Tử ngồi ở phía sau đưa qua cổ an ủi cậu bé và nói, “Chủ tử, cậu đừng vội, phu nhân sẽ không có việc gì.” “Đông Hải Sinh là kẻ điên, chuyện gì cũng làm ra được.” Cậu đã hoàn toàn mất đi lý trí, tùy thời đều có thể muốn mạng của mẹ, cậu không vội mới là lạ. Bạch Dạ đã tăng tốc độ xe tới cực điểm, nên không dám qua loa, mắt không chớp mà nhìn chằm chằm vào đường phía trước, mắt cũng không dám liếc, lời muốn nói chỉ có thể nhin ở trong lòng, mà cái tên Ảnh Tử này khá ngốc, không biết an ủi người ta thế nào, cho nên bên trong xe lọt vào trầm mặc. Ba chiếc xe ở trên đường cao tốc giống như điên cuồng so tài, ở bên trong chiếc xe thể thao trước mặt Vô Song ngồi yên lặng ở vị trí kế bên tài xế, không làm âm ỉ, vẫn còn rất nhàn hạ thoải mái mà thưởng thức phong cảnh ven đường, thấy trên trán gã toát ra mồ hôi lạnh, cô đột nhiên nở nụ cười, “Anh đang lo lắng cái gì?” Đông Hải Sinh giống như để ngoài tai lời cô nói, không

đáng trả lời. “Có phải vội đi cứu người hay không?” Lúc anh ta nói điện thoại, cô có nghe được một vài lời, hình như là người nào đó âm ỉ tự sát, thấy Đông Hải Sinh lo lắng tức giận như vậy, lúc ấy Vô Song còn có kinh ngạc một chút, anh ta cũng biết yêu? A! “Cầm miệng.” Tâm tình của gã kích động dị thường nên mắt không chế, vừa đưa xe vừa quát. “Đông Hải Sinh anh có biết không, nghe xong chuyện xưa mà anh nói với tôi, tôi thật sự rất đồng tình với anh, nhưng anh không cảm thấy anh làm như vậy là sai sao? Mẹ của Bác Hải là người thứ ba nhúng tay vào đúng hay không đúng, nhưng mà bà ấy đã lựa chọn rồi đi, hơn nữa đã rời đi không phải sao, là mẹ của anh quá cực đoan cố chấp, mới có thể gây thành quả đắng như thế, đây không phải là lỗi của mẹ Bác Hải.” “Cô, mẹ kiếp, cầm miệng cho tôi!” Hiện tại cái gì gã cũng không muốn nghe, trong lòng gã rất khó chịu. “Đông Hải Sinh, anh cũng có người yêu, hãy nhớ lại một chút đi, khi anh biết cô ấy muốn rời khỏi anh thì tâm tình của anh là gì?” Tim của gã rất đau, rất đau, một khắc kia cảm giác giống như linh hồn đều bị rút đi vậy, hận không thể lập tức bay đến trước mặt cô ấy, không cho phép cô ấy có chuyện, đây chính là cảm giác yêu một người sao? Cha cũng là vì quá yêu người đàn bà kia, nên mới có thể bỏ lại mẹ không để ý, tình yêu thật không sai sao? Vô tội sao? Hít vào một hơi lạnh, gã cưỡng ép mình không thể bị vài ba lời của cô ta đánh bại, ánh mắt của gã hung ác liếc cô một cái, cắn răng nghiêng lợi: “Cô thật sự cho rằng tôi không dám giết cô sao?” “Không, tôi chỉ muốn cho anh nhận rõ mình sai đến mức nào.” “Cô đang dạy dỗ tôi?” Gã cười lạnh, liếc mắt kính sau xe một cái, thấy phía sau có xe đuổi theo, thì gã híp con ngươi nguy hiểm. “Tôi chỉ đang giảng đạo lý với anh.” “Cô cảm thấy tôi sẽ nghe lời cô?” “. Không biết.” Vô Song lộ vẻ lúng túng, cô thấy thực sự giảng đạo lý với anh ta như là nói với vịt với gà vậy. “Bin bin bin.” Xe của Đông Hải Sinh rất nhanh đã chạy tới, nhấn còi ô tô — “Đông Hải Sinh dừng xe! Chết tiệt! Anh mau ngừng xe cho tôi!” Anh nhìn qua xe, lớn tiếng kêu gào với Đông Hải Sinh, tốc độ xe đã tăng đến mức tối đa, tốc độ lái gần như song song với gã, hai con mắt của anh đổ đến kính người tìm nhìn xem Vô Song có bình yên vô sự hay không, thấy cô vẫn còn hoàn hảo không hao tổn gì ngồi ở bên cạnh gã, anh mơ hồ mà thở phào nhẹ nhõm, cố gắng vượt qua thế nhưng tốc độ xe có hạn, tốc độ lớn nhất chính là cùng gã giữ vững thăng bằng, như vậy sẽ rất nguy hiểm, bởi vì thỉnh thoảng sẽ có chiếc xe xông tới, tránh không kịp, rất có thể là xe hư người chết. “Đông Hải Sinh, dừng xe! Mau ngừng xe cho tôi! Chết tiệt!” Anh điên cuồng gào thét. “Cẩn thận, phía trước có xe.” Mặc Phi Tước ở bên cạnh hoảng sợ nhắc nhở anh, lo lắng của anh ấy rất là chính xác, anh kích động thật sự mắc kẹt hậu quả. “Bác Hải.” Nhìn Đông Hải Sinh liều mạng đuổi theo như vậy, Vô Song lại bị cảm động đến nát lòng. “Bác Hải, anh bình tĩnh một chút.” Mặc Phi Tước có chút khiếp sợ mà không dám để cho anh lái xe, quá điên cuồng, ở nơi này mà cứu người, rõ ràng là mất mạng, nhìn xe đối phương vừa vượt qua trước mặt bọn họ, Đông Hải Sinh giận đến mức gân xanh nổi lên, một quyền đánh lên trên tay lái, không dám buông lỏng mà đạp mạnh chân ga, tay nắm chặt tay lái bốc lên mồ hôi lạnh, theo sát phía sau. “Mẹ, mẹ.” Lúc này, chiếc xe của đám cậu bé lại đuổi theo, cậu đuổi kịp đến vị trí là tay lái phụ, vừa đúng lúc có thể nhìn thấy Vô Song, cậu dùng sức vỗ cửa sổ xe, hy vọng có thể khiến mẹ chú ý tới, không thể nghi ngờ cậu thành công, Vô Song nằm ở trên cửa sổ nhìn con, nước mắt càng cuộn trào mãnh liệt. “Con trai!” Cô nhẹ nhàng đáp ứng một tiếng. “Mẹ, mẹ.” Thấy mẹ đang khóc, cậu thật là khổ sở, cậu muốn an ủi mẹ nhưng đáng tiếc mẹ không nghe được lời của cậu nói. Đột nhiên, Đông Hải Sinh lại tăng tốc chân ga, lại một lần nữa bỏ xe của bọn họ ở phía sau, nằm ở trên thủy tinh, Vô Song kêu gào bi thương: “Con trai, con trai.” “Đông Hải Sinh! Dừng xe! Anh dừng xe!” Cô đột nhiên giống như con sư tử nhỏ phát cuồng, bắt lấy cánh tay của gã, dùng sức lay lay. Xích xích — Bánh xe ở trên đường lớn lắc trái lắc phải ma sát mấy cái, hiện ra tia lửa nguy hiểm, Đông Hải Sinh lại lái xe quay về đúng đường, hất tay của cô ra, tức giận gầm thét một tiếng với cô: “Mẹ kiếp, mày muốn chết à.” “Anh để cho tôi xuống xe, tôi muốn gặp con trai của tôi, tôi muốn gặp Bác Hải.” Cô rống lại. “Đừng mơ tưởng!” Gã tàn ác lạnh lùng cự tuyệt. “Đông Hải Sinh có bản lĩnh thì anh một phát giết chết tôi đi.” Vô Song gào khóc, nước mắt đã sớm làm tầm mắt của cô mờ hồ, vào giờ phút này cô tình nguyện chết, cũng không muốn trở thành lợi thế để anh ta uy hiếp Đông Hải Sinh. “Muốn chết? Tao sẽ thành toàn à, nhưng — trước hết tao muốn mày tận mắt nhìn Đông Hải Sinh chết như thế nào.” Từng từ từng chữ hung ác tràn ra từ giữa hàm răng của gã, “Trước mặt chính là vách đá, chỉ cần Đông Hải Sinh lái xe đi lên, tao sẽ đụng nó, ha ha.” Không — Một đôi mắt đẹp sừng đỏ cực kỳ kinh hãi nhìn gã, giống như là thấy Tu La kinh khủng ở địa ngục, làm người ta sợ tới mức run rẩy. “Bin bin bin.” Xe của Đông Hải Sinh lại nhanh chóng đuổi theo — Nghe tiếng, Vô Song mới lấy lại tinh thần, quay đầu lại nhìn chiếc xe phía sau, chiếc xe phía sau đang đuổi theo đuôi chiếc xe này, nhìn xuyên qua đèn xe phản xạ, cô thấy rõ ràng anh bởi vì khẩn trương, mà sợ hãi, lo lắng, tức giận đến mức gương mặt tuấn tú vằn vẹo, gương mặt này mặc kệ là hình dáng gì, cũng đẹp trai đến mức khiến cô run sợ, tim đập nhanh, cô phải ghi tạc bộ dáng của anh thật

sâu thật sâu thật sâu vào trong đầu, chôn vào trong đáy lòng, vĩnh viễn cũng không muốn quên, nước mắt không ngừng rơi xuống, nhưng lòng của cô cũng là vui vẻ, vô cùng vui vẻ và thỏa mãn, kiếp này vì anh mà chết, cô không hối hận, tuyệt đối không hối hận. Phát hiện anh đang nhìn mình, ngón tay thon dài lau nước mắt trên mặt, chợt nở nụ cười, nụ cười rất mê người, cực kỳ rực rỡ, cô muốn cho anh nhớ nụ cười của cô, Vô Song mở môi gắng từng chữ một, không tiếng động nói với anh. Bác — Hải — em — yêu — anh Tiếp theo, cô quay người lại nắm lấy tóc của Đông Hải Sinh, cùng gã vật lộn, xe ở trên đường nhỏ hẹp vách đá lúc ẩn lúc hiện, gã đập mạnh thắng xe cũng không được, cuối cùng xe vẫn là mất không chế mà tông vào lan can phòng hộ, bay xuống phía dưới vách đá — “Không.” Anh kinh ngạc nhìn cô, anh nhìn đã hiểu khẩu hình của cô, nhưng anh không hiểu tại sao cô đột nhiên nói với anh những lời này, có dự cảm xấu mơ hồ ở đáy lòng lan tràn ra. Quả nhiên, một giây kế tiếp, bên tai liền truyền đến tiếng quát tháo kinh hãi của Mặc Phi Tước. “Bác Hải, dừng xe, mau dừng xe —” Mặc Phi Tước phản ứng nhanh chóng từ trong tay anh đoạt lấy tay lái, dầm phanh cho xe ngừng lại. Vô Song, Vô Song, Vô Song. Đây trong đầu anh đều là Vô Song, anh muốn đi tìm cô, cô nhất định phải bình an còn sống, nhất định, anh không cho phép cô có chuyện, không cho phép! Không cho phép! Không cho phép! Tay anh run run cởi dây an toàn ra, đẩy cửa xe ra, mới vừa bước ra một bước anh đã gục ở trên mặt đất, hai chân của anh chẳng biết lúc nào đã sợ đến mức mềm như không xương, chỉ là, cái này không sao, anh còn có hai tay tráng kiện có lực, cho dù anh bò cũng muốn bò đi tìm cô, bây giờ Vô Song nhất định rất sợ, nhất định đang chờ anh đi cứu cô, nhất định. “Bác Hải.” Mặc Phi Tước thấy anh bò đi ở trên mặt đất, thì lo lắng có xe đi qua sẽ đè ép anh, muốn đi tới đỡ anh dậy nhưng không ngờ bị anh đẩy ra, tiếng của anh khàn khàn nghẹn ngào nói, lặp lại mỗi một cái tên: “Vô Song, Vô Song, Vô Song.” “Bác Hải, anh bình tĩnh một chút.” Đây là lần đầu tiên Mặc Phi Tước thấy anh yếu ớt như vậy, hoàn toàn không biết phải an ủi anh như thế nào. “Vô Song, Vô Song, Vô Song.” Anh lặp lại tên của Vô Song không ngừng, tập tễnh bò lên phía trước, từng bước là một giọt lệ nam nhi, mỗi một giọt đều là đau đớn như vậy, đau đớn đến nỗi mong muốn người rơi vào vách đá là anh. Xích — Bạch Dạ chỗ xe sau đó cũng đi tới, cậu bé vội vội vàng vàng xuống xe chạy tới kêu một tiếng, “Cha.” Lệ nóng từ trên gương mặt tuấn tú nhỏ nhắn lăn xuống, trái tim nhỏ của cậu cũng đau muốn chết, cậu đi tới quỳ ở trên mặt đất, đỡ cánh tay của cha, cũng bị anh đẩy ra, người đó nhỏ, nên sức lực tự nhiên cũng nhỏ, cứ như vậy bị đẩy ra nhẹ nhàng, đã bị đẩy ngồi ở trên đất. “Ồ ô.” Ngồi dưới đất, cậu bé định lên tiếng khóc, cậu muốn mẹ, mẹ sẽ không chết, sẽ không. “Cấm miệng! Không được khóc!” Đông Bác Hải đột nhiên quát to một tiếng với con, cặp mắt tràn đầy lệ nóng nhìn chăm chăm vào con trai, bắn ra ngọn lửa hừng hực, “Không được khóc! Mẹ không có chết, cô ấy đang chờ cha đi cứu.” Cậu bé bị cha rống nên dừng lại nước mắt, còn lại ba người im lặng nhìn cậu, lộ ra đồng tình đau xót, vách đá cao như vậy xông xuống, còn có thể sống sao.

194. Chương 194: Đại Kết Cục (Hai)

“Vô Song, đừng sợ, anh tới cứu em, đừng sợ.” Ánh mắt của anh chỉ nhìn vị trí vách đá, không có tiêu cự, bàn tay thô ráp bị cục đá cắt chảy máu, trên cục đá còn dính máu thịt của lòng bàn tay, anh không thèm để ý, mà cố chấp bò lên phía trước. Vô Song của anh phúc lớn mạng lớn như thế, nhất định cô ấy có thể bình an thoát hiểm, may mắn sống sót ở chỗ nào đây chờ anh đến cứu cô ấy, trời tối như vậy rồi, cô ấy sống sót sau tai nạn nhất định là rất sợ! Rất sợ! Anh phải đuổi gấp đến bên người cô ấy an ủi cô ấy, an ủi cô ấy, có anh ở đây, đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em. ! Ngoại trừ những khả năng này, anh cự tuyệt suy nghĩ khác! Anh chỉ là cùng với Đông phu nhân của anh thất lạc thôi, hoặc là, Đông phu nhân của anh đang trách anh không đủ thẳng thắn với cô ấy, cho nên tức giận mà trốn anh, ha ha. Đúng, nhất định là như vậy! Anh muốn nhanh chóng tìm ra Đông phu nhân bướng bỉnh, cô ấy muốn biết cái gì, anh đều nói cho cô ấy biết, không giấu giếm cô ấy nữa. Anh một lúc khóc, một lúc cười, có chút điên điên khùng khùng, không ai đoán được lúc này trong lòng của anh đang suy nghĩ gì, ngay cả bạn thân Mặc Phi Tước cũng không suy đoán được! “Bác Hải, anh bình tĩnh một chút.” Mắt thấy anh đã bò đến bên vách đá, nhưng không có ý dừng lại, nên Mặc Phi Tước đã ngồi xổm người xuống đề anh lại, không cho phép anh tiến lên trước một bước nữa, “Anh tỉnh táo lại đi, phía dưới là vách đá, cho dù muốn tìm người, cũng phải chờ trời sáng đã!” “Không! Không đợi được trời sáng đâu, Đông phu nhân cô ấy sợ

tối, hiện tại cô ấy ở dưới đó một mình nhất định là rất sợ! Rất sợ! Tôi phải đi xuống cùng với cô ấy!” Lời nói của anh không có mạch lạc lại mê sảng, Mặc Phi Tước bị cái bộ dáng này của anh hù dọa, “Anh đi đâu giúp cô ấy? Chị dâu nhỏ, cô ấy. . . .” Anh nói không được, để lộ tức giận. “Tôi biết cô ấy đang ở dưới đó chờ tôi!” Anh cười nhạt một chút, nước mắt cũng không cầm được mà chảy xuống. Anh ấy như vậy, khiến lòng của Mặc Phi Tước cũng giống như là bị vũ khí sắc bén hung ác đâm vào, đau đến á khẩu, người đàn ông ở trước mắt đang ngây ngô, có chút bất thường, thật sự là Đông Bác Hải vô địch của trước kia sao? Anh bắt đầu hoài nghi, Đông phu nhân đối với anh ấy mà nói thật sự quan trọng như vậy sao? Tại sao lúc ban đầu anh mất đi tình cảm chân thành, thì cũng không có đau đến tê tâm liệt phế như vậy, đến tận cùng cái dạng tình yêu gì mới xem như là tình yêu chân chính? “Cha.” Cậu bé cũng đang khóc, trái tim trước đó chưa từng có trải qua đau đớn, đau đến mức hô hấp của cậu cũng rất khó chịu, thật sự khó chịu, chỉ có nước mắt là chỗ để phát tiết. “Không phải nói không cho phép con khóc sao! Không cho khóc! Không cho phép khóc!” Giọng của anh khàn khàn găm thét với con trai, hai mắt đỏ thẫm cũng không có ngừng nước mắt, cậu bé cũng rất muốn nhịn, nhưng lại thấy cha khóc, nên cậu cũng nhịn không được —— “Không được khóc, con trai ngoan, mẹ nhìn thấy con khóc mẹ sẽ đau lòng, ngoan. . . .” Anh quỳ dậy, một tay nắm cánh tay nhỏ của con, dùng bàn tay dính đầy bùn đất và máu tươi lau chùi nước mắt cho con, nhưng lau thế nào cũng lau không khô, lại vẫn lau gương mặt bụi bặm cùng vết máu của con. Anh đau đến mức cắn hàm răng thật chặt, nhắm mắt lại không nhìn tới mặt đầy nước mắt của con trai, chỉ cho đây là một giấc mộng, mong mỗi cái cơn ác mộng này có thể sớm tỉnh lại một chút. Đột nhiên, mặt của anh giống như là bị cái gì đó đụng vào, anh chợt mở mắt, chỉ thấy tay nhỏ bé của con trai lau chùi ở trên mặt anh, thấy anh mở mắt ra, cậu nhóc ngừng nước mắt giắt trên lông mi, và nói, “Cha, chúng ta đều không được khóc, không được để ẹ đau lòng!” Anh khóc sao? Anh không biết, anh còn tưởng rằng là trời mưa! Hút hức lỗ mũi, anh buông cánh tay con trai, chống tay lão đảo đứng dậy, mấy người đều không rõ cho nên nhìn anh, xem anh muốn làm gì? “Bác Hải, Vô Song cô ấy đã chết rồi.” Mặc Phi Tước sợ anh ấy làm chuyện điên rồ, nên cả gan mở miệng, nếu có thể làm cho anh ấy hả giận, đánh một trận, cũng tốt hơn là anh ấy làm chuyện điên rồ, tìm cái chết! “Cút.” Anh lạnh lùng nhìn anh ta, từ trong hàm răng phun ra từ này, lại lạnh như băng. Tính tình của Đông Bác Hải từ trong xương là thiên về lạnh, lúc tức giận nổi giận, thì anh luôn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn đối phương, giống như đang cười nhạt đối phương tìm cái chết. Nhưng mà, trước kia cho dù lạnh lùng thế nào, cũng không có loại ánh mắt lạnh này, trong lạnh như băng lộ ra tuyệt vọng, ngoại trừ lạnh lùng còn có căm hận thật sâu, giống như là chỗ đau nhất sâu nhất bị người đụng vào, nên theo bản năng mà lộ ra móng nhọn cảnh cáo đối phương, đây là Mặc Phi Tước chưa từng thấy qua. Nhìn Đông Bác Hải giống như tẩu hỏa nhập ma, người đứng xem là Bạch Dạ cũng không nhịn được mà lạnh run một cái, cậu ấy đem tay khoắc lên trên bả vai của Ảnh Tử. Thu hồi ánh mắt, Đông Bác Hải lão đảo đi về phía trước một bước, Mặc Phi Tước lập tức cầm lấy cánh tay của anh ấy, đi lên trước nữa chính là vách đá đó! “Cút.” Vẫn chỉ có phun ra chữ này, mặt của anh không thay đổi mà quay mặt sang, hất cánh tay của anh ta ra, lúc này Bạch Dạ và Ảnh Tử không đứng yên nữa mà đi tới, không cần chủ tử ra lệnh, bọn họ cũng biết nên làm như thế nào, tiến lên ngăn trở anh. “Cút.” Giống như anh chỉ có biết một chữ này, thờ hờn hển, nhìn chằm chằm lại bọn họ, bộ dáng kia như gặp phật giết phật, gặp thần giết thần, hiển nhiên đem bọn họ thành kẻ thù không đội trời chung, ai dám ngăn cản anh đi cùng với Đông phu nhân, anh liền không khách khí với người đó. “Bác Hải, anh tỉnh táo lại đi, chị dâu nhỏ đã chết rồi! Chết rồi!” Mặc Phi Tước kéo thân thể anh ấy qua, nắm chặt hai cánh tay của anh ấy găm thét gào thét với anh ấy, hy vọng có thể rống cho anh ấy tỉnh lại, tỉnh táo để đối diện với sự thật “Tôi không tin, không tin ——” Rốt cuộc, anh cũng có phản ứng, không còn lặp đi lặp lại một chữ nữa, dùng sức đẩy Mặc Phi Tước ra sau đó ôm đầu thật chặt, đầu ~ thật là đau, đau đớn như tê liệt, “Vô Song cô ấy không có chết, không có chết, cậu gạt tôi, các người đều đang gạt tôi.” Anh cười, cười lạ thường. “Tất cả các người đều biến cho tôi, tôi muốn đi tìm Vô Song của tôi, cô ấy sẽ không chết, cô ấy mới đáp ứng lời cầu hôn của tôi, làm sao có thể chết!” Anh tức giận! Anh phát điên! Anh mất khống chế! Anh găm thét! Chỉ vì anh không chịu chấp nhận sự thật này! “Cha.” Cậu bé đã chạy tới, quỳ ở trên mặt đất ôm lấy bắp đùi của cha. “Con trai.” Hút hức lỗ mũi, anh cúi đầu nhìn về phía con trai, giống như nắm được cây cỏ cứu mạng, nắm bả vai nhỏ của con, thanh âm quá kích động không ngừng run rẩy, “Con trai, con nói cho bọn họ biết, mẹ không có chết, cô ấy ở dưới đó chờ chúng ta đi cứu.” “Cha!” Cậu bé đã khóc đến khàn cổ họng, rầu rĩ nức nở mà nói: “Mẹ đã chết rồi.” Mặc dù cậu cũng không muốn thừa nhận, nhưng cậu thật sự đã mất mẹ, cậu không thể ngay cả cha cũng mất đi. “Con trai, không phải là con thích mẹ nhất sao, làm sao con có thể nói dối chứ?” Giọng điệu của anh rất khiếp sợ, ngay cả con trai cũng muốn liên kết cùng bọn họ lừa gạt anh. “Con không có, cha là thật, mẹ thật sự đã không còn nữa!” Cậu liều mạng lắc

đầu, nước mắt văng đầy trời. “Cha không tin.” Anh khó tin, chính xác mà nói là khó tiếp nhận, anh cúi người xuống gỡ tay con trai ra, “Tôi muốn đi tìm Đông phu nhân trở về, chứng minh cho các người thấy, cô ấy còn sống!” Cậu bé đã khóc đến khàn cổ họng, nên không phát ra được tiếng nào, chỉ có thể ôm cha thật chặt không buông tay, không muốn cha đi tìm cái chết — “Buông tay!” Gỡ không ra tay nhỏ bé của con, anh gấp đến độ rống giận một tiếng với con, cậu bé lắc đầu! Không nhịn được, lần đầu tiên anh đưa tay đánh lên trên người con trai, rất đau, thân thể nho nhỏ run rẩy một chút, nhưng cậu mặc nhiên không chịu buông lỏng ra, để mặc cho cha đánh, nếu như đánh cậu mà làm cha cảm thấy dễ chịu hơn một chút, thì cậu tình nguyện bị cha đánh chết. “Chủ tử.” Ánh Tử đau lòng thay cho chủ nên hơi nhích người, muốn đi lên giải vây thay chủ tử, nhưng bị Bạch Dạ kiềm chế lại, cậu lo lắng thân thể nho nhỏ của chủ tử không chịu nổi điên cuồng của Đông Bác Hải, Bạch Dạ thấy vậy cũng có chút không đành lòng, hai người cũng hận không thể chịu thay cho chủ tử, nhưng đây là chuyện nhà của chủ tử, Bạch Dạ hiểu cậu bé, hai người bọn họ là người ngoài nếu mà nhúng tay vào sẽ khiến cho chủ tử mất hứng. “Buông tay!” Mỗi một cái đánh đều kèm theo nước mắt của Đông Bác Hải, đánh mấy cái, thì tim của anh cũng đau như thế, anh cũng không có đánh mất lý trí, anh chỉ là đau nên muốn tê dại mình, nhưng càng muốn trốn tránh, thì nỗi đau càng rõ ràng, người đáng chết là anh! Không phải Vô Song, ông trời mắt mờ rồi, hãy để cho anh chết đi, trả Vô Song của anh lại cho anh, trả lại cho anh. “A!” Mặc Phi Tước đánh một phát vào cổ của anh ấy, anh ấy rên lên một tiếng, rồi té xỉu ở trên bả vai của anh. “Chủ tử.” Lúc này, Bạch Dạ và Ánh Tử vội vàng đi tới đỡ cậu bé dậy, Bạch Dạ ngồi xổm người xuống, Ánh Tử hiểu ý ôm cậu bé lên lưng của cậu ta, sau đó Ánh Tử giúp đỡ Mặc Phi Tước nâng Đông Bác Hải lên xe. “Chủ tử, đau không?” Công cậu bé, Bạch Dạ nhẹ giọng hỏi. Nằm ở trên lưng ấm áp của cậu ấy, cậu bé lặng yên không lên tiếng, chỉ là nức nở một lúc, đau! Cả người đều rất đau! Đau quá! Bạch Dạ nặng nề thở một hơi, không nói gì nữa, công cậu bé leo lên xe ngồi — ***** Trong bệnh viện. Chúc Kỳ nhận được điện thoại liền hấp tấp chạy tới, váy lễ cũng không kịp thay, cởi bỏ chân không đứng chờ ở hành lang, người đi đường đi ngang qua không khỏi lộ ra ánh mắt kinh ngạc đối với anh, anh thấp thỏm mà dựa vào tường, nghiêng cổ nhìn chằm chằm vào cửa chính phòng giải phẫu, quá lo lắng nên khiến cho sắc mặt của anh thoát nhìn rất tái nhợt, cái trán còn đổ đầy mồ hôi lạnh ~ Thầm mèn là một loại hạnh phúc cô đơn, không nhớ rõ là bắt đầu từ khi nào, thì anh đã thầm mèn Thư Yên lớn hơn anh một tuổi, cũng là từ khi đó, anh bắt đầu chú ý đến hình tượng của mình, mỗi ngày đều ăn mặc rất bảnh bao, vì chính là muốn hấp dẫn ánh mắt của anh, cho dù là ánh mắt cười nhạo dừng lại ở trên người của anh, anh đều sẽ hưng phấn xấu hổ thật lâu ~ Ba năm trước đây, mẹ Chúc bị bệnh qua đời, trước khi chết Chúc Kỳ và Thư Yên đều ở bên cạnh bà, mẹ Chúc ngăn cản vạ đạn, cái chết của bà phải tuyệt đối giữ kín với Vô Song, nếu như chị có hỏi thì nói là đã dọn nhà rồi, hai người rơi lệ mà gật đầu. Sau khi xử lý xong hậu sự của mẹ Chúc, thì ngay sau đó nhà của Thư Yên xảy ra biến cố, công ty của ông Thư có nguy cơ phá sản đóng cửa, Chúc Kỳ rất muốn tận lực một phần để có thể giúp được cho nhà bọn họ, chỉ tiếc là có lòng mà chưa đủ, anh chỉ là một học sinh nghèo, căn bản không có tiền. Vì có thể kiếm tiền nhanh chóng, nên anh gạt Thư Yên mà đi đấu quyền anh, nói trắng ra thì cũng chính là bia thịt, những công việc đè ép kia đều là giải trí cho thành phần tri thức, mỗi ngày đều bị đánh đến sưng mặt sưng mũi, nhưng tiền kiếm được cũng chỉ là trả nợ được một góc, sau có một ông chủ coi trọng anh, sau khi hỏi thăm thì biết được anh đang thiếu tiền, liền hỏi anh có hứng thú làm sát thủ hay không, trước tiên ông ta có thể tạm ứng cho anh một trăm ngàn, Chúc Kỳ cũng có nghĩ tới cự tuyệt, nhưng đối mặt với sự hấp dẫn của kim tiền, anh đã không thể ngăn cản được, bởi vì khi anh đến nơi này, thì trong lòng cũng đã trang bị một ý niệm, đó chính là nhất định phải gom đủ tiền để giúp nhà Yên nhi vượt qua nguy cơ, sống chết sớm đã bị anh ném ra ngoài tám tầng mây. Cứ như vậy, anh ký giấy sinh tử! Nhưng ngay khi anh cầm tiền đi tìm Thư Yên, thì lại nhìn thấy cô được một chiếc Audi A8 đón đi, anh chờ cô ở cửa nhà trọ ước chừng một ngày một đêm. Một ngày kia, anh biểu lộ tiếng lòng với cô! Một ngày kia, cô cự tuyệt tình yêu của anh! Một ngày kia, anh nhìn thấy vết hôn trên cổ cô, giận đến mức mắt không chế, chất vấn có phải cô bán mình để đổi lấy tiền không, cô không nói lời nào, chỉ là một mực trốn tránh vấn đề của anh, anh dây dưa không nghĩ, cô hung hăng cho anh một cái tát, hơn nữa nói rất nhiều lời tuyệt tình! Một ngày kia, sau khi anh rời đi, không xuất hiện ở trước mặt cô nữa, giống như là anh biến mất khỏi nhân gian, không có dấu vết để mà tìm! Phanh! Cửa phòng giải phẫu bị đẩy ra, bác sĩ mặc áo khoác trắng phẫu thuật đi ra ngoài, Chúc Kỳ lập tức chạy tới, nắm hai cánh tay của bác sĩ, run giọng nói: “Bác sĩ, bệnh nhân thế nào rồi?” Bác sĩ áo khoác trắng lấy khẩu trang xuống, ánh mắt quái dị quan sát trang phục của anh một chút, bằng trực giác cho rằng anh là Gay, ho khan một tiếng, ông ta nói rất nghiêm túc: “Bệnh nhân uống thuốc phá thai là chất kích thích, mới có thể chảy lượng máu lớn như thế, chậm một chút nữa, thì đừng nói đùa nhỏ

không giữ được, cả người lớn cũng sẽ có nguy hiểm.” Chúc Kỳ ngơ ngẩn một lúc, rồi mới chậm rãi tỉnh lại, muốn hỏi là cô mang thai sao, nhưng bật thốt lên lời nói lại là: “Bác sĩ, ông nói là cô ấy và đứa nhỏ đều không có chuyện gì?” “Ừ, nhưng đây chỉ là tạm thời, thể chất của bệnh nhân rất suy yếu, tốt hơn hết nên điều dưỡng một thời gian, thì thai mới có thể an toàn. “Tôi biết rồi, cảm ơn bác sĩ, cảm ơn.” Chúc Kỳ liên tiếp gật đầu cảm tạ với bác sĩ, bác sĩ khoát khoát tay, rồi đi ra. Một lát sau, Thư Yên được người đẩy ra ngoài, cô nhắm mắt lại thật chặt, nguyên nhân là vì không có tiêm thuốc tê, nên mặt của cô tái nhợt đau đến mức nhăn nhó không nói nổi, sợi tóc trên trán cùng tóc mai hai bên sớm đã bị mồ hôi thấm ướt, hai tay mảnh khảnh xanh mét nắm cái mền thật chặt, đau, từng tế bào của cơ thể đều đang kêu gào, đau. “Yên nhi.” Chúc Kỳ cầm lấy một tay của cô, đi cùng với người ta đẩy cô vào phòng bệnh. Ai? Là ai đang gọi cô, cô muốn mở mắt xem người gọi cô, nhưng mà mí mắt quá nặng, cô không mở ra được. “Hải Sinh.” Bỗng chốc, từ đáy trái tim cô kêu ra cái tên, nắm tay Chúc Kỳ thật chặt, coi anh như Đông Hải Sinh, trong nháy mắt hai mắt của Chúc Kỳ lóe lên chán nản ảm đạm, cuối cùng anh cũng không phải là người ở trong lòng cô. “Hải Sinh, Hải Sinh.” Thư Yên không ngừng gọi tên của hắn, nhưng lại không nhận được câu trả lời của hắn, cô thật sợ hãi! Thật sự sợ hãi! Giống như một mình bị đặt trong ở trong bóng tối vô biên, cô thật hy vọng có hắn ở cùng với cô, cho cô an ủi, để cho cô biết cô có hắn mà không phải một mình! “Anh ở đây.” Chúc Kỳ hít mạnh một hơi lạnh, đem phần khổ sở cùng đau khổ ở trong lòng chôn xuống tận đáy lòng, tại sao người trong lòng của cô ấy luôn là Đông Hải Sinh!

195. Chương 195: Đại Kết Cục (Ba)

Hôm sau, Đông Bác Hải từ trong hôn mê mà tỉnh lại, chuyện thứ nhất muốn làm chính là đi tìm Vô Song, Mặc Phi Tước ngăn anh ấy lại, anh đã phái người đi tìm rồi, phía dưới vách đá là biển lớn mênh mông, đừng nói hải cốt không vớt được, ngay cả xác xe cũng tìm không được! Đông Bác Hải không tin, anh ấy cố chấp muốn đi, hai người lại lôi kéo vật lộn một lúc, Đông Bác Hải ra một quyền trước đánh anh ra, sau đó ấy ấy vội vàng vàng muốn đi mở cửa, Mặc Phi Tước từ phía sau ôm lấy anh ấy, ném anh ấy trở lại, anh co quắp một chút rồi chân đứng không vững mà ngã ngồi xuống, hơi tàn ~ “Bác Hải, anh tỉnh táo lại đi, Vô Song cô ấy đã chết rồi! Chết rồi!” Mặc Phi Tước thở hổn hển nhìn anh ấy suy sụp tinh thần, anh có thể hiểu giờ khắc này tâm tình của anh ấy rất khổ sở ~ rất đau lòng, nhưng mà dù cho có khó chịu đau lòng thế nào, thì người cũng đã chết rồi, người sống muốn sinh tồn được, thì không thể tự giận mình hành hạ mình như vậy! “Vô Song cô ấy không có chết.” Anh rống lại anh ta, cặp mắt đỏ hồng, trong nháy mắt nước mắt đầy mặt: “Cô ấy đang chờ tôi đi cứu cô ấy, tôi muốn đi cứu cô ấy!” Anh lật người bò dậy. “Anh đi đâu cứu cô ấy?” Mặc Phi Tước lôi vạt áo của anh ấy, lạnh giọng chất vấn. “Cậu tránh ra!” Hai mắt anh như ngọn lửa, tháo tay anh ta ra, không có gỡ được, ngược lại khiến cho anh ta níu càng chặt hơn, anh khó chịu mà hét lớn một tiếng: “Tránh ra!” “Anh không phải vẫn luôn nói tôi rất cần ăn đòn à, hôm nay, tôi để cho anh đánh!” Có tức giận thì phát tiết với anh đó, phát tiết trong lòng ra thì có thể thoải mái một chút! Bùm! Anh ấy không chút khách khí mà đánh một quyền lên trên mặt tuần tú của anh, vết máu nhạt từ khóe môi anh lan ra, Mặc Phi Tước đau đến mức cắn răng, cũng là không giận mà ngược lại cười, liếc mắt nhìn anh ấy, khiêu khích nhử nhử mảy: “Đấu lại đi!” Bùm! Lại một quyền, đánh át anh nổ đom đóm, khóe miệng chảy máu ra, gương mặt sưng đỏ, đau đến độ ho khan một tiếng, khuôn mặt thật là đau! Hàm răng cũng rất đau, a! Thật đúng là quan báo tư thù (lợi dụng việc công trả thù riêng) đánh vào chỗ chết ~ “Tránh ra!” Đông Bác Hải dùng sức gỡ tay của anh ra, Mặc Phi Tước níu chặt áo của anh ấy, nhưng mà cũng không chịu buông tay, ói ra một ngụm máu: “Bác Hải, chị dâu nhỏ thật sự đã chết rồi, anh đối mặt với thực tế được không, đừng quên anh còn có đứa con phải chăm sóc, nó đã không có mẹ, chẳng lẽ anh còn muốn nó mất đi cha sao?” “Vô Song không có chết!” Anh ấy lại gầm thét một tiếng, rồi khóc! Mặc Phi Tước bị anh ấy rống đến đình tai nhức óc, á khẩu không trả lời được, anh ấy không chịu đối mặt với thực tế, dù cho anh có nói 1000 lần, một vạn lần cũng sẽ bị anh ấy bác bỏ, anh từ từ buông tay ra, cúi đầu chống nạnh nặng nề thở dài rồi nói, “Nếu anh không tin, tôi có thể cho anh đi đến hiện trường sự cố xem một chút, nhưng anh phải đáp ứng tôi, không được làm việc ngốc.” Đông Bác Hải hứ hứ lỗ mũi, ngừng lại nước mắt — Mặc Phi Tước lái ô-tô chở anh ấy đi tới bờ biển, ngồi lên du thuyền, rồi đi tới địa điểm rơi xe, trên mặt biển có 19 chiếc du thuyền trôi lững lờ đang vớt thi thể, ba chủ tớ cậu nhóc đã sớm ở

chỗ này bận rộn nửa ngày, nhưng không có thu hoạch được gì. “Cha.” Phát hiện thấy bọn họ tới, cậu bé ra lệnh Ảnh Tử lái du thuyền đến gần bọn họ. Đông Bác Hải cứng đờ đứng ngẩn ngơ trong gió, ngẩng nhìn biển rộng mênh mông bát ngát, anh mê mang không biết làm sao, không phủ nhận sự thật, nhưng lại không chịu chấp nhận nó! “Tìm được gì không?” Mặc Phi Tước nhìn cậu nhóc và hỏi, cậu bé lắc đầu, ánh mắt sưng đỏ hiển nhiên là mới vừa khóc, cậu lẳng lặng nhìn mặt không có vẻ gì của cha, đoán không ra ý nghĩ trong lòng cha, lại không muốn quấy rầy sự yên tĩnh của cha. “Mò được rồi, mò được rồi!” Lúc này, có người hô to lên một tiếng, mọi người tìm theo tiếng nhìn lại, tìm cũng theo đó nhấc lên tới cổ họng, hai chiếc du thuyền đến gần anh, trong lưới vớt lên một cái áo cưới lộng lẫy, chỉ cần nhìn một cái, thì Đông Bác Hải đã có thể xác định, áo cưới này là của Vô Song, anh giống như nỗi điên nhảy từ du thuyền bên này sang chiếc du thuyền đối diện, đoạt lấy chiếc áo cưới ướt đầm từ trong tay người kia, nắm ở trong tay thật chặt, lại một lần nữa lệ nóng doanh tròng! Không — Những dòng nước mắt nóng hổi nên từng giọt từng giọt lên trên áo cưới lạnh như băng, đây trong đầu đều là dáng vẻ mỉm cười cuối cùng lúc Vô Song nói yêu anh, khóc như mưa, lại xinh đẹp e rằng không ai bằng. Anh không tin, không tin Đông phu nhân sẽ chết, không tin. Không tin. Bùm! Anh bùm một tiếng, nhảy vào trong biển, anh muốn đi tìm Đông phu nhân về, bọn họ còn có hôn lễ chưa xong phải tiếp tục, còn có tương lai chưa xong phải tiếp tục. “Cha.” “Bác Hải.” Cậu bé và Mặc Phi Tước sợ tới mức hô to một tiếng, Bạch Dạ và Ảnh Tử lập tức nhảy xuống. ***** Buổi trưa, Thư Yên từ trên giường bệnh tỉnh dậy, trong phòng bệnh trống rỗng, cô cảm thấy mất mát không nói ra được, thì ra đây chỉ là một giấc mộng, cô mơ thấy Đông Hải Sinh luôn ở nơi này cùng với cô, a, cũng chỉ có trong giấc mộng thì anh mới có nhu tình như vậy, trên thực tế làm sao anh có thể quan tâm đến sống chết của cô! Cô ngơ ngáo muốn bò dậy, nhưng mà cả người đều rất đau, vẫn còn rất mệt mỏi. “Tiểu thư, cô tỉnh rồi.” Cô giúp việc mang canh gà đi tới, thấy cô muốn ngồi dậy, thì cô ta vội vã cất canh gà rồi đỡ cô tựa vào trên giường, ở sau lưng của cô còn kê thêm một cái gối đầu, gối lên như vậy cho thoải mái một chút. “Ngày hôm qua, cô thật là hù chết tôi mà, tôi còn tưởng rằng cô muốn tự sát!” Cô giúp việc vừa đổ canh cho cô, vừa nói. “Tôi gọi điện thoại cho tiên sinh nói cô tự sát, kết quả. Ai!” “Sao vậy?” Nghe cô ta thở dài, Thư Yên không nhịn được tò mò nên hỏi. Cô giúp việc dừng tay đổ canh lại, quay mặt sang nhìn cô có chút bị thương, “Tiểu thư, ngài còn chưa biết sao.” “Biết cái gì?” “Tiên sinh. Tiên sinh tối hôm qua.” Cô hầu gái ấp úng nói không hết câu. “Hắn thế nào?” Một dự cảm xấu xông lên đầu của Thư Yên. “Tối hôm qua ông ấy xảy ra tai nạn xe cộ, đến bây giờ cũng còn chưa có vớt được thi thể.” Cô hầu gái lấy dũng khí nói ra, chỉ thấy sắc mặt của Thư Yên vốn đã không tốt giờ thì trắng bệch như tờ giấy, vẻ mặt ngơ ngẩn, cả người run rẩy, cô hầu gái lo lắng nhìn hai mắt của cô, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thư, cô không sao chứ?” “Không có, tôi không sao!” Cô lắc đầu, gượng cười. Thấy cô còn có thể cười được, thì cô giúp việc cho rằng cô quá hưng phấn nên đổi đề tài, “Mấy ngày hầu hạ tiểu thư, nên tôi nhìn ra được, tiểu thư đi theo tiên sinh chỉ là bị ép buộc, hiện tại tiên sinh không còn nữa, thì tiểu thư cô cũng được tự do rồi!” “Cảm ơn.” Cô giúp việc đưa canh gà cho cô, Thư Yên có chút ngây ngốc nói lời tiếng cảm ơn, lúc đưa tay nhận chén thì không có cầm chắc, nên canh gà vung lên tay cô giúp việc, cô ta đau đến mức thét lên. “Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Thư Yên lập tức sợ hãi mà nói xin lỗi, kéo khăn giấy ở bên cạnh qua lau vết thương bị phỏng đỏ ở mu bàn tay của cô giúp việc, từng giọt nước mắt trong suốt giáng xuống, trong miệng vẫn nhớ tới: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” “Không sao! Không sao!” Cô giúp việc không sao, nhưng lại thấy bộ dáng rơi lệ này của cô, thì cô giúp việc có chút sợ hãi không hiểu, thuận miệng tìm một cái cốc chuẩn ra ngoài, “Tiểu thư, tôi đi rửa tay.” Sau khi cô ta rời đi, thì Thư Yên lên tiếng khóc, hắn chết rồi! Hắn rốt cuộc cũng chết rồi! Cô tự do rồi, đây không phải là cô vẫn luôn hy vọng sao, nhưng vì sao cô không vui nổi, tim thật là đau, thật là đau, giống như là có vô số cây kim đang đâm vào, đau đến mức cô sắp nghẹt thở. “Bác sĩ nói thân thể em rất suy yếu, bé cưng cũng chưa thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm, tâm tình không nên kích động.” Theo khăn tay đưa tới, Thư Yên chậm rãi ngẩng đầu lên, nói không kinh ngạc là giả, nhưng kinh ngạc cũng chỉ là một cái chớp mắt, một giây kế tiếp liền bị áy náy thay thế, cô tổn thương cậu ấy sâu như vậy, còn tưởng rằng cậu ấy sẽ tránh cô cả đời. “Anh mua cho em thức ăn trước kia em thích nhất, thêm ăn thì ăn chút đi, nếu không thì ăn chút cháo cũng được.” Anh đem một túi ny lon đựng đầy đủ thức ăn đặt xuống ở trước mắt cô, sau đó đặt ở trên tủ bên cạnh giường. “Làm sao cậu lại biết tôi ở bệnh viện?” Lau lau nước mắt, Thư Yên có chút ngượng ngùng mà hỏi. “Tối hôm qua có một cô gái gọi điện thoại nói cho anh biết em đã vào bệnh viện.” Anh cũng không nghĩ đến, cô luôn giữ số điện thoại của anh. Thư Yên nghĩ, chắc là cô giúp việc gọi cho cậu ấy, danh bạ điện thoại của cô chỉ lưu có mấy dãy số, cô ta lại như quỷ thần xui khiến mà gọi cho cậu ấy, cũng không biết nên nói là may mắn hay là bất hạnh. “Anh là ai?” Cô giúp việc rửa tay trở về nhìn thấy Chúc Kỳ thì rất là kinh ngạc, hai ánh mắt lóe sáng quét tới quét

lui quan sát anh giống như là quét xem vi khuẩn (virus) vậy, Chúc Kỳ thấy cô ta nhẩn nhẩn mày, thì anh cũng muốn hỏi cô ta là ai ! “A ~ anh chính là vị tiên sinh mà tối hôm qua tôi gọi điện thoại?” Cô giúp việc bình tĩnh hiểu ra. “Ừ.” Chúc Kỳ cũng gật đầu đáp nhẹ một tiếng. “Tiểu thư, anh ta mới là bạn trai thật sự của cô hả, ha ha.” Cô giúp việc tự nhận thông minh nên suy đoán, nhìn Chúc Kỳ có chút đẹp trai, đáng đáp thật là tuần tú. “Không. . . .” Thư Yên đang chuẩn bị giải thích, thì cô giúp việc liền trực tiếp ngắt lời cô, “Tiểu thư có bạn trai chăm sóc, thì tôi cũng không làm kỳ đà cản mũi nữa, hẹn gặp lại.” Lúc gần đi, cô ta còn không quên nhìn Chúc Kỳ một cái, so với tiên sinh lãnh khốc, cô cảm thấy người này làm cho người ta thích hơn. Thư Yên thở một hơi, nhìn về phía Chúc Kỳ, “Cậu đừng để ý, Tiểu Cúc đùa thôi.” “Anh cảm thấy mắt cô ấy rất tình tường.” Chúc Kỳ cười nói có ngụ ý. Thư Yên sững sờ một chút, có chút không thích ứng với ánh mắt nóng bỏng của anh, nên tránh né. “Yên nhi, anh vẫn chờ em, cho anh một cơ hội chăm sóc em được chứ?” Anh đột nhiên kéo tay của cô và thổ lộ, Thư Yên giống như là một con thỏ bị kinh sợ, vội vàng rút tay của mình về, hoảng sợ nhìn anh. “Tiểu Kỳ, giữa chúng ta vĩnh viễn không thể.” “Tại sao không thể?” Anh rút cuộc có điểm nào làm cô không hài lòng. “Tôi là chị cậu.” “Anh chỉ có một người chị, chị ấy là Chúc Vô Song.” “Tôi đã sớm không còn Thư Yên sạch sẽ của trước kia, cậu biết tôi mang thai con của người khác.” “Anh không quan tâm, chỉ cần là con của em, anh sẽ xem nó thành con của mình mà thương yêu.” “Tiểu Kỳ.” “Chỉ những thứ này thôi sao? Những thứ này đều không phải là vấn đề.” “Tiểu Kỳ.” Thư Yên tức giận: “Tôi không thương cậu.” Đây cũng là vấn đề rắc rối nhất giữa bọn họ. “Tình yêu là có thể từ từ bồi dưỡng, Yên nhi em hãy cho anh một cơ hội, anh có lòng tin em sẽ yêu thương anh.” Chúc Kỳ dùng mím cười để che giấu khổ sở trong lòng, mặc dù đã sớm biết cô không thương anh, nhưng nghe chính miệng cô nói ra, vẫn là cực kỳ đau lòng. “Thật xin lỗi.” Trước kia chưa cho cậu ấy cơ hội, hôm nay lại càng không thể, bỏ qua tình yêu không nói, cô cảm thấy bản thân mình rất dơ, căn bản không xứng với cậu vậy, cậu ấy đáng được có một cô gái tốt hơn. “Yên nhi, anh không muốn em nói xin lỗi.” Chúc Kỳ nắm chặt cánh tay của cô, đưa mắt nhìn ánh mắt sáng của cô, “Để cho anh chăm sóc mẹ con em, anh sẽ cho hai mẹ con em một tương lai tốt đẹp, để cho hai mẹ con em trở thành người hạnh phúc nhất trên toàn thế giới.” “Tiểu Kỳ, thật sự xin lỗi.” Cô rất xin lỗi. “Anh rút cuộc điểm nào kém với Đông Hải Sinh?” Anh thu lại nụ cười và khổ sở mở miệng, anh có tiền mà, có thể vì hạnh phúc của cô mà kiếm ra tiền, tại sao cô lại cố chấp với một người đã chết! Nhắc tới Đông Hải Sinh lại làm cho Thư Yên rơi nước mắt, cổ họng cô nghẹn lại không phát ra được một tiếng, chỉ ra sức lắc đầu! “Được rồi, không nói vấn đề này nữa, ăn một chút gì đi!” Anh chuyển đề tài, không muốn nhìn thấy bộ dạng cô khổ sở, anh múc cho cô cháo thịt nạc đã nấu cả đêm, bưng lại đặt ở trước mặt cô, đang chuẩn bị cho cô ăn, thì Thư Yên ngừng nước mắt, nhìn anh nói: “Tiểu Kỳ, cậu có thể giúp tôi một chuyện không?” “Em nói đi.” “Đi biệt thự Hương Sơn lấy một vật giúp tôi.” “Thứ gì?” “Một vali nhỏ, tôi để ở trong tủ treo quần áo.” “Đi bây giờ sao?” “Ừ.” “Ừ, anh rất nhanh sẽ trở về, có chuyện thì tìm bác sĩ.” Dặn dò xong, anh liền buông chén xuống, xoay người đi ra phòng bệnh, nhìn bóng lưng anh rời đi thì nước mắt Thư Yên thật vất vả mới ngừng được lại lăn xuống lần nữa, nói thầm ba chữ: thật xin lỗi. Tha thứ cho cô vì cô vẫn luôn coi cậu ấy như em trai, cho tới bây giờ cũng không có yêu cậu ấy, tình cảm là thứ không thể nhất miễn cưỡng, cũng là chuyện không miễn cưỡng được. Cậu ấy hỏi: anh rút cuộc có điểm nào kém Đông Hải Sinh. Cậu ấy sai rồi, cậu ấy đều mạnh hơn Hải Sinh, chính vì cậu ấy mạnh hơn Hải Sinh, cho nên Thượng Đế mới công bình! Ở trong mắt người khác, có lẽ Đông Hải Sinh là tội ác ngập trời ngàn lần không tha, nhưng cô ở cùng hắn ba năm, bởi vì yêu, nên cô hiểu tất cả của hắn, hắn cũng chỉ là một kẻ đáng thương bị thù hận che mờ tâm trí mà thôi! Chúc Kỳ đi tới biệt thự Thư Yên theo lời thì mới phát hiện ra mình bị lừa, anh tìm khắp cả biệt thự cũng không còn tìm được cái vali nhỏ theo lời cô, chỉ là ở trong ngăn kéo tìm được một cái hộp nhỏ, bên trong chứa một Con Rối nhỏ, mặt trên tấm thẻ còn viết: phần thưởng cho em trai nhỏ Tiêu Bác Hải. Theo màu sắc cùng với chữ viết của tấm thẻ mà xem, thì quà tặng này đã có lịch sử rất lâu rồi. Khi anh vội vàng vàng chạy về bệnh viện, thì cô y tá nói cho anh biết, bệnh nhân đã làm thủ tục xuất viện rồi, anh vội vã gọi điện thoại hỏi bà Thư, có phải Thư Yên được bà đón đi hay không, bà Thư trả lời là Yên nhi cũng không có liên lạc với bà, ngay cả chuyện cô vào bệnh viện bà cũng không biết. Thư Yên rời đi, là cô cố ý muốn trốn anh, trốn mọi người — Nắm chặt điện thoại, cả người Chúc Kỳ đều hóa đá, tại sao cô ấy không chịu tin tưởng anh, không cho anh một cơ hội chứ? Hít một hơi lạnh thật mạnh, anh tuyệt vọng nhắm mắt lại! “Tiên sinh, có thể mượn điện thoại của anh dùng một chút không?” Lúc này, một thiếu nữ trẻ tuổi, cột đuôi ngựa đen nhánh, mặc áo đầm trắng đơn giản, đi tới trước mặt anh mượn điện thoại. Chúc Kỳ mở mắt lạnh lùng nhìn cô gái, đáng đáp ngũ quan của cô gái rất tinh xảo, trang phục đơn giản làm cô rất thanh thuần, giống như Thư Yên năm đó, nếu đổi lại là thường ngày, anh không nề mặt tăng thì cũng sẽ nề mặt phạt, hào phóng cho cô gái ấy mượn điện thoại, nhưng bây giờ, xin lỗi! Chúc đại gia anh đang thất tình, nên tâm

tình cực kỳ khó chịu, cho nên. rất keo kiệt. “Cô tìm người khác đi, phí gọi đường dài của tôi rất đắt!”

196. Chương 196: Đại Kết Cục (Bốn)

hồn mặt đã từng được Từ Thần vuốt ve qua nên có vẻ tái nhợt mà bình thản, mu bàn tay còn cảm ứng tiêm lạnh như băng, trong phòng tràn ngập hương hoa thấm vào ruột gan, Vô Song chậm rãi tỉnh lại, cau mày, hô hấp có chút không thoải mái. “Thủ lĩnh, tiểu thư cô ấy tỉnh rồi!” Là ai? Là ai đang nói chuyện? Cô quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, sao mà nhiều người như vậy? 19 người con gái mặc đồng phục người giúp việc cung kính đứng ở một bên, phía trước cửa sổ còn có một người đàn ông ngồi, mặc áo khoác ngoài màu trắng, bọn họ là ai? Tay của cô hơi cong mới động một chút, thì bị người đàn ông xông tới nắm lấy, cô tràn đầy nghi hoặc nhìn hắn ta, Frankie kích động đến mức nói năng lộn xộn, “Thượng Đế, rốt cuộc em cũng tỉnh rồi!” Thượng Đế? Tên của cô gọi là Thượng Đế? Ồ. Thật sự nghe như vậy không tốt! Ngực của cô rất khó chịu, thở hổn hển mấy cái, Frankie khẩn trương hỏi: “Sao vậy?” “Bệnh nhân hô hấp không thoải mái, mau mở cửa sổ ra!” Bác sĩ kêu một tiếng, lập tức đám nữ giúp việc luống cuống tay chân kéo cửa chớp, ánh mặt trời bên ngoài rất tươi đẹp, chiếu vào ấm áp, trong phòng trong nháy mắt đã sáng rực lên, một hương thơm cực kỳ tự nhiên theo làn gió nhào vào, cô rất hưởng thụ mà hít sâu một hơi. “Em cảm giác thế nào, có chỗ nào không thoải mái hay không?” Frankie nắm chặt tay của cô, giống như là che chở cho bảo bối, thận trọng che chở mà hỏi. Một đôi con người đơn thuần không có một chút tạp chất, nháy nháy mắt mà nhìn hắn, nhìn một hồi lâu mới mở miệng: “Anh. Là ai?” “Tôi.” Frankie vốn là định trả lời cô cái vấn đề này, nhưng rất nhanh thì phát giác nét mặt của cô có gì đó không đúng, mờ mịt! Ngây thơ! Trong xa lạ mang theo tò mò, tựa như đứa nhỏ mới ra đời đối với cái thế giới này tràn đầy tò mò, bọn họ không phải là lần đầu tiên gặp mặt, cho dù không nhớ rõ tên của hắn, nét mặt của cô ấy cũng không nên như vậy, lạ lẫm, nên hắn hỏi ngược lại: “Em có nhớ em là ai không?” Cô là ai? Cô hơi ngạc nhiên mà trợn to con ngươi, nghĩ nghĩ cô là ai ~ nhưng là nghĩ không nổi. “Tôi là ai?” Cô thật sự không nhớ rõ mình là ai, vừa nghĩ thì đầu liền đau ~ “Jeff, chuyện gì xảy ra?” Frankie tức giận nhìn bác sĩ. Bác sĩ trung niên đẩy đẩy hốc mắt, và trầm giọng nói: “Não bộ của cô ấy bị tổn thương nghiêm trọng, trong đầu có máu tụ nên mạch máu não bị bế tắc, tạo thành mất trí nhất thời là bình thường!” “Mất trí nhất thời là bao lâu, một ngày? Một tuần? Một tháng? Hay là một năm?” “Cái này rất khó nói, phải xem khối máu trong đầu cô ấy lúc nào thì tan.” “Không có ảnh hưởng tới thân thể cô ấy chứ?” “Không có.” Frankie mơ hồ thở một hơi, quay đầu lại, ánh mắt của Vô Song nhìn hắn có một chút sợ hãi vì tức giận vừa mới rồi của hắn hù đến, cô không thích đàn ông nóng nảy lung tung! “Sao lại nhìn anh như vậy?” Vì muốn cứu vãn lại hình tượng mới vừa rồi bởi vì mình quá mức kích động mà tức giận, nên hắn cố gắng cười đến mức cực kỳ dịu dàng với cô, nhưng lại lộ ra hình tượng trong lòng cô vẫn có bóng ma. “Anh mới vừa. Thật là đáng sợ.” “Đó là anh quan tâm em.” Hắn xoa xoa bàn tay của cô ở trong lòng bàn tay của hắn. Vô Song nhăn nhau, cô không nhìn thấy được sự quan tâm của hắn, cô chỉ nhìn thấy hắn nóng nảy. “Em là Helen, là vị hôn thê của anh, chúng ta tới đây là nghỉ phép kết hôn, ngày hôm qua em không cẩn thận rơi vào biển nên mất trí nhớ thôi!” Nơi này là đảo nhỏ riêng của Frankie, Vô Song bị nước biển đẩy lên bên bãi biển, là thuộc hạ của hắn phát hiện cô, hơn nữa còn cứu cô. “Tôi mất trí nhớ sao?” Đây không phải là cô giật mình nhất, mà kinh hãi nhất chính là, “Tôi là vị hôn thê của anh?” “Ừ.” Frankie gật đầu. “Tại sao tôi không có chút cảm giác nào với anh?” Cau mày, người đàn ông trước mắt này, không thể phủ nhận là đáng đáp rất tuần mỹ, nhưng cô lại không có nửa điểm mặt đỏ tim đập đối với hắn, ngược lại còn có một chút ghét như vậy, cho nên cô có chút hoài nghi, hắn là đang lừa gạt cô! “Bởi vì em mất trí nhớ chứ sao!” Frankie một chút cũng không giận, hắn vốn chính là lừa gạt cô. Vô Song vẫn còn có chút hoài nghi, mất trí nhớ, cảm giác sẽ mất theo sao? ! “Em đói chưa? Anh bảo người chuẩn bị thức ăn, người tới.” “Hiện tại tôi rất no.” Vô Song kéo hắn. “Đã một ngày em không có ăn gì rồi.” Sao có thể vẫn còn rất no chứ. “Mặc dù cô ấy không có ăn gì, nhưng cô có một bụng nước.” Bác sĩ ở bên cạnh giải thích. A, như vậy à! Hắn cười ôn hòa, “Có muốn xuống giường đi ra ngoài dạo một chút hay không?” “Ừ.” Vô Song hưng phấn giống như trẻ con, kéo chân ngồi dậy ở bên giường, Frankie săn sóc mà mang giày cho cô, mang xong còn đỡ cô dậy, khoác tay của cô, bị nhiều đôi mắt nhìn chăm chăm như vậy nên Vô Song có chút ngượng ngùng mà co người lại, muốn tránh ra, nhưng Frankie lại nắm chặt không buông, dẫn cô ra khỏi phòng.

. . . . “Nơi này thật đẹp.” Đi tới bờ biển, Vô Song cảm khái tự đáy lòng mà nói ra. “Thích nơi này, vậy sau này chúng ta định cư ở chỗ này.” Frankie này luôn nói là làm. “Thật sao?” Vô Song vui mừng nhìn hân. “Ừ.” Frankie chăm chú vào khuôn mặt tươi cười rực rỡ của cô, ánh mắt cũng từ từ bị cô lây phải rực rỡ, niếm nhưng không muốn dừng lại, đang chuẩn bị cúi đầu hôn môi đỏ mọng của cô — “Thủ lĩnh, bắt được một người nhập cư trái phép.” Lúc này, hai gã đàn ông mang súng áp chế một gã đàn ông áo xóc xéch, đầu tóc rối bù đi tới, gã đàn ông giùng giàng, tiếng rít gào khàn khàn nói với hai gã kia, “Buông tao ra, mẹ kiếp, ông mày đây không phải người nhập cư trái phép.” Giữa lúc đang giãy dụa, thì có ba người đi tới trước mặt bọn họ, gã đàn ông bị bắt không phải ai khác, mà chính là Đông Hải Sinh, gã cũng may mắn còn sống, khi gã nhìn thấy Vô Song, thì cũng kinh ngạc như gặp quỷ: “Chúc Vô Song, cô còn chưa chết?” Chúc Vô Song! Anh ta đang gọi ai? Là đang gọi cô sao. Thấy dáng vẻ này của gã ta như quỷ, còn hung dữ như vậy, nên Vô Song theo bản năng mà co rụt cổ, quay mắt đi không nhìn tới gã. “Thì ra là đại thiếu gia nhà họ Đông.” Mặc dù Frankie cũng không có lui tới với nhà họ Đông, nhưng đối với ba thiếu gia nhà họ Đông, vẫn có nghe thấy. “Thức thời thì mau thả tôi đi.” Biết gã, quá tốt rồi! Miệng lưỡi của gã bớt phải giải thích. Frankie cười phốc một tiếng! “Anh ta thật hung dữ.” Vô Song tựa vào trong ngực hân, nhỏ giọng nói thầm Frankie sờ sờ đầu của cô, giọng nói dịu dàng: “Em không thích hân, anh cũng không thích hân, giết đi!” “Đừng —” Vô Song lập tức ngẩng đầu lên tiếng ngăn cản, giết người là phạm pháp, hơn nữa máu rất tanh, thật sự là rất đáng sợ! “Thả anh ta đi!” Cô cầu xin. “Thả hân?” Frankie nhăn nhó, hơi liếc một cái lại thấy sắc mặt Đông Hải Sinh phách lối, “Chẳng phải là quá tiện nghi cho hân sao?” “Đừng giết người, tôi cầu xin anh!” Kéo cánh tay của hân, Vô Song khổ sở cầu khẩn. “Được, nghe lời em, tất cả nghe theo em.” Frankie cười, làm hân đành chịu, “Đưa hân ta đi Châu Phi.” “Dạ!” Hai thuộc hạ cùng kêu lên. “Delmm!” Đông Hải Sinh tức giận mà phát ra một câu nói tục, gã mới không muốn đi đến nước dân chạy nạn, “Đưa tôi về nhà, tôi muốn về nhà, này ~ đưa tôi về nhà cậu muốn cái gì tôi cũng cho cậu.” Nhìn gã bị thuộc hạ mang xuống, Frankie cười mà không nói, nơi đó sẽ là nhà của gã, người tự tiện xông vào hòn đảo nhỏ riêng tư của hân chỉ có hai kết quả, thứ nhất, là chết! Thứ hai, chính là tái sinh, nói trắng ra chính là tẩy não. ***** Hai tuần sau! Vô Song được Frankie điều dưỡng tỉ mỉ cẩn thận, nên thân thể đã khôi phục khỏe mạnh, lá gan cũng phát triển không ít, hơn nữa cô cũng tin chắc mình là vị hôn thê của hân, bởi vì hân cưng chiều cô lên tận trời cao, một lần tình cờ Vô Song nhìn thấy ở trong TV một trò chơi rất khá gọi là ‘đua xe kinh hồn’ chính là hai chiếc xe đụng nhau, người nào quẹo cua trước người nào thì thua — Cô cảm thấy cái trò chơi này rất kích thích, liền quần lấy Frankie muốn xem cuộc đua, hân cưng chiều cô, chỉ cần là cô nói lên yêu cầu, hân cũng sẽ cố gắng thỏa mãn, cứ như vậy đến hai giờ mỗi chiều, sẽ trình diễn một cuộc đua xe kinh hồn, vừa mới bắt đầu không có trùng phạt, tất cả mọi người làm rất qua loa, vừa khởi động máy đã đem xe quẹo cua rồi, Vô Song rất thất vọng, Frankie rất tức giận, liền lập trùng phạt, một người cứng rắn có thể rút lui cuộc đua, một người thua sẽ phải chặt một tay, bọn thuộc hạ đối với cái trò chơi trùng phạt này là dám giận mà không dám nói, ép mọi người liều mạng, ai cũng không muốn bị chặt tay, tự nhiên chết cũng khó tránh khỏi! Hồng nhan họa thủy, vô luận cổ kim (xưa và nay), đều là giống nhau đấy! **** Đêm, hơi lạnh của gió đêm lay động rèm cửa, ánh đèn sáng ngời chiếu rọi lên trên một đôi đang ôm hôn, Frankie ôm Vô Song thật chặt, hôn cô, đôi khát tựa như lâu ngày gặp cam lộ, hận không thể ăn sống nuốt tươi cô ~ “Ưm.” Vô Song có chút không chịu nổi hân hôn điên cuồng như vậy, nên phát ra kháng nghị thiếu dưỡng khí. Hồi lâu, hân mới lưu luyến mà buông môi cô ra, chống đỡ chóp mũi của cô, thấp giọng cười mỉa, “Tiểu yêu tinh, em hành hạ anh thật vất vả.” “Anh, hô. Hôm nay sao vậy?” Cô tức giận thở hổn hển nhìn hân, hân chưa từng hôn cô kích liệt thế này, hôm nay sao lại điên cuồng như vậy. “Bảo bối, anh thật là muốn em.” Hân không khắc chế được mà thì thầm. “Chúng ta còn chưa kết hôn.” Mặt của Vô Song ửng đỏ, hân đã đáp ứng, muốn lần đầu tiên để đến đêm tân hôn. “Anh đã nhận định em là vợ của anh mà.” Hân đầu đọc cô. “Nhưng em vẫn còn chưa.” Cô nhẹ giọng phủ nhận. Một lần, hân hôn lên sống mũi thanh tú của cô, cô run rẩy mà co rụt thân thể một cái, Frankie cũng không có vì vậy mà dừng bước, mà là từ sống mũi cô hôn lên cái trán của cô, khuôn mặt của cô bởi vì khấn trương mà nóng lên, cuối cùng lại một lần nữa dừng lại ở trên môi đỏ hơi sưng của cô, hôn dần dần sâu, hân là cao thủ tán tỉnh, Vô Song đóa hoa non mềm này há là đối thủ của hân, mấy lần triển miên đã choáng váng đầu, cảm thụ thân thể cô biến hóa, hân mừng rỡ như điên, rốt cuộc không khắc chế được mà đè cô ngã ở trên giường, bàn tay dán chặt ở trên eo cô, đưa về phía trong quần áo của cô —

197. Chương 197: Đại Kết Cục (Năm)

Nhắm mắt lại thật chặt, hôn đến ý loạn tình mê , thì trong đầu của Vô Song thoáng qua thật nhanh một gương mặt tuần tú, quá nhanh nên cô không thấy rõ, chỉ nhớ rõ là con người rất đen, màu tóc cũng là đen, là người Châu Á giống như cô, cô chợt mở mắt, rồi thấy Frankie đang nằm ở bên trên thân người của mình ra! “Sao vậy?” Frankie không hiểu ra sao, không hiểu vì sao cô đột nhiên đẩy hắn ra, càng làm cho hắn khó hiểu là cô. khóc. “Helen, sao vậy bảo bối! Thật xin lỗi. Anh không đụng em, em đừng khóc!” Vô luận hắn an ủi cô thế nào, cô đều không ngừng nước mắt, Frankie quá sợ! Không biết cô bị thế nào, lo lắng có thể là thân thể của cô không thoải mái nên vội vã chạy đi rống to một tiếng xuống lầu dưới và nói: “Đi gọi Jeff, nhanh đi!” Vô Song ngơ ngác nhìn trần nhà, lẳng lặng rơi lệ, cũng không biết mình bị làm sao, tại sao lại muốn khóc như vậy, trong lòng rất khó chịu, giống như là mất đi món đồ chơi yêu mến nhất vậy, ngực cực kỳ khó chịu! Là ai? Người thoáng hiện trong đầu cô đến tột cùng là ai, tại sao lại có bóng ma lớn như vậy khiến cho cô khóc thút thít! Bác sĩ quần áo xốc xếch vội vàng vàng mang cái hòm thuốc đi tới, kiểm tra đơn giản cho cô một chút, sau đó thở dài một hơi, “Cô ấy không có chuyện gì.” “Làm sao có thể?” Frankie kinh ngạc đến giậm chân, “Không có gì, thì sao cô ấy lại vô duyên vô cớ khóc?” Bác sĩ trầm một chút, suy đoán và nói: “Chắc là nhớ tới một chút chuyện không vui mà thôi.” “Ông nói là, trí nhớ của cô ấy khôi phục?” Trời ơi, lúc này mà khôi phục, vậy có phải mộng đẹp của hắn bị hờ không, Frankie siết chặt đến mức đồ mồ hôi lạnh. Bác sĩ không dám chắc chắn bừa, thử dò xét và hỏi một câu: “Tiểu thư, có phải cô nhớ tới cái gì hay không vậy?” “Tôi không biết.” Lắc đầu, trong đầu của cô đúng là có một hình dáng rất mơ hồ, mặt đen nhìn chăm chú không rõ ràng lắm, chỉ biết là gương mặt đàn ông. “Vậy cô nghĩ đến cái gì? “Tôi thấy được một người.” “Ai?” Frankie khẩn trương hỏi. “Không biết, không thấy rõ mặt của anh ta, chỉ là nghĩ đến hình dáng anh ta thì tôi thật là muốn khóc, lòng thật đau, rất khó chịu.” Nói xong, nước mắt dừng lại đã vỡ òa lần nữa. Frankie âm thầm cắn răng, nắm chặt quả đấm, hắn biết cô nhớ người đàn ông kia là ai, nhưng mà hắn sẽ không nói cho cô biết, vĩnh viễn sẽ không! “Thủ lĩnh, ngài không cần quá lo lắng, đây chỉ là hình ảnh còn sót lại ở trong đầu tiểu thư, cô ấy không nhớ ra đâu.” Bác sĩ kéo Frankie qua một bên nói. Không lo lắng? A! Ông ta coi hắn như kẻ ngu à, mặt giận mà gằm nhẹ với ông ta: “Cô ấy đã bắt đầu hoài nghi rồi.” “Thủ lĩnh, tiểu thư muốn hỏi, thì ngài tùy tiện nói dối với cô ấy, nói hình ảnh trong đầu cô ấy là anh trai của cô ấy.” “Này. cái này được không?” Đối với chủ ý cù ắp của ông ta, Frankie cau mày, và cảm thấy cực kỳ hoài nghi. “Thủ lĩnh, tiểu thư chỉ là nhớ trong đầu cô ấy có người, cũng không nhớ người này có quan hệ như thế nào với cô ấy, ngài tùy tiện giả tạo thân phận cô ấy sẽ tin .” Bác sĩ nói chắc chắn. Thấy ông ta nắm chắc như vậy, Frankie cũng gắng gượng tin ông ta một lần, nhàn nhạt “Ừ” một tiếng! “Thủ lĩnh, nếu không có chuyện gì khác thì tôi lui ra.” Người đã già rồi, thức một đêm sẽ mệt mỏi rồi. “Ông lui ra đi!” “Cám ơn thủ lĩnh.” Bác sĩ ngáp rồi khom người, lui xuống, Frankie xoay người, Vô Song đã từ trên giường ngồi dậy, đôi mắt to đầy nước mắt nhìn hắn, trên mặt khóc như mưa, hắn đi tới gần cô rồi ngồi xuống, ôm vai thơm của cô để cho cô tựa lên trên vai của mình, không đợi cô mở miệng hỏi trước, thì hắn đánh vỡ trầm mặc, “Có phải rất muốn hiểu rõ hay không, trong đầu em chính là hình dáng của ai, quan hệ như thế nào với em?” “Ừ.” Cô giống như con cừu non ngoan ngoãn, đáp nhẹ một tiếng. “Hắn là anh trai của em.” “Anh trai?” Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, sao chưa từng nghe hắn nhắc qua, cô có một anh trai. “Tại sao anh vẫn không nói cho em biết?” “Anh không nói cho em biết là có nguyên nhân.” Hắn cười xảo quyệt. “Nguyên nhân gì?” “Quan hệ của em với anh trai em thật sự không tốt, hắn luôn thích quẫn em, cưỡng bách em làm một chút chuyện em không thích làm.” Là như vậy sao? Cô nhăn nhó: “Anh trai quẫn em gái, là chuyện rất bình thường mà, tại sao em cảm thấy được có một anh trai như vậy, hắn là sẽ rất hạnh phúc?” Frankie xấu hổ một chút, rồi cau mày: “Em thích bị người quẫn?” “Không thích.” Cô lắc đầu, “Nhưng bị anh trai quẫn, cảm giác kia hẳn là sẽ không giống nhau.” Frankie hồi hận, sao cảm giác mình tự đào mộ chôn mình, ngộ nhờ cô ấy đòi đi gặp ‘ca ca’ của cô ấy, thì hắn làm sao? Cái khó ló cái khôn nên hắn nói: “Hắn không phải anh trai ruột của em, em. em chỉ là con nuôi của nhà hắn, hắn quẫn em, là muốn chiếm em thành của mình, để cho em trở thành phụ nữ của hắn.” Nói xong lời cuối cùng, đầu lưỡi của Frankie cứng cả lại, nói lung tung chính hắn cũng sắp bị chính mình lừa dối rồi. Vô Song hóa đá cứng ngắc nhìn hắn, thẳng đến lúc tóc gáy hắn dựng lên, hồi lâu cô mới lắp bắp mà phun ra một câu: “Anh trai không phải anh ruột của em, anh ta quẫn em là muốn em. em làm phụ nữ của anh ta.” “Ách. Đúng!” Frankie nhắm mắt gật đầu, vì muốn gia tăng thuyết phục, cùng với để cho cô chán ghét Đông Bác Hải, hắn thêm dầu thêm mỡ nói: “Hắn không cho phép em gả cho anh, giam em lại, em là từ trong nhà trốn ra được .” “Em từ trong nhà trốn ra hay sao?” Cô nghi ngờ nhìn lại hắn, “Không phải anh nói là chúng ta tới đây kết hôn

sao, sao em lại trốn ra được?” Lời nói trước sau mâu thuẫn, thật là làm cho người ta hoài nghi mà. “Chính là anh trai của em không đồng ý, anh mới mang em tới đây cử hành hôn lễ, Helen, em là của anh, đời này anh sẽ không để cho bất kỳ người đàn ông nào vọng tưởng lấy được em.” Hấn ôm cô vào lòng thật chặt, Vô Song nhẹ nhàng đưa tay ôm lại hấn, hứa hẹn với hấn: “Em là của anh, em không thích anh trai, bọn em là anh em, tại sao anh ta lại có thể như vậy!” “Ừ.” Frankie cười vì gian kế đã thực hiện được, “Hôn lễ đã được bố trí rất tốt, ngày mai chúng ta sẽ kết hôn.” Tránh cho đêm dài lắm mộng! “Ừ.” Vô Song rất là hưng phấn mà rúc vào trong ngực hấn, ngày mai cô sẽ là cô dâu xinh đẹp nhất. Khó trách nghĩ đến anh trai cô lại cảm thấy bị thương, thật là khổ sở, muốn khóc như thế, thì ra là anh trai hư hỏng như vậy. . . .

***** Trong đêm khuya, một góc bãi biển có một chiếc du thuyền nhỏ đang ngừng, bốn năm người đàn ông mồm năm miệng mười mà thương lượng — “Thủ lĩnh vì một người đàn bà, đem sinh mạng của anh em chúng ta những người đã đi theo hấn vào sinh ra tử mà đùa giỡn, chủ tử như vậy không cần cũng được.” “Đúng, chết nặng như Thái Sơn, nhẹ tựa lông hồng, đi theo thủ lĩnh mà chết trận Trương Đại Ma tao cũng không oán hận nửa câu, nhưng nếu mà bị người đàn bà của hấn đùa chơi chết, tao còn có mặt mũi đi gặp anh em phía dưới sao?” “Đúng vậy, đúng vậy. . . .” “Tao quyết định rồi đi tìm nơi nương tựa, Hắc Kỳ (cậu bé) sớm đã nghe qua, thủ lĩnh Hắc Kỳ là anh hùng xuất thiếu niên, đối với thuộc hạ cực kỳ ưu đãi, Trương Đại Ma tao sẽ tới gặp, xem có thật danh bất hư truyền hay không.” (danh bất hư truyền : tiếng tăm, danh tiếng truyền đi đúng như thực tế) “Anh Trương, bọn em nghe anh, đi chung với anh.” Những người còn lại phụ họa. “Anh em tốt, đi thôi!” Hấn dẫn đầu, mang mọi người lên du thuyền. ***** Sáng sớm, cậu bé đang dứt cháo cho Đông Bác Hải, mới vừa ăn vào một miếng, chưa được bao lâu anh liền ói ra toàn bộ. “Ai!” Bác sĩ điều trị đứng ở một bên lắc đầu nói. “Bác sĩ, có biện pháp gì để cho anh ấy ngừng ói hay không?” Mặc Phi tức lo lắng mà hỏi, nhìn thấy bạn tốt như vậy, anh cũng rất khó chịu, mới hai tuần lễ ngắn ngủi, hình dáng của Đông Bác Hải cũng đã gầy đến mức không còn là người, hai gò má hơi lõm vào, mặt tái nhợt cũng không còn máu, nhìn thấy thật sự làm cho người ta lo lắng mà. “Tiêm chất dinh dưỡng cho anh ta.” Bác sĩ ra lệnh cô y tá, lúc này mấy người đề Đông Bác Hải lại, sợ anh sẽ phản kháng, mấy ngày nay anh đều dựa vào tiêm chất dinh dưỡng để kéo dài tánh mạng. Tiêm cho anh xong, bác sĩ mới nhìn về phía Mặc Phi Tức lắc đầu, “Tâm bệnh cần phải trị bằng tâm được, anh ta không chịu ăn gì, cho dù có cưỡng ép anh ta ăn thì cũng sẽ ói thôi.” “Vậy cũng chỉ có thể mỗi ngày tiêm vào chất dinh dưỡng?” “Đây cũng chỉ là trị ngọn mà không trị gốc, nếu tiếp tục như vậy, người nào đó sớm muộn cũng sẽ bị tàn phế!” “Cha, con cầu xin ăn chút đồ đi, cha đừng có như vậy được không?” Nhìn cha như vậy, cậu bé thật rất đau lòng, rất đau lòng! “Để chú cho cha con ăn.” Mặc Phi Tức đi tới, nắm lấy cái miệng của anh ấy, dùng cái muỗng múc một muỗng cháo để vào trong miệng anh ấy, sau đó che miệng của anh ấy thật chặt, cưỡng ép anh ấy: “Nuốt xuống.” Đông Bác Hải nhìn chăm chăm vào anh ta, trong dạ dày như đang bị đảo lộn, anh lại muốn ói, Mặc Phi Tức bịt chặt miệng của anh, không để cho anh ói, hai người cứ giằng co kịch liệt như vậy, thân thể của Đông Bác Hải yếu ớt, làm sao là đối thủ của Mặc Phi Tức, anh ta một tay che anh ấy một tay ấn bờ vai của anh ấy, rất nhanh đã làm cho anh ấy không động đậy được, nhưng anh ấy vẫn là muốn ói, khó chịu đến mức mặt đỏ lên, hốc mắt đỏ lên. . . . “Chẳng lẽ anh đã quên cuối cùng cô ấy nói với anh câu kia à, cô ấy nói cô ấy yêu anh, vì anh mà chết cô ấy cũng tâm cam tình nguyện, không phải lỗi của anh, anh đừng hành hạ mình như vậy, nếu Vô Song còn sống mà nhìn anh tổn thương chính mình như vậy, nhất định cô ấy sẽ rất đau lòng rất khổ sở.” Đông Bác Hải có một chút phản ứng, tròn mắt anh động đậy một chút, Mặc Phi Tức tiếp tục. . . . “Anh nhìn con trai của anh một chút đi, nó còn kiên cường hơn anh, càng giống như người lớn hơn anh, nó mất mẹ không khó chịu sao? So với anh nó càng khó chịu hơn, nó là lớn lên bên cạnh Vô Song, tình cảm còn sâu nặng hơn anh, vì anh, nó biết phải kiên cường, tại sao anh lại không thể vì nó mà kiên cường chứ?” Mắt của Đông Bác Hải ươn ướt, liếc về phía con trai đang rơi lệ một cái, cảm giác trong dạ dày lặn lội đã không nghiêm trọng nữa. . . . “Làm bạn bè, những gì tôi có thể làm, có thể nói thì cũng đã nói hết rồi, con đường của anh chỉ có thể do chính anh tự đi, nếu như anh thật sự muốn chết, bên kia có cửa sổ, nhảy xuống đi, lần này tôi sẽ không ngăn anh nữa, nếu như anh còn có một chút ý thức trách nhiệm, thì hãy thay con trai của anh mà suy tính, hãy kiên cường, đừng cảm mà sống!” Buông tay ra, anh ôm cậu bé từ trên giường xuống, rất tốt, Đông Bác Hải cũng không còn ói, điều này làm cho Mặc Phi Tức hơi thả lỏng một chút, anh ấy vẫn có thể nghe hiểu lời của anh! Cậu bé nhìn cha chăm chăm, cầu nguyện cha ngàn vạn đừng tìm chết, Mặc Phi Tức ấn chặt bả vai nhỏ của cậu, phương pháp khích tướng của anh không thành công, cho dù thành xác chết, hi vọng Bác Hải cũng không làm cho anh thất vọng! Ánh mắt của Đông Bác Hải yếu ớt nhìn bọn họ một cái, chột rơi vào cái chén trong tay của con trai, hai chú cháu kích động nho nhỏ, anh là muốn ăn cơm này. “Cha, cha muốn ăn cơm sao?” Trong giọng trẻ con non nớt

niêm chút hưng phấn. Anh nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt theo đó cũng chìm xuống âm đạm—— Thất vọng! Anh chuyển ánh mắt, rồi nhẹ nhàng kéo chăn ra, động tác này khiến hai chú cháu cũng cứng đờ, anh lựa chọn cái chết sao? “Cha.” Cậu bé muốn kéo cha, nhưng bị Mặc Phi Tước ấn chặt, cậu quay đầu đôi mắt đầy nước mắt nhìn lên anh: “Chú Mặc.” Thật sự trở mắt nhìn cha chết. “Nhìn.” Anh liếc cậu nhóc một cái rồi nói. Hiện tại, ngoại trừ nhìn còn có biện pháp nào tốt hơn sao! Nếu như anh ấy thật sự không có dũng khí sống nữa, vậy không bằng để cho anh ấy chết đi, anh em vô dụng như vậy, không cần cũng được! Dĩ nhiên, đây cũng là Mặc Phi Tước chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói lấy mà thôi! Đông Bác Hải chậm rãi ngồi dậy, mới vừa cúi đầu xuống tìm giày, thì đầu choáng váng quay cuồng một trận, anh vỗ vỗ trán, mang dép vào rồi lảo đảo đứng dậy, cả người anh mệt mỏi phải rất miễn cưỡng chân mới đứng vững được, giậm chân rồi bước ra một bước đầu tiên, sau đó mỗi một bước đi đều rất cẩn thận, giống như là xiếc đi dây vậy, không cẩn thận một chút sẽ ngã xuống —— Nhìn cha bước từng bước một đi đến bên cửa sổ, nước mắt của cậu bé như nụ hoa chớm nở lẳng lặng chảy xuống, mấy lần muốn bật thốt lên, cầu xin cha đừng chết, đừng bỏ cậu. Mặc Phi Tước đành mặt, cắn răng, mắt không chớp mà theo dõi anh ấy, trong lòng cũng thấp thỏm mấy phần, chưa tới thời khắc cuối cùng, anh nhất định phải nhìn. Mắt thấy cha đã đến gần cửa sổ, cậu bé không nhìn được nữa, đã giùng giàng thân thể nhỏ bé và hô to một tiếng: “Cha đừng chết!” Đông Bác Hải quay đầu lại nhìn con, lộ ra một nụ cười nhạt với con, sau đó tay kéo rèm cửa sổ mở ra —— Trong khoảnh khắc ánh mặt trời ấm áp rơi vào, anh có chút sợ ánh sáng mà lấy tay che con người, hai chú cháu cũng sững sốt, anh không phải là muốn đi tìm cái chết! “Cha chỉ là đã lâu không có thấy ánh mặt trời thôi.” Anh cười có chút hài hước với hai chú cháu, thật giống như đang cười nhạo bọn họ bị lừa bịp. “Cha.” Cậu bé chạy tới ôm chặt lấy cha, quá tốt rồi! Quá tốt rồi! Cha nghĩ thông suốt rồi. “Đây mới là Đông Bác Hải mà tôi biết!” Mặc Phi Tước cũng đi tới, khoác lên bờ vai của anh ấy lộ ra khuôn mặt tươi cười thả lỏng. “Chủ tử, có người muốn gặp ngài.” Bạch Dạ đi tới nói. “Ai muốn gặp tôi?” Cậu bé lau nước mắt. “Là thuộc hạ của Frankie.” “Là thuộc hạ của Frankie?” Đây thật đúng là làm cho cậu cảm thấy ngoài ý muốn, “Frankie muốn tuyên chiến với tôi?” Hẳn ta không có gửi thư khiêu chiến tới, ngược lại hẳn ta tự mình đưa tới cửa. “Không phải, là bọn họ tới tìm chúng ta nương tựa.” Bạch Dạ lắc đầu. “Ha ha.” Cậu bé cười to hai tiếng, “Đấu tranh nội bộ à, đi, mang tôi đi xem một chút!” “Không thể khinh địch.” Mặc Phi Tước nói. “Cẩn thận có bấy.” Đông Bác Hải nói. “Mấy con tôm nhỏ có thể làm khó dễ được con?” Cậu bé chẳng thèm quan tâm mà nói. “Lòng người hiểm ác, nên có tâm phòng bị người, con trai cha đi với con.” “Tôi cũng đi.” Mặc Phi Tước phụ họa, anh chỉ thuần túy là ôm tâm tình xem trò vui, muốn biết oai phong của cậu nhóc một chút. Bốn người tới phòng họp của bệnh viện, sau khi ngồi xuống, Trương Đại Ma người dẫn đầu mới mở miệng, “Hắc thủ lĩnh, tôi và các anh em đều nguyện thề chết theo ngài.”

198. Chương 198: Đại Kết Cục (Sáu)

Cậu bé lẳng lặng nhìn hai mắt hẳn, im lặng một chút, giương chân mày nhỏ lên, thân thể nhỏ nhắn đang muốn đứng lên, thì Đông Bác Hải đưa tay đè bả vai nhỏ cậu lại, nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo cậu không được cả tin kẻ địch, cậu bé hiểu ý gật gật đầu, anh thu tay lại, cậu bé đứng dậy, ánh mắt non nớt tản ra khí phách quân lâm thiên hạ —— “Trở về nói cho Frankie biết, có bản lĩnh thì chiến đấu sừng sững thật đàng thật với tôi, làm nhiều âm mưu quỷ kế như vậy, hẳn ta thật đúng là không sợ. mất mặt!” Một người lớn sợ đứa bé thành như vậy, nếu truyền đi, ha ha ha, để tiếng xấu muôn đời a! “Hắc thủ lĩnh cậu hiểu lầm rồi, tôi và đám anh em đây là cam tâm tình nguyện tới tìm ngài nương tựa, chuyện này hẳn cũng không biết!” Trương Đại Ma gấp đến độ đứng lên, mấy gã anh em đứng ở sau lưng hẳn phụ họa ngay sau đó. “Phi Tước cậu thấy thế nào?” Đông Bác Hải nhần nhần mày, muốn nghe cách nhìn của bạn tốt một chút. “Tôi cảm thấy bọn họ không giống như là nói dối.” Mặc Phi Tước nâng quai hàm lên nói, căn cứ vào vẻ mặt để phân tích, cảm xúc phản ứng trên mặt bọn họ đều phát ra từ bản năng thần kinh, nếu không có kỹ thuật diễn của ảnh đế, là không thể nào giả bộ giống thật đến như vậy! “Anh thì sao?” Anh ta quay lại nhìn anh ấy một cái. “Giống như ý nghĩ của cậu.” Anh chính là cảm thấy phản ứng của bọn họ quá tự nhiên, chân thật, có chút không tự tin. Cậu bé ôm lấy cánh tay nhỏ, chân mày nhỏ chau lại hơn nữa, nhìn cha và chú Mặc một lúc, vẻ mặt của bọn họ nhẹ nhàng hiển nhiên là vậy xem! Thời khắc khảo nghiệm cậu đến rồi, hai người lớn ngược lại muốn xem cậu ấy phải ứng đối như thế nào, thủ lĩnh Mafia! Chà. . . Thật

làm cho hai người bọn họ cảm thấy xấu hổ, đủ các loại có hăm mộ! Đồ kỵ! Bội phục! Quỳ lạy Họ nhẹ cổ họng một cái, cậu bé nghĩ ~ không thể để cha và chú Mặc xem thường được, vị trí thủ lĩnh Mafia cậu cũng không phải là lừa dối tới, chính ~ là cậu có thực lực! “Tại sao tôi tin tưởng các người.” Âm lượng không cao, nhưng lộ ra một dáng vẻ kiêu ngạo. Một câu nói, khiến cho năm người bị hồi hai mắt nhìn nhau, á khẩu không trả lời được! “Còn nữa, nếu hôm nay tôi để cho các người gia nhập vào Hắc kỳ, tôi làm sao dám bảo đảm về sau các người không phản bội tôi chứ? Có lời dạy của người xưa mà tôi thích, dùng người thì không nên nghi ngờ người. Nghi người thì không dùng người!” Ba ba —— Vốn là phòng họp yên tĩnh, một tràng pháo tay vang lên, cậu bé tìm theo tiếng mà nhìn sang, Mặc Phi Tước nâng khoe môi lên với cậu. Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, Mặc Phi Tước anh phục rồi! Gãy nhẹ Đông Bác Hải một cái, choáng nha, đủ các loại hăm mộ, đồ kỵ, hận. “Hắc thủ lĩnh, nghe nói đối với thuộc hạ ngài xem như người thân, có thể may mắn gặp được chủ tử tốt như vậy, chúng tôi làm sao lại phản bội ngài.” Trương Đại Ma chảy mồ hôi lạnh, vội vội vàng vàng mà giải thích, không thành công, là thành thi thể, nếu như bị Frankie biết bọn họ trốn còn phản bội, không chết không toàn thây mới là lạ! “Á ~” cậu hơi kinh ngạc một chút, suy đoán và nói: “Frankie đối với các người không tốt?” “Ai.” Trương Đại Ma thở dài, “Thủ lĩnh như hán vì một cô gái không rõ lai lịch, lấy sinh mệnh của bọn tôi đùa giỡn, dám anh em dám giận mà không dám nói, nói người, giết không tha!” Ồ. Frankie thật cảm thú! “Cái này cũng là tại tôi, sớm biết cô gái kia là hồng nhan họa thủy, thì tôi nên để cho cô ta chết ở bờ biển.” Một gã đàn ông hồi hận mãi và nói. Bờ biển? Tim của Đông Bác Hải như dây cung chợt run lên, đối với chữ ‘biển’ là tương đối nhạy cảm, anh bỗng nhiên đứng dậy, đôi tay đặt ở trên bàn làm việc thật chặt, kích động đến độ giọng nói cũng run rẩy, “Chuyện khi nào? Cô gái kia tên là gì?” “Gọi. tên là gì không rõ ràng lắm.” Gã đàn ông bị tâm tình kích động của anh làm cho cứng đờ. “Bác Hải, anh quá nhạy cảm rồi.” Mặc Phi Tước đứng dậy muốn đỡ anh ngồi trở lại, nhưng bị Đông Bác Hải đẩy ra, tâm tình kích động có tăng không giảm, “Hình dạng cô ấy thế nào?” “Cô ta. cô ta dáng dấp rất đẹp.” “Cậu có thể vẽ bộ dạng của cô ấy không?” “Ách.” Gã đàn ông có vẻ khó xử, hẳn không biết vẽ tranh. “Bác Hải, tâm tình của anh tôi hiểu, nhưng anh có thể đừng kích động như vậy hay không.” Mặc Phi Tước đưa bàn tay qua, lần này Đông Bác Hải không cự tuyệt, bị anh ấy đỡ ngồi xuống! Lúc này, có một người đàn ông nói: “Sau đó lại còn vết lên một người đàn ông.” Lời này, khiến năm người đối diện cũng cứng đờ —— “Tôi nhớ được thủ lĩnh gọi hán.” Nhất thời nhớ không ra, vô đầu. “Gọi hán là gì?” Mặc Phi Tước cũng khẩn trương đến mức tim đập rộn lên. “Gọi hán. Đông. đại thiếu gia nhà họ Đông.” “Đông Hải Sinh.” Mặc Phi Tước và cậu bé cùng nhau kinh hô ra miệng. “Vô Song không chết, cô ấy còn sống, cô ấy thật sự không chết.” Hai tay của Đông Bác Hải nắm chặt thành quyền, vui mừng muốn khóc, nước mắt lớn chừng hạt đậu rơi xuống là chã. ***** Frankie bố trí hiện trường hôn lễ rất lãng mạn, lấy màu hồng mơ mộng làm chủ, hội trường chủ hôn chính là phòng khách của biệt thự! Sáng sớm tỉnh lại, thì Vô Song được đám người giúp việc hầu hạ tắm rửa, thay quần áo, trang điểm, bận rộn đến gần bốn giờ, cuối cùng mới làm xong việc, cô mệt mỏi đến rã rời. “Tiểu thư, liền xong ngay đây.” Cô hầu gái đội tấm voan che đầu cho cô mỉm cười và nói. “Ừ.” Cô mệt mỏi buồn ngủ nên trả lại một tiếng, mí mắt mệt mỏi đánh nhau. “Tiểu thư, ngài thật sự là cô dâu xinh đẹp nhất mà tôi từng thấy.” Cô hầu gái cười khen ngợi, có một ánh chớp loé lên, Vô Song rung động một chút, lời này rất quen thuộc, giống như đã từng có người nói với cô như vậy, là ai đây? Sao nghĩ không ra! “Tiểu thư, ngài sao vậy?” Cô hầu gái thấy cô vô đầu, thì hoảng sợ, không phải cô ấy lại phát bệnh chứ. Thấy bộ dáng cô gái kinh sợ, Vô Song cười nhẹ, “Không sao!” “Tiểu thư, hoa cô dâu của ngài.” Lúc này, một cô hầu gái đi tới, đưa cho cô bó hoa mới vừa bao xong, cô thuận tay nhận lấy, mới vừa nắm chặt thì ngón tay bị một cây gai nhọn đâm, máu, từng giọt một rơi lên trên áo cưới! “A ——” Cô hầu gái thấy thế thì kêu lên một tiếng, cô hầu đưa bó hoa cho cô thì sợ tới mức lập tức quỳ xuống, ngắt lời rồi nói xin lỗi: “Tiểu thư, thật xin lỗi. Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý!” Bởi vì sợ bị trừng phạt, nên cô hầu gái khóc thút thít. Vốn là không khí vui mừng thì nhất thời gặp phải không khí ngột ngạt, mọi người cảm thấy bất an, không dám lên tiếng cầu xin thay cô ấy, Vô Song hiểu chuyện lập tức lấy thuốc ra bôi lên trên ngón tay bị đâm! “Không sao, tôi không trách cô, cô đứng lên đi!” Vô Song dịu dàng nói, cô không hiểu tại sao họ sợ cô như vậy, cô rất thân thiện với họ mà, chưa bao giờ phát cáu. “Cám ơn tiểu thư, cám ơn!” Cô hầu gái cảm động đến rơi nước mắt nói với cô, sau đó run rẩy bò dậy, run rẩy mà thối lui qua một bên. Vô Song soi gương, chau chặt chân mày, dáng dấp của cô khiến người ta sợ hãi sao? Thật tổn thương tự ái. “Bảo bối, mắt húng à, đang tức giận cái gì vậy?” Frankie mặc lễ phục màu trắng đi vào, đi tới sau lưng Vô Song, đôi tay đặt ở trên vai trần tròn trịa của cô, nghiêng người xuống tựa đầu vào bên tai trái của cô, vẻ mặt cười hạnh phúc! Âm lượng của hán không cao, lại đủ khiến cho từng cô hầu gái ở tại chỗ đều nghe được rõ

ràng, siết chặt tay đỡ mồ hôi lạnh, nhất là cô hầu khiến cho Vô Song chảy máu, sợ tới mức gan cũng sắp vỡ. “Em không có mắt hứng!” Thả lỏng chân mày đang nhũn chặt ra, cô nở nụ cười ngọt ngào. “Chuẩn bị xong chưa?” Hơi thở đàn ông ấm áp phun lên trên vành tai của cô, làm Vô Song run rẩy một chút, lấy tay đẩy mặt của hắn ra, “Thật là nhột.” “A ~ anh cũng rất nhột.” Hắn cười nhẹ, hai mắt chứa đựng tình dục nhìn cô chằm chằm. Không biết sao, tim của Vô Song dâng lên kháng cự không biết tên, cuộc hôn lễ này, cũng không có quá nhiều may mắn, mắt thấy môi của hắn sắp áp tới, cô theo bản năng mà bật thốt lên, “Em xong rồi, đi thôi!” Cô cười, là vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười! “Ừ.” Không có hôn được cô, Frankie có chút mất mát, nhưng nghĩ tới bọn họ còn nhiều thời gian, hắn liền che giấu mất mát xuống đáy mắt, kéo cánh tay của cô, cùng nhau đi tới lễ đường! Kéo cánh tay của Frankie, Vô Song rất căng thẳng, dù sao cũng là lần đầu tiên làm cô dâu, cô cảm giác hai chân mình không ngừng run rẩy, thấy thảm cũng không dài, mà sao ở trong mắt cô lại thấy con đường dài vô tận chứ? Cảm giác như đi dài cả một thế kỷ vậy, nhưng lại không có đi tới đích, thân thể cô hơi yếu, chân muốn nhũn ra! Frankie lập tức vịn cô, nhìn cô bởi vì căng thẳng mà khuôn mặt có chút tái nhợt, cười cưng chiều, “Bảo bối, đừng khẩn trương, đây chỉ là một hình thức, thả lỏng đi.” Vô Song gật đầu một cái, tâm tình lo lắng có tăng không giảm, thả lỏng, nói thì rất dễ, làm như cô cười lần hai sao! Cô hầu gái đi theo sau lưng cô sửa sang lại vạt áo cưới có chút tán loạn cho cô, hai người tiếp tục đi, đi tới trước mặt Mục Sư! Nhìn thấy Mục Sư, cô lại giống như nhìn thấy Diêm vương gia, lo lắng đến mức kéo chặt cánh tay của Frankie. “Bảo bối, thả lỏng, hít sâu.” Frankie rất có kiên nhẫn mà dạy cô phương thức buông lỏng. Cô làm theo liên tục hít sâu, o o, quả nhiên, cái phương pháp này rất hữu hiệu, cô không còn lo lắng sợ hãi như vậy nữa, cô cười cảm kích với Frankie, hắn nhẹ giọng nói: “Bé ngốc.” Trước mặt, Mục Sư nói một vài lời vô dụng, hai người mặt mày đưa tình nên hoàn toàn không thấy ông ta, chờ ông nói hết, đến lúc vào chủ đề, thì hai người mới ném đi đối mặt với ông ta. Mục Sư nhìn về phía chú rể hỏi: “Tiên sinh Frankie anh có nguyện ý tiếp nhận tiểu thư Helen, trở thành vợ hợp pháp của anh hay không, theo đạo luật của Thượng Đế cùng ở với cô ấy, cùng với cô ấy sống cuộc sống ở trong hôn nhân thần thánh không? Cũng cam kết từ nay về sau luôn yêu thương cô ấy, tôn kính cô ấy, an ủi cô ấy, tôn trọng cô ấy, luôn thủy chung với cô ấy, đến chết cũng không đổi?” “Tôi nguyện ý.” Frankie không chút do dự kiên định mà trả lời. Mục Sư gật đầu một cái, rồi chuyển tầm mắt sang cô dâu: “Tiểu thư Helen, cô có nguyện ý tiếp nhận Frankie, trở thành chồng hợp pháp của cô hay không, theo đạo luật của Thượng Đế cùng ở với anh ta, cùng anh ta sống cuộc sống trong hôn nhân thần thánh không? Cũng cam kết từ nay về sau luôn thương anh ta, tôn kính anh ta, an ủi anh ta, tôn trọng anh ta, luôn thủy chung với anh ta, đến chết cũng không đổi?” Vô Song nhìn Frankie một cái, giờ khắc này không biết vì sao, cô lại do dự, tim rất khó chịu, còn có hơi đau, trong đầu dường như còn có một thanh âm đang nói: đừng gả cho anh ta, anh ta không phải người cô yêu! “Tiểu thư Helen, cô có nguyện ý hay không.” Mục Sư thấy cô chậm chạp không đáp lại, thì hỏi một lần nữa. “Helen, nói em nguyện ý đi!” Nụ cười của Frankie có một tia cứng nhắc “Tôi.” Ngắc đầu nhìn Frankie thâm tình, cô mở môi, nhưng lại không có dũng khí nói hai chữ nguyện ý. “Helen, em làm sao vậy?” Thấy cô đỏ cái trán, Frankie lo lắng ôm cô vào lòng. “Không biết, đầu của em thật là đau, ngực rất khó chịu.” Cô che vị trí trái tim, tim, rất đau! “Jeff!” Frankie gấp đến độ hô to một tiếng, ông ta ngồi ở một bên lập tức đi tới, kiểm tra đơn giản cho Vô Song một chút, cô hết thấy đều bình thường. “Cô ấy không sao, có thể là tối hôm qua không có nghỉ ngơi tốt, nên mới nhức đầu, ngực khó chịu thôi!” “Vậy, hôn lễ tiếp tục đi!” Cô không sao, Frankie thả lỏng giọng nói, bảo Mục Sư tiếp tục. Cầm lấy Thánh kinh, Mục Sư lại một lần nữa đọc lên: “Tiểu thư Helen, cô có nguyện ý hay không.” “Cô ấy không nguyện ý!” Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên từ bên ngoài hội trường hôn lễ truyền vào, quả quyết cắt đứt lời nói của Mục Sư, mọi người ồn ào theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một người đàn ông mặc Tây phục, sải bước chầm chậm đi vào, tất cả mọi người không khỏi hít vào một hơi lạnh, người đàn ông này là từ đâu xuất hiện, anh ta một người một ngựa mà muốn tới cướp cô dâu sao? “Đông Bác Hải!” Frankie che Vô Song vào trong ngực thật chặt, cẩn rằng nghiêng lợi trừng anh một cái, anh ta làm sao biết Vô Song ở trong tay hắn, hơn nữa, còn rất biết chọn thời gian, mẹ kiếp! “Vô Song ——” Vẻ mặt của anh chân thành, yêu thương nhìn cô, một đôi tròng mắt đen sâu thẳm bị nước mắt ngấm từ từ tỏa sáng, có thể thấy cô lần nữa, giống như cách mấy đời, cái loại vui mừng đó giống như là tro tàn lại cháy! Vô Song nhìn anh run rẩy bấy, như đặt mình vào trong hầm băng, cả người đều rất lạnh, cảm giác nghẹt thở càng ngày càng mãnh liệt, anh ta! Chính là hình ảnh mơ hồ trong đầu cô, anh ta! Chính là anh trai muốn chiếm lấy cô, hít một hơi lạnh, Frankie không có đỡ chắc cô, thân thể cô mềm đi, mắt không chế mà thét với Đông Bác Hải: “Không cần, không cần. Anh đi đi, tôi không muốn gặp anh, anh đi đi!” Đông Bác Hải bị cô là cho ngơ ngẩn, khiếp sợ mà trốn to con người, khó tin, cô lại gạt bỏ anh như vậy, cô là đang oán hận anh? Không —— Vô Song của anh sẽ không oán hận anh, nếu như thật sự oán hận

cũng sẽ không vì anh mà tìm chết, càng sẽ không nói với anh cô yêu anh! “Vô Song, anh là Bác Hải.” “Tôi không thương anh, anh đi đi. Tôi sẽ không trở về với anh!” Cô sợ đến mức khóc oà lên, cô không muốn trở thành phụ nữ của anh trai xấu xa, cô không muốn, không muốn. “Helen đừng sợ, ngoan! Anh sẽ bảo vệ em, anh sẽ đuổi hắn đi!” Frankie dụ dỗ cô xong, sau đó ánh mắt chuyển sang Đông Bác Hải đang bị thương, lấy tư thái ra vẻ người thắng cười lạnh và tàn ác nói: “Đông Tam thiếu gia, phu nhân của tôi không hoan nghênh anh tham gia hôn lễ của chúng tôi, mời anh trở về đi!” Khó có được tâm tình của hắn tốt, hôm nay là ngày quan trọng nhất trong cuộc đời của hắn, hắn quyết định không sát sinh, bỏ qua cho hắn ta! Có thể sẽ có người không chịu bỏ qua cho hắn — “Mẹ!” Cậu bé và Mặc Phi Tước mang theo đoàn người xông vào, xa xa nhìn lên một cái, cậu liền xác định không có nhận lầm cô dâu ngồi dưới đất là mẹ của cậu, cậu kêu lên một tiếng, nhưng mẹ hoàn toàn không có phản ứng, cậu bị nằm mơ sao!

199. Chương 199: Đại Kết Cục (Bấy)

“Frankie, buông mẹ tôi ra!” Cậu bé đi tới trước mặt cha, một đôi mắt phun ngọn lửa, cảm tức nhìn Frankie, chán ghét mà quát to! Thật là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, mẹ của cậu mà hắn cũng dám đánh chủ ý, sát! Chán sống mà! Frankie ngập đầu lửa giận mà nhìn chăm chăm vào cậu nhóc, vẻ lo lắng trong mắt muốn phát ra, cái tên nhóc chết tiệt làm sao lại đến, hơn nữa, mẹ kiếp, nó cũng biết chọn thời gian! “Nếu như tôi nhớ không lầm, tôi cũng không có phát bất kỳ hình thức thư mời nào, muốn mời Hắc Kỳ thủ lĩnh tới tham gia hôn lễ của tôi.” Ý đuổi khách lộ vẻ dễ nghe. “Ha ha ha!” Cậu bé ngửa đầu cười to ba tiếng, chọc cho Frankie không hiểu mà chau chặt lông mày, mỗi lần nhìn thấy đứa trẻ chết tiệt này, cũng sẽ làm cho hắn sinh ra một loại cảm giác nguy cơ như gặp đại nạn, bởi vì, nó sẽ không theo như lẽ thường xuất bài! “Xin lỗi nha, tôi không chỉ là không mời mà tới, tôi còn chuẩn bị cho ông một phần — hậu lễ.” Hai chữ hậu lễ, chính là từ trong hàm răng khép chặt của cậu nặn ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt tản ra bá đạo không thuộc về số tuổi! Phách lối! Cuồng vọng! Cùng với hung ác. Frankie hí mắt ứng lại, chút hận ý tràn đầy ở trong mắt, nhếch môi lạnh lùng cười một tiếng: “Nơi này là địa bàn của tôi, cậu cảm thấy tôi sẽ sợ cậu?” “Ông xác định?” Cậu bé không tùy tiện mà gảy nhẹ chân mày một cái. Frankie bị câu hỏi ngược lại này của cậu mà nghẹn họng, nụ cười liền ngưng lại, con ngươi băng lãnh quét qua bọn thuộc hạ một cái, chỉ thấy đám bọn họ thờ ơ lạnh nhạt, không có chút ý định ứng chiến, hắn nằm mơ sao, chuyện gì đang xảy ra? Tập thể phản bội sao? “Có phải cảm thấy rất bất ngờ hay không?” Đưa đầu lại gần, cậu bé đồng tình mà nhìn hắn. Frankie không nói, nhìn cậu chăm chăm! “Có nghe qua một câu ngạn ngữ của Trung quốc chúng tôi hay không, gọi là cái gì.” Cậu nhất thời nhớ không ra, Mặc Phi Tước ở bên cạnh buồn cười và nói: “Người được lòng dân được thiên hạ!” “Đúng, chính là câu này!” Cậu cười cảm tạ với Mặc Phi Tước, chuyển mặt sang Frankie, “Thức thời, thì màu thả mẹ tôi ra, tôi có thể suy nghĩ mà để lại mạng chó của ông!” “Hừ!” Hừ lạnh một tiếng, từ trong cánh mũi của Frankie phát ra nặng nề, nó thật sự coi hắn là hạng người rất sợ chết sao! Mẹ nó! Đi tới cái thế giới này, hắn căn bản không nghĩ tới phải sống trở về! “Helen, cô ấy sẽ không đi cùng với các người!” Nhìn Vô Song co rúm lại ở trong lòng hắn một cái, hắn cười nói chắc chắn. Helen? Hắn gọi mẹ cậu là Helen! Nhất thời một đôi trông mắt trong suốt đen như mực của cậu bé, lạnh lẽo, và hét lớn: “Ông tẩy não mẹ tôi?” Frankie cười nhẹ không nói — “F**k you, tao giết mày!” Cậu muốn xông lên phía trước đánh hắn, không ngờ bị người từ phía sau xách lại, Mặc Phi Tước kéo cậu về, cậu bé quay đầu không hiểu nhìn anh ấy, anh ấy liếc về Đông Bác Hải một cái và nói: “Chuyện của người lớn, không cho trẻ con nhúng tay.” “Chứ Mặc, đây cũng là chuyện nhà của con có được hay không.” Trừ hại, cứu mẹ cậu đều có trách nhiệm. “Ngaoan, giao cho cha con xử lý đi!” Vuốt đầu của cậu, Mặc Phi Tước đưa mắt nhìn về phía Đông Bác Hải đang nhìn chăm chăm vào Vô Song, cậu nhóc cũng đưa mắt dò xét, cuối cùng cũng lựa chọn im lặng! “Bảo bọn họ đi đi, Frankie, mau bảo bọn họ đi đi.” Nắm chặt y phục của Frankie, cả người Vô Song run rẩy khóc lóc với hắn, nước mắt the lương quét đi khuôn mặt trang điểm của cô, cô có một loại cảm giác mãnh liệt, bị bọn họ mang về thì mỗi ngày của cô sẽ đen tối, mỗi ngày đều sẽ sống ở trong nước sôi lửa bỏng, cho nên, cô không muốn theo bọn họ trở về, không muốn. “Vô Song, anh là Bác Hải, em không còn nhớ anh sao? Anh mới chính là người em yêu nhất!” Cái bộ dáng này của cô, thật sự làm cho Đông Bác Hải cảm thấy vô cùng đau đớn, cho dù không nhớ rõ anh! Cho dù không yêu anh nữa! Cô cũng không nên gạt bỏ anh như vậy! Nếu như đây là cô cố ý

trừng phạt anh, như vậy anh đầu hàng nhận thua, anh không chịu nổi lạnh lùng của cô, lại càng không chịu nổi cô gạt bỏ anh — “Đừng đụng tôi, Frankie cứu em!” Anh đi tới, ngồi xổm người xuống đang chuẩn bị đưa tay đụng cô, chợt cô giống như là một con nhím bị kinh sợ, đối với anh kêu ầm ĩ giương cung bạt kiếm, hơn nữa dùng tay đẩy anh ra, dùng sức co vào trong ngực Frankie, Frankie nửa ôm nửa đỡ cô từ trên mặt đất đứng dậy, hai người cùng lui về phía sau một bước. Con người của Frankie như con thú bị vây hãm hung hăng nhìn chăm chú vào phía trước, cực kỳ tức giận, lấy tư thái người thắng đưa mắt nhìn thẳng Đông Bác Hải, “Đông Bác Hải, anh cũng thấy rồi, là chính Helen không muốn trở về với các người, kính xin các người trở về đi!” “Frankie mày là cháu con rùa, tên tiểu nhân hèn hạ vô sỉ, mày rốt cuộc nói gì với mẹ tao?” Cậu bé vừa giãy dụa muốn thoát khỏi trói buộc của Mặc Phi Tước, vừa hướng về phía Frankie miệng lưỡi oanh tạc một trận, gặp qua vô sỉ rồi! Mẹ kiếp, chưa từng thấy qua người không biết xấu hổ như vậy đấy! Frankie chỉ là nhẹ nhàng liếc cậu một cái, hắn mới không chấp nhặt với một đứa bé! “Trả vợ tôi lại cho tôi!” Trên mặt khô ngô viết hai chữ nghiêm túc, âm lượng không cao, nhưng lại nghe được trong bình tĩnh lộ ra đau đớn ngấm ngấm chịu đựng. “Cô ấy là vợ tôi.” Frankie dùng sức trừng anh một cái, cơn có thể ăn lung tung, hôn nhân không thể nhận bậy. “Trả vợ tôi lại cho tôi!” Mặt anh không chút thay đổi, lập lại. Kể diên! Frankie mím môi thật chặt, xem ra là hắn ta chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, hắn quay thân thể của Vô Song qua, để cho cô đối mặt với Đông Bác Hải, chính miệng nói cho hắn ta biết, để cho hắn ta chết tâm di: “Helen, nói cho hắn ta biết, em là cô dâu của ai?” “Em là của anh!” Cô trả lời không do dự, ngay cả nhìn lâu vào mắt Đông Bác Hải cũng không muốn! Ngũ quan tuần tú của Đông Bác Hải run rẩy một chút, nhất là chân mày không ngừng run rẩy, một đôi con ngươi sáng đỏ thẫm như khát máu nhìn thấy mà ghê, tim vỡ ra giống như là tự tay cô làm cho chảy máu, đau, là cảm giác duy nhất của anh, ánh mắt của anh vẫn lảng lảng nhìn cô, không hề chớp mắt, nước mắt ở bên trong hốc mắt di chuyển tới tới lui lui, nhưng mà không rơi xuống, hai quả đấm siết chặt buồng ra, anh đột nhiên sải bước lên trước, nín lấy áo của Frankie, rống to một tiếng: “Cô ấy là vợ tao!” “A, anh làm gì đấy, buông Frankie ra!” Vô Song bị anh đột nhiên xông lên nên gào thét một tiếng, rồi vội vàng đi lên giúp Frankie đẩy anh ra, nhưng anh giống như là bức tường đá, cô đẩy mấy cái, anh vẫn không nhúc nhích, cô có chút nổi giận nên dùng đôi bàn tay trắng hồng nện vào anh! “Bệnh thần kinh, tôi không thương anh, anh mau buông Frankie ra!” Frankie đang muốn phản kháng, thì bị Đông Bác Hải đánh đòn phủ đầu mà đẩy hắn một cái, sau đó cho hắn một cước, gạt hắn ngã trên mặt đất. Anh quay đầu nhìn về phía Vô Song, một đôi con ngươi khát máu dọa cho cô ngây người như phỗng, hoảng sợ nhìn anh, cả người cứng đờ! Anh cầm cánh tay của cô thật chặt, nước mắt vẫn ầm ầm rất cuộc cũng không nhận được chảy xuống, đến bây giờ anh cũng không thể tin được, đây là sự thật, không phải anh đang nằm mơ, cô ấy thật sự không có chết! “Anh buông tôi ra!” Vô Song bị sự kiểm chế của anh hù dọa đến điên, cô giùng giàng tránh thoát ánh mắt nóng bỏng của anh! “Vô Song, anh mới chính là người đàn ông em yêu, chứ rồi em phải gả chính là anh!” Ánh mắt anh nhìn cô đau đớn, nhưng cô lại không chịu liếc anh một cái. “Anh không phải, không phải — tôi không thương anh, anh buông tôi ra, tôi van cầu anh thả tôi đi có được hay không?” Vì cầu xin anh bỏ qua ừ, cô không thể không gắng gượng quay đầu nhìn anh, nước mắt của anh xác thực khiến cho cô có một chút xiu đau lòng, nhưng cô lại lấy loại cảm giác này thành là tình ý của em gái với anh trai, mà không phải là yêu! “Buông Helen ra!” Xoa ngực bị đá thương, Frankie bò dậy, móc ra một cây súng lục bên người hướng ngay đầu Đông Bác Hải. “Frankie, đừng nổ súng.” Thấy hắn cầm súng, Vô Song chỉ sợ hắn nổ súng, mặc kệ nói thế nào, đối phương cũng là anh trai của cô! Phanh! Đang lúc Frankie chuyển ánh mắt về phía Vô Song, trong chớp mắt Bạch Dạ nổ súng, hơn nữa một phát ngay đầu của hắn. “A —” Ngay sau đó, cả phòng khách yên tĩnh bộc phát một tiếng thét cực cao, bịt lấy lỗ tai thật chặt, Vô Song trở mắt nhìn hắn ngã xuống, cho đến. Cho đến khi thân thể hắn ngã xuống đất phát ra một tiếng vang ‘bùm’, cô mới lấy lại tinh thần, nước mắt giống như là hạt châu đứt dây, không ngừng rơi xuống, hơn nữa đau đớn mà hô to một tiếng: “Frankie.” “Vô Song!” Thấy cô như vậy, Đông Bác Hải rất khổ sở, muốn ôm cô vào trong ngực, nhưng không ngờ bị cô công kích một trận quyền đấm cước đá, “Anh giết Frankie, tôi hận anh! Tôi hận anh! Tôi hận anh! Tôi muốn giết anh.” “Mẹ.” Cậu bé kêu lên một tiếng, muốn khuyên mẹ xuống tay lưu tình, nhưng Đông Bác Hải giơ tay lên ngăn cản con, anh không nhúc nhích mà đứng ở tại chỗ mặc cho cô phát tiết. Păng! Một tiếng bạt tai thanh thúy vổ ở trên mặt anh, Đông Bác Hải chỉ là sững sờ liếc nhìn cô một cái, cũng không có phản kháng cũng không có tránh né, ngay sau đó ba ba ba, vô số bàn tay nóng hừng hực đánh lên khuôn mặt tuần tú gầy gò của anh, cô lệ rơi đầy mặt và mắng chửi: “Súc sinh!” Cô sắp nổi điên rồi! Cậu bé ở sau lưng hai người thấy thế cũng rất đau đớn, cậu hoàn toàn không hiểu được tại sao cha không tránh, mà để mặc ẹ đánh! Bởi vì, Đông Bác Hải cảm thấy đây là anh thiếu cô! Hai tay của Vô Song rất nhanh đã đánh đến tê dại, hai chân không ngừng run rẩy, nước mắt

không biết chảy bao nhiêu, cảm giác đau ở trong lòng khó nói lên lời, đúng là cô vẫn không trốn thoát khỏi ma chướng của anh trai! Là cô hại chết Frankie, nếu như không phải là cô trốn đi, anh ta cũng sẽ không đuổi kịp tới nơi đây, Frankie cũng sẽ không chết! Cô là yêu tinh hại người, thiên sát tinh, cô thật xin lỗi Frankie, thật xin lỗi. Trái tim như từng trận đau đớn quấy phá, ngực rất khó chịu, cả người đều rất đau, cô thật sự hận mình không thể chết đi lập tức, như vậy cũng không cần chịu đựng đau đớn giống như cắt tâm khoét thịt. Tinh thần của cô ở bên bờ biên giới sắp sụp đổ, tiêu hao thể lực khiến cho trước mắt của cô bỗng tối sầm, ngất đi. — nếu như yêu là ý trời — Em hận em yêu anh, làm sao lại yêu anh. Chẳng lẽ yêu là ý trời? Ở trong biển người mênh mông, muốn yêu ai cũng có thể. Anh cũng không phải là duy nhất. Nhưng mà anh vừa rời đi, lại muốn nghẹt thở. Mới phát giác rất yêu anh.

Khi Vô Song mở mắt lần nữa, thì tất cả ở trước mắt hoàn toàn xa lạ, bên tai có người đang gọi cô —

200. Chương 200: Đại Kết Cục (Tám)

“Chị, chị tỉnh rồi.” Chúc Kỳ nhìn thấy cô thì hưng phấn kêu một tiếng, cô lại rất mờ mịt nhìn anh, “Cậu là ai?” “Em là Tiểu Kỳ em trai chị!” “Cậu à, mẹ con mất trí nhớ rồi.” Cậu bé ở một bên giải thích. “Mất trí nhớ?” Chúc Kỳ khó tin nhìn Vô Song, dùng tay chỉ cái mũi của mình hỏi: “Chị, chị thật sự không nhớ rõ em?” Vô Song lắc đầu, cậu bé buồn bực nằm sấp ở trên giường nặng nề mà thở dài, “Cậu à, ngay cả con mẹ cũng không nhớ, sao có thể nhớ cậu chứ! Cái cử chỉ lẳng lơ này của cậu cũng không dọa mẹ tỉnh đâu, đến đây ngồi xuống, tiêu hóa sự thật đi!” “Nhóc con xấu xa, miệng con cay độc như vậy, coi chừng về sau không ai thèm lấy.” “Haaaa...! Dĩ nhiên không cần con gả ra ngoài, nàng dâu là cưới vào cửa. Ngược lại cậu à cái danh tiếng này của cậu, con đoán chừng đời này của cậu coi như là hết rồi, nhất định phải cô độc cả đời rồi...!” “Ha ha! Cậu của con đây bộ dáng tẻ lăm sao? Cậu chính là trai đẹp người gập người thích, hoa gập hoa nở, bánh xe thấy cũng bẻ bánh.” Ngắc đầu ưỡn ngực, một tay ôm đầu, anh bày động tác của Michael Jackson, còn rất phê mà hừ hai tiếng: “YOYO!” “Phốc ~” Cậu bé học mẫu, hôn mê ở trên giường. “Ha ha!” Hai người đùa giỡn một xướng một họa, chọc cười Vô Song, nghe tiếng cười duyên của cô, cậu bé lập tức từ trên giường bỏ dậy, hai tay chống ở trên giường, hai mắt chăm chú và kinh ngạc nhìn mẹ, “Mẹ, mẹ cười rồi.” Ách. Vô Song sững sờ một chút, cô cười rất kỳ quái sao! “Mẹ, mẹ cười rồi! Mẹ cười rồi! Quá tốt rồi!” “Chị, có phải chị nhớ tới cái gì hay không vậy? Tỷ như, có phải nhớ tới em là em trai chị hay không vậy?” “Không đúng! Mẹ nhớ tới cũng nhất định là nghĩ tới con trai của mẹ trước hết.” “Nhóc con xấu xa, cậu sống với mẹ con mười lăm năm, mẹ con nhớ tới trước hết nhất định là cậu.” “Là con!” “Là cậu!” “Là con!” “Ồn ào quá!” Cô không kiên nhẫn mà oán trách, đầu bị bọn họ làm cho đau quá, trong đầu cô đã có mấy loại thanh âm đang đánh nhau, phiền cũng phiền muốn chết rồi, hiện tại, bọn họ đang làm gì thế? Nửa ngồi dậy, cô nhắm mắt lại xoa huyệt Thái Dương phát đau, đột nhiên, trong đầu một tiếng sấm nổ vang: phanh! Cả người cô trong nháy mắt cứng đờ, chợt mở mắt một cái, trong đầu thân thể cao lớn đó trúng đạn bỗng ngã xuống, thân thể cô lạnh lẽo run rẩy hai cái, nước mắt rất nhanh liền làm mờ tầm mắt. “Tất cả đều cắt cho tôi!” Cô lạnh lùng vô tình rống to với hai cậu cháu. Nhất thời, trong phòng lặng yên! Hai cậu cháu nhìn ánh mắt cô hoàn toàn lạnh như băng cùng oán hận, thì tâm tình mới vừa tốt, lập tức từ trên thiên đường rơi xuống địa ngục, rất trầm trọng, Chúc Kỳ đang chuẩn bị tiến lên, thì phía sau có người đè bờ vai của anh lại, anh còn chưa kịp quay đầu lại, thì nghe thấy cậu nhóc kêu một tiếng: “Cha.” “Hai cậu cháu đi ra ngoài đi!” Anh gượng cười mà đuổi hai cậu cháu đi ra ngoài. “Cha, mẹ.” “Con trai, nghe lời!” “Cha.” Không! Cậu không muốn để cha một mình đối mặt với tánh khí nóng nảy của mẹ, tình hình ngày đó còn sờ sờ quanh quẩn trong đầu cậu, bây giờ suy nghĩ một chút cậu cũng thay cha — đau! “Đi thôi!” Chúc Kỳ đi tới, sờ sờ đầu cậu bé, nhìn Đông Bác Hải, “Anh rể, em biết anh rất yêu chị em, nhưng. Nếu như chị ấy quá đáng, anh cũng không cần quá nhân nhượng chị ấy.” Ngày đó mặc dù anh không có tận mắt thấy chị đánh anh ấy thế nào, nhưng từ vết thương trên mặt anh ấy mà xem, chị xuống tay thật sự quá nặng! “Ừ.” Anh ấy mỉm cười, gật đầu! “Đi thôi!” Anh cúi cổ của cậu nhóc, cường ép cậu nhóc xoay người, bước chân nặng nề đi ra ngoài. “Cút ra ngoài, anh cút ra ngoài cho tôi —” Cửa mới vừa khép lại, sau ót cửa anh liền có một cái gối bay tới đập trúng, anh không giận, thần nhiên xoay người lại nhìn con nhím nhỏ đang giương cung bạt kiếm, anh thử đi về phía trước một bước. “Súc sinh, đừng tới đây, anh biến, cút!” Cô lệ rơi đầy mặt hô to thảm thiết, tiếng la thê lương. “Vô Song, chúng ta

nói chuyện một chút được chứ?” Cô như vậy, thật sự làm anh rất đau, lại bó tay hết cách. “Không cần ~ anh chính là hung thủ giết người, tôi hận anh! Hận anh! Hận anh! Ô ô.” Cô co rút người lại, ôm đầu gối thật chặt, vùi đầu vào trong đầu gối khóc thút thít, thanh âm kia lộ ra thê lương tuyệt vọng! Anh đi tới đưa tay muốn ôm lấy cô, nhưng mà, cô lại không muốn bị anh đụng vào — “Cút!” Cô bị kinh sợ nên ngẩng đầu lên, cắn răng nghiêng lợi lạnh lùng nhìn anh ở trước mặt, từ trong hàm răng phun ra cái từ này, lạnh hơn băng. Bị ánh mắt không nhúc nhích lạnh như băng nhìn chằm chằm, anh lạnh run một cái! “Em thật hận anh như vậy?” Anh nhẹ nhàng hỏi, đau lòng muốn chết! “Cút!” Ánh mắt của cô càng lạnh như băng hơn, ý hận từ trong hàm răng tràn ra. “Tại sao em lại không chịu tin tưởng, anh mới là người em yêu.” Từng giọt nước mắt, từ trong tròng mắt đen lờm vào của anh lăn xuống, anh hít một hơi thật sâu, nhưng nước mắt vẫn không ngừng được. “Đau không?” Đột nhiên, Vô Song bật cười khác thường. “Đau! Rất đau!” Anh nhìn chằm chằm vào cô, không chút giấu giếm. “Đáng đời!” Cô càng cười càng bị thương, cô như vậy, khiến cho tim của anh như bị cái gì đó bào qua, đau đến á khẩu. “Không phải anh muốn vốc dáng thân thể này của tôi sao? Ha ha, tôi cho anh —” Cô đưa tay, bắt đầu cởi nút áo đồng phục bệnh nhân, một nút, hai nút, nút thứ ba cởi ra, thì bộ ngực đầy đà ở bên trong áo lót của cô lộ ra một nửa! “Em làm gì đấy?” Đông Bác Hải lấy lại tinh thần lên tiếng chất vấn. “Không phải là anh muốn thân thể của tôi sao? Tôi cho anh!” Lúc nói chuyện, tay của cô cũng chưa từng dừng lại một giây, rất nhanh nút áo đã được mở ra, cô rút đồng phục bệnh nhân đi, tay đang chuẩn bị cởi áo lót thì bị anh cầm lấy! “Đủ rồi!” Anh đau đến mức giọng nói run rẩy. Ánh mắt chán ghét lạnh như băng của cô nhìn anh, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, cái tay còn lại cởi dây áo lót ra, hai con thỏ trắng nhỏ bị kinh sợ nhảy ra ngoài! “Anh nói đủ rồi!” Anh gầm thét rống lên, tức đến đỏ mắt, nước mắt cũng không có dừng lại, anh làm thế nào cũng không ngờ tới, cô sẽ lấy phương thức này để sỉ nhục anh, cái này so với bất kỳ lăng trì nào, trái tim cũng đau đến mức muốn vỡ ra! Vô Song bị anh rống đến cứng đờ — “Em thật sự cho rằng, anh muốn chỉ là thân thể của em sao? Em không muốn nhớ quá khứ của chúng ta, anh không trách em, em hận anh, anh cũng không trách em, nhưng mà em làm như vậy không chỉ là đang sỉ nhục anh, mà cũng là đang sỉ nhục chính em, lại càng sỉ nhục tình yêu của chúng ta, nếu như giết anh có thể làm cho em cảm thấy vui vẻ, anh cũng không oán không hối.” Anh tự tay cầm lấy con dao ở trên mâm đựng trái cây đưa cho cô, hít mạnh một hơi, ngừng nước mắt lại! Nhiều năm sống như vậy, anh đều đem toàn bộ nước mắt chảy cho cô, anh yếu ớt đều là vì cô, nếu như cô không vui vẻ, anh sống cũng sẽ không vui vẻ, thay vì khiến cho hai người đau khổ, chẳng bằng thành toàn hạnh phúc ột người! Giọng nói đè nén ở trong lặng lẽ đẩy ra, tang thương mà ném ngã, trong nháy mắt làm Vô Song chấn động đến đầu trống rỗng, nhìn anh đưa tới, cô chần chờ — “Không phải hận anh sao? Cầm nó, đâm vào nơi này!” Anh nhét vào trong tay của cô, sau đó chỉ vị trí trái tim của mình rồi nhắm mắt lại, chờ đợi cô kết thúc nỗi đau khổ của mình! Tay cầm lấy của Vô Song không ngừng run rẩy, cô chưa từng giết người, cũng không dám giết người, đối với anh, cô càng không dám xuống tay! Chậm chạp không cảm thấy đau, Đông Bác Hải mở mắt ra chỉ thấy cô sợ tới mức run lấy lấy, sắc mặt tái nhợt, cái chân trong tay cô còn đang ở trên đất, cô kéo cao chân che kín đầu, rồi phát ra tiếng khóc buồn bã: “Anh đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh, anh đi đi!” “Vô Song.” “Đi đi!” “Được, anh đi, em đừng kích động!” Cuối cùng, Đông Bác Hải sụp bả vai xuống, chỉ có thể xoay người, không dám nhìn cô nữa! Anh thấy may mắn, trong lòng cô cũng không phải hoàn toàn không có anh, nếu không cũng sẽ không hạ thủ lưu tình đối với anh! ***** Vô Song khóc một lúc rồi ngủ thiếp đi, giấc ngủ này thẳng đến buổi chiều, khi tỉnh lại cô ở trong phòng bệnh một mình, cảm giác rất nhàm chán nên muốn đi ra ngoài một chút, đẩy cửa phòng bệnh ra, bên ngoài trống rỗng lại không có ai, điều này làm cho cô không tránh được kỳ quái, nhú nhú mày, sao không ai giám sát cô? Nghĩ nghĩ, không ai giám sát cô càng tốt! Cô đi tới sân cỏ bệnh viện, ngồi ở một gốc cây Phong vàng óng, nhắm mắt lại hưởng thụ ánh mặt trời xuyên qua cành lá khe hẹp rơi ầm ập lên trên người, từng đốm nhỏ ầm ập chiếu lên gò má trắng nõn của cô so với sân khi đó còn muốn đỏ thắm hơn nhiều. Cô hít sâu, rồi chậm rãi mở mắt ra ngồi thẳng người lên, trên sân cỏ chẳng biết lúc nào có thêm ba đứa trẻ, trong đó có hai đứa trẻ đang đá cầu, đứa thứ ba đứng ở một bên giương mắt nhìn, cái loại ánh mắt khát vọng đó khiến cho tim cô không khỏi dâng lên chua xót. Vì sao cảm thấy một màn này rất quen thuộc? Mất ba đứa trẻ đó nhìn — sao giống như là con của cô vậy! Con của cô? Cô có con sao. A! Đầu lại bắt đầu đau rồi, lúc nào thì cô có con, tại sao cô không nhớ rõ. “Mẹ, mẹ, mẹ, mẹ.” Nhắm mắt lại, trong đầu có người không ngừng gọi cô là mẹ, nhưng cô không nhớ nổi mặt của đứa bé kia, chỉ nhớ thanh âm này có chút quen thuộc. Đúng rồi! Cô mở mắt nhớ tới, đứa bé kia không phải gọi cô như vậy sao! Nhưng mà. Cô thật sự là mẹ nó, nếu như vậy nó chính là con riêng của cô và anh trai? Làm sao có thể, cô không thể sinh hạ con trai cho anh trai, cô không thương anh ta, không thương. “Đông phu nhân.” Có

người đi tới, kêu cô một tiếng, cô chấn động mà ngẩng đầu lên, nhìn người đó cũng mặc đồng phục bệnh nhân như cô, nhìn một chút, xác định chỉ có hai người bọn họ thì cô mới lắp bắp và hỏi: “Cô đang kêu tôi?” “Ừ.” Đối phương mỉm cười gật đầu. Cô liên tục khoát tay, “Tôi không phải, cô nhận lầm người rồi, tôi là Helen!” “Tôi không có nhận lầm, cô chính là Đông phu nhân.” Đối phương nói xác định trăm phần trăm, sau đó đưa cho cô một quyển tạp chí, bìa tạp chí rất đơn giản, nhân vật bìa là một nam một nữ, người đàn ông thân thể cao lớn rắn rỏi, ngũ quan tuấn mỹ, hấp dẫn con mắt nhất chính là nụ cười tuấn nhã của người đàn ông, đủ để mê chết các cô gái mơ mộng. Cô gái xinh đẹp tựa sát vào trong ngực của người đàn ông cũng có nét mặt tươi cười như hoa, làm cho cô giật mình là, cô gái này có gương mặt giống như cô! “Đây là tôi sao?” Cô không tin chắc mà hỏi. “Đây đương nhiên chính là cô.” Người nọ cười cười. “Không! Đây nhất định không phải là tôi.” Cô giống như là bỏ rơi củ khoai lang phồng tay mà ném tạp chí trong tay xuống, đứng dậy chuẩn bị rời đi, thì người nọ vội vàng hỏi cô, “Đông phu nhân ngài sao thế, ngài không nhớ rõ gì sao, đây là hình đám cưới của ngài và Đông tiên sinh.” “Không! Không tin, cô đang gạt tôi!” Cô lắc đầu, không muốn tin tưởng. “Đông phu nhân, tôi và ngài không quen không biết, tại sao phải lừa gạt ngài.” Người nọ buồn cười. “Cô.” Vô Song bị cô ấy chặn lại, nhưng vẫn khẳng định: “Cô đang gạt tôi, làm sao tôi có thể giả cho anh trai của mình, không thể nào!” “Anh trai?” Rốt cuộc nụ cười của người đó cũng không nhịn được, vắn vắn lông mày. “Đúng! Frankie nói cho tôi biết, anh ta là anh trai của tôi, là anh ta. anh ta muốn cưỡng ép tôi làm cô dâu của anh ta, tôi không thương anh ta, tôi vốn không nguyện ý.” Cô như cô bé học sinh tức giận, tức đến mặt đỏ hồng, trông rất đẹp mắt. “Cô bị hấn lừa gạt rồi.” Người nọ rốt cuộc cũng cười, hơn nữa còn mơ hồ thả lỏng. “Tôi bị lừa sao?” Vô Song không tin mà nhún lông mày. “Ừ.” Người nọ đến gần cô một chút, “Ngài và Đông tiên sinh không phải anh em, các người là người yêu, hơn nữa cũng sắp là vợ chồng, nhưng mà ở ngày các người kết hôn xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, cô rơi xuống biển, mất đi trí nhớ, Frankie cứu cô, hấn muốn chiếm cô, nên cố ý giả tạo sự thật để gạt cô!” Ánh mắt của Vô Song nhìn chăm chăm vào cô ấy không hề chớp mắt, bị cô nhìn chăm chăm như vậy, cả người người nọ không được tự nhiên, lại không dám tránh né ánh mắt. “Vô sỉ!” Tăng cô ấy hai chữ, Vô Song quay đầu sải bước rời đi, thật coi cô ngu ngốc sao! Kỹ thuật diễn dõ như vậy, còn dám đi ra ngoài lẩn lộn, không sợ bị người nhỏ nước miếng! “Chú An Sâm, thế nào rồi?” Thấy bóng dáng của mẹ biến mất, cậu bé tránh ở trong góc mới dám chạy đến hỏi. “Tiểu thiếu gia, thật xin lỗi, tôi làm hư rồi.” Về mặt của An Sâm vô tội lại thêm xin lỗi. “Không sao, không sao, không trách chú!” Cậu bé hiểu, ai! Cái này không thể trách cô ấy diễn không tốt, là mẹ quá thông minh mà. Lấy điện thoại ra, cậu bé gọi qua cho Chúc Kỳ, nói cho cậu mình biết: “Cậu à, kế hoạch A thất bại!” “Nhận được!” Để điện thoại xuống, anh chuẩn bị thi hành kế hoạch B! ————— “Đây là chỗ nào?” Chúc Kỳ lái ô-tô chở Vô Song đi tới khu nhỏ mà trước kia bọn họ ở, xe mới vừa dừng hẳn, thì cô đưa đầu ra ngoài cửa sổ không nhịn được tò mò mà hỏi. “Nơi này là đã từng là nhà của chúng ta, chị, có cảm giác quen thuộc hay không?” “Không có.” Vô Song lắc đầu, giống như một chậu nước lạnh xối từ đầu đến chân của anh, dập tắt ngọn lửa nhỏ của anh. “Vào đi vào tìm một chút cảm giác.” Chúc Kỳ đẩy cửa xuống trước, mà Vô Song chậm chạp không chịu xuống xe, anh mở cửa xe cho cô, và cúi người hỏi: “Chị, xuống xe đi.” “Nơi này không phải là đã lâu không có người ở sao?” Từ mức độ phòng ốc cũ kỹ mà xem, cũng không có người ở! “Ừ! Nghe nói sắp xây dựng, tất cả mọi người đều chuyển nhà mới rồi, sao vậy chị?” Tại sao đột nhiên hỏi như thế. “Cậu muốn làm gì?” Đột nhiên, về mặt của cô nhìn anh đề phòng, coi anh giống như sắc lang mà phòng bị, cái này chọc cho Chúc Kỳ dở khóc dở cười, trong lòng hô to oan uổng mà! Anh có thể đối với chị ruột mình làm gì —

201. Chương 201: Đại Kết Cục (Chín)

“Chị, thấy cái này không?” Chúc Kỳ lấy thẻ căn cước từ trong bóp da ra để ở trước mắt cô, Vô Song chau chau mày, lấy thẻ căn cước đưa cho cô nhìn cũng vô dụng, ai bảo cậu ta ăn mặc thô tục như vậy, hoàn toàn làm cho người ta không yên lòng. “OK, nếu chị không yên lòng, có thể gọi một người mà chị quen biết đi cùng chị.” Chúc Kỳ thật là phục chị mà, thật đau lòng, ở trong đầu của chị mình anh hoàn toàn không có ấn tượng. “Tôi không có người quen biết.” Cô trả lời rất dứt khoát. “Đưa tôi về đi !” “Chị, tới cũng đã tới rồi, đi lên xem một chút đi, nói không chừng khi chị thấy được đồ trước kia là có thể nhớ tới, em thật sự chính là em trai của chị.” “Tôi đối với cậu không yên lòng.” Câu trả lời của cô dứt khoát mà còn đả

thương người nữa, Chúc Kỳ bị cô tổn thương đến hóa đá luôn. Vô Song đang muốn đóng cửa xe, thì đột nhiên có một cánh tay đưa qua, ngăn cản động tác đóng cửa của cô, cô ngẩng đầu lên, ánh mắt vừa đứng lúc đụng vào người nọ, anh nói: “Anh đi lên cùng hai người.” “Anh rể!” Chúc Kỳ vui mừng kêu lên một tiếng, bỏ tất phù hộ, chúa cứu thế tới rồi! Có một giây, tim của cô nhảy lên thành thạch, cô bị chính cái phản ứng này của mình mà hoảng sợ ngăn người ra, cho nên chậm chạp chưa kịp lấy lại tinh thần. “Không nói lời nào, thì anh xem như là em đáp ứng rồi, xuống xe đi!” Đông Bác Hải lại cười xấu, nhưng lại bị Vô Song xem thường. “Chị nói, chỉ cần có người cùng đi với chị thì chị đi lên, mau xuống xe đi!” Thấy cô vẫn không chịu xuống xe, thì Chúc Kỳ nói. “Tôi lúc nào thì nói như vậy chứ.” “Thì. Mới vừa đó!” Chúc Kỳ đụng cánh tay của Đông Bác Hải một cái, ý bảo anh ấy nói giúp mình. “Đúng! Anh cũng nghe mà!” Anh phối hợp rất ăn ý mà nói. Lần đầu tiên kết hợp cùng với anh rể lừa gạt chị, nên Chúc Kỳ không nhìn được mà cười “phốc” một tiếng, Đông Bác Hải vốn định bóp hông của anh ta ý bảo không cho phép anh ta cười, không ngờ lại bóp ngay cái mông của anh ta, làm anh ta đau đến mức theo bản năng cắn chặt răng, vẻ mặt ~ đau đớn! Vô Song mắt lạnh nhìn hai người đàn ông giở trò quỷ, hai tên lường gạt! Đè nén bức bối, rồi từ trên xe đi xuống! Đông Bác Hải đưa tay muốn dắt tay của cô đi, nhưng mà bị cô lạnh lùng né tránh, anh cũng không có tức giận, mà ngược lại cười thoải mái. Chúc Kỳ đi ở phía trước dẫn đường, Vô Song đi ở chính giữa, Đông Bác Hải đi ở phía sau, lúc đi tới cửa phòng, thì Chúc Kỳ sờ sờ trên người, và đột nhiên gào to, “Hồng bét, em quên mang chìa khóa rồi!” Hai người sau lưng cùng nhả mày, cậu ấy sao lại quên đem theo chứ! “Chị, anh rể hai người ở chỗ này chờ em một lúc, em trở về lấy chìa khóa, rất nhanh sẽ trở lại!” “Không cần phiền toái như vậy, đập ổ khóa ra là được rồi.” Đông Bác Hải ngăn anh ta lại. “Đúng nha!” Vỗ ót một cái, Chúc Kỳ cảm thấy mình thật ngốc. Anh ở bên cạnh tìm một cục đá, rồi bắt đầu đập khóa cửa, Vô Song tránh ra lăm lét nhìn trái phải. Quen thuộc, thật sự rất quen. Nơi này mỗi thứ dường như cô cũng gặp qua, nhưng mà không nghĩ ra, cô nhắm mắt lại thử hồi tưởng. “Phá thai.” Là giọng một người đàn ông thô thiển cuồng, rất đáng sợ, cô cự tuyệt nghĩ đến. “Vô Song, nhớ, mẹ đặt chìa khóa ở bên trong chậu hoa, con về nhà mà không có ai, thì lấy chìa khóa ở chỗ này.” Mẹ! Chậu hoa! Cái chìa khóa! Mở mắt, cô dựa vào hình ảnh trong đầu đi tới trước chậu hoa để cái chìa khóa, hoa đã sớm khô héo, chỉ có bùn đất khô nứt, cô nâng chậu hoa lên rồi ném vỡ, bùn đất khô nứt vỡ ra, tìm một lúc, thì quả nhiên trong đất bùn có một cái chìa khóa đã rỉ sét, cô moi chìa khóa ra, ngơ ngác nhìn, nước mắt nhanh chóng làm mờ hồ tầm mắt. Đã xảy ra chuyện gì? Sao cô lại biết nơi này cất giấu một chiếc chìa khóa! Cô muốn nhớ nhiều hơn muốn biết rõ sự thật, nhưng càng nghĩ sâu, đầu lại càng đau, Vô Song ôm lấy đầu của mình, đánh vào! “Vô Song, Vô Song, Vô Song em làm sao vậy!” Đông Bác Hải vội vàng vàng đi tới, ngồi xổm người xuống ôm cô vào lòng, đè tay của cô lại. Sau khi Vô Song tỉnh táo lại thì hút hút lỗ mũi, Đông Bác Hải chậm rãi buông cô ra, cúi đầu hỏi: “Sao thế, nhức đầu à, có muốn anh đưa em đến bệnh viện hay không?” Cô nhẹ nhàng lắc đầu, đứng lên giữ chìa khóa thật chặt ở trong lòng bàn tay! “Mở rồi!” Bên kia Chúc Kỳ kêu lên một tiếng, hai người đi tới, lúc đẩy cửa ra thì bên trong có một mùi nấm mốc khó ngửi rất nồng tản ra, ba người cùng bóp lỗ mũi, Chúc Kỳ đi ở phía trước quét mạng nhện, chỉ vào tường rồi quay đầu trở lại hưng phấn giải thích với Vô Song: “Chị, chị xem, tất cả dán trên tường đều là bằng khen chị đạt được lúc ở mẫu giáo!” “Chỉ có ở mẫu giáo thôi sao?” Cô theo bản năng mà bật thốt lên. “Ách!” Chúc Kỳ lộ ra ngượng nghịu, chỉ có mẫu giáo thôi! “Vậy là tốt rồi, từ nhỏ đến lớn ngay cả một tờ giấy khen anh cũng không có.” Đông Bác Hải xoa dịu nói. “Em cũng vậy, em cũng vậy!” Giống như là chuyện gì đó rất vinh quang, Chúc Kỳ cười ha hả và đáp lại. Vô Song chau chau mày, cảm thấy anh ta hơi ngốc! Cô dời mắt đi vào trong phòng, hai người theo sát ở phía sau, từng cái góc trong phòng này, từng cái bày biện, đều là quen thuộc như vậy, quen thuộc đến mức chỉ cần cô nhắm hai mắt lại cũng có thể biết vị trí của bọn nó, cô bước vào gian phòng nhỏ cô đã từng ở qua, mở tủ quần áo ra, động tác này, cô làm như là chuyện đương nhiên, thoải mái giống như đã trở về rất nhiều lần. Trong tủ quần áo, đều là y phục của cô, được gấp rất chỉnh tề, cô đưa tay sờ sờ, giống như tâm linh bị khuấy động, trong đầu có vô số đoạn ngắn thoáng qua, đáng tiếc, cô bắt không được một ảo ảnh, nặng nề thở dài một hơi, trong lúc vô tình ánh mắt rơi vào một cái váy màu xanh da trời, cô cầm lấy váy ở trong tay, ở bên môi của cô bật thốt lên một câu: “Yên nhi nói, tôi mặc cái chiếc váy này là đẹp mắt nhất!” Hai người đều chấn động một cái! “Chị, chị nhớ được rồi!” Nhất là Chúc Kỳ, vui mừng đến độ thanh âm đều run rẩy, chị nhớ Yên nhi. “Nhớ tới cái gì?” Quay đầu lại, nét mặt của cô rất mờ mịt. “Mới vừa rồi chị nói, Yên nhi nói chị mặc chiếc váy này là đẹp mắt nhất, chị, chị đã nhớ được Yên nhi.” Yên nhi! Yên nhi! Tên này rất quen thuộc, nhưng cô lại không nghĩ ra, cô nhú chân mày rồi hỏi: “Ai là Yên nhi.” “Yên nhi là người bạn tốt nhất của chị, chị không nhớ rõ sao?” “Không nhớ rõ!” Cô nghĩ nghĩ vẫn là không nhớ được. “Không nhớ rõ không sao, từ từ đi!” Đông Bác Hải mỉm cười và nói. Vô Song nhìn anh một cái, rồi quay đầu lại, anh đè bả vai

của Chúc Kỳ lại, lặng lẽ nói với anh ta: “Đừng ép cô ấy quá, cô ấy sẽ chịu không nổi đâu!” “Anh rể, em là lo lắng thay cho anh.” Thật ra thì anh cũng không có gì, chị không nhớ anh thì không sao, chỉ cần anh nhớ chị là được rồi nhì! Ngược lại anh ấy, hai người rõ ràng là gần trong gang tấc, nhưng quan hệ lại xa hơn chân trời còn không lo lắng sao, ai! Nụ cười bên khóe miệng của Đông Bác Hải lộ ra một chút khổ sở, là anh hại Vô Song mất trí nhớ, bao dung cô tất cả, anh đều cam tâm tình nguyện, chỉ là anh không biết mình có thể chống đỡ được bao lâu! “Nhìn xong rồi, không có ấn tượng gì!” Vô Song đóng tủ quần áo lại, thần sắc bình tĩnh như cũ. “Không thể nào, chị nhất định có một chút ấn tượng!” Nếu như không có ấn tượng, chị sẽ không nói ra câu mới vừa rồi. Vô Song cảm thấy cậu ấy hơi phiền phức, không muốn bị cậu ấy quẩn lầy nên bắt đắc dĩ nói: “Được rồi, tôi nguyện ý tiếp nhận, tôi từng ở qua nơi, hơn nữa là anh em với cậu, hiện tại tôi mệt mỏi rồi, muốn trở về nghỉ ngơi!” Cô vươn người, thoát nhìn là rất mệt mỏi. “Chị, em thật sự không có lừa chị!” Chị qua loa làm tim của Chúc Kỳ đau đớn, muốn chị nhận rõ sự thật, chứ không phải giống như đứa em trai muốn gần người chị giàu có anh không có thiếu tiền! Đông Bác Hải chụp bả vai của anh ta lần nữa, ý bảo anh ta đừng đau lòng, Vô Song cũng không phải là cố ý. Vô Song di chuyển con người, hơi cong môi lên, phát hiện ở sau lưng Chúc Kỳ có một bàn học nhỏ, cô nghiêng cổ nhìn sang, một góc bàn học có treo một cái khóa nhỏ, cô đi tới vịn vào khóa nhỏ, lại quỷ thần xui khiến mở nó ra, khóa cũng không có khóa lại, gỡ khóa xuống, cô mở nắp ra, bên trong một quyển album, cô lấy album ra vỗ vỗ bụi bậm phía trên, sau đó mở ra — Trang thứ nhất là cô và Yên nhi chụp chung, bọn họ khi đó ước chừng mười một mười hai tuổi, Yên nhi ẩn vai của cô, nụ cười trên mặt hai người cũng rất hạnh phúc, quen thuộc, thật sự rất quen, nhưng nghĩ không ra! Tiếp theo cô mở ra trang album thứ hai, là cô và Kiều Lệ Vũ, khi đó cô mười sáu tuổi, nhẹ nhàng rúc vào trong lồng ngực Kiều Lệ Vũ, trên gương mặt đỏ hồng tràn đầy nụ cười ngọt ngào và ngượng ngùng, nhìn ra được, khi đó cô thật sự rất hạnh phúc. “Lệ Vũ!” Lại một câu nói được bật thốt lên, lần này trong đầu cô không còn là trống rỗng, mà là thật sự có ấn tượng về đoạn ngắn lúc cô và Kiều Lệ Vũ yêu nhau. “Có phải tôi cùng một người đàn ông tên Lệ Vũ qua lại không?” Cô quay đầu có chút không tự tin mà hỏi Chúc Kỳ. “Chị, chị nhớ được cái gì vậy?” Lần này, Chúc Kỳ không dám kích động, sợ lại là lấy gở trúc mà mức nước, không vui, chỉ là thử hỏi ngược lại! “Không biết.” Cô sững sờ một lúc, “Chỉ là có ấn tượng, từng có một người như thế!” “Chị, chị thật sự nhớ tới.” Xác định là chị thật sự nhớ được một chút, Chúc Kỳ kích động, “Không sai, không sai, anh Lệ Vũ là mối tình đầu của chị, tình yêu của hai người là công khai, khi đó chị là kẻ thù chung của nữ sinh toàn trường, thường bị họ bắt nạt đến mức vết thương chồng chất mà về nhà, em hỏi chị nhưng chưa bao giờ chị nói, sau đó anh Lệ Vũ phát giận với chị, thì chị mới nói ra! Còn nhớ rõ không, lần đó anh Lệ Vũ vì chị mà dạy dỗ đám nữ sinh kia, phải đến nửa tháng cũng không dám lộ diện ở trường học!” Đông Bác Hải nghe vào trong tai lại là đau, không có một chút ghen tức, mà chỉ có đau lòng, đau lòng vì cô ngốc! Đau lòng vì cô dần! Đau lòng hơn chính là cô đối với tình yêu cổ chấp cùng ương ngạnh. Anh cũng từng ở vào cái tuổi đó, nên biết được ghen ghét của các nữ sinh rất điên cuồng, thủ đoạn rất tàn nhẫn! Anh không dám nghĩ tới bộ dáng chồng chất vết thương của cô, sợ đau lòng! “Sao tôi không có ấn tượng?” Cô thật sự không có ấn tượng, bởi vì chuyện này Kiều Lệ Vũ căn bản không có nói với cô. “Sau đó thì chúng tôi chia tay sao?” Cô giống như là đang nghe chuyện xưa, tràn đầy tò mò. “Không có!” Chúc Kỳ lắc đầu. “Không?” Cô mê hoặc rồi, “Bây giờ chúng tôi vẫn còn ở cùng nhau!” A ~ quan hệ phức tạp quá nhỉ. “Không có!” Anh lại lắc đầu, rồi đưa mắt nhìn sang Đông Bác Hải, “Bởi vì một lần ngoài ý muốn, chị mang thai con của anh rể, ra nước ngoài sống chín năm, sau khi sinh hạ đứa nhỏ thì về nước, chị ở chung một chỗ với anh rể, và vẫn có khoảng cách với anh ấy.” “Cái gì ngoài ý muốn.” Sao cô nghe không hiểu. “Cái gì ngoài ý muốn không quan trọng, quan trọng là, chị, người chị yêu thật sự là anh rể.” Chúc Kỳ đẩy Đông Bác Hải lên trước mặt nàng. Thản nhiên buông lỏng lông mi ra, Vô Song giống như là hiểu được cái gì, biểu lộ có chút tức giận: “Các người làm ra nhiều thứ như vậy, mục đích chính là muốn tôi tiếp nhận anh ta.” Hai người ngơ ngẩn, đặc biệt Đông Bác Hải là vô tội nhất, anh hoàn toàn không cảm kích bọn họ ở sau lưng làm chuyện gì, anh chỉ là nghe con trai nói, cậu nhỏ mang Vô Song về nhà ngoại, anh mới lái ô-tô chạy tới tìm cô! “Chị, chị hiểu lầm rồi, bọn em làm những thứ này cũng chỉ là muốn cho chị nhận rõ sự thật.” Vô Song mím chặt khóe môi, cậu ta thừa nhận là bọn họ đã dự tính trước! “Tiểu Kỳ, các người làm cái gì?” Đông Bác Hải không hiểu nên hỏi, lại chọc Vô Song lạnh lùng cười nhạo: “Anh đừng đánh trống lảng, chuyện này tôi thấy căn bản là do một tay anh bày kế, nghĩ tới tôi mắc lừa, hiện tại thấy chuyện đã bại lộ rồi, anh muốn làm người ngoài cuộc toàn thân mà lui!” Thật ra thì anh hào phóng thừa nhận, ngược lại cô cảm thấy anh là một người đàn ông làm mà không thừa nhận, điều này cũng làm cho cô xem thường anh! “Chị, chuyện này không liên quan đến anh rể, nếu chị cảm thấy bị lừa dối, thì oán trách em đi, nhưng mục đích bọn em làm như vậy, thật sự là muốn giúp chị khôi phục trí nhớ, cũng không phải là muốn lừa gạt chị cái gì.”

Chúc Kỳ không đành lòng thấy chị mình hiểu lầm anh nữa, dứng cảm đứng ra nói. “Các người thật sự làm cho tôi cảm thấy dối trá!” Cô lạnh lùng nhìn bọn họ, chán ghét mà nói, vung quyển album lên trên giường, cô tức giận muốn rời đi. Đông Bác Hải xông lên, không để ý tới kháng cự của cô, mà cầm hai cánh tay của cô: “Vô Song, cho anh thời gian một tuần, nếu anh không tìm về trí nhớ của em, anh nguyện ý buông tay.” Cô lạnh lùng nhìn anh mà không nói, không hiểu là anh có ý gì. “Một tuần! Trong vòng một tuần nếu anh không tìm về trí nhớ của em, anh cho em tự do, vĩnh viễn sẽ không quấn lấy em, em nguyện ý đánh cuộc với anh một lần không?” Ánh mắt anh kiên định trong đó có nước mắt di động, trong lòng của cô bỗng xuất hiện một cảm xúc, đó chính là cảm động. Cô không thể cảm động với anh ta, giữa bọn họ vĩnh viễn không thể được, cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên Frankie cô yêu mến bị sát hại, vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho anh ta! “Được!” Cô đáp ứng chỉ vì tự do của mình, “Tôi hi vọng đến lúc đó, anh không có đổi ý!” “Đại trượng phu, một lời nhất định!” Anh cười, rất có lòng tin có thể tìm về trí nhớ của cô ấy, dựa vào quan sát của anh, Vô Song đối với chuyện quan tâm, ấn tượng rất sâu sắc, nếu như cô ấy thật sự yêu anh, không thể nào quên chuyện bọn họ từng làm qua! Anh dắt tay của cô đi, chuẩn bị mang cô đến một chỗ, nhưng anh mới vừa chạm vào tay của cô, thì cô nhảy cảm tránh ra và lại còn la lớn: “Anh làm gì đấy?” “Dẫn em đi một chỗ.” Anh lại duỗi tay qua lần nữa, mà còn nắm tay cô thật chặt, khiến cô giãy giụa kịch liệt, “Anh buông tôi ra, khốn kiếp!” Cô ghét anh động tay động chân với mình! Anh không giận mà ngược lại còn cười, và vẫn rất có kiên nhẫn mà nhắc nhở cô: “Mới vừa rồi em đã đáp ứng cho anh thời gian một tuần, thế nào? Hiện tại nhanh như vậy đã muốn đổi ý rồi!” “Tôi không có!” Vô Song mạnh miệng nói: “Tôi đáp ứng cho anh một tuần, cũng không đồng ý anh có thể tùy tiện mà động tay động chân với tôi!” “Không động tay động chân, làm sao giúp em tìm về trí nhớ, đừng quên ban đầu chúng ta là tình nhân, em cũng đã đáp ứng, sẽ làm bạn gái của anh một tuần, hiểu chưa!” Lòng mày tuấn tú nhướng lên, anh khôi phục lại bá đạo cùng tà khí ban đầu, anh như vậy, làm cho cô tức giận, nhưng lại không thể ghét!

202. Chương 202: Đại Kết Cục (10)

Đông Bác Hải dẫn Vô Song đi tới phố quà vặt mà cô đã từng dẫn anh tới, bởi vì là ban ngày, cho nên con đường này vẫn còn yên tĩnh, cửa hàng bánh trôi đã mở cửa, mà bên trong chỉ có vài khách hàng! Anh nắm tay của cô đi tới trước bàn bột mì làm bánh trôi, Vô Song thấy anh cuốn tay áo nên không hiểu mà hỏi: “Anh muốn làm gì?” “Bao bánh trôi!” Anh trả lời rất dứt khoát lưu loát, trên mặt còn tràn đầy nụ cười ấm áp của chàng trai mới lớn. “Minh bao bánh trôi để ăn sao?” Vô Song lại có vẻ rất kinh ngạc, còn có quán bảo khách từ mình làm đồ ăn? “Ừ.” Đông Bác Hải gạt đầu một cái, rồi sau đó lại nắm tay của cô, “Đi rửa sạch tay, chúng ta cùng nhau làm.” “Không cần!” Hất tay của anh ra, Vô Song nhìn anh có chút tức giận, “Đồ anh làm bẩn!” Cô mới không cần ăn đồ anh ta làm! Nhất thời nụ cười bên môi của Đông Bác Hải cứng lại, nhìn cô nhưng cũng không có tức giận, chỉ là có loại khổ sở như bị gai châm! “Anh yêu, đến rồi! Đến rồi! Chỗ này chính là quán bánh trôi của Vương bà.” Lúc này có một đôi tình nhân trẻ tuổi đi vào, cô gái hưng phấn đi tới trước bàn bột mì, liếc mắt nhìn chính là nơi này không sai, cô gái vừa mừng vừa sợ gần như là muốn nhảy dựng lên, “Anh yêu, em nghe đồng nghiệp nói, ăn bánh trôi đồng tâm mà đôi phương tự tay bao ình, thì hai người sẽ vĩnh kết đồng tâm!” Bánh trôi đồng tâm! Rất quen thuộc, giống như là đã nghe qua ở đâu rồi? Cô đi tới nhìn các loại nhân bánh đặt ở trên mặt bàn một chút, Đông Bác Hải thấy cô có phản ứng, nên hỏi dò: “Em thích ăn nhân bánh gì.” “Hoa hồng!” Cô không chút nghĩ ngợi mà bật thốt lên, chợt cô sững sốt một chút, cô làm sao biết có nhân bánh hoa hồng, chẳng lẽ trước kia cô thật sự đã ăn rồi. “Hiện tại muốn ăn không?” Nụ cười lại một lần leo lên gương mặt tuấn tú của anh, Vô Song bắt đầu có ấn tượng. “. Muốn!” Cô có do dự, nhưng cũng chỉ do dự một giây, lý trí áp chế khát vọng trong lòng, cô thật sự muốn nếm nhân bánh hoa hồng rồi cuộc là có vị gì. “Vậy chúng ta đi rửa tay, rồi bắt đầu làm đi!” Anh vung bàn tay về phía cô, phát ra xin mời. Vô Song nhàn nhạt nhìn anh một cái, thật sự có một xúc động muốn cầm tay của anh, ngón tay xanh nhạt giật giật, cuối cùng cô dời mắt đi, đem bàn tay không nghe sai bảo nắm chặt thành quả đấm, đi thẳng tới vòi nước. Thu hồi lại bàn tay trống rỗng, Đông Bác Hải an ủi mình, cho cô ấy một chút thời gian, nhất định cô ấy sẽ nhớ tới mình! Hai người rửa tay xong trở lại, thì cặp tình nhân kia đã bắt đầu rồi, hiển nhiên nguyên liệu bao bánh trôi của hai người đó cũng không được, bột mì không phải quá khô thì chính là quá nhão, Vô Song có chút nhịn không

được, tiến lên nói: “Đem bột mì làm thành một cái bao, rót nước vào bên trong gần một nửa, sau đó trộn đều bột mì, như vậy cũng sẽ không quá khô hoặc quá nhão rồi!” Cặp tình nhân làm theo lời cô nói, quả nhiên, lần này bột mì rất vừa vặn, không khô cũng không nhão, cô gái liên tục nói cảm tạ cô, cô nhẹ nhàng cười một tiếng, như gió xuân tắm mình, ấm áp lòng người. Đông Bác Hải nhìn có chút ngầy dại, Đông phu nhân của anh rót cuộc cũng cười! “Anh nhìn tôi làm gì?” Phát hiện ánh mắt của anh đều không nháy mà nhìn mình chăm chăm, Vô Song thu lại nụ cười, có chút hung ác mà trừng mắt liếc anh một cái, rồi cúi đầu, thật ra thì cô ngượng ngùng! Đông Bác Hải cười cười, “Vô Song, em biết cũng rất nhiều.” “.” Tay nhào bột mì của cô dừng lại, và chau chặt lông mày, đúng a! Sao cô lại biết nhiều như vậy? Thấy cô sững sờ, Đông Bác Hải lặng lẽ đưa tay qua, ở trên mặt cô lau bột mì, cô kích động đến mức giống như con nhím bị kinh sợ, theo bản năng lộ ra gai cả người, rống lớn một tiếng với anh: “Anh làm gì vậy, cách tôi xa một chút!” Một tiếng rống này của cô, đưa tới vô số ánh mắt, nhất là khi cặp tình nhân ở bên cạnh cô, bị cô rống đến ngầy người, mới vừa rồi cô ấy còn dịu dàng như vậy, sao đột nhiên lại hung như vậy! Ánh mắt giận dữ của cô nhìn chăm chăm vào Đông Bác Hải, chán ghét mà lau đi phần bột mì ở trên mặt, vốn là tâm tình tốt, trong nháy mắt đã không còn sót lại gì, cô tức giận mà xoay người đi ra khỏi quán. “Vô Song! Vô Song!” Đông Bác Hải đuổi theo, giữ cánh tay của cô lại, và vội vàng giải thích: “Anh đùa với em thôi.” “Buông tay!” Cô không nhịn được mà phun ra hai từ lạnh lùng này. “Vô Song!” Cô không thích, anh không đùa cô nữa thì được rồi, anh cũng là đang giúp cô khôi phục trí nhớ, cũng không phải trêu cô! “Tránh ra!” Cô hoàn toàn tức giận, đã dùng sức đẩy anh ra, vì dùng sức rất lớn nên Đông Bác Hải bị cô đẩy lui một bước, và cô bực tức bước đi! Cô giận dữ nên đi rất xa, đến khi tỉnh táo lại thì mới phát hiện mình lạc đường, mà Đông Bác Hải cũng không có đuổi theo! Cô nhìn chung quanh một chút, lại có chút mong đợi sự xuất hiện của anh, bởi vì cô không quen cuộc sống ở nơi đây! Mà cô lại không dám đi loạn, nên ở nguyên tại chỗ, chờ anh đến tìm cô, nhưng chờ mấy tiếng đồng hồ, sắc trời cũng dần dần tối, gió mát vào đêm cuối mùa thu lại lạnh tận xương bao quanh lấy thân thể, nên Vô Song lạnh đến run rẩy bầy! Vừa sợ, vừa mong đợi, sao anh còn chưa tới? Người xấu! Biết rõ cô không có chỗ đi, còn để cho cô một mình lang thang ở bên ngoài! Thời gian lại qua bao lâu cô cũng không tính được, chỉ là sắc trời hoàn toàn tối rồi! Bốn phía đen như mực, Vô Song đứng ở bên dưới đèn đường, ánh sáng màu vàng nhạt kéo bóng dáng của cô thật là dài rất dài, không nhìn thấy người nhưng lại có thể nghe được tiếng kêu của các loại động vật, vào ban đêm có vẻ đặc biệt thê lương, kinh khủng! Nơi này vốn là khu hoang vắng, ngoại trừ mấy hộ dân nghèo khổ thì cũng có một vài hang ổ của đám lưu manh, cô gấp đến độ sắp khóc, trong lòng mắng Đông Bác Hải không có lương tâm, thậm chí hoài nghi anh cố ý ném mình ở nơi này tự sinh tự diệt! Tư vị bị người vứt bỏ, không dễ chịu! Thật sự không dễ chịu chút nào! Cô ngoại trừ khổ sở, còn có đau lòng, nghĩ đến mặt của Đông Bác Hải thì trong đầu có vô số đoạn ngắn vội vã thoáng qua, cô cũng đã thành thói quen không bắt lấy, bởi vì căn bản bắt không được! Được rồi! Cô thừa nhận, hiện tại cô rất muốn anh, rất muốn rất muốn anh lập tức xuất hiện ở trước mặt mình mang cô đi khỏi địa phương quỷ quái này, cô thật sự rất sợ, thật sự hãi! “Ồ, hình như trước mặt có một em gái!” “Ồ đâu? Ở đâu?” “Thì ở bên dưới đèn đường phía trước!” “Đúng! Đúng rồi, nắc! Đi, đi xem một chút!” Hai tên du côn uống say, say khướt đi tới phía Vô Song, cô đang ủ rũ cúi đầu nên cũng không có ý thức được là có người đang đến gần, đợi cô phát hiện thì hai con quỷ say thì đã chắn cô hai bên, một tên trong đó nói: “Này dáng dấp của em gái này thật sự đẹp.” “Thật sự là em gái xinh đẹp” Một tên khác bỉ ổi mà nuốt nuốt nước miếng. Vô Song chán ghét nhìn hai tên đó một cái, đang muốn đi về phía trước, thì tên nuốt nước miếng nhảy chân qua ngăn cản cô, “Em gái đã trẻ thế này rồi, sao em còn ở chỗ này một mình?” “Tôi ở chỗ này chờ người!” Cô cố làm ra vẻ bình tĩnh và nói. Hai tên nhìn nhau, cười ha ha, tên nọ nói tiếp: “Em gái, bọn anh chính là người em đang đợi!” “Các người muốn làm gì, tránh ra!” Tên nọ đột nhiên ôm cổ cô, cô gấp đến độ hô to, giơ chân lên dùng sức húc, tên nọ đau đến khóc cha kêu mẹ, buông tay ra cong người xuống, bưng kín mệnh căn của gã. Được thoát khỏi, đương nhiên là Vô Song muốn chạy trốn rồi, nhưng cô còn chưa kịp chạy trốn thì lại rơi vào bên trong lồng ngực của một tên khác, lần này là cô bị người ôm lấy từ phía sau, hơn nữa còn ôm rất chặt, vô luận cô giãy giụa thế nào cũng không được, sức lực của đàn ông quá lớn! “Cứu mạng, cứu mạng a!” Cô gấp đến độ hô to, cái tên bị cô húc một cước, miễn cưỡng đứng thẳng lên, cực kỳ tức giận mà cho cô một cái bạt tai vang dội, “Con điểm thúì, giả bộ trình tiết cái gì, ông mày đây là để mất tới mày nên mới muốn mày, mẹ kiếp, mày còn dám làm hại anh em của ông đây, ông đây xem là mày không muốn sống rồi.” “Mẹ kiếp, mày nói nhảm nhiều như vậy làm gì, giúp một tay đi!” Tên kia đá gã một cước, hai tên ấn cô lên trên mặt đất, Vô Song thét lên và khóc, “Tránh ra, cứu mạng a, cứu mạng, Đông Bác Hải cứu mạng.” “Mày trước hay là tao trước.” “Nói nhảm, tao lớn hơn mày, nhất định là tao tới trước!” “Là tao phát hiện nó trước, nên tao tới trước.” “Ba!” Một cái tát hung hăng vỗ lên trên đầu tên bị đau, gã đó khinh

bị: “Không phải tao, mày có thể giải quyết nó?” Tên bị đau im lặng, lặng yên một chút, rồi buồn buồn thốt ra: “Được rồi, mày trước đi!” “Cút ngay, cứu mạng, Đông Bác Hải cứu mạng!” Vô Song chân tay run rẩy, môi còn run hơn, cả người cô đều đang phát run, bị run sợ tới mức giống như lá rụng trong gió. Mặc kệ cô kêu thế nào, cũng vô dụng, tên kia đang thô lỗ cời y phục của cô, rất nhanh đã giật áo khoác của cô ra, cô thật sợ hãi, nên mắt không chế mà thét lên — “Ba!” Không chút thương hương tiếc ngọc, cô bị tát một cái thật mạnh. “Không được quấy!Ồn ào quá, ông ày chết!” Tên đàn ông đánh cô, không kiên nhẫn nên quát khê một tiếng, cô mới không sợ gã đe dọa, vẫn như cũ liều mạng hô to: “Đông Bác Hải cứu mạng, cứu mạng.” “Ba!” Lại một cái tát lên trên mặt cô, khóe miệng toé ra máu, nháy mắt, trí nhớ trong đầu giống như là nước lũ tràn lan vọt tới phía cô — “Mẹ kiếp, ông đây coi trọng mày nên để mắt mày, đừng thấy cho chút mặt mũi mà lên mặt!” “Mẹ kiếp, mày còn lộn xộn nữa, có tin ông đây trước hiếp sau giết hay không!” Máu, đầy dất là máu! Đầy tay là máu! Khắp người cũng là máu! Cô đã từng gặp qua tình hình này, hơn nữa. Hơn nữa cô còn giết người! “A.” Cô đột nhiên giống như nổi điên mà gào thét! Vô Song! Đông Bác Hải ngồi trên xe rừng mình, đột nhiên trợn to hai mắt. “Tổng giám đốc, bên kia có người!” An Sâm lái ô-tô chỉ vào đèn đường phía trước và nói, Đông Bác Hải chỉ liếc mắt, con người sâu thẳm liền giận đỏ, hoảng sợ mà đẩy cửa xe ra, nhảy xuống xe, và hỏa tốc chạy tới, còn An Sâm theo sát phía sau. “Cút ngay! Cút.” Miệng của tên đàn ông ghê tởm hôn lên trên cổ trắng nõn của cô, cô bị sợ tới mức mềm như bún, chỉ có thể khóc nức nở. “Khốn kiếp!” Đông Bác Hải đã chạy tới, tức cũng không kịp mà đập một tên đàn ông ở trên người cô một phát rồi lôi dậy, lại một quyền nữa đánh lên làm hai cái mũi phun máu như bão tố! “Vô Song!” Anh vội vã cởi áo khoác Tây phục xuống đắp lên y phục mỏng của cô, đỡ cô từ trên mặt đất lên, ôm vào trong ngực và an ủi cô: “Không sao, không sao!” “Ô ô.” Tựa vào trong ngực anh, Vô Song sợ tới mức run lấy bầy, nức nở không ngừng! “Không sao, ngoan, đừng sợ!” Anh lấy cô đầu đặt ở trên lồng ngực, để cho cô cảm nhận được tiếng tim đập của anh, cho cô ấm áp! Tên đàn ông bị đánh phun máu mũi không phục, nên bò dậy muốn dạy dỗ lại, An Sâm đi tới một cước đá gã bay ở mặt đất lần nữa, hơn nữa còn dùng giày da đập mu bàn tay gã, chà chà mấy cái, gã đau đến mức nhe răng trợn mắt, đây coi như là trừng phạt đối với gã, nhìn xem sau này gã còn dám làm xằng làm bậy hay không! Tên đàn ông bị đau thì đã sớm bị thân thủ của họ làm cho sợ tới mức ngã ngồi ở trên mặt đất, hoảng sợ nhìn bọn họ, vội vàng cầu xin tha thứ: “Đại ca! Đại gia! Van cầu các người bỏ qua cho tôi, tôi biết sai rồi, tôi không bao giờ làm bậy nữa!” An Sâm chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn, cứt chuột, nhìn lâu một chút cô cũng ghê tởm, chuyển mắt qua nhìn về phía tổng giám đốc và Vô Song! “Anh đã đi đâu? Tại sao ném tôi ở chỗ này một mình?” Cô nức nở mà chất vấn. “Anh đi tìm em.” Đông Bác Hải hình như còn chưa từ trong kinh hồn lấy lại tinh thần, chân mày vẫn chau chặt như cũ. “Anh gạt người!” Tìm cô, sao vào lúc này mới đến, thiếu chút nữa cô liền bị. “Anh không có lừa em!” Anh trả tiền xong chuẩn bị đi tìm cô thì cô đã biến mất không thấy thân ảnh, nên anh gấp đến độ tìm cô khắp nơi, nhưng không thấy người cô, sau đó anh thấy một cô gái mặc quần áo giống cô leo lên xe taxi, anh cho rằng đó là cô, nên đã đuổi theo xe taxi, anh tốn một thời gian rất dài mới lái ô-tô đuổi theo xe taxi kia, nhưng sau đó lại phát hiện không phải! Anh nóng nảy mà gọi điện thoại cho An Sâm sai người tìm cô khắp nơi, cũng giống như chín năm trước, gần như tất cả thành phố SHI lên trời cũng không thấy người cô, cuối cùng An Sâm đề nghị lái ô-tô trở lại tìm, quả nhiên cô thật sự vẫn còn ở nơi này! Cảm ơn trời đất, anh tới kịp thời! Nếu không, anh lại sẽ ình thêm một vết sẹo! “Đông Bác Hải, anh thả tôi đi có được hay không, tôi không muốn ở lại chỗ này!” Nơi này quá đáng sợ, cô nhớ lại có quá nhiều đau khổ. Nghe được những lời này của Vô Song, An Sâm cũng không nhịn mà được âm thầm thở dài, cô cũng khó chịu thay tổng giám đốc! “.” Đông Bác Hải im lặng, ánh mắt không có tiêu cự nhìn cô, hồi lâu anh mới nặng nề mở miệng: “Em thật sự muốn rời khỏi anh như vậy?” “Ừ!” Cô cũng không có chút do dự mà liên tục gật đầu. Đông Bác Hải hít mũi thật sâu, đem nước mắt sắp tràn mi bức trở về, không cho cô câu trả lời chắc chắn, chỉ đỡ cô lên giao qua tay An Sâm, An Sâm đỡ cô, cô vịn cổ không hiểu mà nhìn Đông Bác Hải, dường như đang đợi đáp án của anh! “Phu nhân, cô thật sự không có chút cảm giác nào với tổng giám đốc sao?” An Sâm thật sự nhìn không được nên mới hỏi. Cảm giác? Đương nhiên là có! Chỉ là cô cự tuyệt động lòng với anh, lòng của cô đối với anh đã khóa lại! Bởi vì cô hận mình yêu anh. Vô Song không trả lời câu hỏi của An Sâm, mà là vịn cổ về cúi đầu xuống, An Sâm vừa đưa cô lên xe, sau khi đóng cửa xe, thì quay đầu lại nhìn thấy gã đàn ông bị đau ngồi dưới đất bò dậy, vọt tới phía Đông Bác Hải, cô còn chưa kịp gọi anh ‘cẩn thận’ chỉ thấy sắc mặt anh bỗng chốc thay đổi. Sau đó anh đập một cước cho tên kia ngã lên trên mặt đất, máu nhiễm đỏ bên hông áo sơ mi trắng của anh! “Tổng giám đốc.” An Sâm đang muốn hỏi thăm thương thế của anh, anh giơ tay lên ngăn cô, ý bảo cô không cần kêu lên. Tên bị đau đã thương người, bị dọa đến mức chạy lẩn một vòng, một tên khác cũng chạy theo. Chạy

đứng đau đớn, Đông Bác Hải bước từng bước một khó khăn đi tới, mỗi một bước đều là máu, mỗi một bước đều giống như đi trên mũi dao, đi tới trước cửa sổ xe, anh gõ cửa sổ xe một cái, Vô Song mở ra, anh chống một tay lên trên xe, mỉm cười tao nhã với cô: “Anh đồng ý cho em tự do.” “Anh đồng ý.” Vô Song cho rằng nghe lầm, kinh ngạc nhìn anh. “Đúng, anh đồng ý!” Giọng điệu của anh có chứa một chút vô lại, nói mà chẳng quan tâm! Trong lòng Vô Song có chút mát mẻ không nói ra được, tự do không phải là cô muốn sao? Vì sao cô lại cảm thấy khổ sở. “Anh làm sao vậy?” Thấy trán anh đỏ mồ hôi lạnh, sắc môi trắng bệch, lo lắng bật thốt lên, cô theo bản năng thò đầu ra, muốn xem anh có bị thương hay không —

203. Chương 203: Đại Kết Cục (11)

“Đây là em đang quan tâm anh sao, coi chừng anh sẽ đổi ý không thả em đi đó!” Anh dè dặt đầu đang muốn vươn ra cửa cô, bộ dáng bất cần đời cười đến mức vẻ mặt vô lại với cô! “Ai quan tâm anh chứ!” Lườm anh một cái, Vô Song ngồi trở lại mạnh mẽ nói. Con người sáng của Đông Bác Hải ngay sau đó ảm đạm xuống, nụ cười ngụy trang cứng ở bên môi, nghiêng đầu sang nói với An Sâm: “Đưa cô ấy trở về!” “Tổng giám đốc anh thì sao?” An Sâm nhìn anh che vết thương và hỏi, anh thể mà lại không đi bệnh viện, để cho cô đưa phu nhân về nhà, có làm hay không! “Một lát sẽ có người tới đón tôi, các cô đi trước đi!” “Tổng giám đốc!” “Suyt!” Anh dùng một ngón tay đặt ở bên môi, nháy mắt với An Sâm, ý bảo cô không được cho Vô Song biết! “Tổng giám đốc, phu nhân biết rõ sự thật, anh cảm thấy cô ấy sẽ cảm kích anh sao?” An Sâm liếc mắt nhìn Vô Song nằm ngủ ở chỗ phía sau xe, và nhẹ giọng hỏi. Đông Bác Hải nhàn nhạt nhếch khóe môi, “Tôi không cầu cô ấy cảm kích.” “Nếu như tôi là phu nhân, tôi nhất định sẽ hận anh!” Nhiều lần lừa gạt cô ấy như vậy! Hận anh? ! A. Đây chính là anh hy vọng! “Mau mang cô ấy trở về đi, cô ấy mệt mỏi rồi!” Nhìn Vô Song mệt mỏi, anh thúc giục một tiếng, là bởi vì anh cũng sắp cảm cực không nổi mà ngã xuống ở trước mặt cô. “Tổng giám đốc, anh thật là một tên ngu ngốc!” An Sâm ngồi lên xe thì vành mắt đỏ rồi thấp giọng khiển trách anh một câu, sau đó lái xe đi. “Vô Song, anh yêu em!” Nhìn bóng xe biến mất, cánh môi ần ần nước mắt chua xót của anh đã không “nhấn” được nữa mà rơi xuống soàn soạt soàn soạt, đau lòng! Người đau! Thân thể không chịu nổi gánh nặng mà sụp đổ, anh ngã lên trên mặt đất. Thật ra thì cũng không có người tới đón anh! Anh muốn cứ yên tĩnh như vậy mà chết đi. Mất cô ấy, loại đau đớn không muốn sống này, anh đã hưởng qua một lần rồi! Đủ rồi! Nếu như không chiếm được cô, anh tình nguyện chết, ít nhất như vậy là một loại giải thoát xong hết mọi chuyện! **** Vô Song có một giấc mộng rất kỳ quái, cảnh tượng thay đổi trong nháy mắt, một lát là điều ở sân cỏ, một lát là bánh trôi ở cửa hàng nhỏ, một lát lại là pháo hoa ở bờ biển, rõ ràng là hư ảo như thế, rồi lại chân thật như vậy, những thứ này giống như đều cô đã từng trải qua, cô có phần ngây ngốc không rõ ràng lắm! Mơ mơ màng màng mở mắt, cô từ trên chỗ ngồi bò dậy, cô nhìn xuyên qua kiếng chiếu hậu thì nhìn thấy An Sâm đang khóc, liền hỏi: “Cô làm sao vậy?” “Phu nhân cô đã tỉnh?” An Sâm hít mũi một cái, lau nước mắt lung tung một cái. “Mới vừa rồi gió cát thổi tới, nên mắt bị xót.” “À!” Cô nhàn nhạt đáp một tiếng, bộ dạng u sầu giống như là có lời muốn nói, An Sâm xuyên qua kiếng chiếu hậu nhìn cô và hỏi: “Phu nhân, có phải cô có lời gì muốn hỏi tôi hay không.” “Làm sao cô biết? Ách. Cô biết thuật đọc tâm?” An Sâm không có tâm tình nói cười với cô ấy, vào thẳng chủ đề, “Muốn hỏi cái gì, thì tôi sẽ thành thực nói!” “Mới vừa rồi tôi nằm mộng, cảnh tượng trong mộng cũng chân thật giống như là đã từng xảy ra, mà tôi nghĩ như thế nào cũng nghĩ không được, nên muốn hỏi cô một chút, tôi cùng với anh ta thả điều sao?” Anh ta, chỉ Đông Bác Hải. “Ừ!” An Sâm ghen ngào ừ một tiếng. “Chúng tôi còn cùng nhau bao bánh trôi qua?” “Ừ!” “Còn cùng nhau xem qua pháo hoa?” “Ừ!” Đột nhiên, An Sâm không nhịn được mà rơi lệ! Xích — Xe thắng gấp một cái rồi ngừng lại, Vô Song không hề chuẩn bị nên đầu đập ở trên đệm dựa, cô đau đến nhăn lông mày. “Phu nhân, trước mặt không xa là đến nhà rồi, tôi đưa cô đến đây thôi.” An Sâm nóng nảy đuổi cô ấy xuống xe, mở cửa xe ra cho cô ấy. “A!” Cô không giải thích được mà đáp lời, chui ra cửa xe, chân trước cô vừa xuống xe, thì chân sau An Sâm đã đóng cửa xe lại, quay đầu xe lái đi — “Thật là người lập dị!” Nhìn đuôi xe của cô ta nghênh ngang rời đi, Vô Song nhỏ giọng mà nói thầm một câu. **** “Cha, cha nhất định phải chống đỡ nha!” Trong bệnh viện, Đông Bác Hải được đẩy vào phòng cấp cứu khẩn cấp, cậu nhóc và Chúc Kỳ bị chắn ở bên ngoài cửa phòng giải phẫu, mặt cậu bé đầy nước mắt nín vạt áo cậu mình thật chặt, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt nhìn cậu mình: “Cậu, cha sẽ

không chết chứ!” “Phi phi phi!” Chúc Kỳ liên phi ba lần, vuốt đầu của cậu bé, an ủi cậu bé: “Anh rể phúc lớn mạng lớn, không có việc gì đâu!” “Nhưng mà cha chảy rất là nhiều máu, so với lần trước còn nhiều hơn, ô ô.” “Yên tâm đi, tiểu QQ ngoan nha, cậu bảo đảm với con, cha con nhất định không có việc gì!” “Thật sao? Cậu ơi, trái tim nhỏ của con đâu!” “Tối, cậu xoa cho con.” “Thân nhân bệnh nhân, thân nhân bệnh nhân ở đâu?” Lúc này, từ trong phòng giải phẫu đi ra một nữ y tá, ở ngoài cửa vội vàng hô lên. Chúc Kỳ và cậu bé đi tới, Chúc Kỳ nói: “Tôi ở chỗ này.” “Bệnh nhân hiện tại đang ở trong thời kỳ nguy hiểm, cần lập tức làm giải phẫu, mời ký tên lên phần phiếu đồng ý này.” Tiểu Hộ Sĩ đưa giấy bút cho anh, Chúc Kỳ vừa nhận lấy vừa hỏi: “Tỷ lệ giải phẫu thành công có bao nhiêu?” “.” Cô y tá ấp úng không trả lời được. “ Bao nhiêu?” Động tác ký tên dừng lại, Chúc Kỳ nghiêng cổ liếc mắt cô ấy, có chút không nhìn được mà nhíu chặt lông mày. “Khoảng 20% đi!” “Cái gì?” Chúc Kỳ kích động đến mức thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, chỉ có 20, đây không phải là lấy tánh mạng của bệnh nhân làm thí nghiệm sao? Ném phiếu đồng ý đi, anh chỉ tay vào phòng phẫu thuật, “Đi vào bên trong gọi bác sĩ điều trị ra cho tôi!” “Bác sĩ đang vô máu cho bệnh nhân, tiên sinh ngài vẫn là nhanh chóng ký tên vào phiếu đồng ý đi, nếu mà trì hoãn thời gian điều trị cho bệnh nhân, sẽ.” “Sẽ thế nào?” Cô y tá bị ánh mắt lạnh của Chúc Kỳ dọa đến mức nói không ra lời, vẫn là An Sâm vội vàng đi tới, nhặt phiếu đồng ý từ trên mặt đất lên, ký tên rồi đưa cho cô y tá, kiểm lại Chúc Kỳ tâm tình đang nóng nảy. “Tiểu Kỳ, việc cấp bách là cứu tổng tài!” An Sâm nói. “Cô có biết tỷ lệ thành công của giải phẫu chỉ có 20% hay không, đây không phải là bắt mệnh người giỡn sao? Đcmm!” Anh khó chịu đến cực điểm nên cào cào tóc đuôi gà. “Cho dù chỉ có 1%, cũng chỉ có thể đánh cược một lần!” Không làm giải phẫu là chết, làm giải phẫu ít nhất còn có một chút hi vọng. “Ô ô. Con ghét mẹ.” Đây là lần đầu tiên cậu bé nói ra lời này, hai người lớn đều kinh hãi, Chúc Kỳ ấn đầu của cậu nhóc vào trong ngực của mình, không có trách cứ cậu bé, chỉ là nói an ủi cậu bé: “Ng Sloan, mẹ cũng không phải là cố ý, khó chịu thì hãy khóc ra đi, cậu cùng với con!” “Ô ô!” Hai tay nhỏ của cậu bé vòng chắc hông của cậu mình, An Sâm im lặng nhìn bọn họ một lúc, rồi quay đầu ngơ ngác nhìn phòng giải phẫu. Ba giờ sau, cửa phòng giải phẫu được đẩy ra, bác sĩ điều trị đi ra, lấy khẩu trang xuống nói với An Sâm: “Chúng tôi tận lực rồi!” Tận lực? “Có ý gì?” “Não của anh ta có một lần thiếu dưỡng khí, nên tế bào não bị tổn thương, còn nữa, vị trí anh ta bị thương là chỗ anh ta đã từng trúng đạn qua, ruột khâu lại đã đứt một lần nữa, bây giờ đã không còn cách nối lại, chỉ có thể tạm thời dùng ruột giả nối qua, phòng ngừa vật bỏ đi ở bên trong chảy vào nội tạng, bệnh nhân còn chưa có vượt qua giai đoạn nguy hiểm, các người phải chuẩn bị tâm lý, có thể anh ta. không chịu đựng nổi qua tối nay.” Không chịu đựng nổi qua tối nay! Mấy chữ này giống như sét đánh ngang tai, xông thẳng vào làm ba người trợn mắt hốc mồm, Chúc Kỳ lấy lại tinh thần trước níu lấy y phục của bác sĩ điều trị, tóm lấy ông ta: “Các người làm ăn cái gì vậy? Bệnh viện lớn như vậy mà cứu người cũng không cứu sống, mẹ kiếp, toàn bộ đều là phế vật, tôi mặc kệ các người dùng biện pháp gì cũng phải chữa khỏi anh ấy cho tôi, nếu không tôi đốt một cây đuốc cho bệnh viện này cháy luôn.” Anh thật sự sắp điên rồi, nên mới có thể nói bừa mà đe dọa! “Thân nhân bệnh nhân đừng kích động, chúng ta thật sự là tận lực rồi!” Bác sĩ khuyên bảo, lại chọc cho anh gầm thét một trận, “Tôi không cần ông tận lực, tôi muốn ông chữa khỏi cho bệnh nhân!” Bác sĩ lặng yên! “Chà!” Cậu bé khóc vọt vào, An Sâm theo sát phía sau, thấy bọn họ tiến vào, thì Chúc Kỳ cũng không muốn lãng phí thời gian với bác sĩ, nên đẩy ông ta ra rồi đi vào! Đông Bác Hải bị tiêm thuốc tê, nhắm chặt mắt yên lặng nằm ở trên giường, không khác gì một thi thể, sắc mặt tái nhợt giống như là một tờ giấy, trên lông mi dài cong còn dính chút nước mắt. An Sâm cúi đầu khóc, Chúc Kỳ cũng ửng hồng cặp mắt, nắm chặt quả đấm. Cậu bé chạy tới nằm ở bên tai của anh kêu gọi từng tiếng đau xót! “Cha, cha, cha.” **** “A!” Vô Song bị một cơn ác mộng làm cho thức tỉnh, lật người từ trên giường ngồi dậy, cả người mồ hôi lạnh chảy ròng ròng! Đông Bác Hải! Cô mơ thấy cả người Đông Bác Hải đều là máu, gần chết, trong mộng anh thật thê thảm. Bởi vì ác mộng mà trái tim sợ hãi từ từ khôi phục bình tĩnh, cô nhẹ nhàng xuống giường, đi tới trước cửa sổ kéo màn cửa sổ ra, bên ngoài trời đã rất sáng rồi, cô duỗi lưng mỏi, lau mồ hôi lạnh trên trán. “Đinh đong! Đinh đong!” Tiếng chuông cửa vang lên, Vô Song ngơ ngác một chút rồi chạy ra phòng khách mở cửa. “Xin hỏi anh tìm ai?” Đứng ngoài cửa là một người đàn ông áo đen xa lạ, cô cảnh giác hỏi. “Vô Song tiểu thư, xin chào ngài, tôi là phụng mệnh của tổng giám đốc, tới đưa cho ngài đến phi trường đây!” Người đàn ông cung kính và nói. “Ai?” Lệnh của ai? “Đông Bác Hải, tổng giám đốc Đông!” Người đàn ông giải thích. “À!” Không có một chút hưng phấn, chỉ có mất mát vô cùng tận, cô còn chưa nói đi nhanh như vậy, mà anh ta lại hạ lệnh đuổi khách nhanh như vậy! “Ngài đã thu thập đồ xong chưa?” Người đàn ông hỏi. “Chưa!” Cô vội vàng lắc đầu, “Anh chờ tôi một chút, tôi rất nhanh sẽ thu thập xong!” Bùm một cái, cô nhốt người đàn ông ở ngoài cửa. Nửa giờ sau, cô ăn mặc chỉnh tề, kéo valy hành lý đi ra! “Tiểu thư để tôi!” Người đàn ông lễ phép nhận lấy valy hành lý từ trong tay cô, Vô Song có chút

khó chịu trong lòng nên hỏi, “Anh ta ở đâu?” Cho dù là bạn, cũng nên tới đưa tiễn cô đi chứ! Người đàn ông chỉ cười cười với cô, cũng không trả lời câu hỏi của cô. Đứng phải lạnh lùng, Vô Song lộ vẻ tức giận mà ngậm miệng lại, sau đó ngồi lên xe, mở cửa sổ ra nhìn biệt thự trước mắt, cô thậm chí có chút luyến tiếc, cô nắm chặt điện thoại ở trong tay, bên trong chỉ có ba số điện thoại, theo thứ tự là của Đông Bác Hải! Của cậu bé! Của Chúc Kỳ! Nhưng mà cô chưa một lần gọi đi, trong một lúc cô rất muốn gọi cho Đông Bác Hải, nhưng mà nói cái gì đây? Suy nghĩ một chút, linh cảm chợt lóe trong đầu, cô biết nên nói cái gì!

204. Chương 204: Đại Kết Cục (Hết)

Cô gọi điện thoại đi, vang lên một hồi thì có người nhận, cô mở miệng trước: “Đông Bác Hải cảm ơn anh!” Cảm ơn anh cho cô tự do, cũng cảm ơn anh phái người tới đưa cô đi! Trả lại cô là tiếng hít thở nặng nề, sau đó đối phương cúp điện thoại! “Wey wey Wey!” Cô vội vàng kêu mấy tiếng, điện thoại truyền đến một hồi âm tút tút tút! Cô mất mát mà để điện thoại xuống, trong lòng cực kỳ buồn bực, nói không ra là cảm giác gì, chính là khó chịu! Cho dù không làm tình nhân, thì cũng có thể làm bạn mà! Xe khởi động, bỗng nhiên cô có chút không muốn rời đi, trái tim thiếu thiếu, giống như là còn có chuyện chưa xong đang chờ cô đi xử lý vậy! Chuyện chưa xong? Là chuyện gì đây? Tựa đầu ở trên nệm xe, cô suy nghĩ, nhưng đầu óc rất loạn, giống như là vô số sợi dây bện vào nhau, nghĩ không ra manh mối, vừa nghĩ thì đau đầu, cho nên cô nhắm mắt lại cự tuyệt suy nghĩ! Nắm điện thoại, trong lòng cô luôn có cảm giác lo sợ bất an, rất kỳ quái, hai người kia tự xưng là em trai và con trai của cô nhưng lại không có gọi điện thoại cho cô, cũng không có tới tiễn cô đi, chẳng lẽ bọn họ cũng tức giận giống như Đông Bác Hải! Ủ ~ có khả năng này! “Tiểu thư, đến rồi!” Xe tới phi trường, người đàn ông nhẹ nhàng kêu một tiếng cắt đứt suy nghĩ của cô. “Cảm ơn anh.” Cô cười cảm kích với người đàn ông, sau đó đẩy cửa xe ra đi xuống, người đàn ông cũng xuống xe rồi từ cốp xe xách hành lý ra cho cô, đang muốn xách vào giúp cô, thì bị cô mở miệng ngăn cản: “Tự tôi đi vào là được rồi, cảm ơn anh, cũng thay tôi cảm ơn tổng giám đốc của anh.” “Được!” Người đàn ông cũng không cố chấp, mà gật đầu một cái, lại một lần nữa ngồi lên xe, và sau đó lái xe đi! Vô Song cầm vé máy bay người đàn ông đưa cho cô, nhìn một chút là bay đi Luân Đôn Anh quốc, nhú mồm một cái, tiện tay ném phiếu vào trong thùng rác, xoay người kéo valy da đi vào phòng đợi sân bay! Cô có hộ chiếu, nên mua vé máy bay bay đến nước Mỹ, nhìn đồng hồ vẫn còn rất sớm, nên cô kéo valy da ngồi xuống ở phòng đợi sân bay, cô nắm chặt điện thoại trong tay, dường như đang mong đợi cái gì đó, nhưng mà điện thoại vẫn chưa từng vang lên, thất vọng, mất mát bỏ lên đuôi lông mày của cô! Mắt thấy thời gian chuyển bay càng ngày càng gần, thì tim của cô cũng dần dần rơi vào hầm băng, cô nghĩ: anh sẽ không gọi điện thoại đến đâu! “Xin chào các vị hành khách, bây giờ là thời gian phát thanh âm nhạc, có một vị tiên sinh họ Đông, muốn ở chỗ này tặng một ca khúc cho phu nhân của ông ấy, tiểu thư Chúc Vô Song, chúng tôi chân thành hi vọng vị tiểu thư Chúc Vô Song này có thể nghe được tiếng lòng của tiên sinh.” Trong trạm radio, âm thanh của cô gái phát thanh dịu dàng khuếch tán cả phòng đợi sân bay, nghe tên của mình, Vô Song ngẩn ra, có chút không dám tin mà đứng lên, Chúc Vô Song! Chúc Vô Song! Là chỉ có? Hay là chỉ là trùng hợp trùng tên trùng họ với cô, dù sao tên của cô cũng rất bình thường! A! Cô cũng không phát hiện, lúc nào thì mình tiếp nhận cái tên gọi Chúc Vô Song này rồi! “Đông phu nhân, nên lắng tai nghe nha.” Ghi âm Là anh! Là thanh âm của Đông Bác Hải, bỗng nhiên Vô Song đứng lên, đầu óc phát ra tiếng ông ông. Anh vẫn luôn muốn nói với em Em cho anh vui vẻ không ngờ tới Giống như ốc đảo cho sa mạc. Nói, em sẽ vĩnh viễn cùng với anh Làm cây cho anh, cánh cho anh Để cho anh bay, cũng có hang ổ để trở về. Anh nguyện ý, anh cũng có thể, giao ra tất cả, cũng sẽ không hối tiếc. Lúc ở cùng nhau, nhìn thời gian trôi qua, phải nhớ được phương thức chúng ta yêu nhau Chính là yêu em yêu em Có buồn có vui Có em, bình thần cũng có ý nghĩa Chính là yêu em yêu em Ngọt ngào lại an tâm Loại cảm giác đó chính là em Anh vẫn luôn muốn nói với em Em cho anh vui vẻ không ngờ tới Trí nhớ rải rác bắt đầu quanh quẩn ở trong đầu cô, cô nhắm mắt lại rất nỗ lực muốn khâu bọn nó thành một đoạn hoàn chỉnh. Anh nguyện ý thật sự nguyện ý, bỏ ra tất cả cũng muốn bảo vệ em Ở chung một chỗ thời gian tiếp tục trôi qua xin nhớ anh yêu em đến cỡ nào Chính là yêu em yêu em Không bỏ không rời Không thềm để ý trên đường có bao nhiêu mưa gió Chính là yêu em, yêu em Rầm. Đầu óc của cô nổ vang một tiếng! Từng màn ngày đó ở trong đầu cô loại bỏ một lần, hình ảnh ấy sao mà rõ ràng như thế, nghĩ

tới! Cô nhớ tới! Người cô yêu là Bác Hải, cô là Đông phu nhân, cô gọi là Chúc Vô Song, không phải gọi là Helen! “Bác Hải!” Trong khoảnh khắc nước mắt làm tầm mắt mờ hồ, cô giống như con ruồi không đầu ở trong sân bay tìm lung tung đi loạn, phòng truyền thanh ở đâu? Ở đâu? “Phòng truyền thanh ở đâu?” Cô giống như điên khùng mà chạy về cửa sổ phòng vé, đẩy người đang mua vé ra, nằm ở cửa sổ vội vàng hỏi thăm người bán vé, người bán vé sững sốt một chút, sau đó chỉ bên trái, đi thẳng quẹo cua là được. Nước mắt cô cũng không kịp lau, mà xoay người chạy đi về phía phòng truyền thanh, lão đảo trên đường không phải đụng vào người nào, thì cũng là đụng ngã người, hoặc là bị người đụng vào, nhưng cô vẫn chạy như điên khùng, cô sai rồi, cô thật sự sai rồi, cô chỉ muốn nhanh một chút tìm được Đông Bác Hải, cầu xin tha thứ! Cô không phải cố ý muốn quên anh! Tại sao cô không chịu tin tưởng bản thân mình nhiều một chút! Tin tưởng cảm giác của mình nhiều một chút! Như vậy, cô cũng sẽ không làm tổn thương tim của anh. Cô thật hận, thật sự hận mình! “Bác Hải!” Bịch một tiếng đẩy cửa phòng truyền thanh ra, bên trong cũng không có Đông Bác Hải, có chỉ cô gái MC bị cô làm giật mình, lúc này Vô Song mới lau nước mắt, đến gần cô gái ấy dò hỏi: “Bác Hải đâu rồi, Bác Hải anh ấy ở đâu?” “Tiểu thư, cô tìm ai?” Thái độ của cô gái MC thân thiện dò hỏi, nhưng cô lại rất kích động! “Tôi chính là Chúc Vô Song, chồng tôi mới vừa để cô phát bài hát này, anh ấy ở đâu? Người đó ở đâu?” “Cô chính là Chúc tiểu thư à, chồng của cô cũng không có tới, bằng này là một người bạn nhỏ giao cho tôi.” Người bạn nhỏ! Người bạn nhỏ! Nhất định là con trai! Tại sao anh ấy không tự mình đến? Tại sao? “Chúc tiểu thư, ngài sao thế?” Cô gái MC thấy bộ dạng cô khóc rất khổ sở, nên không nhin được mà quan tâm. “Không sao.” Cô buồn cười, lại cười không nổi, xoay người lại chạy như điên khùng! Chạy một mạch ra khỏi phi trường thật là xa cô mới nhớ tới, trên người cô có điện thoại, trực tiếp gọi điện thoại qua hỏi anh ở đâu thì sẽ biết ngay, a! Cô thật là vội đến ngu, Vô Song run rẩy mà lấy điện thoại ra gọi đi, nhưng mà vang lên thật lâu cũng không người nghe. Bác Hải nghe điện thoại, cầu xin anh nghe điện thoại đi! Cô đang mặc niệm ở trong lòng, rốt cuộc điện thoại cũng được người tiếp nhận. “Alô Alô, Bác Hải à, em là Vô Song, em nhớ ra rồi, thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Lời muốn nói rất nhiều rất nhiều, nhưng lúc thật sự muốn nói, cô lại không biết nên nói gì, chỉ là ra sức lặp lại thật xin lỗi, thật xin lỗi, cô thật sự là rất xin lỗi, tại sao mình lại hồ đồ mà quên anh đi! Hồi lâu đối phương cũng không có trả lời, cô nóng nảy “Bác Hải, em van cầu anh tha thứ cho em có được hay không?” Trả lại cô vẫn là im lặng như cũ. “Ồ ô.” Cô ngồi xồm người xuống, ngậm miệng khóc ồ lên, anh không tha thứ cho cô, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Hướng về phía điện thoại khóc một lúc, đối phương mới nặng nề trả lời cô: “Tổng giám đốc không có ở đây, tôi là An Sâm trợ lý của anh ấy!” “Anh ấy đang ở đâu?” Vô Song hít mũi một cái rồi nức nở nói. “Không biết!” “Không biết?” Có ý gì. “Anh ấy bị Mặc tổng mang đi.” “Bị ai?” Cô nghe không hiểu. “Mặc tổng, Mặc Phi Tước!” Thanh âm của An Sâm có một chút nghẹn ngào. “Tại sao anh ta muốn mang anh ấy đi?” Đã xảy ra chuyện gì. “.” An Sâm á khẩu. “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói cho tôi biết đi!” Cô bỗng nhiên đứng lên, hướng về phía đối phương gầm thét. An Sâm hắng giọng một cái, rồi trầm giọng nói: “Tối hôm qua, tổng giám đốc vì cứu cô, bị đâm một dao, vừa đúng lúc thương tổn đến vị trí trước kia anh ấy trúng đạn, bác sĩ nói ruột đã bị cắt đứt nên không có biện pháp nối vào, bác sĩ nói có thể sẽ không chịu đựng được qua trời sáng, nên tối hôm qua, Mặc tổng đón anh ấy đi từ trong bệnh viện, đến nay không hề có tin tức.” Đầu thật là đau! Cũng không giống một phần vạn đau lòng, đối mặt với thành phố phồn hoa, cô cảm giác trời đất quay cuồng một trận, cả người trống rỗng mềm nhũn, cô cũng không biết mình lấy hơi sức từ đâu để mà chất vấn An Sâm: “Anh ấy bị vết thương đạn bắn lúc nào, tại sao tôi không biết?” An Sâm nói cho cô biết, chính là lần sau khi cô gặp bọn cướp, tổng giám đốc muốn đi tìm Đông Hải Sinh liều mạng, kết quả bụng trúng một phát đạn, đây cũng là nguyên nhân vì sao anh vô duyên vô cớ mất tích hai tháng —— Lạch cạch một tiếng, điện thoại rơi trên mặt đất! Đau đến mức xương cốt như kim châm muối xát, như vạn tên xuyên tim, đau, cả người đều rất đau, tất cả giác quan chỉ còn lại đau đớn! Đau đến mức tim như bị dao cắt! Đau đến tim tê liệt! Đau thế này, vì sao không dứt khoát cho cô đau chết đi! Đến tột cùng anh có bao nhiêu chuyện gạt cô? Đến tột cùng anh yên lặng bỏ ra thừa nhận bao nhiêu vì cô? Cô rất ích kỷ à? “A.” Vô Song ôm đầu đau đến mức gào lên, cô rống xong rồi thì đầu óc hôn mê! Lúc ngã xuống, cô nghĩ, tại sao mình không chết ở trong lần tai nạn xe kia! Cô chết cũng sẽ không hại Bác Hải bị thương, cô nguyện ý dùng mạng của mình đổi tánh mạng của anh! Bác Hải! Tại sao anh lại ngu như vậy, cô không đáng để anh vì cô mà bỏ ra nhiều như vậy, không đáng giá, thật sự không đáng giá. ***** Đại Kết Cục tuyên phân cách ***** Bốn tháng sau! Cả thành phố SHI lâm vào trong trời băng đất tuyết, tuyết đọng dày đặc có thể tùy ý thấy được, khắp nơi tràn đầy vui vẻ lễ No-el, nhưng vui vẻ này lại không lây được một người, đó chính là Vô Song. Hôm nay là ngày lễ truyền thống của Phương Tây —— lễ Giáng Sinh Cô bị Chúc Kỳ cùng con trai vừa lười vừa kéo

đi ra ngoài, Chúc Kỳ nói cô, cô mà ở nhà nữa thì trên đầu cô cũng sắp dài thành nắm ăn rồi, thật ra thì lời này cũng không có chút khoa trương, bốn tháng này cô gần như là không bước chân ra khỏi nhà, nằm bệnh viện giải phẫu hai tháng, sau khi về nhà thì cô lại đem mình nhốt ở trong phòng, mỗi ngày nhìn hình của Đông Bác Hải mà ngẩn người, hoặc là lặng lẽ rơi lệ, cô không dám để cho bọn họ nhìn thấy, sợ bọn họ lo lắng, chỉ có thể khóc sau lưng bọn họ. Không có một chút tin tức của anh, thậm chí cô cũng không biết bây giờ anh chết hay sống, nhưng cô sẽ luôn luôn chờ! Cho dù đợi đến tóc bạc, hàm răng rụng hết, cô cũng muốn ảo tưởng sẽ có một ngày anh trở về! “Mẹ, bên kia có ông già nô-en phát quà tặng.” Cậu bé kéo kéo khăn quàng cổ của mẹ, hưng phấn cười nói. “Con đi lấy quà tặng đi, mẹ ở chỗ này chờ con, cẩn thận một chút!” Sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn bị đông cứng đến đỏ của con, cô cười nhẹ rồi nói. “Dạ, để cho cậu đi với con.” Cậu bé nắm một tay của Chúc Kỳ nói. “Ừ!” Cô gật đầu một cái, rồi dặn dò với Chúc Kỳ: “Đứa nhỏ này, em phải trông nó thật kỹ đó.” “Biết rồi chị, chị cũng đi dạo khắp nơi một chút đi, cảm thụ không khí ngày lễ một chút.” Chúc Kỳ cũng dặn dò với cô, cô cười mà không nói. Mất đi Bác Hải, cô cũng mất đi quyền vui vẻ, mặc kệ người khác cười lớn tiếng bao nhiêu, vui vẻ thế nào, cô cũng không hưởng được một phần! Nhưng cô vẫn là nghe lời mà đi chung quanh, nhìn tình nhân có đôi có cặp, trong mắt của cô, trong lòng cũng không tránh được hâm mộ, đổ kỵ, nhưng hâm mộ và đổ kỵ thì có thể như thế nào? Hạnh phúc là bị tự tay cô hủy diệt, đáng đời cô đơn, trống rỗng! Một mình cô chẳng có mục đích nên không biết mình đã đi tới chỗ nào, chỉ thấy có rất nhiều người vây quanh ở trước mặt, giống như là đang xem trò hay gì đó, cô không có hứng thú, nhưng quần chúng vây xem càng lúc càng lớn, cô tránh không kịp nên bị người đẩy đi như nước chảy bèo trôi, cứ ở giữa, cô không chen ra được rồi, cô quyết định coi như là xem cuộc vui, dời ánh mắt lên trên sân khấu. Trên sân khấu người chủ trì mặc trang phục là một chú hề, đứng bên cạnh chú hề là một ông già Noel xách túi quà tặng, người chủ trì cầm micro hướng về phía dưới sân khấu hô một tiếng! “Ladies and gentlemen, Merry Christmas! (các quý bà / các quý ông, lễ Giáng Sinh vui vẻ)” “Ồ trong ngày lễ vui mừng hôm nay, các chàng trai cô gái xinh đẹp có muốn song hỉ lâm môn hay không?” Hân hướng micro về phía người xem dưới sân khấu, mọi người đồng lòng hô hào “Muốn!” “Nghĩ?” Người chủ trì hài hước.”Là muốn động lòng? Hay là hành động?” “Hành động!” “Hành động? Vậy còn chờ gì nữa, hôm nay quà tặng chúng tôi đưa ra là đôi chiếc nhẫn kim cương tình nhân ‘Wase la’, căn cứ vào nhà thiết kế nói về đôi nhẫn kim cương này, thì trước lúc ông ta thiết kế đôi nhẫn kim cương này, đã đặc biệt phỏng vấn 100 đôi vợ chồng ân ái, ở trong đám người này phát hiện một đặc điểm, ông ta chính là căn cứ vào một đặc điểm này mà thiết kế ra đôi chiếc nhẫn kim cương này, nói là chỉ cần tình nhân thật lòng yêu nhau thì mới có thể có kích cỡ thích hợp đeo nó lên. Hôm nay tình nhân tham gia trò chơi của chúng tôi mà thắng được thì đều có cơ hội thử mang nó, chỉ cần là đeo lên, kích cỡ vừa khớp, chúng ta sẽ đưa đôi chiếc nhẫn kim cương này cho bọn họ!” Ba ba ba —— Chuyện trời sập, tất cả mọi người vỗ tay bảo hay, duy chỉ có một mình Vô Song thờ ơ lạnh nhạt! “Động lòng muốn hành động, bạn bạn bạn bạn bạn, còn chờ gì nữa?” Người chủ trì hướng về phía mọi người ở dưới chỉ loạn một trận, rồi sau đó tuyên bố: “Ghi danh bắt đầu!” Các đôi tình nhân đều ríu rít chen lấn đến ghi danh, rất nhanh đám người vốn đang chật chội liền giải tán một nửa, Vô Song cảm thấy nhàm chán nên muốn đi, đột nhiên có người nắm cánh tay của cô, cô còn chưa kịp nhìn anh, thì đã nghe được thanh âm quen thuộc, “Tiểu thư giúp một chuyện!” Cô chợt ngẩng đầu lên, đối diện với khuôn mặt tươi cười tuấn tú của anh, cô sợ ngây người! Bác Hải?

205. Chương 205: Phiên Ngoại 01

Hải Song yêu: tình yêu rất đẹp, có liên quan tới em (1) “Tiểu thư, cô nguyện ý giúp tôi một chuyện không?” Thấy ánh mắt cô nhìn mình quái dị, người đàn ông buông tay cầm cánh tay của cô ra, thu lại nụ cười, lộ ra vẻ mờ mịt. “Bác Hải!” Trong khoảnh khắc, đôi mắt đẫm đầy nước mắt, cô vui mừng đến mức không dám tin, anh vẫn còn sống! Hơn nữa đã trở về rồi! “Ách.” Người đàn ông cứng đờ, bỗng nhiên cười chán nản: “Tiểu thư nếu không nguyện ý thì thôi đi, quấy rầy rồi!” “Bác Hải!” Anh vừa mới xoay người, thì Vô Song từ phía sau ôm lấy eo của anh thật chặt, chỉ sợ là mình đang nằm mơ, không có ôm chặt anh thì sẽ từ trong mộng biến mất, “Em sai rồi! Cầu xin anh tha thứ sai lầm của em có được hay không? Em thể về sau sẽ không quên mất anh, cầu xin anh. tha thứ cho em có được hay không?” Nói xong lời cuối cùng, thì thanh âm của cô cũng nghẹn ngào không rõ, nước mắt ướt đẫm lưng anh, nhưng anh

mặc áo lông, cho nên cũng không cảm thấy nước mắt lạnh như băng. Anh dừng lại thở một hơi, rồi cuối cùng lấy tay đẩy tay cô đang vòng ngang hông của anh ra, chậm rãi xoay người, dùng một ánh mắt kinh ngạc xa lạ nhìn lại cô: “Tiểu thư, cô. Nhận lầm người rồi?” Nhận lầm người? Có ý gì. “Tôi không phải là người ở trong miệng cô!” Để cho cô nhận lầm người, hại cô khóc, anh thật sự rất tiếc. “Anh nói cái gì?” Thật lâu sau, Vô Song mới lắp bắp hỏi, nước mắt không có ngừng chảy. “Tôi không phải người ở trong miệng cô, xin lỗi! Tôi có tên, tôi là Phong Lô, Phong trong Phong của gọi gió, Lô trong Lô của sét đánh.” Anh giải thích rất nghiêm túc, Vô Song nghe nhưng lại rất không phối hợp mà cười “Hi hi”. Lòng mày tuấn tú nhú lại, thay đổi bộ dáng dịu dàng mới vừa rồi, ánh mắt của anh có chút lạnh như băng mà nhìn cô, đây là đối với người không lễ phép nhất! Thấy anh vẫn còn giả bộ, Vô Song lau nước mắt đi, hơi cong đôi môi đỏ mọng, “Cái này cũng không buồn cười!” “Buồn cười?” Anh bị cô làm cho sưng sốt rồi đây! “Bác Hải, kỹ thuật diễn giả bộ mặt trí nhớ của anh quá kém rồi, đặt tên cũng không có trình độ như vậy, tại sao không gọi là Lô Phong chứ?” Cô muốn đưa tay đụng anh, thế nhưng anh lại tránh cô như tránh rắn bò cạp rồi lui về phía sau một bước, tay của cô chạm vào hơi lạnh của trời giá rét, cô sưng sốt, anh còn muốn tiếp tục giả vờ? “Tiểu thư, kính xin tự trọng! Còn có. Xin đừng có tùy tiện lấy tên họ người khác ra cười giỡn được không? Lô Phong quả thật là rất nổi tiếng, tôi cũng muốn dính vào danh tiếng của hắn để nâng cao làm ình nổi tiếng một chút, nhưng mà rất đáng tiếc, ba tôi họ Phong. không phải họ Lô!” Những câu châm chọc, phê phán có gai khiến Vô Song á khẩu không trả lời được, cô ngơ ngác nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh có chút phẫn nộ, trong lòng nhất thời bị lửa nóng che hàn băng, trái tim sống lại một lần nữa lại bị đốt trụi! Anh ta thật sự không phải là Bác Hải sao? Trong khoảnh khắc, cô hoài nghi. Hay là anh thật sự mất trí nhớ? Không! Không thể nào! Anh không thể mất trí nhớ, anh không thừa nhận nhất định là vẫn còn đang giận cô! Đúng! Nhất định là như vậy! Nghĩ đến đây, Vô Song ngừng nước mắt vốn đã muốn đầy tràn vành mắt, trong con người như ngọc lưu ly của cô chiếu ra như ánh đèn nhiều màu sắc, xinh đẹp tựa như cầu vồng. Nước mắt của mỹ nhân, làm đứt ruột, lời này một chút cũng không sai! Người đàn ông thấy vẻ mặt của cô bị thương như thế, thì nhất thời tất cả tức giận đều hóa thành thương tiếc, chân mày không tự chủ mà chau lại, hắng hắng giọng nói: “Tiểu thư, thật xin lỗi, tôi không phải là cố ý.” “Tôi hỏi anh một lần cuối cùng, đến cùng anh có phải — Đông Bác Hải hay không?” Giọng nói bình thản của cô đã cắt đứt lời của anh, chỉ là phía dưới bình thản này, cho dù là ai cũng có thể cảm thấy được cơn sóng cuồng phong bão lớn. Người đàn ông ngậm miệng, có chút sợ hãi mà nhìn cô, giống như là sợ sự trả lời của mình không làm cho cô hài lòng, cô sẽ làm chuyện điên rồ! Anh cũng không muốn vô duyên vô cớ mà chọc tới quan tòa! “Có do dự, thì chứng minh anh là Bác Hải, à ! Có phải anh không muốn thừa nhận ở trước mặt em là vẫn còn đang giận em không!” Nước mắt cuối cùng cũng nhận không được mà rớt xuống ào ào. “Anh thật khờ, không chịu tha thứ cho em thì nói thẳng ra, không cần thiết phải ngụy trang thành người xa lạ để phải sạch quan hệ giữa em với anh, chỉ cần một câu nói của anh, em sẽ rời xa anh, trốn đến chân trời góc biển vĩnh viễn sẽ không để cho anh nhìn thấy mà phiền lòng. Là lỗi của em! Là em phản bội tình yêu của chúng ta trước, mất anh là đúng, đây tất cả đều là do em gieo gió gặt bão, em không oán anh, em cũng không oán người, anh đáng được có tốt hơn, chúc anh hạnh phúc!” Ném nước mắt chua xót, cô vét hết trái tim ra, bản thân cảm nhận trải qua một lần, thì ra bị chính người mình yêu ‘quên lãng’ là một chuyện đau đớn như vậy! Sau khi hoàn toàn hiểu ra, cô càng ngày càng hiểu anh giả bộ xa lạ là đúng! Cô thật sự không đáng được tha thứ — Cô xoay người, nuốt trở về từ gặp lại muốn bật thốt lên, sợ là về sau cũng sẽ không gặp nữa rồi! Nghe cô nói, vẻ mặt người đàn ông lộ vẻ chần chừ, đang muốn đưa tay giữ cô lại, thì không ngờ vừa vươn tay ra đã bị người khoắc vào, ngay sau đó giọng nói nũng nịu của cô gái vang lên, “Anh yêu, không phải anh nói là lẽ Giáng Sinh làm thêm giờ sao? Sao lại chạy tới nơi này vậy?” Anh rũ xuống rèm mắt nhìn cô gái nhỏ kéo tay anh, vẻ mặt cười ngọt ngào với anh, lông mi nhảnh nhẹ không mặn không nhạt mà hồi ngược lại một câu: “Làm sao cô ở chỗ này?” Ngụ ý trong vẻ mặt là: cô theo dõi tôi? Nghe có cô gái gọi anh là anh yêu, Vô Song theo bản năng mà vận cổ qua nhìn bọn họ, nhìn tay bọn họ khoắc vào nhau, sau đó dời tầm mắt lên khuôn mặt tươi cười ngọt ngào của cô gái, một mùi dấm chua xót ở đáy lòng đổ ra. Tình yêu mới của anh thật xinh đẹp, thật trẻ tuổi thời thượng, cô lại so sánh cùng với người ta, cũng có thể cách một thế hệ rồi, khó trách. “Cô.” Tay của người đàn ông chỉ cô gái một cái, lại nói không ra lời nói. “Anh yêu, bạn của anh?” Cô gái nhìn mắt hai người bọn họ một hồi, rồi hỏi. “Không phải, chúng ta không quen biết!” Vô Song lập tức giải thích, để lại cho bọn họ một nụ cười miễn cưỡng, sau đó xoay người đi về phía trước không quay đầu lại nữa. Muốn cô phát ra từ nụ cười trong lòng để chúc phúc bọn họ, xin lỗi! Cô vĩnh viễn cũng làm không được! Bởi vì cô đối với phần yêu này vĩnh viễn cũng không dứt bỏ được! Người đàn ông mấy lần đều muốn đuổi theo, nhưng đã bị cô gái cuốn lấy thật chặt, cho đến

khi bóng lưng của Vô Song đi rất xa xác định không nghe được bọn họ nói chuyện, thì cô gái mới buông tay của anh ra, tà khí nhú nhú mảy: “Mới như vậy mà anh đã đau lòng rồi. . . . Là cô gái đó thiếu mấy đời!” Nửa câu sau cô nói thầm rất nhỏ giọng, không dám để cho anh nghe, dù sao An Sâm ‘ ông xã ’ của cô là nhận tiền của người ta, cô không dám đập chén cơm của cô ấy! “Tôi không muốn chơi!” Đông Bác Hải phiền não mà cào cào tóc, anh đã sớm bị mấy lời kia của Vô Song đánh bại đến quân lính tan rã rồi, đã muốn buông dao đầu hàng rồi! “Không có tiền đồ!” Cô gái nhăn lỗ mũi khinh thường anh, một ánh mắt lạnh của Đông Bác Hải bay xẹt tới cô gái, cô gái ấy le lưỡi lộ vẻ tức giận mà ngậm miệng lại. “Tình Tinh, không được phép không biết lớn nhỏ!” An Sâm từ trong đám người đi tới, sờ sờ đầu cô gái, liếc về tổng giám đốc một cái, ở bên tai cô gái ấy thì thầm một câu: “Em không hiểu tình cảm sâu đậm của tổng giám đốc và phu nhân.” “Có hơn tình cảm sâu đậm của em với anh không? Em với anh 13 năm rồi !” Cô gái ôm eo của cô, rúc vào trong ngực của cô nháy mắt nháy mắt trêu chọc cô, từ nhỏ cô gái ấy đã theo cô, từ năm tuổi đến bây giờ, cô gái ấy cũng không gọi cô là chị, trước kia thích gọi cô là anh, sau hai người ở chung một chỗ, thì cô ấy thường xuyên gọi cô là anh yêu, thỉnh thoảng hứng thú dâng cao thì trêu chọc cô, gọi cô là chồng! An Sâm nhìn cô gái ấy cười mà không nói, cô là sợ đã thương trái tim của cô gái nhỏ, ngược lại cô tuyệt đối có lòng tin, có thể vì cô gái mà phấn đấu quên mình! Nhưng cô không chắc chắn, cô gái cũng có thể vì cô mà phấn đấu quên mình hay không! Từ nhỏ đến lớn, cô gái ấy đều là đóa hoa được cô cưng chiều ở trong phòng ấm, chưa phải trải qua bất kỳ mưa gió mài dũa, cho nên, tình yêu của bọn họ có chống được khảo nghiệm hay không, An Sâm cũng không biết! Nhiều lúc An Sâm cho rằng, cô gái chỉ là lệ thuộc vào cô như một thói quen, quen đến mức căn bản không có phân biệt qua đây có thật sự là yêu hay không! Cho nên. . . cô tự nhận, tình cảm của các cô không đủ để so sánh cùng với tổng giám đốc và phu nhân! “Tình Tinh nói đúng!” Mặc Phi Tước cũng từ trong đám người đi tới, một tay đặt ở trên bả vai Đông Bác Hải, lông mày tuấn tú tà ác khiêu khích: “Anh thật sự là rất không có tiền đồ!” Đông Bác Hải bình tĩnh nhìn anh ta, rồi đẩy tay của anh ta ra, lạnh lùng mà giương cằm, “Tùy cậu nói như thế nào, tôi không chơi nữa.” “Sớm biết anh không có nhẫn nại như vậy, tôi thật sự nên bảo Steven tẩy não anh cho rồi.” Steven là một vị bác sĩ giải phẫu mà Mặc Phi Tước quen biết ở nước ngoài, y thuật thì được, nhưng tính khí cũng khá cổ quái, không tham tiền bạc, không màng quyền quý, cũng không tùy tiện làm giải phẫu cho người ta, Mặc Phi Tước lần đầu giao thiệp với ông ta, thì cũng giống như tất cả ông chủ giàu có, đem chi phiếu tiền bạc để ở trước mắt ông ta, nói: chỉ cần ông ta chịu vì cha của anh ta tiến hành giải phẫu, thì con số tùy tiện điền vào, kết quả? Nghĩ cũng biết, gặp phải mắt lạnh cự tuyệt của Steven. Sau lại dùng tới thủ đoạn cường bức, ông lão ấy dù chết cũng không chịu đồng ý, mắt thấy Mặc lão ngày càng ngày không kiên trì được nữa, thì Mặc Phi Tước mới mềm xuống mà đi cầu ông ta! Kết quả đổi lấy một câu của ông lão ấy: “Cậu sớm cho tôi thấy được lòng hiếu thảo của cậu, thì đã tiến hành sớm cho ông ấy rồi.” Tuy nhiên kết quả cuối cùng vẫn không hoàn toàn được như ý, Mặc lão vẫn chết, thế nhưng cuộc giải phẫu đã kéo dài sinh mệnh của ông cụ được hai tháng, cho nên cũng coi như là thành công, mà hai người tiêu tan hiềm khích lúc trước cuối cùng đã thành bạn bè! Đông Bác Hải rất phiền, nên trả lời lại anh ấy một một câu mỉa mai, “Không phải vợ cậu, nên cậu đâu có biết đau lòng!” Gương mặt tuấn tú kia đen thui cùng với dáng vẻ oán hận, tựa hồ đang chờ một ngày anh ta bị trêu chọc, xem anh chăm chọc anh ta thế nào! Mặc Phi Tước cũng không giận, vẫn còn rất may mắn mà nhếch môi, xác thực! Không phải vợ anh, anh sẽ không đau lòng. Nhưng anh là anh em của anh ấy, nhìn anh ấy vì một người phụ nữ mà chịu nhiều đau khổ như vậy, nên anh đau lòng thay anh ấy, tức nghẹn trong lòng mà không nói. . . . khó chịu! “Thế nhưng anh đã đáp ứng phải chơi trận trò chơi này, và sẽ chơi tới cùng! Bỏ dở nửa chừng, tôi không dám cam đoan có thể đột nhiên truyền ra hình khiêu dâm trước kia của anh hay không!” Anh lại lần nữa chuẩn bị đưa tay khoác lên vai Đông Bác Hải, nhưng lần này còn chưa đụng được thì đã bị anh ấy đẩy ra, hơn nữa bị anh ấy lạnh lùng nhìn chăm chăm vào, ánh mắt như hàn băng kia tuyệt đối có thể khiến cho người bình thường sợ tới mức rụng lông, Dclmm! Cậu ta lại dám uy hiếp anh, không muốn sống rồi —

206. Chương 206: Phiên Ngoại 02

Hải Song yêu: tình yêu rất đẹp, có liên quan tới em (2) “Nếu cậu không phải là anh em của tôi, tôi thật sự là muốn một quyền đánh chết cậu!” Trò chơi quỷ quái, căn bản chính là hiệp ước ngang ngược, anh không

muốn, là Mặc Phi Tước cái tên biến thái này ép anh chơi, nếu như anh không trêu cợt Vô Song một chút, thì cậu ta sẽ bảo Steven tẩy não anh! Mặc Phi Tước chẳng hề quan tâm mà nhún nhún vai! Trùng anh ta một cái, Đông Bác Hải xoay người chạy đi, lại lần nữa kéo cánh tay Vô Song chuyển người của cô qua, chỉ thấy mặt cô đầy nước mắt, hai người bốn mắt đối nhau mà chớp mắt một cái, Vô Song lập tức cúi đầu xuống, lau lau nước mắt trên mặt, ngẩng đầu lên với vẻ mặt bình tĩnh và hỏi: “Còn có việc sao?” Giờ khắc này, trong lòng anh dâng lên một ý thức mãnh liệt, đó chính là hận không thể ôm cô vào trong ngực, và ôm thật chặt! Không thể cho cô thương tâm, khổ sở nữa! Bọn họ thật sự là nói đúng rồi, đối mặt với Đông phu nhân tim của anh mềm đến đáng ghét, đây là đang hành hạ Vô Song sao? Tại sao anh cảm thấy đây là đang hành hạ anh! Nặng nề hít thở mấy cái, sau anh mới đề xuống kích động muốn chệch đường ray ở trong lòng, “Tiểu thư, cô thật sự phải giúp tôi chuyện này, mới vừa rồi bạn gái của tôi hiểu lầm giữa tôi và cô có gì đó, tức giận bỏ đi rồi, tôi muốn giành đôi nhẫn đó về để dụ dỗ cô ấy, cô có thể giúp tôi việc này không?” Vô Song theo hướng ngón tay của anh nhìn sang, chiếc nhẫn kim cương đặt ở trên sân khấu dưới ánh đèn tản ra ánh sáng lóng lánh, rất đẹp, đáng tiếc không liên quan tới cô! Cô có chút buồn bã mà muốn cười, nhưng khóe môi chưa xốt không vểnh lên được, quay đầu lại cô nhìn Đông Bác Hải đang tràn đầy mong đợi một chút, không chút do dự mà tưới cho anh một chậu nước lạnh, “Thật xin lỗi, anh tìm người khác đi!” Muốn cô giúp chồng theo đuổi tình nhân, chuyện châm chọc như vậy, cô tự nhận không làm được! “Tiểu thư, bạn gái của tôi tức giận cô cũng có một phần trách nhiệm!” Quá vội nên Đông Bác Hải lại lấy trách nhiệm tới để làm cho cô đáp ứng, Vô Song nhìn vào anh nước mắt lóe lên và chau chặt chân mày, càng tin chắc anh chính là Đông Bác Hải, anh luôn đối với cô quẩn quít chặt lấy, mạnh mẽ như thế! “Còn tình nhân nào muốn ghi danh không? Cơ hội như vậy ngàn năm có một, đi qua đi ngang qua ngàn vạn lần không được bỏ qua nhé!” Trên sân khấu, người chủ trì cầm micro nói. “Đi!” Không nói lời nào, Đông Bác Hải nắm tay của cô, đi tới địa điểm ghi danh, chỉ một lòng đi phía trước nên anh cũng không có phát hiện Vô Song cúi đầu khóc, lòng bàn tay ấm áp của em, cô chắc là không nhớ sai! “Chúng ta muốn ghi danh.” Anh nói với nhân viên đang làm việc thống kê danh sách, người nọ nhìn bọn họ một cái, sau khi nhóm làm công việc ghi chép xong, thì bảo bọn họ: “Mời đến phía sau xếp hàng!” “Đi thôi!” Sự phối hợp của Vô Song, làm cho anh có chút kích động khó tả nên cười cười với cô. Hai người đi tới phía sau xếp hàng, trước mặt có ít nhất là 34 đôi tình nhân, nhìn bộ dáng bọn họ có lẽ sẽ chờ rất lâu, Vô Song vốn là không chịu được rét, thân thể nhiệt độ ổn định trải qua cơn gió thổi như vậy, liền run cầm cập, tay chân cũng rất lạnh, khuôn mặt bởi vì liên quan đến khóc đã bị đông cứng đến đỏ lên. “Cô rất lạnh!” Đông Bác Hải lo âu nhìn cô đang run rẩy bầy, không phải nghi vấn mà là khẳng định, cô ấy rất lạnh! “Không!” Vô Song mạnh miệng không thừa nhận. Anh có một loại kích động muốn mắng cô ngu ngốc, nhưng mà nhin xuống, lời nói bật thốt lên lại biến thành: “Cô ở nơi này chờ tôi một chút.” “Ồ!” Cô muốn hỏi, anh muốn làm gì? Nhưng anh đã xoay người chạy đi rồi! Một mình cô buồn chán không hứng thú, lại một lần nữa dời tầm mắt lên trên sân khấu, hâm mộ, đổ kỵ, khổ sở, chua xót, khó chịu các loại tư vị đều đang lan tràn ở trong đáy lòng, chỉ vì chiếc nhẫn kia không thuộc về bọn họ —— mà là thuộc về họ! Lúc Đông Bác Hải trở lại, thì trong tay cầm theo hai ly trà sữa nóng, anh đưa một ly cho cô: “Mau áp tay vào!” “Cám ơn!” Nói không cảm động là giả, nhưng phần cảm động này không làm cho cô mừng rỡ mà ngược lại khiến cho cô cảm thấy khó chịu, cô xoay người một lần nữa lại xúc động muốn khóc, đều đã quyết định không yêu nữa, tại sao còn phải đối với cô tốt như vậy! Anh tốt như thế, bảo cô làm thế nào mà bỏ rơi được! “Còn lạnh không?” Anh dịu dàng chu đáo mà hỏi. Cổ họng nghẹn lại, cô chỉ có thể lắc đầu trả lời anh, không dám nhìn thẳng vào anh, sợ nước mắt sẽ không nhịn được mà rơi xuống ở trước mặt anh! Đông Bác Hải hơi nhíu chân mày, bưng ly trà sữa lên rùi rèm mắt xuống rồi nhỏ giọng thăm hỏi: “Nếu như lạnh, ngực của anh có thể cho em mượn.” Giọng rất nhỏ giọng rất nhỏ, anh cho rằng Vô Song không nghe được, nhưng hai người gần nhau như vậy, nếu cô không phải là người điếc, thì có thể nghe rất rõ! Hít một hơi thật sâu, cô ép buộc nước mắt đảo quanh ở trong vành mắt trở về, sau đó buông lỏng tay, trà sữa trong tay rơi xuống! “Thật xin lỗi!” Trà sữa văng khắp nơi, những người đứng ở bên cạnh cô cũng bị hại, người con trai đứng phía trước cô quay đầu lại, cô vội vã nói với giọng điệu áy náy. “Không sao.” Cho là không phải cô cố ý, nên người con trai rất lịch sự mà tha thứ cho cô. “Anh không sao chứ?” Cô hỏi Đông Bác Hải. “Tôi không sao!” May mắn chỉ là tung tóe vài giọt lên chân, nên cũng không nghiêm trọng. “Ly này của tôi cho cô!” Anh mỉm cười, đưa trà sữa của mình cho cô, cô lại không có đưa tay đón. Mà chỉ là lẳng lặng ngắm nhìn anh, rồi cô lấy dũng khí mà nói: “Tôi có thể ôm anh sưởi ấm không?” Anh giật mình một chút, đôi mắt sâu thẳm ửng lên vui mừng kinh ngạc, hoá ra bọn họ tâm linh tương thông! Anh vốn là muốn đáp ứng một tiếng, nhưng lại nghĩ đến mình nhiệt tình quá mức không phải là gián tiếp tương đương với bại lộ thân phận sao, anh căng thẳng, rồi anh trầm giọng nói: “Nếu cô quá lạnh, thì có thể dựa vào tôi sưởi ấm!” Nói

xong giống như là miễn cưỡng vậy, Haaa...! “Cám ơn.” Phản ứng của cô lại cực kỳ bình tĩnh, sau đó nhẹ nhàng đưa tay vòng chắc eo của anh, mặt kề gần vị trí ngực của anh, cô nghe được tiếng tim đập khỏe mạnh của anh. Đông! Đông! Đông! Giống như là đang đánh trống vậy, cô muốn cười nhưng mà lại khóc! Đông Bác Hải mấy lần muốn thu hẹp tay lại ôm chặt lấy cô, nhưng cũng còn chút lý trí nên anh dè xuống, phải nhện! Thời gian từng giây từng phút trôi qua, khi thời điểm người chủ trì nói với bọn họ, anh cho là Vô Song đã ngủ, nên kêu lên một tiếng: “Vô. ôi, tiểu thư đến lượt chúng ta rồi.” Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là gọi ra tên của cô. Cô buông tay vòng ngang hông anh ra, rồi gật gật đầu! “Đôi tình nhân cuối cùng kia, có thể làm phiền hai người nhanh lên một chút không?” Người chủ trì có chút không nhịn được mà thúc giục, thời gian quý báu nha! Tiếng chuông điểm mười hai giờ còn kém 20 nữa, bỏ qua thời gian sẽ không gọi là quà Giáng sinh đâu. Đông Bác Hải nắm chặt tay Vô Song, đi về phía sân khấu, cô đi ở phía sau mà lau nước mắt, nỗ lực duy trì mỉm cười! “Quy tắc trò chơi của chúng tôi, vô cùng đơn giản!” Người chủ trì hướng về phía sáu bảy đôi tình nhân mặt mày tươi rói ở trên sân khấu và nói: “Trò chơi với tên gọi: ôm hôn yêu thương!” “Trò chơi này của chúng tôi đặc biệt là suy tính đối với các bạn những tình nhân yêu nhau, quy tắc trò chơi chính là, một đôi tình nhân hôn môi với thời gian dài nhất, thì đôi đó chính là người thắng trận, người thắng trận không chỉ có được một phần quà Giáng sinh chúng tôi đưa ra, mà còn có cơ hội thử mang một chiếc nhẫn kim cương ‘Wase la’ nếu như mang thử thành công, thì chúng tôi sẽ tặng miễn phí đôi nhẫn tình yêu cho họ! Các quý ông, các quý bà, cơ hội khó có được, mọi người nhất định phải giữ lấy nhé!” “Cô chuẩn bị xong chưa?” Anh thận trọng nhìn Vô Song, chỉ sợ một giây kế tiếp cô đổi ý, cho nên anh trực tiếp nói để loại bỏ cô có thể đổi ý, và không cho phép cô đổi ý! “Ừ!” Cô thể mà lại không có bộ dạng muốn lùi bước, thản nhiên bình tĩnh trả lời anh một câu! Đông Bác Hải mở miệng, ngơ ngác nhìn cô, nghĩ thầm chẳng lẽ cô đã đoán ra mình, anh vội vàng mà giải thích: “Tiểu thư, tôi thật sự không phải là người cô biết.” “Tôi biết!” Vẫn là giọng rất bình tĩnh. Biết anh không phải người đó, mà cô còn dám cùng đàn ông khác chơi thương yêu, làm gì đây? Muốn trèo tường! Càng nghĩ trong lòng càng không thoải mái, anh thể mà lại ăn dấm của mình, “Nếu cô không muốn, bây giờ hối hận vẫn còn kịp.” “Hối hận? Tại sao tôi phải hối hận?” Về mặt cô mở miệng, thật sự làm cho anh không đoán ra được trong lòng cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì! “Tôi thật sự không phải là người mà cô quen biết, cùng tôi hôn môi cô sẽ rất thiệt thòi đó!” Anh liên tục giải thích, giờ khắc này anh lại hi vọng cô hối hận! “Tôi biết anh không phải là anh ấy, anh cũng đã nói không dưới ba lần rồi, cho dù là kẻ ngu cũng nghe hiểu được mà! Tôi cũng không hối hận chơi trò chơi này với anh! Hại bạn gái của anh tức giận, tôi cũng có một nửa trách nhiệm, nếu như mà không thắng được chiếc nhẫn kim cương, thì cũng có một phần quà Giáng sinh cầm đi dụ dỗ cô ấy!” Cô đang nỗ lực mỉm cười, thế mà anh lại đang cực kỳ chịu đựng, trò chơi này anh thật sự không chơi nổi nữa rồi, nếu chơi nữa thì vợ yêu của anh sẽ là người bắt cá hai tay, mặc dù đối tượng bắt cá hai tay cũng là anh, nhưng , chết tiệt, anh không thoải mái! “Hai vị, hai vị, hai vị chuẩn bị xong chưa?” Người chủ trì đi tới, tất cả mọi người chuẩn bị xong rồi chỉ còn chờ đôi bọn họ thôi. “Ừ, chuẩn bị xong rồi.” Vô Song dời mắt đi trước, cười nói với người chủ trì. “Vậy tôi đếm ngược thời gian, 54321 thì bắt đầu nhé!” “Sắp bắt đầu rồi.” Thấy Đông Bác Hải không có phản ứng, thì cô kêu anh một tiếng. Đông Bác Hải có chút giận dữ mà nhìn cô một cái, âm thầm nghĩ rằng, cô dám trèo tường, xem anh trừng trị cô thế nào! Người chủ trì đếm ngược thời gian: 5! 4! 3! 2! 2! Bắt đầu. Đông Bác Hải ở dưới sự chưa chuẩn bị của Vô Song, đã chế trụ đầu của cô, hung hăng hôn xuống — Điên cuồng mạnh mẽ nóng nảy của anh, có chứa một tia trừng phạt, giằng vò đôi môi anh đào của cô, nghiền rách làn da có một mùi máu tanh nhàn nhạt lan tràn trong miệng anh, từng trận ầm ứt nhuộm đầy bá đạo ở trên cánh môi của cô, đầu lưỡi càng điên cuồng mà cạy hàm răng khép hờ của cô ra, không chút kiêng kỵ mà lưỡi linh hoạt trượt vào trong miệng của cô, khiêu khích cái lưỡi thơm của cô để cho cô cùng nhảy múa với anh, vốn tưởng rằng Vô Song sẽ bị sợ, hoặc là sẽ phản kháng, nhưng Vô Song không có, không có phản kháng xâm chiếm có chút điên cuồng của anh, mà ngược lại còn rất phối hợp tìm kiếm của anh. Cô ngê ngơ hợp lại khiến cho anh thấy phiền não, chết tiệt, lại nghiện đến trí mạng, lý trí áp chế được nhưng mà dục vọng, anh nghĩ phải lấy nhiều hơn nữa. Dần dần nụ hôn của anh, dịu dàng đi, không còn là mạnh mẽ bá đạo, êm ái mà dần cô đi đến cảm giác, hưởng thụ phần cảm giác kích thích triền miên này, cuối cùng ngay cả anh cũng trầm luân vào bên trong triền miên ngọt ngào trong lành này, khó rời!

207. Chương 207: Phiên Ngoại 03

Hải Song yêu: tình yêu rất đẹp, có liên quan tới em (3) Trong khi hôn, Vô Song đã không tự chủ mà đưa bàn tay vào trong quần áo của anh, anh hôn quá say mê nên cũng không phát hiện động tác nhỏ này của cô, chỉ là nhẹ nhàng chạm vào, thì cô đã chạm đến vết sẹo của anh, là anh! Lần này cô dám xác định trăm phần trăm! Anh chính là Đông Bác Hải! Cô thật sự là vui muốn khóc, nhưng mà không khóc nổi, nhắm mắt lại thật chặt, cô nằm mơ cũng muốn hưởng thụ nụ hôn của anh! Những tình nhân khác từng đôi một bị thua trận, cuối cùng chỉ còn lại hai đôi, mặt cô gái kia cũng sắp ngẹn thành màu gan heo, mà anh chàng đó vẫn còn chưa chịu buông tay, thật sự là sắp chết ngộp rồi, cô gái không nhịn được nữa mà giơ chân lên đạp nửa dưới của anh chàng đó một đòn nghiêm trọng, anh chàng đó đau đến mức thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, nên lập tức buông cô gái ra! “Ha ha ha ha ha ha!” Toàn trường phát ra một trận tiếng cười ầm! Hai người chìm đắm trong nụ hôn sâu lúc này mới chậm rãi mở mắt ra, ngẩng nhìn nhau một cái, rồi Đông Bác Hải thoáng lui ra khỏi môi của cô, ngón tay dài điểm nhẹ lên cánh môi hơi sưng vù của cô, giọng trầm thấp như đàn vi-ô-lông-xen dính chút tình dục thật là dễ nghe “Xin lỗi!” Nếu không phải đang ở trước công chúng, rất có thể anh sẽ không khắc chế được dục vọng chệch đường ray của mình. “Không sao!” Vô Song hiểu mà cười cười, thật ra thì tâm tình của cô cũng mất khống chế rồi! “Chiến thắng chính là đôi tình nhân này, chúng ta vỗ tay hoan nghênh nào!” Người chủ trì cầm micro đi tới, dưới sân khấu phát ra tiếng vỗ tay như sấm, tất cả tiêu cự đều dừng lại ở trên người bọn họ, Đông Bác Hải rất rộng rãi mà ôm bả vai của Vô Song, bình tĩnh tự nhiên đối diện với đại chúng, Vô Song chỉ là nhìn anh một cái, nhưng cũng không có cự tuyệt! “Với tư cách người thắng trận, anh đẹp trai cô gái xinh đẹp nói hai câu đi chứ, anh cảm thấy cặp của anh có thể thắng lợi lớn nhất là nhờ nhân tố gì?” Người chủ trì học giọng nói của Thẩm Dương mà pha trò. Đông Bác Hải khẽ cười nhìn khuôn mặt đỏ hồng của Vô Song một cái, rồi tự dấy lòng bật thốt lên lời nói: “Bởi vì yêu!” Vô Song chợt kinh ngạc mà ngẩng đầu lên, nhìn anh — “Anh đẹp trai, lời này của anh rất tốt, tiên sinh thiết kế chiếc nhẫn này cũng nói như vậy: yêu quá sâu, hôn rất sâu, hi vọng hai người có thể là người có duyên với chiếc nhẫn này.” Bởi vì yêu? Vô Song đang nghĩ ở trong lòng, anh còn yêu mình sao? “A! Vị đẹp trai này mang lên đi!” Người chủ trì gào to một tiếng, thúc tỉnh Vô Song đang rơi vào trầm tư, ngẩng đầu liền chống lại ánh mắt sâu thẳm âm u của Đông Bác Hải, trong tay anh cầm một chiếc nhẫn kim cương khác, nâng tay của cô lên, nhẹ nhàng mang chiếc nhẫn kim cương vào ngón tay ngọc thon dài của cô! Người chủ trì cùng người xem dưới sân khấu cũng ngừng thở lại, hồi hộp chờ đợi công bố bọn họ có phải là người có duyên với đôi nhẫn này hay không, bởi vì trước mặt nhiều đôi không thể đeo được nhẫn như vậy, làm cho người ta không chỉ tiếc nuối, còn có nghi ngờ! Chiếc nhẫn từng chút từng chút từ đốt ngón tay của cô đi xuống, cuối cùng cũng đến cùng, người chủ trì kiểm tra chiếc nhẫn phù hợp sít sao, vừa vặn, không lớn không nhỏ! “Chúc mừng đôi tình nhân này, bọn họ đã mang lên ‘Wase la’ chiếc nhẫn kim cương tình yêu!” Giọng nói kích động hưng phấn lây xuống mọi người ở dưới sân khấu, tất cả mọi người đều vỗ tay ủng hộ bọn họ! Người xem cười, nhân vật chính lại cười không nổi! Vô Song nhìn chiếc nhẫn trong tay mà muốn khóc, đeo lên thì thế nào, chiếc nhẫn này cũng không phải thuộc về cô! Đông Bác Hải nhìn thấy cô buồn bã, thì rất là đau lòng, muốn nói cho cô biết chiếc nhẫn này chính là anh thắng để tặng cho cô, nhưng lại không thể nói — Sau khi kết thúc, Vô Song tháo chiếc nhẫn xuống đưa cho anh, anh chậm chạp mà nhận lấy chiếc nhẫn, nói câu: “Cám ơn!” “Không cần khách khí!” Vô Song cười nhạt, hai người nhìn nhau lặng yên, đều có tâm sự riêng nhưng ai cũng không nói, cuối cùng vẫn là Vô Song đánh vỡ cục diện lúng túng, “Đã khuya rồi, tôi phải trở về, gặp lại!” Cô lướt qua vai anh, Đông Bác Hải cũng vươn tay đi nhưng lại không nắm lấy cô, trở mắt nhìn cô từ bên cạnh mình đi qua, trong lòng đem Mặc Phi Tước mắng đến cầu huyết phun đầu, đồ biến thái, không nhận ra người nhà tốt! “Cái đó.” Anh xoay người hai tay chống nạnh lạnh lùng, chau chặt chân mày, nhưng không biết nên nói cái gì! Vô Song cười cười, nói câu: “Chúc anh hạnh phúc!” Cũng không quay đầu lại mà bước đi! Đông Bác Hải muốn đuổi theo, nhưng bả vai đã bị một bàn tay ma đè lại, không cần quay đầu lại nhìn cũng biết là tên ôn thần nào, hất tay của anh ta ra, quay đầu lại ánh mắt của anh lạnh lùng rét lạnh, thật sự muốn mắng anh ta một câu: biến thái! Dem vui về xây dựng ở trên sự thống khổ của người khác! “Thấy phu nhân của tôi khổ sở như vậy cậu hài lòng chưa?” Giọng điệu rất hăng. Mặc Phi Tước “xì” cười một tiếng, cũng trả về anh một cái rét lạnh, “Người bạn như tôi đây chính là đang giúp anh!” “Giúp tôi?” Đông Bác Hải phỉ nhổ: “Cám ơn cậu quan tâm, nhưng mà thật sự xin lỗi, thấy Vô Song khổ sở tôi rất đau lòng, tôi cảm thấy cậu đang hành hạ tôi! Trò chơi rách nát này ai mê chơi, thứ cho không theo cùng!” “Anh muốn đi đâu?” Thấy anh muốn đi, Mặc Phi Tước dè vai anh lại, Đông Bác Hải rất bức bối anh ta, cho nên giọng điệu không tốt mà trả lại anh ta một câu: “Về nhà, ngủ!” Mặc Phi Tước thu tay lại, nhàn nhạt

mà ‘ a ’ một tiếng, cười cười, trong nụ cười có một chút cổ quái! Vốn tưởng rằng Đông Bác Hải sẽ đi, ai ngờ, anh đột nhiên quay đầu trở lại tiến lên nắm lấy áo khoác ngoài của Mặc Phi Tước, và cắn răng nghiêng lợi: “Tôi thật sự muốn đánh chết cậu, nhóc con nhà cậu tốt nhất là đừng có nhúc nhích rơi vào trong tay tôi, nếu không tôi trừng trị chết cậu!” “Ha ha!” Mặc Phi Tước cười khan hai tiếng, không xem uy hiếp của anh ấy ra gì, anh mới sẽ không có nhúc nhích rơi vào trong tay anh ấy! “Cười cái rắm!” Đẩy anh ta ra, Đông Bác Hải xoay người nén nổi giận ở trong bụng mà bước đi! Bận xấu tốt nhất, không phải là Mặc Phi Tước thì không được nha! *****

Sáng sớm ngày hôm sau, Đông Bác Hải bị một hồi chuông điện thoại dồn dập đánh thức, anh rất miễn cưỡng mà nhận điện thoại, “A lô ~” “Cha, mẹ rời nhà trốn đi rồi!” Rời nhà trốn đi? ! Bốn chữ giống như sét đánh ngang tai, nổ tung ở trong đầu của anh, chợt anh phản xạ có điều kiện mà ngồi thẳng dậy, vẻ mặt hoảng sợ hỏi: “Chuyện khi nào?” “Không biết, con cũng mới vừa phát hiện!” “Vậy con sờ sờ chăn của mẹ có còn ấm hay không!” “Dạ ấm .” Cậu bé sờ một chút rồi nói. “Chắc là mẹ đi chưa lâu, cha biết rồi, cha lập tức đi tìm.” Cúp điện thoại, Đông Bác Hải lật người bò dậy, vội vội vàng vàng mà mặc y phục vào, cầm lấy chìa khóa xe, chạy tới sân bay! Trên đường lái xe, anh mang tai nghe bluetooth vào rồi gọi điện thoại Mặc Phi Tước, sau đó chỉ nói một câu: “Tên nhóc chết toi, tôi đã nói với cậu cậu đùa giỡn quá trốn rồi mà, bà xã của tôi đã rời nhà trốn đi rồi, tìm không về được, cậu không đền cho tôi một người vợ, tôi làm thịt cậu đó!” Đối phương im lặng một chút, rồi nói: “Được! Tôi chờ anh tới làm thịt tôi!” “Mẹ nói!” Tên nhóc xấu xa này thật ngông cuồng, lại dám cúp điện thoại trước anh, trở về anh sẽ tìm cậu ta tính sổ! Anh tăng tốc độ xe tới mức nhanh nhất, ắt phải đuổi kịp trước khi Vô Song rời đi để đoạt cô về!

208. Chương 208: Phiên Ngoại 04

Hải Song yêu: tình yêu rất đẹp, có liên quan tới em (4) Đông Bác Hải vội vội vàng vàng chạy tới sân bay, sau khi hỏi thăm thì không có hành khách nào tên Chúc Vô Song, anh gấp đến độ như là kiến bò trên chảo nóng, lấy điện thoại ra gọi điện khủng, phải người đi các cửa khẩu giao thông tìm có! Anh cũng không có nhân rồi, lái xe tìm khắp nơi, một tiếng đồng hồ sau, chuông điện thoại vang lên, anh bắt máy liền hỏi: “Thế nào rồi? Tìm được cô ấy chưa?” “Cha, là con!” Là con trai, anh thất vọng một chút! “Con trai, chuyện gì?” “Tìm được mẹ rồi!” “Vậy sao?” Anh vui mừng mà đạp mạnh thắng xe chân ga một cái, xe dừng lại! “Ở đâu?” “Mẹ không muốn trở về với chúng ta.” Giọng nói của cậu nhóc có chứa một chút buồn bã. “Tại sao?” “Mẹ nói, mẹ đối với cuộc sống ở hồng trần đã không thể yêu nữa, cha cái gì là hồng trần vậy? Nhũ danh của cha gọi là hồng trần sao?” Cậu bé nói lảm nhảm, anh đã sớm không nghe lọt, chỉ cảm thấy tim như là đang muốn nổ tung, đau không chịu được! Thật là muốn làm thịt Mặc Phi Tước! Cũng oán cậu ta xuất ra chủ ý cù bấp, hại Vô Song tìm như tro tàn, đã nói không phải hành hạ Vô Song mà là hành hạ anh! Chết tiệt! “Con trai, mẹ ở đâu?” Anh cắt đứt con trai đang liến thoắng không ngừng. “Mẹ ở giáo đường XX!” “Giáo đường?” Đông Bác Hải mở mồm một chút, cô ấy đi giáo đường làm gì? “Dạ, mẹ nói mẹ muốn làm tín đồ gì đó!” “Cha biết rồi, cha đi lập tức!” Lấy ống nghe bluetooth xuống, Đông Bác Hải nói lảm nhảm: Đông phu nhân, anh thật là phục em! Đời này, anh đều bị Đông phu nhân ngược đãi mà! Khởi động máy, xe thể thao tựa như tên bay, bay vút đi ra ngoài ————— Đông Bác Hải vội vã chạy tới giáo đường theo lời của con trai, cửa giáo đường vẫn đóng chặt, xe dừng hẳn, anh mới từ trên xe thể thao xuống, một viên thịt trong mặc áo lông thật dày bổ nhào tới phía anh, anh đưa tay đón lấy con trai, đồng thời sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà của con và hỏi: “Mẹ đâu?” “Ở bên trong.” Cái miệng nhỏ nhắn cong lên, không vui! “Sao cửa lại đóng?” “Có lẽ là mẹ không muốn nhìn thấy cha” Cậu bé thành thật nói. “Cái gì?” Đương sự không thể tiếp nhận thực tế, nên trong nháy mắt đã nổi cơn thịnh nộ, không muốn nhìn thấy anh lời này là có ý gì? Cậu nhóc nhún nhún vai, tỏ vẻ vô tội, cậu không làm sai, sao lại rống cậu chứ! Buông con trai ra, anh đi tới giáo đường ở phía trước, đẩy cửa bên trong đang khóa, anh gõ hai tiếng thật mạnh, và hô: “Vô Song, mở cửa đi là anh!” Bên trong không có ai trả lời anh — “Vô Song anh biết em đang ở bên trong, thật xin lỗi, anh không nên giả bộ mất trí nhớ để gạt em, em cửa mở ra đi, chúng ta đối mặt nói chuyện được chứ?” Trả lời anh vẫn là yên lặng như cũ — “Vô Song, phải làm gì em mới tin tình yêu của anh đối với em đây? Phi Tước nói, tình yêu của em đối với anh không chịu được khảo nghiệm, anh vẫn không đồng ý quan điểm của cậu ấy, cho nên cậu ấy mới đánh cuộc

này với anh, bốn tháng, Đông phu nhân em có biết anh chịu đựng khổ cực đến thế nào không? Thiếu chút nữa anh đã thắng, chỉ còn kém một chút, Đông phu nhân, cầu xin em cửa mở ra chúng ta bắt đầu lần nữa được chứ?” “Anh thật sự muốn cùng em bắt đầu lần nữa?” Rốt cuộc bên trong cũng truyền ra thanh âm của Vô Song, Đông Bác Hải vui mừng đến nỗi ngay cả do dự một chút cũng không có, gật đầu và nói: “Ừ!” “Em có rất nhiều khuyết điểm a, tỷ như ích kỷ, tùy hứng, ngang ngược không hiểu chuyện, thỉnh thoảng còn có.” “Anh nguyện ý, anh nguyện ý bao dung tất cả của em!” Anh kiên định ngắt lời cô. Vô Song cúi đầu hít hít mũi, rồi sau đó nói: “Làm sao bây giờ? Em cảm thấy em không xứng với anh, anh đáng có được tốt hơn!” “Anh không cần tốt hơn, anh chỉ muốn một mình Chúc Vô Song em, chỉ có em mới xứng làm vợ của anh, Đông phu nhân của anh! Đúng vậy, em là tùy hứng, nhưng anh cũng có bá đạo cùng chủ nghĩa đàn ông của anh, em ích kỷ, nhưng anh cũng có cố chấp của anh, em ngang ngược không hiểu chuyện, anh cũng có tính khí thiếu gia của anh, chúng ta đều không phải là thánh nhân, đều có được khuyết điểm cùng ưu điểm của người bình thường, bởi vì yêu, nên anh học được bao dung, Vô Song anh yêu em, anh nguyện ý bao dung tất cả của em, tốt hoặc không tốt!” Anh nói xong, bên trong cũng không có đáp lại, anh chờ một hồi lâu bên trong cũng là yên tĩnh, anh bắt đầu lo lắng sợ hãi, đập mạnh cửa, hô to “Vô Song, Vô Song.” “Cha, để cho con!” Cậu bé đi tới kéo áo khoác ngoài của anh, Đông Bác Hải nhú lông mày tuấn tú nhìn con một cái, nhóc con vỗ lồng ngực bảo đảm và nói với cha: “Con tự có biện pháp khiến mẹ mở cửa, hắc hắc!” Đông Bác Hải ngơ ngác rồi thối lui qua bên cạnh, nhóc con nhẹ nhàng gõ mấy cái, và hô với bên trong: “‘Vùng ơi mở ra!’” Quả nhiên, cửa có động tĩnh, Đông Bác Hải không nhịn được rần con mấy câu, “Nhóc con xấu xa, con có biện pháp khiến mẹ mở cửa, sao không nói sớm?” Hai anh lo lắng vô ích! Cậu bé không chịu yếu thế mà chầm chọc lại anh: “Cha không có hỏi.” Đông Bác Hải nổi giận! Quả nhiên là trò học từ thầy mà giỏi hơn thầy, có di truyền của anh. Cửa dần dần mở rộng ra, bên trong khiến Đông Bác Hải sửng sốt, Đông lão! Mặc Phi Tước! An Sâm! An Tinh! Chúc Kỳ! Hơn nữa tất cả mọi người đều ăn mặc rất chính thức, ánh mắt của anh dừng lại ở trên người Vô Song đang rơi lệ, chỉ thấy cô mặc một cái áo cưới màu trắng, bị cảm động vì lời nói mới vừa rồi của anh — “Cha, có ngạc nhiên hay không?” Cậu bé cởi áo khoác lông thật dày ra, bên trong mặc một bộ Tây phục nhỏ màu đen! “Thì ra tôi mới chính là đối tượng bị trêu chọc?” Thật lâu sau, Đông Bác Hải mới từ trong khiếp sợ mà lấy lại tinh thần, mắt lạnh quét qua mỗi một người bọn họ, mọi người đều lặng yên! “Mọi người cũng chỉ là muốn cho cha một kinh ngạc thôi mà!” Cậu bé vênh miệng, thâm nói. “Kinh ngạc?” Anh cười lạnh một tiếng, vẻ mặt rất tức giận, nhìn chằm chằm vào mọi người mà không nói lời nào! “Bác Hải, chuyện này không liên quan tới bọn họ, là chủ ý của em.” Vô Song ngừng nước mắt, rồi mở miệng nói. “Em?” Anh mặt lạnh, cau chặt lông mày! “Đúng! Là em, em không nghĩ sẽ chọc cho anh tức giận, xin lỗi, anh trách em đi!” Cô tự trách rồi cúi đầu thấp xuống. Mọi người thấy bộ dạng nén cười của Đông Bác Hải, thì cùng xả hơi, đã nói còn không sướng chết anh ta! Anh ta làm sao có thể tức giận chứ! “Trách em! Đương nhiên anh sẽ trách em! Nói một chút xem muốn anh trừng phạt em thế nào?” Anh rất muốn giả vờ bộ dạng tức giận đến muốn chết, nhưng mà thật xin lỗi, anh muốn cười, hơn nữa cũng sắp nhịn không được! “.” Cô cúi đầu thấp hơn, và không biết. “Không biết, vậy thì làm theo điều anh nói!” Nghe giọng của anh có vẻ khác lạ, còn hàm chứa nụ cười, Vô Song ngẩng đầu lên, quả nhiên là trông thấy anh đang cười, hơn nữa còn cười rất tà ác! “Anh —” Cô muốn nói anh không có tức giận, nhưng lời còn chưa nói hết, thì đã bị bàn tay của người nào đó nắm lấy eo thon nhỏ, ôm vào trong ngực, thân thể của cô theo quán tính mà nghiêng tới trước, và anh cúi đầu, chóp mũi của hai người vừa lúc nhẹ nhàng chạm vào nhau, anh nhếch miệng cười, “Anh muốn phạt em.” Anh cố ý dừng lại lời muốn nói rồi rơi xuống miệng của cô!

209. Chương 209: Phiên Ngoại 05

Hải Song yêu: tình yêu rất đẹp, có liên quan tới em (5) Không biết anh sẽ nghĩ ra chiêu gì mà trừng phạt mình, hai mắt trong suốt của Vô Song chợt vụt sáng lên khác xa sợ hãi, Đông Bác Hải thấy thế thì nụ cười bên khóe môi càng tà mị hơn, môi mỏng phớt qua môi anh đào của cô rồi nói nhỏ ở bên tai cô: “Anh phạt em sinh cho anh một đội banh, thế nào Đông phu nhân!” Gương mặt của Vô Song bỗng đỏ hồng! Mặc dù Đông Bác Hải nói rất nhỏ, nhưng đủ để truyền vào trong lỗ tai của mỗi người, mọi người sau khi nghe nói thì cũng phát ra tiếng cười tán đồng, nhất là cậu bé có vẻ hưng phấn, cao hứng đến mức nhảy lên và hô

to: “Con muốn rất nhiều rất nhiều em trai em gái!” “Bắt đầu hôn lễ đi!” Ông cụ kêu một tiếng, ca khúc hôn lễ vang lên. Cô dâu chú rể nhìn nhau đắm đuối một chút, Vô Song tràn ngập thẹn thùng, nhưng trong mi mắt đều là hạnh phúc, kéo cánh tay của Đông Bác Hải thật chặt, rồi bước lộn xộn đi về phía trước, nói không khấn trương là giả, cô cảm giác hai chân của mình đều đang run lên, thấy thấm đẫm cũng không có dài lắm, sao cô cảm giác giống như là con đường dài vô tận! Đông Bác Hải đi hơi nhanh, cô đi theo có một chút khó khăn, Vô Song ngẩng đầu nhìn anh, muốn bảo anh chậm lại một chút, nhưng lại không nghĩ rằng anh còn khấn trương hơn cô, nụ cười trên mặt rõ ràng có chút cứng ngắc, không giống với bàn chân đang run lên của cô, anh căng thẳng cứng rắn giống như là một cương thi vậy! “Hi hi!” Vô Song không nhịn được mà cười lên, thật sự là quá buồn cười. “Cười cái gì?” Đông Bác Hải thật sự bội phục lúc này mà cô còn có thể cười được, anh khấn trương đến mức trán cũng sắp đổ mồ hôi lạnh luôn rồi, hạnh phúc tới quá đột ngột, anh giống như là còn chưa từ trong mộng mà tỉnh lại! “Không có gì!” Có người còn khấn trương hơn cô, cô cũng không khỏi khấn trương theo! Rốt cuộc cũng đã đi đến trước mặt Mục Sư, Mục Sư mở Thánh kinh ra rồi đọc diễn cảm, Đông Bác Hải giơ tay lên cắt đứt ông ấy đang liến thoắng không ngừng: “Mục Sư, hãy bắt đầu từ đoạn cuối cùng anh nguyện ý, tôi nguyện ý đi!” Anh khấn trương đến mức hưng phấn! Hận không thể lập tức kết thúc hôn lễ, ôm mỹ nhân về! Cho nên thật sự là không muốn nghe Mục Sư dài dòng! Mục Sư sững sờ, ngơ ngác nhìn lại Đông Bác Hải: “Anh nguyện ý tôi nguyện ý?” “Ha ha ha!” Hiện trường nhất thời cười thật to một trận. Đông Bác Hải hắc tuyến đầy trời, ghen đến mức mồ hôi lạnh cuối cùng cũng toả ra ngoài, ông già chết tiệt, ai mà với ông nguyện ý tôi nguyện ý chứ! Vô Song vì không muốn làm cho ông xã của mình bị mất thể diện, chỉ là hơi mím môi, rồi hắng giọng và nói: “Cha xứ, cha bắt đầu từ đoạn tuyên thệ đi!” “À?” Mục Sư vẫn là lần đầu tiên đụng phải người yêu cầu mới như vậy, nên hơi ngơ ngác! “Cha xứ, ông có thể nhanh lên một chút hay không, chúng tôi còn có chuyện đứng đắn phải làm!” Đông Bác Hải nói ra một câu kinh người, khiến Vô Song mắc cỡ đến mặt đỏ bừng, đầy trong đầu của anh YY, có thể có chuyện gì đứng đắn chứ! Mục Sư im lặng mà gật gật đầu, thật là chuyện lạ hàng năm có. Ông ta dựa theo yêu cầu của bọn họ, lật Thánh kinh tới đoạn cuối cùng, hỏi chú rể: “Đông Bác Hải tiên sinh, anh có nguyện ý tiếp nhận tiểu thư Chúc Vô Song trở thành vợ hợp pháp của anh hay không, theo đạo luật của Thượng Đế cùng ở với cô ấy, cùng với cô ấy sống cuộc sống hôn nhân thần thánh không? Cũng cam kết từ nay về sau thủy chung yêu cô ấy, tôn kính cô ấy, an ủi cô ấy, quý trọng cô ấy, luôn một lòng với cô ấy, đến chết cũng không đổi?” “Tôi nguyện ý!” Đông Bác Hải nhìn vợ yêu đắm nước mắt ở bên cạnh một chút, và không chút do dự! Mục Sư lại nhìn cô dâu hỏi: “Chúc Vô Song tiểu thư, cô có nguyện ý tiếp nhận Đông Bác Hải tiên sinh trở thành chồng hợp pháp của cô hay không, theo đạo luật của Thượng Đế cùng ở với anh ấy, cùng với anh ấy sống cuộc sống hôn nhân thần thánh không? Cũng cam kết từ nay về sau thủy chung yêu anh ấy, tôn kính anh ấy, an ủi anh ấy, quý trọng anh ấy, luôn một lòng với anh ấy, đến chết cũng không đổi?” “Tôi nguyện ý.” Cô nhìn Đông Bác Hải mà vui muốn khóc! Tất cả mọi người đều thở một hơi, đám cưới này rốt cuộc cũng xong rồi, thật không dễ dàng nha! Không dễ dàng! Mục Sư lại nói: “Bây giờ mời chú rể, cô dâu trao đổi nhẫn.” Lúc này Chúc Kỳ đưa nhẫn lên, Đông Bác Hải mỉm cười cự tuyệt, “Không cần, anh có nhẫn rồi!” Anh ở trong túi áo khoác lấy ra một hộp nhẫn, mở cái hộp ra bên trong là một cặp nhẫn kim cương một Carat, ‘Wase la’ anh từ bên trong lấy ra một chiếc, đeo vào ngón tay của Vô Song, “Đông phu nhân cảm ơn em, là em làm cho anh hiểu tình yêu rất đẹp, anh sẽ dùng cả đời còn lại của anh cưng chiều em, thương em, yêu em, bảo vệ em!” Cần thận nghe lời hứa của anh, Vô Song vừa khóc vừa cười, cổ họng thật sự là nghẹn đến mức nói không ra lời, đến khi mình mang nhẫn xong cô mới thốt ra hai chữ: “Anh ngốc!” Anh là anh chàng đại ngốc ngốc nhất ngốc nhất mà cô từng gặp, người phải nói cảm tạ là cô! Là anh dạy cho cô biết chân chính yêu một người là như thế nào, cô cũng sẽ dùng phần cuộc sống còn lại của cô để hiểu anh, bao dung anh, thương anh! Tay run run, Vô Song cũng đeo chiếc nhẫn lên cho anh, Đông Bác Hải ôm eo của cô thật chặt, lau nước mắt cho cô, và dụ dỗ cô: “Bà xã đừng khóc, hôm nay là hôn lễ của chúng ta nên phải cười!” Vô Song vênh môi lên, cô chính là quá vui mừng mới không nhịn được muốn khóc! Rốt cuộc cũng đến đoạn Đông Bác Hải thích nhất, Mục Sư lớn tiếng tuyên bố: “Tôi tuyên bố họ kết làm vợ chồng, chú rể có thể hôn cô dâu rồi.” Nâng mặt của cô dâu lên, chú rể hung hăng hôn xuống —— Ba ba ba! Cả giáo đường vang lên một trận tiếng vỗ tay dễ nghe. Nhìn người anh em tốt như ý nguyện ôm mỹ nhân về, Mặc Phi Tước cũng phát ra từ trong lòng cảm thấy vui vẻ dùm cho anh ấy, chẳng qua là quá hưng phấn, nên đáy lòng cũng có chút trống rỗng lạnh lẽo! “Phi Tước, chừng nào thì con mời chú Đông uống rượu mừng đây?” Ông cụ chụp bờ vai của anh, mỉm cười và nói. Mặc Phi Tước lộ ra vẻ mặt ngượng ngịu! “Phi Tước, hiện tại cha con không có ở đây, chú Đông chính là người giám hộ của con, con cũng trưởng thành rồi, nên suy nghĩ chuyện lớn cả đời của mình một chút!” Ông cụ nói sâu xa mà nhiều ý. Mặc Phi Tước nhăn mày, nhân duyên trời định, dựa miễn cưỡng sẽ

không ngọt, tùy duyên đi! “Con biết rồi, cảm ơn chú Đông đã quan tâm!” Ông cụ còn muốn nói nữa, thì đột nhiên một bó hoa từ trên trời giáng xuống, vừa đúng lúc rơi vào trong tay Mặc Phi Tước, nhìn nhìn bó hoa trong tay, anh mờ mịt mà ngẩng đầu lên! “A ~ người xuất giá chính là chú Mặc.” Cậu nhóc gào to một tiếng, chọc ọi người cười ầm. “Xem ra, chú Đông không chờ lâu rồi, rất nhanh sẽ uống được rượu mừng của con, ha ha ha!” Ông cụ vui vẻ cười to và nói. Nguyên cái gương mặt tuần tú của Mặc Phi Tước đen thui, không có hứng thú mà tiện tay ném hoa đi, cậu bé lập tức đi lên đón lấy. Vô Song rúc vào trong ngực của Đông Bác Hải, và hỏi: “Bác Hải, không phải là anh ấy bị tổn thương tình cảm chứ?” “Ừ!” Anh nhẹ giọng đáp. “A?” Vô Song nhất thời hứng thú, nắm lấy y phục của Đông Bác Hải và hỏi: “Có liên quan tới Noãn?” “Em rất quan tâm?” Nhượng lòng mây. “Ừ! Noãn là bạn của em.” “Bà xã, hôm nay là ngày vui của chúng ta, có thể chỉ nói chuyện giữa chúng ta hay không?” Đông Bác Hải tà mị mà cười nói. “Ách. Đám cưới không phải đã xong rồi sao?” Còn có chuyện gì. “Còn có một đoạn, không phải còn chưa tiến hành sao?” “Đoạn nào?” “Động phòng.”

210. Chương 210: Phiên Ngoại 06

Tiểu nhạc đệm: rất mạnh, rất bạo lực (1) Về đến nhà, cửa chính vừa đóng thì Đông Bác Hải đã ôm Vô Song chạy thẳng vào phòng ngủ, nhẹ nhàng thả cô lên chiếc giường lớn mềm mại, vội vã hôn, còn mặt dày mà cười đùa nói: “Bà xã, anh yêu em!” Vô Song nhìn anh bật cười ha ha, đối với da mặt dày của anh, cô không có cách, một chút biện pháp cũng không có, hơn nữa còn có một chút thích được coi thường! Chuyển mắt qua, Đông Bác Hải nhìn cái giường và nói: “Giường có mùi vị của vợ.” Vô Song giật mình một chút, rồi sau đó nói: “Mùi vị gì?” “Mùi vị dục hỏa đốt người.” Đông Bác Hải cười híp mắt và nói, cặp mắt đào hoa hẹp dài kia híp lại thành một đường kẻ, thoát nhìn rất giống như Tiểu Diện Hồ (kẻ nham hiểm). Vô Song không nhịn được mà run một chút, bởi vì cô đã sớm lãnh hội mấy loại biểu hiện về cái gọi là người được mùi vị dục hỏa đốt người của cầm thú! “Khụ! Hôm nay khí trời bên ngoài thật là tốt.” Cô giả bộ ho khan một cái. “Ừ.” Đông Bác Hải đáp nhẹ, rồi bắt đầu cởi áo khoác. “Không bằng chúng ta đi ra ngoài dạo phố tản bộ một chút, thế nào?” Vô Song ý thức được nguy hiểm càng ngày càng gần, nên bắt đầu tìm cớ để chạy trốn ma trảo của anh. “Không được!” Nhưng bị anh một hơi từ chối. Vô Song nuốt nuốt nước miếng, mặt đỏ và nhỏ giọng nói: “Bây giờ còn rất sớm!” “Bà xã, động phòng thì chẳng phân biệt được sớm muộn gì đâu!” Quỳ một gối xuống giường, anh vừa cởi nút áo của áo sơ mi, vừa đem gương mặt tuần tú lần đến gần cô, hơi thở đàn ông ấm áp phun lên trên mặt trắng hồng của cô, cả người Vô Song giống như bị điện giật mà chấn động một cái, sau đó cô chống tay muốn lui về phía sau, không ngờ, làn váy của áo cưới bị chân của anh ngăn chặn, nên bị xé ra, và quây ngực của cơ thể tuột xuống, hai vú lộ ra hơn phân nửa. “A!” Cô kinh hãi mà la lên một tiếng, đang muốn đưa tay che kín lại, thì Đông Bác Hải bắn người một cái đụng cô ngã xuống, rồi nằm sấp ở trên người và đè tay của cô lại, cúi đầu ở trên bộ ngực sữa trắng noãn của cô hôn, tà mị mà cười xấu xa và nói: “Sớm ăn rồi mà, còn có cái gì không thể nhìn chứ!” Vô Song nóng mặt, nũng nịu mà trừng anh một cái, sắc lang! Rất nhanh Đông Bác Hải đã cởi xuống áo sơ mi cản trở, cúi đầu hôn lên môi của Vô Song, lưỡi dài linh hoạt vươn thẳng vào giữa môi lưỡi, anh dịu dàng mà gặm nhẹ, dịu dàng mà mút vào, bàn tay cũng dần dần dời khỏi trận địa, xoa nửa thân trần ở phía sau lưng của cô, mò đến dây kéo, nhẹ nhàng kéo xuống, nhất thời lễ phục áo cưới căng chặt được thoải mái, Vô Song cảm thấy bàn tay to nóng rực của anh truyền tới, run rẩy mà không cách nào chống đỡ, bởi vì cô cũng đang khát vọng anh, ngón tay xanh nhạt không tự chủ được đã quần lên hông bền chắc của anh, ngón tay không cẩn thận mà đụng vào vết sẹo của anh, cô chợt mở mắt ra, Đông Bác Hải vẫn còn đang hôn cô say sưa, chẳng biết lúc nào cô đã bị anh lột hết sạch. “Bác Hải, đợi chút.” Cô nâng mặt của anh lên, khiến cho anh dừng lại, tư vị dục hỏa đang đốt bị chặn lại thật không dễ chịu, cho nên Đông Bác Hải nhíu mày lại, không hiểu và hỏi: “Sao vậy?” “Tại sao anh gạt em?” Ánh mắt của cô có chút ai oán. “Anh gạt em cái gì?” Anh mờ mịt mà hỏi ngược lại. “Chuyện anh trúng đạn!” “À ~” Còn tưởng là chuyện gì, anh cười nhạo một tiếng, rồi bàn tay xoa khuôn mặt xinh đẹp hồng hào của cô, “Đương nhiên là không muốn em lo lắng!” “Bác Hải, em thật sự đáng giá để cho anh vì em mà bỏ ra nhiều như vậy sao?” “Đáng giá!” Anh cũng không có một chút do dự nào, “So với em vì anh mà hy sinh cùng trả giá, anh cảm thấy anh làm cho em còn chưa đủ, cuộc sống có bao nhiêu cái chín năm, Vô Song, cảm ơn em đã vì anh mà sinh hạ con

trai, hơn nữa còn dạy nó ngoan như vậy! Bỏ lỡ thời điểm con sinh ra anh thật đáng tiếc, nhưng anh bảo đảm, nhất định anh sẽ không bỏ lỡ thời điểm sinh ra của từng cục cưng tương lai của chúng ta!” “Ừ!” Vô Song bị cảm động, nên nặng nề gật đầu một cái. “Phụ nữ là làm bằng nước, những lời này dùng ở trên người Đông phu nhân em, một chút cũng không sai!” Anh cố ý dùng tiếng lóng nói cô. Bị anh trêu chọc như vậy, Vô Song nín khóc và mỉm cười! “Đông phu nhân, anh đã từng nói với em chưa, em cười lên là đẹp nhất đó!” Anh lau lau nước mắt cho cô. “Chưa có.” Vô Song nghĩ nghĩ rồi phủ nhận. “Vậy hiện tại anh nói cho em biết, Đông phu nhân em cười lên là đẹp nhất, đẹp đến mức khiến cho anh hận không thể một ngụm nuốt sống em!” Quả nhiên, hấp dẫn của sói là có bấy rập. Đông Bác Hải đột nhiên thu hẹp eo thon nhỏ của cô, ôm cô trong ngực, trông mắt đen nhánh như mực kia lóe lên tia sáng sắc bén, như sói như hổ đang đói bụng, Vô Song còn chưa kịp có phản ứng, thì anh đột nhiên kéo cái mông của cô, tách cặp chân của cô ra, Vô Song khần trương mà kẹp chặt hông của anh, đôi tay ôm thật chặt cổ của anh, anh chậm rãi đem phần thân chen vào lối hẹp của cô, sau đó anh kêu rên một tiếng, giọng nói dính đầy tình dục trở nên có chút khàn khàn mà hỏi: “Đau không?” “Không đau!” “Đau thì cắn bả vai của anh!” Cô nhẹ nhàng ừ một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ thắm ửng ngượng ngùng, Đông Bác Hải không thể kiềm được dục hỏa đốt người khó nhịn, cho nên phát động ở trong cơ thể cô. Bên ngoài bão tuyết bay lên bay tán loạn, trong nhà một phòng y sắc. ***** (êm ái mọi người hiểu, nơi này tính lược một vạn chữ) ***** “Cậu, mọi người đều là người một nhà rồi, có lời gì con cũng sẽ không ngại mà nói thẳng!” Sau khi hôn lễ kết thúc, Chúc Kỳ lái xe chở cậu nhóc đi tới một mảnh đất trống, sau khi xe dừng lại, thì tên nhóc mở miệng trước. Chúc Kỳ nặng nề hít sâu một hơi, quay đầu giả bộ dáng vẻ mờ mịt nhìn cậu nhóc, “Nói đi, chuyện gì?” “Cậu, sao cậu lại có thể vào giang hồ mà kém cỏi như vậy chứ?” Cong cái miệng nhỏ nhắn, làm như ghét bỏ anh không có tiền đồ. “Cậu kém cỏi?” Chúc Kỳ trợn mắt nhìn, “Cậu kém cỏi thế nào chứ? Cái nghề giáo viên này rất mất mặt sao?” “Không ——” “Vậy sao con nói cậu kém cỏi?” “Sát thủ. cấp rất thấp!” Cậu tuyệt đối không có ý chê bai Bạch Dạ cùng Ảnh Tử, bởi vì Chúc Kỳ hoàn toàn không so sánh được với hai sát thủ chuyên nghiệp bọn họ. Cuối cùng cũng không thể gạt được tên nhóc này, Chúc Kỳ nhắm mắt lại, rồi từ trong túi lấy ra một điều thuốc đốt lên, hút một hơi thuốc rồi mới nói: “Xin lỗi, cậu làm cho con mất mặt rồi!” “Không, con không phải ghét bỏ cậu làm mất mặt, mà con tò mò tại sao cậu phải làm sát thủ?” Cậu bé nằm ở trên đùi của cậu mình, một đôi mắt to đen lúng liếng tràn đầy tò mò! “Cậu thích tiền, cho nên đã đi lên con đường này!” “Nói dối!” Cậu thật sự coi con là đứa trẻ ba tuổi sao? Kỳ thật cậu bé đã lén phái người đi điều tra cậu rồi, “Cậu thích mẹ nuôi, đáng tiếc mẹ nuôi không có nhận tình của cậu, đúng không?” “Con” Chúc Kỳ kinh ngạc! “Cậu à, thật ra thì con cũng cảm thấy mẹ nuôi không thích hợp với cậu!” Hai tay nhỏ ôm chặt lấy cổ của cậu mình, cậu đáng yêu mà nháy mắt với cậu mình. “Trẻ con tui con biết gì về tình cảm chứ!” Chúc Kỳ đem mẩu thuốc lá cầm trong tay ném ra ngoài, chau mày, chưa thử qua nào biết tốt hay không tốt! “Dĩ nhiên con biết, bởi vì con.” Cậu dừng lại, cậu không nên đem bí mật ở đáy lòng chia sẻ với người cậu không giữ mồm giữ miệng! “A! Tên nhóc nhà người mới bây lớn, đã bày đặt yêu đương rồi, nói một chút coi đối tượng là ai?” Nằm được điểm yếu của cậu nhóc, Chúc Kỳ bắt đầu điều tra cậu nhóc. “Không có!” Phủ nhận, đánh chết cũng không thừa nhận! “Không?” Một đôi mắt không tin tưởng nhìn thẳng vào cậu nhóc, có lẽ là do có tật giật mình, nên cậu bé đã không tự chủ được mà đỏ mặt lên. “Ha ha ha ha ha, con xem mặt của con kia cũng đỏ lên mà còn nói không có, mau thành thực khai báo, nếu không cậu không dám cam đoan, có thể không cần thận nói lỡ miệng hay không, khiến giáo viên toàn trường đều biết con có đối tượng thầm mến!” “Được, đi nói đi, con sợ cậu à, con cũng sẽ nói với các thầy giáo cậu không chỉ là giáo viên, mà còn là sát thủ!” Hừ! Cậu đây cũng không phải là bị hù mà lớn lên! “Nhóc con xấu xa!” Chúc Kỳ che cái miệng của cậu nhóc, oán hận mà cắn răng: “Con lợi hại!” Cậu bé bật cười, đương nhiên là cậu lợi hại! Không có chút chiều đề tiện, làm thế nào mà có thể làm cho quần chúng phục đây! Cười xong, thì cậu nhóc nghiêm trang nói: “Cậu, lui đi!” “Hử?” “Không làm sát thủ nữa!” “Cậu cũng nghĩ vậy!” Con mắt không có tiêu cự mà đưa mắt nhìn về phía trước, sao anh lại không muốn là một người bình thường chứ, nhưng mà anh đã ký giấy sinh tử với ông chủ rồi, lui ra ngoài chỉ có một con đường chết! “Cậu thật sự đã nghĩ qua!” Cậu bé kích động bắt lấy cánh tay của cậu mình. “Ừ!” Anh rất kiên định mà gật đầu, nhưng sau đó lại thở dài bất đắc dĩ và nói: “Nhưng mà cậu đã không có biện pháp trở lui toàn thân!” “Ai nói?” Nhóc con lật người quỳ gối lên tay lái phụ, mặt mày tươi rói mà nhìn anh, “Cậu, con có thể giúp cậu!” “Con giúp cậu?” Chúc Kỳ lộ vẻ lúng túng, “Àch, tiểu QQ, cậu biết con rất lợi hại, nhưng mà cậu không muốn con nhúng tay!” “Why?” “Không phải là ngày đầu tiên con biết cậu!” “Con biết cậu rất lâu rồi, thế nào !” Thấy cậu nhóc còn chưa hiểu, Chúc Kỳ ghen đỏ mặt, lấy dũng khí mà nói: “Cậu chết vì sĩ diện đó!” “Ồ. Không nhìn ra!” Cậu nhóc kéo mặt dài ra, cậu không cảm thấy cậu mình có sĩ

diện! “Tóm lại, chuyện này cậu không muốn con nhúng tay!” Anh nhìn chăm chăm vào hai mắt của cậu nhóc, nháy mắt mấy cái, cậu nhóc gật đầu, “Được rồi!” “Con thật sự sẽ không nhúng tay?” Cậu bé trả lời quá dứt khoát, nên Chúc Kỳ còn có chút không dám tin. “Cậu không muốn để cho con nhúng tay, thì con không nhúng tay vào!” “Bé ngoan, cậu yêu con!” Cậu nhóc ngoan như vậy, nên Chúc Kỳ thưởng cho cậu bé một cái hôn, và hôn lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé. Cậu bé chán ghét mà lau lau, “Cậu, cậu đoạn bối nha!” “Nhóc con xấu xa, không biết lớn nhỏ!” Thay đổi khuôn mặt tươi cười dịu dàng mới vừa rồi, đánh một phát lên trên đầu cậu bé, kèm theo một câu: “Cậu là thích con mới hôn con!” Bật thót lên xong, Chúc Kỳ mới ngẫm nghĩ một chút, à? Lời này nghe sao có gì đó không đúng vậy nhỉ! “Ha ha ha ha ha, còn nói không phải đoạn bối, chỉ là xin lỗi, cậu à hướng giới tính của con bình thường!” Nhóc con cười co rút, nhất thời hai cậu cháu âm ỉ một trận! ***** Đêm, cả thành phố vui lấp trong một mảng mây ngũ sắc, đẹp không sao tả xiết! Một chiếc xe jeep dè ép tuyết đọng dày đặc, dừng lại ở cửa lớn chỗ ăn chơi ‘Đại Thế Giới’, chủ nhân bên trong xe còn chưa xuống xe, thì 19 tên cận vệ đi phía sau từ trong xe bước xuống trước, xếp thành hai hàng ngay ngắn, cung nghênh người đàn ông bên trong xe, sau khi tất cả sẵn sàng, thì một đôi ủng da từ trong xe bước xuống ——

211. Chương 211: Phiên Ngoại 07

Tiểu nhạc đệm: rất mạnh, rất bạo lực (2) Ngay sau đó, người đàn ông với thân thể to lớn ngạo mạn chậm rãi từ bên trong xe bước ra ngoài, bên ngoài một cái áo lông cừu, hấn ngẩng đầu ngắm nhìn biển hiệu Đại Thế Giới một cái! “Công Đẳng tiên sinh, nghe nói ngài muốn tới địa phương nhỏ này của tôi, tôi thật sự là thụ sủng nhược kinh nha! Ha ha ha. . . Mời vào bên trong, mời vào bên trong!” Không sai, người mới đến là người Nhật Bản, tên gọi: Công Đẳng Tĩnh, nghe nói nhà Công Đẳng là một gia tộc rất lớn, cũng nắm giữ quyền lực kinh tế hơn 50% của Nhật Bản, còn có lời đồn đãi, Công Đẳng Tĩnh cũng là thủ lĩnh hắc bang Nhật Bản, trong tay không chỉ có một nhóm sát thủ xuất sắc kiếm tiền cho hắn, mà còn có một đội cảm tử hùng mạnh hộ tống cho hắn. Chỉ là nghe lời đồn đãi cũng đã đủ làm cho người ta run rẩy, rợn cả tóc gáy, ông chủ Đại Thế Giới tự nhận cũng không ngoại lệ, tự mình ở nơi này đợi nghênh đón: “Đi đường chắc là khổ cực rồi, phòng VIP tốt nhất ở nơi này của chúng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng cho ngài, còn đặc biệt chọn cho ngài mười hai cô gái đồng trình sắc đẹp xuất chúng, hi vọng tối nay ngài có một đêm vui vẻ!” Ông chủ Đại Thế Giới với khuôn mặt tươi cười nịnh nọt lấy lòng làm như ăn phải mật lạnh, bởi vì từ đầu đến cuối người đàn ông đều duy trì vẻ lạnh lùng, ngoại trừ lúc ông ta chào đón thì nhân nhật nhìn ông ta một cái, sau đó ánh mắt ngắm nhìn nơi khác, hoàn toàn xem ông ta như không khí! Quá một hồi lâu, người đàn ông mới cúi đầu thì thầm mấy câu bên tai người tâm phúc của hắn, người tâm phúc gật gật đầu, sau đó truyền lời nói thay hắn: “Cuộc hành trình đến Trung Quốc lần này của chủ nhân cũng không muốn cho bất kỳ ai biết, vẫn là làm phiền ông để trống nơi này, tối nay, chủ nhân bao hết!” Ông chủ Đại Thế Giới đầu tiên là kinh hãi, sau đó tiếp xúc một đôi mắt ưng hàn băng làm người ta kết băng, thì lập tức gật đầu, sợ tới mức sắc mặt tái mét, ánh mắt sợ hãi, nhìn quản lý ở bên cạnh run giọng phân phó: “Mau làm đi!” “Dạ Dạ, tôi sẽ đi ngay! Quản lý chạy vào đại sảnh. Công Đẳng Tĩnh đang chuẩn bị vào xe tạm lánh, thì ông chủ Đại Thế Giới lại lần nữa cung kính mở miệng nói: “Công Đẳng tiên sinh, bên ngoài trời lạnh, ngài đi theo tôi vào khu khách quý đi!” Công Đẳng Tĩnh lạnh lùng nhìn ông ta, lông mi có dấu vết nhú lên nhật, không biết là liên quan đến trời giá rét, hay là e ngại ánh mắt như thể của hắn, ông chủ Đại Thế Giới rung mình một cái, trên gương mặt thịt béo cứng lại rồi cười xòa: “Ngài yên tâm, khu khách quý chỉ mở ra cho khách quý cao cấp như ngài, sẽ không có bất cứ kẻ nào nhìn thấy!” Buông lỏng lông mi nhú chặt ra, hấn nhẹ nhàng gật đầu xem như là gật đầu, ông chủ Đại Thế Giới liền kích động như là trúng giải nhất vậy, cười đến mức thịt chùng thịt, rồi đưa tay ra dấu xin mời: “Công Đẳng tiên sinh mời!” Công Đẳng Tĩnh mang theo tùy tùng oai phong lẫm liệt đi ở trước mặt, ông chủ Đại Thế Giới ở phía sau len lén thở dài thả lỏng, lau lau mồ hôi lạnh toát ra ở trên trán! Nửa giờ sau! Một chiếc xe đưa cái tiền dừng ở bên cạnh xe jeep, ấn cửa sổ thủy tinh xuống, Bạch Dạ lái xe đưa tay ra gõ gõ vào xe jeep, không phải là xe jeep bình thường, mà là xe cải tiến chống đạn, vắn cổ qua cậu ấy nói với cậu bé ngồi ở vị trí kế bên tài xế: “Chủ tử, chính là chiếc xe này!” “Vậy còn chờ gì nữa, xuống xe, đi vào!” Cậu bé cởi dây an toàn ra, Ảnh Tử xuống xe mở cửa xe ra cho cậu bé, Bạch Dạ mới vừa xuống xe liền xoa xoa tay khê nguyên rửa một

câu: “Chó chết, mùa đông nơi này thật là lạnh!” “Ai bảo cậu muốn phong độ không cần giữ ấm!” Cậu bé phản bác lại cậu ấy một câu, biết lạnh, mà cậu ấy lại chỉ mặc một bộ áo trong cùng áo da giữ ấm, đây không phải là đáng đời sao! Bạch Dạ nhìn cậu bé, đem tất cả uất ức nuốt trở lại trong bụng, nhiệm vụ trong người nên cậu cũng không dám mặc quá dày! “Khăn quàng cổ của tôi cho cậu quăn đó!” Cậu bé lấy xuống khăn quàng cổ len lông cừu ấm áp đưa cho Bạch Dạ, nhưng bị cậu ấy mỉm cười cự tuyệt, “Hắc hắc, chủ tử tôi chọc cậu chơi thôi, mới ra tới nên hơi lạnh một chút, nhưng bây giờ tôi đã không còn lạnh rồi!” “Chủ tử, chúng ta vào đi thôi!” Ảnh Tử nói. “Ừ!” Gật đầu một cái, chân nhỏ mới vừa bước ra một bước, thì dừng lại nhìn hai người lớn nói: “Chúng ta cứ như vậy mà đi vào, không phải làm cái bia luyện súng cho người ta sao?” Ách. . . . Hai người nhìn nhau, Bạch Dạ nói: “Chủ tử, cậu cũng cảm thấy người của chúng ta hơi ít?” “Nói nhầm!” Đầu chỉ là ít, căn bản là quá ít! Bọn họ như vậy đi vào mà can thiệp người ta thả người, đoán chừng sẽ chết rất khó coi! “Vậy tôi gọi người!” Bạch Dạ lấy điện thoại ra gọi cho thuộc hạ. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé lạnh lùng nhìn chòng chọc hai người, giọng nói lạnh như băng, có chứa trách móc thật nặng: “Bạch Dạ, Ảnh Tử có phải tôi quá buông lỏng với các cậu hay không vậy?” Ngụ ý: hai người bọn họ làm việc mà trong đầu đều không có kế hoạch, mọi thứ đều muốn người chủ tử như cậu đây tự mình ra lệnh thì bọn họ mới biết nên làm như thế nào. Đây cũng không phải là như ước nguyện ban đầu cậu chọn bọn họ làm tùy tùng, cậu chọn bọn họ làm tùy tùng cũng là vì một đầu óc của hai người bọn họ linh hoạt, lại làm việc nghiêm túc cẩn thận, có bọn họ bên cạnh bảo vệ cậu, cậu sẽ tổn rất ít não! Nhưng chuyện hôm nay, khiến cho cậu đối với bọn họ rất thất vọng! “Chủ tử, ngài đừng nóng giận, chúng tôi là sợ ngài cảm thấy chuyện bé xé ra to, nên mới không có gọi người!” Bạch Dạ nói chuyện điện thoại xong thì giải thích. “Đối phó với người bình thường, ba người chúng ta thợ giày thối thôi thì có lẽ là đủ, nhưng Công Đẳng Tinh. . . . hần không phải là người bình thường!” Ánh mắt sâu của cậu bé sáng một chút, bọn họ phải tuyệt đối cẩn thận, nếu như có thể giải quyết chuyện này trong hòa bình là tốt nhất, dù sao mọi người đều là người có quyền thế có uy tín danh dự, nếu đã thương cùng tức giận, sẽ tổn thương hại chết rất nhiều người! Bạch Dạ Ảnh Tử liếc mắt nhìn nhau, không hiểu cái gì là thợ giày thối, không ngừng tò mò, Ảnh Tử hỏi: “Chủ tử, cái gì là thợ giày thối?” “Két?” Cái gì là thối thợ giày? Cậu cũng không biết ! Cậu chỉ nghe mẹ nói thôi, ba thợ giày thối hơn một Gia Cát Lượng* (một cây làm chẳng nên non). * Nói có một ngày, Gia Cát Lượng đến Đông Ngô làm khách, vì Tôn Quyền thiết kế một pho tượng Tự tháp Báo Ân. Thật ra thì, đây là Gia Cát Lượng tiên sinh muốn ước chừng lực lượng của Đông Ngô, xem thử Đông Ngô có người tài ba tạo tháp hay không. Báo tháp kia yêu cầu lại cao nữa, riêng hồ lô đồng trên nóc, cũng đã cao năm trượng, nặng hơn bốn ngàn cân. Tôn Quyền bị lâm nạn, gấp đến độ xanh xao vàng vọt. Sau lại tìm được Dã Tượng, nhưng thiếu hụt người làm mô hình dây đồng, liền ở cửa thành dán lên bảng chiêu hiền. Còn chừng một tháng, nhưng mà vẫn chưa có bị hạ xuống. Gia Cát Lượng mỗi ngày ở dưới bảng chiêu hiền bước đi thông thả khoan thai, cao hứng đến mức vẩy cây quạt lông ngỗng. Cửa thành kia có ba thợ giày đang bày hàng, mặt mày của bọn họ xấu xí, lại dốt đặc cán mai, tất cả mọi người gọi bọn họ là thợ giày xấu. Bọn họ nghe nói Gia Cát Lượng đang trêu chọc người Đông Ngô, nên trong lòng không phục, liền tụ lại một chỗ cùng bàn bạc. Bọn họ ước chừng tốn thời gian ba ngày ba đêm, rốt cục cũng dùng biện pháp cắt bỏ giày, cắt bỏ ra dạng hồ lô. Sau đó, lại dùng nguyên liệu da trâu, dám một cái dùi, một cái dùi nối ghép thành một mô hình hồ lô lớn. Lúc đúc đồng, thì trước đem da hồ lô chôn ở trong cát. Cái này quả nhiên là một hành động thành công. Gia Cát Lượng nhận mô hình hồ lô đúc đồng xong, thì lập tức cáo từ với Tôn Quyền, từ đó cũng không dám nữa xem thường Đông Ngô nữa. Chuyện xưa “Ba thợ giày xấu, thắng được Gia Cát Lượng”, cứ như vậy thành một câu ngạn ngữ ngụ ý khắc sâu. Câu tục ngữ này có ý nói là, trí khôn ba người bình thường hợp lại muốn hơn một Gia Cát Lượng. Thật ra thì, thợ giày thối cùng Gia Cát Lượng có chút liên quan nào đâu , “Thợ giày” thực tế là giống âm “Tì tướng”, “Tì tướng” ở cổ đại chính là “Phó tướng” câu tục ngữ này nguyên ý là chỉ đem trí khôn ba phó hợp lại có thể chơi một Gia Cát Lượng. Sau lại, ở trong quá trình lưu truyền, mọi người lại đem “Tì tướng” nói thành “Thợ giày” rồi. Cậu xem qua TV nên biết Gia Cát Lượng là làm gì, nhưng không biết thợ giày thối là làm cái gì, dính một chữ thối, cậu nghĩ có thể là, “Bán trứng vịt đấy!” “Bán trứng vịt sao? !” Cả hai người đồng thanh kinh ngạc đến trợn mắt hạt châu, bán trứng vịt lại có thể hơn quân sư, ách, cũng quá khoa trương rồi! “Nếu không chính là bán gà mẹ!” “Bán gà mẹ sao? !” “Đúng vậy!” “Tại sao?” “Bởi vì tôi không biết gà mẹ nha! Ha ha ha ha. . . .” Đầu đây hắc tuyến, cười đùa này của chủ tử thật sự rất lạnh nha, hai người ôm tay run rẩy! Thời gian ba người đùa giỡn cũng đã qua năm sáu phút, lúc này bảy chiếc xe chạy tới, sau khi dừng lại, mọi người nhanh chóng từ trong xe bước xuống, đi tới phía trước bọn họ, cậu bé nhìn qua loa một chút, có chừng ba bốn mươi người, cậu liếc về phía Bạch Dạ một cái, rồi nhún nhún vai, “Không khoa trương như vậy chứ!” Bảo cậu ấy tùy tiện gọi mấy người, cậu

ấy lại gọi nhiều như vậy, bảo cậu làm thế nào mà khiêm tốn đây! “Chủ tử, về mặt khí thế phải mạnh hơn đối phương, cũng là một loại chiến thuật tâm lý!” Bạch Dạ giải thích. “Cũng đúng!” Cậu bé nghĩ nghĩ rồi đồng ý, “Đi thôi!” Xoay người, cậu bé đi ở phía trước, hai bên trái phải là Bạch Dạ và Ảnh Tử hai đại hộ pháp, đi theo phía sau một mảng tôm tép đông nghịt, không khí này đích xác là rất sung! “Các người muốn làm gì?” Thấy khí thế to lớn của bọn họ, bảo an run giọng nói, chỉ là hỏi thăm, mà không dám ngăn trở. Cậu bé lạnh lùng liếc về phía hắn ta một cái, không có bất kỳ giải thích nào, phách lối mà dẫn người xông vào!

212. Chương 212: Phiên Ngoại 08

Tiểu nhạc đệm: rất mạnh, rất bạo lực (3) Khi Bạch Dạ Ảnh Tử đẩy cửa chính phòng VIP ra thì, vô số khẩu súng đồng loạt chĩa về phía bọn họ, cậu nhóc mím môi mỏng nhỏ, nghiêng cổ quan sát bên trong một chút, người đàn ông tôn quý như vương đó đang sóng nước chẳng xao mà chạm khê vào rượu ngon, không có bảo thuộc hạ nổ súng, cũng không để cho bọn họ bỏ súng xuống —— “Hi, ông chính là Công Đẳng Tinh tiên sinh đi!” Bất kể hắn ta hoan nghênh hay không hoan nghênh, cậu nhóc vẫn bất chấp không sợ hãi súng ống nguy hiểm mà đi vào, Bạch Dạ cùng Ảnh Tử theo đuôi ở phía sau, mà hai người từ đầu đến cuối đều là một bộ dáng bình tĩnh cao thâm khó lường, đối mặt nhiều họng súng như vậy, hai người ngay động tác lấy súng cũng không có, cho thấy thành ý! “Để tôi tự giới thiệu mình một chút!” Sau khi cậu bé ngồi xuống đối diện, thì nói. “Không cần!” Công Đẳng Tinh đem rượu đỏ đặt ở trên đầu gối chéo, giọng lạnh lùng cắt đứt lời của cậu, một đôi mắt lạnh như hầm băng thăm không vui mừng mà lại xa cách! Hắc Kỳ người đứng đầu Mafia sao hắn có thể không biết? ! Chỉ là bọn họ vốn không có lui tới, hôm nay cậu ta dẫn người xông vào là có ý gì? “Á. Công Đẳng tiên sinh biết tôi?” Cậu bé lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nhìn nhìn hai bên đang dùng súng chĩa vào cận vệ của cậu, cười lạnh chế nhạo: “Vậy sao còn khách khí như vậy?” Công Đẳng Tinh bị cậu chế nhạo phải nhăn nhó đầu mày một cái, cho người tâm phúc một ánh mắt, rất nhanh bọn cận vệ đã để súng trong tay xuống! Cậu bé hài lòng cười cười, còn tưởng rằng hắn ta không nghe hiểu tiếng người! Ha ha ~ “Thời gian của mọi người đều rất quý giá, Công Đẳng tiên sinh tôi cũng không có quanh co với ông, hôm nay tôi tới, là muốn ông thả một người!” “Trong tay tôi cũng không có người của thủ lĩnh Hắc Kỳ!” “Cố! Hơn nữa còn là cậu của tôi.” Công Đẳng Tinh cau chặt chân mày, rượu ngon trong tay lỏng lách, nghi ngờ mà không tin, “Thủ lĩnh Hắc Kỳ cũng thật biết nói giỡn, người có thân phận giống như ngài vậy, cậu của ngài làm sao có thể làm việc cho tôi?” “Cậu tôi cũng là tuổi trẻ không biết! Mới đi làm của, không biết Công Đẳng tiên sinh có thể nể mặt mỏng của tôi, thả cậu tôi tự do hay không?” Trên khuôn mặt tươi cười đáng yêu, lộ ra thâm trầm cùng ngạo mạn không thuộc về số tuổi, tuy là những câu cung kính nhưng lại không mất chế nhạo cùng ý giễu cợt, tổn hại! Quả nhiên, đứa trẻ này không đơn giản, bỏ ra trăm ổ kín kẽ không nói, chính là cách nói năng phách lối kiêu ngạo kia của cậu ta, về mặt khí thế cũng đã mạnh hơn người! Khí thế mạnh mẽ như vậy, bảo sao hắn không giận? Âm thầm nắm chặt ly rượu, Công Đẳng Tinh nhăn nheo mà hỏi: “Xin hỏi, cậu của thủ lĩnh Hắc Kỳ là?” “Chúc Kỳ!” Cậu bé nói thẳng! Là cậu ta? Sát thủ trong tay hắn rất đông, không phải ai hắn cũng có thể có ấn tượng, hoặc là nhớ, không thể nghi ngờ là Chúc Kỳ may mắn, bị hắn nhớ tới! Chỉ vì cậu ta là một trong những sát thủ Trung Quốc xuất sắc nhất mà hắn bồi dưỡng, giao nhiệm vụ cho cậu ta không có một sai lầm. Lần này hắn tới Trung Quốc vốn là muốn dẫn cậu ta cùng trở về Nhật Bản, để cho cậu ta thay hắn dạy một nhóm sát thủ mới, không ngờ tới trên đường lại nhảy ra tên Trình Giáo Kim! Về mặt cứng nhắc giống cương thi, rốt cuộc cũng hiện lên một dấu vết cười nhạt, Công Đẳng Tinh thẳng lưng, hai mắt cất dấu tia sáng mà ngưng mắt nhìn cậu bé, một tia hung ác từ đáy mắt xẹt qua! “Thủ lĩnh Hắc kỳ có biết quy củ môn hạ của tôi?” “Bao nhiêu tiền, ông ra cái giá!” Cậu mới mặc kệ quy củ gì đó, không phải là vì kiếm tiền sao? Cậu sẽ mua những nắm thàng còn lại của cậu mình. Công Đẳng Tinh nhẹ nhàng lắc rượu ngon trong ly, cười lạnh nói: “Tiền tôi có!” “Vậy ông muốn cái gì?” Hắn không phối hợp, khiến cậu bé không vui mà cất cao giọng. “Tôi cái gì cũng không muốn!” Cự tuyệt rất dứt khoát! Theo bản năng, cậu bé nắm chặt quyền, nhưng về mặt vẫn bình tĩnh như cũ, giọng nói ra khỏi miệng có chứa uy hiếp rõ ràng: “Công Đẳng tiên sinh, mọi người đều là người có thân phận địa vị, cần gì vì chút chuyện nhỏ này mà làm tổn thương hòa khí của mọi người, ông nói phải không? Nếu như ông chịu bán cho tôi cái nhân tình, về sau chúng ta chính là bạn bè, có cần dùng tới chỗ của tôi, tôi nhất định sẽ cố gắng giúp một tay! Nếu như ông không chịu bán cho tôi nhân tình. . .

. . . hôm nay chúng ta coi như là kết thù!” Ánh mắt hai người nhìn nhau, có thể nói là hai tầng lửa và băng, không nhượng bộ lẫn nhau! “Thủ lĩnh Hắc Kỳ, không phải là tôi không chịu bán mặt mũi này cho cậu, mà là tôi không thể bởi vì cậu mà làm hư quy củ, cái gọi là không quy củ sao thành được tiêu chuẩn, hôm nay nếu là vì cậu mà phá lệ, tôi làm sao mà thuyết phục được mọi người đây!” Công Đằng Tĩnh cười cười, có mấy phần hài hước. “Công Đằng tiên sinh chính là không chịu thả người!” trong tròng mắt đen sáng chói của cậu nhóc lộ ra tia sáng giết người, trong nắm tay bốc ra mồ hôi nhỏ. Công Đằng Tĩnh tà tứ mà cười cười, bỗng chốc sắc mặt trầm xuống, bọn thuộc hạ hiểu ý mà giơ khẩu súng lên lần nữa, vậy mà động tác nổ súng bọn họ có nhanh hơn nữa cũng không thể nhanh hơn tên bắn của Bạch Dạ cùng Ảnh Tử! Hai người chuyển mấy lần, đã đem ngân châm lạnh lạnh bắn chính xác cổ họng của 19 tên cận vệ, một chiêu mất mạng. Tốc độ nhanh của hai người bọn họ hoàn toàn khiến Công Đằng Tĩnh trợn mắt lú lưởi, hẳn thậm chí còn chưa kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra, thì 19 tên thuộc hạ đều đã chết sạch, Bạch Dạ cùng Ảnh Tử đi tới đứng ở sau lưng cậu bé, rồi cậu mới từ trên ghế sofa đứng lên, ánh mắt sâu kín nhìn Công Đằng Tĩnh, thần sắc có chứa cường thế cùng giễu cợt rõ ràng, không có chút bản lãnh thật sự, cậu sẽ ngông cuồng như vậy sao! “Công Đằng Tĩnh tiên sinh, tôi thật sự rất thành tâm muốn làm bạn với ông!” Lúc này cậu mới quay đầu lại nhìn nhìn thi thể nằm dưới đất, chắc lưởi: “Vì một người mà làm cho thương vong vô số, đáng giá sao?” Mặt của Công Đằng Tĩnh đã sớm đen rồi, quả đấm siết đến mức vang lên tiếng khanh khách! “Hạ lưởi!” Thắng không cần dùng võ, hẳn lấy mũi phỉ nhổ! Cậu bé ôm quả đấm đang muốn đến gần hắn, Bạch Dạ và Ảnh Tử không yên lòng mà cùng đề bờ vai của cậu lại, và đồng thanh: “Chủ tử.” “Yên tâm, tôi không có gì!” Cậu bé tự tin cười nói. Hai người thu tay lại, cậu bước chậm chậm tới phía Công Đằng Tĩnh, hai người gần trong gang tấc mà nhìn nhau, đều trợn mắt với nhau. Không khí cả căn phòng, nhất thời pha trộn một không khí quỷ quyết. “Vì để cho ông tâm phục khẩu phục, cam tâm tình nguyện thả người, tôi nguyện ý tiếp nhận bất kỳ khiêu chiến nào ông đề ra, như thế nào?” “Thật không?” Công Đằng Tĩnh mím khóe môi, con mắt lóe sáng giống như con hồ ly đa mưu túc trí. “Thật!” Cậu nâng cao bộ ngực nhỏ, không chút nghĩ ngợi mà trả lời. “Được, nếu như cậu có thể khiến cho tôi tâm phục khẩu phục, thì tôi sẽ giao người cho cậu!” Nhóc con chết tiệt, hẳn chờ xem cậu ta chết như thế nào, quay đầu Công Đằng Tĩnh nói với tâm phúc còn sống duy nhất: “Gọi người!” “Dạ!” Tâm phúc bấm điện thoại dùng tiếng Nhật nói. Bạch Dạ cùng Ảnh Tử đi tới, Bạch Dạ oán hận nhìn Công Đằng Tĩnh, cắn răng nghiêng lợi nói: “Chủ tử, một phát làm thịt hắn đi, cần gì phải nhiều chuyện như vậy?” Còn bày nhiều trò như vậy làm gì! “Đúng vậy, chủ tử, cần gì mất công với hắn như vậy!” Khó có được, Ảnh Tử cũng tà ác một chút! Nhưng cậu bé lại có cái nhìn bất đồng, “Giết người chỉ là tay lên và xuống, thật không có thú vị! Vừa đứng lúc đã lâu rồi tôi cũng chưa có hoạt động gân cốt, hì hì.” Từ trong nụ cười tà ác của chủ tử, hai người hiểu được dụng tâm của cậu! A! Đã nói chủ tử không có thiện lương như vậy mà! Quả thật là con sói hoang nhỏ khoác da dê. “Nơi này không thích hợp đấu võ, Công Đằng tiên sinh không bằng chúng ta đổi địa phương đi, thế nào?” Cậu bé liếc căn phòng VIP này một cái, mặc dù gian phòng rất lớn, nhưng chướng ngại vật quá nhiều, vướng chân vướng tay xác thực là không phải nơi đấu võ tốt! “Được!” Quyền chủ đạo ở trong tay người ta, Công Đằng Tĩnh hoàn toàn không có quyền cự tuyệt, cậu bé giả vờ hỏi một tiếng cũng chỉ là nể mặt của hắn thôi! Mọi người lái xe chạy tới một mảnh đất trống, rất nhanh thuộc hạ của Công Đằng Tĩnh cũng lái ô-tô tới, từ trên xe bước xuống năm sáu người, bọn họ đều là sát thủ hẳn đang muốn bồi dưỡng! Con người đen bóng của cậu bé híp lại, nắm cầm, và nhíu mày: “Chỉ mấy người này?” Thần sắc của Công Đằng Tĩnh phức tạp khó hiểu, nghe giọng điệu của cậu ta, vẫn còn chề ít, hắn nói: “Nếu cậu có thể thắng được bọn họ, tôi liền thả người!” “Nói lời giữ lời!” “Công Đằng Tĩnh tôi từ trước đến giờ nói được là làm được!” “OK! OK! Tôi thích giao thiệp với người có lòng thành!” Cậu bé vừa cười, vừa ra dấu OK, rồi hỏi: “Có thể bắt đầu chưa?” Công Đằng Tĩnh nhìn năm tên thủ hạ một cái, mọi người gật đầu với hắn, hắn nói: “Có thể!” Người của hai bên lui ra, Bạch Dạ không yên lòng mà dặn dò một câu: “Chủ tử, Cậu cẩn thận.” Cậu bé không có trả lời cậu ấy, ánh mắt quét nhìn một vòng ở trên người năm người kia, khóe môi mím lại lộ ra vết cười nhạt, lúc này, năm người đồng thời từ bên hông rút ra kiếm — “Chủ tử!” Ảnh Tử đưa một cây dao găm cho cậu bé, đây là vũ khí sở trường của cậu bé, dù sao tuổi của cậu bé vẫn còn rất nhỏ, dùng kiếm rất được, dao găm vừa vặn không nặng cũng không nhẹ! Cậu nhận lấy dao găm rồi di chuyển, cuộc chiến bắt đầu! Năm người cùng lúc đâm về phía cậu bé, cậu bé tuyệt đối không hốt hoảng, bình tĩnh nhìn bọn họ, tính toán thời cơ ra tay tốt nhất! Mắt thấy bọn họ cách mình gần trong gang tấc, ánh mắt cậu bé ngưng tụ, trong nháy mắt lắc mình một cái, dao găm trong tay từ người thứ nhất vạch đến người cuối cùng! Thời gian giống như dừng lại lúc đó, trên ngọn dao găm nhỏ từng giọt máu tươi đỏ thẫm. Công Đằng Tĩnh cùng tâm phúc hoàn toàn ngỡ ngàng, trời ơi, thần thủ thật là nhanh! Giống như một cơn gió nhẹ thổi qua, không để lại một chút dấu vết! Bởi vì cậu nhóc vóc người nhỏ thấp, cho nên bọn

họ không hề nhìn thấy cậu bé giết người thế nào, chỉ thấy cậu vừa chạy đến thì trên dao găm dính đầy máu tươi! Năm người khó tin nhìn cậu, quay đầu lại, cậu bé đem dao găm để xuống, năm người cùng lúc cúi đầu nhìn thương thế của mình, chỉ thấy chỗ mổ bụng, ruột rơi ra ngoài, làm cho người ta rợn cả tóc gáy lại ghê tởm muốn ói! Năm tên sát thủ đồng loạt ngã xuống! Ba ba ba — Bọn thuộc hạ cũng không nhìn được mà vỗ tay hoan hô thủ lĩnh, nhất là Bạch Dạ và Ánh Tử vì mở rộng tầm mắt mà hưng phấn không ngừng, đã sớm nghe nói sở trường của thủ lĩnh là ‘ tấn công tia chớp ’ thật là trăm nghe không bằng một thấy, tốc độ quá nhanh quá kinh người! “Như thế nào, Công Đẳng tiên sinh ông phục không?” Cậu bé khiêu khích giương mắt mà nhìn Công Đẳng Tĩnh, nhũu mày nói, nếu ông ta không phục, ông ta có thể tự mình ra trận! “Phục!” Một giọt mồ hôi lạnh, từ bên trán hắt chảy xuống, hắt cũng mở tầm mắt nha!

213. Chương 213: Phiên Ngoại 09

Tước Noãn yêu: tôi vì em mà luôn một mình 01 Noãn về Hôm sau, Vô Song nằm ở trên giường đang ngủ say thì bị một hồi chuông điện thoại vang lên, cô mơ mơ màng màng nhận điện thoại: “A lô?” “Bà xã, còn đang ngủ sao?” “Ừ.” Âm cuối kéo thật là dài, có vẻ mệt mỏi, chọc cho đối phương bật cười ha ha, “Tối hôm qua thật là khổ cực em rồi!” “Ừ.” Ý thức bị vấy trong hỗn độn nên cô đáp không đầu không đuôi, nghe tiếng cười âm của đối phương, thì cô mới lấy lại tinh thần, đột nhiên mở mắt ra, oán giận hờn dỗi mà nói: “Đều là lỗi của anh, anh còn cười!” Nếu không phải là anh giẫy vò cô suốt một đêm, cô còn mệt đến bây giờ vẫn còn muốn ngủ sao! “Ừ ừ ừ, là lỗi của anh.” Đông Bác Hải thu lại nụ cười, trực tiếp vào đề chính: “Bà xã, buổi trưa anh không thể về nhà ăn cơm trưa với em, trong tay có chút việc phải làm, buổi tối anh sẽ về nhà sớm một chút!” “Ừ!” Vô Song lãnh đạm đáp một tiếng, rồi chuẩn bị cúp điện thoại, thì bên kia truyền đến giọng nói dịu dàng của anh: “Bà xã!” “Ừ!” “Anh yêu em!” “Ừ!” Vô Song cười ngọt ngào, và lên tiếng. “Sao em đều không trả lại anh một câu.” “Em trả lời anh rồi mà, ừ!” “Anh muốn nghe không phải là câu này.” “Đó là câu nào?” “Bà xã, em đang khảo nghiệm sự kiên nhẫn của anh sao? Anh thực sự không có kiên nhẫn! Nếu em không nói nhanh một chút, anh sẽ trở về chính tai nghe em nói!” Lưu manh! Vô Song chần chờ một lúc, rồi nhẹ nhàng nói: “Em yêu anh!” “Ai?” Không có xưng hô tên họ, cô yêu ai chứ! “Em yêu anh. ông xã!” Kỳ thật gọi anh là ông xã, cũng không có khó mở miệng như Vô Song tưởng tượng, ngược lại, gọi anh như vậy, trong lòng cô có loại ấm áp, ngọt ngào cùng chân thực không nói ra được! Rất cuộc cô cũng như ý nguyện thành Đông phu nhân của anh, hạnh phúc không còn chỉ là khát vọng và giấc mộng không có thể đụng nữa, bây giờ cô rất hạnh phúc, thật sự rất hạnh phúc! “Nói lại lần nữa!” Nghe một lần không đủ. “Em yêu anh ông xã!” “Nói lại lần nữa!” Càng nghe càng nghiệm. “Em yêu anh yêu anh yêu anh yêu anh. ông xã!” Cô lặp lại một hơi mấy lần “Yêu anh” chọc cho Đông Bác Hải không còn tâm tình để làm việc, hận không thể lập tức bay về bên cạnh cô, bổ nhào vào, “này nọ í ế í ế!” “Bà xã, ngoan ngoãn ở nhà chờ anh trở về, anh muốn cho em phần thưởng!” Bởi vì quá hưng phấn, nên trong tiếng nói của anh còn có kích động chưa rút đi. “.” Vô Song giữ hơi thở, im lặng mặt hồng tim đập, phần thưởng của anh. “Bà xã không nói nữa, nhớ buổi tối ngoan ngoãn ở nhà chờ anh trở về!” Anh hôn một cái về phía điện thoại, rồi sau đó cúp máy. Anh cúp điện thoại quá nhanh nên Vô Song còn chưa kịp cự tuyệt, cuối cùng đành phải nản lòng mà để điện thoại xuống, hạnh phúc tới quá nhanh, cô cũng có chút không chịu nổi! Cô nào biết nguyên nhân Đông tiên sinh ra sức như vậy là muốn sớm một chút gom đủ đội banh nhà họ Đông! Haaa...! Vô Song vươn tay cầm lấy y phục mà Đông Bác Hải đã chuẩn bị để ở một bên cho cô, từ trên giường xuống, bụng có hơi đói, nên cô ra khỏi phòng kêu lên: “Con trai” không ai đáp lại, nhìn nhìn trang hoàng nơi này, cô mới chợt nơi này không phải nhà của bọn họ, con trai hẳn là ở chung một chỗ với em trai! Một mình cô cũng không muốn làm cơm ăn, liền đổi giày, mặc áo lông thật dày đi ra cửa! Nơi này cách khu vực thành thị rất gần, cô mới đi chừng 9 phút thì đã tới khu vực sầm uất, tiến vào một tiệm cơm Tây, tìm vị trí gần cửa sổ rồi sau đó ngồi xuống, gọi một phần thịt bò bít tết gần chín với rau, sau khi giao thực đơn cho nhân viên phục vụ, thì cô cầm lấy nước lọc ấm rảnh rỗi nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, nhìn cảnh tượng người đi đường vội vã — Chợt, một cô gái mang mắt kính thật to xống vào tầm mắt của cô, bên cạnh có bảy vào người nam nữ ký giả vây quanh, mọi người đều cầm micro chen lấn hướng về phía cô gái ấy làm phỏng vấn, mà cô gái ấy cúi đầu im lặng không nói, lấy tay chống đỡ máy ghi hình cùng micro, dường như rất ghét các ký giả nói lên

vấn đề sắc bén, cho nên cự tuyệt trả lời! Bởi vì cách thủy tinh cách âm, nên Vô Song không nghe được các ký giả nói về vấn đề gì, nhưng mà rất đồng tình với cô gái này, bị các ký giả bao vây như vậy tư vị thật sự không dễ chịu! Cô gái đeo mắt kính muốn đi, nhưng các ký giả đã vây chặn cô, dường như là cô gái ấy bị buộc mà phiền, nên bất chấp tất cả, mạnh mẽ đâm tới, nhưng các ký giả chính là vây quanh cô gái ấy không để cho cô gái ấy đi, đang lúc chen lấn thân thể của cô gái ấy chợt lắc lư một cái, rồi lui về phía sau hai bước nhỏ, nằm ở trên thủy tinh nên mới không có ngã xuống, chỉ là mắt kính của cô gái ấy rớt xuống đất! Hơn phân nửa gương mặt của cô gái ấy, đập vào tầm mắt của Vô Song, cô khó tin mà kinh ngạc đến ngây người, dáng dấp cô gái ấy giống như. giống như. “Tránh ra!” Vô Song xem hiểu khẩu hình của cô ấy, cô ấy rất tức giận, rất tức giận, nhưng mà các ký giả lại vẫn không chịu buông tha cho cô ấy, micro vẫn như cũ đồng loạt nhắm ngay vào cô ấy. Không nhìn nổi nữa, Vô Song lập tức đứng lên, sai bước chân đi ra ngoài, đi tới phía sau các ký giả thì lúc này cô mới nghe rõ vấn đề bọn họ theo đuổi không buông — “Mặc tiểu thư, nghe nói bán đấu giá từ thiện lần này, Cố Triển Dật tiên sinh là vì muốn làm cho cô vui nên mới lạc quyền, là thật sao?” “Mặc tiểu thư, xin hỏi cô cùng tổng tài Mặc thị, Mặc Phi Tước là anh em ruột sao?” “Mặc tiểu thư, nghe nói ngài sống ở nước ngoài tám năm, như vậy xin hỏi mục đích lần này ngài trở về nước là cái gì? Có tin đồn là bạn trai của ngài Cố tiên sinh có ý muốn đem sự nghiệp về nước phát triển, là thật sao?” “Các vị truyền thông!” Vô Song hắng giọng kêu một tiếng, không ai thềm nghĩa cô! Làm cho cô phải rống lên, “Các vị truyền thông!” Lúc này mọi người mới rít rít quay đầu lại, vừa bắt đầu còn chưa có người nhận ra cô, nói thầm vào tai lẫn nhau: “Cô ta là ai vậy? Chắc là kẻ điên!” “Tam thiếu phu nhân?” Có người tinh mắt nhận ra cô, hơn nữa còn có một người tiên phong đi tới trước mặt cô, cầm micro hướng về phía cô, “Tam thiếu phu nhân, có thuận tiện nói chuyện với chúng tôi một chút về chồng của ngài, Đông Bác Hải, Đông Tam thiếu gia không?” Đông Bác Hải là một ẩn số, không ai biết đến tốt cùng anh là cái dạng đàn ông gì, cho nên tất cả mọi người đặc biệt tò mò về anh, nhưng anh vẫn cũng không tiếp nhận bất kỳ phỏng vấn của một nhà truyền thông nào, mấy lần ít ỏi lộ mặt ở trên truyền thông Anh quốc, nhưng lại không nói ra bất kỳ một câu nào! Đàn ông ưu tư lạnh lùng như thế, sao lại không làm nổi lên lòng hiếu kỳ của người ta chứ! Nếu có thể từ trên người Đông phu nhân, đào được tin tức về Đông tiên sinh, vậy sẽ là một đầu đề lớn oanh động cả thành phố SHI, các ký giả lập tức nhảy vào cuộc và đem tất cả tiêu điểm tập trung lên trên người của Vô Song — “Ngài là tam thiếu phu nhân Chúc Vô Song tiểu thư sao?” Cô nàng ký giả phát hiện cô trước tiên hỏi. “Là tôi!” Cô mỉm cười, ở trước máy chụp hình vẽ mặt cô biểu hiện tự nhiên phóng khoáng, không thể làm ông xã nhà mình mất mặt. “Tam thiếu phu nhân, có thể nói chuyện cho chúng tôi biết một chút về chồng cô không?” “Có thể!” “Xin hỏi, chồng của ngài là dạng người gì?” “Chồng tôi đương nhiên là đàn ông!” “Ha ha ha ha!” Các ký giả bị hài hước của cô chọc cười. “Chồng ngài vẫn không chịu tiếp nhận phỏng vấn của truyền thông, xin hỏi trong này có phải có ẩn tình gì hay không đây?” “Ẩn tình? Không có, chồng tôi xưa nay khiêm tốn, cho nên mới không muốn tiếp nhận phỏng vấn của truyền thông!” “Xin hỏi, tam thiếu phu nhân ngài gả cho Đông Tam thiếu gia người đàn ông ưu tú như vậy, có bị áp lực gì không?” “Ha ha!” Vô Song quẹo rũ mà xoa xoa mái tóc, “Dĩ nhiên không có! Chồng tôi quả thật rất ưu tú, nhưng tôi cũng không tệ mà!” Cô nửa đùa, nửa thật! Đúng, Đông tiên sinh nhà cô thật sự rất rất rất ưu tú! Buồn cười, không có áp lực mới là lạ! Cô nhón chân nhìn phía sau các ký giả một cái, Noãn đã rời đi rồi, thấy thời gian đã thích hợp cô cũng không chơi cùng bọn họ nữa, “Các vị xin lỗi, tôi còn có chuyện phải đi trước!” “Ai. Tam thiếu phu nhân ngài cùng chia sẻ với chúng tôi chút kinh nghiệm tình yêu của các người đi!” “Tam thiếu phu nhân, ngài tiết lộ thêm một chút nữa về tính tình đặc trưng của Tam thiếu gia cho chúng tôi đi!” “Tam thiếu phu nhân, nghe nói ngài chưa kết hôn mà có con, là thật sao?” “Ngừng!” Vô Song đưa tay ra dấu dừng lại, mọi người lộ vẻ tức giận mà im miệng, giương mắt nhìn cô. Cô cười rất hào phóng với bọn họ, “Các vị truyền thông, hôm nay chỉ phỏng vấn tới đây thôi, chồng tôi hẹn tôi ăn cơm, tất cả mọi người nên biết, người làm ăn quan niệm đúng giờ rất mạnh, nếu như mà tôi đến trễ thì anh ấy sẽ không vui, nếu như bị anh ấy biết, tôi là vì tiếp nhận phỏng vấn của các vị mà đến trễ, sẽ càng. không vui!” Trong một câu nói băng quơ, có lộ ý uy hiếp rõ ràng, lời cũng nói đến mức này rồi, chỉ cần không phải kẻ ngu thì đều có thể nghe hiểu được nguyên nhân kịch liệt ở trong đó, chọc Tam thiếu gia tức giận, đó không phải là động thủ trên đầu thái tuế, tìm chết sao! Ai dám? Ai dám? Không ai dám! Cho nên tất cả mọi người rất thức thời mà ngừng lại bước đi về phía trước, thu hồi micro phỏng vấn, bọn họ thỏa hiệp khiến Vô Song rất hài lòng, cô phát tay với bọn họ, ngoài miệng lại nói: gặp lại!” Trong lòng nghĩ chí là, ông trời! Đừng để cho con gặp lại bọn họ, Amen! ***** Buổi tối, Vô Song chuẩn bị một bàn thức ăn, cô mới vừa xong tô canh xương cuối cùng, thì nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa, Đông Bác Hải vừa vào nhà đã nghe mùi thơm thức ăn, tâm tình vô cùng vui vẻ, cởi áo khoác xuống đặt ở trên ghế sa lon, đi tới từ phía sau ôm lấy

cô, nghiêng đầu ở trên mặt cô hôn một cái! “Đói chưa!” Vô Song xoay người ôm lấy mặt của anh, thật lạnh, nhưng tay của cô rất ấm! “Ừ, rất đói, rất đói!” Trên khuôn mặt tuần tú tà mị viết hai chữ làm nũng, anh ôm chặt hông của cô, trước tiên ăn món khai vị, cùng với cô bằng một nụ hôn nóng bỏng! “Nhanh đi rửa tay, thức ăn cũng đã nguội rồi!” Sau khi kết thúc nụ hôn nóng bỏng triền miên, Vô Song có chút thẹn thùng nói, vợ chồng mới cưới luôn dễ dàng mặt đỏ tim đập. “Ừ!” Anh nhẹ nhàng gạt đầu, luyến tiếc buông cô ra, sau đó xoay người đi rửa tay. “Con trai và Tiểu Kỳ đâu?” Ngồi trở lại bàn cơm, không thấy hai cậu cháu bọn họ, anh ngẩng đầu hỏi Vô Song đang thêm cơm cho anh. “Ách.” Vô Song chột cúi đầu xuống. “Sao vậy?” Thấy bộ dạng của cô như muốn nói nhưng dừng lại, Đông Bác Hải không tránh khỏi có chút lo lắng. “Không có gì, bọn họ nói ở chỗ đó cũng rất tốt, cũng không muốn đến ở cùng chúng ta!” Vô Song đưa cơm cho anh, rồi cũng ngồi xuống, không dám nhìn thẳng ánh mắt thăm dò của anh, cúi đầu ăn cơm! “Bọn họ là sợ quấy rầy chúng ta tạo người đi!” “Phốc ——” Vô Song phun ra! Anh không thể nói kín đáo một chút sao, nhất định phải trực tiếp như vậy à, không biết con gái người ta da mặt mỏng sao, !

214. Chương 214: Phiên Ngoại 10

Tước Noãn yêu: cả đời này anh chỉ cảm tù em thôi 02 anh em Đông Bác Hải thấy cô cười sắc súa, rất muốn cười nhưng nghĩ đến hậu quả thì anh cố nén rồi dùng khăn giấy lau miệng và nói: “Anh ăn no!” Vô Song cũng không muốn ăn nên đứng dậy, đang muốn dọn dẹp bát đĩa đi rửa, thì Đông Bác Hải đưa tay ôm lấy eo thon của cô, thì cô ngã ngồi lên trên đùi anh, Vô Song nũng nịu mà trừng mắt với anh! “Anh chỉ nói thật thôi mà!” Anh cười cười vô tội. “Anh có thể nói kín đáo một chút không!” Cô vòng cổ của anh rồi bắt màn mà vênh môi đỏ mọng lên. Kín đáo chút, anh đưa tay nắm cằm mượt mà của cô, cười tà: “Bọn họ sợ âm ỉ đến chúng ta, cho nên bọn họ mới không chịu đến ở cùng chúng ta, như vậy rất kín đáo đi!” “Được!” Cô đẩy tay của anh ra, ôm chặt cổ của anh, tựa đầu lên trên bả vai của anh, rồi cô nhẹ nhàng nói ra: “Bác Hải, anh đoán em hôm nay em gặp ai” “Anh” Anh cảnh giác hỏi, nhưng chân mày lại không tự chủ được mà nhíu lên. “Anh đoán đi!” Cảm nhận được anh lo lắng, Vô Song cười xảo quyệt, cũng đã kết hôn rồi mà Đông tiên sinh còn lo lắng cô treo tường như vậy! “Anh đoán không ra !” Một cốc a-xít a-xê-tic rất nồng, chảy vào lỗ mũi của Vô Song, cô ngẩng đầu lên cười như tắm gió xuân, nhìn anh rồi cố ý thả giọng nói rất mập mờ “Anh cũng biết, chính là.” “Kiều Lệ Vũ” Đây là tình địch duy nhất anh biết! “Ha ha!” Vô Song cười khan, không có thừa nhận nhưng mà cũng không có phủ nhận, cố ý để cho anh sốt ruột! “Đông phu nhân, em lại không được sự cho phép của anh, mà đi gặp bạn trai cũ” Anh về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, mà trong tròng mắt đen lại di chuyển bằng nỗi lạnh lùng giận dữ. “Em nào có!” Vô Song không thẹn với lương tâm mà nhìn thẳng anh, khoe môi còn treo nụ cười đùa giỡn. “Mặc kệ có hay không, anh cũng phải trừng phạt em!” Cặp mắt đen như mực kia của Đông Bác Hải mang theo nụ cười đùa giỡn, mà đề đầu của cô xuống, làm cho cô không có chỗ ẩn trốn, Vô Song còn chưa kịp giật mình thì môi mỏng của anh đã phủ lên đôi môi hồng ngọt ngào của cô rồi, anh hôn làm cho Vô Song chút không khống chế được, và cũng bị nụ hôn nóng bỏng của anh làm cho cả người mềm đi, theo bản năng ngoa nguẩy ở trên người của anh muốn có được nhiều hơn, tay của anh chẳng biết lúc nào đã duỗi vào giữa bắp đùi của cô, cuối cùng dừng lại ở nơi thần bí nhất của cô, dùng đầu ngón tay khơi lên cảm giác tê dại mà vui thích, để cho cô càng ý loạn tình mê hơn. Đông Bác Hải ôm lấy cô lên ghế sa lon gần đó! Ánh đèn cả phòng chứng kiến thân hình cường tráng cùng mềm mại giao hoà, được phác hoạ vô cùng rõ nét, bên trong gian phòng thỉnh thoảng vang lên tiếng nữ trong trẻo như khóc như rên, thỉnh thoảng cũng nâng lên tiếng gào thét trầm thấp của người nam tựa như gầm thét, một tiếng gầm nặng nề như sấm, triền miên nguyên thủy mà kịch liệt của loài người đã kết thúc ở trong xóc xếch và thở hổn hển! Nhưng hơi thở tình dục vẫn đang tích trữ, giống như kịch liệt vừa mới rồi chỉ là bắt đầu, Nghỉ ngơi đủ rồi, thì Đông Bác Hải lại lần ôm Vô Song lên không, ôm cô đi vào phòng tắm, cô ỉu xiu mà nằm ở trên bồn tắm, Đông Bác Hải cũng đi vào, rất nhanh nước đã tích đầy bồn “Nói một chút xem, hôm nay em gặp ai” Anh ở sau lưng cô, dùng sữa tắm xoa xoa sau lưng trơn mềm của cô, cười nhẹ và nói. “Em đụng phải Noãn!” Rõ ràng tay của Đông Bác Hải dừng lại. “Sao thế?” Vô Song xoay người, khó hiểu mà hỏi. “A!” Anh cười nhạo một tiếng, “Cô bé kia rất cục cựa cũng chịu trở về. Cô ấy có nói cho em biết, hiện tại cô ấy đang ở nơi nào hay không? Cuộc sống tốt chứ?” “Không có!” Vô Song nhẹ nhàng lắc đầu, “Lúc em gặp cô ấy, thì cô ấy đang bị ký giả truyền thông

bao vậy, là em giúp cô ấy giải vậy, nhưng mà lại không có nói chuyện!” Bị ký giả truy đuổi? !”Xem ra cuộc sống của cô bé đó cũng không tệ lắm!” Đông Bác Hải cười lạnh, không giống như là vui vẻ, mà giống như châm chọc hơn! “Em cảm thấy Noãn sống không vui.” “A. . . .xin chỉ giáo cho?” Đông Bác Hải hứng thú mà rửa tai lắng nghe. “Ồ trên mặt của Noãn, em không nhìn thấy một tia dấu vết vui vẻ nào!” Hôm nay cô nhìn thấy khuôn mặt kia, đúng là có xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, nhưng lại lạnh như băng giống như là mang lên mặt nạ vậy, không vui vẻ, chỉ cần nhìn một cái, thì có thể nhìn ra! “Đó cũng là cô ấy tự chuốc lấy!” Thần sắc dịu dàng từ đáy mắt của Đông Bác Hải rút đi, thay vào đó là lạnh lùng là vô tình! “Không cho anh nói bạn của em như vậy !” Vô Song nghiêm mặt. “Bà xã, cô bé kia không có đơn giản như em nghĩ đâu!” Đông Bác Hải nhún đầu lông mày. “Người không đơn giản là Mặc Phi Tước đó!” Cô không cam lòng yếu thế mà phản bác! “Phi Tước đối với cô ấy đã coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi !” “Hết lòng quan tâm giúp đỡ?” Vô Song cười lạnh, “Là hết lòng làm chuyện xấu sao!” “Em. . . .” Đông Bác Hải cắn răng, nếu mà người khác nói Mặc Phi Tước như vậy, anh đã sớm che kín miệng của cô! “Em nói không đúng sao?” Nếu như không phải bởi vì anh ta, hiện tại hẳn là Noãn cũng giống như cô, có một con trai anh tuấn hoặc là con gái xinh đẹp theo ở bên người giải buồn! Cô vĩnh viễn cũng không quên được Noãn mất đứa nhỏ, bộ dạng đau đớn kia, cùng với lời nói chua xót của của cô ấy! Cô ấy nói: từng đứa nhỏ đều là thiên sứ gãy cánh, rơi xuống nhân gian, biến thành đứa trẻ đáng yêu của mọi người. Bọn họ là vì yêu cùng chúc phúc mà đi tới cái thế giới này, cho nên chúng ta phải quý trọng bọn họ. . . . Chính là vì những lời này của cô ấy, đã gợi ý cho cô, mới không có chùn bước mà sanh ra con trai, Đông Bác Hải không biết, Vô Song rất cảm kích Mặc Noãn, nếu như không phải là cô ấy, cũng sẽ không có hạnh phúc bây giờ của bọn họ! Không cần anh đồng tình với Noãn, nhưng anh cũng không cần thiết phải đối chọi gay gắt như vậy nha! “Mặc Phi Tước chính là một tên cầm thú!” Càng nghĩ càng giận, Vô Song oán hận cắn răng mà phỉ nhổ. “Ai!” Đông Bác Hải thở dài một hơi, âm thầm kêu rên: Phi Tước, xin lỗi người anh em, cậu trách tôi trọng sắc khinh bạn cũng được, bà xã đại nhân của tôi thật sự không chọc nổi, kêu rên xong, anh im lặng không nói mà tắm rửa thân thể cho Vô Song! Lúc này mới ngừng lại trận này thì tùy thời có thể gây ra gây lộn lần đầu tiên! ***** ta tổ đồng niên *****
 Mặc Phi Tước ở trong văn phòng làm việc, Đông Bác Hải thanh thoi nằm ngả chông vó ở trên ghế sa lon của anh, chán đến chết mà lật xem mấy cuốn sách anh đặt ở trên bàn trà, không có hứng thú lại ném đi, ôm quả đấm nhìn trời, “Phi Tước!” “Ừ!” Anh ấy đáp cho có lệ, vẫn bận rộn với tài liệu ở trong tay. “Có tin tức cô bé kia chưa?” Anh khắc chế mình không nhìn tới ánh mắt bi thương của anh ta, anh sợ nhất thời mềm lòng, mà bật thốt lên. “Còn chưa có!” Anh ta dừng bút máy trong tay một chút, rồi lại tiếp tục. . . .
 . . Đông Bác Hải âm thầm hít một hơi thật sâu, cố tình cười nói thoải mái: “Ngày mai tôi sẽ mang theo vợ đi Anh quốc rồi !” “Thuận buồm xuôi gió!” Mặc Phi Tước kéo kéo nụ cười trên mặt! “Ừ!” Đông Bác Hải gật đầu, rồi từ trên ghế salon ngồi dậy, “Đúng rồi! Lễ vật kết hôn thiếu của tôi, tính lúc nào bù cho tôi đây?” “Tôi không phải đã cho anh một hồng bao lớn rồi sao?” Tựa vào ghế sa lon phía sau lưng, Mặc Phi Tước cười nói tà mị. “Giữa chúng ta mà đưa bao tiền lì xì, cậu không cảm thấy tầm thường sao?” Đông Bác Hải nhún nhún mày. Đầu bút máy đặt ở trên bàn, Mặc Phi Tước nhún lông mày: “Đúng là rất tầm thường, vậy anh đem bao tiền lì xì trả lại cho tôi, tôi sẽ đưa cho người khác!” Đông Bác Hải không thuận theo: “Bao tiền lì xì đưa ra, không hoàn trả lại.” Mặc Phi Tước lạnh lùng “Thích” một tiếng, không nhin được mà cười thoải mái, hôm nay anh khó có được tâm tình tốt, liền hỏi: “Nói đi, còn muốn tôi đưa anh lễ vật gì?” “Đông phu nhân nhà tôi, hai ngày trước ở trên tivi coi trọng một dây chuyền Lam Bảo Thạch, tôi nói tôi sẽ mua cho cô ấy, nhưng cô ấy ngại quá đắt, không chịu nhận, nếu như cậu làm lễ vật kết hôn đưa cho cô ấy, vậy thì không giống rồi!” “OK, không thành vấn đề!” Chỉ cần là tiền có thể giải quyết vấn đề, thì cũng không phải là vấn đề. Đông Bác Hải mặt mày tươi rói từ trong lớp áo lấy ra một tấm thẻ, đi tới đưa cho anh ta, Mặc Phi Tước nhận lấy thẻ nhún đầu mày, không giải thích được mà hỏi: “Cái này tại sao cho tôi?” “Đây là thư mời buổi đấu giá từ thiện, dây chuyền Lam Bảo Thạch mà bà xã của tôi coi trọng, lần này bán từ thiện ở đây!” “Được, đến lúc đó tôi gửi qua bưu điện cho anh!” “Ừ!” Đông Bác Hải gật đầu có chút cứng ngắc, anh cũng không biết dạng an bài bọn họ gặp mặt này có đúng hay không, nhưng anh thực đang đau lòng vì cậu ấy tìm mù quáng như vậy, dù sao sớm muộn cũng phải gặp mặt, sớm gặp một chút, thì sớm ít đi một phần lo lắng! “Lúc nào bay, tôi đi tiễn hai người?” Mặc Phi Tước để tấm thẻ xuống rồi hỏi. “Không cần, buổi tối cùng nhau ăn một bữa cơm đi!” “Được!” “Tôi sẽ không quấy rầy cậu làm việc!” Không muốn nhìn hai mắt của anh ta, Đông Bác Hải xoay người, đang chuẩn bị rời đi, thì Mặc Phi Tước nhìn bóng lưng của anh rồi quát lên: “Bác Hải!” “Chuyện gì?” Anh quay đầu lại, nhìn anh ta! “Không có chuyện gì!” Anh lắc đầu, chính là cảm thấy ngày hôm nay anh ấy có chút không đúng, thật giống như muốn nói ra suy nghĩ của mình, nhưng rồi lại ngại mà không nói. “Tôi đi đây!” Anh lại một

lần nữa nghiêng đầu sang chỗ khác, đi hai bước rồi cuối cùng cũng không nhận được quay đầu lại, không yên lòng mà dặn dò: “Tên nhóc chết tiệt, gặp chuyện không vui, nhớ gọi điện thoại tìm tôi tổ khổ, tôi sẽ không chê cậu dài dòng, gà mẹ! Tôi vĩnh viễn là hậu thuẫn kiên cường nhất của cậu, vĩnh viễn đứng ở bên cạnh cậu!” “Hôm nay anh uống lộn thuốc? Vậy thì Đông phu nhân nhà anh quên cho anh uống thuốc đi?” Mặc Phi Tước cười đến vẻ mặt đầy chế nhạo. Nhưng Đông Bác Hải lại khác thường mà cũng không có phản bác anh ta, hoặc là ra tay, chỉ là cười khổ sở: “Tôi cũng chỉ là ngựa vằn nhất” “Anh không gọi để ngựa vằn nhất, mà kêu anh là buồn lo vô cớ.” Anh bị lừa gạt mà giờ khắc này còn cười đến rất vui sướng, “Tôi cảm thấy tôi mới là cần thiết lo lắng thay anh, vằn nhất một ngày kia anh cùng chị dâu nhỏ cãi nhau, chỗ này của tôi vĩnh viễn là chỗ tránh nạn của anh!” “Đi đây!” Đông Bác Hải cười lạnh, âm thầm thở một hơi rồi xoay người, cảm thấy vô cùng thương cảm, cái loại cảm giác thê lương này giống như là trở mắt nhìn người anh em tốt của mình nhảy vào hố lửa nhưng lại chịu bó tay vậy! Chịu bó tay? Đúng vậy, anh chịu bó tay! Anh cũng không phải là thần, sao có thể biết trước được tương lai của cậu ấy là khổ, hay là vui vẻ.

215. Chương 215: Phiên Ngoại 11

Tước Noãn yêu: cả đời này anh sẽ giam cầm em 03: bán đấu giá Mười giờ tối! Mặc Phi Tước cầm thư mời Đông Bác Hải đưa cho anh, mang theo trợ lý tác phong nhanh nhẹn đi tới buổi đấu giá! Anh ra sân thoải mái hấp dẫn tất cả con mắt, mặc kệ là nam hay là nữ đều bị kinh ngạc, ai cũng biết thiếu gia hai nhà Đông, Mặc cao ngạo như vua, ít xuất đầu lộ diện ở trước công chúng, không phải thương nhân hợp tác làm ăn trên thương trường, mà chính mắt thấy được bọn họ thì có thể nói là kỳ tích! Ủ ~ đúng vậy! Các thiếu gia ở trong mắt bọn họ cũng chỉ là truyền thuyết! Mặc Phi Tước giống như đã sớm quen là tiêu điểm, nên từ đầu đến cuối đều là nghiêm mặt, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía trước, không có bất kỳ ánh mắt bốc thí nào! “Các vị!” Giọng của người điều khiển chương trình cắt đứt bàn luận xôn xao của mọi người ở dưới sân khấu: “Cảm tạ mọi người, buổi đấu giá từ thiện tối nay chúng tôi sẽ đem lại quyền tập trung toàn bộ quyền cho trẻ nhỏ cần trợ giúp!” Người đấu giá đã vào vị trí, buổi đấu giá chính thức bắt đầu — Khi đem vật phẩm thứ nhất trình lên đấu giá, thì người bán đấu giá giải thích: “Đây là bức họa cổ của phò Đường triều, dựa theo hiện vật quý tiết lộ giá cả của bức họa này, sẽ không thấp hơn năm ngàn vạn, hơn nữa đây chỉ là giá trị trước mắt, giá trị của nó còn có tăng lên rất lớn đến khi nhận giá đúng, giá khởi đầu năm trăm vạn!” Hiện trường lập tức bắt đầu huyền ảo, mọi người ríu rít cạnh tranh bảo vật! “Ngàn vạn!” “Ngàn năm trăm vạn!” “20 ngàn vạn!” “Hai ngàn lẻ vạn!” “Bốn ngàn vạn!” “Năm ngàn vạn!” “5500 vạn!” Giá tiền đã vượt qua giá cả thị trường, mọi người không dám nên đều dời ánh mắt nhìn về Mặc Phi Tước. Kỳ quái! Không phải anh ta tới cạnh tranh bảo vật sao, tại sao không làm! Chẳng lẽ là muốn đến giá cuối cùng Mang theo các loại suy đoán, mọi người ríu rít giữ im lặng! “5500 vạn lần thứ 2!” “5500 vạn lần thứ 2!” “5500 vạn lần thứ ba!” Người đấu giá rơi chùy xuống tấm thớt — Hiện trường lại bàn luận xôn xao một trận, không nghĩ ra Mặc Phi Tước rốt cuộc là tới làm gì! Sau đó món thứ hai thứ ba thứ tư đều được các thương gia không có danh tiếng gì mua đi, Mặc Phi Tước luôn giữ thần thái bình tĩnh, không nóng không vội mà kiên nhẫn chờ đợi món vật phẩm đấu giá cuối cùng! Rốt cuộc món vật phẩm đấu giá cuối cùng cũng trình lên! Khi dây chuyền Lam Bảo Thạch được kéo màn che ra, thì Mặc Phi Tước ngưng cả thở, quả đấm không tự chủ mà siết chặt, cả đường cong khuôn mặt căng giống như muốn nứt ra, gân xanh ở trên trán nhô ra trực nhảy, hàm răng cắn chặt lửa giận từ đáy mắt nhảy lên, giận đến mức giống như tu la ở địa ngục. Người đấu giá giải thích lần nữa: “Bảo vật này là do vị tiểu thư họ Mặc dâng lên, cô ấy nói dây chuyền Lam Bảo Thạch này là lúc sinh nhật mười sáu tuổi của cô ấy, cha của cô ấy đã tặng cho cô làm quà sinh nhật, cô ấy cũng không biết nó rốt cuộc đáng bao nhiêu tiền, nên chúng tôi tìm chuyên gia giám định qua, chuyên gia cho ra thị trường giá tiền là — trăm vạn, giá bắt đầu từ mười vạn.” “Hôm nay chúng ta may mắn mời được Mặc tiểu thư tới, mọi người vỗ tay hoan nghênh.” Ba ba ba ! Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, Mặc Noãn từ phía sau sân khấu tự nhiên bình tĩnh đi ra. Tối nay cô ấy mặc lễ phục màu trắng quây ngực, lộ ra rãnh ngực làm cho người ta mơ màng bay tán loạn, tóc dài như rong biển xoắn rất tùy tiện, gương mặt trang điểm nhẹ, xinh đẹp đến khuynh quốc khuynh thành, trông đẹp dễ nhưng lại không mất thanh thuần, tóm lại, vô cùng mê người. “Tôi xuất ra hai trăm vạn “ “A ” Cô hậu tri hậu giác nhìn anh “Mặc tiểu thư ” Người đấu giá trẻ tuổi thấy bộ dáng cô hoảng sợ, thì kêu lên. “Ngài không

thoải mái sao?” “Không có, không có!” Cô cố gắng điều chỉnh tâm tình của mình, khắc chế mình không được nhìn tới, không nhìn anh! Không nhìn! Cô thử nghĩ qua trăm ngàn tình cảnh bọn họ gặp lại, làm thế nào cũng không nghĩ tới sẽ ở dưới tình huống này! Bỗng nhiên, Mặc Phi Tước từ trên ghế hàng thứ nhất đứng lên, đi đến trước mặt của Mặc Noãn, khi cô đang ở trong kinh ngạc hoảng hốt thì bóp chặt cổ tay của cô, ánh mắt băng lãnh tàn nhẫn nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt sáng lên giống như là con báo săn khát máu nhìn chằm chằm lưng giết con mồi vậy. Vốn là vẻ mặt bình tĩnh, nhưng khi tiếp xúc đến đôi mắt ưng thì trong đó có ngọn lửa đang cháy, cô sợ tới mức hoa dung thất sắc, thân thể theo bản năng run rẩy, hai chân ở trong váy cũng đang run rẩy, hễ nóng bức lại giống như trong nháy mắt bị rét lạnh thay thế, trong lòng bàn tay bởi vì khăn trương mà mồ hôi nóng bốc lên đã sớm chuyển thành mồ hôi lạnh sợ hãi, cô không ngừng tự hỏi ở trong lòng: Tại sao anh lại ở chỗ này? Tại sao anh lại ở chỗ này? Mặc Noãn hít vào một hơi lạnh! Lửa giận ở đáy mắt Mặc Phi Tước càng rừng rực, Mặc Noãn đã to gan trở lại, cô lại còn dám vút bỏ quả anh tặng, cô có biết anh hận cô chín năm, cũng biến thành là nhớ cô chín năm hay không. Cô thật đúng là có tiền đồ, trở lại thì cho anh ‘vui mừng’ lớn như vậy ! Anh im lặng kéo cổ tay mảnh khảnh của cô thật chặt đi ra bên ngoài, Mặc Noãn không nghe mà còn giùng giàng hô: “Không, tôi không muốn đi cùng anh, buông tôi ra, buông tôi ra.” Tay còn lại của cô giữ lại bàn đầu giá thật chặt, Mặc Phi Tước dùng sức kéo mấy cái, vẫn kéo không nhúc nhích, anh quay đầu lại cắn răng nghiêng lợi tròng Mặc Noãn nước mắt lấp lánh. “Anh buông tôi ra, tôi không muốn đi theo anh, buông tôi ra, cầm thú anh buông tôi ra”. Cô vừa giãy giụa, vừa không ngừng dấm đánh lên trên ngực anh, nhưng Mặc Phi Tước vẫn không chịu buông tay. Mà hai chữ cầm thú trong miệng Mặc Noãn, đưa tới hiện trường xôn xao một trận. Sau đó anh ôm ngang bế cả người cô lên. Ôm cô đi ra khỏi chỗ đầu giá, đi tới trước xe mở cửa xe vút cô vào. “A ” Đầu đụng lên thành xe một cái thật nặng, Mặc Noãn đau đến mức hô một tiếng. “Trở về lúc nào?” Khóa cửa xe lại cho cô, anh cũng leo lên ngồi xe, giọng nói cũng hòa hoãn một chút. “Ai cần anh lo” Mặc Noãn ngồi dậy sửa lại váy một chút. Anh là đang quan tâm cô sao? A, không phải anh nói hận chết cô sao, sao còn có thể quan tâm cô. Hàm răng sắc nhọn của cô khiến trong lòng Mặc Phi Tước rất giận, cảm tức nhìn cô một cái, anh phiền não từ trong túi lấy ra một miếng thuốc rồi đốt, sau mấy phen phun hít thì trong lòng cũng thoải mái một chút, rồi mới nói: “Tin cha qua đời , em biết không?” “Biết “ “Biết, tại sao em không trở lại? ” Mặc Phi Tước bị nộ hỏa công tâm nên hất tay ném đầu thuốc lá trong tay đi, đưa tay nắm chặt cánh tay cô, như sỏi như hổ mà rít gào một tiếng, bộ dáng vô cùng tức giận, làm như anh hận không thể một phát bóp chết cô, cô gái bất hiếu này.

216. Chương 216: Phiên Ngoại 12

“Tôi vì sao phải trở về? ” Mặc Noãn quật cường nhìn lại anh, sự lãnh đạm có vẻ đã làm chấn động trái tim băng giá của Mặc Phi Tước, “Chín năm trước chúng tôi cũng đã từ bỏ quan hệ cha con, sống chết của ông ấy có quan hệ gì với tôi? “ “Mặc Noãn!” Anh hét lớn, sao cô có thể coi việc cha chết đi, hoàn toàn không liên quan đến mình! “Không cần kêu lớn tiếng như vậy, tôi cũng không có điếc!” thái độ của cô lãnh đạm gần như xa lạ, “Còn có gì cần nói không, nếu như không có, tôi muốn xuống xe!” Cô chẳng hề để ý là đã hoàn toàn chọc giận Mặc Phi Tước, anh bóp cằm của cô thật chặt, mặt tái xanh, cắn răng nghiêng lợi cắn tức nhìn cô, đến tột cùng cô có còn một chút lương tâm hay không! Miệng mồm của cô quá lạnh lợi rồi, dùng lời nói thôi cũng đã có thể thành công chọc giận anh. Mặc Noãn không ngừng, chỉ dùng sức để cười, đề tài ấy sao mà buồn bã, mà cô lại coi như nghe chuyện cười! Mặc Noãn rất bội phục mình, lại còn có thể cười, lại có thể nhin được không khóc, cô quả nhiên là trở nên mạnh mẽ, a! Nhưng vì sao lại không vui như vậy. “Em còn cười? Làm sao em còn có thể cười được? “ “Vì sao tôi không cười được, điều này có quan hệ gì với tôi chứ? ” chịu đựng cằm đau nhức, cô nhanh mồm nhanh miệng phản bác. Pằng! Một cái tát vang dội đánh vào trên má trái của cô, lực thật mạnh, lập tức trên mặt của cô liền hiện lên dấu năm ngón tay đỏ hồng, khoe miệng tràn ra tia máu. Mặc Phi Tước cứng lại, còn chưa kịp thu tay, muốn gọi cô, nhưng chữ kia giống như kịp chặt ở cổ họng, phun không ra, mơ hồ hít sâu một hơi, anh nói, giọng lạnh như băng: “Lúc trước khi đi cha luôn nhớ đến em, mỗi ngày đều nhìn ra ngoài cửa sổ ngóng trông em! “ Noãn. Trầm mặc một lúc lâu, anh mới chậm rãi mở miệng, đưa tay nhẹ nhàng nắm bả vai của cô, “Noãn? “ Anh bật thốt lên quá nhanh, nói xong mới phát giác lời này rất mập mờ, Mặc Noãn bị anh làm

cho sưng sốt, hồi lâu anh mới lạnh giọng giải thích: “Tôi đáp ứng cha chăm sóc cho em!” “Anh chăm sóc tôi?” nụ cười lạnh lại một lần nữa leo lên gương mặt tuyệt mỹ của cô, “Nếu như tôi nhớ không lầm, chín năm trước cũng chính anh nói với tôi, đời này cũng không muốn gặp lại tôi, hiện giờ anh lại nói muốn chăm sóc tôi, à, anh không cảm thấy như vậy rất châm chọc sao? “Phi! Cô đã sớm không lạ gì tình yêu của anh rồi! “Mặc Noãn, chuyện chín năm trước em nhất định phải giữ mãi trong lòng sao?” anh cũng có thể bỏ xuống, sao cô cứ phải làm anh đau lòng. “Đúng! Tôi chính là giữ mãi trong lòng, hơn nữa với anh, cả đời này cũng không thể quên được!” “Chúng ta có thể thử bỏ quá khứ qua một bên, chung sống hòa bình với nhau hay không? “ “Nhưng làm thế nào bây giờ, tôi không thể tha thứ cho anh? ” cô quay đầu đi, trên mặt là nụ cười quyết tuyệt, đẩy tay của anh ra, “Nếu như thời gian có thể quay lại, tôi hi vọng chưa từng quen biết anh! “ Cuối cùng bị đâm đến vết sẹo sâu nhất kia, nước mắt thế nào cũng nhịn không được rớt xuống, cô lau lau lung tung rồi cúi xuống, nghiêng đầu qua Sớm biết có ngày hôm nay cần gì lúc đầu làm như vậy? Anh có biết hay không, anh đã làm một chuyện tàn nhẫn cỡ nào, kêu cô làm thế nào tha thứ được đây! Hai người lại lần nữa trầm mặc, Mặc Phi Tước đau lòng nhìn bóng lưng thanh mảnh của cô, sớm biết bóp chết đứa bé của cô sẽ mang đến nhiều phiền toái như thế, ban đầu anh nhất định sẽ không tàn nhẫn như vậy! Anh mở miệng muốn nói điều gì, bị cô cắt đứt, “Tôi hiện tại quả thật rất tốt, bạn trai tôi đối với tôi rất săn sóc, không cần phải Mặc tổng phí tâm thay tôi! “ “Đi đâu? ” anh theo bản năng bật thốt lên. “Tôi đi nơi nào là tự do của tôi, không cần thiết báo cáo với anh! ” cô lạnh lùng kéo tay anh đang nắm cầm cô xuống, xoay người, đang muốn mở cửa xe đi ra, Mặc Phi Tước giữ cánh tay cô lại. “Tôi là anh của em! ” anh gào lại cô. “Tôi không có anh! ” từ nhỏ đến lớn cô đều cực kỳ ghét gọi anh là anh hai! Cũng chưa bao giờ gọi. Cô lại một lần chuẩn bị đẩy cửa xe ra, Mặc Phi Tước đột nhiên dùng sức nắm cánh tay của cô lần nữa, “Chia tay với anh ta đi!” “Mặc Phi Tước anh là gì của tôi, sao lại can thiệp đến quyền lợi kết giao của tôi, tôi yêu người nào, thích ở chung một chỗ với ai, đó là quyền của tôi, anh tuyệt đối không có quyền can thiệp! ” không chịu nổi mạnh mẽ của anh, Mặc Noãn hét lên. “Chớ chạm đến ranh giới cuối cùng của tôi, hậu quả em sẽ không đảm đương nổi đâu! ” anh lại một lần nữa nắm lấy cái cằm mượt mà của cô, âm trầm, tà mị cười. “Tôi nói lại một lần nữa, chia tay anh ta ngay! ” thanh âm của anh thật lạnh lẽo, so với màn đêm này còn đáng sợ hơn. “Không! ” Mặc Noãn cự tuyệt rất dứt khoát “Chia tay với anh ta đi!” Anh tàn bạo rống lên một tiếng. “Tôi không! ” quật cường như cô, muốn khuất phục thì cô đã sớm khuất phục. Hai người kịch liệt tranh chấp làm quản lý bãi đậu xe chú ý, anh ta cầm đèn pin đi tới. Thấy anh ta, Mặc Noãn kêu to: “Cứu.” Chữ “mạng” còn chưa kịp thốt lên liền bị bờ môi mỏng, lạnh như băng của Mặc Phi Tước bao trùm, Mặc Noãn không dám tin Mặc Phi Tước sẽ hôn cô, quá mức kinh ngạc nên cô quên phản kháng, thừa cơ Mặc Phi Tước đem lấy cô ôm vào trong ngực thật chặt, đè ở trên ghế xe, bởi vì tức giận, mắt không chế, nụ hôn mang ý vị trừng phạt rõ ràng, mạnh mẽ cạy mở hàm răng cô, lưỡi vươn thẳng vào, vốn là muốn phát tiết dục dỏa cô, nhưng không ngờ, môi của cô sẽ mềm như vậy, mềm đến dễ dàng có thể khơi lên dục vọng nguyên thủy nhất của anh! “Chia tay với anh ta đi!” Hồi lâu, anh thở hổn hển nói. “Tôi không! ” nhưng Mặc Noãn vẫn quật cường bất khuất. Lý trí cùng dục vọng đang chống lại cô, hung hăng cắn nát môi Mặc Phi Tước, anh rên lên một tiếng, buông lỏng môi của cô ra, cau mày run sợ nhìn cô, chín năm không gặp, cô thật đúng là đã biến thành một con báo nhỏ rồi! “A.” Anh nhìn cô bằng cái nhìn sâu lắng, cắn nát đôi môi cô, cô cũng nhịn không được mà kêu “Khốn kiếp! “ “Mặc Phi Tước, anh khốn kiếp, cầm thú, anh không phải là người!” Cô giống như con báo nhỏ phát điên, đánh đấm lung tung trên người của anh, Mặc Phi Tước cũng hiển nhiên mất đi chút nhân nại cuối cùng đối với cô, đem cô đè chặt trên ghế sofa, càng ra sức làm càn. “Không.” Cô cắn môi dưới thật chặt, không dám phát ra tiếng rên đáng xấu hổ, quật cường trả lời “Không cần anh quan tâm.” Cô chán ghét nghĩ muốn đẩy tay của anh ra nhưng không đủ lực. Nụ hôn càng thêm sâu, thân thể của anh cũng từ từ xảy ra biến hóa, cảm thấy người trong ngực càng ngày càng mềm mại, phần dục hỏa của anh cũng đã không còn thỏa mãn với việc hôn cô, bàn tay vẫn dừng lại ở trên lưng cô và không an phận mà trượt vào dưới váy, tháo xuống quần lót của cô. Ý thức được ý đồ của anh, Mặc Noãn giật mình, sau đó bắt đầu sợ hãi, giằng co, nhưng cô hiển nhiên không biết cô càng giãy dụa, càng kích thích dục vọng của đàn ông, Mặc Phi Tước không những không chịu buông tay, còn càng thêm càn rỡ đem ngón tay về vào u cổ thần bí của cô, mang tới cho cô từng trận tê dại như điện giật. Anh híp hai mắt lại, mắt đen nhấp nháy, khóe môi mỏng lạnh giận quá thành cười, thấy anh cởi hết quần, sắc mặt Mặc Noãn bỗng chốc biến đổi, còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào, cả người đã bị anh nhấc bổng lên, ôm lấy, động thân một cái anh đã đi vào. “Buông tôi ra. Mặc Phi Tước cái tên cầm thú này. Cầm thú. A!” “Cầm thú!” Mặc Phi Tước làm như phát điên, không dừng lại được, cô càng lớn tiếng, anh càng kích động! “Dừng lại, cầm thú. Cầu xin anh dừng lại đi. Ô ô.” Mặc Noãn đau đến nước mắt

rơi như bão, đôi tay không ngừng đánh lên người của anh, đau lòng giống như bị người xé rách thành hai nửa, các loại nhục nhã, các loại uất ức, các loại đau đớn, hận. “Chia tay với anh ta đi!” anh bởi vì tình dục mà run rẩy giọng nói càng thêm lãnh lẽo đến tận xương tủy, ngay cả cơn giận cũng phát lên hung ác, “Nếu không thì chờ nhặt xác cho anh ta! “Cầm thú! ” Mặc Noãn cắn răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm anh, nước mắt dán lên mặt. Nằm ở trên người anh Mặc Noãn không chịu nổi, đau đến phát khóc, liền cả hơi sức đánh anh cũng không có. Khi anh một lần lại một lần đụng chạm, cuối cùng cô nhịn không được, kêu lên. Không biết đã trải qua bao lâu, cô đã mệt mỏi không còn một chút hơi sức phản kháng, cuối cùng anh mới thỏa mãn mà từ trên người cô rút ra rồi đi. Rút ra khăn giấy, anh lau sạch sẽ mình, mặc quần vào, lại rút ra khăn giấy chuẩn bị lau cho cô, nhưng bị cô khàn khàn gọi lại: “Không cần gấp mặt tôi, tôi cầu xin anh!” Anh nhàn nhạt liếc mắt khuôn mặt nước mắt ròng ròng, đau đớn đáng thương của cô một cái, cuối cùng đem khăn giấy đặt ở trong ngực của cô, từ trong túi lấy ra hộp quẹt. Anh xoay đầu hướng ra ngoài cửa sổ, khói mù nhàn nhạt tràn ngập trên gương mặt tuần tú, trên đó không thấy một chút dấu vết vui vẻ, ngược lại là đau đến độ có thể ứa ra lệ, không tìm được cô, anh khó chịu! Hôm nay tìm được cô, anh càng khó chịu hơn! Trước kia anh luôn là giấu cợt cô, yếu ớt không thể chịu nổi một kích, chỉ một câu nói đùa là có thể chọc cô khóc nhè, luôn cảm thán, Noãn à, thật ra đến lúc nào em mới có thể kiên cường đây? Hôm nay, cô làm được, cô trở nên mạnh mẽ, nhưng vì sao anh lại cảm thấy đau lòng như vậy! Gặp lại, anh không muốn mạng của cô, chính là dùng phương thức này tới lăng trì cô! Lòng yêu mến bao nhiêu, giờ phút này đau đớn bấy nhiêu! Nghiêng đầu cô rất cố gắng rất nỗ lực chớp mắt vài cái, mới đem nước mắt nóng bỏng bức quay trở về, cô quay đầu lại nhìn anh, nở nụ cười tiêu điều, lạnh lẽo: “Trút giận xong rồi sao? “ Càng phiền não, cơn nghiện thuốc lá của anh càng lớn, khi anh rút được điếu thứ ba, Mặc Noãn cũng sửa sang bản thân mình xong, cô đẩy cửa xe ra, nghe tiếng cửa xe mở ra, anh phản xạ có điều kiện quay đầu lại kéo tay của cô, “Đã trễ thế này em muốn đi đâu? “ “Anh còn muốn làm gì? ” cô không nhịn được kêu gào. “Tôi hỏi em đi đâu? ” Giọng nói nghiêm nghị, phát ra nồng đậm tức giận. “Mắc mớ gì tới anh?” Cô khinh thường. “Sao chuyện lại không liên quan đến tôi?” “Thế nào, chuyện không liên quan đến tôi sao, đừng quên, em bây giờ đã là người phụ nữ của tôi! ” Nói xong, gạt gạt tàn thuốc bay ra ngoài, anh nắm thật chặt cánh tay của cô, cổ kèm chế lại cơn giận của mình. “Cùng tôi về nhà! ” Mặc Phi Tước đen mặt không muốn cùng cô tốn hơi thừa lời, gọng gàng dứt khoát nói. “Bắt đầu từ giờ phút này, tôi chính là người đàn ông của em! ” “Đó chỉ là ý muốn của một mình anh!” Cô cũng không thừa nhận mình là người phụ nữ của anh! “Bắt đầu từ bây giờ, em ngoan ngoãn ở nhà cho tôi, không có sự chấp thuận của tôi, nơi nào cũng không được phép đi! “ “Anh không phải hận tôi sao? ” thanh âm của cô có chút nghẹn ngào. “. Không hận!” Hận quá nặng nề rồi, anh đã sớm thề với lòng, chỉ cần cô trở lại, anh nguyện ý quên đi quá khứ. “Không cần, anh buông tôi ra!” cô giùng giàng chỉ muốn thoát khỏi tay của anh nhưng vô lực, bị anh dùng dây an toàn cột lại “Mặc Phi Tước anh là tên khốn kiếp, cầm thú, tôi muốn kiện anh tội bắt cóc, nhốt người trái phép!” Mặc Noãn oán hận nhìn anh, giận đến mức bốn cánh mũi cùng thông hơi, làm thế nào cũng không nghĩ gặp nhau lần nữa, lại còn bị anh mạnh mẽ và dữ dội mà bắt mang đi. Mặc cô mắng thế nào, nói ra sao, Mặc Phi Tước đều không coi là quan trọng, mà đạp chân ga lái xe đi!

217. Chương 217: Phiên Ngoại 13

Xe dừng lại ở cửa biệt thự, Mặc Noãn khoanh tay nhìn ngôi nhà đã xa cách tám năm, trong lòng ngổn ngang đủ loại cảm xúc, cũng không rõ là tâm tình gì, chỉ cảm thấy tim rất đau, cô nhớ lại tất cả ngọt bùi cay đắng ở nơi này, cảm xúc, kỷ niệm tuôn trào như suối, ào ào không dứt! “Xuống xe!” Thanh âm lạnh lùng của Mặc Phi Tước cắt đứt dòng tưởng nhớ của cô, khó nhọc hít một hơi, cô quay đầu nhìn về phía anh, cô cố tạo lớp nguy trang lạnh lùng tự bảo vệ mình, “Đưa tôi về nhà!” “Nơi này chính là nhà của em!” Mặc Phi Tước cố gắng nhẫn nại, không muốn cáu giận với cô, mệt mỏi! Mặc Noãn lạnh lùng liếc anh một cái, cời đai an toàn ra, đẩy cửa xe ra đi xuống, Mặc Phi Tước đưa mắt nhìn cô, thấy cô không vào nhà mà đi ngược trở ra, giận đến nỗi đập một phát lên tay lái, đẩy cửa xe ra đuổi theo nâng cô lên — “Mặc Phi Tước anh làm trò gì thế?” Lần này anh không phải ôm cô mà đã man hơn là đem cô vác trên vai, Mặc Noãn vừa giận, vừa bị dọa sợ tới mức nóng nảy, nhưng lại không dám lộn xộn, bởi té xuống sẽ làm mình bị thương! “. Thiếu gia!” Bà giúp việc mở cửa thấy anh khiêng một cô gái về thì ngạc nhiên,

giật mình. Có thể không kinh ngạc sao? đã có đến tám năm rồi, anh không mang phụ nữ về nhà! “Mặc Phi Tước, tên khốn kiếp, mau buông tôi xuống. . . .” Thanh âm này nghe rất quen thuộc, giống như là tiểu thư! Bà giúp việc càng sững sờ như kẻ ngốc hơn, người thiếu gia đang vác chắt không phải là tiểu thư chứ? Trong lúc Mặc Noãn gây âm ỉ náo loạn, Mặc Phi Tước đã khiêng cô tiến vào một gian phòng, thả cô xuống giường lớn, lúc này mới chống nạnh thở dốc. “Mặc Phi Tước, anh là tên khốn kiếp!” Cô lật người từ trên giường ngồi dậy. Anh nhíu mày! “Cầm thú!” Anh nhếch môi! “Hèn hạ, vô sỉ, tiểu nhân bỉ ổi!” Anh cuối cùng cũng không nhịn được mà nở nụ cười tươi như gió xuân nhưng lại đẹp đến nỗi làm cho người khác không dời mắt được, cứ như vậy mà tà tứ cười, lại làm cho đáy lòng Mặc Noãn bỗng dưng phát lạnh. “Biết tôi khốn kiếp, cầm thú, hèn hạ, vô sỉ thì cũng đừng chọc giận tôi!” Anh cúi người, đem đầu lấn đến gần cô, hai khuôn mặt trong nháy mắt gần trong gang tấc, bốn mắt nhìn nhau hai người đều im lặng, nỗi mong nhớ nhau đã lâu không gặp nay đột nhiên dâng tràn trong tim. Tám năm, thời gian thật không phải là ngắn, đủ để phai mờ một chút hận, lắng đọng một chút tình, cô đã sớm vì anh mà khép lại cửa tình, còn anh lại vì cô mà mở ra quá trễ! Phụ nữ, khờ dại một lần là đủ! Cô sẽ không vì anh mà ngốc nghếch thêm lần nữa, cục cựa cũng sẽ không tha thứ cho anh, người đàn ông này không đáng để cô yêu! Nghĩ đến đây, cô chớp chớp mắt, đem sự mong nhớ cùng khổ sở xóa sạch, ánh mắt lạnh lùng nhìn lại anh! Hai người cứ lẳng lặng nhìn nhau như vậy, cho đến khi môi của anh chậm rãi đề xuống phía cô! Anh muốn dạy cô hôn, anh muốn cho cô thể nghiệm dịu dàng khi răng môi giao hòa, anh cũng muốn làm cô trầm luân trong phần nhu tình này. Trong một giây cuối cùng khi môi anh ấn xuống, thì Mặc Noãn dời đi tầm mắt, làm môi anh rơi vào gò má cô, môi của anh nhẹ nhàng chạm khẽ, còn mang theo tiếng thở dài thoáng qua! “Đã khuya lắm rồi, tôi muốn đi ngủ!” Nhắm mắt lại, cô lạnh nhạt hạ lệnh đuổi khách. “Ngủ ngon!” Anh xoay người, lộ ra vẻ mặt mệt mỏi, ở trên xe bản thân đối với cô làm ra hành vi man rợ, anh có tự trách, nhưng không hối hận, chỉ là có chút khổ sở, cô cũng không phải cam tâm tình nguyện! Phiền não, nhìn cô nằm sấp trên giường, đi ra ngoài, anh thay cô khép cửa. Hồi lâu, Mặc Noãn nằm chôn mặt ở trong gối và âm thầm khóc. Khi cô trở về nước mới biết tin tức Mặc lão đã qua đời, ai nói cô không khó chịu chứ? Cô tự nhốt mình trong nhà khóc cả một ngày! Từ phòng tắm bước ra, Mặc Phi Tước vừa mặc vào áo ngủ, thì điện thoại của trợ lý liền gọi tới, anh nhận điện thoại và ngồi xuống bên giường, “A lô?” “Tổng tài, người ngài muốn tôi tra tôi đã tra được, anh ta là Cố Triển Dật, nam, quốc tịch Mỹ, năm nay 27 tuổi, quản lý một công ty ngoại thương, tôi còn tra được, công ty của anh ta đã đăng ký ở thành phố này, hẳn là tháng sau sẽ tới!” “Tôi biết rồi, cực khổ cho cậu rồi!” “Tổng tài còn có gì muốn phân phó không?” “Không có, nghỉ ngơi sớm đi!” “Dạ, tổng tài ngủ ngon!” Mặc Phi Tước để điện thoại xuống, khoe môi nâng lên nụ cười lạnh nham hiểm như cáo già, anh đang muốn nằm xuống giường, thì chợt nghe tiếng ồn ào từ ngoài cửa truyền đến, anh quay đầu lại đi ra ngoài! Đứng ở ban công, hai tay chống lên lan can, từ trên cao anh phóng tầm mắt xuống phía dưới — “Tiểu thư, có muốn đi đâu vậy?” “Bà tránh ra, tôi có chuyện quan trọng muốn ra ngoài làm!” “Chuyện quan trọng gì, ngày mai đi làm không được sao? Tiểu thư bây giờ đã rất khuya rồi, một mình cô thân gái yếu đuối đi lại ở ngoài rất nguy hiểm!” “Không được, hôm nay phải làm!” “Thiếu gia!” Bà giúp việc đang ngăn cản cô, tình mắt phát hiện thiếu gia đứng ở trên lầu xem trò vui, kêu nhỏ một tiếng. Mặc Noãn kêu thầm trong lòng một tiếng không ổn, tâm tình chán nản muốn chết, làm sao lại kinh động đến anh ta! “Di Tần, bà đi nghỉ đi, nơi này giao cho tôi!” Anh nghênh ngang đi xuống, tiến về phía bà giúp việc phân phó và nói. “Haizzz!” Bà giúp việc nhìn qua nhìn lại hai người họ, mắt thấy bộ dạng tiểu thư giống như đã gây họa lớn, không nhịn được mà toát mồ hôi lạnh thay cô, nghe lệnh lui ra! “Đã trễ như thế, em có chuyện gì quan trọng, mà gấp gáp như vậy, không làm không được?” Anh đi tới, dừng lại sau lưng cô, nở nụ cười tà. “Ai cần anh lo!” Mặc Noãn liếc xéo anh một cái, rồi đi tới cửa, cố gắng mở nhưng cửa đã bị khóa trái! “Đưa chìa khóa cho tôi!” Cô quay đầu gào lên với anh. “Không ngờ tình lực của em vẫn còn dồi dào như vậy, hả?” Anh đi tới, cô theo bản năng mà lui về phía sau, vừa lùi thì đã lùi đến cửa, hai tay anh áp tới, đem cô cố định trong vòng vây của mình. “Tôi không đi nữa, anh tránh ra, tôi muốn đi ngủ!” Con gái co được dân được, hiểu rõ ý đồ của anh, cô không khỏi nhỏ giọng xuống nước. “Cùng đi đi, vừa đúng lúc tôi cũng không ngủ được!” Anh nhướn lông mày, rồi ra về bốn cợt mà cong cong khóe miệng. “Mặc Phi Tước tôi cảnh cáo anh, đây là ở nhà, cũng không phải nơi anh có thể làm bậy!” Mặc Noãn rất nhanh nắm chặt hai nắm đấm, cắn răng nghiêng lợi cắn tức nhìn anh, vô lại! “Ha ha!” Anh cười ra tiếng, “Rốt cuộc cũng nhớ đây là nhà của em sao? Tôi còn tưởng rằng em sẽ mất trí nhớ thật lâu!” “Anh. . . .” “Không phải buồn ngủ sao? Là tự mình đi, hay để tôi ôm em?” Anh lưu manh ngắt lời cô. “Anh vô lại, tránh ra!” Cô xấu hổ tức giận mà đẩy anh, sức lực luôn không đủ. “Xem ra em hi vọng tôi ôm em!” Không nói lời nào, anh ôm cô lên như ôm một cô công chúa, làm Mặc Noãn sợ tới mức la hét dữ dội, “Cầm thú, tôi sai rồi, anh mau buông tôi xuống, tôi bảo đảm với anh tôi không đi!” Cô điem

đam đáng yêu mà cầu xin tha thứ, chỉ đổi lấy hai chữ của anh: “Muộn rồi!” Sau đó, đêm nay, Mặc Noãn chỉ có thể dùng một thành ngữ “bay lên mây” để hình dung! Đúng vậy, cô bay lên tới tận trời! Ngày hôm sau, sau khi cô tỉnh lại, sững sờ nhìn trần nhà, trí nhớ tối hôm qua cuộn cuộn mà đến, dường như lần này cũng không thể xem như là cưỡng bức, nhiều lắm chỉ coi như dụ dỗ thôi, thành thực mà nói, cô trầm luân, biến thành vui vẻ chịu đựng dưới thân thể của anh!

218. Chương 218: Phiên Ngoại 14

Tước Noãn yêu: tôi nghe nói anh luôn một mình 06: đưa tiền Vừa nghĩ tới mọi chuyện trước đây, cô liền nhúc nhích, vỗ vỗ trán, cô quay đầu nhìn về phía giường ngủ đã trống không, trong lòng không khỏi chua xót! Thương cảm một hồi lâu, cô mới thật vất vả mà ngồi dậy, che chắn tìm kiếm y phục của mình, cái này không nhìn còn đỡ, vừa nhìn thì cô có chút chán nản, y phục của cô đã bị xé rách đến độ không thể mặc vào và nó đang nằm yên tĩnh ở trên mặt đất, mà ở trên tủ đầu giường bên cạnh cô đã để sẵn một bộ y phục, còn có đồ lót, điều này hiển nhiên là Mặc Phi Tước làm, Mặc Noãn đỏ mặt, nói không ra lời, bọn họ thân mật như vậy, giống như là vợ chồng già, nhưng thay vào đó làm cho cô không được tự nhiên, cô vội vã bỏ dậy mặc quần áo tử tế, cẩn thận từng li từng tí mở mà cánh cửa, ghé đầu ngấm trộm phòng khách, thật giống như Mặc Phi Tước đang ở dưới lầu. Cô vội vàng trở về phòng, vội vàng vàng rửa mặt, sau đó từ trong phòng tắm ra ngoài, điện thoại đặt ở trong túi xách reo lên, cô ngồi trở lại trên giường, nhận điện thoại: “A lô?” “Xin hỏi là Mặc Noãn, Mặc tiểu thư sao?” “Là tôi!” “Mặc tiểu thư là như vậy, Mặc Phi Tước tiên sinh anh trai của ngài cầm dây chuyền đi, nhưng lại chưa có thanh toán tiền đầu giá.” “Cái gì?” Mặc Noãn kinh ngạc một lúc, tại sao lại có người vô lại như vậy, “Được, tôi biết rồi, anh yên tâm đi, một chút nữa tôi sẽ mang tiền tới!” “Được, cảm ơn cô Mặc tiểu thư.” “Không cần khách khí!” Mặc Noãn cúp điện thoại, rồi đứng dậy tức giận mà đi tới phòng của Mặc Phi Tước, đẩy cửa phòng của anh ra, chỉ thấy Mặc Phi Tước mặc một cái khăn lông kiểu áo choàng tắm màu trắng tinh, tóc ướt nhẹp và đang nhỏ nước, tia sáng mặt trời mới vừa mọc lên lại đánh vào khuôn mặt tuần tú của anh, trên vẻ mặt không chút thay đổi, một tay cầm điều thuốc, một tay ôm lấy cánh tay khác, mắt lạnh nhìn Mặc Noãn, anh lúc này, cho cô cái cảm giác không phải là tìm đập thành thịch đến mềm mại, mà là lạnh băng đến rét lạnh, trong vẻ mặt của anh lưu chuyển cảm xúc lạnh băng khó dò, rét lạnh đến độ Mặc Noãn muốn choáng. “Em tỉnh rồi!” Anh mỉm cười, thấy y phục trên người cô rất vừa người, hài lòng mà khêu tán nếp nhăn trên mặt khi cười. “Đưa tiền.” Mặc Noãn duỗi tay qua, hơi thở nặng nề tiết lộ cô mất tự nhiên! “Đưa tiền?” Anh vẫn còn đang cười, mắt dài nhỏ híp lại, trong hai mắt đen nhánh như mực có vẻ như được khảm một viên bảo thạch phát ra tia sáng quỷ dị, có chứa thần bí khó lường, trái tim của Mặc Noãn treo lên, nụ cười của anh rõ ràng là đang cười lạnh, trong đó có chứa cơn giận dữ, có chứa châm chọc khinh bỉ, quả nhiên, ở trong cánh mũi của anh hờ ra một tiếng, “Phí qua đêm!” Vô sỉ! Mặc Noãn giận đến mức cắn răng, và lạnh lùng nói: “Tiền đầu giá!” Lông mày của anh cau lại, không kịp phản ứng! “Mặc tổng, anh mua dây chuyền Lam Bảo Thạch của tôi, còn chưa có trả tiền, tổng cộng một tỷ, cảm ơn!” Cô nhắc nhở anh, rồi đưa bàn tay tới gần một chút! “Đi tắm!” Mặc Phi Tước im lặng một lúc, rồi nói như thế. Ách. Mặc Noãn hoá đá trong gió, sao cô cảm giác mình đang ông nói gà bà nói vịt nhỉ, cô nói cái này, anh nói cái khác, chắc là muốn nói sang chuyện khác rồi! Mặc Phi Tước hô to oan uổng mà, anh nói với cô tuyệt đối là cùng một chuyện, thấy cô vẫn còn đứng bất động, anh mới bổ sung thêm: “Sao chậm vậy, không muốn tiền à?” “Ách!” Mặc Noãn bối rối, cô muốn tiền cùng với tắm có liên quan gì? Thấy anh làm như muốn tức giận, Mặc Noãn lập tức đầu hàng, xoay người rất là vui vẻ mà muốn trở về phòng ngủ đi tắm, nhưng bị anh gọi lại: “Tắm ở trong phòng của tôi đi, tôi chờ em ra ngoài, có chuyện muốn nói với em!” “Chuyện gì?” Cô xoay người lại, gương mặt nhìn lại anh. “Em đi tắm trước đi!” “Anh nói trước đi!” Lại nói một nửa, thật treo ngược khẩu vị người ta. Anh cười nhạo một tiếng, “Em rất gấp?” “Không nói thì dẹp đi!” Lờm anh một cái, Mặc Noãn xoay người đi về phòng tắm, cái gì từ trong miệng anh nói ra cũng sẽ trở nên rất mập mờ. Tắm xong ra ngoài, cô cũng mặc khăn lông kiểu áo choàng tắm, hiệu quả này làm sao lại không giống chứ? Mặc Phi Tước mặc cực kỳ hấp dẫn, sao hiệu quả của cô cảm giác giống như là hình dáng tròn béo bị bọc ở trong tầng khăn lông đó! Mặc Phi Tước đã ngồi ở trên giường, mắt thấy cô tắm xong đi ra không nhìn được kéo môi cười, nói: “Tối đây, chúng ta nói chuyện một chút.” “Chuyện gì, anh nói đi!” Đến gần

anh chính xác là không có kết quả tốt, cô mới không có ngốc như vậy! Lui về phía sau một chút, Mặc Noãn cảnh giác nói. “Xem ra là em thật sự không muốn tiền rồi, vậy chúng ta cũng không có gì để nói!” Anh đang muốn đứng dậy, Mặc Noãn vội vàng vàng đi qua, lông mày kẻ đen xinh đẹp cũng nhăn thành một hàng, cảm thú, lại uy hiếp cô! “Ngồi!” Âm thầm cười, Mặc Phi Tước nhìn lại cô, không mang tâm tình mà nói. Mặc Noãn khề cần rắng, ngồi xuống! “Tôi hôm qua làm những chuyện như vậy với em, tôi rất xin lỗi.” “Rốt cuộc lương tâm của anh cũng phát hiện, chịu thả tôi đi!” Cô vui mừng cắt đứt lời của anh. “Em mơ đi!” Anh hếch mày lên, lạnh lùng cắt cái ý niệm này của cô. “Đã nói cảm thú sao lại có tim chứ!” Cô bất mãn nói thầm, oán hận mà trừng mắt anh, bọn họ như vậy không giống như là kẻ thù, giống như là tình nhân đang cãi nhau! Cô nói thầm anh có nghe vào trong tai, nhưng chỉ là cười cười tà khí, rồi nói tiếp: “Tôi xin lỗi, là tôi cảm thấy em cũng không phải là xuất phát từ tự nguyện, nhưng ở trên giường, hình như là không giống vậy!” Anh nhìn chằm chằm cảm xúc biến hóa của cô, chỉ thấy mặt của cô tái xanh một lúc, rồi lại đỏ lên, quả nhiên như anh đoán, thật ra trong lòng cô cũng không chán ghét anh như trên đầu lưỡi của cô! Thật là được tiện nghi mà còn khoe mẽ, Mặc Noãn quay mặt đi buồn bực xấu hổ đến mức phải nắm chặt quyền, lại không phản bác ra một chữ, đáng chết, anh nói đúng mà! Thân thể của cô xác thực nếu so với tim của cô, miệng của cô thì thành thực hơn nhiều! “Mặc Phi Tước, rốt cuộc anh có đưa tiền hay không?” Quay mặt lại nhìn anh, ánh mắt lạnh lạnh của Mặc Noãn rõ ràng có nhiệm khó chịu. “Đưa, dĩ nhiên đưa!” “Vậy lấy ra đi!” Cô lại duỗi tay qua lần nữa, anh dời tầm mắt xuống liếc về phía bàn tay ngọc thon thon cô đưa qua, rồi bàn tay to nắm chặt năm đầu ngón tay của cô, cẩn thận nhìn nhìn vân tay của cô, lẩm bẩm nói nhỏ: “Từ tay của em mà nhìn, con cháu của em đây cả sảnh đường nha!” “Anh biết xem tướng?” Đây là Mặc Noãn không biết. “Biết một chút.” Anh giả bộ gật đầu như người trong nghề, ha ha, anh chỉ có nói bậy thôi. “Anh dọa người?” Phát hiện khóe miệng anh đang cười trộm, Mặc Noãn nghi ngờ mà nói. “Cái này mà cũng bị em phát hiện!” Anh nói rất bình tĩnh. Mặc Noãn nghiêng rắng, tên lương gạt! “Mặc Phi Tước, anh không phải là đàn ông, nói mà không giữ lời!” Cô cũng sắp bị anh chọc khóc rồi, gấp chết người mà, xé chiều hôm nay cô nhất định phải đưa tiền qua, rất nhiều đứa nhỏ chờ tiền cứu mạng đấy! “Tôi có phải là đàn ông không, em còn không rõ sao, có muốn nghiệm chứng một lần nữa hay không!” Vẫn như cũ là tên vô lại. “Mặc Phi Tước, tôi cầu xin anh mau đưa tiền cho tôi đi, số tiền kia đối với những đứa nhỏ khuyết tật mà nói thật sự rất quan trọng!” Cứng rắn không được, cô bắt đầu lấy nước mắt bức éo, nếu anh không đưa, cô sẽ khóc cho anh xem! “Tôi có thể đưa tiền cho em, nhưng em phải đáp ứng tôi một điều kiện!” Anh ngồi gần cô một chút. “Được, chỉ cần anh chịu đưa tiền cho tôi, đừng nói một điều kiện, mười, trăm điều đều không phải là vấn đề!” Mặc Noãn không đếm xỉa đến.

219. Chương 219: Phiên Ngoại 15

“Được, chỉ cần anh chịu đưa tiền cho tôi, đừng nói một điều kiện, mười điều, trăm điều đều không thành vấn đề!” Mặc Noãn bất chấp. Mặc Phi Tước lại làm bộ nghĩ ngợi, giả vờ suy tư, chậm chạp mà không chịu mở miệng, Mặc Noãn rất là nóng lòng mà nhìn anh., cô cảm giác bản thân hiện giờ giống như đã bay qua hàng ngàn ngọn núi, lội qua bao sông sâu, trải qua trăm ngàn khổ ải, cứ nghĩ là đã vượt qua hết mọi gian nan, trở ngại, nhưng không nghĩ tới vừa mới lên bờ, liền bị một con sói đội lốt cừu tha về nhà, sống chết không buông, Mặc Phi Tước suy tư một hồi lâu, rồi mới chậm rãi mở miệng: “Sinh cho tôi một đứa con!” “Cái gì?” Cô không nghe lầm chứ! Sinh con cho anh. “Em rất thích trẻ con, không phải sao?” Ánh mắt của Mặc Phi Tước mềm mại, nhu tình nhìn cô. Cô thích trẻ con, mắc mớ gì tới anh? “Tôi không muốn!” Mặc Noãn dứt khoát cự tuyệt! “Tại sao?” Ánh mắt dịu dàng của anh lập tức trở nên lạnh như băng, thanh âm cũng lạnh lẽo hẳn! “Tôi không muốn, không muốn!” Cô không ngần ngại, không e sợ mà phản đối. Mặc Phi Tước tức giận đến đỏ mắt, bàn tay nắm chặt cằm của cô, cần rắng nghiêng lợi, thanh âm từ trong hàm răng nghiêng chặt phun ra: “Vậy em muốn sinh con cho ai?” “Không liên quan đến anh!” “Có Triển Dật sao?” “Mặc Phi Tước, anh muốn làm gì?” Tiếp xúc với ánh mắt tức giận tràn đầy sát khí, cả người Mặc Noãn run rẩy một chút, cô đã quá hiểu lòng dạ độc ác của Mặc Phi Tước! “Không liên quan đến em!” Anh buông tay nắm cằm cô ra, lập lại theo lời cô, đang muốn đứng dậy rời đi. Gấp đến độ không biết nên làm thế nào, Mặc Noãn bỏ nhào lại ôm chặt cổ của anh, làm cho anh bối vì thân thể mất thăng bằng, mà ngã ở trên giường! Đây là tư thế nữ cường ép nam. Hai người cùng nhìn nhau sững sờ,

ánh mắt của Mặc Phi Tước không tự chủ mà hạ xuống, nhìn cảnh xuân trước ngực cô không sót một chút nào, áo choàng tắm của nam mặc ở trên thân thể nhỏ xinh của cô vốn đã rất rộng, chỉ hơi cúi đầu là có thể lộ ra một nửa bầu ngực, huống chi là cúi thấp xuống hoàn toàn— Mặc Phi Tước nuốt nuốt nước miếng, hầu kết đang ngo nguẩy, dục vọng bành trướng, là đàn ông không ai lại có thể chịu nổi hấp dẫn chết người như vậy! “Tôi không cho phép anh tổn thương Triển Dật!” Nên nhìn hay không nên nhìn, anh đều đã nhìn! Chạm cũng đã chạm qua! Ném cũng đã ném qua! Mặc Noãn cũng khó mà che giấu được, thích xem thì cứ để anh xem cho đã đi! “Tại sao?” Anh nhướn mày nhìn cô. Mặc Noãn cứng họng một lúc, đúng nha! Tại sao. Trong lúc cô suy tư, con người của Mặc Phi Tước cũng từ từ biến đổi, càng ngày càng vẫn đục, bàn tay không tự chủ mà bò lên hông cô rồi nhẹ nhàng nắm chặt vòng eo, nhìn nụ hồng run rẩy trước ngực cô, miệng đắng lưỡi khô! “Bối tôi là em gái anh!” Rốt cuộc cô cũng nghĩ ra một lý do. Mặc Phi Tước cười nham nhở, nhìn lướt qua gương mặt có chút tức giận của cô, hạ tầm mắt nhìn khuôn ngực rộng mở của cô, “Vây, đây là em gái đang quyến rũ anh trai sao?” Mặt cô bỗng chốc đỏ lên, Mặc Phi Tước lật người một cái liền đè cô ở dưới thân thể, trong cặp mắt sáng quắc kia lóe lên tất cả đều là tình dục, “Sinh con cho tôi, tôi bảo đảm sẽ không động đến anh ta!” Ngón tay nhẹ nhàng nhảy lên, liền dễ dàng cởi áo choàng tắm của cô rộng ra, Mặc Noãn nhìn anh chăm chăm, tim đập thình thịch, vẫn biết không nên động tâm với anh nhưng cô vẫn không quản được trái tim mình! “Anh nói có giữ lời không?” Cố Triển Dật không phải là đối thủ của Mặc Phi Tước, điểm này Mặc Noãn rất rõ ràng, để cứu anh ta, cô buộc phải thỏa hiệp. “Tôi có thời điểm nào nói mà không giữ lời vậy?” Mặc Phi Tước lại đến gần cô hơn một chút, hơi thở nam tính phun vào làm gương mặt cô đỏ ửng lên, khiến khuôn mặt của cô càng đỏ hồng mê người hơn, nháy mắt mấy cái, trong lòng Mặc Noãn âm thầm bổ thêm một câu: Anh nói không muốn nhìn thấy cô nữa, thì đã nuốt lời rồi! “Được, chúng ta một lời đã định!” Trong lòng Mặc Noãn hô lên phải vượt qua bằng bất cứ giá nào! Như ý nguyện, trên mặt Mặc Phi Tước là nụ cười thỏa mãn, nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng bị thương, cô thỏa hiệp là vì một người đàn ông khác, bảo anh làm thế nào mà cao hứng được đây? Cúi đầu, đôi môi ẩm ướt của anh khẽ chạm lên mặt cô, Mặc Noãn căng thẳng mà nghiêng đầu đi, đầu ngón tay nắm chặt thành quyền, nhịp tim âm âm như đánh trống, tuy lý trí kháng cự, nhưng dục vọng lại đang nghênh hợp, nụ hôn của anh dọc theo vành tai của cô, anh ghé vào lỗ tai và nhẹ nhàng nói một câu: “Giai đoạn nguy hiểm của em là thời gian nào?” “Hả!” Cô sững người. “Nói cho tôi biết giai đoạn nguy hiểm, em sẽ ít phải chịu khổ!” Anh tà mị cười nhẹ. “Thì thì là ngày 9 này.” Mặc Noãn ngượng ngùng, mặt cô so với mông khi còn đỏ hơn. “Trùng hợp như vậy sao” Trong giọng nói khàn khàn của anh rõ ràng còn vương nụ cười, có lẽ đây chính là ý trời, ông trời cũng hi vọng bọn họ hợp lại lần nữa. Bị anh đè ép quá lâu, Mặc Noãn có chút không thoải mái, khó nhịn mà uốn éo xoay người, cảm thấy cô động dậy, anh ngừng đầu lên nhìn cô, “Không thoải mái sao?” “Ách.” Đầu chỉ là không thoải mái, lửa tình bị anh đốt lên nhưng lại không chịu dập, cô cũng nóng ran cả người! Mặc Phi Tước cười cười, sau đó từ trên người cô bò dậy, Mặc Noãn không hiểu mà nhìn anh, cho rằng anh muốn đi, nên cô cũng ngồi dậy, định đứng lên, lấy áo choàng tắm mặc vào, mặc dù dục vọng có chút chưa thỏa mãn, nhưng có thể tránh được một kiếp, cô thấy còn may mắn chán. Đáng tiếc, cô đã cao hứng quá sớm! Mặc Phi Tước đứng dậy, cũng không phải muốn bỏ đi, mà là. “Nghe nói phụ nữ chủ động, tỷ lệ mang thai sẽ cao hơn một chút.” Anh thông thả, ung dung mà cởi áo choàng tắm xuống, vứt trên mặt đất, thân thể trắng kiêu hiện ra trước mắt Mặc Noãn, cô nhìn một cái liền đỏ mặt đến phun máu. “Đối với vóc người của tôi, em có vừa lòng không?” Anh tà khí mà nhíu mày. Cô lập tức đem đầu cúi thấp xuống, phi lễ chó nhìn! “Mở mắt, lấy lòng tôi!” Anh nâng cằm của cô lên, ép cô nhìn thẳng mình. Mặc Noãn âm thầm cắn răng, được voi đòi tiên, quá đáng! “Mặc Phi Tước! Tôi đã đáp ứng điều kiện của anh, anh cũng đừng quá kiêu ngạo!” Cô xấu hổ nhìn chăm chăm vào anh. Nói thật, anh tuyệt đối không thích nghe cô gọi cả tên họ của mình. “Noãn, tôi nhớ trước kia em vẫn thường gọi tôi Phi Tước, tôi cũng thích nghe em gọi tôi như vậy.” Anh vẫn cười y như cầm thú. “Anh cũng biết đó là trước kia!” Bọn họ đã không thể quay về như trước nữa. “Vây gọi tôi Tước đi, như vậy nghe càng thân mật.” Nụ cười nơi khóe môi anh sâu hơn. Tước? Không biết là cố ý hay vô tình, Mặc Noãn bật thốt lên, “Đây là xưng hô dành riêng cho Lâm Uyển Nhu, tôi không dám gọi như vậy!” “Cô không xứng nhắc tới tên của cô ấy!” Anh đột nhiên cao giọng rít gào, mắt ứng lạnh lùng nhìn trừng trừng vào khuôn mặt bị dọa trắng bệch của Mặc Noãn, một tay nhéo cằm của cô, hung tợn tức giận và nói — “Đừng cố gắng chọc giận tôi, thật vất vả tôi mới tha thứ cho cô, nếu không tôi thật sự không dám cam đoan có thể lỡ tay bóp chết cô không!” “Ừm.” Đau, cảm rất đau, tim của cô càng đau hơn, ngực giống như bị thít thật chặt, trong khoảng thời gian ngắn thở không nổi. Gian nan nuốt một ngụm nước miếng, cô đem tất cả uất ức cùng chua xót nuốt lại vào bụng. Mặc Phi Tước hung hăng cắn chặt hàm răng, buông cằm của cô ra, cô liền giống như tượng gỗ bị vứt ngã xuống giường, anh tức giận

xoay người từ trong tủ quần áo lấy y phục ra mặc vào chỉnh tề, rồi đập cửa bỏ đi! Nghe tiếng đóng cửa nặng nề, Mặc Noãn nằm lì ở trên giường, nước mắt rất mau đã không chế không được mà rớt xuống từng giọt.

220. Chương 220: Phiên Ngoại 16

Mặc Noãn thuê xe một mình đi tới buổi đấu giá, nhướn cổ nhìn vào bên trong, tay nắm chặt túi xách, thấy xấu hổ, chầm chậm không muốn đi vào. Cẩn cẩn đôi môi, cô ảo não, Mặc Phi Tước đã quên đưa tiền cho cô! “Mặc tiểu thư, ngài tới rồi!” Đang lúc cô chần chừ có nên đi vào hay không, một nam nhân viên từng gọi điện thoại cho cô đi ra, anh ta nhiệt tình, cung kính mà cười nói. Mặc Noãn cũng ngượng ngùng cười với anh, càng lúng túng nắm chặt túi đeo hơn. “Cái đó. . . .” “Mặc tiểu thư có gì thì chúng ta vào trong rồi nói, bên ngoài hơi lạnh!” Không biết là do cổ ý hay chỉ là thói quen, anh chàng đưa tay kéo nhẹ cánh tay cô, cười híp mắt nhìn cô và nói. “Ah, không cần đâu!” Ánh mắt cô né tránh, không dám nhìn vào mắt anh ta, cúi đầu, và thẹn thùng xin lỗi. Anh ta không có hiểu ý của cô, sững sờ nhìn cô! “Mặc tiểu thư.” Thấy cô cúi đầu không nói, anh ta cúi đầu xuống khẽ kêu cô một tiếng. Ngay lúc cô chuẩn bị ngẩng đầu lên, thì có người đi tới đẩy anh ta ra, còn dùng giọng nói lạnh như băng khinh bỉ nói: “Anh là cái thá gì chứ? Dám táy máy tay chân với tiểu thư nhà chúng ta!” Muốn giở trò gì đây! “Các anh là ai?” Mặc Noãn hoang mang nhìn mấy gã đàn ông kia, cái gì mà tiểu thư nhà bọn họ, cô căn bản là không biết họ nha! “Tiểu thư, chúng tôi phụng mệnh tổng tài tới đưa tiền cho cô!” Anh ta đem chi phiếu một tỷ đưa cho cô. Mặc Noãn thấy hơi nghi ngờ, nhận lấy chi phiếu, kiểm tra chữ ký, đúng là của Mặc Phi Tước, không sai! “Thật sự là anh ấy cố ý kêu các anh đưa tới cho tôi hay sao?” Quá mức ngoài ý muốn, cô vẫn còn có chút khó tin. “Đúng vậy!” Anh ta gật đầu rất khẳng định. “Anh ấy đâu?” Tại sao không tự đưa tới, nói không chừng cô sẽ bởi vì cảm kích, mà tươi cười với anh! “Hả. . . .” Anh ta không trả lời được, nói quanh co. “Hôm nay là ngày mấy tháng 9?” Cô đột nhiên điên cuồng hỏi một câu, hơn nữa sắc mặt cũng thay đổi trong nháy mắt. (convert là Cửu Hào, mình đoán là hỏi ngày tháng chứ chịu thua, ko biết tác giả nói gì) “Năm. . . . Năm chẳng!” Cô không giải thích được mà nghệt mặt, câu khẳng định của anh ta cũng bởi vì kinh ngạc mà chuyển thành câu nghi vấn. Ngày năm! Như nghĩ đến điều gì, Mặc Noãn đem chi phiếu cầm trong tay trả lại cho anh ta, còn dặn lại một câu, “Thay tôi cầm tiền vào”, sau đó xoay người, vội vội vàng vàng thuê xe rời đi! ***** Cách ngoại ô thành phố SHI 100 km là khu nghĩa trang! (mình nghĩ SHI là tên viết tắt tiếng Anh của Thượng Hải) Một ngôi mộ phần xây bằng xi măng bị tuyết trắng bao trùm, chỉ có bia mộ dựng đứng là không dính quá nhiều tuyết! Sống lưng Mặc Phi Tước cứng ngắc đứng ở trước bia mộ, trong tay cầm một bó hoa hồng, yên lặng nhìn chằm chằm cô gái xinh đẹp trên bia mộ có cái tên: Lâm Uyển Nhu! Cô gái này anh từng thề, không phải là cô ấy thì anh không cưới, lại chết bởi một tai nạn xe cộ! Anh vĩnh viễn không quên đêm đó, Mặc Noãn giận dữ rời nhà trốn đi. Vì tìm cô, Mặc gia đã huy động tất cả nhân viên. Sau đó, anh và Lâm Uyển Nhu tìm được cô. Cô đứng ở bên lề đường khóc, không cho phép Mặc Phi Tước đến gần. Lâm Uyển Nhu đến gần cô, lại không ngờ tới cô đột nhiên muốn tự tử, thấy có xe xông lại, theo bản năng cô ấy đẩy Mặc Noãn ra, còn mình gánh chịu bất hạnh! Lúc đó, lần đầu tiên Mặc lão tức giận đánh cô, còn cùng cô đoạn tuyệt quan hệ cha con, cũng từ ngày đó, Mặc Noãn rời đi, vừa rời đi là đi hết tám năm! Hai, ba năm trước, Mặc Phi Tước đúng là đối với Mặc Noãn hận thấu xương, nhưng theo thời gian dần lắng đọng, tức giận dần biến mất, khi tỉnh táo lại, anh bắt đầu nghĩ, nếu như lúc ấy người chết là Noãn? Kết quả sẽ như thế nào. . . . Kết quả chính là chỉ còn một mình anh cũng sẽ không thể sống nổi! Dần dần anh mơ hồ nhận thấy tình cảm của mình đối với Mặc Noãn, có lẽ đúng là người trong cuộc mơ hồ, sống gần nhau làm anh vẫn lầm tưởng anh đối với Noãn chỉ có tình anh em, chỉ khi chia cách tám năm, gặp nhau lần nữa anh mới dám đối diện lòng mình, anh biết anh từng yêu Lâm Uyển Nhu thế nào thì cũng yêu Noãn như vậy! Đứng thật lâu, thật lâu, anh mới từ từ thở ra một ngụm khói trắng lạnh lẽo, ngồi xổm người xuống đem hoa hồng đặt ở trước bia mộ, bàn tay lau lau tuyết trên tấm bia, “Uyển Nhu, anh nghe lời em, tha thứ cho Noãn!” Đúng vậy, đây là trước khi chết Lâm Uyển Nhu dặn dò anh, anh không nên trách Noãn, còn nói một câu rất khó hiểu “thật xin lỗi”. . . . “Cám ơn em!” Cám ơn cô không trách Noãn, cũng cám ơn cô cứu Noãn, nợ anh thiếu cô chỉ chờ kiếp sau trả lại cho cô! “Mặc Phi Tước, cám ơn anh!” Anh chợt ngẩng đầu lên, hai mắt lạnh như băng giận dữ nhìn cô, “Em tới lúc nào!” “Vừa tới!” Mặc Noãn mặc một bộ đồ rộng thùng thình, áo lạnh khoác ngoài, trên cổ quấn một khăn quàng cổ đầy hình dấu

tây, trên tay mang một đôi bao tay len có thêu hình anh đào đáng yêu, khe chu môi đỏ mọng, ánh mắt lấp lánh nhìn anh, dáng điệu có chút thơ ngây động lòng người, tạo hình của cô rất được ưa chuộng, thật đáng yêu, giống như một con chim cánh cụt! Anh bị bộ dáng đáng yêu của cô hấp dẫn, Mặc Phi Tước thu lại gương mặt tức giận, khó nén được nên hơi phì cười, nhưng giọng nói vẫn lạnh băng như cũ, “Em tới đây làm gì?” “Hôm nay là sinh nhật chị Uyển Nhu, tôi đến gặp chị ấy một chút, không được sao!” Cô hất cằm khiêu khích anh. “Thật có lòng!” Mặc Phi Tước lạnh lùng nghiêm nghị trừng cô một cái, là cô không sợ chết, hay là muốn tìm cái chết, lại dám đùa giỡn trước hòng súng, không sợ anh mất không chế, bóp chết cô sao. Ai nói cô không sợ? Cô đã lấy hết can đảm rồi đây chứ, đây còn không phải bởi vì sợ anh sẽ làm ra việc gì ngốc nghếch sao, cứ nghĩ lại dáng vẻ giận dữ ngút trời của anh lúc ra cửa hồi sáng nay, cô lại thấy sợ! “Thật xin lỗi!” Cô tiến đến một bước, đối mặt với Mặc Phi Tước, cũng đối mặt với tấm bia đá. Mặc Phi Tước xoay đầu liếc cô, có chút buồn cười hỏi: “Em như vậy là đang nói với ai?” “Đương nhiên là chị Uyển Nhu, chẳng lẽ anh còn mong chờ tôi nói lời xin lỗi với tên cầm thú nhà anh sao, thật nực cười!” Cô hướng anh nhún nhún mũi, Mặc Phi Tước chẳng những không cảm thấy giận, ngược lại còn có chút thích bị coi thường, cái bộ dáng này của cô, mới là Noãn anh quen! “Không phải em cũng nên xin lỗi tôi sao?” Anh nhún nhún mày, giả bộ tức giận làm cô hơi run. “Vì sao tôi phải xin lỗi anh?” Nếu có nói cũng là anh nói với cô mới đúng! “Em hại tôi không có vợ, không nên xin lỗi sao!” Anh lý lẽ thẳng thắn, khí thế hùng dũng nói. “Vậy còn anh hại tôi không có con thì sao!” Cô sắc bén mà quật lại anh. Một lần nữa hai người cùng im lặng, đột nhiên Mặc Noãn rất muốn khóc, mang một đôi tròng mắt ngập nước nhìn Mặc Phi Tước, ánh mắt của anh cực kỳ sâu lắng, nơi đáy mắt như có một đầm nước sâu sắp sửa thành vũng nước không thoát được, một lát sau, anh trầm giọng nói: “Trở về thôi!” Muốn anh ở trước mặt Uyển Nhu hứa hẹn với cô, anh không nói được! Mặc Noãn hít mạnh một ngụm khí lạnh, mũi bị lạnh đến đỏ lên. Cô đưa đôi bao tay lên che miệng thổi thổi hơi nóng, cúi đầu vụng trộm rơi hai giọt nước mắt, len len lau sạch sẽ, rồi ngẩng đầu lên nhìn Mặc Phi Tước như không có chuyện gì xảy ra, gật đầu! Đứng lên, Mặc Phi Tước đi phía trước, Mặc Noãn không nhịn được mà quay đầu lại đưa mắt nhìn tấm hình trên bia mộ! Cô biết, ở trong mắt anh, cô vĩnh viễn không thể vượt qua địa vị của cô ấy, cho nên cô rất thức thời, chưa từng nghĩ tới sẽ phá hỏng tình cảm giữa bọn họ! Cô muốn sinh đứa bé ra, chỉ là hy vọng có thể giữ lại một vật kỷ niệm thuộc về anh thôi!

221. Chương 221: Phiên Ngoại 17

Quay người lại, Mặc Noãn lặng lẽ nằm lên một nắm tuyết trên mặt đất, cầm trong tay vỏ thành quả cầu nhỏ, sau đó nhìn bóng lưng của anh, kêu một tiếng, “Này, Mặc Phi Tước!” “Chuyện gì?” Anh quay đầu lại, cô tiện tay ném nắm tuyết kia về phía anh, Mặc Phi Tước không kịp tránh né, gương mặt tuần tú lạnh trợn nguyên quả cầu tuyết. Mặc Noãn không ngờ tới mình lại ném chuẩn như vậy, mới đầu hơi hoảng, sau đó lập tức cười khanh khách, khom lưng tháo xuống đôi bao tay vướng víu, dùng cả hai tay nắm quả cầu tuyết, sau đó không chút khách khí mà ném thẳng về phía Mặc Phi Tước. Mặc Phi Tước né được mấy lần, nhưng cuối cùng vẫn bị ném trúng. Dường như càng chơi càng nghiện, Mặc Noãn càng ném càng không kiềm chế, tiếng cười trong trẻo, tiếng cười sảng khoái ở trong đồng tuyết của miền hoang vu này dường như vang vọng! “Em chết chắc rồi!” Mặc Phi Tước phui phui tuyết trên mặt, cũng làm một quả cầu từ đám tuyết trên mặt đất ném lại cô. “A!” Quả cầu tuyết đầu tiên bay tới, Mặc Noãn may mắn tránh thoát khỏi nguy hiểm, thế nhưng anh không chịu buông tha cô, lại nắm lên một nắm tuyết khác ném về phía cô, cô theo bản năng tránh né, anh đuổi theo sau, hai người vừa rượt đuổi, vừa ném nhau, chơi rất vui vẻ! “Nhóc xấu xa, em còn chạy.” Mải rượt đuổi, dần dần hai người đã cách bia mộ rất xa, thấy cô còn chạy, Mặc Phi Tước lấy đà nhảy lên, cả người bổ nhào lại phía cô, đem cô áp đảo trên mặt tuyết! Mặc Noãn cũng không khách khí mà lật người đè lại anh, đem anh áp đảo, hai người ở trên mặt tuyết giỡn một lúc, càng không ngừng vốc tuyết ném lên người đối phương, chẳng mấy chốc, trên người cả hai người đầy những tuyết, lại cười khanh khách vui vẻ. Trên bầu trời cơn gió sắc lạnh nổi lên, bông tuyết tung bay tán loạn. Một đến không còn chút sức lực, hai người nằm trên đồng tuyết thở dốc, sắc trời đã bắt đầu xám xịt dần. “Đi thôi!” Anh nghiêng đầu nhìn Mặc Noãn đang thở hổn hển một cái. “Em không có sức!” Cô có chút làm nũng nhìn anh. “Tôi công em có được không?” Anh tà mị cười nói, dáng vẻ rất dịu dàng mê người. “Được!” Mặc Noãn hưng phấn gật đầu, vẻ mặt thật thà, cả tin! “Nghĩ hay quá nhỉ!” Thấy trong nháy mắt cô nghệt

mặt ra, anh buồn cười nghĩ muốn bò dậy, Mặc Noãn vốc một vốc tuyết to ném lên trên mặt anh một cái. Rõ ràng là anh đang lạnh run mà, quá lạnh! “Chọc anh chơi thôi, bà cô tôi còn sợ bị anh lợi dụng!” Phũ phũ tuyết trên người, Mặc Noãn ngồi dậy, muốn đứng lên mới phát hiện chân đã tê cứng! Mặc Phi Tước lật người bò dậy, thấy cô ngồi dưới đất không dậy, không khỏi cau mày, “Sao vậy?” “Mắc mớ gì tới anh?” Cô nhanh mồm nhanh miệng mà trêu anh một cái, muốn lật người, cái quái quỷ gì vậy, sao lại xui xẻo như vậy, lại thất bại ở trước mặt anh! Quỳ một gối xuống đất, cô thử mấy lần cũng không đứng lên nổi, đôi tay chống trên đất đã lạnh thấu xương! “Tê chân hả?” Mặc Phi Tước cũng không cười nhạo cô, mà ngồi xổm người xuống bắt đầu giúp cô xoa bóp đôi chân đã đông cứng tê dại, bóp hơi mạnh làm đau cô, còn bị cô chống cự: “Ai ai. . . . Anh nhẹ một chút, đau!” Nghe cô kêu đau, anh lúc này mới không nhìn được cười phá lên, nhìn cô vô lại mà nói: “Sao tôi lại không biết em sợ đau như vậy nhỉ?” Con báo nhỏ quả nhiên là giả bộ mạnh mẽ! “Anh rốt cuộc là có nhân tính không vậy!” Vừa nhắc tới đề tài nhạy cảm, cô liền không nhìn được mà nâng cao đề-xi-ben hồng trốn tránh. “Vấn đề này em nên tự hỏi mình đi!” Cũng không phải chân của anh tê. Ách. . . . ! Khi Mặc Phi Tước nâng đỡ, cô chậm rãi đứng lên, có thể đứng thẳng, cô nghĩ, “Minh tốt rồi!” “Này đi thôi!” Anh buông tay cô ra. Mặc Noãn đang muốn bước đi bước đầu tiên, nhưng chân không nhấc lên nổi, cô có chút đau đớn mà nhìn Mặc Phi Tước, “Không được, chân vẫn còn tê lắm!” “Đến đây, lên lưng tôi đi!” Mặc Phi Tước thoải mái xoay người, ngồi chồm hổm trước mặt cô, chuyện cũ nhất thời kéo đến tràn lan như vũ bão trong tim cô, hốc mắt cô nhanh chóng nóng dần lên, chất lỏng đảo vòng quanh ở trong đó, ngập tràn ầm ứ. . . . “Nếu còn không lên, tôi sẽ mặc kệ em đó!” Sự do dự, dè dặt của cô hiển nhiên là làm anh khó chịu. “Lần nào cũng nói vậy!” Mặc Noãn nhỏ giọng nói thảm một câu, im lặng mỉm cười, rồi sau đó không khách khí mà nằm sấp lên trên lưng anh. Thế giới dường như trắng xóa, gió lạnh thổi o o, Mặc Phi Tước thoải mái công Mặc Noãn tiến về phía trước từng bước một, chân đạp thật sâu trong tuyết, phát ra tiếng vang sột soạt, trong tuyết, để lại một chuỗi dấu chân thật sâu. Mặc Noãn một lần nữa mang lên bao tay len có thêu hình anh đào đáng yêu, cô lấy bao tay đặt ở trước miệng thổi cho nóng, xong phủ lên trên gương mặt lạnh như băng của Mặc Phi Tước. “Không cần cảm ơn tôi, tôi không phải là quan tâm anh, tôi là sợ nếu như anh bị lạnh chết, tôi cũng chết theo!” Rõ ràng chính là quan tâm anh lại mạnh miệng không chịu thừa nhận, Mặc Phi Tước cảm động trong lòng, nhưng cũng không có lật tẩy cô, chỉ là nín cười, giọng mũi nồng đậm mà lên tiếng: “Ừ!” “Biết là tốt rồi!” Cũng không biết đây là nhắc nhở mình, hay là nhắc nhở anh! Đi thật lâu cuối cùng hai người mới đi đến giữa sườn núi, ngồi trở lại trên xe, đầu tiên Mặc Phi Tước làm là mở máy nóng điều hòa trong xe ra, sau đó lại giúp Mặc Noãn xoa bóp đôi chân đông cứng cho đến khi chân của cô thật sự không còn chuyện gì, anh mới khởi động xe, chuẩn bị lái xe rời đi, nhưng khởi động xe nhiều lần cũng không chút phản ứng. Mặc Noãn nóng ruột nên hỏi: “Sao vậy?” “Lạnh quá xe bị đông lại rồi!” Anh buông tha cho việc khởi động máy, từ trong túi lấy ra một miếng thuốc, đốt lên, rồi nghiêng đầu nhìn về mặt sốt ruột của cô. “Chúng ta làm thế nào bây giờ?” Ngày đông lạnh lẽo, rét mướt này, mà nơi này lại hoang vu như vậy, cũng không có chiếc xe qua lại, bọn họ làm sao mà về nhà được? “Xuống xe, tìm nơi nghỉ chân vậy!” Hút xong một miếng thuốc, anh đẩy cửa xe ra, đi xuống trước. “Hả?” Không phải chứ, địa phương này cứt chim cũng không có, đừng nói là phòng ốc, một người cũng không thấy! “Xuống xe nhanh lên một chút, trước lúc trời tối chúng ta phải nhanh chóng tìm được nơi trú tạm, nếu không rất có thể sẽ chết cứng ở chỗ này!” Về mặt của anh cực kỳ nghiêm túc, nửa điểm đùa giỡn cũng không có. Mặc Noãn ảo não suy sụp, đột nhiên nghĩ ra: “Gọi điện thoại tìm người đến đón chúng ta không phải được rồi sao!” “A!” Mặc Phi Tước cười lạnh một tiếng, vấn đề cô có thể nghĩ tới, chẳng lẽ anh không nghĩ ra, “Em kiểm tra một chút xem điện thoại của em có tín hiệu hay không!” “Không có tín hiệu, tôi vẫn có thể gọi điện thoại báo cảnh sát nha, ngốc!” Mặc Phi Tước đen mặt, cô nhóc từ khi nào lại trở nên thông minh như vậy nhỉ! Cô dương dương đắc ý ở trên người sờ soạn nửa ngày xong, sau đó mới buồn bã phát hiện, “Điện thoại em quên ở nhà, điện thoại của anh đâu cho em mượn gọi!” “Thật đáng tiếc, điện thoại anh cũng không mang theo!” Sau khi anh gọi cho trợ lý xong, liền ném điện thoại lên trên ghế sa lon, hôm nay anh vốn là cũng không muốn bị người khác làm phiền! Bán bánh sao! Trời muốn diệt bọn họ à. “Xuống nhanh một chút đi, trời cũng sắp tối rồi!” Anh không nhìn được mà lên tiếng thúc giục, Mặc Noãn bắt đầu đi xuống! Bên trong, bên ngoài căn bản là hai thái cực đối lập, gió lạnh luôn gào thét, mang theo giá lạnh xâm nhập vào làm toàn thân cô thấm vào từng lỗ chân lông, lúc này Mặc Noãn mới phát hiện ra, trước đó chơi tuyết nên trên người dính rất nhiều hạt tuyết, qua máy điều hòa nhiệt độ, tất cả tuyết đều tan chảy, thấm vào tận trong da thịt cô, cô lạnh quá, lạnh quá đi. “Mặc Phi Tước!” Cô nhẹ nhàng gọi Mặc Phi Tước đang sầu sả kia một tiếng, muốn nói cho anh biết, cô lạnh quá, có thể hay không.

222. Chương 222: Phiên Ngoại 18

“Mặc Phi Tước. Chúng ta không phải nên xuống núi sao? Sao anh còn đi lên núi?” “Giờ mà xuống núi, có đi tới trời sáng cũng không tìm được gia đình nào!” anh quay đầu lại liếc cô một cái. ” Ý của anh là trên núi có người sao?” “Xem ra em thật tiến bộ không ít” anh nhìn cô lộ ra nụ cười tán thưởng, Mặc Noãn hướng anh nhăn mũi, cô thẳng thắn đấy, thông minh đấy, nhanh miệng đấy thì sao. Khi hai người chạy được lên trên núi, thời điểm tìm được phòng nhỏ, thì sắc trời đã âm u nay lại càng mờ mịt hơn. Mặc Noãn vừa lạnh vừa mệt, sau khi đi vào nhà gỗ, trong lòng càng thêm thất vọng muốn chết “Đây chính là nơi anh nói với tôi?”. Đây căn bản chỉ là một căn phòng trống, bên trong cái gì cần có đều không có, hại cô mất công mong chờ, cao hứng hụt. “Em vào phòng ngồi trước một lát, tôi đi tìm chút củi đốt” Anh cởi áo khoác lên lông cừu của mình xuống, phủ thêm cho cô, xoay người đang muốn rời đi, Mặc Noãn lập tức kéo tay anh... Mặc Phi Tước quay đầu lại nhìn lại cô, thấy cô một bộ dáng cứ như muốn nói lại thôi, nói: “Có chuyện gì, cứ nói đi” “Không có. Không có gì” Cô ấp úng, âm thầm cắn chặt hàm răng đang run rẩy, tính tình quật cường của cô không cho phép cô yêu cầu anh ôm cô. “Không có gì sao?” Mặc Phi Tước chợt nghĩ đến điều gì làm như muốn xoay người rời đi, Mặc Noãn vội vàng bám sát theo ra cửa. “Bên ngoài lạnh như vậy, anh đi ra ngoài như vậy không sợ bị chết rét à” Cô đem y phục anh khoác lên trên người cô trả lại cho anh. “Tôi ở chỗ này chờ anh, anh phải nhanh trở lại một chút nha. Tôi. tôi sợ bóng tối” Ở trước mặt anh thừa nhận mình sợ tối, cô xấu hổ đỏ mặt ! Anh mỉm cười. Cho là anh đang cười nhạo mình, Mặc Noãn buồn bã xoay đầu đi. Anh len lén đem đầu mình hướng đến gần lồng ngực cô, dịu dàng kêu một tiếng, “Noãn!” “Ừm.” Cô theo bản năng quay đầu lại, bị anh ôm cây đợi thỏ vừa vận hôn trúng. Khi anh hôn một cách mạnh mẽ, đầy ý cướp đoạt, cô nhẹ nhàng kêu “ừm”, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng đỏ ửng, nóng bừng lên. “Nhắm mắt lại” Mặc Phi Tước nhẹ nhàng ôm cô vào ngực. Mặc Noãn mở đôi mắt to, sáng ngời, nhìn anh chăm chăm. Cô tức giận nhưng không phải giận Mặc Phi Tước mà là giận chính mình sao lại không có tiền đồ như vậy. Bị anh trêu chọc, cô lập tức cúi gập đầu hàng, không có chút lực chống đỡ nào, thậm chí còn mong đợi nhiều hơn. “Nghe nói trên núi này có sói hoang, ngoan, ở chỗ này chờ anh về, đừng đi loạn khắp nơi” anh rời khỏi môi cô, ánh mắt nhìn xuống đôi môi sưng mọng, ửng đỏ của cô, khẽ cười nói. Mặc Noãn cắn răng nghiêng lợi, sợ cô chạy trốn thì nói rõ đi, làm gì mà dùng cách đe dọa đáng ghét như vậy. Sau khi Mặc Phi Tước đi, Mặc Noãn co người lại, một mình ngồi trong căn phòng tối om om, trống rỗng, ôm hai cánh tay thật chặt, thân lạnh đến phát run, ngay cả cái trán cũng lấm tấm mồ hôi lạnh. Ánh mắt cô chăm chú nhìn chăm chăm ngoài cửa, dù cái gì cũng không nhìn thấy nhưng cô cố chấp không chịu đóng, chẳng bao lâu gió lạnh thổi thốc vào! Cô đột nhiên hắt hơi một cái, trên mặt đã cồng đến tím bầm. So với thân ấm, an lòng quan trọng hơn. Không biết qua bao lâu, cô cũng sắp bị đông cứng thành khối băng, mí mắt không chống đỡ được muốn sụp xuống, bộ dáng uể oải, ngay lúc sắp ngã gục, thì bên tai truyền tới tiếng gầm thét thô lỗ, “Ngu ngốc, trời lạnh như thế này, sao em không đóng cửa lại?” “Mặc Phi Tước thả củi đốt trong tay ra, đóng cửa lại, rồi đi tới ngồi xổm người xuống, đem cô ôm vào trong ngực thật chặt, bàn tay ấm áp xoa xoa bàn tay nhỏ bé đông cứng của cô, lạnh thấu xương, sự khẩn trương, phần nộ làm nhịp tim anh tăng nhanh, mạch máu cũng căng ra. “Em đang đợi anh” Tựa vào trong ngực anh, Mặc Noãn không còn hơi sức nói chuyện. “Chờ anh cũng không cần mở cửa ra chứ” “Em sợ đóng cửa. Sợ cửa – vĩnh viễn sẽ không mở ra được nữa” Thanh âm của cô dần dần có chút nghẹn ngào. “Ngu ngốc, anh làm sao có thể bỏ em lại” Nghe quá mức chua xót, tim của Mặc Phi Tước hơi co rút, đau đớn, đau lòng càng ôm chặt hơn. Mặc Noãn ở trong lòng anh nức nở. Sao anh không thể bỏ cô lại chứ? Không phải chín năm nay anh đã bỏ mặc chẳng quan tâm cô hay sao. “Mặc Phi Tước em lạnh quá” cô lặng lẽ ngược nhìn anh, bộ dáng có chút uất ức. Anh vội vã cởi áo khoác của mình xuống khoác lên người cho cô, sau đó lại ôm cô chặt vào lòng, ôm quá gấp đến nỗi là cô sắp nghẹt thở, cọ xát ở trong lòng anh xong, cô mới chậm chạp giải thích “Thân thể em có tính hàn” “Lạnh lắm hả, anh đốt lửa ngay đây” Cảm giác thân thể Mặc Noãn run lẩy bẩy, anh lo lắng nói, sau đó buông cô ra, lấy bật lửa ra bắt đầu đốt lửa. Phải mất hồi lâu mới đốt lửa thành đồng lửa nho nhỏ, anh quay đầu lại chuẩn bị gọi cô tới đây hơ lửa, lại thấy cô lạnh run nằm trên mặt đất. “Em làm sao vậy?” Anh đi tới nâng cô dậy, chỉ thấy hai gò má cô đỏ bừng, trên trán còn toát ra vài giọt mồ hôi. Anh đặt tay lên trán cô kiểm tra thử thấy cô có dấu hiệu phát sốt. “Vẫn lạnh lắm à?” anh im lặng một chút, nhíu mày, nhẹ giọng hỏi. “Ừ” chưa hết lạnh, vẫn còn không thoải mái lắm. Trong thân thể nhiễm lạnh, mặc y phục nhiều hơn nữa cũng

không ích gì. Anh chậm rãi buông cô ra, túm lấy y phục khoác trên người cô. Mặc Noãn khó hiểu nhìn anh nghĩ ‘anh đang muốn làm gì đây?’ Thấy anh chuẩn bị cởi y phục của cô, cô liều chết che lại, còn cực kỳ hoảng sợ mà thụt lui về phía sau một bước “Anh muốn làm gì?” “Em nói anh muốn làm gì?” Anh tức giận nhàu mày, ra vẻ lưu manh nhìn cô cười cười. “Mặc Phi Tước, anh là đồ cầm thú, tôi đã thế này, anh còn muốn làm chuyện đó” “Mặc Phi Tước, anh có còn nhân tính hay không” nhìn anh từng bước một đến gần, cô tức giận hét lớn. “Em không phải vẫn luôn mắng anh là cầm thú sao? Cầm thú làm sao có thể có tính người, ngoan đi, cũng không phải là lần đầu tiên còn gì, phối hợp chút đi “. Anh tà tứ cười, khoe môi nhếch lên trông rất vô sỉ. “Khốn kiếp” Mặc Noãn cũng rất nhanh bị anh làm cho tức muốn khóc “Tại sao có thể có người khốn kiếp như anh vậy” Cô tức giận, lập tức nhìn anh chăm chăm, kinh hoàng lui về phía sau, co rụt lại, cuối cùng thối lui đến góc tường, chạm đến mặt tường lạnh như băng, cô biết rõ đã không còn đường để lui. Thấy đùa giỡn hết vui, Mặc Phi Tước đi tới, ngồi xổm người xuống giữ chặt bả vai của cô, Mặc Noãn dựa dẫm làm anh không thể không ôm chặt cô, ở bên tai cô giải thích: “Được rồi, chọc em chơi thôi” Chọc cô chơi sao? Mặc Noãn lúc này mới ngưng dựa dẫm. “Anh muốn giúp em làm ấm cơ thể, thừa dịp hiện tại em còn chưa phát sốt, chỉ cần xoa tan bớt cái lạnh sẽ tốt ngay thôi” Ánh mắt anh nhu hòa, mềm mại ngắm nhìn cô, quá mức chân thành làm Mặc Noãn nhìn anh nhìn đến mất hồn, hồi lâu mới lấy lại tinh thần. “Nói trắng ra, là anh muốn chiếm tiện nghi của tôi!” Giúp cô bớt lạnh sao, lấy cái cớ dễ nghe thật! Mặc Noãn đẩy anh ra, đẩy anh ngã ngồi trên đất. “Nơi đây cũng không có tiệm thuốc, không làm như vậy, làm sao anh giúp em bớt lạnh được” Mặc Phi Tước bị đẩy ra nằm trên mặt đất, nhàu mày nhìn cô, căng thẳng mấp máy khóe môi, cô không cảm kích, hiển nhiên đã làm anh khó chịu. Mặc Noãn tự nhận đuối lý, bảo cô cam tâm tình nguyện vứt bỏ tất cả tiếp nhận ‘ý tốt’ của anh, cô làm không được. Hai người im lặng nhìn nhau một lát, Mặc Noãn vùi đầu vào giữa hai cánh tay, làm đà điều (lấn trốn).

223. Chương 223: Phiên Ngoại 19

Tước Noãn yêu: tôi nghe nói anh luôn một mình 11: hạ sốt “Noãn!” Hai người im lặng một hồi lâu, Mặc Phi Tước nhần nại không được nữa, mà kêu lên một tiếng, Mặc Noãn không để ý tới anh. “Noãn!” Anh chậm rãi đến gần cô, nâng đầu của cô lên thì mới phát hiện, hai gò má của cô đỏ bừng, tóc ở trán đã bị mồ hôi lạnh làm cho ướt đẫm, anh giận đến sắc mặt thay đổi, muốn rống cô nhưng lại không đành lòng, cuối cùng nhin xuống, cắn răng nghiêng lợi nói: “Noãn, rốt cuộc em đang quật cường cái gì?” Cũng đã đáp ứng sanh con cho anh rồi, cô còn đối với anh xa lạ như vậy! Anh bối rối mà cởi y phục ra cho cô, thấy cô hí nửa mắt đáng vẻ uể oải, anh tiếp cận nghiêng đầu qua, ở môi cô cắn một cái, Mặc Noãn bị đau nên buồn bực hô một tiếng, đau nhói làm cho cô mở mắt ra, nhìn gương mặt tuần tú gần trong gang tấc cô hỏi: “Mặc Phi Tước, anh đang làm gì?” “Giúp em đuổi lạnh, ngốc!” Thấy cô tỉnh rồi, anh thả lỏng giọng điệu! “Đuổi lạnh, tại sao lại cởi y phục của em? . . . Ai, anh còn cởi nữa tôi chết!” Có lẽ là nóng đầu rồi, nên cô quên anh muốn làm thế nào giúp cô đuổi lạnh. “Không được phép nhúc nhích, ôm cổ của anh!” Anh cầm tay mà cô muốn chuyển đi, đem lấy hai tay của cô đặt lên trên vai của mình, sau đó ôm thân thể trần truồng của cô. “Mặc Phi Tước, anh cầm thú!” Thân thể nhiệt độ cao được anh ôm, Mặc Noãn theo bản năng ôm sát cổ của anh, nằm ở trên bả vai của anh khóc. “Ừ!” Mặc Phi Tước trầm giọng lên tiếng đáp lại. “Anh không bằng cầm thú!” Mặc Noãn đột nhiên kích động, đánh anh một cái, rồi khóc thút thít ra tiếng, anh thật sự không bằng cầm thú, hổ dữ cũng không ăn thịt con, thế nhưng anh lại tự tay bóp chết đứa bé của bọn họ! “Ừ!” Mặc Phi Tước chỉ xem như cô đang phát tiết, mặc kệ cô mắng anh cái gì, anh đều tiếp nhận! “A. Đau!” Anh động thân một cái, vừa mới tiến vào, cô liền đau đến không chịu nổi mà la lên! Không có bất kỳ màn dạo đầu nào, dĩ nhiên là đau! Anh chính là cố ý, như vậy mới có thể bức mồ hôi lạnh của cô ra tốt hơn! “Nhịn một chút!” Anh không ngừng dục vào. “Không nhịn được. Đau! Rất đau! Mặc Phi Tước anh rút ra ngoài cho tôi!” Đau đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn lại, hét lớn một tiếng với anh, vừa vỗ vừa đánh, cô lại nằm mộng rồi, mơ thấy tám năm trước anh buộc chặt cô ở trên bàn giải phẫu lạnh băng, tự tay nhìn thầy thuốc lấy xuống đứa bé của bọn họ, anh thật là ác độc, cô thật hận! Đứa nhỏ thật đáng thương. “Mặc Phi Tước, anh trả cục cứng lại cho tôi, anh trả lại cho tôi, anh đền cho tôi!” Cô nằm ở trên đầu vai anh, khóc lóc nức nở! Anh rốt cuộc cũng dừng lại, hơn nữa từ trong cơ thể cô rút người ra, buông cô xuống, rồi anh lau chùi nước mắt trên mặt của cô và hỏi! “Anh đền cho em một đứa

bé, có phải em sẽ tha thứ cho anh hay không?” Mặc Noãn nhìn anh hai mắt đăm đăm, có thể sao? Cái vấn đề này cô chưa từng nghĩ qua! “Noãn, anh sẽ đền cho em rất nhiều rất nhiều đứa nhỏ, em tha thứ cho anh có được hay không?” Anh nhẹ nhàng nâng lên gương mặt đăm đăm của cô, lặng lẽ ngưng mắt nhìn cô, khóe mắt của cô vạch lên nước mắt, anh nghiêng người hôn lên nước mắt mằn mặn của cô, bốn mắt nhìn nhau lần nữa, một người là kinh ngạc, một người còn lại là sâu thẳm đến cực điểm, cho đến khi môi của Mặc Phi Tước dịu dàng dề xuống, một tay ôm cô vào trong ngực, ôm cô thật chặt làm như muốn đem cô tiến vào trong thân thể, vật cứng của anh để ở dưới bụng của Mặc Noãn, cô khó chịu mà hô một tiếng, thế nhưng anh lại không chịu kết thúc một cái nụ hôn nóng bỏng mắt hôn này, giữa răng môi anh nỉ non, “Noãn, cho chúng ta bắt đầu lần nữa, cùng nhau sinh ra cục cưng thuộc về chúng ta, có được hay không?” Mặc Noãn bị anh hôn đến ý loạn tình mê, nên ý thức đã sớm chuẩn bị sụp đổ ở bờ biên giới tình dục, thậm chí căn bản không nghe vào lời nói của anh, chỉ là cảm thấy bụng bị vật cứng đè, thật khó chịu, nên cau mày mà hừ một tiếng, “Ừ!” Mặc Phi Tước xem một tiếng ‘ ừ ’ này của cô như là sự đồng ý! Anh hài lòng nên hôn càng sâu, bàn tay leo lên cao vút của cô nhẹ nhàng vuốt ve, hôn từ cánh môi của cô dọc theo người tới vành tai nhạy cảm của cô, cả người Mặc Noãn giống như bị chạm điện không ngừng rên một tiếng, âm thanh ưm ưm giống như kêu gọi tuyệt vời nhất, khiến cho toàn thân anh căng thẳng giống như dục hỏa đốt người, giống như không thể tiếp tục chờ đợi, lại không thể không quan tâm đến cảm thụ của cô, kiên nhẫn làm mà dạo đầu, tay thon dài trượt vào trong u cốt thần bí của cô, mang ra khỏi từng trận ảm ướt dính dính. Trong sự kích thích cả người Mặc Noãn đều ửng màu hồng nhạt, nhất là trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ giống như có phấn trang điểm tự nhiên, đúng như hoa đào mùa xuân tháng ba, làm người ta say mê, si mê! “Noãn, anh có thể đi vào không!” Anh dùng một tia lý trí còn lại trưng cầu ý kiến của cô, vật cứng phía dưới đã sớm chần chừ ở bên ngoài hoa tâm. “. Ừ!” Tay không tự giác mà vòng lên cổ của anh, Mặc Noãn do dự một chút, rồi cuối cùng cũng y theo ý nguyện trong lòng mà gật đầu, giờ khắc này cô thanh tỉnh, chính là vì quá mức thanh tỉnh, cô mới có thể tạm thời quên đi đau đớn, quên đi hận, không có đường lui mà nguyện ý tiếp nhận người đàn ông này! Không do dự anh ở trong cơ thể cô hoàn toàn buông thả mình! Bọn họ tối nay, cùng tất cả tình yêu cuồng nhiệt giữa nam nữ, ở trên thân thể của nhau dốc hết tất cả tình yêu mật ngọt nồng nàn. Ngày hôm sau, lúc ánh mặt trời chiếu vào phòng, hai người vẫn còn ôm nhau ngủ, lúc nửa đêm Mặc Phi Tước đã mặc y phục vào cho cô xong, Mặc Noãn không chịu được ánh mặt trời sáng sủa nên bị đâm tỉnh, cô nhích người, đã quấy nhiễu đến Mặc Phi Tước, anh mở mắt thấy cô tỉnh, lộ ra một nụ cười có vẻ dịu dàng mê người, “Tỉnh rồi!” Anh đưa tay sờ sờ cái trán của cô, “Hết sốt rồi.” “Cám ơn!” Mặc Noãn lúng túng và nói tiếng cảm ơn với anh, nghĩ đến tình cảnh tối hôm qua, cô không khỏi đỏ mặt. “Thật sự muốn cảm tạ, thì hãy tặng ột nụ hôn chào buổi sáng đi!” Anh biết muốn cô chủ động thì không thể nào, cho nên anh bổ nhào qua phía cô, nằm sấp ở trên người cô, mạnh mẽ tìm lấy một cái hôn. “Đứng lên đi!” Nụ hôn kết thúc, anh đưa tay kéo cô đứng lên! “Có nơi nào không thoải mái hay không?” Sau khi dìu đỡ cô đứng lên, anh cười xấu xa nói. “Không có!” Hiểu ám chỉ của anh, khuôn mặt của cô càng đỏ hơn, quay mặt đi không chút nghĩ ngợi liền phủ nhận! Không thoải mái? Đương nhiên là không thoải mái rồi! Nhu cầu tình dục của anh lớn như vậy, Mặc Noãn thật hoài nghi có phải tám năm nay anh đều không chạm qua phụ nữ không, mỗi lần đều muốn làm cô cực kỳ mệt mỏi mới bỏ qua! Mặc Phi Tước nhíu mày lại, nhìn không ra một tia cao hứng ở trên mặt, lại có chút buồn bực, là thể chất của cô quá tốt, hay là kỹ thuật của anh còn cần phải nâng cao! “Đi thôi!” Buông lỏng chân mày, anh nghĩ lần sau cố gắng một chút nữa, rồi ôm cô đi ra ngoài! “Tổng tài có thể đi chưa?” Ở bên ngoài trợ lý đợi đã lâu thấy bọn họ ra ngoài, đi lên nghênh đón. “Ừ.” Anh lãnh đạm trả lời một tiếng. “Anh đã sớm tỉnh rồi?” Mặc Noãn kinh ngạc nhìn anh. Anh cười, hơn nữa còn hào phóng thừa nhận nói: “Ừ, anh thấy em ngủ quá sâu, không đành lòng kêu em tỉnh!” Mặc Noãn nhìn anh, con mắt ảm đạm một chút, đêm xuân tối hôm qua cô chỉ cho là một giấc mộng, hiện tại tỉnh mộng rồi, vấn đề thực tế giữa bọn họ, vẫn tồn tại như cũ!

224. Chương 224: Phiên Ngoại 20

Sáng sớm tinh mơ một tháng sau. Mặc Phi Tước cùng Mặc Noãn đang sống vai ngồi ăn bữa sáng, lúc mới ăn được một nửa, bà giúp việc cầm điện thoại tới, nói: “Thiếu gia, điện thoại của ngài”. Anh thuận tay nhận lấy, giọng bình thản: “A lô?” “Mình đây, thằng nhóc này cậu gần đây thế nào?” Là Đông Bác Hải.

“Ừ” “Cô ấy thế nào?” “Tốt” “Tôi ư? Ha ha, mau chúc mừng tôi đi, tôi lại sắp làm cha rồi” “Ha ha, chúc mừng” Mặc Phi Tước cũng cao hứng thay anh. “Đừng chỉ chúc mừng tôi, cậu cũng nắm chắc thời cơ đi, chúng ta còn phải kết thông gia nữa” “Nhất định” khoe môi anh nâng lên thành một nụ cười đẹp. “Cứ quyết định như vậy đi, được rồi, người anh em, tôi không rảnh hàn huyên với cậu, tôi lập tức phải bồi chị dâu cậu đi kiểm tra thai sản” “Ừ” Mặc Phi Tước đang muốn cúp điện thoại, Đông Bác Hải lại nói: “Anh có chuyện vui gì cũng đừng quên chia sẻ với tôi đây” “Ừ” Ánh mắt không tự chủ liếc Mặc Noãn bên cạnh, gần đây cuộc sống gia đình anh cũng tạm ổn, trôi qua thật không tệ “Ừ, hẹn gặp lại” Để điện thoại xuống, Mặc Phi Tước đưa tay sờ sờ bụng Mặc Noãn, Mặc Noãn kinh ngạc nhìn anh, “Anh làm gì đấy?” “Ăn no chưa?” Mặc Phi Tước mỉm cười, né tránh vấn đề cô muốn hỏi. “Còn chưa no” Cho là anh muốn “luyện công” buổi sáng, Mặc Noãn khấn trương đỏ mặt, cầm một miếng bánh bao nhét vào miệng. Mặc Phi Tước chăm chú nhìn cô, ánh mắt từ từ lóe lên ánh sáng mỉa mai, tản ra hơi thở nguy hiểm giống như dã thú nhìn chằm chằm con mồi, nhìn đến nỗi toàn thân Mặc Noãn nổi da gà, trong dạ dày có cảm giác ghê tởm muốn ói. “Oe. . . .” Bỏ bánh bao xuống, cô đứng dậy, che miệng, vọt vào phòng rửa tay. “Noãn!” thấy thế, mặt Mặc Phi Tước chợt biến sắc, cũng đứng dậy. “Thiếu gia, ngài đừng quá lo lắng, tôi thấy tiểu thư hình như không phải là bị bệnh đâu” Bà Tần giúp việc đi tới nói. “Vậy là cái gì?” Mặc Phi Tước nhíu chặt chân mày, nóng nảy mở miệng. “Rất giống như dấu hiệu mang thai, nếu không thiếu gia mang tiểu thư đến khoa phụ sản kiểm tra đi” Tần tẩu đề nghị. Mang thai Hai chữ này làm Phi Tước ngây người ứng phó không kịp, hạnh phúc luôn là làm cho người ta trong nháy mắt không cách nào tiếp nhận, chờ lúc anh phục hồi tinh thần, Mặc Noãn đã từ trong phòng rửa tay đi ra, đúng lúc nghe anh bởi vì kích động mà thanh âm run rẩy: “Dì Tần, bà nói Noãn. . . . Noãn, cô ấy mang thai sao?” “!” “Noãn” anh ngẩng đầu thấy Mặc Noãn sững sờ đứng ở cửa phòng rửa tay, sai bước hướng cô đi tới, không nói lời nào ôm ngang lấy cô sai bước đi thẳng ra bên ngoài. Mặc Noãn nằm gọn trong ngực của anh, không có chút phản kháng, giãy giụa nào, y như tượng gỗ, mặc cho anh định đoạt, nội tâm cực kỳ rối rắm. “Đứa bé đã được một tháng” Bác sĩ cầm bản báo cáo xét nghiệm giải thích một cách rập khuôn máy móc. Phút chốc, trong đôi mắt Mặc Phi Tước lấp lánh, tràn đầy ánh sáng vui mừng, hưng phấn quá mức, hình như cũng quên cả hô hấp, nắm thật chặt bả vai Mặc Noãn, anh nói với cô: “Noãn, chúng ta có con rồi” Về đến nhà, đem cửa phòng đóng lại, anh liền không kịp chờ đợi mà hôn cô nhưng phản ứng của cô cũng rất lạnh nhạt, biểu tình chết lặng, không hề có nửa điểm hưng phấn, ngược lại, nhìn đến anh vì mình mang thai mà vui vẻ như vậy, cô cảm thấy tim như bị đao cắt, yêu hận lẫn lộn. “Em không cao hứng chút nào sao?” Mặc Phi Tước nâng mặt của cô, gương mặt rạng rỡ, phút chốc trở nên cau có, mày nhăn lại. Cô vừa khóc, vừa cười. Cô mang thai? Trong lòng Mặc Noãn cũng ngổn ngang đủ loại cảm xúc. Không thể nói là cao hứng, cũng không hẳn là không cao hứng “Em nói một chút đi, em làm sao vậy?” “Mặc Phi Tước, anh thích trẻ con sao?” Mặc Noãn mũi có chút chua xót, ánh mắt rạng rỡ cũng có chút mong chờ, lưu luyến nhìn anh. “Thích, dĩ nhiên thích” anh vô cùng kiên định cười. “Cũng bởi vì đứa bé này là của anh cho nên anh mới thích nó như vậy sao?” Anh không nói lời nào, cắn chặt khớp răng, vẻ mặt càng thâm trầm kinh khủng... “Đứa bé này là máu thịt của tôi, đứa bé đó cũng là máu thịt của tôi vậy, cũng bởi vì nó không phải của anh, anh liền sát hại nó một cách tàn nhẫn. Mặc Phi Tước, anh không cảm thấy mình rất ích kỷ, rất tàn nhẫn sao?” “Thật xin lỗi” anh cúi đầu, chóp mũi đụng vào cô, ngón tay dài xoa xoa vuốt ve mặt của cô. Mặc Noãn nghẹn ngào, nói xin lỗi có tác dụng sao? Vô dụng, cho nên cô sẽ không tiếp nhận. Anh cứ nghĩ có cục cưng, ân oán giữa bọn họ cũng sẽ tự nhiên hóa giải. “Anh cho là đền bù cho tôi một đứa bé, tôi có thể quên đi tổn thương anh đã gây ra cho tôi sao? Không thể nào, cho dù anh đền cho tôi mười đứa, một trăm đứa cũng không thể làm phai mờ nỗi đau trong lòng tôi” Mặc Noãn tái nhợt run rẩy, đôi tay mảnh khảnh ôm lấy ngực, nước mắt nhạt nhòa che mờ tầm mắt. “Noãn, anh thật sự vô cùng muốn cùng em bắt đầu lại lần nữa, hãy cho anh cơ hội hối cải làm lại từ đầu được không?” Ngược cặp mắt long lanh đầy nước lên, Mặc Noãn nhẹ nhàng nhìn anh, khổ sở cười một tiếng tuyệt mỹ và ưu thương “Không được” Câu trả lời làm Mặc Phi Tước tức giận, nghiêng mặt, hơi nhếch khóe môi, vẻ mỉa mai trong nháy mắt biến thành âm trầm, giận sôi “Noãn, những chuyện không vui chúng ta toàn bộ quên hết đi có được không?” “Không được” Thanh âm Mặc Noãn nhẹ nhàng nhưng khiến Mặc Phi Tước nghe có chút tan nát cõi lòng Cô lạnh nhạt cự tuyệt làm lòng Phi Tước hơi buồn bực, hít sâu một ngụm khí lạnh, mới đề xuống lửa giận trong lòng, trầm giọng nói: “Noãn, anh cầu xin em đừng để tâm vào chuyện vụn vặt nữa có được hay không?” “. . . .” Mặc Phi Tước trầm mặc, nhíu mi nhìn xuống có chút đoán không ra lòng của Mặc Noãn, cô chỉ chịu tiếp nhận thân thể anh, nhưng dù tiếp nhận cũng không tha thứ, mà giờ lại trốn tránh, cô bé ngốc này cho là sinh con cho anh xong, anh sẽ để cô đi sao? Không. . . . Anh sẽ không bao giờ buông tay nữa. “Vậy em muốn thế nào?” Tính tình của anh vốn đã không tốt, lại bị cô mấy lần giãy giụa cự tuyệt, cuối cùng, quá phiền muộn, anh không kiềm

ché được, tay đang bưng má cô dờ xuống nắm chặt hai vai của cô. “Xin anh thả tôi đi ” Nước mắt rơi lã chã, cô vừa khóc vừa nói. “Tuyệt đối không thể!” Mặc Phi Tước mặt đen lại, cắn răng nghiêng lợi lập tức cự tuyệt cô, trước kia không thể, hiện tại cô có thai lại càng không. “Mặc Phi Tước, anh có yêu tôi không?” Mặc Noãn bị thương trông ngóng nhìn anh, nước mắt không cách nào không chế rơi xuống Cơn thịnh nộ bị dập tắt giữa chừng, Mặc Phi Tước đột nhiên dừng lại, ngơ ngác ngẩng nhìn vẻ điềm đạm, đáng yêu của cô, không biết nên trả lời cái vấn đề này như thế nào, anh nói yêu cô sẽ tin sao? “Anh thực ra cũng không yêu tôi, cần gì phải nhất định ép ở tôi ở bên người hả? ” đúng vậy, Mặc Noãn tuyệt đối không tin rằng anh sẽ yêu thương cô. “Nếu như quả thật anh nghĩ muốn thay chị Uyển Nhu báo thù, vậy đây, cái mạng của tôi anh cứ lấy đi, tôi sẽ không trách anh, mà ngược lại, tôi còn cảm kích anh kết thúc nỗi thống khổ của tôi” Đang nổi giận, chính anh cuối cùng cũng bị cô kích thích, hét lên “Noãn, anh yêu em, dù em có tin hay không.”

225. Chương 225: Phiên Ngoại 21

Tước Noãn yêu: tôi nghe nói anh luôn một mình 13: tên đàn ông cận bã Mặc Noãn hơi ngẩn ra, không nghĩ anh nói yêu cô, đây là cô cảm tưởng mà không dám hy vọng xa vời! Tim đập cuồng loạn, đợi sau khi kích động khôi phục lại bình tĩnh, trong lòng cô đột nhiên khó chịu , nước mắt dừng lại cũng nhỏ xuống một lần nữa, cô miễn cưỡng mình cười nói: “Anh yêu tôi, là bởi vì hiện tại tôi đang mang cốt nhục của anh chứ gì?” “Không phải như thế, Noãn!” “Không phải sao? Vậy hiện tại tôi lấy con ra, hơn nữa còn cắt tử cung về sau sẽ không thể mang thai, anh còn nói yêu tôi, vậy tôi liền tin tưởng anh thật sự yêu tôi!” “Em dám!” Lực trong tay anh bỗng căng thẳng, sắc mặt dữ tợn, cắn răng nghiêng lợi làm như hận không thể xé nát cô, cô thể mà lại lấy đứa bé cùng bản thân để đánh cuộc tình yêu của anh? Anh phần nộ đều là giận cô ngu ngốc, hơn nữa là giận cô không tin tưởng! Anh đe dọa khiến Mặc Noãn lạnh tim, khẩn trương vì đứa bé như vậy, còn nói không phải là bởi vì đứa bé à! Thật ra thì cô cũng chỉ là nói bừa mà thôi, ai lại ngu như vậy! Hút hức lỗ mũi, Mặc Noãn quay mặt nói: “Anh yên tâm, tôi đã đáp ứng sanh con cho anh, cũng sẽ không nuốt lời!” Cô bỗng quay lại mặt nhìn gương mặt tuấn tú của anh dần dần chìm tức giận, “Nhưng mà xin anh không nên hạn chế tự do của tôi có thể không?” Mặc Phi Tước mím môi, từ trong ánh mắt thất vọng xa cách của cô, anh hiểu mình đã mất đi quyền lợi giải thích, giải thích không rõ ràng, anh sẽ dùng hành động chứng minh cho cô xem, là anh thật sự yêu cô! “Anh đáp ứng em!” Tay nắm hai cánh tay cô, dần dần buông lỏng! “Cảm ơn, tôi mệt mỏi rồi muốn nghỉ ngơi!” Mặc Noãn lãnh đạm nhìn anh, kéo tay của anh xuống. “Vậy anh không quấy rầy em nghỉ ngơi, anh về công ty, có chuyện gọi điện thoại cho anh!” Anh dặn dò, Mặc Noãn chỉ là nhàn nhạt đáp ứng rồi xoay người qua chỗ khác. Nhìn bóng lưng của cô, Mặc Phi Tước cau mày, giọng điệu thờ ơ ra thật nặng, đến nay anh cũng không tra ra được năm đó tên khốn kiếp nào hại Mặc Noãn mang thai? . . . Sau khi anh đi, Mặc Noãn trốn ở trong chăn hung hăng khóc một trận, ba chữ ‘anh yêu em ’ của anh, nếu ở năm đó nói với cô, thì tốt bao nhiêu, cho dù là vì đứa bé mà lừa gạt cô, cô cũng sẽ ngây ngốc tin tưởng! Khi cô tỉnh lại từ cơn ngủ mê man, thì màn đêm đã phủ xuống, cô bị một hồi chuông điện thoại di động đánh thức, trong hỗn loạn cô nhận điện thoại, còn chưa kịp mở miệng thì đối phương đã nói trước: “Noãn, anh đến rồi!” Cô chợt mở mắt một cái, thanh âm này rất quen thuộc, “Triển Dật, là anh sao?” “Ừ, là anh!” Trong giọng trầm thấp của đối phương có chứa nụ cười dịu dàng, “Anh tới thành phố SHI rồi, em đang ở đâu? Anh ở trong khách sạn của em sao không có gặp em?” Thật sự là anh ta tới rồi! Mặc Noãn che điện thoại ngồi dậy, thở dài một hơi! Làm sao đây? Làm sao đây? Cô còn chưa nghĩ ra nên làm cái gì! Im lặng một hồi lâu cô mới đặt điện thoại ở bên tai, đối phương liền a lô mấy tiếng, cô mới nói quanh co: “Em không có ở đó đâu!” “Vậy em nghỉ ngơi ở đâu? Anh tới tìm em!” “Không cần!” “Hả?” “Ách. . . Vẫn là em tới tìm anh, em sợ anh sẽ tìm không được mà lạc đường.” “Vậy cũng được, anh chờ em!” Cúp điện thoại rồi, Mặc Noãn muốn phát điên, con sóng trước chưa yên thì con sóng sau lại lên, cô thật không biết nên làm cái gì đây! Từ trên giường bước xuống, sau khi cô mặc quần áo xong, đi đến chỗ cửa trước dưới lầu đổi giày, bà giúp việc đang nấu cháo gà cho cô thấy cô muốn ra cửa liền đi tới hỏi: “Tiểu thư, trễ như thế rồi, cô còn muốn đi đâu vậy?” “Tôi rất nhanh sẽ trở về.” Mặc Noãn thay giày xong, nhìn bà ấy nói: “Anh ấy trở về mà hỏi tôi, thì bà nói tôi đi đến chỗ mấy người bạn của tôi, rất nhanh sẽ trở về!” “Tiểu thư, cũng trễ như thế rồi, ngày mai cô đi không được sao? Cháo gà tôi nấu cho cô cũng sắp xong rồi, cô chờ chút, tôi đi múc cho cô một chén!” Bà giúp việc đổi

phương pháp muốn giữ cô lại, nhưng lúc bà xoay người đi, thì Mặc Noãn cũng từ bên cạnh mở cửa đi ra! “Tiểu thư, tiểu thư!” Thím Tần nhìn bóng lưng của cô vội vàng kêu mấy tiếng, cô lại ra về không nghe mà biến mất ở trong bóng tối. Bà không yên lòng nên xoay người đến bên sofa cầm lên điện thoại gọi cho Mặc Phi Tước! “Ừ, tôi biết rồi!” Lúc nhận được điện thoại thì Mặc Phi Tước đang cùng một ông khách ngoại quốc ăn cơm, thấy anh nghe điện thoại xong sắc mặt có chút không tốt, thì ông khách rất hào sảng cười nói: “Mặc tổng, nếu ngài có việc gấp thì đi giải quyết trước đi, chúng ta hôm nào lại gặp.” “Một chút chuyện nhỏ, chưa đủ quan tâm.” Anh nhẹ nhàng trả lời, để điện thoại xuống và bắt đầu cùng khách hàng nói tới thủ tục hợp đồng. Ăn một bữa cơm ước chừng nửa giờ, hợp đồng hai người bàn rất vui vẻ, cơm này tự nhiên cũng ăn rất vui vẻ. “Mặc tổng, cảm ơn anh hôm nay thịnh tình khoản đãi!” Ông khách đứng lên nói. “Charles tiên sinh khách khí rồi, có thời gian thường tới chơi!” Mặc Phi Tước cũng đứng lên nói. “Nhất định, nhất định!” Hai người nhiệt tình bắt tay, Mặc Phi Tước đưa ông ấy đi ra ngoài, sau khi đưa ông ấy lên xe, anh mới thu lại nụ cười, lạnh lùng ra lệnh với trợ lý đứng ở bên cạnh, “Phái người đi tìm tiểu thư trở về.” “Dạ, tổng tài!” Gật đầu, trợ lý rời đi. Anh muốn gọi điện thoại cho Mặc Noãn, sờ sờ túi mới phát hiện điện thoại quên ở trên bàn ăn, anh xoay người trở về cầm điện thoại lúc từ trong phòng đi ra, thì một bóng dáng quen thuộc thoáng qua ở trước mặt anh, đầu tiên là anh sững sờ, làm sao cô lại tới nơi này? Sau đó không biến sắc mà tránh đi, muốn xem cô tới nơi này làm gì? Đợi Mặc Noãn tiến vào thang máy, cửa thang máy chậm rãi khép lại, sau đó anh mới từ trong phòng đi ra, nhìn tầng lầu cô lên một lúc, hiện rõ lầu dừng lại, gương mặt tuần tú trong nháy mắt lo lắng. “Noãn!” Mặc Noãn vừa mới vào nhà, nghênh đón cô chính là một cái ôm thâm tình, cô không được tự nhiên mà uốn éo, nhưng Cố Triễn Dật không những không có buông tay mà ngược lại càng ôm chặt cô hơn, dịu dàng nói nhỏ: “Anh rất nhớ em!” “Không phải là qua chín ngày nữa anh mới trở về à, sao đến trước thời gian vậy?” Cô tránh nặng tìm nhẹ mà dời đi đề tài. “Nhớ em, muốn nhìn thấy em sớm một chút, nên tới sớm!” Khóe môi Cố Triễn Dật cong thành một đường vòng cung, Mặc Noãn lại rối rắm sững sờ một lúc, hai chữ chia tay giống như là cắm ở trong cổ họng cô, không phun ra được, nhưng nén vào lại rất khó chịu. Lúc tâm trí cô đang dạo chơi thì môi mỏng của Cố Triễn Dật áp xuống, chặn lại lời của cô! “Ừm.” Mặc Noãn đầu tiên là sững sờ, sau đó thì muốn đẩy anh ta ra, nhưng Cố Triễn Dật không chịu buông tay, ngược lại đè cô lên trên tường, lấy g hai tay của cô thu hẹp ở trong hai cánh tay thật chặt, không để cho cô có cơ hội phản kháng, giữa răng môi anh nở non: “Noãn, cho anh, anh đã không muốn chờ đợi thêm nữa rồi!” “Không.” Cố Triễn Dật. Không.” Cố Triễn Dật nghe rõ tiếng lòng của cô, không muốn, nhưng anh ra về không nghe, bởi vì anh muốn cô đã lâu, đã lâu rồi! Cánh tay căng thẳng, anh không cho cô có cơ hội nói ‘không’, đem lấy đôi môi đỏ mọng của cô cắn nuốt, Mặc Noãn trối gà không chặt, làm sao đỡ được thô bạo trời sanh của đàn ông, tránh không thoát, cho nên cô chỉ có thể bất buộc chấp nhận người đàn ông cường hân!

226. Chương 226: Phiên Ngoại 22

Không gian quá hẹp không đủ chỗ cho cô né tránh, nụ hôn của Cố Triễn Dật ngang ngược, ép buộc mang tính chiếm hữu rơi xuống môi cô, Mặc Noãn tránh trái tránh phải, làm thế nào cũng không thoát, cô rất muốn rất muốn cắn anh, nhưng cuối cùng cũng không xuống tay được, chỉ vì cô mang ơn Cố Triễn Dật, anh từng đã cứu mạng cô! Cô phát ra tiếng “ừm ừm” kháng nghị, Cố Triễn Dật không những không muốn thả cô, ngược lại càng ôm sát người cô hơn, anh mạnh mẽ cưỡng đoạt làm Mặc Noãn sợ tới mức phát lạnh? Thật muốn khóc, cảm thấy anh như vậy rất xa lạ, Cố Triễn Dật mà cô biết trước giờ vẫn là một người khiêm tốn, đối với cô luôn che chở, bảo vệ quá mức, chưa bao giờ cưỡng ép cô làm chuyện cô không muốn, hôm nay sao lại trở nên cầm thú như vậy, anh bị cái gì kích thích sao. Ngay lúc tinh thần Mặc Noãn đang hoảng hốt, anh đột nhiên ôm cô xoay người, sau khi chuyển mấy vòng ngã xuống trên ghế sa lon, cô còn chưa kịp thở dốc, môi của anh lại một lần nữa đè lên, bàn tay bắt đầu nắm kéo lung tung quần áo của cô. “Không” Mặc Noãn trong lòng kinh hoảng, theo bản năng phòng vệ, hung hăng cắn nát bờ môi của anh, anh đau đến nhúu chặt chân mày, đôi mắt âm lãnh tỏa sáng, nhưng vẫn cố chấp là không chịu buông miệng cô ra, hai tay đẩy cao y phục của cô, lộ ra hơn nửa áo lót, lúc anh đang muốn cởi áo lót của cô... Cửa lớn bị đẩy ra, nhìn mọi việc xảy ra trước mắt, hai quả đấm của Mặc Phi Tước nắm chặt tường như có thể bung ra bất cứ lúc nào, gương mặt tuần tú cực kỳ tức giận, dữ tợn giống như sứ giả địa ngục, cặp mắt đỏ ngầu

hết như bị tẩu hỏa nhập ma, sẵn sàng gặp thần giết thần, gặp phật giết phật! “Phi Tước!” sự xuất hiện của anh không thể nghi ngờ là làm cho Mặc Noãn như thấy được ánh sáng hy vọng, nhưng vui mừng xong cô liền luống cuống, bộ dáng anh lúc này thật khủng khiếp giống như con thú hoang hung tợn, thật dễ dàng nhận ra, anh đã hiểu lầm! Nhìn thấy anh Cố Triển Dật lúc này ngây ngẩn cả người, còn chưa kịp đợi anh ta mở miệng hỏi thăm xem anh là người phương nào, Mặc Phi Tước cũng đã tức giận đằng đằng sải bước đến, nắm lấy cổ áo anh ta đem cả người anh ta từ trên người Mặc Noãn nhấc lên, hung hăng nện một quyền lên mặt của anh ta, một quyền quật ngã anh ta xuống mặt đất! Che lỗ mũi bị đánh chảy máu, Cố Triển Dật lật người bò dậy, muốn đáp lễ Mặc Phi Tước một quyền, đáng tiếc anh ta căn bản cũng không phải là đối thủ của anh mà ngược lại tạo cơ hội cho anh đánh anh ta một quyền! Bị Mặc Phi Tước đánh hai quyền nặng, anh ta rõ ràng bị thương không nhẹ, té ngồi trên mặt đất phun ra một bùm máu! Cho dù như vậy, Mặc Phi Tước vẫn cảm thấy chưa hết giận, dậm chân ở trên người của anh ta, một tay nắm lấy cổ áo của anh ta, còn một tay dấm đánh anh ta dữ dội, đánh đến nỗi vài giọt máu bay lên văng thành từng chấm nhỏ, mắt nổ đom đóm, hơi tàn thở phì phò. Trợ lý nhận được điện thoại từ quản lý ở đại sảnh, liền dẫn người chạy về không ngừng, nhìn thấy một màn bất ngờ này, anh thật sững sốt một hồi rồi mới đi vào! “Tổng tài!” “Đủ rồi, Mặc Phi Tước anh dừng tay đi! ” Lúc tới bên cạnh Mặc Phi Tước, Mặc Noãn sớm đã lệ rơi đầy mặt, cô lôi kéo cánh tay của anh muốn anh dừng tay! Mặc Noãn hét lên một tiếng, một tiếng kêu này làm trợ lý cùng đám đàn ông kinh sợ, mọi người chần chờ một chút nhìn Mặc Noãn túm quần Mặc Phi Tước cầu xin tha thứ: “Mặc Phi Tước tôi cầu xin anh bỏ qua cho Triển Dật đi, anh đã dạy dỗ anh ấy rồi, đừng tổn thương anh ấy nữa, tôi cầu xin anh! “ “Cô cầu xin tôi?” Anh từ trên cao cúi đầu nhìn xuống, giận quá thành cười. “Ừ ừ, tôi cầu xin anh! ” Mặc Noãn hai mắt dấm lệ, lập tức gật đầu. Cô cầu cạnh giúp anh ta? Cô vậy mà còn dám cầu xin giúp anh ta? ! Cô quên, anh mới là người đàn ông của cô! Hay là, anh cũng không thỏa mãn được cô! “Mặc Noãn, mẹ kiếp, cô có mất trí không vậy!” Anh sắp bị chọc giận đến điên rồi, là đàn ông không ai có thể dễ dàng tha thứ khi người phụ nữ của mình che chở cho người đàn ông khác! Mặc Noãn đôi mắt dấm lệ mờ mịt dùng hết sức túm chặt lấy quần áo của anh, trong ánh mắt tràn đầy tức giận, Mặc Phi Tước bị đau, lửa giận bùng nổ, chày sạch anh hận không thể giết vài người cho hả giận, “Cô thích cái tên ăn bám đó như vậy sao? “ Cô muốn phủ nhận, nhưng câu nói bật thốt lại là, “Không cần anh lo!” Mặc Phi Tước cắn răng nghiêng lợi quay đầu lại, ác độc nhìn chằm chằm bộ dáng cô cầu khẩn, lửa giận văng khắp nơi, giận dữ tới cực điểm anh lỡ buông lời thóa mạ: “Tiện nhân! “ Anh nhục mạ giống như là con dao nhọn vô hình hung hăng đâm vào ngực cô, cô rơi lệ không ngừng nhìn anh, rất muốn cùng anh phản bác lại, lúc này truyền tới bên tai là một tiếng rên của Cố Triển Dật, cô liền lo lắng đổi lời, đẩy anh một phát, “Mặc Phi Tước anh mau buông Triển Dật ra, tôi không cho phép anh thương tổn anh ấy! “ Cô không nợ Mặc Phi Tước anh cái gì, coi như cô thật sự lạc lối, anh cũng không có quyền ngăn cản cô, càng không có quyền tổn thương bạn bè của cô, bởi vì sự thật trên danh nghĩa mà nói, Cố Triển Dật mới là bạn trai được cô công nhận, anh. Mặc Phi Tước cũng chỉ là một loại cảm thú dùng sức mạnh chiếm đoạt thôi. “Người nào cầu xin, tôi đều có thể bỏ qua cho anh ta, duy chỉ có cô cầu xin tôi, sẽ chỉ càng làm tôi thêm hận không thể từng dao từng dao róc thịt của anh ta, hành hạ anh ta sống không bằng chết! “ Anh dữ tợn cười lạnh, liếc nhìn Cố Triển Dật tên đầu sỏ ngoan ngoan nằm dưới đất, không kiềm nổi phiền não, giận dữ mắng một câu, “Lo lắng làm gì.” “Mặc Phi Tước anh dám làm anh ấy bị thương, tôi vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho anh, vĩnh viễn.” Anh lãnh lùng cười một tiếng, âm thanh thâm thúy chói tai, nhục mạ không lựa lời nói: “Tim của cô tôi không quản được, nhưng thân thể của cô... thì bổn thiếu gia đã chạm qua, đàn ông khác đừng hòng mơ tưởng, cho dù là rách nát tôi không muốn nữa, tôi cũng không thích người khác nhặt giày cũ tôi mang!” Anh nói ra từng câu khinh bỉ rất nặng, rất hung ác, tàn nhẫn không che giấu chút nào, dội vào tai Mặc Noãn là sợ hãi, là đau lòng, là vết roi quật vào tim cô, chỉ thấy gương mặt tuyệt mỹ của cô chứng lại một chút rồi trở nên tái nhợt, thân thể run rẩy như run rẩy, ánh mắt không còn van xin hèn mọn, mà là tức giận, phẫn hận, cô quát to một tiếng! “Anh khôn kiếp!” Cô ra sức gào thét với anh, nước mắt đã sớm không còn trở thành chỗ để phát tiết nữa. Pằng! Mặc Noãn cả người phát run, vung tay lên nặng nề tát anh một cái, tiếng vang rất lớn, cả căn phòng mơ hồ có thể nghe tiếng vang! Trợ lý bên cạnh cũng đổ mồ hôi lạnh thay cô, tiểu thư thật là không muốn sống nữa, lại dám nhục mạ tổng tài như vậy, cô chết chắc rồi! “Lời tên này ra dạy dỗ một trận ra trò cho tôi! ” Anh đang trên người của Cố Triển Dật, cơn giận dữ chưa giảm chút nào, phiền não dứt phăng cả vạt! “Dạ dạ dạ! ” Trợ lý bị dọa sợ tới mức gật đầu lia lịa, kêu người lôi anh ta ra ngoài, tất cả bọn họ cũng đều lui ra, thuận tiện đóng cửa phòng lại! Anh từ từ quay mặt lại, hai mắt hùng hực phun ra ngọn lửa tức giận, gương mặt tuấn tú lạnh lẽo đã sớm vằn vẹo hơi biến dạng, cắn răng nghiêng lợi từ trong hàm răng tràn đầy khinh bỉ, “To gan thật, Mặc Noãn, mẹ nó, cô xong thật rồi, cô là người phụ nữ đầu tiên dám

năm lần bảy lượt khiêu khích ranh giới cuối cùng của tôi, thật sự cho rằng tôi không dám làm như vậy với cô, phải không?” Quả nhiên, Mặc Phi Tước lộ ra nụ cười ngụy trang che giấu cơn giông bão, anh chậm rãi lại tao nhã ngồi xổm người xuống, bàn tay nhìn như là nhẹ nhàng vuốt ve cằm Mặc Noãn, kỳ thực lực đạo vô cùng lớn, cô đau đến nhăn mày lại, nhưng cũng không kêu một tiếng, quật cường và tức giận nhìn anh, cho tới bây giờ anh cũng không phân rõ trắng đen mà khư khư cố chấp, không nghĩ đến cảm thụ của người khác, cũng không hỏi tới người khác có nổi khổ tâm hay không, có ẩn tình gì không. “Mặc Phi Tước anh buông tôi ra!” Lực tay của anh cũng sắp bóp vỡ xương cô rồi, không nhịn đau được, Mặc Noãn gỡ tay của anh nhưng làm gì đủ sức. Cúi đầu, anh mạnh mẽ hôn lên môi của cô, thay vì nói là hôn, chẳng bằng nói là cắn, anh hung hăng cắn một miếng trên môi dưới của cô, máu nhanh chóng chui vào miệng hai người, Mặc Noãn đau đến mức nước mắt rơi như bão tố, nhưng Mặc Phi Tước lại như đang hưởng thụ loại mỹ vị cực phẩm, dùng đầu lưỡi liếm máu của cô, từng chút từng chút nuốt vào bụng. Không chịu nổi đau đớn, hơn nữa không chịu nổi anh tàn bạo, Mặc Noãn gấp đến độ hai tay nhỏ bé đánh loạn ở trên người anh một trận, bị hai bàn tay to của anh bắt lại, anh gỡ cà vạt trên cổ xuống, đem hai tay cô cột chặt lại! “Mặc Phi Tước anh muốn làm gì?” Cô gấp đến độ giãy giụa. “Thỏa mãn trống rỗng của cô!” Mặc Phi Tước sắc mặt hơi dữ tợn, cột chặt tay của cô về phía sau, đè cô xuống đất ngay tại chỗ, bắt đầu điên cuồng mà cởi bỏ áo quần của cô! Cảm giác bên hông chợt lạnh, Mặc Noãn lớn tiếng thét lên, “Mặc Phi Tước dừng tay, anh dừng tay!” “Tức giận đã sớm làm anh đánh mất lý trí, hầu như không nghe được cô kêu gào thét chói tai, cởi giày của cô ra, cởi quần xuống, anh vòng qua lưng cô, muốn cởi luôn áo lót của cô, Mặc Noãn đã sớm khóc đến như hoa lê trong mưa, hai chân cũng bị anh ngồi đè lên, đôi tay bị cột chặt, nay cô giống như con cừu non chờ người làm thịt, chỉ có thể mặc cho anh ức hiếp. “Cầm thú, anh không phải là người!” “Tôi là cầm thú, không phải cô cũng là gái làng chơi sao, tất cả chúng ta đều mục nát, thói rửa như nhau, chẳng có ai là trong sạch cả!” Nhìn ánh mắt anh cực giận dữ lại tham lam, cảm nhận được áo lót đột nhiên rộng thùng thình, quần lót bị một lực lớn xé rách, cô tuyệt vọng nhắm mắt lại lệ rơi không ngừng, giống như ngàn vạn mong mỏi hóa thành tro bụi, cảm giác tim như tro tàn! Tháo xuống chương ngại vật của cả hai xong, anh nâng ông cô, không để cô có bất kỳ chuẩn bị nào liền đem nam tính đã sớm vận sức chờ phát động đâm vào! “Đau không?” anh cúi người, một tay ôm chặt lấy eo của cô vọt vào, một tay chống đất, lông mi nhíu chặt, giọng nói lạnh như băng. “A.” Một tiếng a này, Mặc Noãn đau đến nỗi co quắp người lại, lại không nhận được ở anh nửa điểm đồng tình, ngược lại làm cho anh nhanh chóng chạy nước rút hơn! “Đau không?” Anh tà ác nhíu mày, tàn nhẫn mà nói: “Còn có thể đau hơn đây!” “Ồ ô.” Hạ thân quần đau co rút từng trận, Mặc Noãn khóc ô ô gào thét, mười kiểu hình phạt tàn khốc nhất, chẳng qua cũng chỉ đến mức đấy. “Mở to mắt ra nhìn tôi!” Anh bỗng dừng lại, hướng cô quát to một tiếng, cô quật cường như vậy, cắn chặt đôi môi, cô không những không có nghe lời mở to mắt, ngược lại còn nghĩ đến chuyện đã qua! Mặc Noãn nhắm chặt mắt nức nở, đối với lời anh nói ngoảnh mặt làm ngơ! “Mở to mắt nhìn rõ ràng cho tôi, xem xem ai mới là người đàn ông của cô!” Cô không chịu phối hợp, làm cho anh giận đến không ít, lại một lần nữa nắm lấy cái cằm mượt mà của cô, dùng sức xoay gương mặt tái nhợt của cô qua. Mặc Noãn mở to mắt, hơn nữa mắt sáng như đuốc nhìn anh, tái mặt mạnh miệng nói một câu

227. Chương 227: Phiên Ngoại 23

Tước Noãn yêu: cả đời này tôi chỉ cảm tù mình em 15: sợ Mặc Noãn mở mắt, hơn nữa mắt sáng như đuốc mà nhìn anh, tái mặt mạnh miệng nói một câu: “Anh sao? Thật là vọng tưởng.” Vọng tưởng? Cô dám nói anh vọng tưởng, chết tiệt, anh hoàn toàn bị tức điên. Đột nhiên, hai tay anh cầm chặt vòng eo mảnh khảnh của cô, mạnh mẽ chuyển thân thể của cô, sức lực hung mãnh từ phía sau động thân mà vào, Mặc Noãn đau đến mức nâng cổ lên tê tâm liệt phế mà hét thê thảm, gần như ngất xỉu, mà anh là giống như con ngựa hoang mất cương, ở vùng đất trống bát ngát không chút kiêng kỵ mà phi, anh không để ý cô cầu xin tha thứ mà làm theo ý mình. “Khốn nạn, cầm thú, súc sinh.” Đúng, cô là vật hy sinh tội nhất Anh cảm thấy ở cổ có dính chất lỏng, từ dưới thân cô chảy ra, anh mới dừng động tác ở dưới thân. Mặc Phi Tước thoát thân nhìn xuống phía dưới, lúc này sợ hết hồn hết vía, gần như sợ tới mức hồn bay phách tán, máu, dưới người cô hẳn là đang chảy máu. Khốn kiếp, anh thật muốn quất mình mấy bạt tai, anh thật sự giận đến điên lên, nên mới có thể quên đi chuyện cô có thai, anh gấp đến độ không biết làm

sao, mặc quần vào, từ trên ghế salon cầm lấy khăn tắm bao lấy thân thể của cô, sau đó ôm ngang cô ra khỏi phòng. Trợ lý xuyên thấu qua kiếng chiếu hậu liếc mắt nhìn tổng tài, anh đi theo anh ấy gần bảy năm, chưa lần nào thấy tổng tài lo lắng, sợ hãi như thế. Bên trong xe Mặc Noãn khóc mãi đến mức toát ra mồ hôi lạnh, trong miệng còn lẩm bẩm nói nhỏ, ôm cô Mặc Phi Tước cũng bị cô làm sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không ngừng thúc giục trợ lý, “Nhanh lên một chút.” “Mặc Phi Tước.” Đột nhiên, cô mở miệng gọi anh một tiếng với hơi thở mong manh “Anh đây” Anh lên tiếng thanh âm run rẩy. “Cầm thú” Sắc mặt Mặc Noãn trắng bệch giống như bệnh tình nguy kịch, khóc đến độ đã không còn chảy nước mắt nữa, hơi thở mong manh mà mẫn, anh đã hại chết một đứa bé của cô, anh còn muốn hại chết đứa bé thứ hai của cô nữa sao? “Noãn, em nhất định phải chống đỡ, em và con đều không thể có chuyện” Về mặt anh lạnh lùng mà dán sát mặt ở trên đầu cô, nắm chặt bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của cô, rung giọng nói. “”Anh thật là tàn nhẫn, ngay cả cầm thú cũng không bằng anh.” Cô khóc thê lương. “Đúng, thật sự ngay cả cầm thú anh cũng không bằng” Thanh âm của anh đã thôi run rẩy, mà là nghẹn ngào. “Ồ ô.” Nghe anh thừa nhận Mặc Noãn khóc càng thống khổ hơn, cô thật hận thật hận đầu của mình, cho dù biết anh không bằng cầm thú, nhưng cô vẫn như cũ thương anh, yêu đến không thể tự kiềm chế. Nếu như cô có thể thương anh ít một chút, có lẽ cô cũng sẽ không vì muốn gặp mặt anh mà len lén trở về nước, cũng sẽ không dẫm lên vết xe đổ Mặc Noãn chỉ cảm thấy mí mắt nặng nề, cả người vô lực vẫn còn rất đau, trong hỗn loạn cô như nằm mơ. “Mẹ, các người vì sao không quan tâm con?” Hai mắt đứa bé rưng rưng, diêm dăm đáng yêu mà nhìn cô. “Bé đừng đi, mẹ rất quan tâm con, bé đừng ngoan, tới trong ngực mẹ đi” Cô chạy đuổi theo, nhưng đứa bé khóc rồi lui về phía sau. “Mẹ” Cuối cùng đứa bé cũng ngừng lại, nhìn cô nức nở, cô đau lòng không dứt mà một tay ôm nó vào trong lòng, hai mẹ con ôm nhau khóc, dần dần cô cảm giác đứa bé trong ngực càng ngày càng trống không, giống như là đang bốc hơi, cô kêu gào : “Đừng, con đừng rời khỏi mẹ, mẹ cầu xin con đừng đi.” “Mẹ, mẹ và cha không phải cố ý không quan tâm con, các người đều là yêu con sao?” Mặc Noãn chỉ cảm thấy trong lòng đau nhói một trận, lực phủ ngũ tạng đều đang quặn đau, nhắm mắt lại cô lựa chọn lừa gạt ””Ừ, chúng ta đều yêu con.” “Mẹ không có lừa con, mẹ thật sự rất thích rất thích con.” Cho dù là ở trong mộng, cô cũng không đành lòng nói cho đứa bé biết là cha không cần con, cô vẫn thay Mặc Phi Tước cất giữ hình tượng người cha tốt. “Con ơi, con ơi.” Cô đưa tay muốn đụng mặt của đứa bé, nhưng đứa bé đang lui về phía sau, lui về phía sau. “Mẹ, con rất thích mẹ , cũng rất thích cha ” Đứa bé làm như cười, sau đó hoàn toàn biến mất “Con ơi đừng đi, mẹ yêu con” “Con ơi. đừng rời khỏi mẹ. con.” Con ơi. Lái ô-tô đến bệnh viện, Mặc Phi Tước ôm cô vào phòng giải phẫu, anh căng thẳng thấp thỏm bảo vệ ở bên ngoài, tư vị chờ đợi đau khổ cùng hành hạ vốn là hình phạt tàn khốc nhất địa ngục Nghiêng thân thể dài, vô lực mà ngã dựa lên trên tường, gương mặt tuần tú mệt mỏi chôn ở trong hai bàn tay, sau anh chậm rãi đưa tay ôm tóc, nhìn trần nhà anh cảm thấy cả người đều lạnh, lạnh quá, nhất là tim cóng đến phát run, hít vài hơi lạnh, sau đó tay anh run run từ trong túi lấy ra điều thuốc cùng cái bật lửa, cái bật lửa làm như cũng đang oán giận anh và giận dữ anh, nhấn vài lần mới đốt lửa, sau khi đốt thuốc anh chợt hít một hơi, một hơi này rất thâm trầm, khói bị hút vào phổi, anh ho kịch liệt lên. “Khụ khụ khụ ” Trợ lý đứng ở bên cạnh, thấy thế lập tức vỗ sau lưng cho anh “Khụ khụ khụ ” Anh ho đến đỏ bừng cả khuôn mặt, và rơi nước mắt, thật vất vả mới dừng không ho, anh lại tiếp tục hút thuốc lá. “Tổng tài ” Trợ lý đưa tay đoạt lấy điều thuốc của anh, hơn nữa còn nhét ở trên mặt đất, vốn tưởng rằng sẽ gặp anh nổi giận gào thét một trận, nhưng may mắn là anh cũng không có tức giận. “Cậu trở về đi” Anh nghiêng cổ liếc anh ta và nói “Tổng tài, tôi ở đây chờ kết quả cùng với ngài!” Cái bộ dáng này của anh, thật sự làm người ta không yên lòng. Anh lắc lắc đầu, đưa tay khoác lên trên bả vai của anh ta ”Cậu mau trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai tôi không đến công ty, chuyện của công ty cứ giao cho cậu.” “Được rồi, tổng tài ngài cũng đừng quá lo lắng, tiểu thư là người hiền có trời phù hộ, không có việc gì đâu. “Ừ.” Anh gật đầu nhìn trợ lý rồi đi Rầm rầm rầm Đầu đụng ở trên tường mấy cái, thanh âm rất vang dội Hành lang yên tĩnh, hơi thở yên tĩnh đến đáng sợ khiến anh có thể nghe rõ tiếng tim mình đập, đồng đồng đồng cảm giác đập rất có tiết tấu, ngã ở trên tường thân thể chậm rãi trượt xuống ngồi trên mặt đất, hai tay ôm đầu, ngón tay thon dài cắm ở bên trong sợi tóc, trong lòng của anh rất đau, lỗ mũi chợt xót, nước mắt lại rơi xuống lần nữa. Tại sao lý tưởng cùng thực tế luôn đi ngược lại? Anh muốn buộc lại lòng của cô, nhưng anh lại đem lòng của cô càng đẩy càng xa, bây giờ anh không tức giận được nữa, là vì cũng không còn hơi sức tức giận nữa. Anh lẩm bẩm mắng mỏ mình, anh cũng đặc biệt khinh thường mình, nếu đứa bé có sơ xuất gì, anh không chỉ có mất Noãn, mà anh cũng sẽ thống hận oán giận mình cả đời. Đợi bao lâu anh cũng không có để ý, nghe tiếng bước chân, anh phản xạ có điều kiện mà từ trên mặt đất bò dậy, nước mắt cũng không kịp lau đi, liền bước nhanh vội vã đi tới phía nữ bác sĩ đi ra , căng thẳng mà nắm hai cánh tay của cô ta và hỏi: “Bác sĩ, Noãn thế nào rồi? Đứa bé,

đứa bé có thể giữ được không? Bộ dáng sợ hãi lo lắng của anh là nữ bác sĩ giật mình.

228. Chương 228: Phiên Ngoại 24

Cám ơn trời đất. Mẹ con bình an, Mặc Phi Tước thở phào nhẹ nhõm, buông bác sĩ ra. Hít một hơi xong bà bác sĩ mới nói: “Mặc tổng ngài yên tâm, trước mắt mới chỉ mẹ con bình an, qua bản báo cáo kiểm tra về tử cung của cô ấy, bạn gái ngài cô ấy đã từng phá thai một lần, vì thế bây giờ thành tử cung của cô ấy rất mỏng, xin thứ lỗi cho tôi nói thẳng, thai nhi có thể sẽ không giữ được “ Sắc mặt của Mặc Phi Tước bỗng chốc trở nên trắng bệch, đôi mắt sáng ứa ra một chút “Dĩ nhiên không phải tuyệt đối, nếu như thường ngày chăm sóc thích đáng, phối hợp ăn uống thích hợp, làm việc và nghỉ ngơi bình thường, sản phụ làm vận động vừa phải, đứa bé này cũng có khả năng sinh ra thuận lợi. Mặc tổng, tôi đề nghị ngài chú ý dành thời gian cùng bạn gái ngài tham gia lớp mang thai chuyên nghiệp, còn có hai điểm đặc biệt phải nói rõ, một là, không thể làm tiếp loại vận động kịch liệt, tỷ như chuyện phòng the, điểm này phải nhớ kỹ! Bởi vì thể chất cô ấy vốn là đã rất yếu, tử cung cũng tương đối mỏng!” Bác sĩ tận lực nói rõ, Mặc Phi Tước chợt hiểu ra, một tia đỏ ửng xẹt qua trên gương mặt tuần tú, tử cung Mặc Noãn gần sát phía trước, mà kia của anh lại rất dài, xâm phạm đến địa bàn của cục cưng, dĩ nhiên cục cưng không vui, kháng nghị. “Hai là, chính là tâm tình của phụ nữ có thai, ngài nên tận lực dỗ cô ấy vui vẻ nhiều hơn, bởi vì vui buồn của cô ấy sẽ ảnh hưởng đến sự khỏe mạnh của cục cưng, chỉ có làm người mẹ vui vẻ, đứa nhỏ trong bụng mới có thể như ánh mặt trời khỏe mạnh lớn lên” “Tôi hiểu rõ, cám ơn bà, bác sĩ” Trong phòng bệnh Mặc Noãn bởi vì đau đớn phía dưới không ngủ được, nằm ở trên giường lẳng lặng nức nở, thấy Mặc Phi Tước đẩy cửa đi vào, cô lập tức đem chăn kéo trùm qua đầu, thấy thể anh thâm than thở, lập tức đi tới kéo cái ghế ngồi xuống trước mặt cô, không có kéo cái chăn của cô, mà là có chút mệt mỏi mà mở miệng “Noãn, chúng ta nói chuyện một chút được chứ?” Mặc Noãn không đáp lại, giữa bọn họ còn cái gì để nói. “Tôi biết rõ em hận tôi, em nói đúng, tôi thật sự không bằng cảm thú” Thật là cảm thú Mặc Noãn đang nức nở mà dừng nước mắt lại, anh nghĩ sấm hối là muốn giành lấy sự đồng tình của cô sao? Cô sẽ không bao giờ đồng tình anh nữa, bởi vì anh không đáng được đồng tình. “Noãn, tôi cho em tự do” Anh giống như hạ một quyết định rất quan trọng, giọng nói rất nặng nề! “Anh. Làm sao anh đột nhiên nghĩ thông suốt?” Cô bình tĩnh nhìn anh chăm chú, nhíu mày, không hiểu sao anh lại đột nhiên chịu thả mình tự do, trầm tư chốc lát, cô bỗng nhiên bắt lấy cánh tay anh, mặt mày tái nhợt, hỏi “Có phải cục cưng không còn nữa hay không? Cục cưng không giữ được có đúng hay không?” Nước mắt không hề báo trước đột ngột trào ra. “Noãn, bình tĩnh một chút, không nên kích động, cục cưng không có sao, nó vẫn còn ở trong bụng của em” Mặc Phi Tước giữ chặt hai tay của cô lại, kìm nén kích động của cô. Cô đã mất một đứa, mất nữa, cô sẽ điên mất, sẽ chết mất. Đè nén trong lòng này làm cô khổ sở không thôi, cô hỏi khê “Không có rồi tôi đi?” “Ừ, là thật “Anh kiên định như đá gặt đầu. “Anh không có gạt tôi?” Cô nước mắt lấp lánh chuyển mắt nhìn anh. “Không lừa em” anh đáp một cách thận trọng. “Anh gạt người, vẫn còn, làm sao anh có thể thả tôi đi?” Mặc Noãn không tin, khóc rống lên. “Tôi không có lừa em, không tin em sờ sờ bụng của em tự cảm nhận xem, bên trong không phải còn có sinh mệnh bé nhỏ của cục cưng sao” Mặc Phi Tước nâng tay cô lên đặt ở trên bụng, cảm nhận một lát, Mặc Noãn thật sự cảm thấy cục cưng trong bụng hình như động đậy, cô nín khóc mỉm cười ” Cục cưng thật vẫn còn “ “Tôi không có lừa gạt em chứ” thấy cô cười, Mặc Phi Tước cũng không kìm chế được khóe môi khê nâng lên. Mặc Noãn đang muốn kháng nghị, Mặc Phi Tước cướp lời cô...,” Noãn, bác sĩ nói thai nhi còn chưa có thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm, tâm tình của em không thể kích động, còn có. Tâm tình của em trực tiếp ảnh hưởng đến tính cách của cục cưng, mỗi ngày em nản lòng, nản chí, cục cưng sanh ra rất có thể sẽ mắc chứng u uất, trầm cảm” Chứng u uất, trầm cảm? Khoa trương, tuyệt đối khoa trương, anh cố ý nói thật nghiêm trọng như vậy chính là để hù dọa Mặc Noãn, không cho phép cô không vui, anh biết Noãn có bao nhiêu yêu thương, quan tâm đứa bé này, vì vậy sẽ ngoan ngoãn phối hợp. “Ừ ” Quả nhiên, vì để cục cưng khỏe mạnh, cô nhu thuận gặt đầu “Mặc Phi Tước, anh nói cho tôi tự do cũng là thật? ” quệt quệt nước mắt, cô không xác định lại hỏi một lần nữa. Cả người Mặc Noãn căng thẳng cứng lại, anh lúc này mới đưa tay kéo chăn của cô ra, khom người đến gần vẻ mặt không dám tin của cô “Em không có nghe lầm, tôi đồng ý cho em tự do” Mặc Phi Tước cười khổ, ánh mắt bi thương trong nháy mắt đổi thành ranh mãnh, bắt

cần đòi, nhún nhún vai: “Em cũng biết tôi là cầm thú, cầm thú làm sao có thể sẽ có tình cảm thật, em đã không muốn chơi với tôi, tôi cũng sẽ không miễn cưỡng em, dù sao phụ nữ bên cạnh tôi còn nhiều, bớt đi em, cũng sẽ không có tổn thất gì! “ “Này Mặc Phi Tước anh có bao nhiêu phụ nữ chờ phục vụ anh, cần gì phải hao tâm tổn sức với tôi?” Giọng nói quá chua a “Tôi thích ” anh cười nhẹ. Mặc Noãn nắm chặt quả đấm, hận tổn hơi thừa lời, dùng sức nhìn anh chằm chằm, tức giận tràn đầy lồng ngực nên cô theo bản năng mà buột miệng phản bác: “Thế nhưng phụ nữ của anh nhiều như vậy, sao nhất định phải là tôi sanh con cho anh?” “Tôi thích ” ngón tay thon dài ở trên gương mặt tuần tú xoa xoa, anh nhẹ nhàng cười giễu. “Anh thích thế sao không tự mình sinh đi” Mặc Noãn cầm cái gối đập anh, bộ dáng rất tức giận. “Ha ha ” bị gối đầu đập thế nhưng anh lại cười ra tiếng, cầm gối đầu đứng dậy ngồi ở bên cạnh cô, để gối đầu xuống anh thu hẹp hai cánh tay ôm cô vào lòng, Mặc Noãn từ chối, lại bị anh ôm chặt hơn, anh tựa đầu ở trên vai thơm của cô, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói: “Noãn, cho tôi thêm hai tháng độc hưởng em, đúng hạn tôi – nhất định trả tự do cho em” “Tôi không muốn” Mặc Noãn bỗng dùng sức động dậy thân thể và nói “A, em sợ đến lúc đó sẽ rời bỏ không được tôi sao?” “Sẽ không” “Cứ quyết định như vậy đi” Tiểu Bạch Thỏ cuối cùng cũng không phải đối thủ của Đại Sói Xám a! “Buông ra đi” Mặc Phi Tước hài lòng cong cong môi, buông lỏng cái ôm trong ngực ra. Hai tháng này, anh muốn giúp cô an thai thật tốt Anh nghiêng đầu, hơi thở nam tính nóng rực phun lên trên vành tai nhạy cảm của cô, cả người Mặc Noãn như giống như bị điện giật, giật mình nhạy cảm, vành tai hơi nóng lên, cổ sức phủ nhận “Đáng chết, lẽ ra tôi không nên đáp ứng giao ước bá đạo của anh, Mặc Phi Tước nếu muốn thả tôi tự do, vậy thì dứt khoát một chút có được hay không?” Một lần nữa hai người cùng im lặng, Mặc Noãn buồn cười, nhưng cười so với khóc còn khó coi hơn, phát ra từ nội tâm, cô cười không nổi, thật cười không được, trong lòng buồn cực kỳ! Mặc Noãn đang muốn nằm xuống, anh lại mở miệng, “Noãn, để tôi ngủ chung với em đi” Cô hít một ngụm khí lạnh, đang chuẩn bị lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, lại bị Mặc Phi Tước mạnh mẽ hôn lên môi, cô khước từ không được, hơn nữa không kháng cự được anh dịu dàng đầu độc, hôn sâu vô cùng, cô khẽ nhắm mắt lại, nhận lấy nụ hôn dịu dàng của anh, nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đã từ từ khôi phục sắc thắm.

229. Chương 229: Phiên Ngoại 25

Mặc Phi Tước vỗ về thân thể của cô nhẹ nhàng, một tay nhanh chóng rời khỏi người cô, anh không có kéo y phục của cô ra, nhưng lại đưa tay lên vào trong quần áo của cô, nắm lấy eo cô, anh hiểu chỗ nào của cô mẫn cảm nhất, mỗi chỗ ngón tay nhẹ nhàng chạm tới đều khiến cho Mặc Noãn run rẩy! Đúng vậy! Anh cũng không phải muốn ăn cô, mà là trêu chọc cô chơi! Cầm thú quả nhiên nhiều trò biến thái! Mặc Phi Tước mở miệng nhỏ nhắn của cô, hài lòng mà buông cô ra, thậm chí còn rất săn sóc mà đắp chăn cho cô, sợ cô bị lạnh, còn nheo mắt lại, cười đến ngây thơ hồn nhiên, “Ngượng quá, tình cảm nhất thời không kiềm chế được!” Mặc Noãn phục hồi lại tinh thần, theo bản năng chính là đẩy anh ra, cách xa tên cầm thú này! Không nghĩ tới cú đẩy này gây ra chuyện! Không ngờ tới cô lại đột nhiên trở mặt, không hề phòng bị, Mặc Phi Tước bị cô đẩy mạnh, phịch một tiếng phát ngã trên đất, nửa ngày không có bò dậy nổi, cũng không có phản ứng gì. “Này, Mặc Phi Tước đừng đùa nữa, tôi biết rõ anh không sao!” Muốn giả chết để gạt cô, cô mới không có dễ bị lừa như vậy, mặt nhăn mày nhú, Mặc Noãn không nhìn được kêu anh một tiếng, nhưng anh vẫn như cũ không có phản ứng! “Anh cảm thấy ngủ trên đất thoải mái, thì anh cứ ở trên đất mà ngủ tiếp đi, tôi mặc kệ anh!” Còn chơi? Không nhìn được liếc anh một cái, ngây thơ! Cô kéo cao chăn nằm xuống, nghiêng người sang trợn tròn mắt chờ anh bò dậy, nhưng chờ một hồi lâu cũng không nghe thấy phía sau có bất kỳ tiếng động, cô hoảng sợ, kéo chăn ra bò dậy đi xuống, đến khi ngồi xổm xuống trước mặt anh, vừa nhìn, cô nhất thời kích động đến muốn khóc! “Phi Tước, anh làm sao vậy, anh mau tỉnh lại đi!” Chỉ thấy hai mắt anh nhắm nghiền, trên đầu có vết máu, cô dùng sức mà lay lay thân thể anh, nhưng anh chỉ lắc lư mà không chịu tỉnh! “Phi Tước thật xin lỗi, tôi không phải cố ý, anh ngàn vạn lần không được chết a, tôi tôi tôi. Tôi lập tức đi gọi bác sĩ cho anh!” Cô cuối cùng bị dọa sợ đến phát khóc, đang muốn đứng dậy, cánh tay đột nhiên bị anh nắm chặt, anh đột ngột mở mắt, nhìn thấy nước mắt đọng trên khóe mắt cô, chợt mỉm cười! “Anh. Làm sao anh. Anh gạt tôi?” Cô muốn hỏi anh vì sao còn cười được, nhưng sau đó phát hiện có cái gì đó không đúng, anh không ngắt, chỉ cố ý giả bộ bất tỉnh lừa gạt cô! “Tôi lừa em cái gì nào?” Anh chống tay, giả ngu, giả bộ mất trí nhớ! “Anh

căn bản là không sao cả!” Mặc Noãn giận đến độ trừng mắt nhìn anh chằm chằm. Thế nhưng bộ dáng anh lại làm ra vẻ rất vô tội, lấy tay chạm vào má trên trán cho cô nhìn, “Không có sao ư, vậy đây là cái gì?” Mặc Noãn cứng họng, được rồi, cô thừa nhận anh thật sự là bị thương, nhưng anh cũng không nên giả chết lừa gạt cô chứ! “Em rất sợ tôi chết sao?” Thấy cô không nói lời nào, Mặc Phi Tước ngồi gần cô, nụ cười từ đáy mắt tỏa ra như kim cương sáng chói mắt, thấy cô vì mình lo lắng sợ hãi, anh thật rất cao hứng, cảm giác thỏa mãn muốn chết. “Nào có? Tôi còn ước gì cái tên cầm thú như anh có thể chết sớm một chút đây!” Mặc Noãn khần trương phủ nhận nói, cảm giác anh cách mình quá gần, cô đưa tay muốn đẩy anh ra xa một chút, dù không muốn chống tay lên trên ngực anh, nhưng xui xẻo muốn chết vừa lúc đề lên thì đúng vị trí trái tim anh, hai tay của cô có thể cảm giác được nhịp tim anh đập rất mạnh mẽ, có lực, không biết có phải tiếng lòng tác động hay không, cô cảm thấy mình còn có thể nghe rõ ràng tiếng tim anh đập từng tiếng từng tiếng một rầm rầm đập loạn, không hề theo một tiết tấu nào, khiến trái tim của cô cũng giống như của anh bị loạn nhịp! “Không sợ, vậy em khóc cái gì?” Giọng nói dịu dàng của Mặc Phi Tước vang lên bên tai cô, cô ngẩng đầu lên nhìn về phía anh, chỉ thấy hai tròng mắt nóng rực kia mang theo ý cười xấu xa, du dương lại tuấn mỹ phi phàm, nhìn đến thất thần, Mặc Noãn có chút si mê! “Em còn nhìn tôi như vậy, tôi sẽ không kiềm chế được muốn hôn em đấy!” Là đàn ông đều không khống chế được trước ánh mắt khát vọng của người phụ nữ của mình! “Ai thèm nhìn anh chứ, thật là tự mình đa tình!” Trước khi mặt nóng đỏ lên, cô nhanh chóng xoay mặt qua chỗ khác, bề ngoài tuy lạnh mồm lạnh miệng, nhưng tâm lại đang nhảy loạn xạ tựa như trống lắc! Âm thầm phỉ nhổ mình: Mặc Noãn à Mặc Noãn, còn tưởng rằng lần này trở về nước mây làm tốt lắm, nhưng mây đã nhận ra chưa, mây chính là không có tiền đồ như vậy! “Noãn, tôi ngủ đây!” Mặc Phi Tước khẽ mỉm cười, đợi cô nhìn đến anh thì bất ngờ cảm thấy mình như đang bay lên trời, bị Mặc Phi Tước ôm, cô bị hù dọa giật mình, còn chưa kịp kêu lên đã bị anh ôm lên giường, cô nhìn vết thương của anh vẫn còn chảy máu, lo lắng bật thốt lên, “Này, đầu của anh vẫn còn chảy máu đấy!” “Không chết được!” Anh không thèm để tâm, trả lời qua loa một tiếng, kéo chăn qua đắp lên cho cô. “Anh đi băng bó một chút đi!” “Tôi chết không phải càng hợp với ý em sao.” Anh cố ý tranh luận cùng cô, cố ý làm cô nóng nảy, Mặc Noãn không đành kể khích tướng của anh, nhứ chặt chân mày, vẻ mặt đưa đám nói: “Anh chết hay không không có quan hệ gì với tôi? Qua hai tháng này, chúng ta mỗi người một ngả, chỉ còn là hai kẻ xa lạ!” Nụ cười nơi khóe môi Mặc Phi Tước bỗng chốc cứng đờ, ánh mắt của anh cực kỳ sâu lắng, nơi đáy mắt như có một đầm nước sâu sắp sửa thành vũng nước không thoát được, anh cúi đầu xuống, nhàn nhạt thốt ra: “Ngủ đi!” “Mặc Phi Tước, anh chừng nào thì mới biết tự yêu quý bản thân mình một chút?” Nhìn anh, đáy mắt Mặc Noãn đột nhiên đọng đầy nước mắt, anh chính là như vậy, cho dù bị thương tích khắp người, anh cũng chẳng hề để ý! Anh không đau nhưng người khác lại đau lòng thay cho anh! “Chỉ là một vết thương nho nhỏ, thật không sao!” Thấy Mặc Noãn dường như tức giận, anh mới rút khăn giấy ra lau lau vết máu. “Anh ngay cả bản thân cũng không biết tự chăm sóc, anh làm thế nào chăm sóc người khác?” Mặc Noãn hít một ngụm khí lạnh thật mạnh, nước mắt đột nhiên không cách nào kìm chế nổi mà ào ào rơi xuống, cho dù có hận đi chăng nữa, cô cũng hi vọng anh sống thật tốt, ăn cơm đầy đủ, biết yêu quý, tự chăm sóc bản thân mình thật tốt, và sống thật tốt nữa! “Noãn.” Thấy cô khóc, anh hoảng sợ, đưa tay lau nước mắt cho cô! Mặc Noãn nức nở mấy cái, nhìn anh trong lòng chợt nảy sinh sự đồng tình, nghĩ, nếu như năm đó đem chân tướng nói cho anh biết, đem chuyện con thực ra là của anh nói cho anh biết, anh sẽ như thế nào. Là tự trách? Hay là ngược lại hận cô? “Noãn, em đừng khóc, tôi nhận lời em, từ nay về sau tôi sẽ tự biết yêu quý, chăm sóc bản thân!” “Ngủ đi!” Cô giật mình, tránh ra tay của anh, đem nước mắt lau khô, nằm xuống! “Tôi có thể ngủ cùng với em không? Em yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không làm gì em, tôi cũng chỉ muốn ôm em ngủ một giấc!” Ánh mắt hơi u buồn của anh làm Mặc Noãn mềm lòng, nhẹ nhàng gật đầu cho phép. Mặc Phi Tước như đứa bé hưng phấn cười rạng rỡ, bộ dạng gấp gáp bò lên giường, từ phía sau ôm thật chặt eo thon nhỏ của Mặc Noãn, cô có chút không thoải mái uốn éo, uốn éo, “Anh ôm tôi quá chặt, sẽ siết chặt cục cứng.” “A!” Không thể ôm bụng của cô, anh đưa tay dời lên trên, thật vừa đúng lúc vòng lên ngực của cô, không biết là cố ý hay là vô tâm tay của anh ôm rất chặt, trói buộc làm cô càng khó chịu, ép cô quay người lại cùng anh mặt đối mặt, “Mặc Phi Tước, không cầm thú như vậy anh sẽ chết à?” “Lại sao nữa vậy?” Anh thật vô tội nha. “Tay của anh có thể an phận một chút hay không.” “Rất an phận mà, tôi không có sờ loạn, lộn xộn ở trên người em mà.” “Mặc Phi Tước tôi thật sự vô cùng mệt mỏi, không muốn so bì với anh, anh mà còn như vậy, xin rời khỏi giường của tôi!” Mặc Noãn lộ vẻ mệt mỏi, đẩy đẩy tay anh. “Ngoan, tôi không có đùa em, để cho tôi ngủ một giấc thật ngon đi!” Mặc Phi Tước đầu hàng, cười nhẹ, thanh âm của anh rất yếu ớt, có loại cảm giác mệt mỏi rã rời. Anh đưa tay nhẹ nhàng đặt lên eo thon nhỏ của cô, Mặc Noãn không động đậy được nữa, hiền lành mà vui trong ngực anh, nhắm mắt lại, hai người đều nằm yên ở trên giường, bên

trong phòng bệnh to như vậy nhất thời yên tĩnh đến nỗi ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe được rõ ràng, Mặc Noãn chỉ là hơi cử động một chút, tay bên hông liền nắm chặt hơn một chút, rất nhạy cảm, rất cảnh giác. Cô mở mắt cong môi, cô chỉ là muốn đổi lại tư thế ngủ mà thôi, anh có cần thiết khấn trương sợ cô trốn tránh như thế không? Cô chọn tư thế xong, mí mắt đã chống đỡ không được, lần nữa khép lại! Mặc Phi Tước nghe trong lồng ngực của mình truyền đến tiếng hít thở đều đều, thân thể căng thẳng lúc này mới chậm rãi thả lỏng, anh thoáng buông lỏng cánh tay mình, mắt sáng ngời ánh sao như Ngân Hà mênh mông, lóe ra ngàn vạn loại ánh sáng phức tạp, nhưng ánh sáng của anh chỉ chiếu rọi ở trên mặt một người, mang theo nụ cười dịu dàng yếu ớt, mang theo sự si mê cùng áy náy của một người đàn ông đối với một người phụ nữ! Trong những ngày tiếp theo, Mặc Phi Tước chăm sóc Mặc Noãn có thể nói là một tác cũng không rời, mỗi ngày theo cô cùng đến khóa học cho phụ nữ có thai, cùng cô học dưỡng thai, tắm cho em bé như thế nào, đổi tã giấy như thế nào, cả khuấy sữa bột cho bé nữa! Các bà các cô học cùng Mặc Noãn, cũng đối với cô hâm mộ không thôi, có được một ông xã đại sói xám thực sự! Các bà các cô cũng âm thầm tặng cho Mặc Phi Tước tước hiệu, vú em vĩ đại! Anh thật sự hoàn toàn xứng đáng! Nửa tháng trôi qua, anh là người đàn ông duy nhất kiên trì, mỗi ngày cùng phụ nữ có thai đi học, hơn nữa đầu óc anh đặc biệt sáng dạ, học cái gì cũng nhanh, nửa tháng đã học xong, anh thành Đệ Nhất Danh rồi! Trong nửa tháng này, bọn họ ở chung rất vui vẻ, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Mặc Noãn, nhiều khi Mặc Noãn sẽ nghĩ đến chuyện, nếu bọn họ có thể vĩnh viễn tiếp tục như vậy, chắc là rất tốt, nhưng cô cũng chỉ là suy nghĩ một chút, bởi vì cuối cùng cô cũng không bỏ được khúc mắc trong lòng kia! “Bác sĩ nói thân thể em điều dưỡng rất khá, cục cưng hiện tại rất khỏe mạnh, hôm nay có thể làm thủ tục xuất viện!” Từ trong phòng học ra, Mặc Phi Tước khoác vai cô nhẹ nhàng cười nói. “Thật cảm ơn anh!” Nhìn anh, Mặc Noãn cảm tạ từ đáy lòng. “Đây là việc tôi phải làm, đừng quên, đứa bé tôi cũng có một nửa!” Anh thay cô thắt chặt khăn quàng cổ. Đột nhiên, nụ cười trong đôi mắt Mặc Noãn tản đi, dừng lại bước chân ngăn ở trước mặt của anh, giọng nói mang theo chút cầu xin: “Mặc Phi tước, đứa bé này có thể để lại cho tôi không?” “Hả?” Anh nhẹ giọng kinh ngạc. “Anh biết tôi rất yêu thích đứa bé này, tôi không muốn rời khỏi nó, cho nên tôi cầu xin anh nhường nó lại cho tôi có được hay không?” Biểu tình của cô thật bi thương làm như muốn khóc. “Muốn đứa bé, em có thể ở lại, em là mẹ của bé, tôi là cha của bé, chúng ta một nhà ba người chung sống với nhau, tôi tin tưởng sẽ là một gia đình rất hạnh phúc!” Anh mơ ước đến hạnh phúc tương lai của bọn họ, hi vọng cô có thể ở lại, cho dù là vì đứa bé!

230. Chương 230: Phiên Ngoại 26

Mặc Phi Tước hi vọng cô có thể lưu lại, coi như là vì đứa bé! Vậy mà, Mặc Noãn cũng không nguyện ý, “Coi như tôi chưa nói gì!” Cô xoay người lại cùng im lặng! Trong lòng Mặc Phi Tước dâng lên vị chua, lông mi không tự chủ chau thành một đoàn, thở một hơi nặng nề, anh đi tới, lần nữa khoác vai cô, chuyển hướng chủ đề không vui này, “Xuất viện rồi, có muốn ra ngoài đi dạo hay không?” “Đi nơi nào?” “Đi mua đồ thì thế nào?” “Mua cái gì?” “Em muốn mua cái gì thì mua cái đó!” “. Ừ!” Mặc Noãn chần chờ một lát mới gật đầu, bởi vì cô cái gì cũng không thiếu, thế nhưng anh nói muốn đi mua đồ, thì coi như cô cùng anh đi tản bộ vậy! Hai người tới mấy cửa hàng bán đồ dùng độc quyền, vừa vào cửa Mặc Phi Tước thật hưng phấn y như trẻ con, cầm cái này, cầm cái kia lên đưa cho Mặc Noãn xem, sau đó cười lấy lòng nói: “Noãn, những thứ kia anh đều thích!” “Cục cưng căn bản là không dùng hết nhiều như vậy!” Thấy anh muốn đem nhà ở biến thành nhà kho, Mặc Noãn lạnh mặt lườm anh một cái, đem đồ vật trong tay anh thả trở về trên kệ. Mặc Phi Tước mím môi, giơ tay lên xoa xoa khóe mắt, lẳng lặng ngưng mắt nhìn Mặc Noãn, bị anh nhìn chằm chằm hồi lâu Mặc Noãn có chút không thoải mái, “Nhìn tôi làm gì?” “Nhìn em thật đẹp nha!” Anh nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực. “Đừng làm rộn, ở đây rất nhiều người!” Nơi công cộng cũng không biết kiêng kị, Mặc Noãn kéo kéo cánh tay anh, nhưng anh vẫn không chịu buông tay. “Sợ cái gì, chúng ta còn có chứng cứ chứng minh quan hệ nam nữ nữa mà.” Anh tà mị mà nâng lên khóe môi, bàn tay xoa xoa bụng của cô. “Đi!” Đẩy tay của anh ra, Mặc Noãn nũng nịu giận trừng anh một cái, quét mắt nhìn một vòng xung quanh, không ai chú ý bọn họ, cô nhẹ giọng nói! Mặc Phi Tước thấy cô kiêng kỵ như vậy, híп mắt hé ra trông đen nguy hiểm, đợi lúc cô quay đầu lại, anh đột ngột bưng lấy hai gò má cô hôn xuống, cô bị kinh hách trợn to mắt, bởi vì quá mức giật mình, nên hơi hé miệng, lại bị anh nhân cơ hội

lên vào, trực tiếp khuấy đảo giữa môi lưỡi, anh dịu dàng ma sát, trần trọc lưu luyến nhẹ nhàng mút vào, lại kiên nhẫn chờ đợi phản ứng của cô. “Ngoan, hít thở một cái đi!” Mặc Phi Tước dụ dỗ, từng bước một hướng dẫn cô. Mặc Noãn nháy mắt, trong mắt hiện lên ánh sao xinh đẹp, làm như bị nụ cười dịu dàng của anh thôi miên, cứ tự nhiên làm theo mà hít thở, đôi mắt nhắm đen như mực kia của Mặc Phi Tước còn mang ý cười, lần nữa đặt lên đôi môi anh đào còn hơi sưng đỏ của cô, giữa hàm răng còn vương vẩn mùi thuốc lá nhàn nhạt tràn ngập trong khoang miệng của Mặc Noãn, cô không khỏi nhăn mặt cau mày, mở mắt ra nháy mấy lần, mới chợt nhớ vào giờ phút này bọn họ đang ở nơi công cộng, thẹn thùng cúi xuống, mặt cô toàn bộ đỏ lên, tay đẩy anh ra! Cúi đầu, Mặc Noãn hận không được tìm một cái lỗ để chui xuống, thật quá xấu hổ đi! “Noãn, em luôn làm tôi không kiềm chế được!” Mặc Phi Tước thản nhiên bình tĩnh mỉm cười, anh mới không thèm để ý ánh mắt người khác nhìn bọn họ là cười chê hay là hâm mộ, đổ kị, thù hận! Nâng cằm của cô lên, ánh mắt anh sáng rực nhìn chằm chằm đôi môi sưng đỏ của cô. “Chúng ta đến bên kia xem một chút đi!” Bị anh nhìn chằm chằm như vậy thật đáng sợ, Mặc Noãn hốt hoảng nói sang chuyện khác, quay mặt đi. “Ừ!” Anh đáp nhẹ một tiếng, ôm cô đi về phía trước. “Ngựa gỗ!” Nhìn chú ngựa gỗ nhỏ xinh trưng bày ở trên quầy, Mặc Noãn hưng phấn, chỉ vào khiến Mặc Phi Tước nhìn sang. “Chúng ta mua nó đi!” “Ừ!” Khó được thấy cô cười đến vui vẻ như vậy, Mặc Phi Tước nhẹ nhàng nhéo sống mũi thanh tú của cô một cái, sau đó xoay người qua một cô bán hàng nói: “Phiền cô, giúp tôi gói chú ngựa gỗ này lại!” “Tiên sinh à, ngựa gỗ này là sản phẩm đã lấp sẵn chúng tôi không bán!” Cô bán hàng mỉm cười và nói. “Hả?” Mặc Noãn và Mặc Phi Tước đều không hiểu, sững sờ nhìn cô bán hàng, cô ấy giải thích: “Chúng tôi chỉ bán linh kiện lắp ráp, về phần chế tạo thế nào đều do các chủ nhà tự mình hoàn thành!” “Vậy gói cho tôi một bộ đi!” Anh cười với cô bán hàng, nhìn về phía Noãn, “Mua về nhà, chúng ta cùng làm.” “Ừ!” Mặc Noãn vui vẻ gật đầu thật mạnh. Hai người về đến nhà thì bắt đầu thực hiện ngay, cả công trình đều do một mình Mặc Phi Tước phụ trách, Mặc Noãn chỉ ở một bên lấy đồ, lau mồ hôi cho anh! “Thiếu gia, tiểu thư!” Di Tần giúp việc bưng hai chén canh nóng hổi đi vào, thấy Mặc Phi Tước đang bận rộn, bà liền nói: “Thiếu gia, nghỉ ngơi một chút đi, tôi làm canh bổ cho hai người đây!” “Cám ơn dì, dì Tần, để xuống đi, một lát nữa tôi sẽ uống.” Anh ngẩng đầu nhìn bà một cái, cúi đầu tiếp tục làm việc. “Tiểu thư!” Di Tần đưa mắt nhìn sang Mặc Noãn. Đang nhàn rỗi nên cô đứng dậy, đi tới bưng lấy một chén từ trong tay dì Tần, lại thấy dì Tần ném cho cô một ánh mắt nhờ vả, ý bảo cô cầm canh đi dứt cho Mặc Phi Tước, chăm sóc Mặc Phi Tước nhiều năm như vậy, thói quen của anh bà vẫn rất rõ ràng, lúc đang bận chuyện gì cũng sẽ quăng ra sau đầu! Mặc Noãn nhìn Mặc Phi Tước đang loay hoay người đầy mồ hôi một cái, rồi gật đầu, dì Tần kích động cười rộ tươi, để chén canh xuống lui ra ngoài! “Nghỉ ngơi một chút đi!” Mặc Noãn bưng chén canh đến bên cạnh Mặc Phi Tước ngồi chồm hổm xuống, múc một muỗng canh, thổi thổi mấy lần đưa tới trên môi anh, rõ ràng Mặc Phi Tước được sủng ái mà lo sợ sững người, chợt cong khóe môi, chậm rãi uống canh cô dứt, thấy sao mà ngọt như uống mật ong! “Uống ngon không?” Bị anh yên lặng nhìn như vậy, Mặc Noãn rất không được tự nhiên, liền hỏi một câu. “Ừ, uống rất ngon!” “Uống ngon thì uống hết đi!” Cô đưa chén cho anh, anh chỉ nhìn một cái cũng không đưa tay nhận lấy! “Em dứt thôi đi!” Anh cười nhẹ, thấy cô có chút ngượng ngùng, anh mở hai tay mình ra, “Tay của tôi rất dơ.” “Được rồi!” Cô không cự tuyệt nữa, từng muỗng từng muỗng dứt cho anh, lúc này trong lòng hai người đều là cảm giác rung động, ấm áp, ngọt ngào lan tràn khắp phòng. Bởi vì cục cưng mới hơn một tháng, chưa nhìn ra là nam hay nữ, cho nên thiết kế hai gian phòng, phòng bé trai là do Mặc Phi Tước thiết kế, phòng bé gái là Mặc Noãn thiết kế, hai gian phòng cũng được bố trí rất đẹp, rất giống phim hoạt hình, rất đáng yêu, trong phòng bé trai để rất nhiều mô hình máy móc, còn trong phòng bé gái khắp nơi đều là búp bê, rèm cửa sổ cùng giường đều là tơ lụa. “Noãn, em hi vọng con giống em nhiều hơn chút, hay là giống tôi?” Mặc Phi Tước đột nhiên đặt câu hỏi, động tác trong tay Mặc Noãn dừng lại, rất lém lỉnh nói, “Đương nhiên là giống tôi, giống anh thì xong rồi!” “Tại sao?” Mặc Phi Tước có chút không cao hứng nhăn mày. “Anh tính tình không tốt cũng chưa tính đi, còn cầm thú như vậy, cục cưng nếu giống anh, không biết sẽ làm hại bao nhiêu phụ nữ nhà lành, đàn ông trong sạch đây!” Mặc Noãn chế nhạo khuyết điểm của anh, không chú ý tới cặp mắt nguy hiểm tà ác của anh híp lại.

231. Chương 231: Phiên Ngoại 27

Anh ngồi gần cô, đưa tay ôm eo cô, cười ha ha mà nói: “Noãn, anh dù cầm thú cũng chỉ cầm thú với mỗi mình em!” “Thôi đi, ai tin?” Ngày đó cũng không biết là ai nói bên cạnh anh có một đồng phụ nữ a! “Thật!” Con người xanh đen của Mặc Phi Tước chớp chớp ánh sáng vô cùng chân thành. “Tôi không tin.” Mặc Noãn lại hừ mũi. Anh nhếch môi, cuối cùng vẫn đem lời giải thích suýt bật thốt ra kìm nén trở lại, cho dù cô ấy tin tưởng, cũng không thay đổi được quyết định của cô ấy, cô ấy đã quyết tâm đi, che giấu vẻ ưu thương nơi đáy mắt, anh vô lại cười nói: “Cô nhóc này, quả nhiên thông minh hơn rất nhiều, không dễ mắc mưu nhì!” “Bỏ bàn tay bẩn thỉu của anh ra!” Cũng biết là anh lừa gạt, cầm thú làm sao có thể giữ mình trong sạch, đẩy tay của anh ra Mặc Noãn đứng lên, cầm chén đi ra ngoài, nhìn bóng lưng cô rời đi, Mặc Phi Tước mới tháo xuống khuôn mặt ngụy trang tươi cười, lộ ra nét mặt mệt mỏi cùng chua xót, từng ngày qua đi nhanh chóng, ngày cô ấy rời đi đã đến gần, cảm giác này thật không dễ chịu, thật sự không dễ chịu chút nào! Thở dài một hơi, chuông điện thoại réo vang, anh tự tay bắt máy! “Tổng tài, chuyện đã làm xong!” “Ừ!” Đơn giản đáp một tiếng xong để điện thoại xuống, con người xanh đen trong suốt chớp động mọi lo lắng, trở ngại anh đều nắm trong tay. Mặc Noãn đi tới phòng khách đặt chén ở trên bàn, lúc xoay người đang tính rời đi, thì dì Tần giúp việc từ phía sau kêu cô, “Tiểu thư.” “Hả?” Cô quay đầu lại, dì Tần cười hoài không dứt đi tới. “Tiểu thư, có thể thấy cô trở về, tôi thật sự vô cùng cao hứng. Những năm này cô sống có tốt không?” “Tôi quả thật rất tốt.” Mặc Noãn nở nụ cười nhàn nhạt bên trong hàm chứa một chút chua xót, thật ra thì những năm này cô sống cũng không tốt như vậy, chịu rất nhiều khổ, mấy lần cũng thiếu chút nữa là xuống suối vàng! “Vậy thì tốt!” Dì Tần lôi kéo tay của cô tươi cười vui vẻ, sau đó bỗng trầm mặc thở dài một tiếng, “Ai.” “Tiểu thư, sau khi cô đi không tới một năm, lão gia liền phái người đi khắp nơi hỏi thăm tin tức của cô, tìm cô đã hai năm mà cũng không có chút tin tức nào, sau đó thiếu gia cũng từng phái người đi tìm cô, cũng không tìm được tung tích của cô, tiểu thư, những năm này cô trốn đi đâu vậy?” Những năm này cô sống khắp nơi đầu đường xó chợ, bọn họ dĩ nhiên không tìm được cô, khiến Mặc Noãn khiếp sợ là — “Dì Tần, dì nói là Mặc Phi Tước anh ấy phái người đi tìm cháu sao?” “Đúng vậy, tìm cô đã mấy năm rồi, cuối cùng cũng tìm được cô về!” Dì Tần cười và nói một mạch: “Tiểu thư, cô cùng thiếu gia đều do tôi chăm từ nhỏ, bây giờ thấy hai người rất cuộc tu thành chánh quả, bà già này cũng thật lòng cảm thấy cao hứng thay hai người!” Nói xong, ánh mắt dì Tần đã ươn ướt. “Người kia đã sớm phái người đi tìm tôi, tại sao anh ấy không chịu nói?” Cô chỉ biết là khi Mặc lão bệnh nặng thì Mặc Phi Tước phái người đi tìm cô, lại không biết ngay từ nhiều năm trước, anh đã bắt đầu truy tìm tung tích của cô. Nói như vậy, anh cũng đã sớm tha thứ cho cô! “Tiểu thư cô không phải là không hiểu cái tính khó chịu của thiếu gia, chuyện gì cũng thích giấu ở trong lòng!” Làm như nghĩ đến chuyện buồn cười gì, dì Tần hơi hơi mỉm cười, nắm chặt hai tay Mặc Noãn đưa đầu gần vào cô, “Tiểu thư, những năm này sau khi cô đi, thiếu gia cậu ấy cũng chưa mang phụ nữ về nhà qua một lần nào, mỗi lần lúc lão gia nhắc tới hôn sự với cậu ấy, thiếu gia đều lấy lý do công việc bận rộn để từ chối, cự tuyệt lão gia an bài cho cậu xem mắt, những năm này áo sơ mi của thiếu gia đều là tôi giặt thay cậu, mùi nước hoa của phụ nữ một lần cũng không có!” Hả. Mặc Noãn không biết nên đáp cái gì, mặt không khỏi hồng lên, thì ra là anh thật đã muốn quá lâu, vì thế mới không kịp chờ đợi lần đầu tiên gặp mặt liền đem cô ra làm, hơn nữa mỗi một lần hoan ái, anh đều đem cô cùng bản thân làm đến mệt mỏi tận cùng mới bằng lòng bỏ qua! Thì ra, anh nói anh chỉ cầm thú đối với một mình cô, là thật. “Tiểu thư, tiểu thư!” Thấy cô đỡ đỡ dì Tần kêu cô hai tiếng, cô mới lấy lại tinh thần nhìn bà! “Tiểu thư, trong bóp da của thiếu gia còn cất giấu hình của cô, có một lần bóp da của cậu ấy rơi trong nhà, trong lúc tôi lượm được đã vô tình nhìn thấy!” Thiệt hay giả đây? “Cô không tin có thể đi xem một chút!” “Ừ, dì Tần cảm ơn dì nói cho cháu biết những thứ này!” Mặc Noãn cảm kích cười cười với bà, mặc dù cô tự nói với mình những thứ này, không làm thay đổi điều gì bởi cô đã quyết định đi, nhưng những thứ này đối với cô mà nói vẫn rất quan trọng, để cho cô biết, mình yêu không uổng phí, có lẽ trong lòng Mặc Phi Tước thật sự có một chút vị trí dành cho cô! “Tiểu thư, tôi đã nhiều năm chưa từng thấy qua thiếu gia có biểu hiện như vậy, cười đến vui vẻ như vậy, tôi hi vọng cô có thể làm cho thiếu gia có thể tiếp tục sống vui vẻ như vậy!” Ở trong mắt dì Tần, Mặc Phi Tước vẫn luôn là đứa bé số khổ hiểu chuyện! “Dì Tần!” Mặc Noãn lộ ra vẻ bị làm khó. “Thế nào tiểu thư?” Dì Tần không hiểu tại sao cô lại cảm thấy khó khăn. “Không có gì, tôi hiểu rõ nên làm như thế nào!” Lúc lắc đầu, Mặc Noãn cười nhạt, cô thật biết nên sao ư! Mặc Noãn đẩy cửa phòng ra thấy Mặc Phi Tước vẫn còn bận rộn hàn ngựa gỗ, cô do dự một chút, vẫn là đẩy cửa ra đi vào, chậm rì rì đến gần Mặc Phi Tước, anh biết cô đi vào, lại không thêm để ý đến cô, bởi vì ngựa gỗ của anh còn thiếu một chút nữa là công trình liền đại công cáo thành (hoàn tất)! Không suy nghĩ

hiều, Mặc Noãn đi tới phía sau anh, cô chậm rãi ngồi xổm xuống, từ phía sau ôm chặt cổ của anh. Mặc Phi Tước khiếp sợ không thể suy nghĩ được gì, ngừng công việc trong tay, cả người anh cũng căng cứng lại, sao cô đột nhiên nhiệt tình đối với anh như vậy? Đột nhiên được cưng chiều khiến anh lo sợ! ! “Noãn!” Anh thả ngựa gỗ trong tay ra, xoay người hai tay ôm eo cô, Mặc Noãn ngồi chồm hổm trên mặt đất, hai cái tay còn đang vòng trên cổ của anh, anh kinh ngạc hỏi, “Em làm sao vậy, sao đột nhiên tốt với anh như vậy?” Anh còn chưa có quen! “Không có gì!” Cô rất nhẹ nhàng đứng thẳng nhún vai. “Làm sao em đột nhiên chủ động với anh như vậy?” Cô giả bộ ngu, anh liền trực tiếp nói thẳng. “Thân phận của tôi bây giờ là bạn gái của anh kiêm mẹ của đứa nhỏ, anh dám cự tuyệt tôi sao?” Giọng điệu của cô có chút dã man, lại làm cho Mặc Phi Tước nghe rất uất ức, bị một câu ‘bạn gái kiêm mẹ đứa nhỏ’ của cô làm cảm động đến rớt nước mắt, cô rốt cuộc chịu thừa nhận quan hệ giữa bọn họ! Ôm chặt eo thon của cô, anh vô cùng mừng rỡ cười nói: “Noãn, em nguyện ý.” Anh còn chưa nói hết lời, môi của cô liền áp xuống chặn lại lời anh nói, cô nhẹ nhàng môi mỏng của anh, từng chút từng chút một, tuyệt vời lại có chừng có mực, thời điểm khi môi cô rời ra, con người tà mị của Mặc Phi Tước nhắm chặt như vẫn chưa thỏa mãn tình dục. “Em đây là đang câu dẫn anh sao?” “Phi Tước, còn lại nửa tháng này em muốn sống chung với anh thật vui vẻ, thoải mái!” Mặc Noãn hơi làm nũng con người nhìn anh thật chăm chú, chỉ thấy trông mắt của anh ngưng trệ nụ cười bên môi cũng dần dần biến mất, cô cho là anh lại đột nhiên nổi giận, lòng có một chút sợ hãi, thế nhưng anh lại đột nhiên mỉm cười, chỉ trả lời rất ngắn gọn chỉ một chữ: “Ừ!”

232. Chương 232: Phiên Ngoại 28

Đêm, Nguyệt Hắc Phong Cao (trăng mờ gió lớn – ý nói là lúc thích hợp đi làm chuyện xấu)! Kết thúc một ngày mệt mỏi mà phong phú, Mặc Noãn thỏa mãn mà đi tắm rửa, chui vào trong chăn ấm áp, sau đó uốn éo tắt đèn ở đầu giường, cũng không lâu lắm, cô đã ngủ say, không biết có một bàn tay tà ác, giờ phút này đang lặng lẽ vịn tay cầm cửa phòng cô, sau đó nhẹ tay nhẹ chân lặng lẽ chui vào phòng cô, sau lại lẳng lặng cúi xuống giày da, vớ, đồ tây, áo sơ mi, cà vạt, cuối cùng lặng lẽ chui vào chăn của cô. Mặc Noãn cảm nhận được có hơi thở đang đến gần cô, có chút không thoải mái mà nhăn mày, cử động thân thể mấy cái, nhưng hơi thở ấm áp chẳng những không có tản đi mà ngược lại càng ngày càng gần, phun lên trên mặt cô có chút nhột, theo bản năng cô giơ tay lên chụp một cái! Pằng! Mặc Phi Tước chịu đựng bị cô tặng một cái tát, đỡ khốc đỡ cười! Làm trộm quả nhiên là phải trả giá thật lớn, chỉ là cái giá này cũng quá lớn đi, mặt cô có chút đau rát! Nhưng anh vẫn không buông tha, khi da lạnh như băng chạm đến làn da ấm áp của cô thì Mặc Noãn lập tức tỉnh dậy, giơ tay lên muốn mở đèn, đôi tay đã bị Mặc Phi Tước lạnh tay lẹ mắt giữ chặt, kéo lên đến đỉnh đầu! Đôi tay dễ dàng bị một tay người khổng lồ chế được, trong lòng Mặc Noãn tràn đầy sợ hãi, hiển nhiên quên mất mình lúc này đang ở Mặc gia, một màn nhiều tháng trước thiếu chút nữa xảy ra ở trên người cô, tựa hồ lại đang diễn ra ngay trước mắt, cô muốn kêu to cứu mạng, nhưng đôi tay bị giam cầm. Đôi môi đối phương băng lãnh, trần trọc ở trên môi đỏ mọng của cô, hàm răng cô khấp khểnh, không cho đối phương có cơ hội xâm phạm, cổ họng phát ra thanh âm lâu bầu, hạ thân của cô cố gắng uốn éo, phần chân lộ ra làn da ma sát với làn da lạnh như băng của đàn ông, cô hoảng sợ, người đàn ông này, hắc hắc hắc. Hiển nhiên không có mặc y phục, không, chính xác là hắc đã cởi hết sạch! “Um.” Đối phương rõ ràng đã tính toán trước, không được, cô sắp không thể hô hấp, cô phải hít thở, cô mới vừa thở hàm răng liền mất đi chống cự, lưỡi ướt át mịn màng thừa dịp này nhanh chóng tiến thẳng vào, tùy ý mà mút vào hương vị ngọt ngào của cô, dây dưa với lưỡi tránh trái tránh phải của cô, sưng sốt làm cô chỉ có thể phát ra một tiếng chống cự mơ hồ không rõ, làm cô muốn cắn, cũng cắn không được! Mắt thấy bàn tay to của anh ta chạy quanh thân cô, dò vào áo ngủ của cô, leo lên từng chút một, cách nơi kiều ngạo của cô chỉ còn lại không tới 1cm, cô lại không phản kháng được, cả người bị anh ta ép chặt, hiển nhiên khí lực của anh ta lớn hơn cô, hơn nữa đôi tay bị anh ta khổng lồ chế, cái loại cảm giác sợ hãi khi bị cường bạo lan tràn trong đầu của Mặc Noãn, nước mắt sợ hãi của cô chảy xuống. Bỗng chốc, bóng đen dừng lại động tác xâm phạm cô, rời khỏi môi cô, trong chớp mắt cô bắt được cơ hội, nâng một cái chân lên, đá một phát! Phanh! Bóng đen bị một cước của cô quật ngã trên mặt đất, phát ra một thanh âm nặng nề vang vọng! “Mặc Phi Tước cứu mạng!” Mặc Noãn lập tức bò dậy, run rẩy nghẹn ngào kêu một tiếng, sau đó mở đèn bàn lên. Khi nhìn lại làm cô có loại kích động giận dữ đến phát điên lên! “Mặc Phi Tước!” Lại là anh

muốn xâm phạm cô, cô khóc như hoa lê trong mưa, mắt cũng giận đỏ lên. Mặc Phi Tước toàn thân trần truồng ngồi dưới đất, cau mày xoa xoa bụng bị cô đá đau, khóe miệng nâng lên nụ cười hài hước, cái cô gái nhỏ này, giữa làn ranh sống chết trong lòng nhớ đến lại là anh! “Anh tới đây!” Thanh âm của anh tà tứ mà mập mờ. Mặc Noãn nhìn tên đàn ông đặc ý cộng thêm háo sắc trước mắt, cô cảm thấy ruột gan phèo phổi của mình, dù có vá 900 mũi cũng không đủ, bởi vì, toàn bộ bị làm cho tức muốn nổ tung! “Noãn!” Nhìn ánh mắt cô như muốn giết chết anh kia, Mặc Phi Tước vô lại cười đùa, lật người từ dưới đất bò dậy, đang muốn đến gần một bước, một gói đầu liền hướng anh phi tới, anh ôm lấy. “Mặc Phi Tước anh dễ tiện!” Mặc Noãn phải cả người phát run, anh dám đóng giả tên trộm Hải Hoa (dâm tặc) tới đe dọa cô, giờ phút này, cô thật kích động muốn đem anh chôn sống! “Noãn, tôi chỉ là thấy đã em ngủ, không đành lòng đánh thức em!” Anh đi tới, bỏ gói đầu xuống đôi tay ôm lấy cô, lộ ra một bộ dạng nhận sai, đáng vẻ ngoan ngoãn, “Anh thật sự không muốn muốn đe dọa em!” “Tránh ra!” Mặc Noãn đẩy anh ra, rất tức giận, không phải cố ý sao, ai mà tin? “Noãn, làm sao em lại nhạy cảm như vậy, phòng của em trừ anh ra, còn ai dám tới?” Mặc Phi Tước lúc này mới thu lại nụ cười, loáng thoáng cảm thấy Mặc Noãn hình như đã từng bị đe dọa như vậy. Mặc Noãn nức nở cúi xuống, tránh ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của anh. “Noãn, nói cho anh biết, có phải em đã từng gặp qua chuyện này hay không?” Cô trốn tránh càng khẳng định hoài nghi của anh hơn, Mặc Noãn ngưng lại nước mắt từng giọt chảy xuống, “Không có!” “Noãn!” Anh không tin, cầm hai vai của cô, cố ép hỏi: “Anh muốn nghe lời nói thật!” Lời nói thật, lời nói thật chính là —— “Không có! Không có! Không có!” Cô hướng anh rống tựa như súng liên thanh bắn liên hồi, Mặc Phi Tước bị cô rống sững sờ sững sốt một chút! “Rầm rầm rầm!” Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến một tràng tiếng gõ cửa, thanh âm lo lắng của dì Tần truyền đến, “Tiểu thư, cô làm sao vậy?” Hai người cũng kinh hãi, nhất là Mặc Phi Tước, anh hiện tại không mảnh vải che thân, lập tức anh bò lên giường, dùng chân đạp lên người mình, Mặc Noãn không ngờ tới sẽ kinh động tới dì Tần, nhìn Mặc Phi Tước ngủ ở bên cạnh mình nhất thời sợ đến không trả lời được, ngoài cửa thật lâu không thấy cô đáp lại dì Tần gấp gáp đem cửa đẩy ra! Chỉ thấy thiếu gia đang ngủ ở trong phòng tiểu thư, hơn nữa thiếu gia đã cởi bỏ nửa người trên, y phục tiểu thư cũng có chút xóc xếch, hai người đang kinh ngạc mà nhìn mình, bà lập tức ! “Tôi tới là muốn hỏi tiểu thư có dói chưa?” Bà không được tự nhiên chuyển đề tài. “Á, chưa!” Mặc Noãn mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt, lắc lắc đầu! Dì Tần nhìn Mặc Phi Tước một cái, đem lời nói muốn thoát ra nhin trở về, thay bọn họ đóng cửa lại, vừa mới khép lại Mặc Phi Tước liền không nhin được lật người một cái làm Mặc Noãn ngã xuống, đột nhiên cửa lại mở —— Lần này, trong con người của Mặc Phi Tước ẩn chứa tình dục rõ ràng có chút nhin không được, “Dì Tần còn có chuyện gì?” “Thiếu gia, bác sĩ nói tiểu thư thân thể yếu đuối, cậu. cậu cần phải cẩn thận một chút coi chừng đứa bé nha!” Lời này của dì Tần tuyệt đối là xuất phát từ ý tốt, nhưng không ngờ lại làm khổ Mặc Phi Tước! “Ừ, tôi hiểu rõ!” Anh gật đầu lên tiếng, thật ra thì trong lòng anh so với ai khác đều rõ ràng tình trạng của Noãn cùng cực cực, cho nên anh mới nhin hơn một tháng không có đụng tới cô, tối nay đoàn tụ sum vầy, anh ở trên giường lăn qua lộn lại thế nào đều không ngủ được, thật sự là không thể nhin được nữa mới len lén chạy vào phòng của cô! “Haiz!” Dì Tần lúc này mới vui mừng khép cửa rời đi! Quay đầu lại, Mặc Phi Tước tà mị cười, cúi đầu muốn hôn đôi môi đỏ mọng của cô, lại bị Mặc Noãn nghiêng đầu né tránh. “Mặc Phi Tước, anh không rời đi, cẩn thận tôi báo cảnh sát, kiện anh tội cưỡng bức!” Cô tận lực hạ giọng, sợ lại kinh động dì Tần lần nữa, nói báo cảnh sát dĩ nhiên cũng chỉ là muốn dọa anh, nếu thật đem báo cảnh sát, mất mặt không chỉ có Mặc Phi Tước, mà cô cũng mất mặt! “Noãn, anh thật sự nhin rất khó chịu, ngoan, chỉ một lần thôi, tuyệt đối không muốn nhiều, một lần, chỉ một lần thôi mà.” Anh cũng không có tính thả cô, mà vừa cam đoan, vừa đuổi bắt đôi môi đỏ mọng làm cô tránh trái tránh phải! “Không được!” Cô tiếp tục né tránh, chính là không để cho anh được như ý. Nhưng không ngờ, miệng trốn được anh, nhưng thân thể lại không thể trốn thoát bàn tay chạy loạn của anh, không an phận dừng lại ở phía dưới cô, cưỡi xuống ngọn nguồn của cô, thoáng dùng sức, cô kêu lên một tiếng, gương mặt thoáng hồng một mảnh, “Dừng tay!” “Noãn, anh không có cưỡng bức em.” Muốn anh dừng tay, nào có dễ dàng như vậy, cô là đồ ăn đẹp đẻ ngon miệng như vậy, mà vừa vặn, anh là một con sói hoang đói khát khó nhin. “Anh vô sỉ! Mau dừng tay cho tôi!” Anh tà ác cười, lại vẫn tùy ý làm bậy, cứng rắn không được, cô liền dùng mềm mỏng, phụ nữ mà, co được dân được, “Phi Tước, cầu xin anh dừng lại được chứ?” “Không được!” Anh lộ ra đầu lưỡi, liếm vành tai xinh xắn của cô, hơi thở ấm áp khiến vành tai Mặc Noãn hơi ngứa, muốn phản kháng nhưng không còn tay, cầm thú ghê tởm này, làm sao lại có thể giãy vò như vậy a! Cô sắp phát điên, nổi điên rồi! Ý thức được mình chạy trời không khỏi nắng, Mặc Noãn đột nhiên nghĩ đến lời dì Tần nói trong lòng nảy sinh một kế, quay đầu lại đôi mắt long lanh nhìn anh, ngọt ngào cười nói: “Phi Tước, chờ một chút!” “Làm sao vậy?” Mặc Phi Tước bị buộc dừng lại nhìn cô, Mặc Noãn hướng anh cười khê mà nháy nháy mắt, “Mỗi lần đều là anh chủ động, lần này đến lượt tôi đi!” “Em?”

Mặc Phi Tước có chút kinh ngạc khó tin. “Ừ!” Mặc Noãn cũng rất kiên định gật đầu. “Come on, baby!” Anh vừa mới chuẩn bị lui thân cho cô tới, người Mặc Noãn liền lật lại, đè anh xuống, cười đến cực kỳ quyến rũ, Cô chưa bao giờ từng cười với anh như vậy, nhìn trên người cô áo ngủ xốc xếch đã lộ ra một nửa đầy đà, Mặc Phi Tước bị hấp dẫn không ngừng hầu kết ngọc nguyệt chuyển động lên xuống, hai mắt cháy bùng lên ngọn lửa, phía dưới đã sớm căng thẳng, vận sức chờ phát động! Tay nhỏ bé có chút lạnh như băng, nhẹ nhàng vuốt ve mấy cái trên lồng ngực nóng bỏng của anh, Mặc Noãn cúi đầu hôn lên người anh, một luồng sóng khoái cảm đánh úp tới, Mặc Phi Tước thoải mái rên thành tiếng! Nhìn phản ứng của anh, Mặc Noãn ngẩng đầu lên khúc khích cười nhẹ mấy tiếng, “Thoải mái không?” “Thoải mái!” Anh trả lời bằng giọng trầm thấp, khàn khàn. Mặc Noãn ngồi thẳng trên người của anh, một đôi tay nhỏ bé chậm rãi dời xuống, đụng phải phần thân đứng thẳng của anh thì tay cô co rúm lại một chút, nụ cười có chút cứng ngắc, nhưng chỉ do dự mấy giây, cô liền âm thầm cắn răng một cái, đôi tay bọc nó lại! “A. . . .” Mặc Phi Tước mất hồn kêu to một tiếng, đôi tay không tự chủ leo lên eo cô, nắm chặt, anh bị cô trêu đùa khó nhịn, máu nóng sục sôi, hận không được lập tức đắm chìm trong cô! “Noãn, đừng chơi nữa, nhanh chút cho anh!” Anh chịu không nổi cũng không muốn chơi. Nhìn bộ dáng của anh có vẻ đau đớn khó nhịn, Mặc Noãn cười càng vui vẻ hơn, cắn chặt đôi môi, đem của anh chậm rãi đưa vào trong cơ thể mình! Khi anh vào toàn bộ, cô thống khổ mà mang theo một tia hưởng thụ nhắm mắt lại, Mặc Phi Tước cười tà một tiếng, động thân một cái, càng tiến sâu hơn vào nơi ấm áp mà anh mong nhớ đã lâu. “A! Đau, đau, đau!” Đột nhiên Mặc Noãn biểu tình thật thống khổ. “Đau?” Mặc Phi Tước bị âm thanh ‘đau’ này của cô làm sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, rút người từ trong cơ thể cô lui ra ngoài, ngồi xuống. “Có phải cực kỳ đau bụng em hay không?” Anh là heo sao? Cực kỳ hôm nay vẫn chỉ là một khối thịt nhỏ, chân còn không biết ở nơi nào, dùng cái gì để đá bụng cô chứ! “Không phải, dù sao cũng rất đau, nhất định là anh làm bị thương cực kỳ yếu ớt!” Cô ôm bụng, vẻ mặt thống khổ, len lén ngắm vẻ mặt hoảng sợ của Mặc Phi Tước một cái, mím môi cười!

233. Chương 233: Phiên Ngoại 29

Anh sợ hãi vội vàng lật người bò dậy, nhặt y phục rơi tán loạn ở trên đất khoác lên người, “Noãn, em cố nhịn một chút, anh lập tức đưa em đến bệnh viện kiểm tra!” Mặc Noãn cúi đầu thiếu chút nữa không nhìn được bật cười, đối phó tiện nhân, chỉ có thể dùng tiện chiêu a! Mặc Phi Tước thấy bã vai cô đang run rẩy, bị dọa sợ tới mức sững sờ, dừng lại rồi xoay mặt cô lại phía mình, phát hiện cô đang cười, vẻ mặt hốt hoảng trong nháy mắt biến đổi, “Em gạt anh!” Đây không phải nghi vấn, mà là khẳng định! “Tôi nào có lừa anh, mới rồi thật sự rất đau!” Mặc Noãn tiếp tục giả vờ! “Thật không có lừa gạt anh? Nhưng anh nghe Bác Hải nói, phụ nữ có thai mang thai qua ba tháng là có thể sinh hoạt vợ chồng, bọn họ có thể, chúng ta tại sao không thể?” “Đông Bác Hải anh ấy kết hôn rồi à?” “Ờ hèm!” “Người phụ nữ nào lại kém may mắn dữ vậy?” “Noãn!” Mặc Phi Tước nghiêm giọng kêu cô một cái, không cho cô khinh thường bạn bè của anh như vậy, rồi sau đó lại hì hì cười. “Anh bệnh tâm thần hả!” Một lát thì tức giận, một lát lại cười. Mặc Phi Tước bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, gương mặt tuần tú lại gần, cười rất là chế nhạo, “Người phụ nữ không may mắn đó, hình như là bạn của em thì phải!” “Bạn tôi? Tôi không có bạn!” Bởi vì thân phận của cô cao quý không thể với tới, các bạn học nữ không dám đến gần cô, bạn nam muốn đến gần cô thì Mặc Phi Tước lại càng không cho phép, cho nên cô căn bản không có bạn bè gì! “Thật không có, em cẩn thận suy nghĩ một chút nữa!” Mặc Phi Tước tốt bụng nhắc nhở cô. Mặc Noãn nhăn nhó cau mày, ở trong đầu loại bỏ những người cô từng tiếp xúc qua, đột nhiên, cô nghĩ đến, “Vô Song!” Đây là người bạn duy nhất của cô! “Ừ!” Mặc Phi Tước nhếch môi lên một chút rồi gật đầu. “Cô ấy làm sao lại cùng Đông Bác Hải con thú kia ở chung một chỗ?” Mặc Noãn có chút phản hận, cái thế giới này có phải cũng quá nhỏ hay không! “Noãn, em không nên có thành kiến với Bác Hải như vậy chứ, anh ấy đối xử với Vô Song thật sự rất tốt, vì cô ấy bỏ qua cả biển hoa, em có thể yên tâm, anh ấy tuyệt đối sẽ cho Vô Song hạnh phúc!” Mặc Phi Tước vì bạn tốt giải thích. “Chớ khó đối tính xấu tham ăn, nếu vậy thì đã không gọi là chó!” Không nên trách Mặc Noãn không tin, trước đây Đông Bác Hải rất ăn chơi! “Noãn!” Mặc Phi Tước tức giận, cau chặt mày, không nghĩ tới thành kiến của Noãn đối với Bác Hải lại sâu như vậy. “Tránh ra, tôi muốn đi ngủ!” Cô đẩy tay của anh ra, quyết môi khuôn mặt nhỏ nhắn lại vì tức giận, thật cảm thấy bất hạnh thay Vô Song! “Bụng không còn đau sao?” Cảm giác cô có thể tức giận như vậy, Mặc Phi

Tức đột nhiên quay lại đề tài cũ, Mặc Noãn hít sâu một hơi, xong đời rồi! Cô xoa xoa bụng, lại giả bộ như đang vẽ bị đau, “Không còn đau nhiều nữa!” Còn giả bộ! Mặc Phi Tước âm hiểm cười cười, “Anh xoa cho em, bảo đảm một lát sẽ không đau nữa!” “Không không không không, không cần, đã không đau nữa, ngủ, ngủ đi!” Mặc Noãn vội vàng cự tuyệt, nhưng Mặc Phi Tước cũng không nghĩ buông tha cho cô, cầm cánh tay của cô, nhẹ nhàng xoay người cô lại, Mặc Noãn thoáng liếc thấy hạ thân anh sức sống bừng bừng, mãnh liệt hít một ngụm khí lạnh! “Noãn, anh đau!” Khơi lên dự vọng của anh, muốn không chịu trách nhiệm mà toàn thân rút lui, làm sao có thể! Mặc Phi Tước ôm cô, hôn lên vai thơm xương quai xanh của cô, Mặc Noãn cả người rung động lại rung động, cầu xin tha thứ: “Phi Tước, cục cưng thật sự rất yếu ớt, không chịu được anh giày vò!” “Yên tâm, anh sẽ rất cẩn thận, sẽ không làm nó bị thương.” Dự vọng đã bành trướng, anh đã sớm không thu lại được lửa nóng của mình. Hết rồi, hết thật rồi, cười giỡn không nổi nữa, Mặc Noãn thật sợ anh đã nhìn quá lâu sẽ không kiềm chế được, như vậy cục cưng sẽ gặp nguy hiểm! “Phi Tước, cục cưng thật sự rất yếu ớt, bác sĩ nói.” Ngại cô quá dài dòng, Mặc Phi Tước cường hôn môi cô, trong khoảnh khắc Mặc Noãn cũng chỉ có thể phát ra một tiếng nức nở nghẹn ngào mơ hồ không rõ, vốn là một nụ cường hôn, nhưng vì sao hôn đến cuối cùng, nụ hôn này lại biến thành một đôi nam nữ ôm nhau với nụ hôn nóng bỏng, thân thể theo bản năng kháng cự anh, nhưng mà vì sao, lúc này lại khát vọng anh, Mặc Noãn mê muội trong nụ hôn của anh, hai cánh tay dần dần quấn lên cổ anh, thậm chí từ từ túm chặt cổ anh, bàn tay nhẹ nhàng xé ra, áo ngủ của cô liền dễ dàng trượt xuống, hai thân thể kề sát nhau, như củi khô gặp phải lửa lớn, thân thể của hai người cũng đã rực rạch ngóc đầu dậy, tay của anh chạy ở quanh thân cô, cảm động vì cô động tình, cô ưm thành tiếng như mời gọi, anh không thể tiếp tục chờ đợi, vịn eo cô, động thân một cái, vừa mới tiến vào, cô đáng chết lại hét lớn! “Đau! Đau quá! Ra ngoài đi.” “Sao lại đau như vậy?” Lần này anh không thối lui, mà nhứ chặt chân mày, lại trêu chọc anh chứ gì! “Lần này là đau thật, Mặc Phi Tước em cầu xin anh mau đi ra.” Nhắm mắt lại, cô đau đến rớt ra hai giọt nước mắt. Thấy cô đau đến phát khóc, Mặc Phi Tước lần này thật sự bị dọa đến ba hồn bảy vía, vội vàng từ trong cơ thể cô lui ra ngoài, ôm thật chặt cô, trấn an cô nói: “Noãn, rất đau sao?” “Ừ.” Cô nức nở. “Chúng ta lập tức đi bệnh viện!” Anh đang muốn nhảy xuống giường, Mặc Noãn kéo tay của anh, “Hiện tại lại không còn đau quá như vậy nữa!” Hả. Anh nhìn cô, chân mày lẳng lẳng nhíu thật chặt! “Lần này tôi không có lừa anh, có thể là cái đó của anh quá lớn, cục cưng kháng nghị!” Mặc Noãn vội vàng giải thích. Mặc Phi Tước nghĩ đến lời cảnh cáo của bác sĩ, liền lựa chọn tin tưởng, cúi đầu nhìn huynh đệ của mình vẫn như cũ sức sống bừng bừng một cái, có chút kích động muốn khóc! “Ngủ đi!” Anh tự tay thay cô khép lại y phục, chịu đựng sưng đau đứng dậy xuống giường! “Anh đi đâu?” Mặc Noãn theo bản năng bật thốt lên. “Anh đi tắm nước lạnh!” “Trời lạnh như thế này, anh lại tắm nước lạnh?” Mặc Noãn buồn cười. “Nếu không thì sao đây?” “Phụ nữ của anh không phải rất nhiều ư, tìm cô nào đó giải quyết là được rồi!” Mặc Phi Tước đen mặt, neho mắt lại, bắt đầu hoài nghi cô nhóc này là cố ý khơi lên tình dục của anh, lại không cho anh dập lửa, làm cho anh khó chịu! “Ý kiến hay!” Anh chịu đựng lửa giận, tà mị cười. Mặc Noãn chẳng những không tức giận vẫn còn rất dí dỏm cười, sau đó từ trên giường đứng lên, quyn rũ vén lại tóc, chậm rãi cởi ra trối buộc bên hông mình, như có như không hiện ra trước mặt Mặc Phi Tước, “Máy điều hòa không khí hình như mở quá lớn, em hơi nóng, này, anh rót cuộc có muốn đi tắm không, không đi thì tôi đi nha!” Mặc Phi Tước thấy nhiệt huyết lại sôi trào, lửa dục bành trướng, con nhóc chết tiệt kia, cô cũng thật biết giày vò! “Oh, tôi thiếu chút nữa quên, anh cần bản không cần tắm, phụ nữ của anh lập tức sẽ tới dập lửa cho anh, vậy tôi đi!” Cô đang muốn xuống giường, Mặc Phi Tước đem lấy cô chặn trở lại, đặt tại trên giường, Mặc Noãn quạt quạt lông mi thật dài mà lẳng lẳng đưa mắt nhìn anh, chỉ thấy trong con ngươi anh, ối chà, thật có lửa lớn đang thiêu đốt! “Em, nhớ, rõ, cho, anh!” Anh cắn răng nghiêng lợi, một chữ lại một chữ rơi xuống, súng liền chống đỡ bên hông súng lại không dám vào, tư vị khó chịu này, có thể nghĩ, anh muốn đến phát điên! Buồng cô ra, Mặc Phi Tước xoay người sải bước vào phòng tắm, rất nhanh phòng tắm liền truyền ra tiếng nước chảy róc rách, cùng với âm thanh lạnh lẽo của Mặc Phi Tước “Ha ha ha!” Mặc Noãn tựa đầu vào trong chăn, cười ngất! Lần này thật không phải cô cố ý trêu hấn, là cục cưng trong bụng đang kháng nghị, đoán chừng là cục cưng muốn vì mình đòi nợ!

234. Chương 234: Phiên Ngoại 30

Năm mới năm nay hai người cùng trôi qua rất vui vẻ, bọn họ giống mọi cặp yêu nhau nồng nhiệt khác, trốn ở trong nhà mình làm hoành thánh, bao bánh trôi, sau đó đốt lửa! Thời gian vui vẻ luôn thoáng qua rồi biến mất, nháy mắt, kỳ hạn hai tháng ước định đã đến! Trong phòng bếp, Mặc Noãn đang nấu nồi canh cuối cùng cho Mặc Phi Tước! Dì Tần đi tới nhìn nhìn bụng của cô, Mặc Noãn mặc một bộ áo len mỏng ôm sát người, bụng đã lộ rõ đang mang thai, dì Tần cười cười, “Lúc này mới ba tháng mà bụng của tiểu thư đã lộ rõ như vậy, rất có thể sẽ là sanh đôi!” “Thật sao?” Mặc Noãn vui mừng cúi xuống, nếu thật là sanh đôi thì tốt rồi, như vậy cô và Mặc Phi Tước có thể chia ra mỗi người một đứa. “Tôi thấy rất giống mà!” Dì Tần gật đầu một cái, cảm thấy bụng của cô giống như đã hoài thai bốn năm tháng! “Thật!” Cô vui mừng sờ sờ bụng, làm như nghĩ đến điều gì đó, bóp trán mình một cái, “Ai nha, xem tôi ngốc quá, tôi hỏi Mặc Phi Tước một chút thì chẳng phải sẽ biết ngay sao!” “Hả.” Dì Tần sững sờ, thiếu gia cũng không phải bác sĩ, làm sao lại biết trong bụng cô có phải sanh đôi hay không. “Dì Tần dì giúp tôi coi lửa một chút, tôi đi gọi điện thoại, lập tức sẽ trở lại!” Mặc Noãn vui vẻ ra mặt đi đến phòng khách, mặc dù Mặc Phi Tước không phải bác sĩ, nhưng trong tay anh có báo cáo kiểm tra thai nhi bác sĩ đưa, ngày hôm qua cô quên hỏi! Ngồi lên ghế sa lon trong phòng khách, cô cầm máy lên gọi qua cho Mặc Phi Tước, điện thoại riêng không ai nghe, cô bấm số điện thoại ở phòng làm việc của anh, cô thư ký bắt máy máy nội bộ, “Xin chào, tôi là thư ký XX của Mặc tổng, tổng tài bây giờ đang họp, xin hỏi cô tìm ông ấy có chuyện gì sao?” “Không có gì, cảm ơn!” Gác điện thoại, cô vuốt bụng đứng lên, đầu hơi choáng váng, theo kích cỡ tăng của vòng bụng, cô cảm thấy nặng đỡ càng ngày càng có chút vất vả! “Tiểu thư, nồi canh của cô được rồi!” Dì Tần kêu nhỏ một tiếng. “Ừ!” Cô đáp lại một tiếng đi tới, lúc cùng dì Tần kê vai, cô đột nhiên cảm thấy mắt hoa lên, lão đảo mấy cái, dì Tần nhanh tay đỡ cô, lo lắng hỏi, “Tiểu thư, cô làm sao vậy, có phải cơ thể không thoải mái hay không?” “Không sao!” Cô đứng vững, nhìn dì Tần nhớn cười, “Mới vừa rồi chỉ là trượt chân thôi.” “Vậy à!” Dì Tần lại thở phào một cái, chợt thót tim mà đổ mồ hôi, “Tiểu thư, bây giờ cô đang mang bầu, đi bộ cũng không thể qua loa, sàn phòng bếp dính đầy dầu mỡ trơn trượt, về sau cô cũng đừng vào bếp nữa! Ngay cả lên lầu xuống lầu cũng nguy hiểm, giờ trời lạnh, đúng lúc này cô liền ngoan ngoãn ở trong phòng, dưỡng thai cho tốt đi!” “Dì Tần, mỗi ngày sống ở trong nhà, tôi không buồn chết mới là lạ!” Mặc Noãn có chút làm nũng mà vĩnh viễn đôi môi đỏ mọng, kéo tay của dì. “Phi phi phi phi!” Nghe chữ chết, dì Tần liên tục phi phi mấy tiếng, sau đó cầm tay Mặc Noãn, nghiêm mặt nói: “Tiểu thư lúc này đã gần sang năm mới, đừng nhắc tới chữ xui quấy này!” “Ha ha!” Mặc Noãn nhẹ nhàng cười, cảm thấy dì Tần quá nhạy cảm! “Tiểu thư, canh này là hầm cho thiếu gia!” Dì Tần cười híp mắt hỏi. “Ừ.” Mặc Noãn nâng khoe môi cười sượng sùng, nhưng dì Tần không hề chú ý tới, nhẹ nhàng buông tay cô ra, xoay người thay cô múc canh vào trong bình thủy, xách tới cười ha hả, nói: “Tiểu thư, thấy cô và thiếu gia ân ái như vậy, bà già này thật vô cùng vui vẻ!” “Dì Tần!” Mặc Noãn nhìn bà ấy, có nỗi khổ khó nói! “Được rồi, tiểu thư mau cầm đi đi, nếu không thì sẽ không kịp gặp thiếu gia!” Giờ cũng sắp đến giờ cơm trưa rồi, dì Tần cầm bình thủy nhét vào tay Mặc Noãn. “Ừ!” Cô gật đầu nhận lấy. “Đi đường cẩn thận, đi sớm về sớm!” Dì Tần dặn dò, lại gật đầu lần nữa, Mặc Noãn xách theo bình canh xoay người trở về phòng khách mặc thêm áo khoác, xong bước ra cửa! “Lão gia người có thấy không, hiện tại thiếu gia và tiểu thư quả thật rất hạnh phúc, người có thể yên tâm rồi!” Dì Tần vui mừng nhủ thầm! Mặc Noãn đi tới dưới lầu cao ốc Mặc thị, cô ngẩng đầu ngắm nhìn một cái, trước mắt là một tòa nhà cao tầng, cảm thấy có chút chóng mặt, cô vội lắc lắc đầu, trong lòng không khỏi than thầm, thời gian thấm thoát thoi đưa thoáng cái đã tám năm, lại giống như xa cách cả đời người, tòa nhà này cũng đã không phải là tòa nhà cô quen thuộc, nó so với cao ốc cũ kia cao hơn rất nhiều, cũng bề thế hơn rất nhiều! Vật đổi sao dời, nhưng vì sao lòng của cô không thể thay đổi chứ? ! Một cơn gió lạnh thổi đến, cô xiết chặt cổ áo, hít một hơi đang muốn đi vào, đột nhiên nghe tiếng gọi, thì theo bản năng cô quay đầu lại, thật kinh ngạc, “Triển Dật?” Tại sao anh ta lại ở chỗ này? “Noãn!” Khóe mắt Cố Triển Dật còn chút bầm tím đi tới, ôm bả vai Mặc Noãn, về mặt hối hận, “Noãn, thật xin lỗi, ngày đó anh uống rượu say, mới có thể có hành vi không an phận đối với em, em tha thứ cho anh nhé!” Uống rượu say sao? Mặc Noãn hơi nhún mày, ngày đó miệng anh xác thực có mùi rượu, nhưng cũng không nồng, chỉ là nhàn nhạt, không quá một ngụm, say sao? Không đến nỗi... “Triển Dật, bọn họ không làm gì anh chứ?” “Không có!” Cố Triển Dật lắc đầu, thấy cô còn quan tâm mình như vậy, thì trong lòng nhất thời vui vẻ, “Noãn, em không có giận anh đúng không?” “Em.” Mặc Noãn không biết nên đáp lại như thế nào, mấy ngày nay cô căn bản là không nghĩ tới anh, đã sớm đem mấy chuyện này quăng ra sau đầu! “Noãn, anh biết ngay em tốt nhất, hiểu anh nhất, anh cam đoan với em về sau sẽ không bao giờ phạm phải sai lầm như vậy nữa!” Quá mức kích động, Cố Triển Dật ôm lấy cô. “Triển Dật,

anh ôm làm đau em!” Nói chính xác ra là anh ép bụng của cô, Mặc Noãn đẩy đẩy anh, Cố Triễn Dật lúc này mới buông cô ra. Mặc Noãn thở gấp, hỏi: ” Triễn Dật, làm sao anh lại đến nơi này?” “Hả, anh lái xe ngang qua đây, vừa đúng lúc nhìn thấy em.” Anh nói quanh co, biểu lộ có chút mất tự nhiên. Mặc Noãn nhàn nhạt ‘à’ một tiếng, cho dù biết anh đang nói dối, cũng không nói gì, nắm chặt bình thủy trong tay. “Còn em, em ở nơi này làm gì?” Cố Triễn Dật liếc bình thủy của cô một cái, trong lòng có chút khó chịu, nhưng cũng không biểu hiện ra. “Em. Em mang canh nóng tới cho anh trai em!” Đây là lần đầu tiên ở trước mặt người khác cô thừa nhận Mặc Phi Tước là anh của cô, rất không được tự nhiên! “Anh ta có thể có một cô em gái tốt như em vậy, thật là có phúc, phải tu ba đời mới có được!” Trong giọng điệu Cố Triễn Dật rõ ràng lộ ra vị chua, đố kỵ nồng nặc. “Triễn Dật!” Mặc Noãn nắm bình thủy thật chặt, ánh mắt nhấp nháy nhìn anh ngay cả hai chữ ‘chia tay’ cũng vướng ở trong cổ họng, để nói ra cần có dũng khí rất lớn, cô đang cố lấy dũng khí. “Em mau vào đi, bên ngoài này trời lạnh!” Cố Triễn Dật mở miệng cắt đứt lời cô..., thay cô quần lại khăn quàng cổ. “Ừ!” Mặc Noãn khổ sở nhăn mặt, cô không thể nói ra miệng, cô có thể thấy rất nhiều điểm không phù hợp! Không khí không phù hợp vậy! Vốn là đang xách bình thủy theo, cô lấy nó đem đặt ở trước ngực, nhìn Cố Triễn Dật một cái, rồi ôm bình đi. Đi một đoạn đường, cô cảm thấy hai chân như nhũn ra, rất chóng mặt, cô lấy tay vỗ vỗ trán, nhưng đầu vẫn còn rất choáng váng! “Noãn!” Cố Triễn Dật kêu cô, cô quay đầu lại nhìn anh, trước mắt trời đất như quay cuồng, nhìn cô giống như say thân thể lão đảo, Cố Triễn Dật bước một bước dài chạy tới, ngay trước lúc cô ngã xuống thì anh đã lạnh tay lẹ mắt ôm lấy cô! “Noãn! Noãn! Noãn!” Anh kêu cô mấy tiếng liền, cô nghe nhưng không trả lời được, trong hỗn loạn cô ngất xỉu đi, nhắm mắt lại ít giây, ánh mắt của cô nhìn bình thủy rơi vãi đầy đất, nhìn canh nóng sôi nghieng rơi vãi ra ngoài, cô khổ sở có chút muốn khóc, đây chính là tâm huyết cả một buổi sáng của cô mà! “Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi?” Ngồi ở một bên cùng Mặc Noãn chờ nhận báo cáo Cố Triễn Dật lo lắng dò hỏi. Bác sĩ cầm phim chụp nhìn, lại nhìn bọn họ, để phim chụp xuống, tay tạo thành chữ thập đặt lên bàn, nhìn Mặc Noãn nói: “Trước mắt, em bé rất khỏe mạnh.” “Em bé? !” Quá mức giật mình, Cố Triễn Dật nhìn Mặc Noãn con người của anh mở to giống như chuông đồng loại lớn, bạn gái của anh vậy mà hoài thai con của người khác, khó trách, khó trách. . . “Triễn Dật, chờ lát nữa em sẽ giải thích với anh sau được không?” Mặc Noãn rất bình tĩnh nhìn anh, không hy vọng anh chất vấn ở trước mặt bác sĩ, hay cãi lộn với cô, kích thích đến bác sĩ là chuyện nhỏ, kích thích đến cục cưng mới là chuyện lớn! Vò đầu bứt tóc, Cố Triễn Dật phối hợp gật đầu. “Tiểu thư, từ lúc nào cô bắt đầu xuất hiện hiện tượng choáng váng đầu?” Bác sĩ hỏi. Mặc Noãn nghĩ nghĩ một chút, “Gần đây, khoảng chừng hơn một tháng đi!” “À!” Bác sĩ hơi gật đầu. “Sao vậy, bác sĩ có phải là thân thể của tôi xuất hiện tình trạng gì hay không?” “Haiz!” Thầm than một tiếng, bác sĩ đẩy đẩy gọng kính, “Tiểu thư, tôi đề nghị cô tốt nhất bỏ đứa nhỏ này đi!” Bỏ cục cưng sao? Nghiêm trọng như thế sao! Mặc Noãn như bị sấm sét giữa trời quang mà sững sờ, nói không ra lời. “Tiểu thư, xin thứ cho tôi nói thẳng, thể chất cô căn bản cũng không thích hợp sinh con, hiện tại em bé mới hơn ba tháng, cô liền bắt đầu xuất hiện hiện tượng ngất xỉu, nếu không mau bỏ đứa bé này, đừng nói đứa bé không chịu nổi, tánh mạng của cô cũng khó giữ được!” Bác sĩ nói xong ý vị sâu xa, Mặc Noãn chỉ cảm thấy như bầu trời đổ sập xuống, nước mắt rất nhanh liền làm mờ hồ tầm mắt, cô nhìn không thấy con đường tương lai, cô cũng chỉ muốn nắm chặt hi vọng trước mắt. “Không, tôi không thể nào bỏ đứa bé này!” Cô vỗ bàn, nước mắt giọt ngắn giọt dài rớt xuống! “Noãn!” Không chỉ vị bác sĩ trung niên bị giật mình, Cố Triễn Dật ngồi ở một bên cũng bị hành vi đột ngột của cô dọa đến đứng bật dậy! “Tiểu thư, tôi cũng là vì sức khỏe của cô!” Vị bác sĩ tốt bụng có loại cảm giác bị sét đánh, ông ta nhìn Cố Triễn Dật, “Tiên sinh, anh khuyên nhủ bạn gái của anh đi!” Cố Triễn Dật đang muốn mở miệng, Mặc Noãn xoay người sải bước đi! “Noãn!” Cố Triễn Dật đuổi theo, Mặc Noãn đi rất gấp rất nhanh, anh đuổi theo một đoạn đường thật dài mới chặn được cô lại, ngăn ở phía trước ôm chặt lấy cô, Mặc Noãn không có đẩy anh ra, mà gục trên bả vai anh khóc thút thít, cô cần khóc lớn một chập để tiếp nhận sự thật này! Cố Triễn Dật để cho cô khóc một hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng, “Noãn, bỏ đứa bé này đi!” Không —— Cô đột nhiên trừng lớn mắt, đẩy Cố Triễn Dật ra, hơn nữa hung ác nhìn anh chằm chằm, như nhìn chằm chằm kẻ thù không đội trời chung, ánh mắt quá mức sắc bén, Cố Triễn Dật không rét mà run!

235. Chương 235: Phiên Ngoại 31

“Em dù chết cũng không thể bỏ đứa bé này!” Nước mắt lã lã chảy xuôi, Mặc Noãn gần từng tiếng, tỏ rõ quyết tâm vững chắc không thể lay chuyển của cô. ” Noãn, em nghe không hiểu lời của bác sĩ sao? Đứa bé này dù thế nào cũng không giữ được, nghe lời đi, bỏ nó đi, điều dưỡng sức khỏe thật tốt, chờ dưỡng tốt thân thể vẫn có cơ hội sinh mà!” Cố Triễn Dật vừa dụ dỗ, vừa đến gần cô, Mặc Noãn giống như chịu kích thích lớn, ôm đầu hét lên! “A ——” Cố Triễn Dật bịt chặt lỗ tai, mày nhíu lại, cho đến khi cô không còn la nữa anh mới bỏ tay xuống, chân mày đang nhíu chặt hơi giãn ra, nhìn cô ngồi chồm hổm trên mặt đất co rúm thành một khối đang khóc thầm, ngó chừng dãy hành lang một cái, thấy không ai qua lại anh mới nhỏ giọng, đáng vẻ như rất sợ mất mặt! “Noãn!” Anh ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng xoa xoa đầu cô, “Nghe lời đi, anh không muốn em gặp chuyện gì!” “Tại sao?” Mặc Noãn nức nở nói. “Cái gì tại sao?” Cố Triễn Dật sững sờ, chợt giải thích: “Chỉ bởi vì anh yêu em thôi!” Cô bé ngốc. “Tôi rất cuộc làm sai cái gì? Tại sao ông trời trừng phạt tôi như vậy, muốn trừng phạt thì trừng phạt một mình tôi đi, con tôi vô tội mà, tại sao ông không chịu buông tha nó chứ, tại sao? Tại sao?” Cô níu lấy quần áo Cố Triễn Dật, nước mắt rơi tí tách chất vấn nói. ” Noãn, em đừng kích động!” Cố Triễn Dật gạt tay cô đang níu lấy anh quần áo, lo lắng giải thích, “Em rất tốt, lỗi gì cũng không có, đáng chết là ông trời mù mắt kia!” “Ồ ồ.” Mặc Noãn ngơ ngác nhìn anh ta, cô thật khó chịu, thật khó chịu, ngũ tạng lục phủ như bị đảo lộn, xoay tròn, đau đến á khẩu, ngoài nước mắt cô không tìm được cách nào khác thổ lộ nỗi lòng. Cố Triễn Dật lại không dám kích thích cô, cũng không biết nên làm sao để an ủi cô, chỉ có thể không ngừng ôm chặt cô, để cho cô khóc cho đã, tốt nhất là có thể khóc đến rớt cái nghiệt chủng trong bụng ra, như vậy, anh liền an tâm! Màn đêm buông xuống, đèn muôn màu rực rỡ thấp lên! Một chiếc xe BMW dừng ở cách biệt thự Mặc gia không xa, sau khi xe dừng lại, Cố Triễn Dật thấy Mặc Noãn không có phản ứng, nhắc nhở cô một câu, ” Noãn, đến rồi!” “Hả!” Cô hoảng hốt lấy lại tinh thần, nhàn nhạt đáp lại anh ta tiếng cảm ơn rồi đẩy cửa xe ra đang muốn xuống xe, đột nhiên Cố Triễn Dật đưa tay cầm cánh tay cô, cô quay đầu lại, môi của anh cũng thuận thể rơi xuống, ở trên trán cô hôn một cái, Mặc Noãn có chút ghét bỏ mà chau mày, mặt cũng không biến sắc nói: “Đi đường cẩn thận!” “Noãn, anh sẽ đợi em một lát!” Cố Triễn Dật thâm tình ngắm nhìn cô nói. Mặc Noãn mệt mỏi thở than, đang muốn nói chia tay, Cố Triễn Dật đột nhiên chặn lời cô..., mắt nhìn phía trước mặt, “Anh em!” Mặc Noãn trong lòng cả kinh, quay đầu mà nhìn lại, chỉ thấy phía trước đèn xe chiếu sáng một người đứng cứng ngắc, không thấy rõ thái độ của anh, chỉ là từ thân thể hết sức căng cứng của anh để phán đoán, anh hẳn là đang tức giận, hơn nữa vô cùng tức giận, chắc anh nhìn thấy Cố Triễn Dật mới vừa hôn cô! Mặc Noãn sợ hãi, nhưng chỉ một chút thôi, cô đẩy cửa xe ra thản nhiên đi xuống. “Noãn!” Cố Triễn Dật kêu cô một tiếng. Mặc Noãn quay đầu nhìn anh, cười đến ngọt ngào cùng hạnh phúc, “Triễn Dật, hôm nay em chơi rất vui, cảm ơn anh.” Hả. Cố Triễn Dật giật mình, Mặc Noãn hướng anh nháy mắt, anh hiểu ý cô, cố nín nụ cười gượng gạo làm hằn lên nếp nhăn trên mặt. “Hẹn gặp lại!” Mặc Noãn ngọt ngào hướng anh ta phát phát tay. “Gặp lại sau!” Tay Cố Triễn Dật lại có chút cứng nhắc gờ không lên. Đưa mắt nhìn anh ta lái xe rời đi xong, Mặc Noãn mới quay đầu lại nhìn về phía Mặc Phi Tước, nhìn một hồi lâu thấy anh cũng không nói chuyện, cô dứt khoát âm thầm trở về biệt thự! Trong phòng khách, dì Tần nhìn thấy cô lập tức nhỏ giọng, chỉ thiếu mỗi niệm a di đà Phật, bước nhanh tới kéo cánh tay cô, “Tiểu thư, cô cuối cùng cũng trở lại, thiếu gia mới vừa rồi phát giận thật lớn, thật là muốn hù chết người!” Dì Tần vỗ vỗ ngực chưa hoàn hồn, hỏi: “Tiểu thư, cô không phải đi đưa canh cho thiếu gia sao, thế sao lại không có?” “Dì Tần tôi hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một lát, để hôm khác hãy nói!” Mặc Noãn gượng cười nói. “A, cô bình an trở về là tốt rồi, đợi lát nữa giải thích rõ một chút với thiếu gia, cậu ấy thật là bị cô dọa sợ chết khiếp luôn!” Lời này, làm Mặc Noãn kích động phát khóc, nhưng bị cô nhìn xuống, xoay người cái gì cũng không nói, trực tiếp đi lên lầu! Cô chân trước vừa mới vào nhà, phía sau liền truyền đến một tiếng tiếng đóng cửa kinh thiên động địa, Mặc Noãn kinh sợ nhắm chặt mắt, nhưng cũng không quay đầu lại, cởi áo khoác xuống, đang muốn lên giường nghỉ ngơi, cánh tay đột nhiên bị một lực lớn nắm chặt. “Em hôm nay đi đâu vậy?” Trong lời chất vấn rõ ràng ẩn chứa lửa giận nồng đậm. “Buông tay!” “Anh hỏi em hôm nay đi đâu?” Cô lãnh đạm trốn tránh, làm Mặc Phi Tước không tự chủ nâng cao đề-xi-ben. “Tôi rất mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, có gì ngày mai lại nói!” Cô lúc này mới xoay người, cúi thấp đầu giữa giữa cánh tay bị anh giữ chặt, nhưng Mặc Phi Tước không những không buông tay mà còn nắm chặt hơn, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm cô, tức giận đến sùi bọt mép cắn răng nghiêng lợi, cô đây là thái độ gì? Cái tên ăn bám yếu ớt đó thật có mị lực lớn như vậy sao, làm cho cô gặp mặt một lần, liền mất hồn! Đề ép lửa giận trong lòng anh nhả nài hỏi lại lần nữa, “Hôm nay em cùng anh ta đi ra ngoài làm gì vậy?” “Xấu xa!” Mặc Noãn không sợ hãi ngược lại nhìn chăm chăm

anh, cũng cắn chặt hàm răng, chẳng lẽ đi gặp bạn trai cũ nhất định chính là đi thuê phòng sao? Không chỉ một lần giãy giụa nhưng vẫn không thoát, cô phiền não mở miệng, “Anh ấy mời tôi ăn bữa tối, làm bạn bè tôi chẳng lẽ không thể nhận lời sao?” “Người khác thì có thể, nhưng riêng anh ta thì không được!” Thái độ Mặc Phi Tước rất kiên quyết, bởi vì cái tên đàn ông này không những là bạn bè, mà còn là bạn trai cũ của cô, cái này kêu anh làm sao mà yên tâm được! “Mặc Phi Tước tôi thật sự vô cùng mệt mỏi, mời buông tôi ra có được không, tôi muốn đi ngủ!” Mặc Noãn chợt cảm thấy đầu có chút hỗn loạn, không muốn tiếp tục gây gổ cùng anh nữa, sợ mình sẽ chịu đựng không được mà gục ngã trước mặt anh, nếu như bị anh biết thân thể của cô không thích hợp mang thai, anh nhất định bất chấp tất cả, ép cô bỏ đứa bé đi! Không! Cô đã mất đi một đứa rồi, cô không thể lại mất đi một đứa nữa, cô không thể chịu nổi cú sốc như vậy, tuyệt đối không thể! “Ăn cơm mà mất cả một ngày sao?” Mặc Phi Tước cười lạnh châm chọc nói. “Chúng tôi còn đi dạo phố nữa!” Mặc Noãn tìm cái cớ, chỉ hy vọng anh có thể nhanh một chút thả cô ra, cô thật mệt chết đi, mệt chết đi được. “Đi dạo phố?” Con người Mặc Phi Tước bỗng chốc trở nên lạnh lùng, khuôn mặt tuấn tú sập lại gần cô, từ trong hàm răng tràn đầy bất mãn: “Em thật đúng là dám mang tánh mạng cục cưng ra đùa sao! Cái tên kia rốt cuộc có bản lĩnh gì, có thể làm em mê mẩn thần hồn điên đảo, hả?” Phiền! Mặc Noãn cảm thấy anh thật là phiền! “Cục cưng không sao, anh có thể yên tâm!” Ánh mắt Mặc Noãn sáng quắc, đen láy, khiêu khích nhìn anh — “Mặc Phi Tước tôi hiểu rõ anh rất coi trọng đứa bé này, tôi cũng vậy, cho nên anh có thể yên tâm, tôi cho dù mạng của mình không cần cũng sẽ bảo vệ nó bình an. Tôi cũng biết rõ anh chẳng qua là muốn dùng đứa bé làm cái cớ, muốn hạn chế tự do của tôi, anh tại sao lại như vậy? Mặc Phi Tước, loại cảm giác này chắc là không dễ chịu gì, thấy người khác đêm hôm khuya khoắt đưa tôi về trong lòng anh rất không thoải mái chứ gì? Cần gì phải tự làm mình mệt mỏi như vậy, dù sao anh cũng biết lòng tôi không thuộc về anh, hãy để tôi đi đi!” Ý vị khiêu khích quá nặng, Mặc Phi Tước đột nhiên giác ngộ hình như là mình quá nhạy cảm trách lầm cô, bác sĩ đều nói, thân thể của cô căn bản chịu không được vận động, biết cô chắc là do giận dữ, Mặc Phi Tước chậm rãi buông tay cô ra, trong mắt thu lại tức giận, anh nhân nhậ nói: “Noãn, anh không hỏi nữa, em trở về là tốt rồi, nghỉ ngơi sớm một chút đi!” Anh như vậy thật làm cho Mặc Noãn cảm thấy rất không thoải mái, nhắm mắt lại, cô xoa xoa mi tâm đau nhức, “Mặc Phi Tước, tiếp tục như vậy chúng ta chỉ càng nhìn nhau càng thêm chán ghét, không bằng đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay.” Lời của cô còn chưa nói hết đã bị Mặc Phi Tước ôm chặt lấy, hôn cô thật sâu, nụ hôn này so bất kỳ một nụ hôn nào trước kia đều điên cuồng hơn nhiều, cạy ra hàm răng đang cắn chặt của cô, cắn nuốt thần kinh cô không chịu nổi một kích, Mặc Noãn dùng sức dù tức giận cũng không thể lay chuyển anh chút nào, đôi tay bị anh giữ thật chặt vòng vào trong ngực, bên hông bị cái tay còn lại của anh ôm thật chặt, đại não phút chốc trống không, cho đến khi cô cũng không thể thở nổi, rốt cuộc anh mới thả cô ra! Pằng! Một bàn tay nhấn tâm tát mạnh lên khuôn mặt lạnh lùng của anh, rất nhanh hiện ra mấy dấu tay hồng hồng, Mặc Noãn vuốt đôi môi sưng đỏ của mình, thở hổn hển giọng cảm hận: “Mặc Phi Tước, anh khốn kiếp!” Mặc Phi Tước không cảm thấy đau, chỉ liêu mạng ôm cô, dùng cái trán chống đỡ cô, giận quá hóa cười, “Noãn, anh thích em mắng anh cảm thú hơn!” Từ này mới phù hợp với hình tượng của anh hơn! Bị anh trêu đùa, Mặc Noãn có chút dở khóc dở cười, anh không biết, cô phải dùng hết sức lực giận dữ toàn thân mới thốt ra được lời nói tuyệt tình kia, thế nhưng anh không giận? Còn mặt dày vô sỉ cái chính rằng cô mắng chưa đúng! Cô thật không biết nên làm sao với anh bây giờ! Cô cũng đã sắp không nhận biết Mặc Phi Tước trước mắt này, anh trước kia làm cho cô không yêu, không hận, nhưng bây giờ chính anh, trừ bỏ yêu vẫn là yêu, nhưng yêu này so với hận khổ cực hơn mấy nghìn, mấy vạn lần! “Không phải kêu mệt sao? Ngủ đi!” Anh lại hôn lên trán cô, nước mắt của cô cũng không khống chế nổi rơi xuống, hít hít mũi, cô nói: “Mặc Phi Tước, hai tháng kỳ hạn đã đến!” Cả thân thể anh cứng lại! “Thả tôi đi!” Ngẩng đầu lên, cô đưa hai mắt đắm lệ nhìn anh, chỉ thấy mắt anh như hồ nước lạnh sâu không thấy đáy nhấp nháy mấy cái! “Noãn, em thật không thể không đi sao?” Sâu kín lóe lên trong ánh mắt có một cỗ nồng tình khó tan, anh chăm chú nhìn cô chăm chăm, giống như không tin cô thật sẽ tuyệt tình như vậy. “Ừ!” Dời ánh mắt, Mặc Noãn cũng cố lòng mình một chút gạt đầu, lần này cô thật sự không thể không đi! Nghĩ đến có thể sẽ xa nhau, cô liền làm thế nào cũng khống chế không được nước mắt... Cô cũng muốn để lại cho anh một nụ cười đẹp nhất, nhưng cô cười không nổi, thật cười không nổi, tâm đau đến hốt hoảng! “Anh cho rằng hai tháng này em thấy được anh vì em nỗ lực thay đổi, sẽ yêu anh dù chỉ một chút xíu, không nghĩ tới anh vẫn không giữ được lòng của em!” Giọng nói nhân nhậ, giọng mũi có chút nặng, là bởi vì cổ họng anh rất khô, lỗ mũi chua xót, hai tháng này anh còn nghĩ hết biện pháp để dỗ cô vui vẻ, dù mệt mỏi cũng sẽ cố dành thời gian nghỉ ngơi đi theo cô, dù mệt mỏi cũng sẽ đối với cô cười thật vui vẻ, nhưng cho dù như vậy anh vẫn thất bại! Lòng của cô, không có ở bên anh!

236. Chương 236: Phiên Ngoại 32

Tước Nỗan yêu: cả đời này tôi chỉ cảm tù một mình em 24: giấc mộng Mặc Nỗan chậm rãi ngẩng đầu lên, nữa cẩn thận nhìn rõ mặt của anh, chỉ thấy khuôn mặt tuần tú của anh căng thẳng sau đó một trận xanh trắng thay thế, cô âm thầm siết chặt ngón tay, đầu óc hỗn loạn lại hôn mê một hồi, cô lão đảo mà lui mấy bước, rồi ngồi lên ở bên mép giường, nước mắt làm thế nào cũng không ngừng được —— “Khi nào thì đi, tôi tiễn em!” Giọng điệu nói thật sâu, Mặc Phi Tước đem nước mắt ẩn trở về trong mắt! “Sáng mai!” Lau lau nước mắt, cô nức nở nói. “À” Anh thất hồn lạc phách mà đáp ứng một tiếng, miễn cưỡng cười một tiếng, “Vậy em nghỉ ngơi sớm một chút đi!” Anh xoay người, Mặc Nỗan nhìn bóng lưng của anh, một đôi bàn tay nhỏ nhắn trắng bệch tiến vào trong chăn, tìm đầu đến mức giống như là muốn nứt ra, mắt thấy bóng lưng của anh sắp hoàn toàn biến mất, cô khàn khàn kêu anh, “Mặc Phi Tước!” Anh quay đầu lại, gương mặt mất mát hiện ra một tia hi vọng! “Có thể thả tôi tự do đến cùng hay không?” Mặc Phi Tước nhăn mặt cau mày, ngón tay tái nhợt run rẩy một chút. “Anh yên tâm sau khi sinh đứa bé, tôi sẽ bảo người mang đến trả lại cho anh, anh không cần phải mỗi ngày phách người giám thị nhất cử nhất động của tôi, tôi sẽ không chạy trốn nữa đâu!” Anh lẳng lặng mà nhìn cô rất lâu, trong con ngươi sâu là đau đớn vô tận cùng bàng hoàng, cô nhất định phải tuyệt đường như vậy, ép anh chết tâm mới thôi sao? Trong nháy mắt khi nước mắt chảy xuống, anh đã xoay người đi, khuôn mặt tuần tú khóc đến mức mi tâm run rẩy dữ tợn có chút giống là đứa trẻ bị người vứt bỏ! Đúng vậy, anh vẫn là bị người vứt bỏ, khi còn bé bị cha mẹ vứt bỏ, hiện tại lại bị cô gái yêu mến vứt bỏ! Có lẽ, đây chính là mạng của anh! Tìm một mảnh căn cỗi, nước mắt thê lương, theo khóe mắt, ở giữa má anh trượt xuống từng viên một. Mặc Nỗan cũng chuyển mặt đi, hai người đưa lưng về phía nhau mà khóc một hồi, anh cất bước đi ra cửa, trở tay đóng cửa lại cho cô và trong nháy mắt đó, anh đã gạt đầu đáp ứng một tiếng, “Ừ!” Cảm ơn. Mặc Nỗan im lặng mà lẩm nhẩm một tiếng, nhìn cửa chính khép chặt, khóc đến độ khóc không thành tiếng, đau lòng muốn chết đi! Lần này cho dù cô không muốn rời đi, cũng không được rồi! Đêm, rất khuya rất khuya. Đêm, rất yên tĩnh rất yên tĩnh. Giống như ngay cả rơi thanh âm kim rơi, cũng có thể nghe rõ ràng. Trong bóng tối, có một bóng người ngồi co rúc ở trên đất, mượn ánh trăng ngoài cửa sổ tiến vào, anh lẳng lặng đưa mắt nhìn dây chuyền Lam Bảo Thạch trong tay mà mất hồn! Đây là anh dùng khoản tiền thứ nhất do mình kiếm được mua cho Mặc Nỗan! Lúc khoảnh khắc cầm được tiền, tất cả suy nghĩ trong đầu của anh đều là cô ấy, chỉ muốn đem số tiền kia mua đồ ở trên người cô ấy! Anh vĩnh viễn cũng không quên, khi anh đưa sợi dây chuyền này cho cô ấy thì khi đó cô ấy rất hưng phấn và kích động! Giơ tay lên, anh sờ sờ gò má trái của mình, phía trên đó dường như còn lưu lại dư âm cánh môi ấm của cô ấy. Anh không cho phép bất kỳ chàng trai nào đến gần cô ấy, chỉ muốn chiếm cô thành của riêng mình, cô ấy không vui, chân mày của anh cũng không tự chủ được mà nhíu lên, cô ấy vui vẻ, khóe miệng của anh cũng sẽ không tự chủ mà hất lên, cô ấy khóc, anh luôn theo thói quen mà ôm cô vào lòng, cùng khổ sở với cô ấy, tại sao anh lại không sớm một chút ý thức được điều này, và nhiều năm qua người anh yêu là Nỗan, anh có thể mất đi Uyển Nhu, nhưng anh không thể không có Nỗan! Nếu thời gian có thể quay lại một lần thì tốt biết bao nhiêu, như vậy anh cũng sẽ không chịu trách nhiệm với Uyển Nhu, sẽ không làm thương tổn Nỗan! Đau khổ mà nhắm mắt lại, nước mắt trôi thẳng xuống, anh đột nhiên lật người bò dậy, ném dây chuyền cầm trong tay ra ngoài cửa sổ, anh muốn bỏ đi quá khứ, lần này đổi lại là anh đợi cô ấy, đợi cô ấy hồi tâm chuyển ý. Khóc bao lâu cô cũng không có để ý, khóc cho đến khi mệt mỏi, không còn hơi sức thì Mặc Nỗan mới nằm lên giường, đầu óc hôn mê nên cô rất nhanh ngủ thiếp đi! Cô gặp một giấc mộng, một giấc mộng đã bị cô cố ý quên lãng hai mươi năm! Ngày đó, bên ngoài bão tuyết rơi xuống trắng xóa, Mặc lão mang về một cậu bé cao hơn cô rất nhiều, muốn cô gọi cậu ấy: anh trai Cô cẩn thận quan sát cậu bé, trời lạnh như vậy, nhưng anh chỉ mặc một cái T Shirt thật mỏng, đôi dép lê đã rách nát, trên mặt cũng là bẩn thỉu, đôi môi bị đông cứng đến xanh, hai gò má đỏ bừng hiển nhiên là bị lạnh đến không chịu được, lúc ấy cô rất chán ghét mà nói một câu: “Con mới không cần tên ăn xin làm anh trai của con!” Mặc lão rất tức giận, nhưng cậu bé lại không có chút phản ứng nào, chỉ là đem một đôi con ngươi an tĩnh lấp lánh đưa mắt nhìn cô, con ngươi sâu kín gọn sáng giống như là ngăm ở trong nước tuyết, trong suốt không bụi bặm! Cô lúc đó còn trẻ tuổi nên hoàn toàn không tưởng tượng nổi có một ngày, mình sẽ luân hãm vào trong con ngươi tuyết trần của anh, sa chân vào vũng bùn, không cách nào tự kiềm chế. Đó là bọn họ mới gặp gỡ, cô không thích anh, cho nên chưa từng mở miệng gọi anh một tiếng anh trai! Lật

người, mặc lại đang tiếp tục. “Chúng ta mới không cần cùng em gái của tên ăn xin làm bạn!” Bởi vì có một anh trai là tên ăn xin, nên cô bị kỳ thị, mấy đứa bạn trước kia chơi với cô rất tốt cũng đều cười nhạo cô, cảm thấy làm bạn với cô rất mất mặt, thậm chí có người đẩy một cái, đẩy cô ngã ở trong tuyết, hơn nữa ha ha cười nhạo và nói. “Tôi không phải tên ăn xin.” Cô rưng rưng giải thích. “Mày không phải là tên ăn xin, nhưng anh mày là tên ăn xin, cho nên mày chính là tên ăn xin, tên ăn xin thôi, cách xa chúng tao một chút!” Con nhỏ béo đó cười nhạo cô, chán ghét mà đá cô một cước. “Tôi không phải tên ăn xin, tôi không phải!” Cô khóc oa lên một tiếng. “Tên ăn xin thôi, mau rút!” Con nhỏ mập đá cô một cước ngã ở trong tuyết, nhưng cô cố chấp không chịu rời đi. “Tên ăn xin không chịu đi thì làm thế nào?” Con nhỏ mập đó hỏi mấy đứa khác. “Chúng ta dùng tuyết đập nó!” Có đứa đề nghị. “Được!” Nói hành động liền hành động, bốn năm đứa con nít nắm tuyết trên đất lên, đập tới phía Mặc Nỗn, cầu tuyết đánh lên trên đầu cô, trên mặt rất đau, nước tuyết tan ra trong quần áo của cô, thấm vào da, lạnh thấu xương, cô lại không thể đánh lại, chỉ có thể lên tiếng khóc thút thít. Nghe tiếng khóc của cô, Mặc Phi Tước chân không liền từ trong nhà xông ra, bởi vì tuổi anh lớn, nên mấy đứa nhỏ này căn bản không phải là đối thủ của anh, anh hùng hăng dạy dỗ bọn nó một chút sau đó đuổi bọn nó chạy đi, từ trong tuyết đỡ cô lên, lau sạch sẽ tuyết trên người cho cô sau đó ngồi xổm người xuống chuẩn bị công cô về nhà, cô lại từ phía sau đạp anh một cước, Mặc Phi Tước bị một cước ngã nhào lên trên đất, quay đầu lại chỉ thấy cô khóc đến mức mắt, mũi, gương mặt đều đỏ bừng. “Đều là vì anh, tôi mới bị người ta cười nhạo thành là nhỏ ăn xin, tôi chán ghét anh, chán ghét anh” Cô thê lương rít gào với anh một tiếng, sau đó lật người bò dậy và chạy đi! Đêm hôm đó Mặc Phi Tước mất tích, Mặc lão gấp đến độ phái người đi tìm khắp nơi, khi tìm được anh thì anh đã bị cồng đến mức chỉ còn một hơi thoi thóp! Đó là lần đầu tiên, cô có một loại cảm giác tội ác, tùy hứng của cô thiếu chút nữa đã hại chết một mạng! Sau đó, lần đầu tiên Mặc Phi Tước nói xin lỗi cô, mà cô cũng không ghét bỏ anh nữa, sau khi ở chung hòa thuận, cô mới phát hiện có người anh này, thật là tốt!

237. Chương 237: Phiên Ngoại 33

Tước Nỗn yêu: cả đời này tôi chỉ cảm tù một mình em 25: đứa ngốc Khi Mặc Nỗn tỉnh lại, thì đã là buổi trưa, cô cau mày, hô hấp có chút không thoải mái, cô ấn đầu có chút chóiang vàng, thầm nghĩ, sao lại nhớ tới những chuyện năm xưa này chứ! Cô đứng dậy đi tới bên cửa sổ và kéo rèm cửa sổ ra, tuyết đã rơi liên tục mấy ngày, hôm nay rốt cuộc cũng trong rồi, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào, ánh sáng làm cho ánh mắt của cô không nhận được mà tràn nước mắt ra, mà Mặc Phi Tước thì nhắm mắt lại dựa ở trên ghế sa lon trong phòng, có một valy hành lý nhỏ dựa vào một chân ghế sa lon! Một trận gió lạnh thổi vào từ cửa sổ mở ra, làm cho anh lạnh mà tỉnh lại, thấy Mặc Nỗn đứng ở bên giường đưa lưng về phía mình, anh giấu đi khổ sở ở đáy mắt, và nhẹ nhàng hỏi: “Tỉnh rồi!” “Ừ.” Quay đầu lại, trông mắt đen của Mặc Nỗn nhìn anh chăm chú, thanh âm khàn khàn hơi gượng gạo, cho anh một nụ cười miễn cưỡng, cũng rất đẹp, đẹp đến mức khiến cho Mặc Phi Tước mất hồn mà không dời mắt được! Hai người ngấm nhìn nhau một hồi lâu, cuối cùng cũng là Mặc Nỗn đánh vỡ trầm mặc, “Cám ơn anh đã giúp tôi thu dọn hành lý!” Cô nhìn về cái valy hành lý nhỏ, nơi trái tim như có cái dùi đâm tới đau đớn tan lòng nát dạ! “Không cần cảm kích tôi, bên trong không có đồ của em, đều là tôi chuẩn bị cho cục cưng!” Mặc Phi Tước cũng nhẹ nhàng liếc mắt một cái, cười nhẹ nhàng. “Quý hẹp hòi!” Còn tưởng rằng anh thật sự săn sóc như vậy, Mặc Nỗn cố làm ra vẻ tức giận vênh môi lên! “Đồ của em nhiều như vậy, tôi làm sao biết cái gì em muốn, cái gì em không muốn chứ?” Mặc Phi Tước oan khuất mà đứng dậy. “Này đồ của cục cưng còn nhiều hơn đó, làm sao anh cũng biết cái gì cần, cái gì không cần?” Rõ ràng là mẹ nghèo con quý! “Của cục cưng chỉ có một vài món đồ chơi, vốn là tôi cũng muốn cho cục cưng mấy bộ quần áo, nhưng dì Tần nói ngày sinh dự tính của em ở mùa hè, quần áo mùa đông căn bản là không dùng được!” Mặc Phi Tước vừa giải thích, vừa đi qua phía cô. Mặc Nỗn tự nhận đuối lý, nên không nói gì nữa! Mặc Phi Tước bắt tri bắt giác đã đi tới trước mặt cô, trong nháy mắt thân hình cao lớn bao phủ cô, tim của Mặc Nỗn đông đông đông cuồng loạn, cô bóp ngón tay thật chặt không để ỉnh căng thẳng run rẩy, thấp thỏm mà nhìn thẳng vào mắt anh! Mặc Phi Tước mở đôi tay ra nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, ấm áp trong nháy mắt kia, làm cho nước mắt ả nhân của cô trào ra, từng giọt một rơi xuống quần áo của anh, hàm răng cắn môi dưới thật chặt, cô không cho phép mình khóc ra tiếng! “Nỗn, đáp ứng tôi phải tự chăm sóc mình thật tốt!” Trong giọng trầm thấp lộ ra

không đành lòng rõ ràng, nhưng anh vẫn không cố chấp để giữ cô lại. Mặc Nỗan đã sắp khóc đến mức khóc không thành tiếng, chỉ là gật đầu một cái thật mạnh! “Điện thoại của tôi vẫn mở 24h chờ em, chỉ cần một cuộc điện thoại của em, thì cho dù tôi ở chân trời cũng sẽ bằng tốc độ nhanh nhất đi tới trước mặt của em!” Mặc Nỗan cau chặt chân mày thật sâu, tim bị nhéo đau đến mức sắp không thể hít thở, anh quá tốt với cô, cô thật sự gánh vác không nổi! Cho đến khi cô khóc đủ rồi, Mặc Phi Tước mới chậm rãi buông tay ôm chặt cô ra, cúi đầu yên lặng nhìn cô một cái, cái nhìn kia khiến lệ của anh chảy thẳng vào trong lòng! Nước mắt của cô yên lặng khóc và tựa như lướt qua người anh, Mặc Phi Tước chỉ có thể trợ mắt mà nhìn cô đi, cố tình như không! Anh không thể đoán ra được, một chút cũng không đoán được! Rõ ràng cô có tình cảm với anh, nhưng lại không chịu tiếp nhận anh, anh đã vì sai lầm của mình mà đền bù rồi, vì sao cô lại cố chấp không chịu tha thứ cho anh như vậy, chẳng lẽ lỗi kia của anh, thật sự không thể đền bù được sao? ! Bởi vì khóc mờ mắt, Mặc Nỗan không có nhìn đường nên đã đá phải giày mà tối hôm qua tùy ý cởi xuống, đầu đập một cái, Mặc Phi Tước cực kỳ căng thẳng, lập tức tiến lên ôm lấy cô, gấp đến độ bật thốt lên, “Cẩn thận cực kỳ!” Một câu “Cẩn thận cực kỳ”, làm cho Mặc Nỗan nghe mà cảm thấy trong lòng chua đến mức có thể ứa ra đồ chua, cô ngẩng đầu nhìn Mặc Phi Tước, lại cúi đầu nhìn bụng, vuốt cực kỳ trong bụng và nói: “Mặc Phi Tước, anh thật sự rất coi trọng đứa bé này sao?” “Dĩ nhiên.” Trả lời rất dứt khoát, không cần suy nghĩ. “Vậy tôi so với nó thì sao?” Ánh mắt đen như mực của Mặc Nỗan rất cố chấp, rất nghiêm túc. Mặc Phi Tước cũng sờ một chút, và cũng vô cùng nghiêm túc nhìn lại cô, “Em!” “Không cần cố ý nói lời dễ nghe làm trái với lương tâm để lừa gạt tôi ở lại, vô dụng!” Cô ấn đậm vị trí trái tim của hắn. Tay nhỏ bé bị bàn tay to cầm lấy, anh nhìn cô thâm tình và nói: “Nỗan, đây chính là lời thật lòng của tôi, trong lòng tôi, em so với bất cứ kẻ nào cũng quan trọng hơn, so với chính tôi quan trọng hơn!” “Vậy so với chị Uyển Nhu thì sao?” Đây là vấn đề mà cô vẫn muốn biết nhưng lại không dám hỏi, thật ra thì đáp án này đối với cô mà nói đã không còn chút ý nghĩa nào nữa, cho dù là cô ích kỷ nhỏ mọn cũng sẽ không tranh giành tình cảm với một người chết! Điều đã không quan trọng rồi, vậy tại sao còn phải hỏi chứ? A, đây chính là phụ nữ, trời sanh mâu thuẫn, chưa tới phút cuối chưa bỏ cuộc. Mặc Phi Tước rõ ràng bị vấn đề này của cô làm chần chừ một chút, khuôn mặt lập tức động lại thành tượng đá, thậm chí thất lưng hơi xê dịch một chút xú, con người khê co lại, nhìn chăm chăm vào ánh mắt của cô giống như có tình cảm kịch liệt gì đó muốn phá kén ra, mím khóe miệng, anh im lặng thật lâu. “Anh coi như tôi không có hỏi đi!” Chồng lại tròn mắt từ từ trở nên sắc bén của anh, Mặc Nỗan lui ra một bước, nhẹ nhàng muốn đẩy anh ra, Mặc Phi Tước lại đột nhiên gia tăng sức lực trong tay, cúi đầu ở bên tai cô thì thầm: “Địa vị của em ở trong cảm nhận của anh, không ai có thể so được!” Mặc Nỗan không dám tin mà ngẩng đầu lên, con người kinh ngạc đứng vào trong tròn mắt ứng sâu thẳm mà lại vô cùng nghiêm túc, cô sợ hãi, kinh hoàng đến vui vẻ, không biết làm sao! Đáp án này cô đã không dám nghĩ lại còn không dám hy vọng xa vời —— Mắt thấy môi mỏng của Mặc Phi Tước sẽ đề xuống, cô giúp việc hầu hạ Mặc Nỗan đột nhiên vận tay cầm cửa đi tới nói: “Tiểu thư bên ngoài. A ~ thiếu gia!” Xấu hổ quá! Thiếu gia lại ở trong phòng tiểu thư, tối hôm qua rõ ràng cô thấy thiếu gia từ trong phòng tiểu thư đi ra ngoài rồi mà! Mặc Nỗan sợ mà đẩy Mặc Phi Tước ra, về mặt then thùng đỏ một cái, bóp vạt áo thật chặt và hỏi, xấu hổ mà nhìn cô giúp việc và hỏi: “Chuyện gì?” “Tiểu thư, bên ngoài có một vị tiên sinh họ Cổ, nói là bạn của ngài, tới đón ngài!” Nói xong, cô giúp việc nhẹ nhàng liếc nhìn Mặc Phi Tước một cái, cô không phải người ngốc, dĩ nhiên nhìn ra được tình cảm của thiếu gia đối với tiểu thư, cho nên cô bớt đi chữ ‘ trai ’. “Triển Dật?” Sao anh ta lại tới vậy? Mặc Nỗan kinh ngạc đến mức nhăn mày, nghiêng đầu nhìn Mặc Phi Tước một cái, anh cũng đang nhìn cô chăm chú, mặc dù ánh mắt lạnh như băng nhưng không có dấu hiệu tức giận. “Ừ, tôi biết rồi, cô bảo anh ta chờ tôi một chút, tôi sẽ xuống ngay lập tức.” Mặc Nỗan mềm mỏng cười với cô giúp việc, cô giúp việc gật đầu một cái rồi lui ra. “Anh đã thả tôi tự do rồi, thì không thể can thiệp mọi chuyện của tôi.” Mặc Nỗan quay đầu lại, mở miệng đánh đòn phủ đầu. “Tôi có nói muốn cản trở em cái gì sao?” Mặc Phi Tước chau chau mày, ngược lại làm cho cô ghen. “Anh thật sự sẽ không can thiệp vào chuyện của tôi nữa?” Mặc Nỗan làm như không tin, nhướn lông mày nhỏ nhắn hỏi một câu. “Đây không phải là em hy vọng sao? Chỉ cần là em hy vọng tôi đều sẽ làm!” Vậy sao? Tròng mắt của Mặc Nỗan mới vừa còn có thần đã lập tức ảm đạm không còn ánh sáng, cô hi vọng cô có thể dùng mạng của mình đổi bình an cho cực kỳ, anh sẽ không ngăn cản, anh làm được sao? “Nỗan, nhớ em đã đáp ứng tôi rồi, phải chăm sóc mình thật tốt!” Thấy cô không nói lời nào, Mặc Phi Tước lại nói. “Tôi biết rồi, tôi một mình nhiều năm như vậy cũng không phải sống rất tốt sao, anh yên tâm đi!” Cô đột nhiên sáng tỏ thông suốt, ngược lại làm cho Mặc Phi Tước không yên lòng. Nhướn chặt đầu mày, thanh âm của anh trầm thấp, “Những năm này, em đều là một mình?” Rất khó tưởng tượng, cô chỉ là một cô gái yếu đuối vừa tình khiết vừa ngốc, một mình hẳn là có nhiều ương ngạnh mới có thể gắng gượng qua thời gian cô độc tám năm, đột nhiên,

Mặc Phi Tước cảm giác mình rất đau, là anh hại Nỗan chịu khổ rồi! “Đúng vậy, đây không phải đều tại anh sao, không cho phép tôi kết giao bạn bè, làm hại tôi một người bạn cũng không có!” Dù sao cũng phải đi rồi, cô cũng không ngại nói cho anh biết những thứ này. “Nỗan, không để cho em tùy tiện kết giao bạn bè, tôi cũng là muốn tốt cho em!” Anh không để cho cô kết giao bạn bè, là không muốn cô bị người ta lợi dụng, Nỗan của anh quá đơn thuần, mà những trai gái kia cố gắng muốn đến gần cô, ai mà chẳng ôm mục đích mới muốn đến gần cô, đương nhiên anh không cho phép rồi! “Được rồi, tôi không nói với anh nữa, tôi muốn đi thu dọn đồ của tôi!” Mặc Nỗan xoay người bước đi, Mặc Phi Tước cũng đi theo, lúc thấy cô ngồi xổm người xuống lấy cái valy thì ngăn cô lại, đỡ cô ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng nói: “Để tôi!” “Cám ơn!” Mặc Nỗan theo lễ phép, mà nói tiếng cảm ơn. “Nỗan, thật xin lỗi, những năm này tôi hại em chịu khổ rồi!” Mặc Phi Tước vừa sửa sang lại quần áo cho cô, vừa áy náy nói xin lỗi. Mặc Nỗan vuốt bụng, nghiêng đầu cười hì hì nhìn anh, “Tôi không trách anh!” “Mà tôi trách chính mình.” Tay gấp quần áo dừng lại, anh cầm tay của Mặc Nỗan, “Nỗan, tôi thật sự rất muốn trở lại lần nữa với em!” Thấy Mặc Nỗan chần chờ anh đưa tay vuốt bụng của cô và nói: “Coi như là em nể tình của cục cưng, tha thứ cho anh một lần có được không?” “Không được!” Mặc Nỗan trả lời rất dứt khoát, cũng cự tuyệt rất cương quyết, chính là vì cục cưng cô mới không thể tha thứ cho anh, nếu như cô có thể sinh con bình thường, có lẽ cô sẽ có do dự! “Mặc Phi Tước, hai chúng ta đã rõ ràng rồi, tựa như anh nói, anh hại tôi không có con, tôi cũng hại anh không có vợ, không phải anh hận tôi sao, mà tôi đối với anh cũng đã chưa nói tới có hận hay không, hiện tại, tôi chỉ hi vọng chúng ta có thể trở thành người xa lạ, cuộc sống ai đi đường nấy, không can dự lẫn nhau, anh nghe rõ không?” Anh liên tục giữ lại, rõ ràng chọc cho Mặc Nỗan không bình tĩnh, đây đưa một chút nữa cô thật sự sợ mình sẽ mềm lòng! Mặc Phi Tước nhìn chăm chú vào cô, đáy mắt có chất lỏng đang lưu động, cô tổn thương anh thật sự rất sâu rất sâu, anh chưa từng hèn mọn như vậy mà cầu xin qua bất cứ kẻ nào, thế nhưng anh lại vì muốn cô ở lại mà buông tư thái xuống, vứt bỏ đi tôn nghiêm, nhưng đối lấy chính là cô chẳng thêm ngó tới! Anh mím khóe môi tự giấu, nhớ ngày đó lúc anh cười nhạo Đông Bác Hải vô dụng, thật sự không có nghĩ tới có một ngày mình lại càng vô dụng hơn anh ta! Hít một hơi thật sâu, anh cúi đầu và giọng nói buồn buồn đáp ứng một tiếng, “Tôi biết rồi!” Anh xoay người từ trong tủ quần áo ôm quần áo của cô ra, tất cả đồ đều bỏ vào cho cô! Có đúng hay không. Mặc Nỗan nước mắt lấp lánh mà ngắm nhìn bóng lưng của anh, im lặng mà lẩm nhẩm ở trong lòng, cô cúi đầu vuốt bụng của cô nước mắt rơi thẳng xuống, Mặc Phi Tước anh chàng ngốc này không biết, thật ra thì cô đã tha thứ cho anh rồi!

238. Chương 238: Phiên Ngoại 34

Tước Nỗan yêu: cả đời này tôi chỉ cảm tù một mình em 26: bước ngoặt Thu dọn đồ xong, Mặc Phi Tước một tay dắt Mặc Nỗan, một tay xách hai cái valy da cho cô, thấy tay của thiếu gia bận rộn, cô giúp việc lập tức bước nhanh tới, nhận lấy cái valy từ trong tay anh. Người giúp việc cũng thức thời lui xuống, để lại hai người thâm tình im lặng nhìn nhau, chỉ nhìn anh thôi, mà nước mắt của Mặc Nỗan giống như là dây hạt châu bị đứt, biến mất không cầm lại được. Mặc Phi Tước mím môi, nâng tay cứng ngắc lên lau chùi nước mắt cho cô, nhưng mà lau thế nào cũng không lau khô được, anh có chút nóng nảy mà chau chặt đầu lông mày, Mặc Nỗan ghen ngào gọi anh một tiếng, “Phi Tước.” “Anh đưa tôi tới đây được rồi!” Mới vừa xuống phòng khách, Mặc Nỗan liền nói lỏng từ trong cổ tay của anh rút tay của mình ra! “Nỗan” Khoảnh khắc tay cô rút ra, anh cảm giác lòng của mình cũng giống như bị cô hút hết, mất mát rơi vào cô đơn! “Nỗan, Mặc tổng” Cố Triển Dật đang uống nước thì thấy bọn họ xuống, cũng lập tức đứng dậy, cười ôn hòa với Mặc Nỗan. “Ừ” Giọng nói của anh đáp một tiếng nặng nề. “Triển Dật.” Mặc Nỗan vốn đang muốn hỏi sao anh lại tới, nhưng sau khi nhìn sắc mặt cứng đờ của Mặc Phi Tước thì cô dờ dẫm nói đi, “Để anh chờ lâu rồi” “Không có gì” Cố Triển Dật thận trọng liếc nhìn Mặc Phi Tước, không khéo anh cũng đang nhìn anh ta, trong ánh chớp bốn mắt chạm nhau, đôi mắt ửng của Mặc Phi Tước nghiêm túc làm anh ta không rét mà run, nhanh chóng dời khỏi mắt của anh. “Anh tới đón em à” “Ừ” Cố Triển Dật liếc cô một cái, nhàn nhạt cười cười “Đón em đến nhà anh.” “Ừ” Cô nhìn anh ta nhẹ nhàng ừ một tiếng, quay đầu lại nhìn về phía Mặc Phi Tước phiền muộn mất mát, trong khoảnh khắc tầm mắt liền mờ đi, cô không vui anh sẽ khó chịu, giống vậy, thấy anh không vui cô cũng sẽ đau lòng. Chỉ có Cố Triển Dật nhận lấy valy hành lý từ trong tay người giúp việc, và ở một bên thúc giục một tiếng “Đi thôi, Nỗan” “Triển

Dật , anh lên trước xe đi, em lập tức tới ngay.” “Được” Mặc Nỗan từ trong túi áo khoác lấy ra phong thư giao cho anh, hơn nữa còn dặn dò anh: “Chờ em đi rồi anh hãy mở ra” “Tiễn quân đến ngàn dặm cuối cùng cũng phải ly biệt, gặp lại” Mặc Nỗan nhẹ nhàng nhìn anh, khuôn mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào với anh Chính vì nụ cười ngọt ngào này, mà tim của anh đau nhói, cô lại vẫn có thể cười đến ngọt ngào như vậy, vui vẻ như vậy, Mặc Phi Tước chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn ngào đến mức khó nuốt, khó chịu trong lòng muốn được khóc vài lần, anh đưa tay muốn đi đụng vào khuôn mặt xinh xắn của cô, nhưng lại bị Mặc Nỗan dời khuôn mặt đi “Gặp lại ” Cô nức nở đang muốn xoay người đi, Mặc Phi Tước đột nhiên không chịu nổi mà ôm cô vào trong lòng, Mặc Nỗan không có cự tuyệt, đem đầu chôn ở trên ngực của anh, hai người lẳng lặng ôm nhau một lúc, lúc này Mặc Phi Tước mới lưu luyến mà buông lỏng cô ra, trầm giọng nói một câu, “gặp lại” Mặc Nỗan gật đầu một cái, lệ rơi đầy mặt mà xoay người đi. Cố Triễn Dật sững sờ một chút, mắt nhìn hai người bọn họ qua lại nhưng cũng không có nói gì, mà xoay người xách valy hành lý đi. Mặc Phi Tước sững sờ cứng ngắc ở tại chỗ, nhìn bóng lưng cô kiên quyết bước đi, anh thật sự rất muốn giữ cô ở lại, nhưng anh không giữ được Cho đến khi bóng lưng của cô biến mất, anh mới hoảng hốt lấy lại tinh thần, cúi đầu nhìn thư trong tay, không kịp chờ đợi mà mở ra, bên trong chỉ có hàng chữ rất ngắn gọn, trong thư viết một câu. Mặc Phi Tước, em tha thứ cho anh Anh cầm thư mà tay không ngừng run rẩy, tim cũng đang run rẩy theo, hai hàng lệ chảy xuống, cô đã tha thứ cho anh, cô thật sự tha thứ cho anh. Nỗan. “Nỗan. Nỗan” Anh hô to một tiếng, lập lại rồi đuổi theo, bên ngoài đã không còn bóng xe rồi, nhưng anh vẫn cố chấp mà đuổi theo, đuổi đến kiệt sức, không còn hơi sức, cuối cùng ngã nhào ở trong đồng tuyết, mới bỏ qua, “Nỗan ” Anh tê tâm liệt phế mà hô to, đã nói tha thứ cho anh, tại sao không chịu ở lại. Đột nhiên xe trắng gấp, thân thể Mặc Nỗan bị va chạm nên nghiêng tới trước, cũng may đã thắt chặt dây an toàn, nhưng cô vẫn là bị dọa đến mặt trắng bệch, chưa tỉnh hồn mà che bụng Bên trong xe, nước mắt của Mặc Nỗan vẫn chưa ngừng lại, Cố Triễn Dật lái xe nhìn có chút không được, liền mở miệng phá vỡ trầm mặc ” “Nỗan, em vẫn ổn đó chứ?” “Ừ ” Cô dùng giấy khăn lau nước mắt. ánh mắt sưng đỏ như con thỏ, cô nhìn Cố Triễn Dật và hỏi: “Làm sao anh lại.” Cố Triễn Dật xem xét bụng của cô, hốt hoảng nắm tay cô, thâm tình chân thành mà nói: “ Nỗan, anh không ngại đứa bé trong bụng em là của ai, chỉ cần là con của em, anh sẽ coi nó như chính mình sinh ra” “Triễn Dật, thật xin lỗi ” Mặc Nỗan nhú chân mày. “Đang tốt đẹp sao lại nói xin lỗi?” Anh biết rõ nhưng lại giả bộ về mặt ngu ngốc, giả vờ người hèn hạ. “Triễn Dật, em không phải một cô gái tốt, thật không đáng để anh bỏ ra vì em như vậy” Cố Triễn Dật như vậy làm cho Mặc Nỗan cảm thấy rất không vui “Triễn Dật, chúng ta chia tay đi “ “ Nỗan, anh không đồng ý! ” Thái độ của Cố Triễn Dật cứng rắn nói. “Triễn Dật, với điều kiện của anh hoàn toàn có thể tìm cô gái tốt hơn em nghìn lần vạn lần, tội gì phải đem tình cảm phí lên trên người em, trước kia em không đáng để anh yêu, hiện tại lại càng không đáng giá ” Mặc Nỗan tận tình khuyên bảo, hi vọng anh ta có thể lý trí một chút, nhìn thấy rõ cô không phải cô gái tốt. “Nỗan, anh không cho em xem nhẹ mình như vậy” Cố Triễn Dật phủ định cô phê phán mình, hít sâu một hơi, nói bóng nói gió: “ Nếu hiện tại em không đến chỗ anh ở, ai tới chăm sóc em?” “Em có thể mời y tá “ “Vậy em dám bảo đảm, bệnh tình của em sẽ không bị tiết lộ ra ngoài, để cho anh em biết?” “ Nỗan, ở chỗ anh đi, anh sẽ trông chừng chăm sóc em tốt nhất, hơn nữa em cũng thoải mái, ở chỗ anh, anh của em tuyệt đối sẽ không biết bệnh tình của em!” Mặc Nỗan im lặng, do dự mà nhìn Cố Triễn Dật, anh ta thật sự suy tính cho cô rất chu đáo, nhưng cô cũng không muốn phiền toái anh ta, cô đã thiếu anh ta rất nhiều, sợ đời này cũng không trả nổi. “ Nỗan, nếu em muốn giữ được đứa bé này, thì cũng đừng do dự nữa, đến nhà anh ở đi ” Anh ta làm như có tâm, kiên quyết cắt đứt băn khoăn của cô. “Triễn Dật, cảm ơn anh!” Mặc Nỗan tự đáy lòng cảm tạ anh, anh ta luôn ở thời điểm cô bất lực nhất, chìa tay ra giúp đỡ “Em.” Quả thực không thể bảo đảm. Cục cưng. Mặc Nỗan cúi đầu, rút tay bị anh ta cầm ra và vuốt bụng, vì cục cưng, cái gì cô cũng có thể thỏa hiệp “Chúng ta về nhà đi” Thấy cô gật đầu, Cố Triễn Dật quá hưng phấn, quay người lại khởi động lần nữa Cố Triễn Dật nhếch môi cười cười với cô, lúc quay đầu mắt híp nhỏ lại, sáng đến kinh người

239. Chương 239: Phiên Ngoại 35

Tước Nỗan yêu: cả đời này tôi chỉ cầm tù một mình em 27: trống rỗng Bất tri bất giác, Mặc Nỗan đã ở trong nhà của Cố Triễn Dật hơn ba tháng, bước chân của mùa hè đang lặng lẽ tới, bụng của cô cũng đã lớn

như quả bóng, trong thời gian này cô với Cố Triễn Dật ở chung rất vui vẻ, tuy là cùng dưới mái hiên nhưng hai người đều tôn trọng nhau như khách, mà ba tháng này Cố Triễn Dật cũng rất bận rộn, bận chuyện đưa công ty ra thị trường, nhưng vô luận bận thế nào anh ta cũng sẽ tìm thời gian rảnh đến nói chuyện phiếm giải buồn với Mặc Nỗn. Mấy ngày nay anh ta trợ giúp cho Mặc Nỗn thật không nhỏ, cô vốn là buồn bực sợ hãi vui mừng, cũng trở nên dần dần thoải mái biết cười: “Tiểu thư, thiếu gia kêu ngài nghe điện thoại.”

“Ừ” “Tiểu thư” Cô giúp việc hầu hạ cô rất săn sóc đi tới đưa tay ra. Trong phòng khách, Mặc Nỗn đang cho vá cái yếm cho cục cưng trong bụng, cô giúp việc nghe điện thoại kêu cô một tiếng, cô thả máy vá trong tay ra, nhận lấy điện thoại từ trong tay cô giúp việc: “A lô, Triễn Dật anh tìm em có chuyện gì?” “Muốn hỏi hôm nay em có cảm thấy khó chịu hay không?” Lời nói từ nụ cười quan tâm truyền đến. “Không có, em rất khỏe” “Vậy thì tốt” Anh ta dừng một lúc Mặc Nỗn cũng sững sờ một chút, cảm thấy anh ta còn muốn nói gì đó, thì thử dò và hỏi: “Còn có cái gì muốn nói sao?” Đối phương làm như là mình thông minh mà khê cười “Nỗn, mẹ anh nói bà muốn em gặp một lần” “Anh đã đáp ứng bà ấy?” Mặc Nỗn nín thở “Nỗn, chuyện em mang thai anh đã nói ẹ anh biết, anh nói với bà đứa nhỏ trong bụng em là của anh, mới không thể chờ đợi mà muốn gặp em một lần, muốn gặp cháu trai tương lai của bà, Nỗn, thật xin lỗi, chưa được sự đồng ý của em mà anh đã nói với mẹ anh như vậy, nhưng mục đích anh làm như vậy, cũng là muốn dùng hành động thực tế để chứng minh cho em xem, Nỗn, anh yêu em, cho nên anh sẽ yêu tất cả của em, bao gồm đứa bé trong bụng em.” “Nói lúc nào?” Mặc Nỗn cả kinh thất sắc mà cắt đứt lời của anh ta “Buổi tối. Nỗn, thế nào?” Giọng nói của đối phương hơi có vẻ lo lắng hiển nhiên là bị cô dọa sợ. Lấy được trả lời chắc chắn quả quyết của anh ta, trong khoảnh khắc cả người Mặc Nỗn giống như là mất hồn, vốn là gò má đỏ thắm cũng đã biến thành trắng bệch giống như đây tầng sương, tay run rẩy chỉ bụng to ra kèm theo, cô có mặt mũi gì gặp cha mẹ của anh ta. “Triễn Dật, anh có thể không cần đối tốt với em như vậy hay không, em thật sự không cho anh được cái gì?” “Anh không cần em cho anh cái gì, anh chỉ muốn em ở lại bên cạnh anh, cả đời là tốt rồi.” “Triễn Dật, anh biết đó, em không thể cùng anh cả đời” “Anh mặc kệ, dù sao đời này anh chỉ xác định em là cô gái anh thích nhất” “Triễn Dật, anh là một kẻ ngốc, anh chàng ngốc, em căn bản không đáng giá để cho anh làm cho em như vậy” Mặc Nỗn đã bị anh ta làm cho cảm động đến khóc. “Nỗn, em đừng khóc, em khóc anh sẽ đau lòng.” “Em đáng giá, Nỗn anh thừa nhận là anh ngu ngốc, anh là đứa ngốc, nhưng vì người mà ngốc, vì em mà điên, anh cũng cam tâm tình nguyện không oán không hối.” “Triễn Dật!” Anh ta cố chấp làm cho Mặc Nỗn cảm thấy vô lực! Mặc Nỗn đã khóc đến mức không thành tiếng rồi, thâm tình của Cố Triễn Dật làm cho cô không cự tuyệt được, nhưng tim của cô không có dành cho anh ta, cho nên, một khắc này cô rất cảm động, tim cũng đau hơn. “Nỗn, Nỗn, Nỗn, Nỗn, Nỗn.” Cố Triễn Dật ở đầu điện thoại kia lo lắng kêu, thật lâu Mặc Nỗn mới yếu ớt đáp lại anh ta: “Triễn Dật, em sẽ gặp mặt mẹ anh.” Thanh âm từ ống nói bên kia truyền vào, giọng điệu của Cố Triễn Dật sâu xa: “Được rồi, Nỗn đi ăn cơm đi em, đừng để cục cưng đói bụng, cơm tối không cần chờ anh trở về, anh phải đi sân bay đón mẹ, gặp lại” Anh ta cố ý đá vào chữ anh “Gặp lại” Mặc Nỗn cúp điện thoại rồi, nhưng nước mắt vẫn còn treo ở khóe mắt. “Tiểu thư, ăn cơm” Cô giúp việc làm xong cơm đi tới nói. Mặc Nỗn đưa tay lau nước mắt, mới vừa đứng lên đầu liền chói sáng vầng một trận, cũng may cô giúp việc tay mắt lanh lẹ vịn lấy cô, mà hai tay của cô thì che bụng thật chặt, về mặt kinh sợ! “Cảm ơn” Cô đứng vững chân, cảm kích nói cảm tạ với cô giúp việc, rồi cúi đầu vuốt ve bụng, cặp mắt đỏ thắm lầm bầm nói: Con yêu, mẹ van cầu con, mau mau lớn lên đi, nhất định phải mau mau xuất hiện trước mặt mẹ Thân thể của cô đã không còn khỏe nữa, hiện tượng ngắt xỉu cũng càng ngày càng nghiêm trọng, tùy lúc có thể sẽ chết Từ đêm Nỗn đi, một mình anh làm thế nào cũng không ngủ được, nên đi đến phòng của cục cưng, một khắc đi vào gian phòng vắng vẻ kia, anh có một loại cảm giác như đi vào nội tâm của chính mình, trống vắng đến đáng sợ, thật đáng buồn, đêm đó anh ở trong phòng của cục cưng khóc suốt cả một đêm, ngày hôm sau liền điên cuồng đóng kín phòng lại. Ba tháng nay, anh hết lòng tuân thủ hứa hẹn của mình, không đi quấy rầy cô, cũng không đại biểu anh cũng không nhớ cô, ngược lại nhớ nhung đối với cô chỉ có tăng không giảm. Anh cũng đang chờ đợi ngày đứa bé ra đời, chờ đợi xuất hiện kỳ tích, chờ đợi Nỗn ôm đứa bé trở về và nói: Mặc Phi Tước, chúng ta bắt đầu lần nữa đi. Anh sợ trống rỗng, đặc biệt đặc biệt sợ trống rỗng Nhưng như vậy, cô đơn trống rỗng vẫn lấp đầy bất mãn trong lòng anh. Sau khi tan việc và trên đường về nhà, Mặc Phi Tước lái ô-tô đi qua cửa hàng đồ dùng trẻ em mà lần đó anh mà Mặc Nỗn cùng đi dạo, và lại không tự chủ được mà ngừng xe lại, đẩy cửa xe ra và xuống xe, anh đi vào một cửa hàng “Tiền sinh, ngài lại tới” Cô nhân viên bán hàng theo thói quen mà chào hỏi anh một tiếng, rõ ràng chính là khách quen “Ừ.” Khuôn mặt tút tuần lạnh lùng của anh nhàn nhạt mà gạt đầu một cái. “Hôm nay có thể ngài sẽ về tay không, bởi vì hàng mới còn chưa tới!” Cô nhân viên bán hàng có chút tiếc nuối nói “Không sao” Anh trở lời rồi đi vào bên trong, nơi này đã được anh liệt

vào thứ mà nhắm mắt lại anh cũng có thể vẽ ra, quá quen thuộc, sau khi tùy ý đi lại một vòng, quả nhiên hai tay anh trống trơn, không có thu hoạch gì, ba tháng nay anh đã đi dạo nơi này vô số lần, cũng mua về toàn bộ vật mà nhân viên bán hàng đề cử, hai gian phòng ngủ của cục cưng cũng sắp bị anh chất đầy rồi, nhưng anh vẫn cảm thấy chưa đủ, còn muốn nhét vào nhiều thứ hơn nữa. Đi dạo được một lát, thì anh phát hiện có một món đồ chơi cho rằng sáng mắt, anh nắm lấy món đồ chơi rồi hỏi cô nhân viên bán hàng đó “Đây là style mới của các người phải không, gói lại cho tôi” “Tiên sinh, đây không phải là style mới, ngài quên sao, mấy tháng trước ngài cùng vợ của ngài cũng đã mua rồi” Cô nhân viên bán hàng tốt bụng nhắc nhở anh. “À, khó trách thấy hơi quen mắt.” Cúi đầu nhìn món đồ chơi trong tay, trong lòng anh chất đến phát khổ, anh cũng rất hi vọng Nỗan là vợ của anh, đáng tiếc không phải. “Tiên sinh, gần đây sao đều thấy ngài đi một mình, vợ của ngài đâu? Sao cô ấy không đi cùng ngài?” “Cô nhân viên bán hàng tò mò hỏi, Mặc Phi Tước chợt nâng đầu lên, đôi mắt nhìn cô ta giống như đang ngâm ở trong lạnh lẽo, sáng đến kinh người, cô nhân viên bán hàng không tự chủ được mà rùng mình.

240. Chương 240: Phiên Ngoại 36

Tước Nỗan yêu: cả đời này tôi chỉ cảm tù một mình em 28: gặp mẹ Trong nháy mắt mi mắt của Mặc Phi Tước nhăn thành chữ sóng, nhưng rất nhanh anh đã ẩn dấu tâm tình đến mức giọt nước cũng không lọt, còn cười nhạt với cô nhân viên bán hàng, “Phu nhân tôi gần đây thân thể cô ấy không được khỏe, ở nhà dưỡng thai!” “Oh, khó trách!” Cô nhân viên bán hàng cũng chuyển buồn làm vui, âm thầm thở phào nhẹ nhõm. “Cái này vẫn gói lại cho tôi!” “Vâng!” Cô nhân viên bán hàng nhận lấy món đồ chơi từ trong tay anh, và xoay người rời đi, Mặc Phi Tước thu lại mi mắt dưới và cười khổ sở, Nỗan của anh, thật sự nên ở nhà dưỡng thai cho tốt! Lúc anh cất bước đi ra ngoài, thì chuông điện thoại di động vang lên, anh bắt máy, “Alô?” “Phi Tước, là tôi!” “Bác Hải, chuyện gì?” “Không có gì, chỉ nhớ cậu!” “Nhảm chán!” Một tên đàn ông nói với một tên đàn ông khác lời muốn ới như vậy, mà cũng không sợ buồn nôn! Mặc Phi Tước đang muốn cúp điện thoại, thì quả nhiên Đông Bác Hải bên kia làm như phát hiện ra, lập tức nói: “Thật ra thì còn có một chuyện, chính là hai ngày nữa tôi sẽ trở về!” “Một mình anh?” “Cả nhà tôi!” Mặc Phi Tước lại lần nữa bị anh ném mìn, lông mi nhú lại thật chắc, bàn tay nhéo cái trán căng đau, cả nhà trở về sao lại gọi điện thoại cho anh, không phải về đến nhà rồi lại điện thoại mời anh ăn cơm sao! “Được, đến lúc đó tôi đi đón các người?” “Ha ha.” Đông Bác Hải đột nhiên cười ha ha, mà Mặc Phi Tước bị tổ chức thần kinh của anh ấy làm cho sắc mặt nhìn không tốt, cắn răng thật chắc, nếu giờ phút này Đông Bác Hải ở trước mặt anh, nhất định sẽ không thiếu được một đấm của anh! Anh biết anh ấy rất hạnh phúc, không cần cười đến vui vẻ như vậy, anh cũng hâm mộ, đồ kỳ rồi. “Ha hả, Phi Tước không phải tôi đang cười cậu, là tôi đang cười con tôi, mới vừa luyện lộn mèo; ngã lộn nhào, đang khóc nhè với thầy giáo đây!” “Anh thật đúng là người cha vô lương!” Mặc Phi Tước hít hơi một cái, anh ấy không đau lòng thì thôi đi, lại còn cười đến vui vẻ như vậy, thật cảm thấy bị ai thay cậu nhóc! “Hắc, không ngã một chút, làm sao nó lại biết đau chứ?” Ai nói anh không đau lòng, nhưng cho dù đau lòng thế nào đi nữa cũng là lớn lên con trai nhất định sẽ trải qua, anh lớn tiếng cười chỉ là muốn khích lệ con trai, khích lệ nó ngã xuống thì bò dậy thử lại, không có gì lớn ! Mặc Phi Tước sững sốt một chút, anh ấy nói đúng! “Cô bé kia vẫn còn kiên cường như vậy!” Đề tài chuyển lên trên người Mặc Phi Tước, Mặc Phi Tước không có trả lời, chỉ chuyển tâm mà nghe anh ấy nói, “Đúng rồi, còn nhớ rõ giao ước giữa tôi với cậu không?” “Giao ước gì?” Mặc Phi Tước bối rối một cái! “Giao ước con dâu nhỏ.” “Ồ, ừ!” “Chị dâu cậu đang nghi ngờ là con gái, cô bé kia đâu?” “.” Mặc Phi Tước lại im lặng một lúc. “Mấy tháng nay cô bé ấy cũng không có đi tìm cậu một lần?” Thanh âm của Đông Bác Hải nặng nề. “.” “Phi Tước cậu nói cho tôi biết sao lại thế? Cô bé ấy không cho cậu tìm, thì cậu thật sự không hỏi han cô bé ấy? Cậu yên tâm sao?” “Quả thật cô ấy rất tốt, tôi có gì mà không yên lòng chứ!” Anh sao lại không quan tâm, chỉ là anh tạm thời giao cô ột người đàn ông khác chăm sóc mà thôi! “Cái tên ngu ngốc này, cậu đang may áo cưới giúp người ta đó à?” Đông Bác Hải không nhịn được mà quở trách anh chàng, “Tôi hỏi cậu, con nhóc Nỗan có biết, cái tên họ gì đó nguyên ý chăm sóc con nhóc, là bởi vì cậu đáp ứng giúp cái tên họ gì đó ở thành phố SHI đảm thông quan hệ giao thiệp sao?” Mặc Phi Tước nhú mi im lặng. “Cậu để cho con nhóc Nỗan đi cảm kích một tên cặn bã, Phi Tước, sao cậu lại hồ đồ như thế?” “Nỗan vui vẻ là được rồi!” Những thứ

khác, anh không quan tâm! “Vui vẻ cái rắm, Phi Tước tôi mới rời đi chưa bao lâu cậu đã thiếu não rồi hả?” “Bác Hải!” Mặc Phi Tước đột nhiên gọi anh ấy. “Làm gì?” “Tôi nhớ cậu nói anh với tôi ‘ không phải là vợ cậu, đương nhiên cậu sẽ không đau lòng ’ giống như những lời này, hôm nay tôi trả lại cho anh!” Nói xong, Mặc Phi Tước không đợi anh ấy đáp lời đã cắt đứt điện thoại! ***** Mặc Nỗan ở trong tháp thỏm bất an, màn đêm phủ xuống rất nhanh! “Tiểu thư, tiểu thư đã trở về rồi!” Cô giúp việc chờ đón ở cửa thấy có đèn xe chiếu vào, liền nói với Mặc Nỗan ngồi ở trên ghế sa lon. “Tiểu Ưu, mau đỡ tôi đứng lên!” Mặc Nỗan hồi hộp mà kêu một tiếng. Cô giúp việc hầu hạ cô đáp ứng một tiếng rồi đi tới đỡ cô dậy, Mặc Nỗan che bụng rồi cũng tự mình đi tới cửa nghênh đón, thấy bên trong xe có bóng dáng một người phụ nữ bước xuống, ngón tay đã sớm ướt mồ hôi của cô siết chặt, thân thể có chút lạnh run. “Tiểu thư, ngài lạnh sao?” Cô giúp việc không rõ nội tình cho rằng cô bị lạnh, nên mới phát run. “Không lạnh!” Mặc Nỗan sao có thể nói với cô ta là mình chột dạ mà run. “Nỗan!” Cố Triển Dật đỡ một lão phu nhân thân thể béo phì, lại ăn mặc sang trọng, một thân quý khí mà đi tới, thấy Mặc Nỗan chờ ở cửa thì đầu tiên là cả kinh, sau đó là cười ôn hòa và nói, “Mẹ, đây chính là Nỗan con thường nhắc tới với ngài.” Lão phu nhân chột ồ một tiếng! “Chào bác gái!” Mặc Nỗan nở nụ cười, lễ phép gọi bà ta một tiếng. “Ha hả!” Lão phu nhân liếc nhìn bụng của Mặc Nỗan, cười rất là vui vẻ, “Nhóc Nỗan, bác thường nghe Dật nhi nhắc tới con, bộ dáng đáng dấp rất là xinh đẹp, ha hả, cho nên đã là người một nhà rồi, con cũng đừng gọi bác là bác gái, như vậy nghe quá xa lạ, sau này con hãy trực tiếp gọi bác là mẹ, con thấy được không?” Mẹ. Mặc Nỗan giống như bị giật mình, khiếp sợ nhìn về phía Cố Triển Dật, Cố Triển Dật lại cười cực kỳ thích ý, đáp ứng thay cô: “Được, mẹ nói thế nào, thì Nỗan gọi thế đó, đúng không, Nỗan?” Ách. Mặc Nỗan rất khó chịu mà nhìn Cố Triển Dật, cho dù trong lòng có trăm vạn cái không đồng ý, không muốn, nhưng cũng không thể không gật đầu, không thể làm gì mà cô cười cười: “Ừ!” “Vậy nhóc Nỗan, kêu một tiếng mẹ ẹ nghe một chút!” Lão phu nhân vui mừng, không nhận được mà nắm tay nhỏ bé có chút lạnh như băng của cô. Mặc Nỗan thấp thỏm lo âu mà ánh mắt bay qua lại giữa anh mẹ con anh ta, chậm chạp không gọi ra miệng. “Nỗan, đừng ngượng ngùng, mau gọi mẹ!” Cố Triển Dật bênh vực giúp cô. Mặc Nỗan nhăn nhó nửa ngày cuối cùng mới không được tự nhiên mà kêu một tiếng, “Mẹ!” “Ừ!” Lão phu nhân cười rất hài lòng. “Mẹ, chúng ta đi vào ngồi xuống và từ từ nói chuyện phiếm đi, nơi này gió lớn!” Cố Triển Dật thở phào nhẹ nhõm và nói, thấy lão phu nhân gật đầu, anh ta gọi cô giúp việc tới, “Tiểu Ưu, Tiểu Lan, tới đỡ lão phu nhân, đưa đồ đạc của lão phu nhân vào phòng đi.” “Dạ!” Hai cô giúp việc trả lời, rồi đi tới đẩy một người đỡ lão phu nhân đi vào phòng khách, một người xách hành lý của bà ta lên trên lầu, để Mặc Nỗan lại cho Cố Triển Dật ôm, thấy mặt cô lo lắng, anh ta cúi đầu nhẹ nhàng cười nói ở bên tai cô, “Mẹ anh rất thích em!” “Triển Dật, lừa gạt bà cụ là không đúng!” Bây giờ cô cảm thấy tràn đầy tội lỗi. “Nỗan, em đừng lo lắng, em không nói anh không nói, mẹ anh sẽ không biết, hơn nữa em yên tâm đi, bà tới chỉ là vì gặp mặt em, ở hai ngày sẽ trở về nước Mỹ.” Cố Triển Dật cúi đầu, và hôn vào tóc của cô!

241. Chương 241: Phiên Ngoại 37

Tước Nỗan yêu: cả đời này tôi chỉ cảm tù một mình em 29: lừa dối Khi Mặc Phi Tước họp xong lại vội vàng vàng chạy tới sân bay thì chuyến bay Luân Đôn Anh quốc đã đến sớm rồi, anh đến mà không có một người, đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Đông Bác Hải, thì đột nhiên một cậu nhóc nhảy ra giành điện thoại di động của anh, anh giật mình nhìn lại, chỉ thấy đứa trẻ cũng không có chạy, mà là đứng tại chỗ cười ha ha với anh, “Chú Mặc!” “Q tử!” Anh vui mừng đi lên phía trước, sờ sờ đầu của cậu bé, “A, nhóc con mới mấy tháng không gặp, con đã cao hơn không ít nha!” “Ha ha. chú Mặc, dì Mặc Noãn đâu rồi, sao không có đi cùng với chú?” Được khen dĩ nhiên là cậu nhóc cực kỳ vui rồi, nhưng lại phát hiện chú ấy tới một mình, chân mày liền không tự chủ được mà cau một cái! Ách. Mặc Phi Tước sững sờ, không trả lời được cậu hỏi của cậu nhóc nên hỏi ngược lại: “Cha và mẹ con đâu?” “Di toilet rồi!” Ánh mắt to tròn của cậu nhóc chớp chớp, rồi quay lại đề tài, “Chú Mặc, không phải chú cố ý giấu dì Mặc Noãn không cho con gặp đấy chứ?” “Phốc!” Thấy trong ánh mắt u buồn của cậu nhóc này lộ ra thất vọng, Mặc Phi Tước bị cậu nhóc chọc cười, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn của cậu bé, hơi cúi người nhìn thẳng và nói với cậu bé, “Q tử, tại sao con lại cảm thấy chú Mặc cố ý giấu dì đi vậy?” “A, mẹ nói chú là khôn kiếp, ích kỷ lại cầm thú!” Mặt của Mặc Phi Tước kéo dài — “Vốn là cháu không tin, nhưng mà bây

giờ xem ra, chú Mặc thật sự rất ích kỷ nha!” Cậu bé mắt húng mà vĩnh cái miệng nhỏ nhún lên! Ách. Mặc Phi Tước đã là vạch đen đầy trời rồi, chị dâu nhỏ lại lấy oán trả ơn, làm hư danh tiếng của anh, giờ khắc này anh hối hận đến nỗi ruột trong bụng xanh lè rồi, ban đầu anh thật sự không nên giúp cô ấy và Bác Hải quay về với nhau rồi! Phụ nữ nha, thật sự là qua sông liền rút cầu! “Cha, mẹ!” Cậu bé thấy hai người bọn họ đi tới thì hưng phấn chạy qua, lúc đi tới trước mặt Vô Song thì hơi nhún mặt nhỏ lại “Mẹ, chú Mặc quả nhiên là ích kỷ giấu đi đi rồi!” Ách. Nhưng nghe hai chữ ‘ ích kỷ ’, Vô Song liền biết con trai đã bán cô đi rồi, nhìn lại mặt táo bón của Mặc Phi Tước, cô biết chắc mình xong rồi, cô nghiêng đầu nhìn Đông Bác Hải chồng mình, nắm cánh tay anh thật chặt, hi vọng anh có thể giải vây thay mình! “Anh đã sớm nhắc nhở em, coi chừng họa là từ miệng mà ra mà em lại không tin, hiện tại gây họa rồi, biết lời nói của chồng em đúng rồi!” Đông Bác Hải cười cứng chiều. “Được rồi, em sửa còn không được sao!” Vô Song nũng nịu mà trừng anh một cái, giọng điệu này có chỗ nào giống như là nhận sai không, giống như là phát tiết bất mãn vậy, đúng rồi! Đúng là cô phát tiết bất mãn, cô có nói sai sao? Không sai! Mặc Phi Tước anh ta vốn là một con cầm thú, ích kỷ lại khốn kiếp! “Không đủ chân thành!” Anh cự tuyệt giúp một tay. “Có phải muốn chia phòng ngủ hay không hả?” Cô ‘ nói tốt ’ muốn anh giúp một tay, anh còn bày bộ dạng thối tha, không phải là ép cô nói ra lời tàn nhẫn sao! “Không muốn!” Đông Bác Hải cúi đầu dưng dưng mũi, tránh khỏi ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Mặc Phi Tước, nhưng anh càng trốn tránh thì Mặc Phi Tước càng nhìn chăm chăm anh không tha, Đông Bác Hải bắt đắc dĩ mà ngẩng đầu lên, cợt nhả nhìn anh ấy, và kêu anh ấy một tiếng, “Ai, Phi Tước sao trẻ như thế cậu mới đến đón mấy bay?” “Không phải các người còn chưa đi sao?” Mặt của Mặc Phi Tước sa sầm, cổ ra vẻ khó chịu khiêu khích liếc Vô Song một cái, muốn thử phản ứng của Đông Bác Hải một chút. “Chúng tôi không đi là đang chờ cậu, tên nhóc xấu xa!” Mặc Phi Tước đi tới, khoác lên trên bờ vai của anh ấy, khoảng cách gần rồi anh ấy mới cảnh cáo anh, “Đừng có dùng cái loại ánh mắt đó nhìn bà xã của tôi, hừ đến con gái tôi, tôi liều mạng với cậu.” “Bà xã anh làm hỏng danh tiếng của tôi, tôi nghiêm túc nhìn cô ấy không quá đáng chứ!” “Tôi nói một người đàn ông như cậu, tị nạnh với một phụ nữ, không cảm thấy nhạt nhẽo sao?” Mặc Phi Tước đứng thẳng mà nhún vai, liên đới anh ấy cũng bị nghiêm khắc một chút! “Cậu nghiêm khắc với tôi thì có thể, nhưng không cho phép nghiêm khắc với bà xã tôi, hiện tại cô ấy là phụ nữ có thai, không làm hại được!” Đông Bác Hải càng kẹp đầu của anh chàng chặt hơn. “Ha ha!” Không giả bộ được, Mặc Phi Tước bị một câu ‘không làm hại được ’ của anh ấy làm cho cười lớn, “Học được ở đâu thế?” “Những lời này hiện tại rất lưu hành mà, không cần học đâu, chỉ cần nghe một lần là có thể nhớ rồi!” “Ha ha!” Hai người nhìn nhau, ăn ý cười. Mà phụ nữ có thai bụng bự đó, cũng không có vui vẻ, “Này, Đông Bác Hải anh còn muốn em đứng bao lâu nữa?” Chân của cô mỏi quá rồi. “Bà xã!” Nghe tiếng, Đông Bác Hải lập tức đi tới, nửa ôm nửa đỡ cô đi về phía trước. Nhìn hai vợ chồng bọn họ lát âm ỉ lát ồn ào đi qua bên cạnh mình, trong con người đen bóng của Mặc Phi Tước tràn đầy hăm dọa, lúc nào thì anh và Noãn cũng có thể tốt đẹp như vậy nhỉ! “Chú Mặc, sau này chú dẫn cháu đi nhìn di nhà chú, được không?” Cậu bé đi tới nhìn anh, hai mắt sáng long lánh có chứa một tia thỉnh cầu. Đối mặt với cố ý của cậu nhóc, Mặc Phi Tước cau mày mà chất vấn, “Q tử, tại sao con nhất định muốn gặp dì?” “Ách!” Cậu bé có chút ngượng ngùng mà gãi gãi đầu, cười khan và nói: “Mẹ nói dì Mặc Noãn rất đẹp, so với mẹ còn đẹp hơn, cho nên. cháu tò mò, dì Mặc Noãn rốt cuộc là bộ dạng thế nào, có phải thật sự như mẹ nói hay không, so với mẹ xinh đẹp hơn?” “Tiểu Sắc Quỷ!” Mặc Phi Tước bóp bóp mũi của cậu nhóc, cuối cùng chị dâu nhỏ cũng nói đúng một câu, anh gật đầu một cái “Mẹ con không có lừa con, dì thật sự rất đẹp!” “Thật?” Tên nhóc hưng phấn đến mức muốn nhảy dựng lên, kéo cánh tay của anh.”Chú Mặc này, chú mau dẫn cháu đi gặp dì ấy một chút đi.” “Hôm nay e rằng không được.” “Tại sao?” Nhiệt tình giống như bị một chậu nước lạnh dập tắt, cậu nhóc lập tức giống như là quả cầu da bị xì hơi, khó chịu mà cong miệng. “Hôm nay dì không có ở nhà!” Mặc Phi Tước cực kỳ ẩn nhẫn cảm xúc mất mát của mình, nhẹ giọng nói. “Không sao, cháu có thể đi tìm dì ấy.” Ha, cậu nhóc thật đúng là chưa tới phút cuối chưa bỏ qua! “Dì ấy đi đến thành phố khác rồi!” “Xa không?” “Ừ, rất xa đấy!” “À!” Thật là không đúng dịp, cậu nhóc vẫn còn chưa chết tâm mà hỏi: “Vậy lúc nào thì dì ấy trở về?” Mặc Phi Tước suy nghĩ, “Này cũng khó nói lắm, nói nhanh thì có thể phải một tuần lễ, nếu chậm, thì có thể mười ngày nửa tháng!” Ách. Chú ấy là người phát thư à! “Chú Mặc, chú cho rằng cháu là đứa trẻ ba tuổi sao? Không muốn cho cháu gặp thì thôi đi, sao lại nói nhiều lời nói dối để lừa dối một đứa trẻ thiện lương, chú thật là vô địch!” Khuôn mặt nhỏ nhún kéo dài, đầu của cậu nhóc đầy vạch đen nhìn anh, cực kỳ khó chịu vì bị anh lừa dối, rồi xoay người bước đi, hơn nữa quyết định không để ý tới anh! “Q tử, chú chọc cháu chơi đấy!” Mặc Phi Tước đuổi theo, nhưng mà nhóc con vẫn không để ý tới anh. “OK! OK! Chú dẫn con đi gặp dì!” Không có biện pháp rồi, Mặc Phi Tước chỉ có thể thỏa hiệp thôi, nghĩ đến cậu nhóc không để ý tới anh nữa, anh lại thật sự không có biện pháp. Chỉ là chiêu này rất có hiệu quả, cậu nhóc lập tức

dừng bước chân lại, nghiêng đầu vẽ mặt mong đợi nhìn anh, “Là ngay bây giờ sẽ đi gặp dì ấy sao? Hay là đi ăn cơm trước?” Suy nghĩ một chút cậu cảm thấy “Đi ngay bây giờ đi, thuận tiện kêu dì cùng đi ra ngoài ăn.” Mặc Phi Tước cười, đôi tay cầm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu nhóc dùng sức giầy xéo mấy cái, rồi mới nói, “Tối mai!”

242. Chương 242: Phiên Ngoại 38

Tước Nỗan yêu: cả đời này tôi chỉ cảm tù một mình em 30: Bữa tiệc Bữa tiệc được tiến hành ở khách sạn sang trọng nhất lớn nhất thành phố SHI, đám lão đại của giới kinh doanh mượn cơ hội này tụ họp, trong ánh sáng ly rượu cũng không thiếu được nói đến chuyện buôn bán, đặc biệt là tới để nói chuyện với Đông Bác Hải và trong vài câu nhặt nhèo cũng không rời được chuyện đầu tư hợp tác, Vô Song bụng bự ở một bên đã mệt rã rời, nhưng cô vì nể mặt chồng, nên phải giả bộ như không có chuyện gì xảy ra. Nhìn khuôn mặt tươi cười hoàn mỹ đến cỡ chỉ khéo léo của cô, trong lòng Đông Bác Hải rất vui mừng, Đông phu nhân của anh quả nhiên là phụ nữ toàn năng, đi vào phòng bếp, lên được phòng khách, loại cảm giác ưu việt này làm cho anh cười đến vui vẻ hơn! Biết rõ cô làm dáng trước người ta mệt chết đi được, nhưng lại không muốn để cho cô rời đi, bởi vì lúc này cho dù Đông phu nhân của anh bụng bự, nhưng vẫn thu hút ánh mắt của nhiều người, anh phát hiện rất nhiều tên lưu manh mê gái vẫn nhìn chằm chằm vào Đông phu nhân của anh, cảm giác nguy cơ lại tới nữa nha! Tán gẫu một lát, thấy nụ cười của Đông phu nhân cũng sắp không giữ được nữa, thì Đông Bác Hải mới xua đuổi những người đó đi, cho cô tựa vào trong ngực của mình, không để cho bất luận kẻ nào nhìn. Sau đó từ trong túi lấy ra một dây chuyền hình trái tim, đeo lên cho cô. Vô Song cúi đầu thấy là dây chuyền hình trái tim, không nhận được mà cười nhạt, “Ông xã, anh cũng đã vai chú rồi, mà còn ngây thơ như vậy!” “Bà xã, em cũng cảm thấy ngây thơ?” Đông Bác Hải cúi đầu ở trên trán cô hôn nhẹ một cái, cười và nói: “Dây chuyền này không phải là anh mua.” “Không phải là anh, vậy là ai?” Vô Song kinh ngạc một lúc. “Đàn anh hơn nữa còn là bạn trai mối tình đầu của em!” Giọng điệu của Đông Bác Hải rất nhẹ rất mềm, không có một chút ghen tức, người cũng đã thuộc về anh, anh cần gì phải ăn dấm đổ kị chứ! “Lệ Vũ!” Nhắc tới Kiều Lệ Vũ, đôi mắt của Vô Song giống như một tầng sương mỏng bịt kín, lộ ra chút ảm ướt. Cô tựa đầu vào ngực Đông Bác Hải, giọng nói nhàn nhạt và hỏi: “Anh gặp mặt anh ấy lúc nào, sao em không biết?” “Đã lâu rồi!” “Bác Hải, bớt chút thời gian em đi gặp anh ấy một chút, có thể không?” “Đúng là có thể, nhưng phải có anh đi cùng.” “Quý hẹp hòi!” “Bà xã, em là một phụ nữ có thai lại còn bụng bự không có chồng ở bên người là rất nguy hiểm, em có thể nói anh cẩn thận, ngang ngược, nhưng anh tuyệt đối không hẹp hòi.” Nếu anh dễ giận như vậy, cũng sẽ không nói cho cô biết dây chuyền là do Kiều Lệ Vũ đưa rồi. “Em có nói bụng bự mà đi tìm anh ấy sao?” Vô Song đứng thẳng người, hai mắt sâu kín có chứa hài hước nhìn anh. “Hử?” Đông Bác Hải nhíu mi. “Em nói sau khi sinh cục cưng thì sẽ đi tìm anh ấy!” Cô nghiêm trang nói, giữa lông mày cũng không che dấu được vui vẻ, bởi vì cô thành công thấy Đông tiên sinh nhà cô mặt đen rồi. “Không cho phép!” Đông Bác Hải kéo dài mặt ngang ngược mà tuyên bố. Hắc, còn nói không hẹp hòi! Vô Song tiếp tục khiêu khích anh, cố ý nói vắn vẹo: “Ông xã, em biết nhất định anh sẽ cho phép, thưởng anh một cái hôn!” Vô Song vòng cổ của anh, rồi nhón mũi chân lên và hôn một cái lên trên mặt anh. “Anh nói không cho phép!” Anh cúi đầu xuống, mặt đen lại lạnh lùng tức giận nói. “Em biết anh cho phép, không cần lặp lại!” Vô Song cười đến mức vẽ mặt cảm kích, tức chết Đông Bác Hải rồi, anh cau mi tâm thật chắc rồi lại vô lực phát tác, hai người giằng co một lát, đột nhiên anh cúi đầu xuống hôn lên môi anh đào của Vô Song, một bàn tay giữ lại đầu của cô thật chắc. Nụ hôn của anh luôn có thể làm cho cô ý loạn tình mê, cho dù hiện tại hai người cũng đã kết hôn mấy tháng rồi, thể nhưng loại cảm giác này vẫn như lúc ban đầu yêu, khiến cho cô mặt đỏ tim đập, rất nhanh Vô Song đã bị anh dẫn dắt đến thất thủ, không tự chủ được mà mềm mại triền miên theo anh, cùng với anh rơi vào triền miên. Anh dịu dàng như vậy, nhưng dịu dàng kia lại lộ ra bất an, làm cho Vô Song đành phải nhón chân lên, ôm sát cổ của anh, dùng nụ hôn của mình đáp lại anh. Anh chui vào bên cổ của cô, hít thật sâu hơi thở thuộc về cô. “Ha ha!” Vô Song cười mềm mại, “Anh chàng ngốc, em chọc anh chơi thôi, em muốn gặp Lệ Vũ là để trả lại dây chuyền này cho anh ấy!” “Trả lại cho anh ta?” Tại sao. “Ừ, chuyện quá khứ em muốn nó hoàn toàn là quá khứ, từ nay về sau trên người của em chỉ muốn giữ lại vật thuộc về anh!” Trên mặt Vô Song lộ ra một tia thẹn thùng của cô gái trẻ, Đông Bác Hải rất thích, lời của cô làm cho

anh rất cảm động. “Vợ yêu, cảm ơn em yêu anh!” Giọng trầm thấp lộ ra vẻ run rẩy vui sướng. “Anh ngốc, em nên cảm ơn anh yêu em mới đúng!” Vô Song cũng bị cảm động đến mức đôi mắt đầm lệ. Hai vợ chồng nhìn nhau cười một tiếng, hành động của hai người đã sớm hấp dẫn con mắt của không ít người, nhưng bọn họ lại không thèm để ý, mà đắm chìm ở trong thế giới của hai người! “Ai nha!” Đột nhiên, Vô Song gào to một tiếng. “Sao thế?” Đông Bác Hải nóng nảy hỏi. “Cục cưng mới vừa đá em một cái!” “Phải không, anh nghe một chút nào!” Đông Bác Hải đang muốn cúi người nghe, lúc này Vô Song mới chú ý tới ánh mắt quanh mình, khuôn mặt mắc cỡ đỏ bừng lên, ngăn cản Đông Bác Hải: “Ông xã, người ta nhìn đấy!” “Nhìn thì nhìn đi!” Đông Bác Hải xem thường. “Hay là chúng ta đến gian phòng đi!” Anh không biết xấu hổ, nhưng cô thì có! “Được rồi!” Đông Bác Hải ngẩng đầu lên, nhìn cô ý thật không tốt, nhẹ nhàng cười cười, và đỡ cô đi đến phòng vip của khách sạn! “Chú Mặc, sao dì Noãn còn chưa tới đây? Rốt cuộc đi ấy có tới hay không vậy, chẳng lẽ vừa rồi chú cố ý lừa dối cháu?” Cậu bé vẫn đảo quanh đi theo phía sau cái mông của Mặc Phi Tước, đợi này giờ cũng không thấy Mặc Nỗn, nên có chút không nhịn được mà hỏi. “Chờ một chút đi, bữa tiệc này vừa mới bắt đầu mà.” Không nghĩ tới tên nhóc này còn nóng lòng hơn, Mặc Phi Tước đưa tay sờ sờ đầu của cậu nhóc. “Ác!” Được rồi, cậu sẽ chờ một chút nữa! Rất nhanh, Mặc Nỗn đã khoác tay của một lão phu nhân, thoải mái tự nhiên mà đi vào. Tối nay cô mặc một bộ váy bầu màu đen, trên vai khoác áo ngoài lông xù, mái tóc búi kiểu cung đình tao nhã, cả người nhìn qua thành thực và quyến rũ thùy mị. Mặc Phi Tước si mê nhìn một lúc, cậu bé thấy ánh mắt anh cũng không nháy, thì cười hi hi, “Chú Mặc, đi ấy chính là dì Mặc Nỗn đi!” “. Ừ.” Mặc Phi Tước lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng gật đầu. “Cũng chả có gì đặc biệt!” Cậu nhóc có chút thất vọng mà nhún vai một cái, “Chỉ xinh đẹp hơn mẹ con một chút xíu mà thôi, ai nha nha, thật là thất vọng!” “Không có ánh mắt!” Trong mắt người tình ra Tây Thi, một chút cũng không sai, lúc này Mặc Nỗn ở trong mắt của Mặc Phi Tước giống như là tiên nữ trên trời hạ phàm, vui đến mức không ai có thể sánh kịp, cậu nhóc dám nói Tây Thi của anh không ra hình dáng gì, không phải là tìm mắng tìm đánh thì là cái gì? “Ai nha!” Một cây dẻ đánh mạnh lên trên đầu cậu nhóc, cậu nhóc rất khoa trương mà ôm đầu hét to một tiếng, một tiếng này thành công hấp dẫn con mắt của Mặc Nỗn. Cậu nhóc nhìn về phía Mặc Nỗn, ánh mắt vừa đúng lúc không hẹn mà gặp với cô, trong lòng cậu đang hô hào cười trộm, thành công rồi! Dì Mặc Nỗn đã nhìn sang — Quả nhiên là ngư tử ngư tử, mã tử mã tử, tính khí của chú Mặc giống như cha vậy, chịu không được người khác nói xấu vợ mình một câu! Trong chớp mắt nhìn thấy Mặc Phi Tước, thì cả người Mặc Nỗn cũng run rẩy một chút, tia sáng con người nhẹ nhàng nhìn về phía anh, mắt không dời đi, mấy tháng không gặp, hình như anh gầy đi rất nhiều, giờ khắc này, pháo đài tạo ra ngăn cách anh sụp đổ ầm ầm, cô thật sự muốn rất muốn đi tới ôm anh, hoặc là nói với anh vài câu, nhưng. Thực tế không cho phép cô làm như vậy! “Nhóc Nỗn, con biết người trước mặt kia không?” Đuôi mắt của lão phu nhân nhìn ra một chút đầu mối, và hỏi. “Không, không biết!” Cô vội vàng quay đầu lại, và phủ nhận. “À! Chúng ta đi qua bên kia xem một chút đi!” Lão phu nhân cười cười với cô, Mặc Nỗn không được tự nhiên mà gật đầu một cái, sau đó lão phu nhân đưa tay nhẹ nhàng nắm tay cô, chỉ cảm thấy tay của cô lạnh đến kinh người. “Chú Mặc, chú thật vô dụng!” Tạo cho chú ấy cơ hội tốt như vậy, mà chú ấy lại để cho dì Mặc Nỗn rời đi như vậy, cũng không đi qua chào hỏi một tiếng, cậu nhóc khinh bỉ chết chú ấy luôn! Ánh mắt ảm đạm của Mặc Phi Tước thu hồi lại từ bóng lưng rời đi của Mặc Nỗn, cúi đầu đang muốn đáp lời, thì cậu nhóc huych một cái rồi chạy đi. “Q tử, con đi đâu vậy?” Mặc Phi Tước hướng về phía bóng lưng của cậu mà hô. Cậu nhóc cũng không để ý mà lơ đi, đi tới sau lưng Mặc Nỗn, cậu phun một bãi nước miếng vào lòng bàn tay, sau đó đem nước miếng dính ở trên mặt làm nước mắt, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn biến đổi thành bộ dạng đáng yêu thê lương không chỗ nương tựa. Không khí vốn đang yên lành, đột nhiên bị một tiếng khóc quấy nhiễu, mọi người khó hiểu mà nhìn sang tìm tiếng khóc của trẻ con, chỉ thấy một cậu bé nhỏ mặc đồ tây nhỏ đang ôm eo một người phụ nữ có thai, bị thương mà khóc rống và nói: “Mẹ, con cầu xin mẹ đừng bỏ con và cha, chúng con không thể không có mẹ, ô ô.” “Đứa trẻ khá thông minh!” Mọi người bắt đầu mồm năm miệng mười mà nghị luận ầm ỉ. Nét mặt già nua của lão phu nhân tức giận, tàn khốc mà liếc nhìn Mặc Nỗn rồi lại nhìn cậu bé một chút, hình như đang hỏi, đây là xảy ra chuyện gì? “Người bạn nhỏ, cậu đùa sai người rồi, tôi không phải là mẹ cậu!” Mặc Nỗn bị cử chỉ đột nhiên của cậu làm cho khó hiểu, cô cũng muốn biết là chuyện gì xảy ra. “Mẹ, con không đùa với mẹ đâu? Con biết mẹ ghét cha, cảm thấy cha rất không có tiền đồ, rất hèn nhát, rất vô sỉ, nhưng không có liên quan tới con, con ngoan như vậy, mẹ không thể vì cha mà ngay cả con cũng không nhận đi, ô ô. Mẹ, chẳng lẽ mẹ chạy trốn với người đàn ông khác, ngay cả em trai cũng không cho con nhận đi!” Tên nhóc không làm diễn viên quả thật là lãng phí mầm non, Mặc Phi Tước đuổi theo đứng ở một bên bị những lời này của cậu nhóc chọc cho dở khóc dở cười, lão phu nhân liêu mạng nhìn chằm chằm vào Mặc Nỗn, cuối cùng thiếu kiên nhẫn hỏi, “Đây là xảy

ra chuyện gì? Cô cũng đã có con rồi mà còn tới quấy rầy con tôi?” “Không, không phải như thế, cậu bé ấy. cậu bé ấy không phải con của con!” Mặc Nỗan gấp đến độ trăm miệng cũng không bào chữa được. “Mẹ, trở về đi, cha đã cãi tà quy chánh, đúng không cha!” Cậu bé quay đầu mở to hai mắt với Mặc Phi Tước, ý bảo anh thêm dầu thêm mỡ mấy câu. Mặc Phi Tước cười cười, tên nhóc này, thật là. “Mặc Phi Tước, anh đùa giỡn như thế một chút cũng không buồn cười!” Mặc Nỗan nhìn anh chăm chăm, giận đến đỏ mặt tía tai, cả người run rẩy một chút, anh đùa cười như thế cũng quá đáng rồi! “Nỗan, điều này không liên quan tới anh.” Mặc Phi Tước oan uổng mà, anh thật sự không biết tên nhóc này lại bày ra loại đùa giỡn hoang đường này. “Cha ơi, cha hãy thừa nhận đi, chẳng lẽ cha không muốn mẹ trở về sao?” Tên nhóc mồm lỗ mũi ra vẻ du côn, mới vừa rồi diễn trò quá nhập vai, thật sự khóc ra nước mắt cũng làm cho lỗ mũi bị nghẹt! “Muốn, dĩ nhiên cha muốn, nhưng mà.” “Mẹ, mẹ, mẹ.” Lời của Mặc Phi Tước còn chưa nói xong, thì lão phu nhân đã tức giận bỏ rơi tay của Mặc Nỗan, tức giận rời đi, cô gấp đến độ hô to, nhưng bất luận cô gọi thế nào, lão phu nhân cũng không để ý đến cô! “Oh oh. . . Bà ngoại sói chạy rồi. Ấu.” Cậu bé đang muốn hoan hô, thì đột nhiên Mặc Phi Tước rống cậu nhóc một tiếng, “Con câm miệng!” Một tiếng rống này, không chỉ để cho tên nhóc ngậm miệng, mà người xem cuộc vui ở chỗ này cũng bị anh rống đến sững sốt, thanh âm bàn luận chỉ còn khe khẽ, cả phòng tiệc an tĩnh đến mức cây kim rơi cũng có thể nghe rõ ràng! “Nỗan, thật xin lỗi!” Mặc Phi Tước nhìn Mặc Nỗan nước mắt như mưa, anh nhìn sâu vào chỗ đồng tử của cô, nhìn thấy bi thương cùng tức giận của cô, không không chế được mà thương cảm cùng đau lòng tràn ra, và leo lên đuôi lông mày tuấn tú của anh. Thật ra thì Mặc Nỗan không trách anh, thật sự, tuyệt đối không trách, ngược lại còn có một chút kích động buồn cười, bộ dáng anh như vậy, ngược lại làm cho cô cảm thấy có loại hạnh phúc được yêu! Cô khóc, cũng không phải là vì khổ sở, mà là vì vui vẻ, còn có một chút đau lòng cho anh. Nói vậy thì thời gian này anh nhất định cũng đã sống không tốt rồi, khuôn mặt tuấn tú chịu đựng nhiều như vậy, cô thật sự muốn rất muốn đưa tay qua sờ mặt anh, cô nắm chắc tay rồi giơ lên, nhưng cuối cùng cũng không có dũng khí nâng lên. “Nỗan!” Chợt, thanh âm đáng ghét truyền đến, ba người không hẹn mà cùng nhìn sang, lông mày nhỏ nhắn của cậu nhóc nhíu lại, yên lặng thở than buồn bã, “Tiễn đi một bà ngoại sói, lại tới một con sói lớn, phiền!” “Nỗan, làm sao em ở chỗ này một mình, mẹ anh đâu?” Cố Triền Dật đi tới, mới vừa rồi anh có chuyện chậm trễ một chút, nên để cho Mặc Nỗan với mẹ anh tới trước. “Bà ấy.” Ngừng nước mắt lại, Mặc Nỗan liếc mắt nhìn cậu bé và Mặc Phi Tước mà không trả lời được. “Triền Dật, thật xin lỗi!” Thu lại lông mi dưới, cô nói giọng áy náy với Cố Triền Dật, sau đó lại buồn buồn nói : “Em làm cho bà tức giận bỏ đi rồi!” “Nỗan, xảy ra chuyện gì?” Cố Triền Dật trong bụng kinh hãi, và bất an hỏi, nhưng thanh âm vẫn như cũ mềm mại, không có chút tức giận. “Cũng không có xảy ra chuyện gì, là mẹ chú hẹp hòi thôi, không chơi trò chơi nổi, cho nên bị tôi làm cho tức giận bỏ đi rồi!” Cậu nhóc nói ra. “Cậu.” Cố Triền Dật cau chặt chân mày, ánh mắt nhìn cậu nhóc có chứa một chút hung ác, “Cậu là ai?” “Để tôi làm một cái tự giới thiệu mình vậy, tôi họ Đông, gọi Đông Cảnh Nghiêu, nhũ danh gọi Q tử, ý tứ là đẹp trai, nhưng chú có thể gọi tôi là anh tiểu Q, tôi không sao cả!” Cậu nhóc cười đắc ý về mặt thật đúng là muốn ăn đòn. Cố Triền Dật nhìn chăm chăm vào cậu nhóc híp con ngươi thâm độc một cái, âm thầm nói ở trong lòng: tên nhóc chết tiệt, tao mặc kệ mày là ai! Anh ta ngẩng đầu nhìn Mặc Phi Tước một cái, thấy sắc mặt anh nhìn thật không tốt, anh ta cố làm ra vẻ thân thiện chào hỏi anh một tiếng, “Mặc tổng” Mặc Phi Tước không có tiếp lời, anh nghiêm nghị một chút rồi chuyển tầm mắt về phía Mặc Nỗan, thấy sắc mặt của cô vẫn còn treo nước mắt, ngón tay của anh giật giật, muốn lau nước mắt cho cô, nhưng có người giành trước anh một bước —— “Nỗan, em xem em giống như một đứa trẻ vậy, động một chút là khóc nhè, em yên tâm đi, mẹ anh hiểu lầm em nên mới có thể tức giận mà bỏ đi, anh và em đi tìm bà và giải thích.” Cố Triền Dật dịu dàng lau nước mắt cho cô, hơn nữa còn cưng chiều dụ dỗ nói. Mặc Nỗan liếc mắt nhìn Mặc Phi Tước, thần sắc có chứa không đành lòng, nhưng cuối cùng vẫn là xoay người đi theo Cố Triền Dật. “Rất khó chịu đi!” Đông Bác Hải đi tới, một bàn tay to khoác lên trên bả vai của Mặc Phi Tước, cố ý nói mát để châm chọc cậu ấy, ai kêu cậu ấy đại đột may áo cưới giúp cho người khác, đáng đời nên khó chịu!

243. Chương 243: Phiên Ngoại 39

Tước Nỗan yêu: cả đời này tôi chỉ cầm tù một mình em 31: phá thai Mặc Phi Tước quay đầu lại, đẩy tay Đông Bác Hải khoác lên trên vai anh ra, cảm tức nhìn anh ấy một cái rồi liếc về phía cậu nhóc một cái, “Anh dạy nó làm như vậy phải không?” “NO! NO! NO! , Chú Mặc, chuyện này không có một chút liên quan tới cha cháu, là chủ ý của cháu, cháu muốn thì trách cháu đi!” Tên nhóc đi tới, xung phong nhận việc giải thích sự thật! “Ha ha!” Thấy con trai thành thực dừng cảm như vậy, Đông Bác Hải sảng lãng cười hai tiếng! “Chuyện gì mà cười vui vẻ như vậy?” Vô Song nâng cao bụng bự đi tới, Đông Bác Hải xoay người lại lập tức ôm cô, che chở như bảo bối! “Mẹ!” Tên nhóc kêu một tiếng. “Ừ!” Vô Song trả lời rồi nhìn về phía Mặc Phi Tước, chỉ thấy ánh mắt anh ta hung ác nhìn chằm chằm vào con trai của cô, cô đang muốn mở miệng hỏi gì đó, Đông Bác Hải liền cúi đầu thì thầm ở bên tai cô, “Bà xã, đừng lên tiếng, chút nữa anh sẽ giải thích với em!” “Sao vậy?” Cô vẫn là nhịn không được mà tò mò, nhỏ giọng hỏi, nhưng Đông Bác Hải cười mà không nói. “Chú Mặc, cháu sai rồi!” Nhận sai thật là nhanh, cậu nhóc nhận sai thật là nhanh, hơn nữa còn có vẻ mặt thành kính, cho dù ai nhìn thấy cũng không nhẫn tâm trách cứ! Cậu sai gì đây? Chó má! Cậu mới không cảm thấy mình có lỗi đâu, nếu không phải là bà già kia nhanh như chớp, ông cụ non mười tuổi như cậu cũng có thể chọc bà già đó tức chết! “Con. . . .” Mặc Phi Tước tức giận giơ tay lên, làm như muốn đánh vào đầu cậu nhóc thật mạnh, Vô Song và Đông Bác Hải thấy thế cũng kinh hãi thay đổi sắc mặt, con trai là bảo bối của bọn họ nha! Đừng nói thật sự đánh, dù cho bọn họ nhìn thấy nói giỡn cũng nhức nhối a! “Giải lắm!” Bàn tay nhẹ nhàng rơi lên trên đầu cậu nhóc, Mặc Phi Tước đổi giận thành vui, khuôn mặt tuần tú cười cười! Hai vợ chồng cũng thả lỏng thở một hơi, mới vừa rồi thật là hù chết bọn họ mà! “Chú Mặc, chú không trách cháu?” Cậu nhóc có chút khó tin nháy mắt với anh, mới vừa rồi cậu đã chọc dì Mặc Nỗan tức muốn khóc, chú ấy thế mà không tức giận, còn khen cậu giỏi lắm! ! Mặc Phi Tước xoắn xoắn sợi tóc của cậu, nhếch môi cười có vẻ du côn, “Nhóc con, chú Mặc còn phải cảm ơn con, con làm chuyện mà chú muốn làm cũng không dám làm!” “Hả?” Nhóc con nhìn lên nhìn xuống mấy lần quan sát anh, “Chú Mặc còn có chuyện không dám làm?” “Chú. . . .” Mặc Phi Tước cứng họng, mặt đỏ ửng lên. “Ha ha, được rồi, con trai muốn được yên thì ngoan ngoãn, đừng làm khó chú Mặc con nữa!” Đông Bác Hải lại cười lên ha hả lần nữa. Cậu nhóc nhìn vẻ mặt táo bón của Mặc Phi Tước mà cười hi hi, “Chú Mặc, thật sự chú phải cố gắng lên đó!” “Nhóc con, con biết cái gì chứ?” Mặc Phi Tước xấu xa nghiêm mặt trả về cậu nhóc một câu. “Con không biết, nhưng con sẽ không khóc nhè, đúng không cha!” Cậu nhóc giả vờ một cái mặt quỷ với anh, sau đó trốn ra sau lưng cha mẹ. “Nhóc con xấu xa.” Mặc Phi Tước đen mặt, thấy hai vị cha mẹ vẫn còn đang cười, anh không nhịn được mà quở trách người làm cha một phen, “Ài, Bác Hải, anh làm cha thế nào vậy, con trai anh không biết lớn nhỏ như vậy anh cũng không trông nom?” “Có sao?” Đông Bác Hải rất mờ mịt mà nhìn vợ một cái, Vô Song cười cười, “Tôi lại cảm thấy con trai tôi nói rất đúng!” “Chị dâu nhỏ, không ngờ cô qua sông liền rút cầu như vậy đấy!” Tình cảm của người gia đình này là liên kết nhất trí đối phó anh người ngoài này....! “Phi Tước, anh phải có lương tâm một chút, phải đi mang Nỗan trở về.” Vô Song mặt lạnh, và nghiêm trang nói, “Nỗan không phải là một người có tâm địa sắt đá, ngược lại lòng của cô ấy rất mềm, chỉ cần anh dụng tâm, nhất định cô ấy sẽ tha thứ cho anh!” “Tôi còn chưa đủ dụng tâm sao?” Mặc Phi Tước đột nhiên cau chặt chân mày, gương mặt tuần tú u buồn tràn ngập bất đắc dĩ, “Tôi chỉ còn thiếu chưa có quỳ xuống cầu xin cô ấy ở lại đừng đi đó!” “Tôi thừa nhận ban đầu là do sự ích kỷ của tôi, hại cô ấy mất một đứa bé, mà tôi đã đền cho cô ấy rồi, cũng đã nói rất nhún nhường, nhận sai rồi, nhưng cô ấy hoàn toàn không tiếp nhận, tôi còn có biện pháp gì? Chẳng lẽ muốn tôi dùng sức mạnh, đem cô ấy cầm tù ở bên mình sao?” Vì nhìn ở trong đáy mắt bạn thân Đông Bác Hải nên sự bất lực của anh ấy là đau lòng, nhưng nhìn ở trong mắt của Vô Song lại là khinh bỉ! Đền —— Nghe chữ đó thì Vô Song đột nhiên cười lạnh một cái, “Mặc Phi Tước, anh thật sự làm cho tôi cảm thấy được là cận bã!” “Bà xã!” “Mẹ!” Hai cha con cũng giật mình nhìn Vô Song, sao cô ấy lại nói ra những lời này, cô ấy không nhìn thấy Phi Tước không thể làm gì sao! Đúng vậy! Cô không nhìn thấy có nhiều thứ anh không thể làm, cô chỉ nhìn thấy sự bất lực của anh, anh cao ngạo, cùng với anh tự cho là đúng buồn cười. Đúng vậy. anh thật sự tự cho là đúng, tự oán tự hối tiếc, vốn là anh làm không đủ, hoặc là nói cũng chỉ là một góc của tảng băng ngầm, cho dù muốn anh quỳ xuống cầu Nỗan tha thứ, một chút cũng không quá đáng! “Mặc Phi Tước, anh thật sự cảm thấy mình làm đủ rồi sao?” Vô Song chột chưa lỗ mũi, trong mắt chứa đầy nước mắt —— “Đền. Cái chữ thua thiệt này anh nói ra miệng, anh thật sự thấy giá tình yêu quá rẻ à, cho đây là hàng mua bán giao dịch sao? Đền. anh lấy cái gì đền cho cô ấy, đền cho cô ấy một viên tình trùng, là có thể cho rằng không có chuyện gì xảy ra sao? Là có thể đền bù tám năm mất đi của cô ấy sao? Năm tháng của phụ nữ thật

sự không tổn thương được, Mặc Phi Tước anh không phải là trẻ con, sao tư tưởng lại ngây thơ như vậy, vậy thì anh vốn không có tim, không biết tự hỏi vấn đề. Không nhìn ra thật ra thì Nỗan đã tha thứ cho anh, nếu không cô ấy cũng sẽ không mang thai con của anh, các người lại còn là thanh mai trúc mã, cô ấy không chịu ở lại, trong lòng cô ấy nghĩ cái gì, anh lại thật sự đoán không ra một chút nào, vậy thì anh căn bản không có dụng tâm với cô ấy?” Vô Song lên án sắc bén làm cho thân hình cao lớn của Mặc Phi Tước bỗng lắc lắc, nơi trái tim giống như bị mũi khoan đâm vào trào ra đau đớn tan lòng nát dạ, trong mắt phủ lên một tầng sương mù thật mỏng, tứ chi cứng ngắc chết lặng không thể động đậy. Cô ấy nói đúng! Tuổi trẻ của Mặc Nỗan, anh không đền nổi! Anh thật sự tự cho rằng mình làm đã đủ rồi, thật ra thì một chút cũng chưa đủ! Đây chính là nguyên nhân Nỗan cố ý trừng phạt anh mà không chịu ở lại sao? Nếu như vậy, anh thay đổi, nhất định nhất định anh sửa chữa. “Bà xã!” Đông Bác Hải đau lòng ôm Vô Song khóc đến mặt đầy nước mắt vào trong ngực, anh cũng bị lời nói này của bà xã mình làm cho chấn động, chợt cảm thấy mình sao mà may mắn, cô có thể cho anh một cơ hội bồi thường! “Phi Tước, tính tình cô nhỏ kia tôi cũng hiểu rõ mấy phần, bướng bỉnh thì cũng hơi bướng bỉnh, nhưng lòng dạ vẫn mềm, nếu như cậu thật sự tận tâm tôi nghĩ cô nhóc sẽ trở về!” Giờ khắc này, Đông Bác Hải cũng buông xuống thành kiến với Nỗan, cũng có chút bội phục cô nhóc ấy, một cô nhóc có thể phiêu bạt ở bên ngoài tám năm, thật không dễ dàng! “Chú Mặc cố gắng lên!” Nhóc con cho anh tư thế động viên cố gắng lên! Mặc Phi Tước ngẩng nhìn cả nhà bọn họ ba người một cái thật sâu, cảm động, cảm kích giống như là bướm bướm phá kén mà ra, bay lên khoe môi tuấn tú xinh đẹp của anh, gật đầu một cái thật mạnh, anh xoay người sải bước đi ra ngoài —————

Cố Gia! Lão phu nhân vẽ mặt thịnh nộ ngồi ở trên ghế sa lon trong phòng khách, trước mắt để một ly trà đã sớm nguội lạnh, ánh mắt già bén nhọn nhìn chằm chằm Mặc Nỗan đứng ở bên bàn trà chực phún lửa! Làm thế nào bà cũng không nghĩ được, cô gái trước mắt này lại có thể không biết xấu hổ mang con hoang của gã đàn ông khác tới quyến rũ con trai bà, muốn con trai bà ôm lấy, may nhờ. bị bà biết được, nếu không hậu quả thật không dám tưởng tượng! “Cô gái như cô thật sự rất có mưu mô đó, bị đàn ông khác làm cho lớn bụng, lại làm cho con trai tôi chịu tội thay, trên đời không có ai tính toán như cô, tính toán chuyện tốt này cũng là do một mình cô chiếm. Tôi không sợ nói cho cô biết, không có cửa đâu! Người phụ nữ đề tiện như cô đừng mơ tưởng bảo con trai tôi nuôi con hoang của người khác! Chỉ cần tôi còn sống, thì cô đừng mơ tưởng!” Lão phu nhân đã giận đến mức đôi tay phát run, chỉ vào mũi của Mặc Nỗan mà mắng. Cố Triền Dật vẫn che chở cô nghe mẹ mắng chanh chua như vậy, nhú mày phản bác: “Mẹ, ngài hiểu lầm Nỗan rồi, cô ấy không phải người phụ nữ như thế!” “Hiểu lầm?” Lão phu nhân càng giận đến mức sắc mặt biến thành màu đen, “Dật nhi, đến bây giờ con còn muốn che chở cho người phụ nữ không biết xấu hổ này sao, rốt cuộc con có từng xem ta là mẹ, đem mặt mũi Cố gia chúng ta để ở trong mắt hay không?” Mặc Nỗan run rẩy tựa vào trong ngực Cố Triền Dật đã bị lời nói của lão phu nhân làm cho nhục nhã không chịu nổi mà hốc mắt đỏ hồng, tự nhận đuối lý cô không phản bác một câu, chỉ có thể âm thầm chịu đựng! “Mẹ, con nào có không coi mẹ ra gì?” Cố Triền Dật nhức đầu mà nhìn mẹ, anh có thể hiểu tâm tình lúc này của mẹ rất khó tiếp nhận, nhưng mẹ mắng cũng quá đáng mà! “Con còn biết ta là mẹ con, thì ngay lập tức đuổi con nhỏ đề tiện không biết xấu hổ này ra ngoài!” Lão phu nhân bỗng nhiên đứng lên, chỉ vào Mặc Nỗan giận dữ mắng. Hai cô giúp việc ở chỗ này bị tức giận của bà cụ dọa đến mức giật mình kinh hãi, ánh mắt đồng tình nhìn về phía Mặc Nỗan, chỉ thấy nước mắt của cô ấy sắp chảy ra! Đáng thương! “Mẹ.” Cố Triền Dật buông Mặc Nỗan ra, vẽ mặt phiền não mà đi qua, ôm bả vai lão phu nhân, “Mẹ, con trai đã lớn rồi, chuyện của con con tự có chừng mực, ngài cũng đừng nhọc lòng chăm lo thay con được không? Đã khuya rồi, không phải ngày mai ngài còn lên máy bay trở về Mỹ sao? Nghỉ ngơi sớm một chút đi!” Pằng ——— Lão phu nhân tức giận đánh một cái tát lên trên mặt con trai! “Thiếu gia!” “Triền Dật!” Cái tát này rất vang, tuyên bố cùng cả phòng khách, làm cho người ta nghe có loại sợ hãi hết hồn hết vía, ba người bọn họ cũng sợ tới mức trợn to con ngươi! Cố Triền Dật giống như cũng khó tin mẹ vẫn chưa từng đánh anh mà lại ra tay đánh anh, lỡ mờ một hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại nhìn về phía mẹ già đầy nước mắt! “Khốn kiếp!” Một tiếng mắng giận dữ, “Hôm nay nếu mày không đuổi con nhỏ này ra ngoài, tao liền chết ày xem!” “Mẹ!” Cố Triền Dật làm như bị uy hiếp của bà dọa rồi, vội vàng ôm lấy bả vai của bà, “Nỗan thật sự là một cô gái tốt, xin ngài tin tưởng con trai một lần, được không?” “Tin tưởng mày? Tao chính là vì tin tưởng mày thiếu chút nữa đã để cho Cố Gia chúng ta hổ thẹn!” Ánh mắt rét lạnh của lão phu nhân nhìn Mặc Nỗan một cái, khi con người âm độc chống lại con người trong suốt như nước thì giống như hồ nước bình tĩnh đến mức sóng nước chẳng xao, thậm chí một chút e ngại cũng không có, giống như tuyết đối không sợ hãi sẽ bị đuổi ra ngoài, lão phu nhân tức giận, càng không muốn có liên quan! Thuận tay nắm ly trà trên bàn lên muốn ném cô, nhưng bị

Cố Triển Dật tay mắt lạnh lẽo mà ngăn cản được, hai người đang lôi kéo, thì anh ta thoáng dùng sức đẩy lão phu nhân một cái, vô ý đẩy bà ngã ngồi lên trên ghế sa lon, lão phu nhân co giật một chút, trước mặt bỗng tối sầm mà ngất đi. “Mẹ, mẹ, mẹ!” Cố Triển Dật gấp đến độ hô to. “Bác gái.” Mặc Nỗan cũng đi tới, lo lắng kêu mấy tiếng, nhưng mặc kệ bọn họ kêu thế nào, lão phu nhân vẫn hôn mê như cũ. “Cô tránh ra!” Đột nhiên, Cố Triển Dật hung ác nạt Mặc Nỗan một câu, ánh mắt ác độc này cực kỳ chán ghét, sau đó ôm lấy lão phu nhân rồi vội vã bước đi ra ngoài. Mặc Nỗan bị anh rống đến nửa ngày cũng còn chưa có phục hồi tinh thần lại, cứng đờ mà nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, thật lâu mới khóc ra. “Tiểu thư!” Hai cô giúp việc đi tới vịn cô, và một người hỏi, “Tiểu thư ngài còn ổn đó chứ? Không có bị hù chứ, có muốn tôi gọi điện thoại kêu xe cấp cứu hay không?” “Không có, tôi không sao!” Cô lắc đầu, cực kỳ trong bụng làm như cũng cảm thấy cô không vui, nhẹ nhàng động một cái. “Tôi không sao, các cô đi nghỉ ngơi đi!” Cô lấy tay xoa bụng, nghẹn ngào nói. “À?” Hai cô giúp việc nhìn nhau, một người nơm nớp lo sợ mà nói: “Tiểu thư, ngài thật sự không có chuyện gì chứ? Phu nhân mới vừa mắng khó nghe như vậy, hơn nữa thiếu gia cũng hung dữ với cô như vậy.” Giọng nói càng ngày càng nhỏ, cuối cùng không còn tiếng! “Tôi thật sự không sao, các cô đi xuống nghỉ ngơi đi!” Cô gượng cười nói. Hai cô giúp việc nhìn nhau lần nữa, các cô là tôi tớ không có quyền làm trái với lệnh của chủ, nhún nhường mà đáp một tiếng “Dạ” và sau đó lui xuống. Chờ sau khi phòng khách to như thế an tĩnh lại, Mặc Nỗan mới thể không chống đỡ nữa mà ngồi xuống, đôi tay đang nâng bụng đội lên, tiếng khóc thút thít ở trong phòng khách yên tĩnh này có vẻ cực kỳ thê lương. “Con ngoan, có phải mẹ rất xấu hay không!” Biết rõ lừa gạt là không đúng, mà cô còn ích kỷ lựa chọn lừa gạt, là cô hại Triển Dật bất hiếu, là cô hại bà Cố ngất xỉu! Cô thật sự không nên tìm tới Triển Dật nương tựa, nếu mà bác gái có chuyện gì không hay xảy ra, cô chết cũng sẽ không yên. “Con ngoan, lúc này mẹ sẽ dẫn con rời đi, có được hay không?” Cực kỳ trong bụng làm như nghe hiểu lời cô, động một cái. “Con ngoan, cảm ơn con, cảm ơn con hiểu mẹ!” Phản ứng này của cực kỳ làm cho cô có loại kích động muốn nín khóc mỉm cười, cũng may, cũng may, cô có cực kỳ làm bạn, cực kỳ là hi vọng của cô! Mặc Nỗan trở về phòng thu dọn hành lý đơn giản, sau đó kéo valy hành lý, cô cẩn thận mà đỡ xuống, không biết nguyên nhân là do khóc hay là thân thể bản thân không chịu nổi, tầm mắt của cô có chút mơ hồ, cô chau chau mắt, không được rồi! Cô lắc lắc đầu, nhưng vẫn là vô dụng, cảnh tượng trước mặt vẫn lơ lửng ở chỗ cũ. Đầu thật choáng váng. “Đông đông đông” Valy da trong tay cô lăn xuống, cô chống hai tay lên lan can mới miễn cưỡng mà đứng vững chân, cô ngồi xổm người xuống ngồi ở trên hàng lang, ngực khó chịu đến mức không thở được, giống như bị thiếu oxy. “Tiểu thư!” Nghe tiếng động hai người giúp việc chạy về phía phòng khách, thấy cô ngồi ở trên hành lang, vẻ mặt đau đớn, thì hai người cũng có chút sợ hãi. “Tôi báo cảnh sát, Tiểu Ưu cô đi xem tiểu thư thế nào rồi!” Một cô giúp việc dấn dờ với một cô giúp việc khác. “Được!” Tiểu Ưu lập tức chạy qua phía Mặc Nỗan. Đình — Chợt ngoài cửa truyền đến tiếng chuông cửa, cô giúp việc đang gọi điện thoại quay đầu lại, nghĩ thầm là thiếu gia trở lại, để điện thoại xuống rồi chạy qua!

244. Chương 244: Phiên Ngoại 40

Tức Nỗan yêu: cả đời này tôi chỉ cảm từ một mình em 32: sự thật “Anh. Anh. Anh là ai?” Cô giúp việc mở cửa nhìn thấy không phải là Cố Triển Dật, bị sợ tới mức nơm nớp lo sợ mà lui về phía sau. “Mặc Nỗan có ở đây hay không?” Mặc Phi Tức vẻ mặt nóng nảy. “Tiểu thư. Tiểu thư. cô sao rồi, cô đừng làm tôi sợ.” Trên hành lang truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Tiểu Ưu. Nỗan! Ngẩng đầu thấy Mặc Nỗan ngồi ở trên hành lang, Mặc Phi Tức bất chấp mà xông qua, đẩy cô giúp việc ra ôm lấy cô ấy, khi thấy cô ấy khó thở, thì anh cũng lo đến mức sắc mặt trắng bệch, “Nỗan. Nỗan. Em làm sao vậy? Nỗan. em đừng làm anh sợ.” “Tôi. Tôi sắp không thể. Không thể thở rồi!” Cô mệt mỏi nhắm mắt lại hơi thở mong manh, nắm tay của Mặc Phi Tức thật chặt, lồng ngực khó chịu giống như là bị một tảng đá lớn chặn lại, thật khó chịu, thật khó chịu! “Cô ấy sao vậy?” Mặc Phi Tức gần như gào thét chất vấn cô giúp việc bị dọa tới mức sợ hãi rụt rè ở bên cạnh. “Không. Không. Không biết!” Cô giúp việc bị tiếng hô tàn bạo của anh dọa cho khóc, cô thật oan mà. “Nỗan, anh không cho phép em có chuyện!” Mặc Phi Tức một tay ôm chặt thân thể của cô, nhấn vào nhân trung ở dưới sống mũi của cô, qua mấy chục giây, Mặc Nỗan bắt đầu có phản ứng, hơi thở

vốn là chỉ có ra dần dần đã có dấu vết hút vào, ý thức của cô dần dần tỉnh táo, cau chặt chân mày, nhẹ giọng nói thầm, “Dau.” “Nõan, em tỉnh rồi?” Cám ơn trời đất, cuối cùng cô ấy cũng mở mắt ra rồi. Mặc Nõan mơ mơ màng màng mà mở mắt, thấy là Mặc Phi Tước thì kinh ngạc có chút khó tin, “Mặc Phi Tước.” Cô không xác định mà gọi anh. “Là anh!” Mặc Phi Tước ôm chặt cô, “Nõan, em cảm thấy thế nào rồi, có khá hơn chút nào không?” “Làm sao anh lại ở chỗ này. A. anh muốn mang tôi đi đâu. Mặc Phi Tước thả tôi xuống. Thả tôi xuống.” Cảm giác thân thể mình bị ôm lên trên không, Mặc Nõan kinh sợ hô to, muốn anh đặt cô xuống, nhưng Mặc Phi Tước cũng không có thuận theo ý của cô, cố chấp mà ôm cô vội bước nhanh ra ngoài: “Nõan, anh đưa em đi bệnh viện!” Bệnh viện! Vừa nghe hai chữ này, lúc này mặt của Mặc Nõan liền trắng bệch, càng kích động hơn mà hô to, “Mặc Phi Tước anh thả tôi xuống, tôi không muốn đi bệnh viện, tôi không muốn đi.” “Nõan, nghe lời đi, mới vừa rồi em sắp hù chết anh có biết hay không!” “Đừng. Mặc Phi Tước tôi cầu xin anh. Đừng đưa tôi đi bệnh viện!” Cô nắm chặt ống tay áo của anh. “Tại sao?” Anh dừng bước chân lại, muốn cô cho anh một lý do. “Tôi không sao!” Nước mắt sắp trào ra bị cô bức trở về. Không sao? Vừa rồi thiếu chút nữa đã không thể thở, lúc này còn nói không sao. Hai mắt của Mặc Phi Tước nhìn cô sáng rực, hít một hơi thật sâu đèn nén lại lửa giận đang vận sức chờ phát động ra, lần nữa sải bước đi. “Ai. Mặc Phi Tước, tôi thật sự không sao, anh mau buông tôi xuống, mau buông tôi xuống!” Mặc Nõan lo lắng đến độ giống như là con chim sợ nã, vùng vẫy mà giằng co, nhưng mặc kệ cô giãy giụa thế nào, Mặc Phi Tước cũng không buông tay! “Mặc Phi Tước anh nói không giữ lời, anh đáp ứng cho tôi tự do sẽ không quấy rầy tôi nữa, anh quên rồi sao?” Cô thay đổi chiến lược. “Không có!” Anh lạnh lùng tàn khốc phun ra hai chữ, bước chân càng bước càng lớn. “Nhớ thì mau thả tôi xuống!” “Anh không quên, nhưng anh hối hận rồi!” “Anh.” Mặc Nõan bị anh giận thiếu chút nữa ngắt đi, tại sao có thể có đàn ông vô lại như vậy, a a a a a, sắp điên rồi! Cô bị anh cưỡng ép ôm lên xe, hai người sau khi trải qua một phen chiến tranh nhỏ khoa tay múa chân, Mặc Nõan thua trận ở trong suy nghĩ và dự đoán của tác giả cùng với người xem! Mặc Phi Tước cài chặt dây an toàn cho cô xong, sau đó đóng cửa xe, anh cũng từ cửa xe bên cạnh ngồi vào! Mạnh không được, Mặc Nõan không thể làm gì khác hơn là sử dụng đòn sát thủ của mình —chiến thuật nước mắt! “Ồ ô. Mặc Phi Tước. tôi cầu xin anh đừng dẫn tôi đi bệnh viện có được hay không. Tôi thật sự không quen ngửi mùi thuốc trong bệnh viện!” Cô kéo cánh tay của anh, nước mắt rùng rùng nhìn anh, bộ dáng khổ sở có bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương. “Nõan, nghe lời, đi bệnh viện làm kiểm tra, xác định em thật sự không sao, anh mới có thể yên tâm!” Mặc Phi Tước thương yêu rơi xuống một nụ hôn ở trên trán cô, giọng nói hơi run tiết lộ căng thẳng của anh còn chưa rút đi. “Không cần, tôi không muốn đi, Mặc Phi Tước tôi thật sự không sao, anh tin tưởng tôi có được hay không?” Nước mắt chảy xuống, cô liều mạng lắc đầu, cô không thể đi, đi thì cục cưng sẽ xong đời! “Anh tin tưởng em!” Anh dịu dàng vuốt đầu cô. “Anh thật sự tin tưởng tôi?” Mặc Nõan giống như nhìn thấy hi vọng, trong đôi mắt có ánh sáng đang nở rộ. “Ừ!” Anh ôn hòa mà lên tiếng, nghiêng người môi mỏng hôn lên cánh môi hơi khô của cô, Mặc Nõan giật mình một chút, nhưng lại không có né tránh, mặc cho anh chiếm lấy, mà Mặc Phi Tước cũng không có tham luyến, chỉ là hôn nhẹ một cái, rồi anh ngồi thẳng thân thể, và bổ sung, “Nhưng vì sức khỏe của em với con, chúng ta vẫn phải đi bệnh viện một chuyến!” “Mặc Phi Tước anh khôn kiếp!” Ở trong tiếng mắng khiển trách của Mặc Nõan, anh lái xe đi ————— Tiểu Đồng Niên tuyển phân cách —————

Trong phòng làm việc của bác sĩ trưởng, Mặc Phi Tước ngồi đối diện với nam bác sĩ trung niên, thấy ông ta để tờ kết quả kiểm tra xuống, anh mới lo lắng mà mở miệng hỏi: “Bác sĩ, có phải là phu nhân tôi bị bệnh gì không, nên mới có thể đột nhiên ngừng thở?” “Mặc tiên sinh, thật ra thì thân thể phu nhân ngài cũng không có gì đáng ngại.” Bác sĩ đẩy đẩy gọng kiếng, hít sâu một hơi mới nặng nề mở miệng, nhưng mới nói được một nửa, liền bị giọng điệu thả lỏng của Mặc Phi Tước cắt đứt, “Ông nói là cô ấy không có bệnh!” Quá tốt rồi, hại anh lo lắng muốn chết! “Ách.” Bác sĩ thấy bộ dạng anh như trút được gánh nặng, có chút khó mở miệng, ông mới vừa rồi nói không có sao, giờ lập tức nói có chuyện, lúc này ngược lại không phải là lừa dối sao? Mà hậu quả lừa dối có thể nghĩ, thường thường là đánh đến mức mẹ ở nhà cũng không nhận ra a! “Ách, cái đó.” Ấp a ập ứng, lời này nên nói như thế nào đây? “Bác sĩ, vợ tôi cô ấy thật sự không có bệnh gì?” Mặc Phi Tước còn hưng phấn đắm chìm ở trong nửa câu trước của bác sĩ. “Mặc tiên sinh, là như vậy!” Đẩy đẩy gọng kiếng, rồi ông ta vội ho một tiếng và nói: “Phu nhân ngài cô ấy không có bệnh gì, nhưng thể chất của cô ấy không thích hợp.” “Không thích hợp cái gì?” Đột nhiên giọng nói như hầm băng lạnh làm tóc gáy bác sĩ dựng lên! “Không. không thích hợp. sinh. sinh con!” Nói ra những lời này, cả cái lưng bác sĩ đã tựa lên trên ghế sofa, chân hơi cong lên, rúc cổ lấy tay che mặt của mình, mồ hôi lạnh cũng không hề báo trước mà leo lên trên trán ông! Mặc Phi

Tức sau khi nghe xong cực kỳ bình tĩnh, chỉ là mở một đôi con ngươi xanh đen lẳng lẳng đưa mắt nhìn ông ta, thật sự giống như không tin vào lỗ tai của mình, là ông ta nói sai, hay là anh nghe lầm vậy? “Ông. ông nói cái gì? Lặp lại lần nữa?” Giọng nói vững vàng, không hề gợn sóng. Bác sĩ sợ hãi rụt rè mà để tay xuống, thấy anh ta thể nhưng không có phản ứng gì, nhần nhần mảy, người đàn ông nhần nại mạnh mẽ như vậy, kinh khủng bạo phát không thể tính được, sớm biết sẽ đụng phải một nhân vật hung ác như vậy, nhất định ông sẽ viết di chúc trước! Bác sĩ thả tay xuống và run rẩy đứng dậy, đẩy cái ghế ra, lui về phía cánh cửa, run giọng và nói: “Phu nhân ngài thể chất của cô ấy yếu không thích hợp sinh con, nên hiện tượng hít thở không thoải mái xuất hiện, thật sự nếu không mau lấy đứa bé xuống, tần suất cô ấy phát bệnh sẽ càng lúc càng thường xuyên hơn, bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ nghẹt thở mà.” “Mà cái gì?” Cuối cùng Mặc Phi Tức cũng có phản ứng, đôi con ngươi giống như là ngâm qua ở trong băng, sắc bén đến sáng rực, nhìn chăm chú làm bác sĩ đi đứng cũng muốn rút gân sắp không nghe sai bảo! “Sẽ. Sẽ chết!” Phun ra một tiếng, rồi bác sĩ chạy đi! Sẽ chết? A. Lừa gạt hả! Nỗn của anh sẽ không chết. Anh mới không tin cô ấy sẽ chết, anh không tin, không tin. “Tôi không tin!” Anh bỗng nhiên đứng dậy, quả đấm so với tảng đá còn cứng hơn nện lên trên bàn làm việc của bác sĩ, cái bàn gỗ cũng bị anh đập thành một cái hố, đồ trên bàn giống như là gặp phải động đất đột kích, rớt xuống bay tán loạn! Một đôi con ngươi đỏ thẫm hiển nhiên là giận đến mức tận cùng, tia máu như mạng nhện hiện đầy cặp mắt, cùng tẩu hỏa nhập ma không có gì khác nhau! Không sai, lúc này anh đang điên cuồng, bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ. Anh vạn lần không ngờ, khiến Nỗn mang thai lại để cho cô ấy gặp nguy hiểm lớn như vậy. Cô ấy tình nguyện chết cũng không muốn bỏ đứa bé, có thể thấy được cô ấy rất yêu thương đứa bé. Ông trời! Tôi nên làm cái gì đây? Đây là báo ứng sao? Nếu như vậy, tại sao không báo ứng lên trên người của anh, anh mới chính là con cầm thú lòng dạ độc ác, Nỗn và đứa bé là vô tội, tại sao trời uốn trừng phạt bọn họ. Tại sao? Lại một quả đấm, lần này không chỉ cái bàn vỡ, tay của anh cũng là máu chảy đầm đìa. ***** “Tránh ra, tôi muốn xuất viện, các người tránh ra cho tôi!” Trong phòng bệnh, Mặc Nỗn đôi tay che bụng, sợ hãi nhìn mấy gã bác sĩ y tá trước mắt, lớn tiếng kêu gào với bọn họ, không cho phép bọn họ đến gần, nhưng bọn họ cũng không để cho cô rời đi! “Tiểu thư, không phải chúng tôi tới làm tổn thương đứa bé trong bụng cô, xin cô đừng kích động như thế được không? Cô kích động như thế đối với thai nhi trong bụng ảnh hưởng không tốt!” Y tá trưởng khuyên giải. “Tôi mới không quan tâm các người, tránh ra, tất cả các người đều đi ra ngoài cho tôi! Đi ra ngoài!” Tâm tình kích động có tăng không giảm. Mấy bác sĩ y tá hai mặt nhìn nhau, không biết làm sao! “Tôi chết cũng sẽ không để cho các người làm tổn thương đến đứa bé của tôi!” Thấy bọn họ còn chưa đi ra ngoài, Mặc Nỗn phóng ra lời hung ác, “Nếu các người không đi, tôi sẽ từ nơi này nhảy xuống!” Cô chạy đến trước cửa sổ! “Tiểu thư cô bình tĩnh một chút!” Mọi người thấy như thế thì sợ hãi, bác sĩ lập tức lên tiếng nói: “Chúng tôi đi ra ngoài, ngài ngàn vạn đừng làm loạn.” “Đi.” Cô dùng đến một hơi thở cuối cùng, gầm thét với bọn họ. Mạng người quan trọng, mấy người họ không dám qua loa, vội vã lui ra ngoài. “Cục cưng.” Thấy cửa phòng bệnh đóng rồi, Mặc Nỗn mới dựa vào tường thuận thế ngồi xuống xụi lơ, đôi tay vuốt bụng to, cảm giác không có an toàn, bụng hơi đau, cô nghĩ nhất định là cục cưng bị sợ rồi, “Ngoan, cục cưng không sợ, không sợ, mẹ sẽ bảo vệ con, sẽ dùng cả sinh mạng để bảo vệ con. Sẽ không để cho con giống như anh trai nữa.” Chết ở trong tay cha! Nhớ tới bàn phẫu thuật lạnh băng tám năm trước, cô liền không nhịn được mà rơi lệ, trong lòng phát rét, thân thể phát run! Cô đã từng cầu khẩn anh như thế, cầu xin anh thả đứa bé của cô, nhưng anh hung ác tuyệt đối không có một chỗ thương lượng, anh là ác ma, cô sẽ không để cho anh làm hại đứa bé thứ hai của cô, tuyệt đối sẽ không. “Cục cưng ngoan, có mẹ ở đây, con sẽ rất an toàn!” Cô vừa khóc, vừa cúi đầu vuốt bụng, dịu dàng dụ dỗ đứa bé bên trong. Lúc cô đang bắt tri bắt giác, cửa phòng lại một lần nữa bị đẩy ra! Người tiến vào thả bước chân rất nhẹ, rất nhẹ, như một cơn gió nhẹ không hề báo trước mà đi tới trước mặt cô — “Nỗn!” Một tiếng gọi khẽ, thiếu chút nữa làm cô sợ tới mức hồn bay phách tán. “Anh tiến vào lúc nào?” Anh là quỷ à, đi bộ cũng không có thanh âm. “Nỗn, trên đất lạnh lắm, về giường nằm đi!” Không nhìn bộ dáng sợ hãi của cô, Mặc Phi Tức cười cười giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, muốn nâng cô dậy. “Anh tránh ra!” Mặc Nỗn cực kỳ sợ hãi mà đẩy anh ra, thân thể cố hết sức co rút lại thành một cục. “Nỗn, em làm sao vậy?” Anh tiếp tục giả vờ ngu ngốc, đưa bàn tay qua. “Mặc Phi Tức, em van cầu anh đừng làm tổn thương đến con được không? Nó cũng là con của anh!” Mặc Nỗn bị thương nhìn anh, nước mắt chưa từng ngừng lại. Mặc Phi Tức ghen lại một chút, ánh mắt lập lòe có dấu vết bị nước rửa qua, anh tiếp tục giả vờ cười, “Nỗn, em đang nói gì, sao anh lại làm tổn thương con của chúng ta!” “Anh thật sự sẽ không làm tổn thương nó?” Anh thay đổi quá bất thường, chẳng trách Mặc Nỗn không tin tưởng anh. “Vì sao anh phải tổn thương nó?” “Bác sĩ không có. không có nói cho anh biết.” “Nói cho

anh biết cái gì?” “Nói cho anh biết. . . .” Mặc Nỗan nhìn anh nghi hoặc, nửa tin nửa ngờ. Nếu như bác sĩ chưa nói, cô nói, không phải là tương đương với không đánh đã khai sao? “Bác sĩ nói cho anh biết, con rất khỏe mạnh, là một bé trai, chính vì thế làm thân thể mẹ quá yếu, cần ăn nhiều đồ bổ, còn có chính là không thể động một chút là khóc, phát giận, như vậy đối với thân thể cùng thai nhi không được tốt!” Mặc Phi Tước lau chùi nước mắt cho cô, nụ cười đem khó chịu, đau đớn của anh che giấu đến mức giọt nước cũng không lọt. “Bác sĩ thật sự nói với anh như vậy hay sao?” Vì lý do an toàn, cô cần phải lặp đi lặp lại nhiều lần để xác nhận. “Ừ!” Anh nhẹ nhàng gạt đầu, phết lên sống mũi thanh tú của cô một cái! “Anh nhìn mắt của em, lặp lại lời nói vừa rồi một lần.” Nghĩ tới nghĩ lui, cô vẫn cảm thấy lời của anh không thể tin, bác sĩ không thể không nói với anh thể chất cô yếu không sanh được, Mặc Phi Tước rốt cuộc đang giở trò gì? “Câu nào?” Anh cố ý trì hoãn thời gian, để che giấu cảm xúc của mình. “Chính là anh nói bác sĩ nói câu kia với anh!” “A, em muốn nghe nói bao nhiêu lần cũng không có vấn đề gì!” Anh gượng cười, con người xanh đen nhìn vào trong đôi mắt lấp lánh nước mắt của cô, nhưng cũng không có chớp giống như Mặc Nỗan nghĩ, con người xanh đen ấy bình thản làm sao, ngụy trang chân thành không chỉ lừa gạt cô, cũng lừa gạt chính anh! May mắn cô nhìn thấy là mắt của anh, không phải tim của anh, nếu như cô có thể nhìn thấu tim của anh, sẽ nhìn thấy tim anh lúc này đang chảy máu đầm đìa. . . . “Bác sĩ nói cho anh biết, cục cưng là một bé trai rất khỏe mạnh, bảo anh nói với em, không nên động một tí lại khóc, như vậy không chỉ có làm tổn thương đến thân thể, cũng sẽ làm trở ngại đến sự trưởng thành của cục cưng. . . .” Tim càng đau, anh càng cười rức rở hơn, hù dọa được mình, mới có thể hù dọa người khác!

245. Chương 245: Phiên Ngoại 41

Tước Nỗan yêu: cả đời này tôi chỉ cầm tù một mình em 33: tàn nhẫn “Nỗan, đứng lên đi!” Lần này anh đuổi tay qua, Mặc Nỗan cũng không có đẩy anh ra nữa, mà để cho anh đỡ mình lên. “Mặc Phi Tước em muốn xuất viện!” “Bây giờ còn chưa được!” “Tại sao?” “Trước tiên em phải dưỡng thân thể thật tốt mới có thể xuất viện!” “Dưỡng thân thể có thể trở về nhà dưỡng mà, anh hãy để cho em xuất viện đi, em thật sự ngại không quen mùi thuốc trong bệnh viện!” “Nỗan, nghe lời!” Mặc Phi Tước mỉm cười nhìn cô, ánh mắt đen nhánh so với cô còn cổ chấp hơn, anh đưa tay vén từng sợi tóc rối xuống bên tai, ôn hòa thì thầm: “Nỗan, em cũng đã không còn là trẻ con, tại sao vẫn không hiểu được quý trọng mình như vậy, em không thể yêu chính mình nhiều một chút sao?” Không biết là cô nhạy cảm, hay là lời nói của anh thật sự có ngụ ý, lòng của Mặc Nỗan nhảy ‘lộp bộp’, nhìn thẳng vào con người của anh thêm một tia sợ hãi, cô theo bản năng nhẹ nhàng cúi đầu thấp xuống — Nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò của cô thấy bộ dạng cô giống về đà điểu cam chịu số phận, tim của Mặc Phi Tước như xoắn lại, không tiếng động mà than thở ở trong lòng — Nỗan, em là cô gái ngu ngốc, chẳng lẽ em thật sự muốn gạt anh, đến chết cũng không để cho anh biết sao? Một lần nữa, hai người đều im lặng, đi tới bên giường rồi Mặc Phi Tước mới mở miệng: “Em có đói không, có muốn ăn khuya hay không?” “Không đói bụng!” Mặc Nỗan đưa mắt nhìn anh, làm như có rất nhiều lời muốn nói với anh, nhưng lại không biết mở miệng như thế nào, thấy thể Mặc Phi Tước cũng sốt ruột. Nhưng anh chịu đựng, kiên nhẫn không nhanh không chậm mà hỏi: “Mấy ngày xa nhau, em không có gì muốn nói với anh sao?” “À?” Trời ơi, anh là con giun trong bụng cô sao? Lại có thể đoán được cô có lời muốn nói với anh. “Không có sao?” Anh cũng ngồi xuống, cúi đầu lại gần cô, hơi thở ấm áp của phái nam phun lên trên làn da mượt mà của cô, Mặc Nỗan không được tự nhiên mà đỏ mặt, lồng ngực sợ hãi một trận, cô hoảng sợ đến mức không biết nên nói gì. . . . “Nỗan, anh rất nhớ em. . . .” Bàn tay cầm hai cánh tay nhỏ gầy của cô, xoay thân thể của cô qua muốn cô nhìn mặt mình, rốt cuộc lần này Mặc Phi Tước cũng không cười, trong mắt vẫn còn bịt kín một tầng sương mù nhạt, “Mỗi ngày anh đều vượt qua ở trong ký ức nhớ em, nhớ lại chúng ta khi còn bé, nhớ lại chúng ta chung sống hơn hai tháng, Nỗan. . . . thật sự xin lỗi, là do ngu ngốc của anh không phân rõ ràng làm hại em chịu khổ nhiều năm như vậy, xin hãy để anh đền bù lại cho em, cơ hội chăm sóc em, lần này anh nhất định sẽ quý trọng em thật tốt, không để cho em chịu một chút uất ức nào nữa!” Nói không cảm động là giả, Mặc Nỗan đã bị lần sám hối này cộng thêm tố tình của anh mà cảm động đến nước mắt lưng tròng, cô cũng thật là muốn thật sự muốn trở lại với anh, mấy ngày nay cô cũng ở trong ký ức của bọn họ sống qua, cô nghĩ không chỉ một lần, bắt chấp tất cả trở lại bên cạnh anh, để anh làm bạn với cô đi đến đoạn

"Đừng cuối cùng... . . . Những vì cực cương, cuối cùng cô cũng không thể mạo hiểm!" Mặc Phi Tước, em cũng xin anh đừng cố chấp nữa được không?" Mơ hồ hít sâu một hơi, Mặc Nỗan hạ quyết tâm, "Em không thương anh, người em yêu là Triển Dật, em chỉ muốn cùng sống với anh ấy, xin anh đừng khổ sở quần lầy em nữa được không? Anh như vậy em thật sự cảm thấy anh rất phiền. anh muốn em sanh con giúp anh, em làm được rồi, đáp ứng cho em tự do, em cũng hi vọng anh có thể làm được!" "Nỗan." "Em mệt mỏi rồi!" Mặc Nỗan lạnh lùng kéo tay của anh nắm bả vai mình xuống, cẩn thận che bụng nằm xuống giường. Mặc Phi Tước dùng sức hít sâu mới đè nén được nước mắt tràn mi trở về, đứng dậy kéo chăn qua đắp lên cho cô, sau đó rơi xuống một nụ hôn ở trên mặt cô, nhẹ nói câu "Ngủ ngon!" Anh đứng thẳng thân hình cao lớn, rồi lặng lẽ nhìn bóng lưng gầy gò của cô một lúc, cho đến lúc nước mắt chảy xuống anh mới xoay thân thể qua, và đi ra ngoài, sợ bị cô nghe. Đóng cửa lại, toàn bộ phần lưng của anh đều dựa vào tường, cái ót cứng dán ở trên tường thật chặt, cặp mắt ẩm ướt ngấm nhìn trần nhà, nước mắt không ngừng tuôn ra, và chảy xuống. Khuôn mặt tuần tú hung ác tràn ngập đau đớn tê tâm liệt phế, anh cắn quả đấm thật chặt, không để cho tiếng khóc rống từ trong miệng tràn ra, trong hành lang các bác sĩ, y tá đi ngang qua cũng sẽ kỳ quái mà chằm chằm vào hai mắt anh, người thân bệnh nhân giống dạng này của anh bọn họ thấy nhiều rồi, ngoại trừ bày tỏ một cái đồng tình, bọn họ cái gì cũng không giúp được! Mặc Phi Tước mới mặc kệ ánh mắt có nhiều kinh ngạc của bọn họ, tự vui lấp ở trong bi thương của mình, trọng tâm thân thể dần dần trượt, rất nhanh anh đã trượt xuống ngồi ở trên đất, dáng vẻ rất lụn bại, bi thương không giảm chút nào, tim. Đau giống như bị người ta dùng tay xé rách thành hai mảnh máu chảy đầm đìa, đau đến mức anh hít thở nhiều hơn, hận không thể cứ vậy đau chết đi cho xong! Anh ở trước phòng bệnh, bắt đầu làm ra một quyết định không bằng cảm thú cỡ nào. Lúc nửa đêm, Mặc Nỗan ngủ trong mơ mơ màng màng, loáng thoáng nghe phía trên đỉnh đầu có người đang nói chuyện, cô không xác định là mình đang nằm mơ hay là chân thật, cho nên cô muốn mở mắt ra, nhưng chỉ mở ra được một cái khe hẹp thì đã không mở ra được, chùm tia sáng trên đầu thật là mạnh, sáng đến mức cô mở mắt không được, cô quay đầu đi lấy tay ngăn cản ánh đèn mãnh liệt, lúc này mới mở mắt ra. "Bác sĩ Triệu, cô ấy tỉnh rồi!" "Mau tiêm thuốc gây mê cho bệnh nhân!"

Mấy bác sĩ y tá mặc quần áo giải phẫu vây quanh cô, thanh âm thật rõ ràng không giống như là đang nằm mơ, "Tôi không phải đang nằm mơ chứ?" Cô ngây ngốc hỏi. "Ách." Y tá phát hiện cô tỉnh lại nghe lời này của cô, sửng sốt một chút. "Lo lắng làm gì, mau tiêm thuốc gây mê cho cô ấy!" Thấy y tá trẻ sững sờ, bác sĩ không khỏi cất cao giọng, cô ta muốn chết phải không? Nếu bệnh nhân phản kháng giằng co sẽ làm cho kế hoạch thất bại, bọn họ cũng sẽ chôn theo cùng đó! Ở trong tiếng hô quát của bác sĩ Mặc Nỗan bấm ngón tay mình một chút, biết đau, vậy thì không phải là đang nằm mơ, là sự thật! "A. Các người muốn làm gì. Buông tôi ra. Cứu mạng. Cứu mạng. !" Mặc Nỗan kích động mà gào thét, dùng sức đẩy cô y tá đang muốn chọc cho cô, cô y tá ngã xuống bên cạnh bác sĩ trưởng, sơ ý đem kim tiêm cắm vào trong cánh tay phải của bác sĩ, ông ta đau đến mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, kêu lên: "Cô. Sao cô lại như vậy!" "Thật xin lỗi bác sĩ Triệu, thật xin lỗi." Có lẽ do quá sợ hãi, cô y tá vốn là muốn rút kim tiêm ra, lại sơ ý đem toàn bộ thuốc tê đẩy vào trong cánh tay của bác sĩ! Lần này phiền toái lớn rồi! Đây chính là thuốc gây mê mạnh, chỉ cần choc lát là có thể khiến người ngủ mê man, quả nhiên, thuốc rất nhanh nổi lên phản ứng ở trong thân thể bác sĩ, cả người ông ta cứng ngắt không thể động đậy, mấy y tá còn lại thấy thế cũng sợ hãi, có người chạy ra ngoài, làm như đi gọi bác sĩ khác! Có người sững sờ nhìn bộ dạng bác sĩ nhắm mắt dưỡng thần, ngỡ người như phỗng — Cô y tá trẻ kẻ đầu số đó bị sợ tới mức đụng bác sĩ một cái. "Không nên đụng ông ta!" Y tá trưởng lớn tuổi hơn một chút, có kinh nghiệm hơn mới vừa hô ra mệnh lệnh, chỉ thấy bác sĩ cứng ngắt giống như đầu gỗ rơi xuống vang một tiếng 'bành', đau cũng không còn tri giác! "Y tá trưởng, tôi. Tôi không phải cố ý." Cô y tá trẻ sợ tới mức vội vàng khoát tay giải thích. Y tá trưởng có thâm ý khác nhìn hai mắt của cô ta, đi tới ngồi xổm xuống ở trước mặt bác sĩ, vỗ vỗ vừa hô: "Các người mau tới giúp một tay!" Thấy bọn họ rối loạn, Mặc Nỗan thừa lúc bọn họ không chuẩn bị lặng lẽ bò đi, trượt xuống giường giải phẫu, cẩn thận đi tới cửa — "Bệnh nhân, cô muốn đi đâu?" Có y tá tinh mắt phát hiện ra cô, trong bụng cô hoảng sợ, đôi tay ôm bụng như trái bóng chạy ra ngoài, cô vừa chạy, vừa quay đầu lại nhìn họ có đuổi theo hay không, cảm ơn trời đất hình như họ cũng không có ý định bắt cô trở về! Không chạy nổi nữa, cô liền chống tường dừng một chút, và thở dốc. Nguy hiểm thật. Nguy hiểm thật. Thật sự rất nguy hiểm. Mới vừa rồi nếu không phải là cô kịp thời tỉnh lại, hậu quả thật sự không có thể nghĩ đến! Mặc Nỗan vừa thở dốc vừa suy nghĩ, không phải cô đang ở trong phòng ngủ ư, sao lúc tỉnh lại lại ở trong phòng giải phẫu? Một phụ nữ có thai như cô nằm ở phòng giải phẫu không cần đầu suy nghĩ cũng có thể đoán được là làm phẫu thuật phá thai. Phẫu thuật phá thai? Đột nhiên

một ý niệm rất đáng sợ xông ra ở đáy lòng cô. “Nỗn.” Một giọng nói quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, cô sợ tới mức thiếu chút nữa chân đứng không vững mà ngã xuống, Mặc Nỗn chợt ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng tựa như tên mà nhìn chăm chăm vào anh, ngọn lửa thù hận ở trong mắt đẹp tràn ra, “Anh gạt tôi?” “Nỗn, nghe lời lấy con xuống!” Không gạt được nữa, Mặc Phi Tước liền hào phóng thừa nhận. “Anh rút đi ——” Cô tức giận đến độ cả người đều run rẩy, nước mắt cùng rơi, chỉ có thể dựa vào chống tường mới có thể miễn cưỡng đứng vững chân, quả nhiên là anh ta, ác ma, khôn kiếp, cầm thú! “Nỗn, anh cầu xin em đừng tùy hứng nữa, lấy con xuống đi!” Anh thử đến gần cô, lại bị cô đẩy ra! “Mặc Phi Tước anh có còn một chút nhân tính hay không, nhưng nó là cốt nhục của anh, anh thật sự nhẫn tâm giết nó sao?” Cô lớn tiếng gầm thét. Không đành lòng, đương nhiên anh không đành lòng, nhưng anh không còn lựa chọn nào khác, giữa đứa bé và cô, anh phải lựa chọn cô, không có cô, có đứa bé thì có ý nghĩa gì. “Nỗn, đứa bé này không thể có!” Anh lạnh lùng phản bác lại cô, Mặc Nỗn không để ý tới mà khóc thút thít. “Nghe lời, chúng ta lấy nó xuống, chờ thân thể em điều dưỡng tốt, chúng ta vẫn có thể sinh lại!” Anh đè nén cảm xúc khổ sở mà đi tới, từ phía sau ôm lấy bả vai của cô, Mặc Nỗn bị cái đột nhiên này của anh mà sợ tới mức giống như là con thỏ kinh hoàng, ra sức giằng co, nhưng sức của cô cuối cùng cũng không phải là đối thủ của Mặc Phi Tước, ngược lại cô càng giãy dụa, càng bị anh ôm chặt, cuối cùng cô cũng mệt mỏi mà không còn hơi thở phản kháng nữa, chỉ còn lại hơi để khóc, lúc này cô cảm giác phía dưới người giống như có chất lỏng ấm áp chảy ra ngoài. “Nỗn, bỏ đứa bé, chúng ta bắt đầu lần nữa!” Đầu của anh nằm ở bên tai của cô nheo ngào nỉ non. Mặc Nỗn đầy ngập uất ức bị đè nén bởi vì những lời này của anh mà gần như suy sụp, trong nháy mắt lý trí bị phá hủy, cô giận quá thành cười: “Mặc Phi Tước, anh thật tàn nhẫn, anh thật sự rất tàn nhẫn, ha ha. Anh đã tự tay bóp chết một đứa con ruột thịt của anh, chẳng lẽ anh còn muốn bóp chết đứa thứ hai nữa sao?” Ba chữ con ruột thịt, giống như sét đánh ngang tai đánh vào trong đầu của Mặc Phi Tước, trong nháy mắt, cả thân thể của anh cũng cứng ngắc ——

246. Chương 246: Phiên Ngoại 42

Tước Nỗn yêu: cả đời này tôi chỉ cảm tù một mình em 34: phát bệnh Anh tỉnh táo lại chống lại mắt đẹp trắng đen rõ ràng của cô, gương ra một nụ cười rất nhẹ rất ôn hòa cũng rất xinh đẹp: “Sớm!” Anh nói rồi qua đưa tay đi nắm chặt cô! Mặc Nỗn chống tay muốn đứng dậy, nhưng đã bị Mặc Phi Tước ngăn cản: “Nỗn, đừng lộn xộn, em muốn uống nước sao?” Mặc Nỗn nhìn anh một cái, anh không cần cô, cô liền nghiêng mặt đi chôn vào trong gối nằm, không để ý tới anh. “Nỗn, có phải em nên giải thích với anh một chút hay không!” Mặc Phi Tước vẫn đứng dậy lấy một ly nước ấm cho cô, nâng ở lòng bàn tay. Mặc Nỗn chợt xoay người lại, hàm răng cắn đến độ môi dưới trắng bệch: “Giải thích cái gì?” “Đứa bé đầu tiên là xảy ra chuyện gì?” “Tôi chọc anh chơi đấy!” “Nỗn” Anh đặt ly nước xuống, nâng tay cầm một tay của cô: “Anh hiểu rõ em, em sẽ không lấy loại chuyện như vậy mà đùa giỡn.” Hiểu? Khóe miệng của Mặc Nỗn kéo ra một nụ cười lạnh: “Mặc Phi Tước anh hiểu rõ tôi cái gì? Cái gì anh cũng không hiểu!” Nếu như anh thật sự hiểu cô, cũng sẽ không nhìn ra cô đã thích anh rất nhiều năm! Mặc Phi Tước im lặng một lúc, nhìn cô, đáy mắt dâng lên sương mù thật mỏng. “Nỗn, anh muốn biết đứa bé tám năm trước, nó thật sự là của anh?” “Tôi nói rồi, tôi lừa gạt anh!” Ngày hôm qua cô thật sự là tức điên mới có thể nói ra. “Anh không tin!” “Đau.” Anh đột nhiên dùng sức nắm chặt tay của cô, Mặc Nỗn đau đến mức cau chặt chân mày! Thế nhưng anh lại không buông lỏng chút nào, mà còn ép sát: “Anh muốn nghe lời thật.” “Lời thật chính là, đứa bé kia với anh không có một chút quan hệ, đau. anh mau buông tôi ra!” Cô run rẩy và trên lông mi đã tràn đầy nước mắt. “Anh không tin!” Đột nhiên anh không biết tin tưởng từ đâu tới, tin chắc Nỗn có chuyện gạt anh! “Mặc Phi Tước anh buông tay. đau. đau mà!” Không biết là tay quá đau, hay là trong lòng cực kỳ khổ sở! Anh lúc nào cũng lặp đi lặp lại, lúc tốt lúc xấu, cô hi vọng anh tin tưởng mình, thì anh lại giữ một thái độ hoài nghi, luôn là ở thời điểm cô không cần tin tưởng, thì cố chấp đến độ khiến người ta không biết làm thế nào! Cô hối hận rồi, thật sự hối hận rồi, cho nên đừng có ép cô nói ra được không. “Nỗn, nói cho anh biết sự thật, anh cầu xin em đừng coi anh như đứa ngốc nữa, được không?” Anh buông tay, rồi đột nhiên đứng lên phần nộ rít gào! Một tiếng gầm thét này làm cho Mặc Nỗn liên tục chảy nước mắt. ngáy người như phỗng nhìn anh. Nói ra sự thật

cực cứng sẽ sống lại sao? Không biết. Sẽ xuyên vào trái tim anh một nhát! Nhìn anh bởi vì nóng lòng mà chân mày càng nhíu chặt, Mặc Nỗan đột nhiên rất muốn cười anh ngu xuẩn, không có chuyện gì lại đi tìm tội để chịu! “Chú Mặc!” Giọng nói của cậu bé truyền đến đánh vỡ im lặng trong phòng bệnh, Mặc Nỗan chuyển mắt qua nhìn về phía ngưỡng cửa, chỉ thấy cậu bé ngày hôm qua gọi cô là mẹ nhảy vọt vào, theo sát sau lưng của cậu nhóc chính là Đông Bác Hải, mặc dù xa cách tám năm, nhưng anh ta cũng không có thay đổi bao nhiêu, ngược lại người phụ nữ có thai đứng ở bên cạnh anh ta, được anh ta cẩn thận che chở, so với tám năm trước càng xinh đẹp quyến rũ hơn, cô gái trẻ trung hồn nhiên lột xác thành người phụ nữ trưởng thành. “Nhóc con!” Đông Bác Hải đi tới, cười đùa gọi cô một tiếng. “Nỗan ~” Vô Song nhìn cô ấy với ánh mắt lấp lánh, sợ cô ấy không nhận ra mình, ngượng ngùng không suy nghĩ mà bước qua. “Vô Song!” Mặc Nỗan nhìn một cái là nhận ra cô, lúc này Vô Song mới đi tới phía cô ấy, cầm tay còn lại của cô ấy! “Nỗan ~ mấy năm nay bạn có được khỏe không?” Vô Song đưa tay lau nước mắt nơi khóe mắt cô ấy, rất là đau lòng, cũng biết rõ chắc chắn cô ấy sống không tốt, cuộc sống phiêu bạt bên ngoài, cô cũng đồng cảnh ngộ. “Mình rất khỏe!” Mặc Nỗan nhìn thấy cô vui mừng mà ứa nước mắt, nhìn cậu bé một cái, “Đó là con trai bạn ư?” “Ừ!” Vô Song gật đầu, gọi con trai tới, “Cảnh Nghiêu gọi đi.” “Chào đi!” Cậu nhóc ra vẻ quý ông nước Anh mà khom mình, chọc cho Mặc Nỗan cười nhạo, “Thật biết nghe lời!” “Sao vậy?” Đông Bác Hải chụp bả vai Mặc Phi Tước một cái, chỉ thấy anh ấy vẫn bất động cứng đờ như cũ, ánh mắt không hề chớp mà nhìn Mặc Nỗan, giống như thế giới của anh ấy ngoại trừ cô ấy, không còn người nào khác! “Phi Tước!” Đông Bác Hải gọi anh ấy, anh ấy cũng không lên tiếng. Vô Song cũng không nhận được mà tò mò nhìn Mặc Phi Tước ngây người như tượng đá một cái, chân mày xinh đẹp xoắn lại. “Vô Song bạn có thể đỡ mình ngồi dậy một chút không?” Mặc Nỗan cười giả bộ như không có chuyện gì xảy ra. “Ừ!” Vô Song đưa tay đỡ cô ấy ngồi dậy, hai người phụ nữ có thai nhìn nhau, một màn này nhìn có mấy phần tức cười. Mặc Nỗan lúc này mới chính thức xoay mặt qua nhìn về phía Mặc Phi Tước, đang muốn mở miệng, thì bác sĩ đi tới nói, “Mặc tổng, có thể tiến hành giải phẫu rồi!” Giải phẫu? Hai chữ này làm Mặc Nỗan sợ tới mức giống như con chim sợ nã, khoắc lên cánh tay Vô Song thật chặt, cũng như tám năm trước sợ hãi, run rẩy, “Đừng Vô Song cứu mình, cứu mình.” “Cái gì giải phẫu?” Vô Song ôm chặt lấy bả vai của Mặc Nỗan, lớn tiếng chất vấn với bác sĩ, tàn khốc liếc về phía Mặc Phi Tước một cái, anh ta có ý gì? “Phi Tước, xảy ra chuyện gì?” Đông Bác Hải cũng không hiểu ra sao. “Đi chuẩn bị đi!” Lúc này anh ấy mới lên tiếng, nhàn nhạt nói với bác sĩ. “Vâng!” Bác sĩ nhận lệnh, mang theo y tá lui ra phòng giải phẫu. “Mặc Phi Tước, anh không được làm tổn thương đến đứa bé của tôi nữa, anh là tên cầm thú, khốn kiếp.” Mặc Nỗan khóc nức nở và gào thét với anh ấy. “Nỗan, thật xin lỗi!” Anh đau đớn nhìn cô, làm bộ muốn tới gần cô, Mặc Nỗan sợ tới mức hướng vào trong ngực Vô Song co lại, Đông Bác Hải để lại bả vai của Mặc Phi Tước, không để cho anh ấy đến gần, “Phi Tước cậu đang làm gì thế?” “Bác Hải, tôi rất rõ ràng tôi đang làm gì, anh buông tay!” Mặc Phi Tước xoay người, cố gắng kéo tay của anh ta xuống, nhưng Đông Bác Hải không buông. “Muốn tôi buông tay mặc kệ, có thể —— lý do đâu!” Lý do không đầy đủ, anh sẽ không để cho cậu ấy động vào Mặc Nỗan một cái! “Hiện tại tôi không có tâm tình giải thích, anh buông tay!” Anh không kiên nhẫn mà vung tay của anh ta một cái, nhưng vẫn như cũ không có kết quả, anh thật sự phát cáu, đánh một quyền lên trên mặt Đông Bác Hải. “Cha.” Đông Bác Hải không ngờ tới anh ấy sẽ ra tay, cho nên không phòng bị mà bị một quyền thật nặng của anh ấy, ngã ở trên đất, cậu nhóc thấy thế thì kêu lên một tiếng, nhìn Mặc Phi Tước cả người cũng tức giận, cậu cũng điên. Không kém bao nhiêu đâu! “Nỗan, nghe lời!” Anh đi tới bắt lấy cổ tay của Mặc Nỗan, Mặc Nỗan sợ tới mức giãy giụa gọi ầm lên, nhưng anh không cử động chút nào, cuối cùng cô cũng không giãy giụa không mắng chửi nữa, mà là buông Vô Song ra hai mắt nhắm lệ hướng tới trước mặt anh, đau đớn mà cầu xin: “Tôi không muốn phá thai. Mặc Phi Tước anh hãy giết tôi đi, để cho tôi chết đi. đừng tổn thương đến con nữa, cầu xin anh?” “Mặc Phi Tước, con mẹ nó, anh thật khốn kiếp!” Máu lạnh, anh ta coi như là cực phẩm rồi! Vô Song bị anh ta làm cho tức giận đến mức tia lửa trong con người văng khắp nơi, không nhận được mà nói tục. “Nỗan, anh cũng cầu xin em, phối hợp được không?” Mặc Phi Tước ấn nhẫn nước mắt tùy thời rơi xuống, và trầm giọng nói. “Không. Không.” Mặc Nỗan tê tâm liệt phế mà rống. “Mặc Phi Tước, anh thật sự không thể làm tổn thương con ruột của anh nữa. anh sẽ xuống địa ngục.” Đông Bác Hải nghe nói như thế, thì bò dậy lau khóe miệng, thân thể cứng ngắc một lúc, nữa. là có ý gì? “Anh muốn nghe sự thật, được, tôi cho anh biết!” Lau nước mắt lung tung một lúc, rồi Mặc Nỗan nức nở và nhìn thẳng anh, con mắt sắc của Mặc Phi Tước sâu mấy phần, nhìn ngoài mặt thì rất bình tĩnh, nhưng thật ra thì trong lòng đã bốn bề dậy sóng rồi. “Còn nhớ rõ tám năm trước đêm anh hẹn chị Uyển Nhu định cả đời không?” Nhớ, làm sao anh có thể quên chứ. “Ngày đó chị Uyển Nhu tìm tôi, muốn tôi thay chị ta gánh vác, chị ta nói với tôi là rất

sợ anh phát hiện ra chị ta không còn là gái trinh sẽ không còn yêu chị ta nữa, cho nên cầu xin tôi nhất định phải giúp chị ta chuyện này, lúc đầu tôi cũng không có đáp ứng, thì chị ta quỳ xuống cầu xin tôi, cầu xin rất lâu. Cuối cùng tôi mềm lòng mà đáp ứng!” Sau đó cô đáp ứng giữ bí mật cho Lâm Uyển Nhu! Đêm đó, anh bị Lâm Uyển Nhu rót rất nhiều rượu, say đến bết nhè, cho nên mới bị bọn họ lừa dối. Trước khi chết Uyển Nhu nói thật xin lỗi. Thì ra chính là chỉ chuyện này? ! “Các người xem tôi là cái gì?” Đứa ngốc, hay là ngu ngốc! Trong khoảnh khắc, nước mắt làm mờ hồ tầm mắt của anh, giọng nói run rẩy ẩn chứa tức giận lộ vẻ coi thường. Mặc Nỗn khóc, không phản bác được. “Nói chuyện!” Anh lớn tiếng gầm thét. “Thật xin lỗi.” “Ha ha ha.” Anh đột nhiên giống như nổi điên mà cười, vừa cười vừa lui về phía sau — “Phi Tước.” Đông Bác Hải lấp bắp gọi anh ấy một tiếng, anh ấy không có phản ứng, nắm chặt thành nắm đấm, oán hận nhìn bộ dáng của Mặc Nỗn, nhìn qua đau đến mức không muốn sống. “Nỗn!” Vô Song để lại bả vai của Mặc Nỗn, cô nhóc này sao lại ngu như vậy, nói ra sớm một chút, cũng sẽ không có cục diện như hôm nay rồi. Cô ngẩng đầu đồng tình nhìn Mặc Phi Tước một cái, đột nhiên cảm thấy anh ta mới là người bị tổn thương lớn nhất ở đây, điều này làm sao mà anh ta chịu nổi? “Phi Tước, thật xin lỗi.” Thấy anh khó chịu, cô cũng rất đau lòng, rất khó chịu, có lẽ cô đã sai rồi, quả thật cô nên nói ra sớm một chút! “Phi Tước, cậu muốn đi đâu?” Đột nhiên, Mặc Phi Tước giống như nổi điên mà chạy ra ngoài, Đông Bác Hải gọi anh ấy, anh ấy ngoảnh mặt làm ngơ, chạy trốn thật nhanh, Đông Bác Hải không yên lòng mà đuổi theo ra ngoài. Ai ngờ, quả nhiên anh ấy xảy ra chuyện!

247. Chương 247: Phiên Ngoại 43 (end)

Năm tháng sau! “Cục cưng ngoan nha, không khóc, không khóc, dì Tần hôm nay cục cưng sao thế, khóc suốt âm ỉ không ngừng!” Trong phòng bé trai Mặc Nỗn ôm bé sơ sinh đang khóc không ngừng, cau mày nói với thím Tần. “Tiểu thư đã cho tiểu thiếu gia bú sữa mẹ chưa?” Thím Tần nhìn cục cưng đang khóc rống một cái rồi hỏi. “Ừ, vừa mới được một lúc.” “O, không phải là tiểu thiếu gia đi ị chứ!” Thím Tần thét một tiếng kinh hãi. “À?” Mặc Nỗn lập tức kiểm tra cho cậu bé, quả nhiên, phân ở trên tả giấy, dính vào mông. “Ha ha!” Thím Tần phì cười, “Tiểu thư giao tiểu thiếu gia cho tôi đi, tôi mang cậu ấy đi tắm một cái.” “Ừ!” May con trai không phải vì ngã bệnh mà khóc, Mặc Nỗn thở dài một hơi, giao cục cưng cho thím Tần. Cục cưng này đúng là có được không dễ nha, cậu bé chỉ ở trong cơ thể mẹ được sáu tháng liền bị mổ bụng lấy ra ngoài, may mà Mặc Phi Tước quen biết bác sĩ Stevie đó, nếu như không có ông ta giúp đỡ, cục cưng căn bản đã không còn sống được! Mặc Nỗn mới vừa thay quần áo chưa được bao lâu, thì chuông báo thức liền vang lên, cô xách túi lên vội vàng vàng chạy tới bệnh viện — Trong phòng bệnh cao cấp của bệnh viện, bên trong xếp đặt 888 đóa hoa hồng, khắp nơi trên tường treo bong bóng màu hồng, rất dễ nhận thấy, người bố trí gian phòng bệnh này vẫn còn có tình tiết thiếu nữ nồng đậm “Tối rồi, tối rồi, dì Nỗn tối rồi!” Cậu nhóc ngồi chễm chệ chờ ở cửa bệnh viện hướng về phía đầu điện thoại kia kêu lên. “Nhận được!” Đông Bác Hải cười cười nói với Mặc Phi Tước mặc đồng phục bệnh nhân: “Chuẩn bị xong chưa?” “Ừ!” Mặc Phi Tước nhẹ nhàng gật đầu, mặc đồng phục bệnh nhân, nhưng vẫn không thể che hết đẹp trai cùng khí phách bẩm sinh của anh ấy! Ngày đó sau khi anh chạy đi, rất cầu huyết mà xảy ra tai nạn xe cộ, thiếu chút nữa đã trở thành người sống đời sống thực vật, mấy tháng nằm ở trong bệnh viện, Mặc Nỗn vẫn luôn không xa không rời mà chăm sóc anh, lần đầu tiên anh mở mắt nhìn, thấy chính là mặt của cô, nước mắt của cô, đoạn đã từng không chịu nổi kia, bọn họ cùng thề sẽ chôn nó kĩ, từ nay về sau vĩnh viễn không chia cách. Hôm nay là ngày Mặc Phi Tước xuất viện, cũng là ngày anh muốn hứa hẹn với Mặc Nỗn. “Vây chúc cậu nhiều may mắn.” Vỗ vỗ bờ vai của anh ấy, Đông Bác Hải đi ra ngoài. Cuối hành lang, anh phát hiện ra Mặc Nỗn, liền đi đường vòng sang đường bên cạnh. Mặc Nỗn ở dưới tình huống không biết gì, đẩy cửa phòng bệnh ra, khi nhìn thấy một màn trong phòng thì kinh ngạc đến mức trợn to con ngươi, mùi hương thơm nồng đậm của hoa hồng, thấm vào ruột gan, cô bước đi vào. “Nỗn.” Bên cạnh truyền đến một giọng nói quen thuộc mà đầy từ tính, cô quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tròng mắt xanh đen của Mặc Phi Tước tràn đầy tình cảm, tim của cô ‘lộp bộp’ một tiếng, hốt hoảng đến vui vẻ. “Gả cho anh!” Anh đi tới và đến gần cô, lấy ra chiếc nhẫn kim cương đã chuẩn bị trước đó. “Phi Tước.” Chuyện này quá đột ngột, cô còn chưa có bất kỳ chuẩn bị nào ở trong lòng! “Nỗn, anh đã muốn cưới em rất lâu rồi.” Anh nói rất nghiêm túc:

“Gả cho anh!” “Ừ!” Cô cũng muốn gả cho anh rất lâu rồi, mặc dù phương thức cầu hôn của anh rất đơn giản, một câu lời ngon tiếng ngọt cũng không có, nhưng vẫn làm cho cô cảm động đến muốn khóc! Cô đưa tay đón nhận chiếc nhẫn kim cương của anh, Mặc Phi Tước mang vào cho cô, sau đó ôm chặt lấy eo của cô, cúi đầu cho cô một nụ hôn nóng bỏng kiểu pháp, trong nụ hôn kích động thì hai người cùng ngã lên trên giường bệnh của bệnh viện! Trong ý loạn tình mê một hồi, tình dục nguyên thủy nhất của Mặc Phi Tước đã bị cô khơi lên, chẳng biết từ lúc nào bàn tay dờ vào trong làn váy mỏng của cô, Mặc Nỗn dùng sức mà đẩy anh ra, anh mới bị buộc dừng một chút, ngẩng đầu lên và thở dốc. Hai người đều thở dốc một lúc, sau đó Mặc Nỗn mới ra vẻ nghiêm mặt và nói: “Phi Tước, có thể bỏ qua công ty của Triển Dật hay không?” “Hả?” Sao chuyện anh âm thầm bảo người thu mua công ty của Cố Triển Dật lại bị cô biết vậy? “Triển Dật có ân với em, anh xem như nể mặt em, tha cho anh ấy một lần được không?” Mặc Nỗn kéo kéo góc áo của anh. “Nỗn, rốt cuộc hần có cái gì với em hả?” Mặc Phi Tước không vui mà nhăn mày, Cố Triển Dật chính là một tên tiểu nhân, lợi dụng Mặc Nỗn để tới lợi dụng anh! “Lúc ở Mỹ, em gặp phải một đám lưu manh, thiếu chút nữa liền. là Triển Dật cứu em, cũng vì báo ân em mới đáp ứng làm bạn gái của anh ấy, Phi Tước em cầu xin anh bỏ qua cho anh ấy, thật sự là vì anh ấy đã cứu em, cũng không có một chút tình riêng nào.” Cô phải giải thích rõ trước, Mặc Phi Tước rất hẹp hòi, cô vẫn là rõ ràng. “Nỗn, là anh hại em chịu khổ.” Anh mới vừa rồi vẫn còn là cả người tàn ác, liền lập tức mềm lại. “Anh chàng ngốc, chúng ta đã nói không đề cập tới đi chuyện đã qua, anh quên rồi à.” “Anh đáp ứng em, bỏ qua cho hần lần này.” Anh cười dịu dàng. “Phi Tước, cảm ơn anh.” Mặc Nỗn cũng cười. “Một câu nói cảm ơn coi như xong?” Anh xấu bụng mà nhìn chăm chăm vào cô. Mặc Nỗn dĩ nhiên là hiểu ý muốn trong thần sắc của anh, ửng hồng mới vừa rút đi lại hiện lên khuôn mặt, cô cầm lấy mặt của anh, ở môi anh hôn lên một cái. “Được rồi, lần này có thể đi!” “Nỗn, gọi một tiếng ông xã nghe xem!” Mặc Phi Tước tà khí cười cười, hơi nóng từ lời nói của anh thổi lên trên môi của Mặc Nỗn, chọc cho Mặc Nỗn vừa thẹn thùng lại mong đợi gì đó, cô thẹn thùng mà kêu một tiếng, “Ông xã.” Hơi nóng của cô cũng thổi lên trên mặt của Mặc Phi Tước, môi hai người sắp đụng phải, vậy mà Mặc Phi Tước lại chậm chạp không tới gần, anh dùng đôi mắt sáng sâu nóng rực nhìn chăm chú vào cô: “Nói, em yêu anh.” Mặc Nỗn theo dõi đôi môi kích động của anh, rốt cuộc cũng biết mình đang mong đợi cái gì, cô hơi hé miệng, đem đôi môi của mình đến gần anh một chút, giọng nói không lớn, nhưng lại đủ để cho người ta nghe, “Em yêu anh!” Cô còn chưa kịp tiến một bước, đến gần môi của anh thì đã bị nặng nề bao trùm lên, đôi tay ôm chặt lấy eo của Mặc Nỗn, hung hăng mút môi của cô, Mặc Nỗn sợ hãi than một tiếng, cảm thú này sao vẫn còn thô lỗ như vậy? Lại một nụ hôn nóng bỏng kết thúc, Mặc Phi Tước ngẩng đầu nhìn cô và cười: “Yên tâm, anh sẽ rất dịu dàng.” Giọng nói của anh khàn đục có chứa thở dốc, Mặc Nỗn nghe được thì trái tim nhỏ lại điên cuồng đập loạn một trận, má ơi. người đàn ông này biết thuật đọc tâm à, lại biết trong lòng cô đang suy nghĩ gì. Ách. Không đúng, lời này của anh ấy là có ý gì? “Phi Tước. Nơi này là bệnh viện.” Không phải là anh ấy muốn ở chỗ này chứ. “Ừ!” Anh nhẹ giọng đáp lời, “Nơi này là phòng bệnh dành riêng cho anh, sẽ không có người tới quấy rầy, bà xã, em yên tâm.” “Không được đâu, Phi Tước, bị người nhìn thấy thì không tốt!” Ở bệnh viện làm chuyện như vậy, cô thật sự không có dũng khí đó đâu! “Bà xã, anh thật sự là muốn em muốn chết rồi!” Anh cười nhẹ, chưa có chuyện gì mà Mặc Phi Tước anh không dám làm, một tay anh xiết chặt eo của cô, một tay rút đi đồ của cô, cúi đầu cắn nuốt lời nói của cô, và anh bắt đầu chiếm đoạt. Sau đó, sự thật chứng minh, anh không phải muốn cô muốn chết, mà là anh muốn cô chết. Cảm thú dịu dàng, thật là khoái chết cô mà. Hết truyện

Lời của người edit: cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện trong thời gian qua, và mình cũng cảm ơn bạn Chocolateorcake rất nhiều, vì có bạn ấy giúp đỡ mình trong những chương truyện khó nên mình mới có can đảm đi đến hết truyện. ***** Lời của Đồng Niên ***** Văn tới đây đã hoàn toàn kết thúc rồi, vốn là muốn viết căn kễ một chút, nhưng suy nghĩ một chút cuối cùng vẫn là sẽ bị hài hòa, đã nhiều rồi. Ở chỗ này nói một chút, sau này Chúc Kỳ tiến vào giới văn nghệ, liên tục đi tới, Đồng Niên thật sự là phập phồng phập phồng a, thì ra là đúng đưa theo không chừng đến cuối cùng kiên trì không ngừng, này thật sự muốn cảm tạ các bạn ủng hộ Đồng Niên, là các bạn khích lệ cho tôi có dũng khí lớn đi tới cùng, văn sau này bất kể các bạn có theo hay không Đồng Niên cũng không quan tâm, đoạn đường này có thể có các bạn làm bạn, Đồng Niên là quá may mắn. Trở xuống là mẫu đối thoại — Độc giả: Đồng Niên bạn thật sự rất tùy hứng, tình nghịch, còn lười biếng, thật sự làm cho người ta cảm thấy nhức đầu! Đồng Niên: ta tùy hứng, ta thay đổi! Ta tình nghịch, ta thay đổi! Ta lười, ta ~ ta thay đổi! Độc giả: nếu như bạn thật sự có thể thay đổi, chúng tôi vẫn sẽ trước sau như một ủng hộ bạn! Đồng Niên: (o) oa, có thật không? Có thật không? Vậy ta nhất định sửa chữa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuc-cung-phuc-hac-me-van-con-rat-thuan-khiet>